

ТЕРИ ГУДКАЙНД ВЯРАТА НА ПРОКУДЕНИЯ

Част 8 от „Мечът на истината“

Превод от английски: Невена Кръстева, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Нямаше спомен да е умирала. Някакво неясно предчувствие я подкани да си зададе въпроса дали далечните гневни гласове, достигащи до слуха ѝ, не означават, че отново ще я споходи онзи трансцендентен край — смъртта.

И така да бе, не можеше да направи абсолютно нищо.

Вярно, нямаше спомен да е умирала, но в един момент в главата ѝ се завъртя неясната идея за някогашен тържествен шепот, за един глас, който неспирно ѝ бе повтарял, че е мъртва, че смъртта е дошла да я вземе, но че „той“ е прилепил устни до нейните, изпълнил е утихналите ѝ дробове със своя дъх, със своя живот и така я е съживил. Не знаеше нито кой ѝ говори с такава непоколебима увереност, нито кой е „той“.

През онази първа нощ, когато бе доловила неясните безплътни гласове — сякаш призрачен шепот, — бе осъзнала, че край нея има хора, които не вярват — въпреки че виждат, че е жива, — че ще прескочи трапа и ще посрещне утрото. Тя обаче го бе посрещнала. Не само него, а и много други след това — вероятно в отговор на отчаяните молитви и искрени обещания, прошепнати над нея именно през онази първа нощ.

Нямаше спомен да е умирала, но за сметка на това не бе забравила болката, вцепенила тялото ѝ, преди да премине в бездната на забравата. Тази болка не забрави никога. Сети се как се съпротивляваше сам—сама, яростно на всичките онези мъже — зверове, вкопчили се в плътта ѝ със зъби и нокти, сякаш глутница подивели вълци, докопали заек. Пред очите ѝ изплува картината на побоя — порой от жестоки удари, повалили я на земята, и канонада от стоварващи се отгоре ѝ тежки ботуши. Чу звучното пращане на кости. Спомни си вцепенияващия ужас, който я обзе, когато установи, че не може да си поеме дъх, за да преодолее болката. Че не може да изкрещи, за да отхвърли от плещите си смазващия товар на агонията.

След известно време — дали бяха минали часове или дни, това не знаеше — установи, че лежи в легло, застлано с чисти чаршафи.

Видя взрението в лицето ѝ сиви очи и разбра, че има човек, комуто е отредена болка, по—непоносима дори от изпитаната от нея.

Нямаше представа кой е той. Но погледът му излъчваше нечовешка мъка, която ѝ казваше категорично, че би трябвало да го познава. Че е длъжна да знае името му — по—добре от своето собствено. Но не го знаеше. Никога в живота си не бе изпитвала по—голям срам.

Оттогава нататък всеки път, когато затвореше очи, в мислите ѝ изплуваха неговите. В тях виждаше не само безпомощна мъка, но и блясъка на яростна надежда, каквато би могла да породии единствено истинската любов. Дори в най—непроходимите дебрии на обвиващия съзнанието ѝ мрак тя не позволи на този блясък в очите му да изгасне, потушен от неспособността ѝ да събуди у самата себе си воля за живот.

В един момент си спомни името му. През по—голямата част от времето го помнеше. Понякога го забравяше. Понякога, когато болката притъпяваше усещанията ѝ, забравяше дори собственото си име.

Сега, когато Калан чу онези груби мъжки гласове да викат някого, вече знаеше името. Познаваше човека. Вкопчи се в това име с всички сили — Ричард. Скътана в душата си спомена за този мъж — за това кой е той и какво е означавал за нея.

Дори в моментите, когато хората около нея изказваха опасения, че все още не е прескочила трапа, тя знаеше, че ще живее. Трябваше да живее — заради Ричард, нейния съпруг. Заради детето в утробата си. Неговото дете. Тяхното дете.

Хорът от разгневени мъжки гласове, повтарящи името му, най—сетне я накара да отвори очи. Запримига, посрещнатата от нов прилив на болка. Сънят никога не успяваше да я прогони изцяло, но поне я правеше по—поносима.

Намираше се в малка, потънала в мека светлина стаичка. Сумракът я наведе на мисълта, че или прозорецът и вратата са затъмнени, или е привечер, винаги когато се събуждаше — както сега, — си даваше сметка, че няма представа нито коя част на деня е, нито колко е спала.

Прокара език по сухата си, обложена уста. Тежкият, неспокоен сън като че бе превърнал тялото ѝ в парче олово. Беше ѝ зле, както в онзи горещ и ветровит ден от детството ѝ, когато бе изляла три захаросани ябълки, преди да тръгне на пътешествие с кораб. Сега не

беше горещо. Понечи да се изправи, но в същия миг нещо рязко я дръпна и тя се понесе в безпаметната мрачна бездна на една лишена от будност мъглявина. Всичко в стомаха ѝ се преобърна. Трябваше да концентрира всичките си усилия върху мисълта да не повърне. Знаеше, че при сегашното ѝ състояние малко неща бяха по—болезнени от повръщането. Клепачите ѝ отново се приклопиха и тя потъна в още по—непрогледен мрак.

Постепенно събра сили да изплува обратно, събра мислите си на повърхността и отново се насили да отвори очи. Спомни си: даваха ѝ билки, за да притъпят болката и да ѝ помогнат да заспи. Ричард разбираше от билки. Те поне я унасяха във вцепеняващ сън. Болката, макар и не тъй остра, я откриваше и там.

Пое си дъх бавно и внимателно, за да не даде възможност на болката, причинена сякаш от острие на наточена кама, впито дълбоко между ребрата ѝ и забравено там, да изригне наново. Дробовете ѝ се изпълниха с боров аромат, който подейства успокояващо на стомаха ѝ. Не бе мирис на гора, в който се усещат жилки от миризмата на различни дървета, влага, отровни гъби и канелена папрат. Ухаеше на наскоро отсечени и нацепени стволоче. Събра сили да избистри погледа си и видя долния край на леглото, опрян в стена от бледожълтеникави, прясно обелени греди, по които тук—там още сълзеше смола, бликнала изпод скорошните удари на секира. Талпите като че ли бяха дялани бързешката, но въпреки това конструкцията бе стегната и внушаваше вещина и прецизност, присъщи единствено на познанието и опита.

Стаичката бе миниатюрна. В Двореца на Изповедниците, където бе израсла Калан, подобно помещение би служело за килер. При това би било изработено най—малко от камък, ако не от мрамор. Въпреки това ѝ харесваше. Предположи, че Ричард я е построил специално за нея, за да ѝ осигури надежден подслон. Дървото ѝ внушаваше усещане за близостта на грижовните му ръце. Мраморът с достолепната си хладина не би имал това излъчване на спокойствие и уют.

Срещу леглото си забеляза издълбана върху дървената стена летяща птичка. Беше изработена с няколко уверени маха на ножа върху равната повърхност на една от гредите и малко по—голяма от дланта ѝ. Ричард ѝ бе осигурил храна за очите.

Понякога, докато седяха около огъня, тя го бе наблюдавала как небрежно превръща парче дърво в лице или животно. Птичката, понесла се на широко разперените си във въздуха криле, бдеше над нея и ѝ вдъхваше усещане за свобода.

Измести поглед вдясно и видя, че на прага виси кафяво вълнено одеяло. Отвън се чуваха откъслеци от ядосани, заплашителни гласове:

— Не го правим заради себе си, Ричард... Трябва да мислим за семействата си ... жени и деца...

Победена от желанието да разбере какво става, Калан се опита да се надигне, подпирайки се на левия си лакът. Ръката ѝ не направи онова, което се очакваше от нея. Болката изригна мигновено, проникна до мозъка на костите ѝ и се втурна навън през рамото ѝ.

Унищожителната агония, съпътстваща опита за движение, я остави без дъх и тя се строполи по гръб още преди да е успяла да повдигне рамото си макар и на милиметър от леглото. Бързото ѝ дишане веднага активира впитите между ребрата ѝ остриета. Трябваше да си наложи да успокои дишането си, за да овладее раздиращата болка. След като всичко се поуспокои, най—сетне успя да простене едва чуто.

С премерено спокойствие плъзна поглед по дължината на ръката си. Беше с шина. Щом я видя, веднага си спомни — разбира се, че е с шина. Укори се, задето не се бе сетила по—рано, преди да я натоварва с тежестта си. Знаеше, че билките размътват мисълта ѝ. Опасявайки се да не предприеме още някое необмислено движение, пък и след като така или иначе не можеше да стане, се зае да съсредоточи усилията си върху проясняването на мислите си.

Внимателно повдигна дясната си ръка и прокара пръсти по плувналото си в пот чело — пот, бликнала при внезапно предизвиканата болка. Ставата на дясното ѝ рамо също я болеше, но поне можеше да се движи сравнително добре. Това ѝ донесе известно удовлетворение. Опипа подпухналите си очи и в същия миг разбра защо изпитва такава болка, когато погледне към вратата. Пръстите ѝ предпазливо обходиха непознатия релеф на отекла плът. Въображението ѝ я оцвети в ужасяващо моравосиньо. Щом пръстите ѝ стигнаха до прорезите по бузата, сякаш горещи въглени се впиха в оголените нерви.

Не ѝ бе нужно огледало, за да разбере, че представлява ужасна гледка. Разбираше го и по израза в очите на Ричард. Толкова ѝ се искаше да изглежда добре — ако не за друго, поне за да облекчи онзи негов измъчен поглед. Сякаш прочел мислите ѝ, той я успокояваше: „Добре съм. Престани да се тревожиш за мен и мисли за себе си, за възстановяването си.“ С примесен с горчивина сладък копнеж Калан се виждаше легнала до Ричард, двамата останали без дъх, телата им преплетени в блажена отмала, кожата му гореща върху нейната, огромните му ръце отпуснати върху корема ѝ. Беше ужасно болезнено да мечтае да го вземе в прегръдките си, ала да не може. Каза си, че е само въпрос на време, само трябва да се оправи. Бяха заедно и единствено това имаше значение. Самото му присъствие бе лекарство.

Зад одеялото дочу строго премерения му глас, произнасяше отчетливо всяка дума, сякаш му струваше състояние.

— Трябва ни само малко време ...

Мъжете говореха разпалено и настойчиво, един през друг.

— Не го правим, защото искаме. Ти знаеш, Ричард, познаваш ни ... Ами ако това ни докара беля? ... Чухме за боевете. Нали сам каза, че е от Средната земя. Не можем да позволим ... Няма ...

Калан напрегна слух да чуе звъна на меча му. Ричард бе почти безкрайно търпелив, но не бе способен да прави компромиси. Кара, личната му охрана и тяхната приятелка, без съмнение също бе навън. Тя не бе нито търпелива, нито способна на компромиси.

Вместо да извади меча си, Ричард каза:

— Не моля никого за нищо. Единственото, което искам, е да бъда оставен на мира на някое самотно място, където да мога да се грижа за нея. Щеше ми се да съм по—близо до Града на елените, в случай че тя се нуждае от нещо. — Той спря за малко. — Моля ви ... само докато се позакрепи.

Калан бе готова да му изкрещи: „Не! Да не си посмял да им се молиш, Ричард! Няма право да те принуждават да им се молиш! Няма право! Те дори не могат да разберат жертвата ти.“ Единственото, което можа да направи, бе едва—едва да прошепне името му.

— Не ни подлагай на изпитания ... Ако трябва, на влада ще те качим! Не можеш да се справиш с всички ни — правото е на наша страна.

Мъжете сипеха гръмки фрази и ругаеха. Беше убедена, че този път със сигурност ще чуе звъна на меча му. Вместо това Ричард със спокоен глас произнесе думи, които Калан не бе сигурна, че разбира. Настъпи ужасяваща тишина.

— Не че го искаме, Ричард — чу се най—сетне глуповат свенлив гласец. — Ама нямаме избор. Нали имаме семейства, близки ...

Друг мъж даде израз на справедливото си възмущение:

— Освен това ти май нещо си се издигнал, станал си от голямото добро утро — с тия лъскави дрехи, с тоя меч.

Не си какъвто те помним от времето, когато беше горски водач.

— Така си е — подкрепи го друг. — Това, че си напуснал родината си и си видял това—онова, не означава, че можеш да се върнеш когато ти скимне и да си мислиш, че си нещо повече от нас.

— Значи съм погледнал по—нагоре, отколкото всички вие сте решили, че ми е позволено — това ли имаш пред вид? — отвърна му Ричард.

— Обърна гръб на своите, забрави корените си — така мисля аз. Явно нашите момичета не ги бива достатъчно за великия Ричард Сайфър. Не, той трябва да си вземе жена от чужбина. А после се връщате да ни се пъчите пред очите.

— С какво? Какво съм направил? Оженил съм се за жената, която обичам. Това ли ви се струва суета и перчене? Това ли ми отнема правото ми да живея спокойно? А нея лишава от възможността да бъде лекувана и да се оправи?

Тези хора го познаваха като Ричард Сайфър, обикновения горски водач. Не като човека, който той бе установил, че представлява и в който се бе превърнал. Всъщност Ричард си беше същият, само дето неговите съграждани не бяха и подозирали за съществуването на много от качествата му.

— Трябва да паднеш на колене и да молиш Създателя да излекува жена ти — обади се друг. — Цялото човечество е сполетяно от нещастна и незаслужена съдба. Трябва да отправяш молитви и да молиш Създателя да опрости злите ти дела и греховете ти. Това ти докара проблемите — на теб и на жена ти. Вместо това искаш да ги стовариш на нас, честните работещи селяни. Нямах право да стоварваш на нашите глави греховните си проблеми. Това противоречи на желанията на Създателя. Би трябвало да помислиш за нас.

Създателят иска от теб да си смирен и да помагаш на хората. Затова жена ти е в това състояние: за урок и на двама ви.

— Той лично ли ти каза всичко това, Албърт? — по пита Ричард.
— Нима този твой Създател идва да споделя с теб намеренията си и да ти доверява желанията си?

— Той говори на всеки, който е достатъчно смирен и честен, за да може да Го чуе — изфуча Албърт.

— Освен това — обади се и друг — за този Императорски орден, за който ни предупреждаваш, могат да се кажат и добри неща. Ако не беше толкова твърдоглав, Ричард, щеше да го забележиш. Няма нищо лошо в това да искаш всеки човек да получи достойно отношение. Това означава само да си справедлив. И е правилно. Такива са желанията на Създателя, трябва да го признаеш. Именно на това ни учи и Императорският орден. Ако не можеш да видиш в тях поне дотолкова добро — е, добре, тогава по—хубаво да изчезваш от тук, при това веднага.

Калан притаи дъх. Ричард произнесе мрачно:

— Нека бъде тъй.

Той познаваше тези хора. Обръщаше се към тях по имена и им припомняше за прекараните заедно години, за общите им начинания. Беше търпелив. Когато най сетне търпението му се изчерпа, дойде край и на склонността му към компромиси.

Мъжете наскочаха по седлата, юздите на конете им заскърцаха, животните запристъпваха на място и зацвилиха.

— Утре сутрин ще се върнем, за да изгорим това място. Ще е най—добре да не те заварим — теб и близките ти — по тези места, че и ти ще пламнеш заедно с къщата.

След още малко крясъци и ругатни мъжете препуснаха по пътя си. Звукът на биещи се в земята конски копита отекна през целия гръб на Калан. Дори това й причиняваше болка.

Усмихна се едва—едва на Ричард, макар той да не можеше да забележи усмивката й. Само да не се бе молил заради нея. Знаеше, че никога не би молил за нищо, ако ставаше въпрос за него самия.

Одеялото на вратата се отметна и по стената пробяга светла ивица. От посоката и интензивността на светлината Калан си извади заключение, че денят е леко навъсен и преваля обяд. Ричард застана до

нея, високата му фигура се извиси над леглото, сянката му падна през средата на тялото ѝ.

Беше по потник, без ризата и великолепната си черно—златиста туника, виждаха се мускулестите му рамене. На лявото му бедро, откъм нея, проблясваше ножницата на великолепен меч. На фона на широките му рамене стаята се смали още повече. Свежо избръснатото му лице, силната челюст, крехката линия на устните допълваха идеално здравето му тяло. Косата му, на цвят между руса и кестенява, се спускаше до врата. Но онова, което бе привлякло вниманието ѝ още от първия миг на първата им среща, бе интелигентността в тези негови сиви очи.

— Ричард — прошепна тя, — няма да позволя да се молиш заради мен.

Крайчетата на устата му се свиха в нещо като усмивка.

— Ако искам да се моля, ще го направя. — Подпъхна одеялото ѝ, за да е сигурен, че е добре завита, макар да виждаше, че се поти. — Не предполагам, че си будна.

— Много ли спях?

— Известно време.

Тя си помисли, че това „известно време“ явно е продължило доста. Не си спомняше да пристигат на това място, нито Ричард да строи къща.

Чувстваше се по—скоро на осемдесет, отколкото на двадесет. Никога преди не бе ранявана, поне не тежко — не и така, че да се намира на прага на смъртта и да е напълно безпомощна за толкова дълго време. Ненавиждаше това си състояние. Не можеше да се примири с мисълта, че е лишена от възможността да върши дори най—елементарни неща за себе си. През повечето време това ѝ се струваше по—страшно дори от болката.

Неочакваното и пълно осъзнаване на преходността на живота, на собствената ѝ преходност и смъртност ѝ подейства като гръм от ясно небе. И преди бе рискувала живота си и се бе оказвала в опасност, но когато сега си мислеше за миналото, не смяташе, че някога наистина е вярвала, че би могло да ѝ се случи подобно нещо. Срещата с него ѝ действаше смазващо.

През онази нощ нещо в нея като че ли се бе прекършило — някаква идея за самата нея, някаква сигурност и увереност. Можеше да

си умре като едното нищо. Тяхното бебе можеше да умре преди още да е имало шанса да живее.

— Вече си по—добре — рече Ричард, сякаш отгатнал мислите ѝ. — Не го казвам просто така. Наистина виждам с очите си, че състоянието ти се подобрява.

Тя го погледна и след малко събра смелост да попита:

— Откъде знаят за Ордена чак тук?

— Някои от бегълците след последната битка са се на сочили насам. Привържениците на Императорския орден са стигнали чак до тук — до местата, където съм израсъл.

Говорят благи приказки — направо да им повярва човек, ако не мисли с главата, а с чувствата си. Кое е истина и кое не — това явно не влиза в сметките — добави след кратък размисъл. После отговори и на неизречения въпрос в очите ѝ: — Самият Орден не е навлязъл още. Онези глупаци отвън просто повтаряха вече чути неща, това е.

— Но искаха да си вървим. Звучаха ми като хора, които изпълняват обещанията и клетвите си.

Ричард кимна, но след малко на устните му се върна предишната усмивка.

— Знаеш ли, че сме на един хвърлей място от пътя, където се срещнахме за първи път миналата есен? Спомняш ли си?

— Как бих могла да забравя деня, в който те срещнах?

— Тогава животът и на двама ни беше в опасност и се наложи да бягаме. Никога не съм съжалявал за това. Това бе началото на моя живот с теб. Докато сме заедно, всичко друго е без значение.

Кара се шумугна през вратата и спря край Ричард, сянката ѝ се прибави към неговата върху синьото памучно одеяло, покриващо Калан чак до подмишниците. Стегнато във впитата кожена дреха, тялото на Кара излъчваше плавната грациозност на хищна птица: властно, бързо и смъртоносно. Морещиците обличаха червените си униформи винаги когато очакват неприятност. Дългата руса коса на Кара, сплетена в дебела стегната плитка на гърба, бе другият отличителен белег на професията ѝ — Морещица, представителка на елитните Охранителни части на самия Господар Рал.

Ричард, така да се каже, бе наследил Морещиците заедно с трона на Д'Хара — страна, за която доскоро не беше и чувал. Не го бе обзела жажда за власт — просто така се бяха стекли обстоятелствата. Сега от

него зависеше животът на огромен брой хора — всъщност на всички в Новия свят: Западната земя, Средната земя и Д'Хара.

— Как се чувстваш? — с искрена загриженост в гласа попита Кара.

Калан едва успяваше да шепне:

— По—добре.

— Е, щом е така — изръмжа Кара, — кажи на Господаря Рал да ме остави да си върша работата и да сложа на мястото им такива като тези. — Застрашителните й очи се стрелнаха към мястото, където само допреди миг бяха — стояли разгневените мъже. — Поне които от тях оставя живи.

— Кара, мисли с главата си — прекъсна я Ричард. — Не можем да се оградим като в крепост и да се отбранява ме във всеки един миг. Ти видя едни уплашени хора. Няма значение, че грешат. За тях ние сме заплаха за живота им и за живота на техните семейства. Защо да се пускаме в безсмислена битка, щом можем да я избегнем.

— Но, Ричард — намеси се Калан, като едва успя да повдигне отмалялата си ръка към стената, — ти си построил това ...

— Само тази стая. Искях най—напред да осигуря подслон за теб. Не ми отне кой знае колко време — трябваше само да насека и нацепя малко дърва. Още не сме построили останалата част. Безсмислено е да проливаме кръв.

Колкото Ричард изглеждаше спокоен, толкова Кара имаше вид на човек, готов да ръси огън и жупел край себе си.

— Би ли казала на твоя опърничав съпруг да ми позволи да убия някой, преди да съм се побъркала окончателно? Не мога просто да си седя и да слушам как някакви си сополивци ръсят заплахи срещу вас двамата! Та аз съм Морещица!

Кара приемаше изключително на сериозно задълженията си като охрана на Ричард — в качеството му на Господаря Рал на Д'Хара — и Калан. Станеше ли въпрос за неговия живот, тя не се колебаеше и първо убиваше, после мислеше дали е постъпила правилно. Към подобно поведение Ричард бе безкомпромисен.

Единственият отговор на Калан бе усмивка.

— Майко Изповедник, не можеш да позволиш на Господаря Рал да се подчини на волята на глупаци като тези. Кажи му го.

Вероятно хората, които през целия й живот я бяха наричали с името „Калан“, без да добавят пред него поне „Изповедник“, се брояха на пръстите на едната й ръка. Беше чувала последната си титла — Майко Изповедник — безброй пъти, произнасяна с гласове, в които можеше да се открие от благоговейно страхопочитание до абсолютен ужас. Мнозина, паднали на колене пред нея, бяха неспособни да произнесат дори само титлата й през треперещите си устни. Други, в нейно отсъствие, я повтаряха със смъртна заплаха в гласа.

Калан бе провъзгласена за Майка Изповедник в зората на двайсетте си години — най—младата сред себеподобните си, избирана някога на този величествен пост. Оттогава бяха изминали вече няколко години. Сега бе останала единственият жив Изповедник.

Калан се бе научила да понася титлата, поклоните и колениченето, почитанието, благоговението и ужаса, убийствените намерения — просто не бе имала избор. Нещо повече — тя беше Майка Изповедник — по наследство и избор, по право, по клетва и по дълг.

Кара винаги се обръщаше към нея с „Майко Изповедник“. Но от устата на Морещицата тези думи излизаха едва забележимо по—различни. Звучаха като предизвикателство, като открито неподчинение, примесено с воля за отстъпка, и заедно с това с намек за привързаност и нежност. От устата на Кара Калан не чуваше толкова „Майко Изповедник“, колкото „Сестро“. Кара бе от далечна Д'Хара. Според нея нямаше човек, който да заема по—висока длъжност и да е натоварен с по—голям дълг от нея — с изключение на Господаря Рал, разбира се. Най—много, което можеше да допусне, бе да приеме Калан за равна в дълга й към Ричард. Което всъщност бе наистина огромна чест.

Когато обаче Кара се обръщаше към Ричард с „Господарю Рал“, това не означаваше „Брате“. Думите й носеха смисъла, който изричаше устата й: Господарю Рал.

За разгневените мъже, с които бе разговарял Ричард, идеята за Господаря Рал бе не по—близка от далечна Д'Хара. Калан бе от Средната земя, разделяща Д'Хара от Западната земя. Жителите на Западната земя не бяха и чували за Средната земя или пък за някаква си Майка Изповедник. Десетилетия наред трите части на Новия свят

стояха разделени от непреодолими граници, отвъд които всичко бе загадка. Предната есен тези граници бяха разрушени.

После, през зимата, общата граница на юг от тези три земи, която през последните три хиляди години ги бе предпазвала от заплахата на Стария свят, също падна и така върху всички се изля огромното море на Императорския орден. През последната година светът се преобърна наопаки. Животът, който хората водеха отколе, се промени.

— Няма да ти позволя да сториш зло на хората, само защото са отказали да ни помогнат — рече Ричард на Кара. — Това няма да доведе до нищо, само ще ни докара повече неприятности. Започнатото тук не ни отне много време. Мислех си, че мястото ще е сигурно, но съм се лъгал. Просто трябва да потърсим друго. — Той се обърна отново към Калан. Гласът му омекна: — Надявах се да те отведа у дома, на тихо и спокойно място. Както изглежда обаче, родината ми не ме иска. Съжалявам.

— Тези мъже, Ричард, само те не те искат.

В Андерия, точно преди Калан да бъде нападната и пребита, хората гласуваха против него и присъединяването на страната им към приближаващата Д'Харанска армия под негово командване. Вместо това избраха закрилата на Императорския орден. Ричард отведе Калан в родината си с желанието да остави миналото зад гърба си.

— Тук имаш и истински приятели. Потърси ли ги?

— Не остана време ... Исках най—напред да ти осигуря покрив над главата. А сега вече е късно. Може би друг път.

Калан посегна към ръката му, отпусната върху одеялото. Пръстите му бяха твърде далеч.

— Но, Ричард ...

— Виж, тук вече не е безопасно. Нещата стоят така: доведох те, защото си мислех, че ще си на сигурно място, ще можеш спокойно да се възстановиш и да укрепнеш. Явно съм бил в грешка. Нещата не стоят така. Не можем да останем тук, разбираш ли?

— Да, Ричард.

— Трябва да се махаме.

— Да, Ричард.

Имаше и нещо, което той не й казва — Калан бе сигурна. Нещо много по—сериозно от възобновяването на болката, на което щеше да

я подложи едно следващо пътуване. Видя го в отнесения тревожен поглед в очите му.

— Ами войната? Всички разчитат на нас — на теб. Аз едва ли ще съм особено полезна, докато не се оправя. Но ти им трябваш сега. Д'Харанската империя има нужда от теб. Ти си Господарят Рал. Ти ги водиш. Какво правим тук? Ричард ... — Изчака погледът му да се върне на нея.

— Защо бягаме, след като всичко зависи от нас?

— Правя каквото трябва.

— Каквото трябва? Тоест?

Той отвърна помръкнало лице.

— Имах... видение.

ВТОРА ГЛАВА

— Видение ли? — зяпна Калан в нескрито учудване. Ричард мразеше всичко, свързано с пророчества. Тези неща бяха създали огромни проблеми.

Пророчествата бяха непременно двусмислени и обикновено загадъчни — въпреки повърхностната яснота на замисъла. Необученото око лесно можеше да се подлъже привидно простата структура. Преди много време четеното и сляпо придържане към буквалната интерпретация на едно пророчество бе довело до пълен хаос, очакващ всичко — от убийство до война. Взели си поука от миналото, хората, занимаващи се с пророчества, бяха положили огромни усилия, за да запазят дейността си в тайна.

Всяко пророчество, поне на повърхността си, бе предопределение. А Ричард вярваше, че човек сам създава собствената си съдба. Веднъж бе казал на Калан: „Пророчеството може само да констатира, че слънцето ще изгрее утре. Не може да ти нареди какво да направиш с деня си. Актът на изпълване на твоя ден със съдържание не е сбъждане на пророчество, а постигане на твоя собствена цел.“ Вещицата Шота бе предрекла, че Ричард и Калан ще заченат изчадие. Ричард неведнъж бе доказвал, че виденията на Шота, касаещи бъдещето, са ако не тотално неверни, то поне доста по—сложни и многопластови от едностранните й тълкувания. Калан, подобно на Ричард, също не прие предсказанието й за сина им.

В редица случаи интерпретацията на Ричард за едно или друго пророчество се бе оказвала вярна. Той просто не обръщаше внимание на казаното в прав текст и постъпваше както считаше за правилно. По този начин пророчеството в крайна сметка се сбъдваше, но по непредсказуеми пътища. Така то се оказваше едновременно доказано и опровергано, неспособно да доведе до нищо определено и демонстриращо неизменната си загадъчна същност.

Дядото на Ричард — Зед, — който фактически го бе отгледал недалеч от мястото, където се намираха в момента, не само бе пазил в тайна самоличността си на магьосник, но и от съображения за

сигурността на Ричард бе скрил и факта, че неговият внук е син на Мрачния Рал, а не на Джордж Сайфър — човека, който го бе отгледал с любов. Мрачният Рал, магьосник с изключителна сила, бе опасният и жесток владетел на далечна Д'Хара. Ричард бе наследил магическата дарба по две кръвни линии. След като уби Мрачния Рал, той се възкачи на Д'Харанския престол. Тази страна представляваше за него загадка, не по—малка от собствената му дарба.

Калан, която бе родом от Средната земя, бе израснала сред магьосници. Способностите на Ричард надхвърляха всичко, което тя бе видяла у своите познати. Той притежаваше не само един, а множество аспекти на дарбата. Не едната, а двете й страни: той бе магьосник—войн. Част от облеклото си бе набавил от Магьосническата кула. Дрехите му не бяха обличани от три хиляди години насам — откакто на земята не се бе появявал магьосник—войн.

С изчезването на дарбата в човешкия род магьосниците намаляваха — Калан познаваше по—малко от дузина. Сред все пак съществуващите най—рядко се срещаха пророците — тя бе срещала едва двамина. Единият бе претеча на Ричард, което още повече съсредоточаваше виденията в рамките на дарбата му. Въпреки всичко за Ричард пророчеството си оставаше змия в леглото.

Внимателно и нежно, сякаш на този свят не съществуваше по—ценна вещ, той пое ръката й.

— Помниш ли колко пъти съм ти говорил за онези прекрасни места, за съществуването на които знам единствен аз — там, в планината, където съм отрасъл? За специалните места, които винаги съм мечтал да ти покажа? Ще те отведе там и ще бъдем в безопасност.

— Между теб и Д'Харанския народ съществува връзка, Господарю Рал — припомни му Кара. — Чрез нея те ще те открият.

— За враговете ни обаче не съществува такава връзка. За тях ще сме неоткриваеми.

Това явно се стори по—приемливо на Кара.

— Щом по тези места не е стъпвал човешки крак, значи няма и пътища. Как ще мине каретата ни? Майката Изповедник не може да върви пеш.

— Ще приготвя носилка. Двамата с теб ще пренесем Калан на ръце.

Кара кимна замислено.

— Така става. Щом мястото е необитаемо, поне вие двамата ще сте в безопасност.

— Определено ще е по—добре от тук. Надявах се местните да ни оставят на мира. Не очаквах, че мълвата за Ордена е стигнала насам — поне не толкова бързо. По принцип тези хора не са лоши, но са се забъркали в опасни дела.

— Да се надяваме, че тези нещастници вече са се гушнаели под фустите на жените си. До утре сутрин едва ли ще ни навестят отново. Можем да оставим Майката Изповедник да почива тази нощ и да тръгнем преди изгрев слънце.

Ричард изгледа Кара многозначително.

— Един от тези мъже, Албърт, има син на име Лестър.

Въпросният Лестър и приятелят му Томи Ланкастър веднъж се опитаха да вдигнат оръжие срещу мен, задето си бях позволил да разтуря кефа на Ланкастър, който възнамеряваше да си достави удоволствие, като унижи трети човек. В крайна сметка двамата юнаци останаха без голяма част от предните си зъби. Албърт ще каже на Лестър за нас, което означава, че съвсем скоро ще знае и Томи Ланкастър.

Днес, когато Императорският орден тръби наляво и надясно за благородната война в името на доброто, с която се е захванал, такива като тях сигурно вече се виждат герои.

Местните хора не са войнствени, но днес ми се сториха доста по—неразумни, отколкото някога съм ги виждал. Нощес ще се лее алкохол, който ще им вдъхне допълнително смелост. Дотогава Томи и Лестър вече ще са се присъединили към останалите и ще разправят наляво и надясно колко несправедливо съм постъпил навремето с тях и каква заплаха съм за честните хора. Това ще взриви страстите. Понеже ни превъзхождат многократно по численост, ще започнат да си мислят, че да ни убият е въпрос на чест. Ще им се струва, че по този начин защитават семействата си и постъпват правилно, в съгласие със законите на обществото и повелите на Създателя. Замаяни от алкохола и предполагаемата слава, няма да ги свърта на едно място и едва ли ще изтраят до сутринта. Ще се върнат още тази нощ. Трябва да тръгнем незабавно.

Кара сякаш не се притесняваше толкова.

— Предлагам да ги изчакаме, а когато се появят, да приключим въпроса.

— По пътя ще съберат свои приятели. Докато стигнат дотук, броят им значително ще се е увеличил. Трябва да мислим за Калан. Не ми се ще да рискувам някой от нас с теб да бъде ранен. Нищо няма да спечелим, като се бием с тези мъже.

Ричард свали през главата си кожения ремък, на който бе закачена изкованата от злато и сребро ножница, и го увеси на стърчащ от една греда чеп. Кара скръсти ръце с явно недоволен вид. Предпочиташе да не оставя зад гърба си заплахи, за които не се е погрижила. Ричард вдигна от земята сгънатата си риза, която Калан не бе забелязала досега. Пъхна длан в ръкава и я нахлузи на гърба си.

— Имал си видение, така ли? — най—сетне събра сили да повтори въпроса си тя. Колкото и голяма заплаха да представляваха за тях тези мъже, не това бе най—същественният им проблем в момента. — Какво видение?

— Беше толкова отчетливо, че наистина го помислих за видение, но по—скоро бих го нарекъл откровение.

— Откровение значи. — Искаше й се да говори по—ясно, не само да шепне дрезгаво. — И?

— Разбрах.

Калан го погледна.

— Какво разбра?

Той започна да закопчава ризата си.

— Това откровение ми помогна да видя по—ясно цялостната картина. Разбрах какво трябва да направя.

— Да — измърмори Кара, — само слушай. Хайде, кажи й.

Ричард стрелна Кара с гневен поглед, тя също не му стана длъжна. Най—сетне насочи вниманието си пак към Калан.

— Ако поведе хората в тази война, ще загубим. Хиляди ще загинат напразно. И всичко ще завърши с един свят, поробен от Императорския орден. Ако не го направя, светът пак ще попадне под сянката на Императорския орден, но жертвите ще са далеч по—малко. Това е единственият ни шанс.

— Като загубим? Искаш най—напред да загубим, а след това да започнем отначало? ... Как изобщо може да ти хрумне да се откажем от борбата за свобода?

— Андерия ми помогна да разбере едно нещо — отвърна той. Гласът му бе сдържан, сякаш съжаляваше за всяка изречена дума. — Не бива да насилвам нещата, не бива да водя война заради самата война. Спечелването на свободата изисква усилия, поддържането ѝ — бдителност. Хората не оценяват какво е да си свободен, преди да загубят свободата си.

— Не всички — възрази Калан.

— Винаги се намират изключения, но повечето дори не си дават сметка за нещата, нито пък ги е еня. Същото е и с магията. Хората безразсъдно се стряскат от нея, неспособни да видят истината. Ордент им предлага един свят без магия и с готови отговори на всички въпроси. Не е кой знае каква философия да си роб. Мислех си, че бих могъл да убедя хората в ценността на собствения им живот, на свободата. В Андерия разбрах колко глупав съм бил.

— Андерия е просто едно от местата.

— Не става въпрос само за Андерия. Помисли за всички проблеми, които изникват където и да отидем. Дори тук, в родния ми край. — Ричард напъхваше ризата в пан талона си. — Да насилваш хората да се бият за свобода е най—грозното противоречие. Каквото и да говоря, тях няма да ги е грижа повече — нали вече опитах. Онези, за които свободата означава нещо, са принудени да бягат, да се крият, да се опитват да оцеляват и да понасят онова, което със сигурност ще ги сполети. Не мога да го предотвратя.

Не мога да им помогна. Вече го знам.

— Но, Ричард, как изобщо можеш да си помислиш...

— Трябва да направя най—доброто за нас. Длъжен съм да бъда егоист. Животът е твърде ценен, за да се пропилява в гонене на безсмислени каузи. Не би могло да съществува по—голямо зло от това. Хората могат да избегнат приближаващата мрачна епоха на потисничество и робство, ако те започнат сами да разбират и оценяват стойността на собствения си живот, на свободата си. Ако искат да действат в свой интерес. Сега трябва да мислим как да оцелеем с надеждата, че един ден ще настъпи нашият час.

— Но ние имаме реални шансове за победа сега. Не бива да се отказваме.

— Мислиш ли, че мога просто ей така да застана начело на всичките тези хора и понеже много искам, да спечелим тази война. Не,

няма да я спечелим. Само с желание не става. Нужни са хиляди отдадени на идеята хора. А ние нямаме. Хвърлим ли силите си срещу Ордена, ще бъдем унищожени и всеки шанс за бъдеща свобода ще бъде проигран завинаги. — Той прокара пръсти през косата си. — Не бива да повеждаме войските си срещу армията на Ордена.

Той метна черната си разкроена туника през главата. Калан с мъка успя да събере сили да проговори. В гласа ѝ прозвуча огромна загриженост:

— Ами всички онези, които са готови да влязат в бой? Армиите, застанали на бойното поле? Разполагаме с добри и способни хора, готови да се изправят срещу Джаганг и да спрат неговия Императорски орден, като го прогонят обратно в Стария свят. Кой ще ги поведе?

— Да ги поведе накъде? Към смъртта? Няма начин да спечелят.

Калан бе ужасена. Протегна ръка и докопа ръкава му, преди той да е успял да се наведе за широкия си колан.

— Ричард, всички тия приказки за оттегляне от битката са заради случилото се с мен.

— Не. Реших го в нощта преди нападението. След края на гласуването, докато се разхождах сам, доста мислих. Дадох си сметка за нещата и реших. Случилото се с теб не е от значение — то само доказва, че съм бил прав и трябвало да се сетя по—рано. Ако го бях направил, нямаше да пострадаш и ти.

— Но ако не се бе случило нещастие с Майката Изповедник, на другата сутрин ти щеше да се почувстваш по—добре и да промениш решението си.

Светлината, процеждаща се през отвора на вратата зад него, обля златните древни символи, обточващи краищата на туниката му.

— Кара, ами ако аз бях нападнат заедно с нея? Ако ни бяха убили и двамата? Тогава какво щяха да правят всички?

— Не знам.

— Точно затова се оттеглям. Вие ме следвахте, водейки война, от която не зависи пряко бъдещето ви. Отговорът ви би трябвало да бъде, че се борите за себе си, за свободата си. Видях къде съм грешал и разбрах, че по този начин нищо няма да постигнем. Орденът е прекалено силен враг.

Бащата на Калан, крал Уиборн, я бе обучавал във военното изкуство и тя притежаваше практически опит в тази сфера.

— Тяхната армия може да е по—многобройна от нашата, но това не прави победата ни невъзможна. Просто трябва да ги надхитрим. Аз ще съм до теб и ще ти помагам, Ричард. Имаме обучени офицери. Можем да го направим. Длъжни сме!

— Само виж как каузата на Ордена се разпространява от уста на уста, как хората я приемат, понеже звучи добре. — Ричард махна с ръка. — Идеите им са достигнали чак дотук. Ние сме категорично убедени в покварата на Ордена и въпреки това хората навсякъде по света приемат идеите им с широко отворени обятия, без да забелязват ужасната същност на делата им.

— Ричард — прошепна Калан, опитвайки се да не за губи и онова, което все пак се чуваше от гласа ѝ, — аз застанах начело на онези млади галеанци, които тръгнаха срещу многократно по—голяма армия от опитни войници на Ордена, и ги победихме.

— Точно така. Тези момчетата току—що са били видели родния си град, пометен от безчинствата на Ордена. Сблъскали са се с безжизнените тела на своите близки, на всички, които са обичали. Стояли са сред руините на единствения свят, който познават. И са влезли в боя с ялната представа какво правят и защо. Те са щели да участват в тази битка със или без твоето водачество. Защото са били сами. Вярно, завършили са като победители, но повечето от тях са били мъртви победители.

Калан не можеше да повярва на ушите си.

— Значи възнамеряваш да оставиш Ордена да стори същото навсякъде, където мине, за да мотивираш оцелелите да се бият? Възнамеряваш да стоиш със скръстени ръце, докато те изтребват стотици хиляди невинни хора? Да, искаш да се откажеш заради мен. Добри духове, Ричард, обичам те, но не ми причинявай това. Та аз съм Майката Изповедник! Отговарям с кръвта си за живота на хората в Средната земя. Не променяй пътя си заради случилото се с мен.

Ричард сграбчи обкованите със сребро кожени накитници.

— Не го правя заради случилото се с теб. Помагам в спасяването на живота на всички тези хора по единствения начин, който би имал някакъв шанс. Правя единственото възможно нещо.

— Правиш по—лесното нещо — вметна Кара.

Ричард посрещна предизвикателството ѝ със спокойствие и отвърна дружелюбно:

— Кара, правя най—трудния избор в живота си.

Калан вече бе сигурна, че отказът на жителите на Андерия да застанат на тяхна страна го е наранил много по—малко, отколкото си бе мислила. Достигна до два от пръстите на ръката му и ги стисна със съпричастие. Той е вложил душата си в идеята да помогне на тези хора да попаднат под игото на Ордена. Бе се опитал да им разкрие стойността на свободата, като им даде право да изберат сами собствената си съдба. Бе им се доверил.

Резултатът бе съкрушителен. Мнозинството от гласоподавателите отхвърлиха всичките му предложения и по този начин убиха вярата му.

Калан си мислеше, че с времето болката, натрупана в душата му, както и нейната болка, ще утихне.

— Не можеш да виниш себе си за разгрома на Андерия, Ричард. Ти направи всичко възможно. Не си отговорен за нищо.

Той взе огромния си кожен колан със златни токи и го закопча над великолепната си туника.

— Добрият пълководец е отговорен за всичко.

Калан го знаеше. Прииска й се да го разсее, насочвайки мислите му в друга посока.

— Разкажи ми повече за това твое видение.

Пронизителните очи на Ричард се врязаха в нея едва ли не предупредително.

— Видение, откровение, осъзнаване, предположение, пророчество, прозрение — наричай го както искаш, защото то е всичко това едновременно. Не бих могъл да го опиша, по—скоро мога да ти кажа, че изглежда сякаш винаги съм го знаел. Може и наистина да съм — някога. Не се състоеше толкова от думи, по—скоро бе някаква цялост на идея, заключение, истина, която изведнъж ми стана абсолютно понятна.

Тя знаеше, че Ричард очаква от нея да остави нещата такива, каквито са.

— След като всичко ти е било толкова ясно — продължи въпреки това Калан, — значи би трябвало да можеш да го изразиш с думи.

Ричард преметна ремъка с оръжието си през глава, през дясното си рамо. Докато наместваше меча на левия си хълбок, преплетената сребърна нишка на дръжката, изтъкаваща думата Истина, проблясна.

Челото му бе гладко, лицето спокойно. Калан разбра, че найсетне е уловила пулса на нещата. Убедеността му нямаше да му позволи да скрие истината от нея, след като тя настояваше да я чуе — а тя наистина го искаше. Думите му прозвучаха спокойни, но властни — сякаш пред очите им оживяваше пророчество.

— Твърде неочаквано се качих на престола. Не аз трябва да доказвам себе си пред хората, а който трябва, нека се докаже пред мен. Дотогава не бива да заставам начело, в противен случай всяка надежда е загубена.

Застанал прав, мъжествен, величествен в черните си одежди на магьосник—войн, той изглеждаше като модел на статуя на онзи, който всъщност бе — Търсач на истината, определен от Зедикус Зу'л Зорандер, Пръв магьосник, дядо на Ричард. Зед направи избора си със свито сърце, понеже знаеше, че Търсачите твърде често умират млади и при жестоки обстоятелства.

Търсачът бе закон вътре в самия себе си. Подкрепян от страховитата сила на меча си, Търсачът можеше да превземе сам цели кралства. Ето защо бе толкова важно да бъде избран правилният човек — морален човек — за този пост. Зед твърдеше, че в известен смисъл Търсачът сам намира себе си чрез природата на собственото си съзнание и според действията си и че Първият магьосник има за задача просто да проследи процеса и да му даде официалното звание — както и оръжието, негов спътник до последния му дъх.

В мъжа, когото Калан обичаше, се преплитаха и насляваха толкова много различни качества и отговорности, че понякога тя се питаше как успява да ги съчетава всичките.

— Ричард, наистина ли си сигурен? Заради важността на неговия пост Калан, а по—късно се бяха обрекли с клетва живота си в защита на Ричард като новоизбрания Търсач на истината. Това се случи скоро след като Калан го бе срещнала. Първите си задачи той пълни именно като Търсач, за да поеме по—късно на вещите си цялата останала отговорност.

Докато ѝ отговаряше, в сивите му очи просветна ясната му цел:

— Единственият господар, комуто мога да позволя да ме управлява, е разумът. Първият закон на разума е следният: това, което съществува — съществува. Кое е — е. Цялото познание се гради на този основен елементарен принцип. Това е базата, която поражда

живота. Разумът е избор. Желанията и прищевките не са факти, нито пък средства за откриването им. Разумът е единственият ни способ за осъзнаване на действителността — нашето основно средство за оцеляване. Свободни сме да избягваме мисловното усилие, да отречем разума, но не и да избегнем наказанието от бездната, която отказваме да видим. Ако не подхожда разумно към борбата, ако си затворя очите пред действителността на съществуващото, в услуга на желанията си, тогава хем ще измрем, хем ще е напразно. Ще се превърнем в още двама души сред безбройните милиони незнайни трупове под сивия, мрачен разпад на човечеството. В тъмнината, която ще настъпи, костите ни ще бъдат нищо незначещ прах. Постепенно, може би хиляда години в бъдещето, може и повече, светлината на свободата отново ще изгрее, за да освети свободните хора, но между тогава и сега милиони и милиони хора ще се родят в безнадеждна мизерия и няма да имат избор, освен да се превиват под игото на Ордена. Пренебрегнем ли разума, това означава да откупим тези планини от разбити тела, камарата от изтърпени, но неизживени животи.

Калан не можа да събере в себе си смелост да заговори, камо ли да спори. Да го направи точно в този момент, би означавало да постави под съмнение преценката му за нещо, което той определя като море от кръв. От друга страна, да допусне да се случи предлаганото от него би означавало да допусне народът ѝ да погине в бездната на смъртта.

С плувнали в сълзи очи Калан отвърна поглед.

— Кара — продължи Ричард — впрегни конете. Ще пообиколя наоколо, за да съм сигурен, че не ни чакат изненади.

— Напротив, аз ще огледам, докато ти впрегнеш конете. Нали аз съм ти охрана.

— Но си ми и приятел. Познавам тези места по—добре от теб. Оправи се с конете и не ми създавай повече главоболия.

Кара завъртя очи и изпуфтя, но в крайна сметка се завтече да изпълни заръката му.

В стаята надвисна тишина. Ричард отчетна одеялото на вратата. Щом Калан му прошепна, че го обича, той спря и се обърна. Раменете му сякаш издаваха тежестта, легнала на тях.

— Ще ми се да можех, но няма как да накарам хората да разберат свободата. Съжалявам.

Някъде в дъното на душата си Калан откри усмивка, с която да го дари.

— Може би не е толкова трудно. — Посочи му птичката, която бе издълбал за нея в стената. — Просто им покажи това и те ще разберат, че свободата наистина означава да се носиш на собствените си крила.

Ричард се усмихна, както ѝ се стори с облекчение, преди да изчезне зад прага.

ТРЕТА ГЛАВА

Неспокойните мисли не ѝ позволяваха да заспи. Опита се да се съсредоточи върху видението на Ричард — бездруго бе изтощена до смърт от болката, а думите внасяха допълнителна тревога в душата ѝ и тя не можеше да направи абсолютно нищо. Въпреки че, бе твърдо убедена, че трябва да му помогне да превъзмогне загубата в Андерия и да съсредоточи усилията върху предотвратяването на заплахата от Императорския орден.

Трудно ѝ бе да не мисли за групата мъже навън — онези, с които бе израсъл Ричард. В главата ѝ отекуваше натрапчивият спомен за гневните им заплахи. Знаеше, че нормални хора, които никога преди не са проявявали вандалски страсти, при определени обстоятелства могат да бъдат невероятно жестоки. Сега, когато целият свят им изглеждаше греховен, порочен и зъл, оставаше само още една малка стъпка, за да започнат самите те да вършат зло. Те вече го бяха измислили — каквото и да сторят, го приемаха като предопределено от неизбежната човешка природа.

Беше изнервящо да ангажира мислите си с поведението на такива хора, при положение че не може да мръдне от леглото. Представи си как ухиленият беззъб Томи Ланкастър се навежда над нея, готов да ѝ пререже гърлото, а тя не може да стори друго, освен да го гледа безпомощно в очите. На бойното поле неведнъж бе изпитвала страх, но тогава поне можеше да напегне всичките си сили и да се бие, за да оцелее. Това ѝ помагаше да се пребори със страха. Да си безпомощен и да не можеш да отвърнеш на удара бе различно. Това бе друг вид страх.

Обикновено можеше да разчита на Изповедническата си сила, но при дадените обстоятелства едва ли. Никога не ѝ се бе налагало да я пробва при подобни обстоятелства. Успокои се с мисълта, че когато онези мъже се върнат, те тримата ще са много—много далеч. Освен това Кара и Ричард за нищо на света нямаше да допуснат онези зверове да се приближат до нея.

Освен всичко друго изпитваше и друг страх — при това твърде истински. Но знаеше, че на него няма да издържи дълго и ще припадне. Поне се надяваше.

Опита се да не мисли за това и постави нежно ръка върху корема си, върху детето си, заслушана в ромона на близкото поточе. Плисъкът на водата ѝ напомни как силно копнее за баня. Превръзките на кървящата рана отстрани на тялото ѝ бързо се вмирисаха и трябваше да се сменят често. Чаршафите ѝ бяха подгизнали от пот. Вратът ѝ бе схванат. Тревата, натрупана вместо сламеник под чаршафа, образуваше доста твърдо легло, което ѝ бе изръби гърба. Вероятно Ричард е бързал да стъкми нещо на първо време, с намерението по—късно да подобри условията ѝ.

В жегата студената вода на потока би ѝ дошла като балсам. Копнееше за баня, за усещането да е чиста, да ухае на свежест. Толкова ѝ се искаше да е по—добре, да може сама да се грижи за себе си, да е здрава. Надяваше се също с времето невидимите, но твърде реални рани на Ричард да заздравеят.

Кара най—сетне се върна, мърморейки нещо ядосано за инатливите коне. Вдигна поглед и установи, че Ричард още не се е прибрал.

— Ще отида да го потърся, за да знам, че е добре.

— Добре е. Той знае какво прави. Стой тук, Кара, за да не се наложи после Ричард да излиза да те търси.

Кара въздъхна и се съгласи, макар и с неохота. Обърса плувналите в пот чело и слепоочия на Калан със студена влажна кърпа. Калан нямаше право да се оплаква, когато другите бяха толкова всеотдайни в грижите си за нея. Затова не спомена нито дума за болките в тила, предизвикани от неудобното положение на главата ѝ. Кара никога не би се оплакала от подобни дребни житейски неудобства. Проявяваше недоволство само когато хората, за които трябва да се грижи, са изложени на ненужна опасност. И като Ричард не ѝ дава възможност да елиминира хората, то тя смята за потенциална опасност за него и Калан.

Отвън долиташе острият кръсък на птица. Досадният повтарящ се звук започваше да изнервя Калан. Някъде в далечината се извисяваше гласът на катеричка, която сякаш се възмущаваше от нещо, а може би бранеше територията си. Калан си каза, че сигурно е минал

вече час, а какичката не се бе уморила да настоява. Поточето бълбукаше ли бълбукаше.

Това бе представата на Ричард за спокойствие.

— Мразя всичко това — измърмори тя.

— Би трябвало да си доволна — лежиш си, без да правиш нищо.

— Обзалагам се, че с радост би се съгласила да си сменим местата.

— Аз съм Морещица. За една Морещица няма по—лошо от това да си умре в леглото. — Сините ѝ очи се върнаха на Калан. — Стара и беззъба — добави след малко.

— Нямах предвид, че ти ...

— Знам какво имаше предвид.

Кара я погледна с облекчение.

— Както и да е, беше изключено да умреш — би било твърде лесно. А ти никога не вършиш нещата по лесния начин.

— Ожених се за Ричард.

— Ето точно това имах предвид.

Калан се усмихна.

Кара натопи кърпата във ведрото на пода и я изцеди. Изправи се.

— Не е чак толкова зле, нали? Лежиш си и толкова?

— А как ти звучи всеки път, щом ти се напълни мехурът, да караш някой да ти пъха под задника подлога?

Кара внимателно попи с кърпата врата ѝ.

— Нямам нищо против да го правя за моята Сестра по Агиел.

Агиел, неизменното оръжие на Морещиците, приличаше на най—обикновена къса червена кожена палка. Носеха го на изящна верижка, увита около дясната китка. Агиелът на една Морещица никога не бе на повече от секунда разстояние от хватката ѝ. Понякога това оръжие се задействаше по силата на връзката на Морещицата с Господаря Рал на Д'Хара.

Веднъж Калан пробва част от силата на Агиел. Само за части от секундата той можеше да причини болка, съизмерима с причинената ѝ от цялата банда андериански разбойници. Докосването на Агиел с лекота причиняваше нечувани мъчения и също тъй безпроблемно — ако собственичката му пожелае — можеше да предизвика смърт.

Ричард бе дал на Калан Агиела, принадлежал на Дена Морещицата, която някога го бе заловила по заповед на Мрачния Рал.

Единствен Ричард бе разбрал и осмислил факта, че Агиелът причинява болка не само на жертвата, но и на Морещицата, която го използва. Преди да бъде принуден да убие Дена, за да се спаси, тя му бе подарила своя Агиел и го бе помолила да я запомни просто като Дена — жената, извън ролята си на Морещица; жената, която никой преди Ричард не бе забелязал и разбрал.

Това, че Калан също бе проявила разбиране и бе запазила подарения ѝ Агиел като символ на уважение към откраднатия живот на тези млади жени, натоварени с кошмарни цели и задължения, бе дълбоко оценено от другите Морещици. Най—вече поради проявеното съпричастие, лишено от съжаление, Кара бе нарекла Калан Сестра по Агиел. Това бе неофициално, но сърдечно признание.

— Дойдоха куриери — рече Кара. — Ти спеше и Господарят Рал прецени, че не е нужно да те буди — добави тя в отговор на въпросителния поглед на Калан.

Куриерите бяха Д'Харанци и бяха успели да намерят Ричард благодарение на връзката си с него като техен Господар Рал. Тази връзка винаги бе изглеждала смущаваща в очите на Калан.

— Какво казаха?

Кара сви рамене.

— Нищо особено. Засега армията на Джаганг остава в Андерия, частите на Рейбич са се установили на север и държат под око Ордена, в случай че онези предприемат нещо срещу останалата част на Средната земя. Нямаме информация за състоянието на нещата вътре в окупираната от Ордена Андерия. Реките текат в обратна посока, към морето, така че нашите не са могли да преценят дали е имало масово клане. Неколцина местни обаче са опитали избягат. Според техните сведения, отровата е довела смърт, но нямат представа какви са мащабите омърсяването. Генерал Рейбич изпратил съгледвачи да разучат нещата по—подробно — Какви бяха заповедите на Ричард?

— Никакви.

— Как така никакви? Не е разпоредил нищо?

Кара поклати глава и после се наведе да намокри отново кърпата.

— Но написа писма до генерала.

Тя дръпна одеялото, повдигна бинта отстрани на тялото на Калан и огледа червената превръзка, преди да я хвърли на пода. Внимателно почисти раната.

Когато Калан успя да си поеме дъх, попита:

— Ти видя ли писмата?

— Да. Ти знаеш горе—долу всичко — че имал видение, благодарение на което прозрял истината за онова, което трябва да прави. Обяснява на генерала, че няма да му дава заповеди, за да не отнеме и последните ни шансове.

— Генерал Рейбич изпрати ли отговор?

— Господарят Рал е имал видение. Д'Харанците знаят, че Господарят Рал се занимава с ужасяващите мистерии на магията. Те не очакват да разберат своя Господар Рал и не обсъждат поведението му. Той е Господарят Рал. Генералът не направи никакъв коментар, но все пак прати известие, че възнамерява да действа според собствената си преценка.

Именно поради тези причини Ричард им бе казал, че е имал видение, а не че сам е решил какво да прави. Калан се замисли за миг, преценявайки възможностите.

— Значи поне в това ни провървя. Генерал Рейбич е опитен войн и добър човек и ще намери начин да се справи. Не след дълго аз ще съм на крака и ще му се притека на помощ. Може би дотогава и Ричард ще е по—добре.

Кара хвърли кърпата във ведрото. Наведе се над Калан с набраздено от грижи и притеснение чело.

— Майко Изповедник, Господарят Рал каза, че няма да ни поведе, докато хората не му се докажат.

— Вече съм по—добре. Надявам се да успея да му помогна да преодолее случилото се. Да го убедя колко важно е да продължим борбата.

— Но тук става въпрос за магия — Кара повдигна разбридания край на синьото одеяло. — Господарят Рал каза, че било видение. Това означава магия и следователно той е наясно за какво става въпрос и ще постъпи така, както сметне за добре. Трябва да проявим разбиране към преживяното от него, загубата от Ордена, която всички ние претърпяхме. Освен това не забравяй, че Ричард не е роден сред магия и че предвождането на армии не е нещо, което прави от малък.

Кара се наведе и изплакна кърпата във ведрото. След като я изстиска, продължи да почиства раната на Калан.

— И въпреки това той е Господарят Рал. Нима вече не е доказал стотици пъти, че разбира от магия?

По този въпрос Калан не искаше да спори. Знаеше само, че въпреки всичко Ричард не е натрупал достатъчно опит, а в тези неща опитът бе важен. Кара не само се страхуваше от магията, но и лесно се впечатляваше от всеки магьоснически акт. Подобно на повечето хора, тя не правеше разлика между най—елементарното вълшебство и магията, която може да промени из основи същината на света. Калан започна да осъзнава, че Ричард не е имал видение в същинския смисъл на думата, а е достигнал до заключение на базата на собствените си разсъждения.

Вярно, в по—голямата си част думите му имаха смисъл, но Калан предполагаше, че въпреки всичко чувствата вземат връх над мислите му.

Кара вдигна глава. В гласа ѝ се долавяше несигурност, ако не отчаяно объркване.

— Майко Изповедник, как ще могат хората да се докажат пред Господаря Рал?

— Представа нямам.

Кара остави кърпата и погледна Калан в очите. Настъпи дълъг, мъчителен момент на неловко мълчание, след което Морещицата продължи:

— Майко Изповедник, струва ми се, че Господарят си е загубил ума.

Първата мисъл на Калан бе дали генерал Рейбич не си е рекъл същото.

— Нали уж Д'Харанците не очаквали да разбират своя Господар Рал и не обсъждали поведението му.

— Има и още нещо — Господарят Рал ми повтаря, че иска да мисля за себе си.

Калан отпусна ръка върху нейната.

— Колко пъти досега сме се съмнявали в него? Помниш ли кокошката, дето не беше кокошка? И двете с теб решихме, че е откачил. А не беше.

— Тук не става въпрос за някакво чудовище, което ни преследва. Касае се за нещо много по—голямо.

— Кара, винаги ли спазваш заповедите на Ричард?

— Разбира се, че не. Моята задача е да го пазя и не мога да допусна глупостта му да ме отклони от изпълнението на задълженията ми. Изпълнявам само онези заповеди, които не го излагат на опасност. Или пък ако ми нареди нещо, което и бездруго съм възнамерявала да свърша. Или ако заповедите му касаят мъжката му гордост.

— Винаги ли изпълняваше заповедите на Мрачния Рал?

Кара трепна при ненадейния сблъсък с това име — сякаш дори самото му споменаване можеше да го извика обратно от света на мъртвите.

— Човек или изпълнява заповедите на Мрачния Рал, независимо колко безумни са те, или бива изтезаван до смърт.

— Кой от двамата уважаваш?

— Готова съм да дам живота си за Господаря Рал. — Кара се поколеба, след малко докосна кожената си дреха с върховете на пръстите си — в областта на сърцето. — Никога не бих могла да изпитвам същото към когото и да е било друг ... Аз обичам Господаря Рал. Не по начина, по който го обичаш ти, не както жена обича мъж, но въпреки това го обичам. Понякога сънувам колко съм горда, че му служа и го защитавам, понякога ме спохождат кошмар го провалям. — Челото на Кара изведнъж се сви — Няма да му кажеш, че го обичам, нали? Не бива да знае.

Калан се усмихна.

— Кара, мисля, че той така или иначе знае, понеже изпитва подобни чувства към теб. Но щом не искаш, няма да му кажа нито думичка.

Кара въздъхна с облекчение.

— Добре.

— А на какво се дължат тези твои чувства към него?

— На много неща ... Той иска да мислим за себе си. Дава ни възможност за избор — дали да му служим или не. Никой Господар Рал преди него не е поставял нещата по този начин. Знам, че ако му бях казала, че искам да си тръгна, той нямаше да ме спре. Нямаше да нареди да ме изтезават до смърт за това. Щеше да ми пожелае всичко хубаво.

— И това е, което най-много цениш в него: той никога не е искал по никакъв начин да обременява живота ви. Според него няма справедливо потисничество. За първи път, откакто си била заловена и

обучавана за Морещица, ти се случва да усетиш истинския вкус на свободата. Точно това, Кара, Ричард иска за всички.

Морещицата махна с ръка, сякаш за да разсее сериозността на разговора.

— Би било много глупаво от негова страна да ме пуснеш да си вървя точно сега. Та аз му трябва.

— Не е нужно да го молиш за свободата си, Кара, и ти знаеш. Ти вече я имаш. Благодарение на Ричард знаеш много добре кое го превръща във водач, когото ти с чест следваш. Ето защо изпитваш тези чувства към него. Той е извоювал твоята вяност.

Кара се замисли.

— Все пак ми се струва, че си е изгубил ума. От началото Ричард неведнъж бе изказвал мнението, коаго им бъде предоставена възможност, хората ще направят правилния избор. Точно това бе сторил с Морещиците — бе им дал възможност за избор. Бе го направил и с жителите на Андерия. Но тогава... Калан потисна чувствата си.

— Не е изгубил ума, а вероятно сърцето си, Кара.

Морещицата, съзряла погледа в очите на Калан, вдигна рамене и рече с усмивка:

— Май ще трябва просто да му припомним как стоят нещата — да му влеем малко разум.

Кара избърса успялата да се промъкне през клепача сълза на Калан.

— Дали ще имаш нещо против да ми сложиш онази глупава дървена подлога, преди Ричард да се е върнал?

Кара кимна и се наведе да я вземе. При мисълта за предстоящата болка Калан вече трепереше от ужас, но нямаше как.

Кара се изправи с подлогата в ръка.

— Преди да се появят онези мъже, имах намерение да запаля огън и да стопля малко вода. Май ще е по—добре да го направя, като стигнем там, където сме тръгнали.

Калан отново забленува да бъде чиста и свежа. Помисли си, че банята ѝ е по—наложителна дори от подлогата, в която е принудена да се облекчава.

— Кара, ако направиш това за мен, съм готова да ти целувам краката — щом се пооправя — и да те назнача на най—

представителния пост, за който се сетя.

— Аз съм Морещица — Кара явно се стъписа. След малко се сепна и придърпа одеялото надолу. — И това е най—представителният пост, който съществува. Е, като изключим „Съпруга на Господаря Рал“. Но след като Господарят Рал така или иначе вече си има съпруга, а аз съм си Морещица, ще се наложи да се задоволя само с целуването на краката.

Калан се засмя, но внезапната режеща болка през стомаха и ребрата секна порива ѝ.

Ричард се забави доста. Кара насили Калан да изпие две чаши студен чай, натъпкан с билки, за да притъпи болката. В противен случай не след дълго щеше да изпадне в унес, ако не точно да заспи. Без малко Калан да отстъпи пред желанието на Морещицата да отиде да погледне за Ричард, когато той подвижна от далеч, за да им покаже, че е той.

— Срещна ли някой от мъжете? — посрещна го Кара с въпрос още от вратата.

Ричард обърса искрящите капчици пот от челото си. Влажната му коса се бе сплъстила на врата.

— Не. Без съмнение са отишли в Града на елените и са се събрали в някоя кръчма да си оплачат душите. Докато се върнат, от нас отдавна няма да има и следа.

— Все още съм на мнение, че трябва да останем и веднъж завинаги да сложим край на цялата работа — измърмори Кара.

Ричард не я чу.

— Отсякох и обелих няколко здрави фиданки и с помощта на едно платнище приготвих носилка. — Приближи се и с кокалчето на ръката си погали Калан по брадичка, сякаш закачливо да ѝ вдъхне кураж. — Отсега нататък ти само ще си лежиш в носилката и ще можем да те вдигаме и сваляме от каретата без... — в очите му отново летеше онзи поглед, който ѝ причиняваше толкова много болка. Успя да ѝ се усмихне. — Ще бъде по—лесно за Кара и мен.

Калан се опита да приеме с достойнство мисълта.

— Значи сме готови? — и кимна и погледът му помръкна.

— Добре — бодро отвърна Калан. — Тъкмо съм в нас за една прекрасна разходка. Ще ми се да поразгледам околността.

Този път усмивката му бе по—убедителна, както ѝ се стори.

— Ще си получиш разходката. И накрая ще се озовем на прекрасно място. Вярно, ще отнеме малко време, понеже се налага да пътуваме бавничко, но пък си струва, ще видиш.

Калан се опита да диша равномерно. Започна да си повтаря отново и отново името му, за да не би пак да го забрави. За да не би да забрави собственото си име. Мразеше да забравя. Чувстваше се адски глупаво да научава неща, които би трябвало да помни, но е забравила. Този път нямаше да го допусне.

— Е, трябва ли да стана и сама да отида до носилката си, или ще бъдеш кавалер и ще ме занесеш на ръце?

Той се наведе и я целуна по челото — единственото място по лицето ѝ, където нежното докосване на устните му не ѝ причиняваше болка. Погледна Кара и с кимване на глава ѝ даде знак да хване Калан за краката.

— Дълго ли ще запиват онези? — попита Калан.

— Още е средата на деня. Не се тревожи, докато се върнат, ние ще сме вече много далеч.

— Съжалявам, Ричард. Знам, че си мислеше, че твоите земляци

...

— Те са хора като всички останали.

Тя кимна и топло погали обратната страна на огромната му ръка.

— Кара ми даде малко от твоите билки. Очаква ме дълъг сън, така че не бавете темпото заради мен — няма нищо да усетя. Не искам да се налага да се биете с всичките онези мъже.

— Не смятам да се бия с никого. Искам просто да се поразходя из горите си.

— Добре. — Дишането на Калан се учести и тя мигом усети как остриетата се завъртат между ребрата ѝ. — Обичам те, нали знаеш. В случай че съм забравила да ти го кажа — обичам те.

Въпреки болката в сивите си очи той се усмихна.

— И аз те обичам. Просто се опитай да се отпуснеш. Двамата с Кара ще сме колкото се може по—внимателни. Няма да бързаме. Никой не ни гони. Не се опитвай да ни помагаш. Просто се отпусни. Вече започна да се оправяш, така че няма да е толкова страшно.

И преди бе ранявана и знаеше, че винаги е по—добре човек да се придвижва сам, понеже знае какво точно да прави. Но този път не

можеше. Беше започнала да разбира, че най—ужасното нещо, когато си ранен, е това, че някой друг трябва да движи тялото ти.

Ричард се наведе и тя го прегърна през врата, докато той внимателно подпъкна лявата си ръка под раменете ѝ. Дори това леко повдигане взриви болката. Калан се опита да не обръща внимание на нажежените шишове в ребрата си и се постара да се отпусне, повтаряйки си отново и отново името му наум.

Изведнъж си спомни нещо важно. Беше последна възможност да му напомни.

— Ричард — припряно прошепна тя миг преди той да пъкне дясната си ръка под бедрата ѝ, за да я вдигне. — Моля те ... внимавай много да не нараниш бебето.

Тя с изненада видя как думите ѝ му причиниха страда. Трябваше му известно време, докато събере сили да я седне в очите. Онова, което видя в неговите, едва не спря сърцето ѝ.

— Калан ... спомняш си, нали?

— Да си спомням какво?

Очите му заблестяха.

— Загуби бебето. Когато те нападнаха. — споменът я връхлетя като юмрук, почти я остави без дъх.

— Ооо...

— Добре ли си?

— Да. За миг бях забравила. Просто не мислех. Сега и спомням. Спомням си, че ми каза.

Наистина си спомняше. Тяхното дете, тяхното дете, което едва—що бе започнало да расте в нея, отдавна бе мъртво, нямаше го. Онези зверове, които я бяха нападнали, ѝ бяха отнели и това.

Светът изведнъж ѝ се стори сив и пуст.

— Толкова съжалявам, Калан — прошепна той.

Тя го погали по главата.

— Няма нищо, Ричард. Трябваше да се сетя. Съжалявам, че бях забравила. Не исках...

Той кимна.

Тя усети топлината на сълза, паднала върху трапчинката на врата ѝ, близо до колието. Колието с малкия тъмен камък ѝ бе сватбен подарък от вещицата Шота. Подарък, предложение за примирие. Шота им бе казала, че камъкът ще им позволи да бъдат заедно и да споделят

любовта си, както винаги бяха искали, без Калан да забременее. Ричард и Калан бяха решили, че за момента — макар и неохотно — ще приемат подаръка и предложението за примирие. И без това си имаха достатъчно други грижи.

Но за известно време, докато Хармониите бяха на свобода в този свят, магията на камъка бе престанала да действа — без знанието на Калан и Ричард. Мъничък, но чудодееен баланс на ужасите, донесени от Хармониите, бе фактът, че те бяха дали възможност на любовта им да създаде живот.

Живот, който вече го нямаше.

— Моля те, Ричард, да вървим.

Той отново кимна.

— Добри духове — прошепна сам на себе си толкова тихо, че тя едва различи думите му, — прости ми, задето трябва да го сторя.

Тя го стисна за врата. Вече копнееше за онова, което щеше да последва — искаше да забрави.

Той я повдигна колкото се може по—внимателно. Сякаш за ръцете и краката ѝ бяха вързани диви коне, които изведнъж едновременно препуснаха в галоп. Болката разкъса самата ѝ същност, изненадата я накара да изблещи очи, остави я без дъх. Последва писък.

Черният мрак се стовари отгоре ѝ като захлопната тъмнична врата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Някакъв звук я накара рязко да отвори очи — сякаш някой ѝ бе ударил плесница. Лежеше по гръб, неподвижна като труп, ококорена, напрегнала слух. Звукът не бе силен, но ѝ се струваше смущаващо познат. Опасен.

Цялото ѝ тяло пулсираше от болка, но се усещаше по—будна от обичайното за последните няколко седмици. Всъщност дали бяха минали седмици или дни — това можеше само да гадае. Нямаше представа колко време е спала — а може би по—точно би било да се запита колко време е била в безсъзнание. Беше достатъчно будна, за да е наясно, че би било фатална грешка да се опита да седне. Спомняше си, че почти единствената ненаранена част от тялото ѝ бе дясната ръка. Единият от огромните кафяви жребци пръхтеше нервно и риеше с копито, при което каретата се клатеше достатъчно, за да ѝ припомни за натрошените ѝ ребра.

Лепкавият въздух бе натезжал от миризмата на приближаващ дъжд, макар вятърът, идващ на талози, все още да навяваше до ноздрите ѝ прах. Над главата ѝ се вихреха бясно тъмни фурии листа, скърцащите клони озвучаваха мъчителния им танц. Мълчаливо се събираха пурпурни и виолетови облаци. Отвъд тях, над дърветата, връз ширналото се синьо—черно небе, блещукаше самотна звезда — точно над челото ѝ. Не можеше да бъде сигурна дали се развиеделява или мръква, но сякаш бе по—скоро краят на Деня.

Докато поривите на вятъра разпиляваха по лицето ѝ кичури сплъстена коса, Калан напрягаше слух да долови отново познатия звук, който никак не ѝ се връзваше с общата картина. Продължаваше да се надява да успее да го помести в някакъв спокоен и невинен пейзаж. Бе го чула в дълбините на съня си, но осъзнаването му в будно състояние си оставаше отчайващо непостижимо.

Напразно напрягаше слух да долови следи и от присъствието на Ричард и Кара. Те със сигурност бяха някъде наблизо. Нямаше начин да я оставят сама — за нищо на света. Отърси се от спомена. Изгаряше от желание да извика Ричард и да се убеди, че неканената мисъл е била

плод на глупав страх. Инстинктът ѝ обаче крещеше в лицето ѝ да мълчи. Не бе нужно някой да ѝ напомня, че не бива да се движи.

В далечината се чу звън на метал, последван от вик. *Сигурно е животно*, каза си тя. Понякога гарваните надават ужасяващи крясъци. Пронизителните им гласове могат да звучат толкова човешки, че чак тръпки да те побият. Но доколкото ѝ бе известно гарваните не издаваха металически звуци.

Каретата внезапно се килна надясно. Неочакваното движение, предизвикало остро бодване между ребрата, ѝ спря дъха. Някой бе натезал на степенката. Съдейки по невнимателното отношение към ранения пътник в каретата, тя съобрази, че не е Ричард или Кара. Но щом като не е Ричард, кой е тогава? По тила ѝ пробягаха иглички. Щом не е Ричард, къде е той?

Нечии дебели пръсти сграбчиха рипсеното парче плат, обвиващо страничната табла на каретата. Притъпените като чукани върхове на тези пръсти свършваха с впити в плътта изгризани нокти. Калан притаи дъх, надявайки се притежателят им да не разбере, че тя е в каретата.

Изведнъж пред нея щръкна лице. Премигнаха лукави очички. Предните четири зъба на мъжа липсваха. Когато се захили, кучешките му зъби ѝ заприличаха на зъби на диво животно.

— Виж ти, виж. И това ако не е жената на покойния Ричард Сайфър.

Калан лежеше в пълно вцепенение. Кошмарите и започваха да се сбъдват. За миг дори се улови да се пита дали пък наистина не е само кошмар.

Ризата му бе втвърдена от мръсотия, сякаш никога не я бе свалял от гърба си. Рядката бодлива четина, покриваща тлъстите му бузи и широка челюст, приличаше на щръкнали бодили в разораното поле на сипаничавото му лице. Горната му устна лъщеше, непрестанно овлажнявана от течащия му нос. Предните долни зъби също липсваха. Върхът на езика му стърчеше през зейналата дупка на мазната му усмивка.

В ръката му се вдигна нож — точно срещу очите на Калан. Мъжът завъртя острието насам—натам, сякаш се фукаше пред момичето, което ухахва, с някаква особено ценна вещ. Очите му поглеждаха ту Калан, ту ножа. Острието явно бе заточвано върху груб

гранит, а не с брус. По повърхността на лошо поддържания евтин нож личаха тъмни петна и следи от ръжда. Но от това нащърбеното и изподраскано острие не ставаше по—малко смъртоносно.

Злобната му беззъба усмивка се разшири от удоволствие, щом очите на Калан се плъзнаха по острието, последвайки отсечените му прескоци във въздуха помежду им. Насила погледна в тъмните, хлътнали очи на мъжа, надничачи през подпухналите цепки.

— Къде е Ричард? — попита го с равен глас. Танцува с духовете на отвъдния свят. — Той килна на една страна. — Къде е русата кучка? Онази, дето другарите ми са видели да се мотае с вас. Дето била цапната в устата. И дето плаче да й отрежа езика, преди да я изкормя.

Калан го стрелна с поглед, който казваше, че няма начин да му отговаря. Щом недодяланият му нож се стрелна към нея заедно с мазното му лице, я лъхна отровен дъх.

— Ти сигурно си Томи Ланкастър.

Ножът застина във въздуха.

— Откъде знаеш?

Гневът забълбука някъде дълбоко в нея.

— Ричард ми е разказвал за тебе.

Очите заблестяха заплашително.

— Нима? И какво ти е разказвал?

— Че си грозна беззъба свиня, която се насира в гащите още щом той се усмихне. По вонята ти разбирам, че е бил прав.

Мазната усмивка се превърна в гневна гримаса. Мъжът се повдигна на степенката и се наведе напред с ножа в ръка. Точно на това се надяваше Калан — да го накара да се приближи, за да може да го докосне.

С умение, развивано през целия й живот, тя мислено прогони гнева от себе си и призова спокойствието на Изповедник, готов за действие. Стигне ли се дотам, времето променя измеренията си.

Трябваше само да го докосне.

Изповедническата сила отчасти зависеше от физическата й мощ. В сегашното си състояние тя не бе сигурна, че ще може да събере желаната енергия, а дори да успееше, нямаше представа дали ще оцелее, след като я излее в мъжа. Но знаеше, че няма друг избор. Един от двамата трябваше да умре. Може би и двамата.

Онзи подпря лакът на страничната табла. Юмрукът му, стиснал ножа, политна към оголеното ѝ гърло. Вместо да гледа острието, Калан се бе втренчила в мъничките белези, подобни на прашни бели паяжинки, оплитащи кокалчетата на ръцете му. Щом юмрукът се приближи достатъчно, посегна към него. В същия миг установи, че синьото одеяло я пристяга отвсякъде. Досега не бе и помислила, че Ричард я е преместил на носилката. Одеялото бе пристегнато плътно около тялото ѝ и дълбоко напъхано под надлъжните колове, за да я държи колкото се може по—неподвижна по време на движение. Ръката ѝ бе залостена в онова, което щеше да се превърне в неин погребален покров.

Докато се опитваше отчаяно да освободи дясната си ръка, я заля лава от паника. Острието приближаваше, а тя не можеше да направи нищо. Продължаваше да се бори с одеялото, пронизвана от остри болки в натрошените си ребра. Нямаше време да изкреци или да изругае, отчаяна от толкова недалновидния ход да бъде тъй глупашки впримчена. Пръстите ѝ се вкопчиха в плата. Задърпаха яростно в опит да изтръгнат одеялото изпод носилката, за да може да измъкне ръката си.

Бе достатъчно само да докосне мъжа. Но не можеше да го стори. Острието на ножа му щеше да бъде единственият контакт помежду им. Оставаше ѝ единствената надежда кокалчетата му случайно да докоснат плътта ѝ или ръката му да бъде достатъчно близко до брадичката ѝ, докато нанася удара, за да може тя да я притисне в него. И тогава да освободи силата си — ако все още е жива. Ако още в самото начало той не я прониге твърде дълбоко.

Продължаваше да се мятта отчаяно в одеялото. Стори ѝ се, че го прави от часове. През цялото време ножът летеше към оголения ѝ врат — имаше да чака цяла вечност, преди да ѝ се удаде възможност да освободи силата си. Цяла вечност живот. Но, от друга страна, знаеше, че ѝ остава още само миг, преди да усети раздиращото хлътване на назъбеното острие в гърлото си.

Нищо от това, което очакваше, не се случи.

Томи Ланкастър отхвъркна назад с оглушителен вик. Светът около Калан се строполи в един ад от звуци и движения, връхлетели я едновременно с резкия обрат в очакванията ѝ. Зад гърба на мъжа

изникна Кара, стиснала зъби мрачна решителност. В древната си червена одежда тя приличаше на безценен рубин, скрит зад буца пръст.

Сгънат надве над Агиела, Томи Ланкастър имаше по—голяма надежда да се измъкне от хватката на Кара, отколкото ако бе нанизан на кука за месо. Дори тогава мъчителните му гърчове нямаше да са по—ужасни за гледане и неистовите му писъци по—болезнени за слушане.

Агиелът на Кара изпълзя нагоре и се заби между ребрата му, докато той се свличаше на колене. Всяко ребро, до което се докосна червената палка, изпраця оглушително, сякаш се бяха скършили клони на дърво. По кокалчетата му шурна топла кръв — досущ като цвета на коженото й облекло. След миг пръстите станаха червени. Ножът изтрака върху каменистата земя. Отстрани на ризата му изби тъмно петно кръв, което бързо се уголеми и след миг кръвта вече капеше от непоръбения край на плата.

Кара стоеше над него в позата си на безмилостен езекутор, безчувствена към стоновите му за пощада. Вместо да се вслуша в тях, притисна Агиела към гърлото му и го последва на земята. Очите му бяха огромни и бели, започваше да се дави.

Последва бавно и мъчително пътешествие към смъртта. Краката и ръцете на Томи Ланкастър започнаха да се гърчат, а самият той се давеше в собствената си кръв. Кара можеше бързо да приключи нещата, но явно нямаше такива намерения. Този човек бе понечил да убие Калан. И цената, която Морещицата възнамеряваше да получи от него за това, бе висока.

— Кара! — Калан се удиви, че може да вложи толкова сила във вика си.

Морещицата се обърна през рамо. Ръцете на Томи Ланкастър се вдигнаха към гърлото му и устата му се отвори да поеме въздух, докато тя се изправяше над него.

— Кара, спри! Къде е Ричард? Може би се нуждае от помощта ти!

Кара се надвеси над Томи Ланкастър, притиснала Агиела към гърдите му. Направи въртеливо движение с ръка. Левият му крак подритна веднъж, ръцете му се отпуснаха встрани и той притихна.

Преди някоя от двете жени да е успяла да каже нещо, се появи Ричард, спринтиращ бясно към каретата със застинало в ледена

непоколебимост лице. В ръката си стискаше меча. Острието бе тъмно и влажно.

В мига, в който Калан го видя, разбра какво я бе събудило звънът на Меча на истината, оповестяващ появата си във вечерния въздух. Подсъзнанието ѝ бе разпознало неповторимия звън на метал, произвеждан при изваждането на Меча на истината, и тя инстинктивно бе усетила опасността, предвещавана от него.

Забързан към Калан, Ричард хвърли само бегъл поглед към безжизненото тяло в краката на Кара.

— Добре ли си?

Калан кимна.

— Да.

Със закъснение, но въпреки това доволна от постигнатото, тя най-сетне успя да измъкне ръката си изпод одеялото.

Ричард се обърна към Кара:

— Някой друг да се е появявал на пътя?

— Не. Само този. — Тя посочи с Агиела към ножа на земята. — Искаше да пререже гърлото на Майката Изповедник.

Ако Томи Ланкастър вече не бе мъртъв, погледът на Ричард щеше да го довърши.

— Надявам се си се постарала да му създадеш проблеми.

— Да, Господарю Рал. Убедена съм, че е съжалявал горко за последния си злокобен акт — положих доста усилия в тази посока.

Ричард описа кръг с меча си около тях.

— Стойте тук и си отваряйте очите на четири. Убеден съм, че се справихме с всички, но ще отида да проверя Ще веднъж просто за сигурност — за да съм спокоен, че някой не се е отделил от другите с намерение да ни изненада от друга посока.

— Никой няма да смее да се приближи до Майката Изповедник, Господарю Рал.

Ричард потупа насърчително по врата единия от двата коня, които чакаха наблизко в готовност, и изпод копитата а животното се вдигна прах, изпълващ здрача.

— Върна ли се, тръгваме. Ще ни трябва хубава луна — поне за няколко часа. Знам едно сигурно място на около четири часа нагоре по пътя. Там ще сме на достатъчно разстояние от всичко това. — Той посочи с меча си. — Придърпай тялото му ей в ония храсти и го пусни

в дефилето. Искам да сме сигурни, че труповете няма да бъдат открити, преди да сме се отдалечили достатъчно. Тук най—вероятно ще ги надушат единствено животните, но не искам да рискуваме.

Кара стисна Томи Ланкастър за косата.

— С удоволствие.

Той бе едър, но тежестта му не й създаде затруднения.

Ричард потъна безшумно в падащия мрак. Калан се заслуша в шума от влаченето на тялото по земята. Дочу чупене на съчки, докато Кара издърпа трупа през храсталака, после долови притъпления тътен и ромоленето на сипея, докато тялото на Томи Ланкастър се търкаляше и подскачаше по стръмния склон. Мина доста време, преди да чуе финалното тупване на дъното на долината.

Кара се върна при каретата.

— Наред ли е всичко при теб?

Тя небрежно свали обкованите си ръкавици.

— Кара, той за малко да ме убие.

Морещицата праметна дългата си руса плитка през рамо и огледа околността.

— Напротив. През цялото време бях плътно зад него.

Буквално му дишах във врата. Не свалих очи от ножа му нито за миг. Нямах никакъв шанс да те нарани. — Погледна Калан в очите. — Ти, разбира се, ме забеляза.

— Не.

— О, аз пък мислех, че си ме видяла. — С почти глуповато изражение тя затъкна ръкавиците си под колана.

— Сигурно си била прекалено ниско в каретата, за да ме видиш зад него. Следях го през цялото време. Нямах намерение да му позволя да те изплаши.

— След като си била тук през цялото време, защо го остави почти да ме убие?

— Ни най—малко. — Кара се усмихна безстрастно. — Но исках да го оставя да повярва, че е така. Шокът, ужасът са по—големи, когато ги оставиш да си помислят, че са победили. Точно в този момент, когато човек е решил, че е победител, духът му се пречупва фатално, ако го изненадаш.

Калан се чувстваше толкова замаяна и объркана, че нямаше сили да продължава темата.

— Какво става? Какво се случи? Откога спя?

— Пътуваме вече два дни. Ти ту се пробуждаше, ту заспиваше, но докато бе будна, не си спомняше нищо.

— Господарят Рал мира не можеше да си намери, задето трябваше да ти причини болка, докато те качва в каретата и задето ти каза ... каквото беше забравила.

Калан я разбра — имаше предвид мъртвото ѝ бебе.

— А тези мъже?

— Проследили са ни. Този път обаче Господарят Рал не си губи времето в приказки с тях. — Това като че ѝ доставяше особено удоволствие. — Той разбра отдавна, че са по петите ни, така че не успяха да ни изненадат. Когато ни нападнаха — някои със стрели, други с извадени мечове или брадви, — той им извика. Само веднъж. Даде им възможност да размислят.

— Опитвал се е да им влее ум в главите? Дори тогава? Е, не съвсем. Извика им да си вървят мирно по домовете, защото иначе са мъртви.

— И после?

— Ами после те започнаха да се смеят. Думите му само им дадоха повече кураж. Нападнаха с дъжд от стрели, с мечове и брадви. И Господарят Рал побягна към гората.

— Какво е направил?

— Преди да се появят, ми беше казал, че ще ги примамим да го погнат. Щом той побягна, онзи, дето искаше да ти пререже гърлото, им изкрещя да „го заловят и този път да приключат с него“. Господарят Рал се надяваше да им отклони вниманието от теб, но когато този все пак тръгна насам, той ми хвърли бърз поглед и аз разбрах какво се иска от мен.

Кара склочи ръце зад гърба си, оглеждайки внимателно сгъстяващия се мрак, нащрек, готова да реагира веднага, в случай че някой се опита да ги изненада. Мислите на Калан се отнесоха към Ричард — как ли се е чувствал сам—самичък, преследван от подивялата глутница.

— Колко бяха?

— Не съм ги броила. — Кара сви рамене. — Може би двадесетина или двадесет и пет.

— И си оставила Ричард сам с двадесет и пет човека по петите? Двадесет и пет човека, решени да го убият?

Кара стрелна Калан с невярващ поглед.

— И да те оставя незащитена? При положение, че знам, че оня беззъб тиквеник е тръгнал към теб? Господарят Рал щеше да ме одере жива, ако те бях изоставила в тоя момент.

Висока и слаба, с изпънати рамене и вдигната брадичка, Кара изглеждаше доволна като котка, закусила с мишка. Калан внезапно разбра: Ричард бе поверил на Кара живота на Калан; и Морещицата се бе оказала достойна за честта.

Калан усети как по отчасти заздравелите ѝ устни пробягва усмивка.

— Само да бях знаела, че си наблизко през цялото време. Сега, благодарение на теб, няма да имам нужда от дървената подлога.

Кара не се засмя.

— Майко Изповедник, би трябвало да си сигурна, че не бих допуснала да се случи нещо лошо на който и да е от двама ви.

Ричард изникна от сенките така внезапно, както бе изчезнал. Погали приятелски конете. Плъзна се покрай житните и провери дали са затегнати юздите и поводите им и дали всичко е наред.

— Нещо ново? — попита той Кара.

— Не, Господарю Рал. Чисто и спокойно.

Той се наведе над каретата и се усмихна.

— Е, след като така и така си будна, какво ще кажеш за една романтична разходка на лунна светлина?

Тя положи ръка върху неговата.

— Добре ли си?

— Чудесно. Нямам нито драскотина.

— Не това имах предвид.

Усмивката му се изпари.

— Опитаха се да ни убият. Току—що Западната земя даде първите жертви, причинени от заплахата на Императорския орден.

— Но те бяха твои познати.

— Това не означава, че ще се проявя към тях незаслужена милост. Колко хиляди убити съм видял, откакто напуснах тези места? Дори не успях да убедя хората, с които съм израсъл, че говоря истината. Не можах да ги накарам дори да ме изслушат. В крайна

сметка всичката смърт и страдания, които видях дотук, се дължат на хора като тях — които не желаят да погледнат нещата очи в очи. Това, че са избрали невежеството, не им дава право да ме лишават от кръв и живот. Те тръгнаха по своя път. И платиха цената за това.

Не ѝ приличаше на човек, готов да се откаже от битката. Ръката му още стискаше меча, сърцето му още вреше в казана на яростта. Калан го погали по ръката, показвайки чу съпричастието си. За нея бе пределно ясно, че макар Ричард да се бе защитавал по право, макар все още да бе изпълнен с яростта на меча, той все пак съжaliaва за онова, което е бил принуден да стори. За разлика от него онези мъже — ако бяха успели да го убият — нямаше да съжaliaват за нищо. Щяха да празнуват смъртта му като велика победа.

— Все пак си поел риск — да ги пуснеш да те гонят по петите.

— Съвсем не. Примамих ги от откритото поле към гората. Принудих ги да слязат от конете си. Местността е камениста и се ходи трудно, така че нямаше как да ме гонят вкупом или пък бързо, както биха могли да сторят тук.

Освен това мръкваше и те си мислеха, че така печелят още едно предимство. Напротив. Сред дърветата бе дори още по—тъмно. Аз съм облечен почти изцяло в черно. Топло е, така че не взех със себе си златотканото наметало — оставих го тук, в каретата. Малкото златно по останалата част от облеклото ми само им попречи допълнително да различат човешка фигура в полумрака, така че това ги затрудни още повече.

След като се справих с Албърт, престанаха дори да мислят и се хвърлиха напред водени от безумна ярост. И тогава ги връхлетя смъртта и кръвта. Тези мъже са привикнали да участват в свади, не в битки. Бяха си представяли, че няма да им създадем трудности и ще ни убият с лекота — не бяха психически подготвени да се бият на живот и смърт. Веднъж видели какво всъщност става, се впуснаха в бяг. Поне онези, които останаха живи. Това обаче са моите гори. В паниката си те се объркаха и се залутаха между дърветата. Пресякох им пътя и с това всичко приключи.

— Всички ли уби? — попита Кара, разтревожена да не би някой да се е измъкнал и да е отишъл за подкрепление.

— Да. Познавах повечето от тях лично. Освен това се постарях да запомня броя им. Преброих телата, за да съм сигурен.

— Колко бяха? — попита Кара.
Ричард се обърна да вземе поводите.
— Не достатъчно за целта, която си бяха поставили.
Той цъкна с език и подкара конете.

ПЕТА ГЛАВА

Ричард се изправи и извади меча си. Този път Калан бе будна, когато се чу характерният металически звън. Първият ѝ порив бе да седне. Преди да е успяла дори да се замисли, Ричард вече се бе навел и нежно я успокои с ръка. Тя повдигна леко глава и видя Кара да въвежда в дрезгавата светлина на лагерния огън мъж. Когато Ричард разпозна фигурата му, прибра меча. Беше капитан Мейферт, Д'Харанският офицер, придружавал ги в Андерия.

Преди да каже каквото и да било за поздрав, мъжът падна на колене и се поклони, долепяйки челото си до мекия килим от борови иглички, покриващ земята.

— Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита — занарежда капитанът с искрено благоговение в гласа. — В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето смирение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Щом мъжът падна на колене, за да произнесе отдаването, както се наричаше напевното изреждане, Калан видя как Кара почти рефлексивно падна на колене заедно с него — толкова дълбоко вкоренен в съществуването ѝ бе този ритуал. Смирената молитва към Господаря Рал бе нещо, което изпълняваха всички Д'Харанци. По време на поход всички я произнасяха веднъж дневно, понякога и три пъти. В Народния дворец в Д'Хара почти всички обитатели го правиха два пъти дневно, за да повтарят до несвяст отдаването.

Когато бе пленник на Мрачния Рал, Ричард често бе идвал в положението на Томи Ланкастър миг преди да даде богу дух, принуждаван от Морещиците да падне на колене и да повтаря отдаването с часове. Сега Морещиците, подобно на всички други Д'Харанци, оказваха същата тази почит на Ричард. Дори Морещиците да намираха подобен обрат на събитията за невероятен, може би чак ироничен, не го показваха. Това, което за мнозина от тях звучеше наистина невероятно, беше, че Ричард не се разпореди да бъдат екзекутирани, след като се качи на престола.

Точно Ричард бе човекът, установил, че отдаванията са всъщност оцеляла следа от една връзка, от древна магия, създадена от дедите му за защита на Д'Харанския народ от пътешествениците по сънищата. От доста време се смяташе, че пътешествениците по сънищата — създадени от древните магьосници като оръжия в онази далечна и почти забравена Голяма война — са изчезнали от лицето на земята. Въплътяването на странни и разнообразни способности — чрез вкарване в човешкия организъм на непривични за него атрибути — независимо дали са желани или не — някога е било тъмно изкуство, резултатите от което винаги са били най—малкото непредсказуеми, често несигурни и понякога опасно нестабилни. По някакъв начин искрица от тази зловеща манипулация се бе предавала от поколение на поколение, спотайвайки се невидима цели три хиляди години — докато не се бе възродила в император Джаганг.

Калан имаше известни познания за внасянето на промени в човешки същества с оглед изпълняване на определена цел — самите Изповедници бяха такива. Пътешествениците по сънищата също. В лицето на Джаганг Калан провиждаше чудовище, създадено по магичен път. Тя знаеше, че мнозина мислят същото за нея. Както имаше хора, родени с руса коса или кафяви очи, тя бе по рождение надарена с кестенява коса и зелени очи и със способностите на Изповедник. Калан обичаше, радваше се и копнееше за същите неща, за които и всеки друг, роден без специалните способности на Изповедника. Тя използваше своята сила само когато имаше сериозни и наистина основателни причини. Без съмнение Джаганг мислеше същото и за себе си. А дори да не бе така, в това бяха убедени повечето му последователи.

Ричард също бе роден с латентна сила. Древната допълнителна защита на връзката се предаваше по наследство на всеки роден с дарбата наследник на рода Рал. Без закрилата на връзката с Ричард — с всеки Господар Рал, — независимо дали човек я изговаря формално или я изразява с безмълвна дълбока привързаност, всеки бе подвластен на силата на Джаганг като пътешественик по сънищата.

За разлика от повечето трансформации, вкарани от магьосниците в живи хора, Изповедническите способности се бяха запазили непокътнати — поне докато всички Изповедници, с изключение на Калан, не бяха избити по заповед на Мрачния Рал. Сега, когато вече не

съществуваха магьосници като някогашните, Изповедническата магия можеше да се запази единствено в поколението на Калан.

Изповедниците обикновено раждаха момичета, но не задължително. Изповедническата магия поначало бе създадена и предназначена да се използва от жени. Подобно всички други подобни намеси, даряващи хората с неестествени способности, тази също се бе оказала с непредвидими последствия: например бе доказано, че мъжката рожба на Изповедник също се ражда със силата. След като бе минало известно колко опасна може да бъде тази сила, развита у мъж, всички деца от мъжки пол, родени от Изповедниците, започнаха да се изтребват безкомпромисно. Това, от което най—много се опасяваше Шота, бе, че Калан ще зачене мъжко чедо. Вещицата прекрасно знаеше, че Ричард никога не би позволил синът му от Калан бъде убит заради предишни злини, сторени от мъже Изповедници. Не би го допуснала и Калан. Никога преди се бе случвало жена Изповедник да се омъжи по любов това бе една от причините Изповедниците да понасят практиката на детеубийството. Ричард, открил начин двамата с Калан да са заедно, бе променил и тази даденост.

Но Шота не се страхуваше единствено от това Калан да роди мъжки Изповедник. Опасенията ѝ бяха от доста по—сериозно естество и мащаби — тя се боеше да не се роди мъж Изповедник с дарбата на Ричард. Шота бе предрекла, че Калан и Ричард ще заченат син. И бе видяла в него зловещо чудовище, по—опасно от всичко, което би могъл да си представи човек. Бе се заклела да убие наследника им. За да предотврати необходимостта от подобно нещо, им бе подарила колието, което трябваше да възпрепятства самото зачеване. Двамата бяха приели подаръка — макар и с неохота. Другото би означавало обявяване на война с вещицата.

Подобни неща бяха част от причините, поради които Ричард ненавиждаше пророчествата.

Калан наблюдаваше как капитан Мейферт произнася отдаването за трети път, устните на Кара безмълвно повтаряха думите му. Плавният напев ѝ действаше приспивно.

За Калан бе истински разкош да има възможност да бъде заедно с Ричард и Кара в покрития им лагер, до топлината на огнището, вместо да стои сама в каретата, особено при тази влажна и студена нощ. Благодарение на носилката, можеха да я пренасят по—лесно и без да ѝ

причиняват силна болка. Ричард би направил носилка и по—рано, но нямаше представа, че ще им се наложи толкова бързо да напуснат новопостроеното жилище.

Бяха се настанили доста встрани от тесния, изоставен път, на малка полянка, скрита в цепнатината на стръмна скална стена зад гъста преграда от борове и смърчове. Близката тучна ливада осигуряваше уютно място за почивка и на конете. Ричард и Кара бяха скрили каретата зад купчина нападали дървета и я бяха покрили с клони й листа така, че да не се вижда от пътя. Никой освен Д'Харанец, подвластен на връзката със своя Господар Рал, нямаше особено голям шанс да ги открие в непристъпната, девствена гора.

Уединеното място разполагаше с ниша за огнище, която Ричард бе вкопал в земята и заградил с камъни при предишно свое идване тук — преди близо година. Оттогава там не бе стъпвал човешки крак. Издаден напред навес от скална маса, стърчащ два—три метра напред, не позволяваше на светлината от огъня да се отразява в скалата и така лагерът ставаше още по—закътан. Самият склон им осигуряваше сушина и уют във вечерната влага. Към всичко това се добавяше и закрилата на падащата мъгла, така че мястото се оказа най—скритият и потаен лагер, който Калан някога бе виждала. Ричард бе удържал на думата си.

Стигнаха дотук по—скоро за шест, отколкото за четири часа. Бяха се движили изключително бавно и внимателно, за да не притесняват Калан. Бе вече късно и всички бяха уморени от дългия ден на път, камо ли от нападението. Ричард й бе казал, че е твърде вероятно да вали ден—два, така че възнамеряваха да останат в лагера и да отпочинат, докато времето се изясни. Нямаше защо да бързат към крайната си цел.

След края на третото отдаване капитан Мейферт се изправи пъргаво. Поздрави със свит юмрук до сърцето. Ричард се усмихна и двамата мъже си стиснаха ръцете в далеч по—неофициален поздрав.

— Как си, капитане? — Ричард стисна мъжа за лакътя. — Какво става? Да не си паднал от коня си или нещо такова?

Капитанът хвърли поглед към застаналата встрани Кара.

— Хм, ами, не, добре съм, Господарю Рал.

— Наистина. Изглеждаш ранен.

— Само дето току—що вашата Морещица ме... погъделичка по ребрата, това е.

— Не беше чак толкова грубо, че да му ги счупя — намуси се Кара.

— Наистина съжалявам, капитане. По—рано днес имахме известни проблеми. Кара без съмнение се е тревожила за сигурността ни, когато те е забелязала да се приближаваш в тъмното. — Ричард обърна очи към Кара. — Въпреки всичко обаче би трябвало да прояви повече внимание преди да се хвърля да удря хората. Сигурен съм, че съжалява и ще пожелае да се извини.

Лицето на Кара се изкриви в кисела гримаса.

— Беше тъмно. Не мога да си позволя да поемам глупави рискове, когато става въпрос за живота на Господаря Рал ...

— Искрено се надявам — прекъсна я капитан Мейферт, преди Ричард да има възможност да я упрекне отново. Веднага се усмихна на Кара. — Веднъж бях ритнат от наистина як боен жребец. Вие се справихте по—добре от него с повалянето ми на земята, Господарке Кара. Радвам се да видя, че животът на Господаря Рал е в сигурни и талантлив ръце. Ако цената за това е болки в ребрата, готов съм с радост да я платя.

Лицето на Кара се оживи. Простичкото обяснение на капитана обезоръжи потенциално проблемната ситуация.

— Хм, ако имате проблем с ребрата, само кажете — сухо вметна Кара. — Мога да ги излекувам с целувка. — В настъпилата тишина, докато Ричард я изгаряше с поглед, тя се почеса зад ухото и накрая добави: — Както и да е, наистина съжалявам. Но не исках да рискувам.

— Както вече казах, това е цена, която с готовност мога да заплатя. Благодаря ви за бдителността.

— Какво правиш по тези места, капитане? — попита Ричард. — Да не би генерал Рейбич да те е изпратил да провериш дали Господарят Рал нещо не е превъртял?

Макар да не можеше да види на светлината на огъня, Калан бе сигурна, че при този въпрос лицето на мъжа е станало аленочервено.

— Не, разбира се, че не, Господарю Рал. Просто генералът искаше да се запознаете с подробния му доклад.

— Разбирам — Ричард хвърли поглед към съдинката с вечерята им. — Кога за последен път си ял, капитане? Виждаш ми се малко

изтощен, освен че те болят ребрата.

— Ами, хм, доста бързах, Господарю Рал. Предполагам, че вчера съм хапнал нещо. Но съм добре. Мога да ям, след като ...

— Сядай тогава — покани го с ръка Ричард. — Позволи ми да ти предложа малко топла гозба. Ще ти се отрази добре.

Докато мъжът с неохота се настаняваше на мъхестата земя до Калан и Кара, Ричард напълни една паница с ориз и зеленчуци. Отрязва голямо парче овесена питка от тигана, оставен да изстива встрани от огнището. Подаде паницата на мъжа. Капитан Мейферт нямаше как да откаже. Бе ужасен от ситуацията, в която бе изпаднал — да му сервира не кой да е, а самият Господар Рал.

Наложи се Ричард да го подкани втори път, докато я вземе.

— Това е само ориз със зеленчуци, капитане. Не ви давам ръката на Кара, за да се ожените за нея.

Кара се изсмя шумно.

— Морещиците не се омъжват. Те просто си харесват някой за другар и толкова — той няма думата.

Ричард я стрелна с поглед. По тона му Калан знаеше, е не е влагал някакъв подтекст в думите си — но не се засмя заедно с Кара. Той знаеше прекрасно, че казва истината. Подобен акт не се предприемаше от любов, напротив неловката тишина Кара осъзна думите си и реши да начупи малко съчки за огъня.

Калан знаеше, че Дена, Морещицата, заловила Ричард, е избрала за свой другар. Кара също го знаеше. Когато Ричард се будеше рязко и се притискаше към Калан се питаше дали кошмарите му са продиктува истински или въображаеми събития. Когато го целува по плувналото в пот чело и го питаше какво има, никога не си спомняше. Добре поне, че бе така, мислеше си тя. Ричард се протегна към дълъг шиш, подпрян на един от камъните около огъня. С пръст бутна няколко парчета цвърчащо месо в паницата на капитана и постави най—отгоре питката. Бяха се запасили с най—разнообразна храна. Калан пътуваше в каретата, заобиколена от продуктите, които Ричард бе купувал по пътя им на север към Града на елените. Имаха провизии за доста време.

— Благодаря ви — заекна капитан Мейферт. Той от метна назад кичур руса коса. — Изглежда вкусно.

— Така е — отвърна Ричард. — Имаш късмет, че днес не е ред на Кара да готви.

Кара, горда, че е лоша готвачка, прие думите му като истински комплимент.

Калан бе сигурна, че в момента се случва история, която ще бъде разказвана от уста на уста пред ококорени очи и пълно изумление: Господарят Рал да сервира лично храна на свой войник. По начина, по който започна да яде капитанът, тя прецени, че сигурно е минало повече от ден, откакто не е ял. Какъвто беше едър, сигурно имаше нужда от доста храна.

Той преглътна и вдигна поглед.

— Конят ми. — Заизправя се. — Когато Господарката Кара ... забравих си коня. Трябва...

— Яж спокойно. — Ричард стана и потупа капитан Мейферт да остане на мястото си. — И без това се канех да нагледам нашите коне. Ще се погрижа и за твоя. Сигурен съм, че и той не би отказал малко вода и овес.

— Но, Господарю Рал, не мога да ви позволя да ...

— Яж. Така ще спестим време. Щом се върна, ще си готов и ще можеш да ми докладваш. — Ричард бързо се стопи в мрака и скоро от сенките до тях достигна само призрачният му глас: — Но се опасявам, че пак няма да имам заповеди за генерал Рейбич.

В тишината щурците отново подеха ритмичната си песен. Някъде наблизо се обади нощна птица. Отвъд близките дървета конете запърхаха доволно, вероятно поласкани от поздрава на Ричард. Сегиз —тогиз ивиците мъгла лягаха толкова ниско, че Калан усещаше влагата по бузите си. Толкова ѝ се искаше да се обърне на една страна и да заспи. Ричард ѝ бе дал някакъв билков чай, от който ѝ се приспиваше. Поне намаляваше болката.

— Как сте, Майко Изповедник? — попита капитан Мейферт. — Всички са ужасно притеснени за вас.

За един Изповедник бе истинско събитие да се сблъска с подобна непресторена и топла загриженост. В простичкия въпрос на мъжа имаше толкова искреност, че Калан едва удържа сълзите си.

— Започвам да се оправям, капитане. Можеш да кажеш на всички, че ми трябва само още малко време да се полекувам и всичко ще е наред. Решили сме да отидем на едно спокойно и тихо място, където ще мога на воля да се наслаждавам на чистия въздух и приближаващото лято и да си почина добре. Преди да е дошла есента,

ще съм почти здрава, сигурна съм. Дотогава се надявам Ричард да е ... по—малко загрижен за мен, за да може да съсредоточи мислите си върху войната.

Капитанът се усмихна.

— Всички ще си отдъхнат, като разберат, че сте по—добре. Няма да ми стигне времето да ви изброявам колко много хора ме изпратиха с настояването веднага щом се върна, да ги информирам за състоянието ви.

— Предай им, че съм казала, че ще се оправя и че ги моля повече да не се тревожат за мен, а да се грижат за се бе си.

Той преглътна още една лъжица. В погледа му Калан забеляза следи и от други грижи. Трябваше му малко време, за да събере сили да проговори:

— Притеснени сме още и че двамата с Господаря Рал имате нужда от закрила.

Кара, която и без това седеше изправена, успя да се изправи повече, като в същото време положението на тялото ѝ придоби леко застрашителен наклон.

— Господарят Рал и Майката Изповедник не са лишени от закрила, капитане. Те разполагат с мен. В сравнение Морещиците всичко друго е красиви медни копчета.

Този път капитанът не отстъпи. Гласът му прозвуча с недвусмислени нотки на непоколебимост.

— Нямам намерение да ви засягам, Господарке Кара, нито пък се отнасям с недоверие към вас. Аз също съм се клел да се боря с живота си за тяхната безопасност, това е пряката ми грижа. Тези медни копчета и друг път са се сблъскали с врага в защита на Господаря Рал и не вярвам Морещиците да искат да ме възпрат от изпълнението на това ми задължение по друга причина освен от жалка гордост.

— Тръгнали сме към далечно и сигурно място — намеси се Калан, преди Кара да има възможност да каже нещо. — Вярвам, че уединението ни и компанията на Кара ще са наша сигурна защита. Ако Ричард пожелае нещо друго, ще ви уведоми.

С неохотно кимване на главата той прие отговора ѝ. Последната част от него така или иначе сложи край на спора.

Когато Ричард се бе запътил с Калан на север, бе оставил елитните части на своите защитници зад гърба си. Тя знаеше, че

решението му е категорично, вероятно част от убеждението му в това, което смяташе, че би трябвало да се направи. Ричард не бе против да разполага с повече защитници. Преди бе приел с тях да пътуват войскови части. Кара също бе настоявала да се възползват от помощта на войниците. Но да го признае директно пред капитана, това бе друго нещо.

Бяха прекарвали с капитана и елитните му части доста време в Андерия. Калан го познаваше като отличен офицер. Предполагаше, че приближава средата на двадесетте си години — вероятно вече имаше зад гърба си десетина годишен стаж в армията и бе участвал в множество акции — от дребни междуособици до сериозни войни. Острите, правилни черти на лицето му едва бяха започнали да придобиват мъжественост.

С хилядолетията, благодарение на миграцията и окупацията, Д'Харанците бяха започнали да се смесват с други раси, народите се объркваха. Висок и широкоплещест, капитан Мейферт бе представител на чистокръвните Д'Харанци, белязани с руса коса и сини очи — като Кара. При такива като тях връзката с Господаря Рал бе най—силна.

Бе стигнал някъде докъм средата на вечерята си, когато очите му бързо се стрелнаха назад към тъмнината, в която бе потънал Ричард. Напрегнатият му поглед обгърна едновременно Калан и Кара.

— Не бих искал думите ми да звучат осъдително или лично и се надявам да не си помислите, че не ми е работа да се меся, но дали е възможно да ви задам ... един деликатен въпрос?

— Да, капитане, възможно е — отвърна Калан. — Но не ви обещаваме, че ще получите отговор.

Последното изречение го накара да се позамисли, но все пак продължи:

— Генерал Рейбич и някои от другите офицери ... е, добре, имаше тревожни разговори относно Господаря Рал.

— Не че не му вярваме, разбира се — побърза да добави той.

— Напротив, вярваме му от душа и сърце. Но просто...

— Е, какви са ви притесненията, капитане? — не издържа Кара и челото ѝ се стегна. — След като му вярвате толкова много.

Той завъртя дървената лъжица в паницата си.

— През цялото време бях в Андерия. Знам колко усилия е положи той — както и вие, Майко Изповедник. Господар Рал преди

това никога не се е тревожил за манията на хората. В миналото единственото нещо, кое от значение, бе желанията на самия Господар Рал. Накрая, след всичко това, хората отхвърлиха предложението — отрекоха се от него. Той ни прати да се причислим към останалата войска и просто ни изостави — описа кръг наоколо, за да дойде тук, в центъра на нищото. Да стане отшелник ли, що ли. — Той млъкна, — търсейки правилните думи. — Не го... разбираме съвсем.

Той вдигна поглед от огъня и отново се вгледа в очите им, после продължи:

— Опасяваме се да не би Господарят Рал да е загубил волята си за борба. Струва ни се, че него вече просто не го е грижа. Или може би... се страхува да се бие?

По погледа в очите му Калан разбра, че капитанът очаква да бъде наказан за тези си думи, за подобен въпрос. Но желаше да получи отговор толкова силно, че бе готов да рискува. Ето защо той лично бе тръгнал да донесе доклада, вместо да изпрати обикновен куриер.

— Близо шест часа преди да ни сготви тази вкусна вечеря в гърне — небрежно подметка Кара, — той уби няколко десетки души. Сам. Направо ги разчлени. Никога не бях виждала такова нещо. Жестокостта му стресна дори мен. Остави ми един—единствен от тях. Доста нечестно от негова страна, струва ми се.

Капитан Мейферт явно почувства облекчение и въздъхна дълбоко. Извърна очи от напрегнатия поглед на Кара и наведе глава над лицата си, продължавайки да бърка гозбата в нея.

— Тези новини ще бъдат приети добре. Благодаря, че ми казахте, Господарке Кара.

— Той не може да ви даде заповеди — намеси се Калан, — понеже категорично вярва, че ако в момента застане начело на войските ни срещу Императорския орден, това ще доведе до загубата ни. Убеден е, че ако на този ранен етап се намеси във войната, това ще ни лиши от всички шансове за победа. Твърди, че е нужно да изчакаме правилния момент — това е. Няма нищо повече.

Калан се чувстваше някак противоречиво, оправдавайки Ричард, при положение че не бе изцяло убедена в действията му. Струваше й се важно да разберат докъде е стигнал Императорският орден до момента и да не му дават възможност да върлува безнаказано и да убива повече жители на Новия свят.

Капитанът размисляше над думите ѝ, отхапвайки от питката си. Смръщил поглед, вдигна останалото парче в ръка. За подобна стратегия съществува известна бойна теория. Ако имаш избор, атакувай, когато битката тече по твоите правила, не по тези на врага ти.

След като помисли върху това за момент, капитанът продължи по —оживено:

— По—добре е човек да не атакува, преди да е дошъл правилният момент, независимо от вредите, които би могъл да му нанесе врагът междувременно, отколкото да се впуска в битка, преди да му е дошло времето. Последното би било проява на лоши водачески умения.

— Точно така — Калан вдигна дясната си ръка и положи длан на челото си. — Вероятно ще можеш да го обясниш на другите офицери по този начин — че не е дошъл моментът да се издават заповеди и че той чака да му дойде времето. Не мисля, че това е много по—различно от начина, по който Ричард ни го обясни на нас, но ми се струва, че ще бъде прието по—добре, ако бъде представено с тези думи.

Капитанът дояде питката си, явно размисляйки.

— Готов съм да заложа живота си върху думата на Господаря Рал. Знам, че и с другите е така, но ми се струва, че за всички ще бъде успокояващо да чуят подобно обяснение на факта, че засега е замразил заповедите си. Сега виждам защо се е наложило да ни изостави — за да удържи на изкушението да се хвърли в борбата, преди да е настъпил подходящият момент.

На Калан ѝ се прииска и тя да може да изпита подобна увереност като капитана. Спомни си въпроса на Кара — чудеше как хората ще могат да се докажат пред Ричард. Знаеше, че той няма да е склонен още веднъж да се решава чрез гласуване, но лично Калан не виждаше друг начин.

— Не съм го споменавала пред Ричард — каза Калан, но е трудно да не може да издава заповеди. Опитва се да постъпи правилно, но определено не му е лесно.

— Разбирам, Майко Изповедник. Неговата мъдрост е нашето смирение. Живеем, за да му служим. Животът ни му принадлежи.

Калан огледа внимателно правилните черти и изчистените овали на младото му лице, осветено от танцуващите пламъци. В това лице

откри нещо, което Ричард се бе опитвал да ѝ каже по—рано.

— Ричард не смята, че животът ви му принадлежи, капитане. На мнение е, че той принадлежи единствено вам и че е безценен. Точно за това се бори.

Капитанът подбираше внимателно думите си. Макар да не се боеше от нея като от Майката Изповедник — той не бе израсъл с мита за силата и властта на жена като нея, — все пак тя бе съпруга на Господаря Рал.

— Повечето от нас виждат колко по—различен е той от предишния Господар Рал. Не твърдя, че който и да е от нас разбира всичко за него, но знаем, че се бори, за да ни защитава, а не за да завладява нови земи. Като войник знам разликата да повярвам в онова, за което се бия, защото...

Капитанът отмести поглед от очите ѝ. Взе в ръка малко клонче и известно време почукваше с него по земята. В гласа му прозвучаха болезнени нотки:

— Защото отнема нещо много ценно от душата ти, когато трябва да убиваш хора, които не са ти причинили нищо лошо.

Докато ръката му с клончето бавно ровеше тлеещите въглини, огънят пукаше и съскаше. Нагоре политваха искрици, които се губеха отстрани зад надвисналата над главите им скала.

Кара се бе загледала в Агиела си, който въртеше в ръка.

— И ти ли... се чувстваш така?

Капитан Мейферт я погледна.

— Никога преди не съм осъзнавал какво ми причинява това вътрешно. Не знаех. Господарят Рал ме накара да се гордея, че съм Д'Харанец. Благодарение на него се борим за нещо истинско и добро ... Никога преди не ми се бе случвало. Мислех, че нещата са така, както би трябвало са, и че никога нищо няма да се промени.

Кара отмести поглед и главата ѝ безмълвно кимна в знак на съгласие. Калан само можеше да гадае какво означава да живееш под управлението на такъв владетел. Какво причинява това на хората.

— Радвам се, че го разбираш, капитане — прошепна Калан. — Точно затова той толкова се тревожи за всички вас. Искра да живеете живот, от който да се гордеете. Живот, който принадлежи на всеки от вас.

Той хвърли клончето в огъня.

— И искаше всички жители на Андерия да се грижат сами за себе си така, както иска ние да ценим собствения си живот. Това гласуване не бе толкова за него, колкото за тях самите. Затова ли означаваше толкова много за него?

— Да, затова — потвърди Калан и страхувайки се да подлага гласа си на повече изпитания, млъкна.

Той отново разбърка вечерята си, за да изстине. Макар тя вече да не се нуждаеше от изстиване, сигурна бе Калан. Предположи, че мислите му са доста по—разбъркани от гозбата ваницата му.

— Знаете ли — продължи той, — едно от нещата, които съм чувал за него в Андерия, бе, че понеже Мрачният Рал му е баща, Ричард Рал също е зъл. Казват, че след като баща му е вършил злини, е възможно понякога Ричард Рал да върши добрини, но никога няма да стане добър човек.

— И аз чух това — вметна Кара. — Не само в Андерия, но и на много други места.

— Това е грешка. Защо трябва хората да си мислят, че защото единият от родителите на човек е бил жесток престъпленията му се предават на някой, който нищо не ги е извършвал? И че синът трябва да прекара живота си, като им се доказва? Не искам да си мисля, че ако някога имам щастието да имам деца, те, а после и техните деца, ще трябва да страдат заради нещата, които съм вършил като служител на Мрачния Рал. — Той погледна Кара и Калан. — Подобни предразсъдъци са грешни. В тишината Кара се вгледа в пламъците.

— Аз служех на Мрачния Рал. Ясна ми е разликата между тези двама мъже. — Гласът му се сниши, изпълнен с едва сдържан гняв. — Грешно е хората да стоварват вината на Мрачния Рал върху сина му.

— За това си прав — измърмори Кара. — Те двамата може и да си приличат малко на външен вид, но всеки, който някога се е вглеждал в очите им, както съм имала случай аз, никога не би твърдял, че са един и същ тип хора.

ШЕСТА ГЛАВА

Капитан Мейферт дояде остатъка от вечерята си в мълчание. Кара му поднесе меха си с вода. Той го пое с усмивка и кимна в знак на благодарност. Тя му напълни втора паница от гърнето и отчупи още едно парче овесена пита. Мъжът изглеждаше съвсем малко по—слабо ужасен от факта, че му сервира Морещица. Изражението на лицето му явно забавляваше Кара. Тя се обръщаше към него с „Медни копчета“ и настояваше да си изяде всичко. Той го направи, заслушан в пукането на съчките и капещата от боровите иглички вода, която потъваше в килима от листа и преплетени клони, покриващ горския под.

Ричард се върна, натоварен с багажа и седлото на капитана. Остави всичко да се свлече на земята до офицера, изтръска водата от себе си и едва тогава се настани до Калан. Предложи й пълния мях, който донесе със себе си. Тя отпи само глътка. Повече я радваше възможността да положи ръка върху коляното му.

Ричард се прозя.

— Мейферт, спомена, че генералът ти заръчал да ми докладваш подробно?

— Да, сър.

Капитанът се впусна в дълъг и подробен преглед на състоянието на армията на юг, на разположението на частите в полето, просеките в планината, които вардят, как възнамеряват да използват терена, ако от Андерия внезапно се появи Императорският орден и поеме на север към Средната земя. Докладва и за здравословното състояние на хората и състоянието на продоволствията им — и двете били прилични. Другата половина от Д'Харанската армия на генерал Рейбич се била завърнала в Ейдиндрил, за да защитава града, и Калан с радост разбра, че всичко там е наред.

Капитан Мейферт подробно информира за цялата Средна земя, включително Келтон и Галеа, две от най—големите страни там, понастоящем съюзници на Д'Харанската империя. Съюзниците помагаша в осигуряването на продоволствия за армията и на хора, които да патрулират познати им райони. Както и с други неща.

Природеният брат на Калан, Харолд, бе пратил вест, че Сирила, природената сестра на Калан, е започнала да се възстановява. Сирила бе Кралица на Галеа. След брутална разправа с нея от страна на врага тя бе разстроила емоционалния си баланс и бе неспособна да изпълнява задълженията си на Кралица. В редките ѝ моменти на прозрение, разтревожена за народа си, бе измолила от Калан Да заеме мястото ѝ на престола. Калан се бе съгласила с охота и с уговорката да остане на престола само до възстановяването на Сирила. Малцина вярваха, че Сирила ще си възвърне разсъдъка, но тя очевидно вървеше на добре.

Щом успя да успокои страстите в съседната на Галеа страна, Ричард бе обявил Калан за Кралица и на Келтон. Когато чу за пръв път какво е направил Ричард, ѝ се стори лудост. Но колкото и странно да бе всичко, отгоре на интересите и на двете страни и им донесе не само мир една с друга, но и ги включи в съдружието на обединените срещу Императорския орден страни.

Кара бе приятно изненадана да чуе, че в Двореца на Изповедниците в Ейдиндрил са пристигнали множество Морещици. Бердин със сигурност щеше да остане доволна от появата на нейни Сестри там.

Калан тъгуваше по Ейдиндрил. Бе на мнение, че родното място на човек никога не излиза от сърцето му. Това я накара с болка да се сети за случилото се с Ричард.

— Сигурно са момичетата на Рикка — усмихна се Кара. — Само почакай, докато се запознае с новия Господар Рал — добави тя под мустак, като явно последната мисъл ѝ се струваше още по—забавна.

Калан се замисли за хората, които бяха оставили в ръцете на Императорския орден — или по—точно хората, които бяха избрали Императорския орден.

— Да сте получавали някакви вестии от Андерия?

— Да, чрез множество наши хора, които изпратих на оглед. Опасявам се, че някои от тях загинаха в изпълнение на мисията си. Завърналите се докладваха, че отровените води не са взели толкова жертви от страна на врага, колкото се надявахме. Откакто от Императорския орден установили, че техни войници умират или не се чувстват добре, започнали да пробват всичко най—напред върху местни хора. Доста от тях загинали или се разболели, но не масово.

Чрез този метод на изпробване на храна и вода върху местни жители те успели да отделят отровената храна и да я унищожат. Армията изпробвала множество продукти — те имат нужда от големи запаси.

Говореше се, че Императорският орден е по—многоброен от всяка армия, събирана някога. Що се отнася до тази част от докладите, които получаваха, Калан бе убедена, че са истина. Съотношението на войниците на Императорския орден към войниците на обединените армии на Д'Хара и Средната земя бе може би десет или дванадесет към един — според някои сведения дори повече. Някоя доклади твърдяха, че силите на Новия свят са превъзхождат от тези на Стария със сто към един, но Калан счита подобни цифри за чиста паника. Тя нямаше представа колко още Орденът ще се храни от Андерия, преди да се премести, нито пък дали получава провизии от Стария свят. Вероятно — да.

— Колко съгледвачи загубихме? — попита Ричард.

Капитан Мейферт вдигна глава. Това бе първият въпрос, зададен от Ричард.

— За някои от тях все още има надежда да се завърнат, но както изглежда, сме загубили между шестдесет и седемдесет души.

Ричард въздъхна.

— И генерал Рейбич смята, че си е струвало да пожертва живота на толкова много хора, за да ни открие?

Капитан Мейферт помисли, преди да отговори:

— Нямахме представа какво ще открием, Господарю Рал. Затова ги изпратихме. Искате ли да предам на генерала да не праща повече мъже?

Ричард дълбаеше лице в парче дърво, като от време на време хвърляше стърготините в огъня. Въздъхна.

— Не, трябва да постъпи така, както смята за добре. Вече му обясних, че не мога да му давам заповеди.

Капитанът, докато гледаше как Ричард събира парченцата стърготини от скута си и ги хвърля в огъня, метна в пламъците шепави иглички, които пламнаха и угаснаха за миг. Издяланото от Ричард лице бе забележително добър портрет на капитана.

От време на време Калан бе виждала Ричард да дялка от дърво животни или хора. Веднъж смело предположи, тази му способност е направлявана от дарбата му. Той скръсти лице и я контрира с

репликата, че цял живот го е правил — още от малък. Тя му напомни, че изкуството открай време се използва за правене на заклинания и че веднъж вече му се е случвало да стане жертва на нарисувано заклинание.

Той настояваше, че това, което прави, е различно. Твърдеше, че като горски водач е прекарал много вечери сам край огъня и е дялал лица. Тъй като не му се носеше излишен товар, обикновено хвърляше готовата фигурка в огъня. Твърдеше, че самото дялкане му доставя удоволствие и че винаги може да си направи друга. Калан смяташе произведенията му за прекрасни и се разстройваше, когато го виждаше да ги хвърля в огъня.

— Какво възнамерявате да правите, Господарю Рал, ако мога да попитам.

Ричард изрязва гладък улей, указващ линията на ухото и свързващ го с вече готовата линия на челюстта. Вдигна очи и се загледа в тъмнината.

— Отиваме на едно място в планината, където човешки крак не е стъпвал, за да бъдем сами и в безопасност. Там Майката Изповедник ще може да се възстанови и да си възвърне силата. Докато сме там, може да сполуча да накарам дори Кара да носи рокля.

Морещицата скочи на крака.

— Какво!

Щом видя усмивката на лицето му, тя разбра, че се шегува. Но въпреки всичко изпуфтя ядно.

— Ако бях на ваше място, не бих докладвал това на генерала, капитане — каза Ричард.

Кара се отпусна обратно на земята.

— Не и ако нашият мистър Медни копчета го е грижа за ребрата му — промърмори тя.

Калан се опита да не се засмива, най—малкото, за да не активизира и без това действащите постоянно остриета между ребрата ѝ. Понякога сякаш чувстваше, че знае какво изпитва парчето дърво в ръцете на Ричард. Беше приятно да види как поне веднъж той изкарва Кара от нерви. Обикновено ставаше обратното.

— Засега не мога да ти помогна с нищо — продължи Ричард, възвръщайки сериозния си тон. Продължи работата си с ножа. — Надявам се всички вие да го приемете.

— Разбира се, Господарю Рал. Знаем, че щом му дойде времето, ще ни поведеш в битка.

— Надявам се и този ден да дойде, капитане. Наистина се надявам. Не защото много обичам да се бия, а защото се надявам да има за какво да го правя. — Ричард се загледа в огъня, лицето му издаваше смразяващо отчаяние.

— Точно сега няма такова нещо.

— Да, Господарю Рал — отвърна капитан Мейферт, най—сетне нарушавайки неловкото мълчание. — Ще направим каквото считаме за най—добро, докато Майката Изповедник се оправи и сте готови да се присъедините към нас.

Ричард не спомена нищо за сроковете, намекнати от капитана. Калан също се надяваше да чуе някакви времеви определители, но Ричард не уточни нищо. Така или иначе, даде им да разберат, че това време може и да не настъпи никога. Стисна парчето дърво в скута си и огледа свършената работа. Прокара показалец по дължината на прясно издълбания нос и попита:

— Завърналите се съгледвачи казаха ли... как се спогаждат местните... с Императорския орден?

Калан знаеше, че за него този въпрос е жестоко мъчителен. Искаше й се да не го бе задавал. Отговорът нямаше да му донесе нищо.

Капитан Мейферт се покашля.

— Ами, да, имаме сведения.

— И?

Младият офицер докладва сухо и с подробности научените факти.

— Джаганг настани щаба си в столицата Феърфийлд. Избра за себе си имението на Министъра на културата. Армията му е толкова многобройна, че буквално погълна и се разля надалеч из околните хълмове. Андерианската армия не оказа особена съпротива. Войниците ни бяха заловени и масово изстребени. Андерианското правителство престана да съществува буквално в първите няколко часа. Нямаше закони и правила. Орденът прекара първата седмица в нечувани празненства.

Повечето жители на Феърфийлд бяха прогонени и загубиха цялото си имущество. Мнозина избягаха сами. Околните пътища се задръстиха от народ, опитващ се да избяга от събитията в столицата.

Но съдбата им се оказа не по—различна от тази на съгражданите им вътре в града — бяха пресрещнати от войниците из околните хълмове, които нямаше как да се доберат до пляката във Феърфийлд. На пръсти се броят онези, които успяха да избегнат тази участ — предимно най—старите и болните.

Гласът му не успя да се удържи безстрастен. Капитанът също бе живял известно време с тези хора.

— Опасявам се, че нещата се развиха пагубно за населението на Андерия, Господарю Рал. Кланетата бяха масови и ужасяващо жестоки — поне за мъжете. Бяха избити десетки хиляди. Вероятно и повече.

— Получиха каквото търсеха. — Гласът на Кара бе леден като зимна нощ. — Сами избраха съдбата си.

Калан бе съгласна с нея, но не каза нищо. Знаеше, че и Ричард го мисли. Но никой от двамата не се радваше, че е прав.

— А останалата част от страната? — попита Ричард — Знае ли се нещо за селищата извън Феърфийлд? Дали при тях не е по—добре?

— Ни най—малко, Господарю Рал. Императорският орден е подел методично „умиротворяване“ на страната, както се изразяват. Войниците им са придружавани от хора, родени с дарбата. Засега най—страшното, което сме чули, е появата на една жена, наричана от всички „Господарката на смъртта“.

— Моля? — недочу Кара.

— Казват ѝ „Господарката на смъртта“.

— Жена, значи. Сигурно е от Сестрите — предположи Ричард.

— Някакви предположения? — попита Кара.

Ричард, дялкайки устата на дървената фигурка, сви рамене.

— Джаганг държи като свои заложници както Сестри на мрака, така и Сестри на светлината. Той е пътешественик по сънищата. Може да принуди всички да му се подчиняват. Която и да е, тази жена е просто негово оръдие.

— Не знам — обади се капитан Мейферт. — Имаме доста информация за Сестрите и за това колко опасни са те. Това, което казвате, наистина е така — те са оръдия на армията, средства, а не действащи лица. Джаганг не им позволява да използват собствения си мозък, нито да вземат решения. Въпросната „Господарка на смъртта“ обаче, поне според получените сведения, е доста по—различна. Явно работи за Джаганг, но мълвата твърди, че взема решенията си сама и

постъпва както ѝ харесва. Завърналите се съгледвачи твърдят, че хората се страхуват от нея дори повече, отколкото от самия Джаганг. Носи се слух за един град, към който се била насочила. Хората разбрали, че идва, и се събрали на площада. Първо дали отрова на децата, а след това самите те изпили своята доза. До пристигането ѝ в града нямало жив човек на площада лежали близо петстотин трупа.

Заслушан, Ричард бе спрял да дялка парчето дърво.

Калан знаеше, че необоснованите слухове понякога могат доведат до неудържима паника, до решението да умреш, вместо да се изправиш лице в лице с обекта, от който те ужасяваш. Страхът бе могъщо средство във време на война. Ричард продължи работата си. Държеше ножа близо върха и внимателно издълбаваше зениците на очите.

— Не знаят името ѝ, значи? Не знаят как се казва тази „Господарка на смъртта“?

— Съжалявам, Господарю Рал. Всички я наричали така.

— Явно е ужасна грозна вещица — измърмори Кара.

— Напротив. Била със сини очи и дълга руса коса. Говори се, че била една от най—красивите жени, които човек може да се надява да срещне през живота си. Изглеждала като видение на добър дух.

Калан не можа да не забележи тайния поглед на капитана към Кара, която също бе със сини очи и руса коса и също бе една от най—красивите жени, които човек може да се надява да срещне през живота си. И също опасна като смъртта.

Ричард смръщи поглед.

— Руса ... сини очи ... има няколко жени ... Жалко, че никой не е чул името ѝ.

— Съжалявам, но не разполагаме с нищо друго, Господарю Рал ... А, да, за малко да забравя — обличала се винаги в черно.

— Добри духове! — прошепна Ричард и скочи на крака, стиснал дървената фигурка за гърлото.

— Доколкото разбрах, Господарю Рал, макар самата тя да изглежда като видение на добър дух, самите добри духове се страхуват от нея.

— И с право — отвърна Ричард, загледан в далечината, сякаш пронизващ с поглед черната пелена на мъглата, за да проникне там, където само неговите очи могат да пробият.

— Значи я познавате, Господарю Рал?

Калан се заслуша в пукането на огъня, докато чакаше заедно с другите двама да чуе отговора му. Когато очите на Ричард най—сетне се завърнаха при тях и се впиха в очите на дървената фигурка в ръката му, той сякаш все още се опитваше да намери сили да проговори.

— Познавам я — най—сетне каза той. — Твърде добре я познавам. Тя бе една от учителките ми в Двореца на пророците. — Ричард хвърли фигурката в огъня. — Молете се никога да не ви се налага да погледнете в очите на Ничи, капитане.

СЕДМА ГЛАВА

— Погледни ме в очите, дете — промълви Ничи с мекия си копринен глас и повдигна с ръка брадичката на момичето.

Кокалестото личице се повдигна. Очите, тъмни и ококорени, примигнаха с тъпо объркване. В тях не можеше да се прочете нищо — момичето бе простовато.

Ничи се изправи разочарована. Винаги ставаше така. Понякога се улавяше да се взира в хорските очи просто ей така, без да знае защо. Дори да търсеше нещо, не знаеше какво е.

Продължи бавната си разходка покрай редицата от местни хора, скупчени от едната страна на прашния градски площад. Хора от съседните ферми и по—малки селища без съмнение слизаха в града по няколко пъти в месеца, в пазарните дни, някои оставаха да пренощуват, ако идеха отдалеч. Денят не бе пазарен, но бе достатъчно подходящ за целите ѝ.

Някои от сгъстените една в друга сгради имаха и втори етаж, обикновено една или две стаички за нощуване над малкото семейно магазинче. Ничи мерна пекарна, шивачница, магазин за грънци, ковачница, билкарница, магазин за кожени изделия — обичайните места. Всички тези домове си приличаха. Мнозина от хората в тях работеха ширналите се крайградски полета с жито или сорго, продаваха животни и отглеждаха зеленчуци в обширни градина. Тъй като имаше изобилие от тор, слама и глина, жито, а в къщи от преплетени, замазани клони. На пръсти се брояха двуетажните къщи, гордо показващи гредоред конструкцията си. По—голямата част от площада зад нея бе изпълнен с намусени войници, стиснали излъсканите си до блясък оръжия. Всички бяха уморени от усилната езда и още по-лошо — отегчени. Ничи знаеше, че са само на крачка от неподчинението. Град, пък бил той и с оскъдна плячка, бе подмамващо разнообразие. За тях привлекателното бе не толкова количеството на пляката, колкото самото ѝ заграбване. Макар че понякога и първото не бе за пренебрегване. Уплашените жени рядко срещаха дръзките погледи на бойците.

Докато вървеше покрай опърпаните хора, Ничи се вглеждаше във втренчените в нея очи. Повечето бяха ококорени от ужас и впити не във войниците, а в обекта, всяващ неописуем страх и паника — Ничи, или както бяха започнали да я наричат хората, „Господарката на смъртта“. Това обръщение не ѝ харесваше, но не я и дразнеше. Всъщност бе просто регистриране на факт — факт, който за нея не бе от по—голямо значение от това, ако някой ѝ бе казал, че ѝ е закърпил чорапите.

Знаеше, че част от хората гледат златната халка през долната ѝ устна. Вероятно мълвата вече ги бе информирала, че белязана с този знак жена е лична робиня на император Джаганг — същество, по—низшестоящо дори от най—простите селяни като тях. Това, че погледите им бяха втренчени в златната халка и мислите им се въртяха около званието ѝ, я интересуваше дори по—малко от обръщението „Господарка на смъртта“.

Джаганг имаше власт над тялото ѝ само и единствено тук, в този свят. Пазителят щеше да вземе душата ѝ за вечни времена в следващия. Съществуването на тялото ѝ на този свят бе мъчение. Съществуването на душата ѝ в следващия щеше да е не по—малко. Съществуването и мъчението просто бяха две страни на една монета — с друго не бе известна.

От едно огнище зад лявото ѝ рамо се виеше ивица пушек, разнасян от лекия ветрец и обагрящ в оловни оттенъци бистрото синьо следобедно небе.

Подредените плътно един до друг камъни от страни на комуналното огнище поддържаха огнището. На него можеха да се пекат едновременно две или прасета или агнета. Вероятно използваша подвижни подпори за да използват огнището в помещение за опушване.

Обикновено градчета като това разполагаха и с още едно външно огнище, често в близост до кланицата. На него варяха сапун, понеже това бе дейност, която не можеше да се върши вътре. Встрани на площада Ничи забеляза облицована в дърво яма за пепел, използвана в приготвяне на луга, край нея стоеше голям метален казан за събиране на мас. Лугата и маста бяха основните съставки на сапуна. Някои жени обичаха да прибавят различни аромати с билки и други подобни — например слагаха лавандула или розмарин.

Като малка майката на Ничи всяка есен, когато се колежа животните, я изпращаше да помага в правенето на сапун. Учеше я, че да помагаш на другите изгражда характер у човека. По ръцете и лактите на Ничи все още личаха мънички белези по местата, където е била опръскана от горещата мас. Всеки път, когато я изпращаше да помага, майка ѝ я караше да си облича хубава рокличка — не за да предизвиква възхищението на околните, които нямат възможност да си купят дрехи като нейните, а за да я накара да се чувства неловко и неудобно. Вниманието, което привличаше розовата ѝ рокличка, бе далеч от възхищение. Както стоеше с дългата дървена бъркалка в ръка и разбъркваше сместа във врящия казан, докато изсипваха в него лугата, някои от другите деца, в опитите си да опръскат и съсипят хубавата ѝ рокля, изгаряха и самата Ничи си повтаряше, че тези изгаряния са наказание от Създателя.

Докато Ничи продължаваше разходката си, оглеждайки събралото се множество, единствените звуци, които чуваха, бяха пръхтенето на оставените отгатък сградите, редките покашляния на хората и плющенето ранения от вятъра пламък в огнището. Войниците вече бяха привършили с двете набучени на шишове прасета, така че ароматът на печено месо почти се бе стопил във въздуха, оставяйки киселата смрад на пот и мирисът на човешко присъствие да вземат връх над всичко друго. Независимо дали на дадено място се събираше бойна армия или обикновени хора, миризмата бе една и съща.

— Всички вие знаете защо съм тук — започна Ничи. — Защо ми създавате грижи и ме принуждавате да предприемам подобно пътуване? — Тя огледа строго редиците от по четири—пет човека в дълбочина, наброяващи общо около двеста души. Войниците, които бяха събрали най—безцеремонно хората от домовете им и от полето, ги надвишаваха значително по брой. Ничи се спря пред един мъж, когото бе забелязала, че другите поглеждат: — Е?

Вятърът развяваше изтънялата му сребриста коса, разпиляна по оплешивяващата му наведена глава с втренчени в земята пред нозете ѝ очи.

— Нямаме какво да ви дадем, Господарке. Ние сме бедна общност. Не разполагаме с нищо.

— Лъжец! Имахте две прасета. Както изглежда, възнамерявахте да си устроите разточително чревоугодническо пиршество, вместо да

помогнете на изпадналите в нужда.

— Но нали трябва да се храним.

В думите му прозвуча не толкова негодувание, колкото молба.

— Както и другите хора, но те не са извадили късмет като вашия.

Те познават единствено жилото на глада, пронизващо телата им всяка нощ. Що за грозна трагедия, всеки ден хиляди деца умират, понеже не разполагат с най—елементарното нещо, необходимо за живота им — храна.

Още милиони други са подложени на изгарящата болка на изгриващия вътрешността глад. А в същото време такива като вас, които са родени с късмета да живеят върху щедро надарена земя, не им предлагат нищо друго освен извиненията си. Да получат онова, от което се нуждаят за оцеляването си, е тяхно право и би трябвало да се уважава от хората, които имат възможност да помогнат.

Нашите войници също имат нужда от храна. Да не ей мислите, че борбата ни в името на доброто е лесна? Тези момчета ежедневно рискуват живота си, за да можете вие да отглеждате децата си в подредено, цивилизовано общество. Как изобщо си позволявате да ги гледате в очите? Как ще съумеем ние да изхраним войските си, ако такива като вас отказват да съдействат за каузата?

Треперещият мъж нямаше какво да каже.

— Какво би трябвало да сторя, за да ви убедя в сериозността на задължението ви спрямо чуждия живот? Да помагате на нуждаещите се, това е ваш свещен морален дълг, който ще допринесе за добруването на всички хора.

Пред погледа на Ничи изведнъж всичко побеля. С болка, предизвикана сякаш от впитването на милиони нагорещени игли в очите ѝ, в съзнанието ѝ нахлу гласът на Джаганг.

„Защо играеш тази игра? Дай примери с хора! Дай им урок, за да разберат, че не съм за пренебрегване!“ . Ничи успя да се задържи на крака. Болката, бушуваща в главата ѝ, я бе ослепила напълно. Тя я пусна да премине през тялото ѝ, сякаш всичко това се случваше на друг. Коремните ѝ мускули се гърчеха в спазми. Ръждиво нащърбено копие, прокарано през червата ѝ, не би ѝ причинило повече болка. Ръцете ѝ висяха отпуснати покрай тялото, докато тя очакваше края на гневния пристъп на своя повелител или смъртта си.

Не можеше да прецени колко време продължаваше мъчението. В случаи като този времето придобиваше други измерения — болката поглъщаше всичко около себе си. Знаеше от трети лица, присъствали на моментите, който Джаганг правеше това с нея, както от случаите, когато сама биваше свидетел на мъчението на други, че понякога може да трае само миг. Друг път да се точи с часове, но второто за Джаганг си бе чисто губене на време — жертвата му така или иначе не забелязваше разлика. Винаги му го бе казвала.

Изведнъж установи, че не може да си поеме дъх. Сякаш могъщ юмрук бе затиснал сърцето ѝ. Помисли си, че дробовете ѝ ще експлодират. Колената ѝ се подкосиха.

„Не смей да не ми се подчиняваш още веднъж!“ Дробовете ѝ рязко се изпълниха с въздух. Обучението на Джаганг както винаги завърши с непоносимо тръпчив и кисел вкус в устата ѝ, сякаш бе поела неочаквано порция възкисел лимонов сок. После дойде и внезапната болка, пронизваща нервите в дъното на устната кухина, някъде към меката част на ушите. Главата ѝ закънтя, зъбите ѝ започнаха да пулсират. С отварянето на очите си както винаги остана изненадана, че не лежи в локва кръв. Докосна крайчеца на устата си, после погали с пръст едното си ухо. Кръв нямаше.

Запита се как ли Джаганг е успял да проникне в съзнанието ѝ сега. Напоследък все по—често се случваше да не може. Нещо, което не се бе случвало с никоя от другите Сестри — до тяхното съзнание императорът винаги имаше достъп.

Щом пред очите ѝ се проясни, видя втренчените в нея хорски погледи. Никой не можеше и да предположи защо бе спряла на място. Младежите, а също и някои от по—възрастните тайно я оглеждаха. Бяха свикнали да виждат жени, навлечени в дрипави, безформени рокли; жени, чиито тела плащаха данъка на безконечната черна работа и почти постоянната бременност, която започваше веднага след достигане на възрастта, в която семето е възможно да покълне в утробите им. Никога преди не бяха виждали жена като Ничи — висока и изправена, с прям поглед, облечена във фина черна рокля, прилепнала по почти безукорната я фигура, ненакърнена нито от тежка работа, нито от бремето на раждането. Твърдата черна материя контрастираше с бледата мека ивица между гърдите ѝ, извадена на показ от изрязаното деколте на корсета ѝ. Ничи оставаше безучастна

към подобни погледи. Понякога те отговаряха на целите ѝ, в повечето случаи — не, така че ги пренебрегваше.

Отново тръгна покрай редицата хора, без да обръща внимание на заповедите на император Джаганг. Изобщо рядко се подчиняваше на заповедите му. В повечето случаи оставаше напълно безразлична към налаганите ѝ наказания. Всъщност приемаше ги на драго сърце.

„Ничи, прости ми. Знаеш, че не искам да ти причиня болка.“ Не обърна внимание и на гласа му, а продължи да изучава втрещените в нея погледи. Не всички се осмеляваха да я гледат. Харесваше ѝ да се вижда в очите на онези, които проявяваха достатъчно смелост, та да рискуват да бъдат засечени от нейния поглед. Повечето бяха изпълнени от най—чиста проба ужас.

Съвсем скоро страховете им щяха да се оправдаят.

„Ничи, трябва да направиш каквото ти казвам, в противен случай ще ме принудиш да ти сторя нещо наистина ужасно. Никой от двамата ни не го желае. Някой ден ще съм принуден да сторя нещо, от което после няма да можеш да се възстановиш.“ *Ако го искаш — давай, помисли си тя в отговор.*

Не бе предизвикателство. Просто не ѝ пукаше.

„Знаеш, че не го искам, Ничи.“ Без болката гласът му бе малко по —натрапчив от досадна муха. Не му обръщаше внимание. Обърна се към тълпата.

— Искам да ви попитам, хора, дали някой от вас изобщо има представа за усилията, вложени в тази борба, с цел вашето освобождение? Или искате само да се ставате от благата, без да допринасяте с нищо? Мнозина смели мъже пожертваха живота си в битки с насилниците, в бой за нашето ново начало. Борим се, за да могат всички хора да могат по еднакъв начин да се възстановят от настъпващото добруване. Трябва да ни помогнеш нашите опити за подобряване на вашето благосъстояние. Също както да помагаш на изпадналите в беда е първоначално задължение на всеки човек, така и вие трябва да дадете своето.

Киселата, недоволна физиономия на командир се намести пред Ничи. Слънчевата светлина, обливаща сипаничавото му лице, хвърляше дълбоки сенки под хлътналите му очи. Неприветливото му изражение не я развълнува. Той никога не бе доволен. Е, размисли тя, почти никога.

— Единственият начин за постигане на добродетелност е чрез подчинение и жертвоприношение. Вашата дан към Ордена е да направите точно това. Не сме тук, за да ви даваме уроци по гражданско поведение!

Командир Кардиф бе убеден, че се намира на по—високо стъпало в йерархията от нея. Той също можеше да ѝ причинява болка. Тя понасяше мъченията му със същото хладно отстранение, с което и хрумванията на Джаганг.

Едва в най—нечовешките спазми на болката Ничи изпитваше някакви усещания. Дори болката бе за предпочитане пред празнотата, която обикновено изпълваше съществуването ѝ.

Кадар Кардиф вероятно не знаеше за наложеното ѝ само преди миг наказание от страна на Джаганг, нито за заповедите му. Негово Сиятелство не използваше съзнанието на командир Кардиф. За Джаганг бе изключително трудно да държи под контрол хората, които не притежават дарбата — всъщност можеше да го прави, но рядко си заслужаваше усилието; нали разполагаше с достатъчно магьосници и чародейки, които да се грижат за останалите вместо него. Пътешественикът по сънищата някак си успяваше да използва дарбата в онези, които я притежаваха, за да помогне за завършването на връзката в съзнанията им. По някакъв начин родените с дарбата правеха възможно това Джаганг да ги контролира толкова лесно.

Кадар Кардиф я прониза с огнен поглед, щом очите и се вдигнаха към загорялото му и набръчкано лице. Той имаше внушителен вид, подсилен от обкованите кожени ремъци, кръстосани върху огромните му гърди, обвитите в метал кожени нагръдници, ризницата, богатия арсенал от явно често използвани оръжия. Ничи го бе виждала да души хора само с една от огромните си, мощни ръце. Многобройните белези по лицето му бяха мълчаливи свидетели на смелостта му в битките. Тя бе присъствала на всичките.

Малцина бяха офицерите с по—голям ранг и ползващи се с по—голямо доверие от Кадар Кардиф. Бе постъпил в Ордена още младеж, издигайки се в йерархията постепенно за да стигне до положението на дясна ръка на Джаганг заедно с разширяването на владенията на Императорския орден извън границите на родната им Алтур'Ранг към постепенно превземане на останалата част на Стария свят. Кадар Кардиф бе героят от кампанията при Малкия проход, човекът, който

едва ли не сам преобърна курса на битката, врязвайки се в редиците на врага и пронизвайки със собствените си ръце тримата велики крале, присъединили се към войските си, за да оградят и разбият Императорския орден, преди той да е успял да плени въображението на милиони хора, живеещи в лабиринта от кралства, господарства, кланове, градове—държави и огромни области, контролирани от съюзнически сили.

Старият свят се бе превърнал в кутия огниво, в очакване да бъде запалена искрата на революцията. Тази искра бяха проповедите на Ордена. Ако висшите духовници бяха душата на Ордена, Джаганг бе неговият скелет и мускул. Малцина разбираха гения на Джаганг — виждаха в него само пътешественика по сънищата. А той бе далеч повече.

Бяха му нужни десетилетия, докато най—сетне успее да вдигне на крак Стария свят — да изведе Ордена на финалната права на великата слава. През дългите години на за Ордена, въвличен в почти непрекъснатата война, той работеше неуморно върху изграждането на пътна настилка, която да прави възможно придвижването на голям брой хора и провизии с достатъчна бързина. Колкото повече земи и народи заробваше, толкова повече работници биваха ангажирани в построяването на още повече пътища, чрез които да могат да се завземат още повече територии. По този начин той успяваше да поддържа комуникациите и да реагира на ситуации по—бързо, отколкото човек би могъл да си представи. Доскоро изолирани страни изведнъж се оказваха присъединени към останалата част на Стария свят. Джаганг ги привързваше една към друга с мрежа от пътища. По тези пътища го следваха хората от Стария свят, решили да вървят с неговия Орден.

Кадар Кардиф бе взел участие във всичко това. Неведнъж бе излагал себе си под обстрел, за да спаси господаря си. Веднъж Джаганг бе отклонил пътя на стрела от арбалет, за да спаси на свой ред живота на Кардиф. Ако бе възможно Джаганг да има приятел, то Кадар Кардиф се доближаваше най—много до това понятие.

Ничи го бе срещнала за пръв път, когато бе дошъл в Двореца на пророците в Танимура на молитва. Старият крал Грегъри, управлявал страната заедно със столицата Танимура, бе изчезнал безследно. Кадар Кардиф бе изключително набожен човек. Преди всяка битка се молеше

на Създателя за кръвта на противника, а след края ѝ — за душите на убитите от него хора. Говореше се, че в онзи ден бил дошъл да се моли за душата на крал Грегъри. Изведнъж се бе оказало, че новото управление на Танимура е в ръцете на Императорския орден. Празненствата по улиците продължаваха с дни.

В продължение на три хиляди години Сестрите наблюдаваха от обиталището си в Двореца на пророците в Танимура смяната на различни правителства. През повечето време Сестрите, предвождани от своя Прелат, считаха въпросите на властта за жалка глупост, на която е по—добре да не се обръща внимание. Вярваха в по—висшето си призвание. Бяха убедени, че ще останат в Двореца на пророците необезпокоявани в работата си дълго след изчезването на Ордена в пепелта на историята. Бяха дошли и отминали много революции. Тази обаче ги бе застигнала.

По онова време Кадар Кардиф бе близо двадесет години по—млад — представителен и атлетичен, пристигнал на кон в града. Повечето Сестри ценяха мъжката красота. Не и Ничи. Затова пък той бе оценил нейната.

Император Джаганг, разбира се, не би изпратил безценни кадри като командир Кардиф да умиротворяват завладените територии. Той бе възложил на Кардиф далеч по—важна задача — да охранява неговата изключително скъпа собственост — Ничи.

Тя отклони вниманието си от командира и отново се обърна към тълпата.

Спря погледа си на мъжа, с когото бе говорила допреди малко.

— Не можем да допуснем който и да е от вас да се измъква от отговорност и да застрашава новото ни начало.

— Моля ви, Господарке ... Нямаме нищо ...

— Незачитането на каузата ни се счита за предателство.

Човекът замълча, решил да не проявява незачитане чрез думите си.

— Явно не разбирате, че човекът зад мен настоява да проумеее, че Императорският орден е категоричен в отдадеността си към каузата — ако не изпълните задълженията си. Знам, че и до вас са стигнали слуховете, но този човек иска да изпитате жестоката реалност. Да си го представяш никога не е същото. Никога не е толкова мъчител но и тъжно.

Тя се вгледа в мъжа в очакване на отговор. Той облиза изпръхналите си от вятъра устни.

— Трябва ни само още малко време... Посевите ни вървят добре. Когато дойде жътвата... ще можем да дадем своя дял в борбата за... за...

— Новото начало.

— Да, Господарке — допълни той, клатейки глава, — за новото начало. — Щом погледът му се върна върху земята в краката му, Ничи продължи нататък. Целта ѝ не бе да наказва, а да сплашва. Времето бе дошло. Едно втренчено в нея момиче я накара да спре, отклонявайки я от намеренията ѝ. Огромните тъмни момичешки очи блестяха в невинна почуда. За нея всичко бе ново и бе нетърпелива да види колкото се може повече. Майката на Ничи също бе родена с дарбата. Беше ѝ повтаряла че дарбата е проклетие и изпитание. Бе проклетие, понеже даряваше със способности, които другите не притежаваха, а бе изпитание, защото човек можеше да провери дали правилно използва властта си над другите. Майката на Ничи почти никога не бе използвала дарбата си. За къщната работа се грижеше прислугата. Тя прекарваше по—голямата част от времето си сред многобройните си приятели, отдадена на по—висши мисли.

— Скъпи Създателю, що за чудовище е бащата на Ничи — оплакваше се тя и чупеше ръце. Някои от приятелките ѝ промърморваха нещо в знак на съчувствие. — Защо слага на плещите ми такъв товар! Опасявам се, че за вечната му душа няма нито надежда, нито молитва.

Останалите жени изразяваха съгласието си с мрачно поклащане на глави.

Очите на майка ѝ имаха мекия кафеникав оттенък на гърба на хлебарка. Според вкуса на Ничи разстоянието между очите на майка ѝ бе твърде малко. Устните ѝ бяха тънки, сякаш вечно стиснати една в друга в знак на вечното ѝ недоволство. Ничи никога не бе смятала майка си за приветлива, нито пък за красива, макар приятелките ѝ непрестанно да ѝ повтаряха, че е такава.

Майката на Ничи твърдеше, че красотата е проклетие за чувствителната жена и благодат за курвите.

Объркана от вечното недоволство на майка от баща ѝ, Ничи най—накрая я попита какво е сторил той...

— Ничи — бе отвърнала майка ѝ, стиснала в дланта си малката ѝ брадичка. Ничи бе застинала в нетърпеливо очакване. — Имаш прекрасни очи, но още не си се научи ла да виждаш през тях. Хората са жалки развалини — такава е съдбата човешка. Даваш ли си сметка какво им е на всичките онези хора, които не притежават твоите качества, като гледат прекрасното ти лице? Това е всичко, който причиняваш на другите — непоносима болка. Създателят те е довел в този свят с единствената заръка да облекчаваш чуждото нещастие, а ето че ти носиш единствено болка. — Приятелките на майка ѝ, без да престават да си пият чая, кимаха и шепнеха една на друга мрачното си, но непоколебимо съгласие.

Тогава Ничи за пръв път разбра, че носи в себе си незаличимото петно на някакво мрачно, неназовимо, непризнато зло.

Ничи се вгледа в необикновеното лице, взряно в очите ѝ. Днес тъмните очи на това момиче щяха да видят неща, които до момента дори не са си представяли, че съществуват. Тези огромни очи гледаха страстно, без да виждат нищо. Детето не знаеше какво ще се случи, нито знаеше защо.

Какъв ли живот я чака?

Така ще е най—добре.

Времето бе дошло.

ОСМА ГЛАВА

Преди да започне, забеляза нещо, което взриви възмущението ѝ. Гневно изкрещя на една застанала наблизо жена:

— Къде перете?

Изненадана от въпроса, жената посочи с треперещ пръст една двуетажна сграда недалеч.

— Ей там, Господарке. В двора зад грънчарницата има корита — там си перем дрехите.

Ничи стисна жената за гърлото.

— Намери ми ножица. Донеси ми я тук. Жената я гледаше с ококорени, изпълнени с ужас очи. Ничи я разтърси. — Веднага! Или не ти се живее?

Ничи измъкна единия от снопа обковани с шипове ремъци, препасани през рамото на командир Кардиф. Той не направи опит да я спре, но щом тя вдигна ремъка да направи каквото е намислила, той я стисна в безмилостната си хватка.

— Виж дали не е по—добре направо да удавиш малката курва. Защо не да накълцаш кожата ѝ на парчета и за финал да ѝ избодеш очите.

От устата му се носеше воня на лук и бира. Усмивката му бе мазна.

— Всъщност ти си гледай работата с нея, а докато пици и се моли за живота си, аз мога да започна да разчленявам някои от младите мъже наоколо или пък да избира за назидание няколко жени. Ти с какво ще се заемеш този път?

Ничи извърна поглед към пръстите, стиснали ръката ѝ. Той ги отмести, като не остана длъжен на огнения ѝ поглед. Тя се обърна към момичето и уви ремъка два пъти около врата ѝ като яка, а останалата част стисна в юмрук, за да може по—лесно да контролира движенията на жертвата си. Детето не очакваше подобно развитие на нещата и започна да пици, давейки се. Вероятно никой в живота ѝ не се бе държал с нея така грубо. Ничи я задърпа към посочената от жената сграда.

Свидетели на внезапния неудържим гняв на Ничи, хората от тълпата замръзнаха по местата си. Една жена наблизко, без съмнение майката на момичето, започна да крещи в знак на протест, но щом хората на Кардиф насочиха вниманието си към нея, млъкна. Дотогава Ничи вече бе довлякла паникьосаното момиче до ъгъла.

В задния двор се виждаше бозаво пране. Разкривените и изпомачкани от мъчението си на простора дрехи бяха защипани в редици и се мятаха неистово на вятъра, сякаш в опит да се изскубнат. Над покрива на сградата се виеше дим. Жената, към която Ничи се бе обърнала преди малко, вече я чакаше, нервно потръпвайки, с огромни в ръце.

Ничи замъкна момичето до едно пълно с вода корито я дръпна да падне на колене. Напъха главата ѝ във вода. Докато малката се мяташе, Ничи грабна ножиците от жената. Изпълнила задачата си, онази вдигна престилката си към устата, за да заглуши болезнените си викове, и избяга обляна в сълзи, за да не гледа умъртвяването на детето.

Ничи измъкна главата на малката над водата и докато тя отчаяно се опитваше да си поеме въздух, започна да стриже до дъно мократа ѝ тъмна коса. След малко приключи с грубото настригване на неравномерни, подгизнали туфи и отново потопи главата ѝ, като в същото време протегна ръка към калъп бледожълт сапун, оставен на дъската за пране върху пръстта край ведрото. След като отново измъкна главата на момичето от водата, започна да я търка със сапуна. Малката закрепця, размахала безпомощно клечестите си ръце и като протягаше пръсти към стегнатия около шията ѝ ремък. Ничи разбираше, че ѝ причинява болка, но яростта замъгляваше почти изцяло съзнанието ѝ, така че всичко друго ѝ бе като в мъгла.

— Я се виж! — разтресе тя даещото се момиче. — Не знаеш ли, че си пълна с въшки!

— Но, но...

Сапунът беше грапав и нацърбен като шкурка. Щом Ничи наведе главата ѝ и започна да натиска още по—силно, момичето закрепця с пълно гърло.

— Какво? Значи искаш да си пълна с въшки, така ли?

— Не!

— Не, сигурно ти харесва, защо иначе ще ги държиш!

— Моля ви! Ще се опитам да направя нещо! Ще се изкъпя. Обещавам! — Ничи си спомни колко отвратително се чувстваше, когато се случеше да се зарази с въшки от местата, където я пращаше майка ѝ. Спомни си как се дръгнеша с най—твърдия възможен сапун. И как после майка ѝ я пращаше на ново място и тя отново прихващаше омразните гадини. След като я натърка със сапуна и потопа във водата повече от десет пъти, Ничи най—сетне завлече момичето до едно ведро с чиста вода и я бухна вътре, за да я изплакне. Момичето замига яростно, опитвайки се да предпази очите си от щипещата сапунена вода, стичаща се на струйки по лицето ѝ. Ничи я стисна за брадичката и се взря в очите ѝ.

— Без съмнение дрехите ти също гъмжат от гадините. Трябва да се переш всеки ден, особено белъто — иначе все едно нищо не си направила. — Тя стисна момичето за бузите и очите на малката се насълзиха. — В теб има нещо. Не бива да се оставяш въшкава. Нима не го знаеш!

Момичето кимна, доколкото можеше, стисната между силните пръсти на Ничи. Огромните, тъмни, интеллигентни очи, макар и зачервени от водата и ококорени от ужаса, все още бяха изпълнени с онова рядко срещано учудване. Колкото и болезнено и ужасяващо да бе случилото се, то не изтръгваше любопитството от погледа ѝ.

— Изгори си чаршафите. Вземи си нови.

Като се имаха предвид условията, при които работеха и живеяха тези хора, това звучеше като безнадеждно предизвикателство.

— Цялото ти семейство трябва да си изгори чаршафите. Изпери дрехите на всички.

Момичето обеща с кимване.

Свършила работата си, Ничи поведе момичето обратно към насъбралата се тълпа. Докато я придърпваше напред с ремъка, Ничи изведнъж бе връхлетяна от спомен.

Споменът за първата ѝ среща с Ричард.

Почти всички Сестри в Двореца на пророците се бяха събрали в голямата зала, за да видят новото момче, доведено от Сестра Вирна. Ничи стоеше край махагоновия парапет и навиваше на пръста си ширит, висящ от корсета ѝ, подръпваше го, после отново го навиваше. Изведнъж двойната орехова врата се отвори. Ленивото жужене на разговорите, прекъсвано от време на време от звъня смях, изведнъж

секна, щом групата, предвождана от Сестра Вирна, влезе в помещението, премина покрай белите колони със златни капители и спря под огромната арка.

Момчета с дарбата се раждаха все по—рядко и откриването им и отвеждането им в Двореца на пророците бе причина за очаквано удоволствие и радост. За онази вечер бе планирано тържество. Повечето Сестри, облечени в най—новите си премени, се бяха подредили на долния етаж, нетърпеливи да се запознаят с новото момче. Ничи бе заела позиция към средата на долния балкон. Все ѝ беше тая дали ще го види или не.

Беше малко шокиращо да видят Сестра Вирна поостаряла след пътешествието си. Завършването на подобни мисии обикновено отнемаше около година. Нейната, отвела я чак отвъд великата бариера към Новия свят, бе продължила двадесет. При цялата несигурност на събитията оттатък бариерата Вирна явно бе тръгнала твърде рано.

Животът в Двореца на пророците бе дълъг и спокоен. Вътре в самия Дворец никой не остаряваше видимо за някакви си двадесет години. Но далеч от заклинанието около Двореца, Вирна се бе оказала подвластна на времето. Тя, с нейните сто и шестдесетина години, би трябвало да е с поне двадесет по—млада от Ничи. И въпреки това в момента изглеждаше два пъти по—стара от нея. Хората извън Двореца, естествено, остаряваха с нормално темпо. Но да видиш, че това се е случило със Сестра ...

Докато залата се тресеше от бурни овации, доста от Сестрите, станали свидетели на толкова неочаквано събитие като остаряването на Вирна, не успяха да сдържат сълзите си. Ничи се прозя. Сестра Фийби остана с вдигнала ръка, докато страстите се успокоят.

— Сестри — гласът ѝ трепереше. — Моля ви, приветствайте с добре дошла у дома Сестра Вирна.

Наложи се да вдигне ръка за втори път, за да възпре ахналите с нова сила бурни овации. Щом отново настъпи тишина, продължи:

— И ми позволете да ви представя нашия нов ученик, новото чедо на Създателя, нашия най—нов възпитаник. — Тя се извърна и протегна ръка, размаха пръсти, за да покани напред очевидно срамежливото момче. — Моля ви, посрещнете Ричард Сайфър в Двореца на пророците.

Щом той се появи, повечето от жените отстъпиха назад в почуда. Очите на Ничи се ококориха, гърбът ѝ се изпъна. Това не бе момче. Бе истински мъж.

Тълпата, въпреки изненадата, продължи да приветства с топли възгласи новодошлия. Ничи сякаш не ги чуваше. Вниманието ѝ бе привлечено от онези негови сиви очи. Представиха го на някои от по—близкостоящите Сестри. Послушницата, която му бе избрана — Паша, — застана пред него и се опита да му каже нещо.

Ричард я отблъсна встрани, сякаш елен отпраща птичка, и застана сам в центъра на залата. Цялото му държание прилягаше изцяло на онова нещо, което Ничи бе видяла в очите му.

— Имам да ви кажа нещо.

Огромната зала замлъкна в изумление.

Нищо не убягна от погледа му. Когато очите му за части от секундата попаднаха върху нейните — както вероятно върху очите на още безброй други Сестри, — Ничи едва не ахна.

Треперещите ѝ пръсти потърсиха сигурността на парапета.

В този момент тя се закле да стори всичко необходимо, но да бъде назначена за една от учителките му.

Пръстите му подириха поставената на врата му Рада'Хан.

— Докато държите това нещо върху мен, вие сте мои поробители, а аз — ваш пленник.

Въздухът се изпълни с шепот. Рада'Хан помагаше не само за контролирането, но и за защитата на бъдещите магьосници. Никой не считаше момчетата за затворници — възприемаха ги като свои възпитаници, които се нуждаят от закрила, грижи и обучение. За Ричард обаче нещата не стояха така.

— След като не съм ви причинил нищо лошо, а се намирам тук в този вид, значи сте мои врагове. От този момент сме във война.

Някои от по—възрастните Сестри се олюляха, още малко и щяха да припаднат. Лицата на половината жени в залата пламнаха. Останалите пребледняха. Ничи не можеше да осъзнае подобно поведение. Поведението на този човек я заковаваше на място, тя стоеше с широко отворени очи, за да не пропусне нещо. Поемаше дъх бавно и внимателно, за да не пропусне някоя негова дума. Бясно препускащото си сърце обаче не можеше да усмири по никакъв начин.

— Сестра Вирна ми обеща, че тук ще ме научите да контролирам дарбата си и щом науча каквото се полага, ще бъда пуснат да си вървя. Засега, докато удържате това обещание, сме в примирие. Но при определени условия.

Ричард вдигна в ръка червената кожена палка, висяща на изящна верижка на шията му. По онова време Ничи нямаше представа, че това е оръжие на Морещица.

— И преди ми е била поставяна яка. Човекът, взел ме за свой пленник, ми причиняваше болка, за да ме накаже, да ме обучава, да ме подчини.

Ничи знаеше, че човек като него е предопределен за такава съдба.

Това е единствената цел на яката. Яка се поставя на шията на звяр. Или на враг.

— Към онази жена отпратих същото предложение, което направя и на вас: помолих я да ме пусне. Тя отказа. Бях принуден да я убия. Никоя от вас никога няма да бъде достатъчно добра, че да излиже дори ботушите ѝ. Тя постъпи с мен така, понеже е била измъчвана и прекършена, в известна степен подлудена, че да няма друг избор, освен да поставя яка на вратовете на хората, за да ги измъчва. Но това вършеше срещу природата си. Вие... — Погледът му обиколи втренчените в него очи. — Вие го правите понеже си мислите, че е ваше право. Поробват в името на вашия Създател. Аз не го познавам този ваш Създател. Единственото същество отвъд пределите на този свят, за което знам, че постъпва като вас, е Пазителят.

Тълпата ахна.

— Доколкото мога да преценя, със същия успех можехте да сте и негови последователи.

Той едва ли знаеше, че по отношение на някои от тях изобщо не е далеч от истината.

— Ако постъпвате като онази жена и използвате яката, за да ми причинявате болка, примирието приключва.

Може да си мислите, че държите в ръцете си контрола над тази яка. Но ви обещавам, че ако се стигне до приключва не на примирието, ще установите, че онова, което всъщност държите, е светкавица.

В залата бе тихо като в гроб.

Той бе сам, непокорен, сред стотици магьосници, които можеха да използват всяка искрица от силата, с която бяха родени. Не знаеше почти нищо за своите способности, освен това имаше на врата си Рада'Хан. Вярно, приличаше на елен, но елен, предизвикващ стадо лъвове. Гладни лъвове.

Ричард нави нагоре левия си ръкав. Извади меча си — меч! — в знак на незачитане на изумителната сила, сбрана пред него. Характерният звън на метала изпълни тишината, щом оръжието напусна ножницата.

Докато той изреждаше условията си, Ничи стоеше като гръмната. Най—сетне той посочи назад с меча си.

— Сестра Вирна ме залови. Аз ѝ създавах проблеми през всяка една крачка от пътешествието ни. Тя опита всичко освен убийство, за да ме доведе до тук. Макар Сестра Вирна също да е мой похитител и враг, имам към нея някои дългове. Ако някой я докосне с пръст заради мен, ще го убия и примирието ще приключи.

За Ничи подобно чувство за чест бе абсолютно непонятно, но нещо ѝ подсказваше, че то пасва идеално на погледа в очите на този човек.

Тълпата ахна отново, щом той прокара острието на меча си по вътрешната страна на ръката си. Обърна го, за да потопа в кръвта и другия му край. Накрая кръвта закапа от върха. Ничи ясно виждаше, макар другите да бяха слепи за това — така както забеляза в очите му качества, невидими за останалите, — че мечът се свързваше и допълваше някаква магия вътре в Ричард.

Кокалчетата му, стискащи дръжката, бяха побелели. Той вдигна искрящото алено острие във въздуха.

— Заклевам ви се в кръвта си! — изкрещя той. — Нараните ли Бака Бан Мана, нараните ли Сестра Вирна, нараните ли мен — с примирието е свършено и ви обещавам, че ще видите какво е война! Ако се стигне до война, камък върху камък няма да остане от Двореца на пророците!

От най—горния балкон, там, където Ричард не можеше да го види, Джедидайа извиси подигравателно глас:

— И всичко това сам—самин?

— Съмнявайте се колкото си щете. Аз съм затворник, нямам какво да губя. Аз съм осъществено пророчество.

Аз съм онзи, който носи смърт.

В изумената тишина не настъпи отговор. Сигурно всяка жена в залата знаеше за пророчеството за онзи, който носи смърт, макар никой да не бе сигурен в смисъла му. Текстът на това пророчество, заедно с всички други пророчества, се пазеше в подземията, дълбоко в недрата на Двореца. Това, че Ричард го знаеше, че се осмелява да го спомене гласно пред подобна компания, подсказваше влошава възможна интерпретация. Лъвиците, присъстващи в залата, прибраха нокти и зачакаха. Ричард също прибра меча си в ножницата, сякаш за да наблегне на отправената заплаха.

Ничи знаеше, че дълбоката важност на онова, което бе видяла в очите му, и присъствието на този човек ще я преследват вечно. Знаеше още и че трябва да го унищожи.

От този миг нататък бе готова да прави услуги и изпълнява задължения, каквито никога не си бе представяла, че ще върши доброволно. В замяна на това се оказа една от шестте учителки на Ричард. Цялата тежест, която бе понесла, за да спечели тази привилегия, си струваше — до последния грам. Даваше си сметка за това, когато оставаше насаме с Ричард, седнала отгътък масата в неговата стая, леко докосваща ръцете му — сякаш бе възможно да се докосва „леко“ светкавица, — докато се мъчеше да го научи да докосва своя Хан: ядрото на живота и духа в сърцето на родените с дарбата. Въпреки усилията — и нейни, и негови — Ричард не усещаше нищо. Само по себе си това бе странно. Намекът за онова, което тя усещаше в него обаче, често бе предостатъчен, за да се върже езикът ѝ дотолкова, че да не може да каже повече от няколко плахи думи. Небрежно бе подпитвала другите учителки и бе разбрала, че никоя от тях не е изпитвала подобни усещания.

Макар Ничи да не разбираше каква е тази искра от интелекта му, която озарява очите и поведението му, бе наясно, че именно тя е причина за затоплянето на бездната от ледено безразличие, в която потъваше душата ѝ. Бе готова на всичко, за да си обясни този въпрос, преди да се наложи да унищожи Ричард. И в същото време изгаряше от желание да го унищожи, преди да получи отговор на въпроса си.

Всеки път, когато започваше да си мисли, че е на път да разгадае мистерията на уникалния му характер и си казваше, че вече знае как би реагирал в дадена ситуация, той я изненадваше с абсолютно

неочаквана постъпка — чак невъзможна. Ричард наново сригаше до основи онова, което тя си мислеше, че е същината на разбирането ѝ за него. Прекарваше с часове сама, потънала в дълбока мистерия. Знаеше, че отговорите са някъде пред очите ѝ но не можеше да ги види. Разбираше обаче, че във всичко това се крие някакъв извънмерно важен принцип, който остава извън обсега ѝ.

С времето Ричард, който нито за миг не се примиряваше с положението си, ставаше все по—дистанциран. Отчаяна изоставила всяка надежда, Ничи реши, че времето е дошло.

Когато влезе в стаята му, за да му предаде последния урок и да свърши с него, той я изненада, като ѝ поднесе рядка бяла роза. Още по—лошо, подаде ѝ я с усмивка и без никакви обяснения. Докато ръката му се бе вдигнала във въздуха пред нея, тя бе толкова вцепенена, че единственото, което успя да каже, бе: „О, Ричард, толкова ти благодаря!“ Белите рози растяха на едно—единствено място — опасна забранена зона, където никой ученик не бе успявал да проникне. Това, че Ричард очевидно го бе направил и че тъй смело ѝ предоставя доказателството за неподчинението си, я изуми. Пое внимателно бялата роза между палеца и показалеца си, без да подозира, че чрез този забранен подарък Ричард всъщност ѝ отправя предупреждение — като ѝ казва, че той е онзи, който носи смърт. А може би пък просто е било жест на нежност — макар и странен. Ничи застана нащрек. Природата на Ричард още веднъж възпря ръката ѝ.

Останалите Сестри на мрака също крояха планове.

Дарбата на Ричард, доколкото бе наясно Ничи, вероятно бе най—незначителното и маловажно нещо у него. Въпреки това Лилиана, една от другите му учителки, жена с неизмерна алчност и ограничени възгледи, си бе втълпила да открадне вродената сила на неговия Хан за себе си. Този Хан притежаваше смъртоносни качества, които Лилиана не бе забелязала. Шестте учителки — старшата, Улиция и останалите пет — след като бяха разкрити, бяха презглава от Двореца, за да свършат в лапите на Джаганг. Накрая Ничи не можеше да каже, че знае за онази искра в очите му повече, отколкото в началото, всичко се бе изплъзнало между пръстите ѝ...

Щом Ничи освободи обкования ремък от врата на момичето, то се спусна към майка си.

— Е? — изкрещя командир Кардиф, вдигнал ръце на хълбоците си. — Свърши ли с игричките си? Време е тези хора да научат истинския смисъл на думата „безпощаден“!

Ничи се вгледа в дълбините на мрачните му очи. Бяха предизвикателни, гневни и изпълнени с решителност — и въпреки това нямаха нищо общо с очите на Ричард.

Ничи се обърна към войниците.

Вдигна ръка.

— Вие двамата. Хванете командира.

Мъжете примигваха тъпо. Лицето на командир Кардиф пламна от гняв.

— Достатъчно! Отиде твърде далеч. — Обърна се към хората си, залели околността докъдето поглед стига: всичко две хиляди души. Посочи с пръст през рамо към Ничи.

— Хванете изкуфялата вещица!

Пет—шест от най—близкостоящите мъже се втурнаха напред с извадени оръжия. Подобно на всички войници от Ордена, те бяха едри, силни и бързи. И опитни.

Ничи посегна с юмрук към най—близкия, който тъкмо се канеше да я впримчи с ласото си. С бързината на мисълта Адитивната и Субстрактивната магия, събрани у нея в смъртоносна смес, избълваха едновременно от концентрираната вълна сила. В резултат се получи толкова нагорещена и свръхбяла взривна маса, че в сравнение с нея слънцето заприлича на студена мъглява топка.

Взривът проби в тялото на войника дупка колкото пъпеш. За миг, точно преди вътрешното налягане на органите му да запълни внезапно зейналата бездна, Ничи мярна през нея войниците зад него. Ореолът на пламъка остана в съзнанието ѝ като свод на светкавица. Киселата мирис на опърлен въздух залютя в очите ѝ. Тътенът на гръмотевицата, последвала освобождаването на силата ѝ, разтреса околните зелени пшеничени поля.

Преди войникът да се строполи на земята, Ничи освободи силата си срещу още трима от тичащите към нея мъже, отнесе цялото рамо на втория, силният удар го превъртя и той бликна като ужасяващ фонтан, а откъснатата част от тялото му отхвъркна към тълпата. Третият бе разсечен почти на две. Ничи усети сътресението от следващия гръм

дълбоко в себе си. Посред ослепителната светлина главата на четвъртия мъж се взриви в облак червена мъгла и костна каша.

Предупредителният ѝ поглед срещна очите на двама мъже с ножове, стиснати в побелелите им от напрежение юмруци. Те спряха. Повечето от останалите отстъпиха назад, докато четирите последователни тътена, които хем ѝ се сториха раздалечени във времето, хем като че се сливаха, все още отекваха в сградите.

— А сега — рече тя със спокоен, тих, премерен глас, който по самата си мекота издаваше колко смъртна заплаха се крие в него, — ако не следвате заповедите ми и не хванете командир Кардиф, ще го сторя сама. Но, разбира се, не и преди да съм ви изтребила до крак.

Единственият звук, който се чуваше, бе тихият стон на вятъра между сградите.

— Направете каквото ви казвам или се пригответе да срещнете смъртта. Няма да чакам дълго.

Войниците я познаваха достатъчно добре, за да са наясно, че не им остава много време. Затова взеха решение си мигновено и се спуснаха да хванат командира си, който успя да извади мечата си. Не му бе за пръв път да влиза в неравен бой. Докато се биеше със собствените си войни не преставаше да им крещи заповеди. В мелето падна — един от тях. Някои кресяха от раните си. Неколцина успяха да измъкнат командира си. В този момент към тях се спуснаха още войници, накачулиха се един върху друг и повалиха Кадар Кардиф на земята, за да го обезоръжат и обезвредят.

— Какво си мислиш, че ще постигнеш? — крещеше към Ничи той, докато войниците му го изправяха на крака.

Тя се приближи до него. Мъжете държаха ръцете му извити зад гърба. Погледът ѝ срещна подивелите му очи.

— Нищо, просто изпълнявам заповедите ти.

— Моля?

Тя се усмихна безстрастно. Знаеше, че това ще го вбеси още повече.

Един от мъжете хвърли поглед през рамо.

— Какво ще заповядате да правим с него?

— Не му причинявайте болка, искам го в пълно съзнание. Съблечете го и го вържете на кола.

— На кола ли? Какъв кол?

— Колът, на който бяха набучени онези прасета, които вие, момчета, изядохте.

Ничи щракна с пръсти и мъжете започнаха да събличат командира си. Тя наблюдаваше без капчица чувство, докато той остана чисто гол. Екипировката и ценните му оръжия мигом се превърнаха в плячка и бяха разграбени без капчица свян от мъжете, които допреди миг бяха негови подчинени. Струваше им доста усилия да вържат голия, космат командир на кола.

Ничи се обърна към изумената тълпа:

— Командир Кардиф иска да ви покажем колко безмилостни можем да бъдем. Аз ще изпълня заповедите му и ще ви направя малка демонстрация. — Тя се извърна към войниците. — Сложете го на огъня да се опече като прасе.

Войниците понесоха мятация се, изпаднал в ярост Кадар Кардиф, героя от победата при Малкия проход, към огнището. Знаеха, че Джаганг ги наблюдава през нейните очи. Имаха причина да смятат, че ако императорът бе пожелал, досега да я е прекъснал. В крайна сметка той бе пътешественик по сънищата и те неведнъж бяха виждали как Ничи и другите Сестри изпълняват всичко, което им нареди независимо колко уничително е то.

Войниците нямаше как да знаят, че по някаква причина точно в момента Джаганг няма достъп до нейното съзнание.

Дървените краища на кола изтракаха и след миг се наместиха в издълбаните за тях дупки върху двете каменни подпори отстрани на огнището. Колът се олюля под тежестта на едрото тяло, Накрая се успокои и Кадар Кардиф остана да виси с лице към огъня. Не му оставаше друго, освен да наблюдава тлеещите въглени под него.

Макар огънят да бе утихнал, не след дълго горещината на трепкащите, ниски пламъци започна да му причинява дискомфорт. Докато хората наблюдаваха сцената в мълчаливо изумление, командирът започна да се гърчи, крещеше заповеди, настояваше да го свалят, обещавахе им наказания, ако се забавят. Ругатните започнаха да отслабват, командирът трябваше да положи усилия да овладее нарастващия си ужас.

Вгледана в очите на хората от града, Ничи посочи с ръка зад гърба си:

— Ето колко безжалостен може да бъде Императорският орден: войниците му могат бавно и мъчително да опърлят до смърт свой велик командир, герой от войната, мъж, познат и уважаван надлъж и нашир, мъж, служил им предано, само и само за да ви докажат — на вас, жителите на някакъв си незначителен градец, — че няма да се поколебаят да отнемат живота на когото и да било. Нашата цел е добруването на всички и тази цел е по—важна от живота на всеки от нас поотделно. Ето ви доказателството. Все още ли продължавате да мислите, че ще се поколебаем да нараним когото и да било от вас, ако откажете да действате за постигане на общото благо?

Почти всички едновременно заклатиха глави и промърмориха:

— Не, Господарке.

Зад нея командир Кардиф продължаваше да се мятта.

Все още крещеше на хората си да го свалят и да убият „ненормалната вещица“. Никой от войниците не понечи да изпълни заповедта му. Лицата им с нищо не показваха че ушите им чуват нещо. В очите им нямаше и искрица съчувствие. Знаеха, че трябва да избират между живота и смъртта, И избраха живота. Което означаваше смърт за Кадар Кардиф.

Времето течеше, а Ничи не откъсваше очи от тълпата. Командирът висеше доста над ниските пламъци, но в огнището тлееха достатъчно въглени. Тя знаеше, че поривите на вятъра от време на време променят посоката на горещите вълни и го даряват с миг облекчение. Това обаче само щеше да удължи мъките му. Жегата бе неумолима. Не заръча да донесат повече дърва. Нямаше закъде да бърза.

Хората бърчеха носове. Въздухът се изпълни с миризма на опърлени косми. Никой не смееше да се обади. С всяка изминала минута кожата по гърдите и стомаха на Кардиф ставаше все по—червена, а после потъмня. Минаха още петнадесетина минути, преди да се чуе цвърчене и накрая тъканта да се спуска. Той крещеше от болка почти през цялото време. Миризмата се промени в изненадващо вкусния аромат на печено месо.

Накрая командирът го удари на молби за милост. Крещеше името й, умоляваше я да престане, искаше или да го свали от там, или да го убие бързо. Докато слушаше как повтаря името й, тя поглаждаше

златната халка на устната си, виковете му привличаха вниманието ѝ съвсем малко повече от жуженето на муха.

Плътният слой мазнина, покриващ широките му рамене, започна да се топи. Гласът му предрезгавя. Захранени от мазнината, пламъците се вдигнаха и опърлиха лицето му.

— Ничи! — Кардиф знаеше, че молбите му за милост попадат на безразлични уши. Даде воля на истинските ѝ чувства: — Ах ти, гадна кучко! Заслужаваш всичко, каквото съм ти сторил!

Тя небрежно хвърли поглед към подивелите му очи.

— Да, така е. Предай моите поздрави на Пазителя, Кадар.

— Сама си ги предай! Когато Джаганг разбере какво си направила, ще те разкъса парченце по парченце! Съвсем скоро ще паднеш в ръчичките на Пазителя!

Гласът му ставаше все по—треперлив и отслабващ.

Докато продължаваше спектакълът, по лицата на хората изби пот. Не бе нужно да им се казва, че от тях се очаква да останат по местата си до края на действието. Въображението на всеки от тях, ако си помислеха да не се подчинят на неизречените ѝ заповеди, можеше да измисли наказания, за каквито дори тя не би могла да се сети. Само момчетата бяха впечатлени от забележителния спектакъл. Разменяха си разбиращи погледи. Мъчение като това бе ценен опит. Някой ден от тях сигурно щяха да излязат добри войници на Ордена — ако пораснеха.

Ничи срещна пламналия поглед на момичето. Омразата в тези очи бе съкрушителна. Макар малката да се страхуваше от търкането и миенето, очите ѝ тогава говореха, че светът въпреки всичко е прекрасно място и че самата тя е някак специална. Сега показваха изгубена невинност.

През цялото време Ничи стоеше изправена, изпълвала гръб, повдигнала рамене, готова да поеме до последната капка новозародилата се омраза на момичето, поддала се на рядкото усещане, че нещо се случва.

Момичето нямаше представа, че командир Кардиф бе заел нейното място в огъня.

Когато той най—сетне притихна, Ничи извърна очи от момичето и погледна тълпата.

— Миналото минало. Сега сте част от Императорския Орден. Ако не поемете моралното задължение да помагате. Добруването на събратята си от Ордена, ще се върна.

Никой не се съмняваше в думите ѝ. Ако имаше нещо, ето те със сигурност желаеха, то бе никога повече да не се срещнат с нея.

Изведнъж един от войниците се затътри крадешком напред с треперещи покрай тялото ръце. Очите му бяха огромни, изпълнени с болка и объркване.

— Искам те обратно, скъпа — изръмжа той с глас, който ни най-малко не подхождаше на смаяното изражение в очите му. Гласът придоби смъртоносни нотки. — Искам те веднага!

Нямаше съмнение — това бе изпълненият със смъртна ярост глас на Джаганг.

За него бе трудно да проникне в съзнанието на човек, който не е роден с дарбата. Бе впримчил войника в непоколебима хватка. Никога не би използвал простосмъртен, показвайки по този начин безсилието си, ако имаше друг начин да се добере до съзнанието на Ничи.

Тя нямаше никаква представа защо императорът така внезапно бе изгубил способността да влиза в съзнанието ѝ. Вече ѝ се бе случвало. Знаеше, че Джаганг скоро ще вземе нещата в свои ръце и отново ще я контролира. Трябваше просто да почака.

— Ядосан сте ми, Ваше Сиятелство?

— А ти как мислиш?

Тя сви рамене.

— След като Кадар така или иначе бе по-добър от вас в леглото, си мисля, че би трябвало да сте доволен от смъртта му.

— Връщай се веднага тук! — боботеше войникът с гласа на Джаганг. — Ясно ли е? Веднага!

Ничи се поклони.

— Но разбира се, Ваше Сиятелство.

Щом се изправи, тя измъкна дългия нож на войника от колана му и прониза с един замах мускулестото му тяло. Стисна зъби от усилието да завърти острието в двете посоки, очертавайки смъртоносна арка в червата му.

Докато очакваше каретата си, прекосяваща към нея, Ничи си помисли, че войникът едва ли е осъзнал какво става с него. Бе умрял с ужасния смях Джаганг на уста. Тъй като пътешественикът по сънища

можеше да обитава единствено живо съзнание, засега следобедът се успокои.

След като каретата спря рязко в облак прах, един войник протегна ръка и отвори вратата. Ничи се качи на стълбичката и обърна глава към тълпата, придържайки се с една ръка за парапета, за да може да стои достатъчно изправена, та всички да я виждат. Русата ѝ коса полетя в слънчевия бриз.

— Не забравяйте този ден и помнете, че животът на всички ви е бил пощаден от Джаганг Справедливия! Командирът щеше да ви избие до крак. Императорът чрез мен ви показва милостивото си сърце. Разкажете на всички за неговата милост и мъдрост и няма да имам причина да ви навестявам отново.

Тълпата замърмори, че ще изпълни заръката ѝ.

— Ще заповядаме ли да вземем с нас командира? — попита един войник.

Той, енергичният секундант на Кадар Кардиф, вече бе окачил на кръста си меча на доскорощния си господар. Подобно на зеленчуците, свежестта на чувството за вярност бързо увяхва, докато накрая се разложи и завони.

— Остави го да се опече за спомен. Всички други се връщат с мен във Феърфийлд.

— На вашите заповеди! — отвърна мъжът с поклон.

Описа кръг с ръка и заповяда на войниците да се качват по конете и да тръгват.

Ничи се наведе напред и се обърна към кочияша:

— Негово Сиятелство желае да ме види. Макар да не го спомена изрично, имам сериозни основания да смятам, че би искал да побързаш.

Ничи се настани на твърдата кожена седалка вътре, изпънала гръб върху облегалката, а кочияшът подсвирна остро и камшикът му изплющя. Екипажът скочи напред и Каретата потегли. Стиснала с ръка рамката на прозореца, я се опита да се закрепил, докато железните колелета подкачаха по твърдата, грапава земя на градския площад, Докато най—сетне излязат на пътя, където каретата влезе в обичайния си равномерен тръс. Слънцето блестеше в прозореца, лъчите му падаха върху празната скамейка насреща ѝ. Блестящото ярко петно се измести встрани, щом каретата свърна, последвала завоя на пътя, и най—сетне

се установи в скута на Ничи подобно на топло коте. Тежковъоръжени конници от двете страни, отпред и отзад на каретата препускаха, изправени на седлата си. Трополящите копита вдигаха облаци прах, примесени с тежък тътен.

За момент Ничи бе извън властта на Джаганг. Беше заобиколена от две хиляди мъже и при все това се чувстваше абсолютно сама. Не след дълго ужасната празнина в душата ѝ щеше да бъде запълнена от достатъчно болка.

Не изпитваше нито радост, нито страх. Питаше се защо понякога не изпитва друго чувство освен желание за болка.

Докато каретата летеше към Джаганг, в мислите ѝ се настани друг мъж. Опитваше се да изброи наум всички ситуации, в които го бе виждала. Прекара през главата си всеки миг, прекаран с Ричард Сайфър, или както бе известен сега — и както го познаваше Джаганг, — Ричард Рал.

Мислеше за сивите му очи.

До деня, когато го срещна, не си бе представяла, че е възможно да съществува човек като него.

Всеки път, когато се сецаше за Ричард, в душата ѝ възкръсваше едно—единствено изгарящо желание — да го унищожи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Внушителният хълм, издигащ се над Феърфийлд, бе осеян с великолепни шарени шатри. При все това, въпреки празничните краски, пронизващи сивото еднообразие, въпреки смеховете, крясъците, долнопробните песни и цялата шумотевица в града не бе дошло карнавално шествие, а окупационна армия. Като цяло шатрите на императора и неговата свита бяха изработени в традицията на някои номадски народи от родината на Джаганг — Алтур'Ранг, но всъщност не следваха категорично никакъв определен стил. Императорът, човек с много по—богато въображение от който и да е племенен вожд, се бе постарал да съгради свое собствено културно наследство — такова, каквото му се нравеше.

Около пъстрите императорски шатри, из хълмовете и долините, докъдето поглед стигаше, се разливаха малките тъжни сивкави палатки на редовата армия. Някои бяха изработени от промазан плат, повечето — от животински кожи. Освен че като цяло се ръководеха от законите на практичността, тези палатки си приличаха само по тоталната си непричислимост към какъвто и да било стил.

Пред някои от палатките се виждаха пищни столове, плячкосани от града, големи почти колкото тях. Съпоставянето им на пръв поглед изглеждаше като че е направено с цел постигане на комичен ефект. Ничи обаче знаеше, че действителността около нея не проявява благосклонност към смеха.

Когато армията отново потеглеше на път, подобни големи, изящно изработени предмети щяха да се окажат твърде обемисти за носене и щяха да бъдат оставени да изгният на полето.

Конете бяха завързани без никакъв ред, на случайни малки групички. Тук—там бяха оградени малки стада животни за месо. Отделни каруци, натоварени с багаж, бяха спрени очевидно където е имало празно място. Но имаше и такива, които бяха подредени в редици. Част от тях принадлежаха на съпътстващи Ордена търговци, други — на самата армия. Бяха натоварени с абсолютно всичко — от основни припаси до ковашки инструменти. Армията пътуваше с

минимално въоръжение в случай на обсада. Все пак винаги можеха да използват пътуващите с тях родени с Дарбата.

Над целия пейзаж бяха надвиснали намръщени облаци. Влажният въздух вонеше на екскременти — както животински, така и човешки. Зелените поля наоколо бяха превърнати в кални блата. Двете хиляди души, завърнали се с Ничи, се бяха смесили с другите войници в необятния лагер подобно дъждовни капки в езеро.

Лагерът на Императорския орден бе шумно и разнообразно място, макар и не толкова хаотично, колкото изглеждаше на пръв поглед. Имаше изградена строга йерархия, спазваше се определен ред и задължения. Едни от мъжете потягаха екипировката си, смазваха оръжията и кожените си униформи, потапяха ризниците си във варели с пясък и оцет, за да почистят ръждата. Други готвеха край огньовете. Ветеринари и налбанти се грижеха за конете. Занаятчиите се занимаваха с всичко — от поправка на оръжия до изработване на нови ботуши и вадене на зъби. Из целия лагер пъплеха мистици, грижеха се за изпаднали в нужда души или прогонваха зли демони. След като привършеха работата си, хората се събираха на шумни компании и започваха да се забавляват. Развлеченията им обикновено се свеждаха до игра на комар и наливане с алкохол. Понякога в тях участваха и придружаващите армията доброволци, друг път — пленниците.

Въпреки че наоколо гъмжеше от народ, Ничи се чувстваше самотна. Отсъствието на Джаганг от съзнанието ѝ оставяше усещане за непреодолима откъснатост. Не се чувстваше изоставена. По—скоро изпитваше самота, дълбока самота. С пътешественика по сънищата в съзнанието дори най—интимните подробности от живота ѝ — всяка една мисъл, всяка стъпка — не можеха да останат само нейни. Присъствието му пропълзваше в най—недостъпните кътчета на мозъка ѝ. Той наблюдаваше всичко: всяка изречена дума; всяка мисъл; всяка хапка; всяко покашляне; всяко влизане в тоалетната. Човек никога не оставаше сам. Никога. Постоянното присъствие бе истински смазващо, нахлуването — разрушително за индивидуалността.

Именно това пречуваше повечето Сестри: грубата тоталност на нещата, мисълта за вечния контрол в главата ти, усещането, че си наблюдаван без миг покой. Дори още по—ужасно бе чувството, че пътешественикът по сънищата пуска корени някъде дълбоко в душата ти, но ти всъщност никога нямаш представа дали в даден момент следи

именно теб или някой друг. Можеш да му отправиш обида и ако вниманието му е насочено някъде другаде, мисълта ти ще остане незабелязана. Или може да ти хрумне внезапна, дълбоко лична, отвратителна мисъл за него и той ще я е разбрал в мига, в който се е появила в главата ти.

Ничи, подобно на много други от Сестрите, се бе научила да усеща тези дълбоки корени на присъствието му в себе си. Както и отсъствието им — например сега. При другите последното не се случваше — при тях присъствието бе постоянно. Но Джаганг като че ли все пак бе намерил път към съзнанието ѝ и от време на време успяваше да пробие. Поне за момента обаче бе сама. Нямаше представа защо.

В бъркотията от войници и огньовете нямаше достатъчно място за минаване под строй на придружаващите я части, затова тя бе зарязала каретата си долу и бе тръгнала пеша нагоре по хълма. Изложи тялото си на показ под сладострастните погледи и похотливи подвиквания на бликащите отвсякъде войници. Предполагаше, че преди Джаганг да приключи с нея, ще ѝ се наложи да изтърпи още доста от това. Повечето Сестри от време на време биваха отвеждани в палатките на войниците като средства за доставяне на удоволствие. Понякога за наказание, понякога просто за да им бъде напомнено, че не са застраховани от нищо, че са робини, най—обикновена собственост. Ничи обаче се пазеше изключително за употреба от императора и неколцина негови избраници — като Кадар Кардиф. Мнозина от Сестрите ѝ завиждаха. Без значение какво мислеха те, да бъдеш лична робиня на Джаганг не бе особена привилегия. Обикновено Сестрите биваха изпращани в палатките за определен период — седмица или две. През останалото време имаха по—свободни задължения. В крайна сметка тях ги ценяха заради дарбата и уменията им. За Ничи не съществуваше подобно разделение на времето. Веднъж остана затворена в покоите на Джаганг няколко месеца, за да му бъде подръка по всяко време на деня и нощта. Войниците обичаха женската компания, но трябваше да спазват някои ограничения — имаше неща, които не им се позволяваха да правят със Сестрите. За императора и приятелите му подобни ограничения не съществуваха.

Случваше се Джаганг да ѝ се ядоса и да крещи, че ще я изпрати за месец в палатките — за да ѝ даде урок. Ничи смирено свеждаше

глава и промълвяваше, че ще изпълни заповедта. Той знаеше, че ще го направи. Това би било по—малкото мъчение. Преди още да е прекрачила прага, гневът му се изпаряваше и я караше да се върне и да го погледне. После отново гневно възобновяваше заповедта си.

Още от самото начало Ничи — бавно и полека, стъпка по стъпка — си бе извоювала определено положение и свобода, която не се позволяваше на никоя от останалите жени. Джаганг бе споделял с нея, че може да чете мислите на Сестрите и е чул да я наричат помежду си „Кралицата—робиня“. Тя предполагаше, че това е един вид признание — според неговите разбирания. Но тази титла не означаваше за нея повече от „Господарката на смъртта“.

Продължи да се носи като ослепително красива водна лилия по повърхността на мътното блато от мъже. Другите Сестри полагаха усилия да изглеждат колкото се може по—дрипави и жалки, за да не изпъкват сред останалата маса и да са по—малко забележими, а следователно и по—малко желани. Само се заблуждаваха. Живееха в постоянен ужас от това какво би могъл да им стори Джаганг. Случилото се — случило. Нямаха избор и нищо не можеха да направят.

Ничи просто не я интересуваше. Обличаше се в прекрасни черни рокли и излагаше щедро на показ дългата си руса коса. В повечето случаи постъпваше както ѝ харесва. Все ѝ беше тая какво прави с нея Джаганг и той го знаеше. Така както Ричард бе загадка за нея тя бе загадка за Джаганг.

Освен това императорът бе истински пленен от нея. Въпреки цялата си жестокост към нея проявяваше и жилка загриженост. Когато ѝ причиняваше болка, Ничи я посрещаше с отворени обятия. Обичаше грубостта. Понякога болката достигаше до онази мрачна бездна в душата ѝ. Тогава Джаганг преставаше. Когато я заплашваше, че ще я убие, тя чакаше смирено да изпълни заплахата си. Знаеше, че не заслужава да живее. И Джаганг отменяше смъртната присъда.

Нейната искреност бе залогът ѝ за сигурност — и големият ѝ риск. Тя бе сърна сред глутница вълци, намерила убежище в обвивката си от безразличие. Сърната се излагаше на опасност само когато тръгваше да бяга. Ничи не намираше противоречие между риска да бъде уловена и интересите си. Тя нямаше интереси. Неведнъж бе

имала възможност да избяга, но не го бе направила. Вероятно именно това повече от всичко друго привличаше Джаганг.

Понякога като че ли я ухажваше. Ничи не знаеше какви са истинските му намерения спрямо нея, но не се и опитваше да разбере. От време на време той демонстрираше загриженост, а един—два пъти дори нещо близко до привързаност. В други случаи, когато я пращаше на някаква мисия извън лагера, изглеждаше доволен да се отърве от нея.

Хрумвало ѝ бе заради държанието му, че не е изключено да е влюбен в нея. Колкото и нелепа да бе тази мисъл, на нея ѝ бе все едно. Съмняваше се, че Джаганг изобщо е способен да обича. Всъщност сериозно се питаше Дали императорът изобщо знае какво означава тази дума — камо ли дали е наясно с цялото ѝ внушение и идея.

Ничи знаеше прекрасно какво означава.

Един войник близо до шатрата на Джаганг пристъпи към нея. Ухили ѝ се слабоумно. Гримасата му явно идеше да изрази покана, примесена със заплаха. Ничи би могла да го отпрати, като му каже, че Джаганг я очаква. Можеше освен това да използва силата си и да го остави на място. Вместо това просто го погледна. Не такава реакция бе очаквал войникът. Мнозина от мъжете се хвърляха към стръвта само ако тя мърда. Тъй като Ничи не „мърдаше“, лицето на войника се вкисна. Изруга и отпраши нататък.

Ничи продължи пътя си към шатрата на императора. В Алтур'Ранг всъщност правеха доста по—малки и практични палатки от мека и семпла агнешка кожа. Джаганг доста бе усложнил оригиналите. Неговата шатра бе по—скоро елипсовидна, отколкото кръгла. Таванът бе с няколко върха и се крепеше от три, вместо от обичайния един кол. Отвън шатрата бе облепена в ламперия в ярки цветове. В горната част на всяка стена, там, където тя се срещаше с покрива, бяха окачени разноцветни пискюли с големината на юмрук, както и ленти — всички те обозначаващи пътуващия дворец на императора. Яркожълтите и червените флагове и емблеми най—отгоре на огромната палатка висяха отпуснати в клисавия привечерен въздух.

Върху едно от въжетата пред шатрата имаше проснати ръчно тъкани черги. Ничи повдигна тежката завеса на прага, украсена със златни нишки и ковани сребърни медальони с бойни сцени. Вътре кипеше работа — робите почистваха множеството килими, бършеха

прах от крехките керамични съдове, поставени върху изящните мебели, изтупваха стотиците цветни възглавнички, опасващи пода околоръст. Завеси, богато украсени с традиционни мотиви от Алтур'Ранг, разделяха помещението на няколко стаи. Няколко отвора на тавана, покрити с прозрачни парчета плат, пропускаха светлина. Всичките тези плътни материи създаваха кътче тишина сред цялата тази шумна джунгла навън. Лампи и свещи обгръщаха в сънлива светлина спокойното помещение.

Ничи не обърна внимание на косите погледи на стражите от вътрешната страна на входа, нито на другите роби, занимаващи се с домакинска работа. В средата на предната стая бе разположен красивият, облицован в червена коприна стол на Джаганг. На това място императорът понякога приемаше аудиенции, но сега столът бе празен. Краката на Ничи не трепереха. За разлика от другите жени, извикани от Негово Сиятелство, тя вървеше с твърда стъпка към спалнята в дъното.

Един от робите, полуголо осемнадесетина-годишно момче, бе застанало на длани и колене и търкаше усърдно с четка килима пред входа на спалнята. Без да среща погледа на Ничи, той я информира, че Негово Сиятелство в момента не е в покоите си. Младежът се казваше Ървин и бе роден с дарбата. Някога бе живял в Двореца на пророците и бе обучаван за магьосник. Сега се грижеше за ресните на килимите и изпразваше нощни гърнета. Майката на Ничи би одобрила това.

Джаганг можеше да е навсякъде: да е отишъл да играе комар или да запива с хората си; да наглежда войската или пътуващите с нея занаятчи; да се запознава с новите пленници, избирайки подходящите за себе си; да разговаря със секунданта на Кадар Кардиф.

Ничи забеляза скупчени в ъгъла три от Сестрите. Подобно на нея, те също бяха робини на Джаганг. Приблужи към тях и забеляза, че са заети с кърпене и поправка на повредени и скъсани места в тъканта на шатрата.

— Сестра Ничи! — Сестра Джорджия скочи на крака и на лицето ѝ се изписа облекчение. — Нямахме представа дали изобщо си жива. Толкова отдавна не сме те виждали. Помислихме, че си изчезнала.

Тъй като Ничи бе Сестра на мрака, заклела се във вяроност на Пазителя на отвъдния свят, проявата на загриженост от страна на трите

Сестри на светлината ѝ се стори престорена. Помисли си, че вероятно общата им съдба на пленнички на императора им се струва сближаваща и че тя заличава всички различия помежду им. Освен това знаеха, че Джаганг има по—специално отношение към нея. Вероятно им се щеше тя да остане с впечатление, че са Приятелски настроени към нея.

— Бях по работа, в изпълнение на дълга си към Негово Сиятелство.

— Разбира се — отвърна Сестра Джорджия, докато търкаше ръцете си една в друга и навеждаше глава.

Другите две Сестри — Рошел и Обри — оставиха настрана чантата с костени копчета и корда за шиене, изпълзяха от топовете с плат и застанаха до Сестра Джорджия. Леко се поклониха пред Ничи. Трите жени се страхуваха от неразгадаемите отношения на Ничи с Джаганг.

— Сестра Ничи ... Негово Сиятелство е изключително ядосан — обади се Сестра Рошел.

— Бесен е — потвърди Сестра Обри. — Крещеше срещу стените, повтаряйки, че този път си отишла твърде далеч.

Ничи не помръдна, само продължаваше да ги гледа. Сестра Обри облиза устните си.

— Просто си помислихме, че трябва да го знаеш. За да внимаваш.

Ничи си помисли, че едва ли е най—подходящият момент тепърва да започва да внимава. Подлизурството на стотици години по—възрастни от нея жени ѝ се струваше отегчително.

— Къде е Джаганг?

— Настани се в една голяма сграда недалеч от града.

— Там ще отседне — отвърна Сестра Обри.

— В бившето имение на Министъра на културата — добави Сестра Рошел.

Ничи смръщи поглед.

— И защо? Нали си има шатра?

— Откакто те няма, той реши, че имение като онова е по—подходящо — продължи Сестра Рошел.

— По—подходящо ли? За какво?

— За да покаже на света своята важност, предполагам.

Сестра Обри кимна.

— Освен това Негово Сиятелство разпореди да бъде започнат строежът на нов дворец. В Алтур'Ранг. Това е новата му идея. — Тя описа кръг с ръка, очевидно за да покаже размерите на този нов дворец. — Ще бъде наистина величествен.

— Имаше намерение да използва Двореца на пророците — намеси се Сестра Рошел, — но след унищожаването му реши да си построи нов, по—добър, най—разкошното място, което би могъл да си представи човек.

Ничи смръщи лице пред трите жени.

— Той искаше да живее в Двореца на пророците заради заклинанието, което забавя стареенето. Това го интересуваше.

Трите жени свиха рамене.

Ничи постепенно започна да проумява намеренията на Джаганг.

— А къде се намира новото място? И какво прави там Джаганг? Учи се да яде с вилица и лъжица ли? Пробва да види дали ще му се хареса животът под покрив?

— Само ни информира, че засега ще се настани там — рече Сестра Джорджия. — Взе повечето от... младите жени със себе си. Каза ни да останем тук и да поддържаме реда в шатрата, в случай че реши да се върне.

Явно промяната не бе кой знае колко голяма. Ничи въздъхна. Каретата ѝ я нямаше, щеше да се наложи да върви пеша.

— Добре. Как да намеря това място?

След подробните описания на сестра Обри Ничи им благодари и се обърна да върви.

— Изчезна Сестра Алесандра — обади се Сестра Джорджия с леко напрегнат в желанието си да изглежда небрежен глас.

Ничи спря рязко.

Обърна се към Сестра Джорджия. Жената бе на средна възраст и като че ли всеки следващ път, когато Ничи я срещаше, изглеждаше все по—зле. Дрехите ѝ се бяха превърнали в купчина дрипи, които тя носеше с такава гордост, сякаш бе облечена в най—изискана униформа. Изтънялата ѝ коса бе по—скоро сребриста, отколкото кестенява. Някога сигурно бе изглеждала забележително, но явно от седмици не бе виждала четка, камо ли сапун. Вероятно главата ѝ гъмжеше от въшки.

Някои хора сякаш с нетърпение очакваха да остарееят, за да си имат извинение, че изглеждат зле, сякаш мечтата на живота им е била да са разпасани и непривлекателни. Сестра Джорджия като че ли изпитваше удоволствие да се носи като повлекана.

— Какво искаш да кажеш, как така е изчезнала?

Ничи улови в погледа ѝ светкавична искра на задоволство. Джорджия разпери невинно ръце.

— Нямаме представа какво се е случило. Просто я няма.

Ничи все още не помръдваше.

— Разбирам.

Джорджия отново разпери ръце, правейки се на слабоумна.

— Горе—долу по същото време изчезна и Прелатът.

Ничи не им достави удоволствието да изрази учудване. — Какво е търсила тук Вирна?

— Не Вирна — каза Сестра Рошел. Наведе се напред. — Ан.

Сестра Джорджия хвърли на Рошел неодобрителен поглед, задето им бе развалила изненадата — и то каква изненада. Ан бе Прелат в Двореца на пророците и вече не бе между живите — поне според сведенията на Ничи. Доколкото ѝ бе известно, всички Сестри в Двореца, заедно с послушниците и младите магьосници, били прекарвали цяла нощ край погребалната клада на Ан и пророка Натан. Доколкото познаваше Ан, подобен обрат на събитията явно бе резултат на нейните усилия, но дори и за нея това бе малко прекалено.

Трите Сестри се усмихваха като котки пред риба. Явно предвкушаваха насладата от продължителна игра на истина и клюки.

— Разкажете ми само най—важното. Нямам време за дълги приказки. Негово Сиятелство ме очаква. — Ничи забеляза как усмивките на трите изведнъж повехнаха. Гласът ѝ остана равен. — Освен ако не искате да рискувате той да се върне тук ядосан, изкаран извън търпение, задето се бавя.

Рошел и Обри пребледняха.

Джорджия заряза играта и се зае отново да търка ръцете си.

— Прелатът се появи в лагера — теб вече те нямаше — и бе заловена.

— Какво я е накарало сама да се пъкне в лапите на Джаганг?

— Искаше да се опита да ни убеди да избягаме с нея — избълва Сестра Рошел. От устата ѝ се понесе остър кикот — по—скоро нервен,

отколкото от задоволство. — Разправяше някакви глупави истории за това как Хармониите били на свобода и магията отслабвала. Можеш ли да си представиш! Пълни щуротии. И очакваше да ѝ повярваме, че ...

— Значи това било ... — прошепна Ничи замислено, с отнесен поглед. Веднага разбра, че не са никакви „щуротии“. Нещата започваха да си идват по местата. Ничи използваше дарбата си, на другите това не бе позволено, така че те нямаше как да разберат, че за известно време магията е изчезнала.

— Така твърдеше тя — продължи Сестра Джорджия.

— Значи магията била отслабнала — рече на глас Ничи. — И тя си е мислила, че това ще попречи на пътешественика по сънищата да влиза в главите ви.

Това обясняваше много от нещата, които Ничи не разбираше: като например защо Джаганг не винаги успява да проникне в съзнанието ѝ.

— Но ако Хармониите са на свобода...

— Били са — поправи я Джорджия. — Дори това да е било вярно за известно време, вече са прогонени. Негово Сиятелство има пълен достъп до нас, радвам се да отбележа. И всичко останало, свързано с магията, си е наред — както винаги.

Ничи почти виждаше как трите жени се питат дали в момента Джаганг ги слуша. Но ако с магията отново всичко е наред, Джаганг би трябвало да може да прониква и в съзнанието на Ничи. А не го правеше. Усети как някаква неясна искрица на прозрението проблясва, след това бързо угасва. — Та значи, Прелатът се е издънила и Джаганг я хванал.

— Ами... не точно — отвърна Сестра Рошел. — Сестра Джорджия отиде да доведе стражите. Заловихме я, както изисква дългът ни.

Ничи избухна в смях:

— Нейните собствени Сестри на светлината? Каква ирония! Тя рискува живота си, докато Хармониите са повредили магията, за да дойде и да спаси безполезните ви животи, а вместо да избягате с нея, вия сте я предали. Колко мило.

— Трябваше да го направим! — възропта Сестра Джорджия. — Така би пожелал Негово Сиятелство. Нашата задача е да му служим.

Не сме толкова глупави, че да се опитаме да избягаме. Знаем си мястото.

Ничи огледа напрегнатите им лица. Лицата на тези жени, които се бяха заклели в светлината на Създателя, тези Сестри на светлината, които бяха работили стотици години в Негово име.

— Да, така е.

— Ти би сторила същото — озъби й се Сестра Обри. — Трябваше да го направим, иначе Негово Сиятелство щеше да си го изкара на другите. Наше задължение е да се грижим за благополучието на другите. Включително и на теб, ако мога да добавя. Не можехме да мислим единствено за себе си или за Ан. Трябваше да преценим кое е най—добро за всички.

Ничи усети как я залива вълната на безразличието.

— Добре, значи сте предали Прелата. — Остана й само искрица любопитство. — Но какво я бе накарало да мисли, че ще успее да избяга с вас оттук? Сигурно е имала някакъв план за разправа с Хармониите. Как си е мислила, че ще се развият нещата, когато Джаганг си възвърне достъпа до съзнанието ви — и до нейното?

— Негово сиятелство винаги е с нас — настоя Обри.

— Ан само се опитваше да ни напълни главите с нездравни идеи. Не сме толкова глупави. Всичко останало си беше само номер. Показахме се прекалено умни за нея.

— Всичко останало? Какво друго е искала да направи?

Сестра Джорджия изпухтя възмутено:

— Опита се да ни залъже с някакви глупости за връзка с Ричард Рал.

Ничи примигва. Постара се дишането й да остане непроменено.

— Връзка ли? Какви глупости ми дрънкате?

Сестра Джорджия вдигна очи към Ничи.

— Твърдеше, че ако се закълнем във вярност на Ричард, тази връзка щяла да ни пази. Някаква магия, която той притежавал, щяла да попречи на Джаганг да проникне в съзнанията ни.

— Как?

Сестра Джорджия сви рамене.

— Твърдеше, че тая работа с връзката предпазвала съзнанията на хората от пътешественика по сънищата. Ама ние не сме вчерашни.

Ничи трябваше да притисне длани в хълбоците си, за да накара ръцете си да престанат да треперят.

— Не разбирам. Как е възможно да действа подобно нещо?

— Говореше някакви неща, че тази връзка я бил наследил от някакъв свой праядо. Трябвало само да му се закълнем във вярност, да се закълнем в сърцата си — и други подобни глупости. Право да ти кажа, стори ми се толкова налудничаво, че всъщност не я слушах много внимателно. Твърдеше, че затова Джаганг не можел да проникне в нейното съзнание. — Ничи потръпна. Разбира се ... Винаги се бе питала защо Джаганг не е заловил останалата част от Сестрите. Все още мнозина от тях бяха на свобода. Те бяха под закрилата на тази връзка с Ричард. Сигурно. Така всичко си идваше на мястото. Нейната собствена предводителка, Сестра Улиция, както и другите учителки на Ричард също бяха избягали. Но не, това не можеше да е вярно — та те бяха Сестри на мрака като Ничи — те едва ли се бяха заклели във вярност на Ричард. Ничи не можеше да си представи подобно нещо.

Но, от друга страна, Джаганг наистина не винаги успяваше да проникне в съзнанието ѝ.

— Споменахте, че Сестра Алесандра била избягала.

Сестра Джорджия зачовърка яката на дрипавата си рокля.

— Двете с Ан изчезнаха.

— Джаганг не си прави труда да ви информира за действията си. Вероятно просто се е разпоредил да бъдат екзекутирани.

Джорджия хвърли поглед на двете си приятелки. — Ами ... може и така да е. Но Сестра Алесандра беше една от вашите ... беше Сестра на мрака. Грижеше се за Ан ...

— Че защо вие не се грижехте за нея? Нали сте нейни Сестри?

Сестра Джорджия се покашля.

— Тя се държеше толкова отвратително с нас, че Негово Сиятелство назначи Сестра Алесандра да се грижи за нея.

Ничи можеше да си представи какво точно е било отношението на Ан към тях. Но след като е била предадена от собствените си Сестри, имаше нещо неясно. Джаганг сигурно е преценил, че е достатъчно важна, щом не я е убил веднага.

— На влизане в града каруцата с клетката на Ан изобщо не се появи — продължи Сестра Джорджия. — Най—накрая дойде един от кочияшите с разбита глава и докладва, че последното нещо, което

видял, преди да изпадне в безсъзнание, било Сестра Алесандра. И сега двете ги няма.

Ничи усети как ноктите ѝ се впиват в дланите. Наложил си да отпусне юмруци.

— Значи Ан е предложила на всички ви свобода, а вместо това вие сте избрали да останете робини.

Трите жени вирнаха носове.

— Направихме каквото бе най—добро за всички — рече Сестра Джорджия. — Ние сме Сестри на светлината. Нашето задължение не е да се грижим за себе си, а да облекчаваме страданията на другите — не да ги причиняваме.

— Освен това — добави Обри — не те видяхме да тръгваш. Май Негово Сиятелство от време на време те освобождава от задължения.

Ничи се намръщи.

— Откъде знаете?

— Ами ... искам да кажа ... — заекна Сестра Обри.

Ничи я стисна за гърлото.

— Зададох ти въпрос. Чакам отговор.

Ничи затегна хватката си и лицето на Сестра Обри стана още по—червено. От напрежението вените по китката ѝ изхвъркнаха. Стискаше толкова силно, че очите на Сестрата започнаха да побеляват. За разлика от Ничи, Джаганг имаше власт над съзнанието им и им бе забранено да използват силата си, освен ако не им бъде изрично заповядано.

Сестра Джорджия внимателно постави длан върху ръката на Ничи.

— Негово Сиятелство вече ни разпита по този въпрос, това е всичко, Сестро. Пусни я. Моля те.

Ничи пусна Обри, но погледът ѝ се стрелна към Джорджия.

— Разпитал ви е? Какво искаш да кажеш? Какво ви попита?

— Просто искаше да знае дали имаме представа защо от време на време няма достъп до съзнанието ти.

— Причини ни болка — обади се Сестра Рошел. — Нарани ни с въпросите си, защото нямахме отговор. Не разбираме защо.

Ничи разбра — за пръв път.

Сестра Обри погали с ръка гърлото си.

— Какво ти става, Сестро Ничи? Защо Негово Сиятелство толкова се интересува от теб? Как така можеш да му устояваш?

Ничи се обърна и излезе.

— Благодаря ви за помощта, Сестри.

— Щом можеш да се освободиш от него, защо не си тръгнеш? — подвикна след нея Сестра Джорджия.

Ничи се извърна вече на прага.

— Прави ми удоволствие да гледам как Джаганг ви мъчи, Вещици на светлината. Навъртам се наоколо, за да мога да гледам.

Арогантността ѝ не ги впечатли — бяха ѝ свикнали.

— Сестро Ничи — обади се Рошел, поглаждайки с ръка една къдрица. — Какво си сторила, че Негово Сиятелство е толкова разгневен?

— Какво съм сторила ли? А, да. Нищо важно. Просто накарах хората на командир Кардиф да го вържат на кол и да го опекаат на огън.

Трите едновременно ахнаха и се изпънаха. Ничи си каза, че ѝ приличат на кукувици, кацнали на клон.

Сестра Джорджия я стрелна с мрачен поглед — рядка проява на сила, подхранена от старшинството ѝ във възрастта.

— Ти заслужаваш всичко, което ти причинява Джаганг, Сестро, и което ще ти причинява Пазителят.

Ничи се усмихна и каза:

— Да, така е.

После се шмугна в отвора на вратата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Град Феърфийлд бе възвърнал подредения си вид. Само дето редът бе като на военна база. Имаше малко от типичните за един нормален град неща. Вярно, сградите в по—голямата си част си бяха същите, но в тях бяха останали малцина от някогашните им обитатели. Една част бяха превърнати в купчини греди и камъни, други бяха изкорубени, със зейнали пусти прозорци и врати. Но повечето все пак бяха съхранили предишния си вид — ако, разбира се, не се брои фактът, че до една бяха опоскани до шушка от безразборното плякосване. Всички приличаха на безплътни призраци, напомнящи за някогашния живот.

Тук—там се виждаше по някой осакатен беззъб старец, който — подпрял гръб върху стена — наблюдава движението на отрядите въоръжени войници, кръстосващи неговите улици. Осиротели деца се лутаха в полусвяст или надничаха през тъмни улички. За Ничи бе удивително да види колко бързо може да бъде изтръгната цивилизацията от град като този.

Докато вървеше из улиците, се питаше как ли биха се чувствали повечето от тези сгради, ако имаха души: пусти, изпразнени от живот, лишени от цели в напразното очакване да започнат да служат някому. Та нали тяхната единствена и истинска ценност се изразяваше в служенето им на хората.

Улиците, гъсто населени с войници с мрачен вид, мършави просяци, дрипави старци и врещящи болни деца — всички те гниеци в развалините и мръсотията, — изглеждаха досущ като онези, които Ничи пазеше в детските си спомени. Майка ѝ често я бе изпращала там, за да види що е това мизерия и беднотия.

— За всичко са виновни такива като баща ти — казваше тя. — Той е същият като моя баща. Без никакви чувства или загриженост към когото и да било освен към самия себе си. Това са хора без сърце.

Ничи стоеше, облечена в ослепително чистата си синя рокличка с буфани, със сресана и прибрана назад коса, отпуснала ръце покрай тялото си, и слушаше лекцията на Майка за доброто и злото, за

пътищата на греха и избавлението. Голяма част от казаното не разбираше, но с годините Майка не преставаше да ѝ повтаря все едно и също с все едни и същи думи, докато накрая тя бе наизустила лекциите ѝ до последната фраза, идея и отчайваща истина.

Татко бе богат. Нещо по—лошо — според възгледите на Майка: той не изпитваше угризение на съвестта за това. Майка обясняваше, че личният интерес и алчността са като двете очи на ужасното чудовище на злото, винаги търсят още повече власт и злато, за да наситят ненаситния си глад.

— Трябва да знаеш, Ничи, че единственият морален път на човека в този живот е да помага на другите — продължаваше тя. — Парите не могат да купят благословията на Създателя.

— Но как да покажем на Създателя, че сме добри? — питаше Ничи.

— Хората са родени нещастни, безполезни, уязвими и глупави. Трябва да се изправим срещу ощетената си при рода. Да помагаш на другите — това е единственият на чин да докажеш стойността на душата си. Единственото истинско добро, което би могъл да стори човек.

Татко имаше благороднически произход, но през целия си съзнателен живот бе работил като оръжейник. Майка тръбеше, че съпругът ѝ се е родил с прилично състояние, но вместо да се задоволи с каквото има, се е захванал да го умножава, за да го превърне без капка свян в несметно богатство. Твърдеше още, че богатството може да се спечели единствено като се изскубне от бедните по един или друг начин. Други представители на благородническото съсловие като нея и нейните приятелки бяха доволни от позицията си на хора, които не желаят да изтръгват незаслужения си дял от потта на бедните.

Ничи бе преизпълнена с вина заради злото, вършено от Татко, заради присвоеното му по недостоен начин богатство. Майка твърдеше, че прави всичко възможно, за да спаси блуждаещата му душа. Ничи никога не се бе притеснявала за душата на Майка, но ѝ се бе случвало да лежи будна посред нощ, като не можеше да заспи от тревога за Татко. От притеснение, че Създателят ще го накаже, преди да е успял да изкупи греховете си.

Докато Майка ходеше на срещи с важните си приятелки, бавачката, на път към пазара, често водеше Ничи във фабриката на

Татко, за да го попита какво би желал за вечеря. Ничи обичаше да наблюдава и да научава разни неща при Татко. Мястото бе омайващо. Още като съвсем малка си се представяше как също става оръжейник. Вкъщи обичаше да седи на пода и да си играе, като чука върху някакво парче дреха вместо броня, поставено върху обърнатата обувка вместо наковалня. Тези невинни времена бяха най—свидните ѝ спомени от детството.

За Татко работеха изключително много хора. Четириъгълни калъпи и други материали пристигаха с каруци. Други каруци, пазени от стражи, откарваха стоките на чуждоземните купувачи. Имаше майстори, които ковяха метал, такива, които го оформяха, и други, които превръщаха нажежения материал в оръжие. Някои остриета се правеха от скъпата „отровна стомана“, за която се говореше, че причинява смъртни рани дори само от едно драсване. Имаше всякакви работници — едни източваха остриетата, други лъскаха оръжията, трети гравираха изящни фигури върху мечове, ножове и щитовете. За Татко работеха дори и жени — повечето помагаша в изработката на ризниците. Ничи ги наблюдаваше, седнали на пейки край Дълги дървени маси, как тихичко си шушукат и се кикотят, докато съединяват с клещите си миниатюрните нитове в сплесканите краища на онези хиляди стоманени халкички, които заедно се превръщаха в бойна ризница. За нея бе удивително как човешката изобретателност може да превърне толкова твърд материал като метала в дреха.

Оръжията на Татко се купуваха от хора от всички краища на света, дори от най—далечни страни. Татко казваше, че прави най—доброто оръжие. Очите му, с цвят на синьо небе в безупречен летен ден, искряха прелестно, когато заговореше за работата си. Славата на майсторството му се носеше толкова надалеч, че се случваше крале да пропътуват огромни разстояния, за да си поръчат оръжие при него. Някои от нещата, които правеше, бяха толкова изящни, че отнемаше месеци работа на множество искусни майстори, приведени над пейките си, за да ги изработят.

С надеждата да бъдат взети на работа при Татко прииждаха от далечни места ковачи, духачи и пресовачи, специалисти в изработването на брони и всякакви оръжия, майстори на полирането и запитването, на кожените изделия, на шаблоните, занаятчии, работещи със злато и сребро, художници—гравьори и дори шивачки, които

изработваха ватираните и подплатени бойни костюми. Разбира се, и чираци. Мнозина от майсторите в различни занаяти носеха със себе си най—добрите си мостри, с които да демонстрират пред Татко уменията си. Той отпращаше доста повече, отколкото наемаше.

Бе внушителен на вид, висок, костелив и жилав мъж. Докато работеше, на Ничи ѝ се струваше, че сините му очи виждат много повече от всеки друг — сякаш металът говореше, докато пръстите му се плъзгат по него. Ръцете му се движеха по материала точно толкова, колкото бе необходимо — нито милиметър повече. Той се покриваше с представата на Ничи за авторитет, сила ѝ целенасоченост.

Посещаваха го както висши военни, държавници и аристократи, така и търговци и работници. Когато Ничи отиваше да го навести във фабриката, винаги се учудваше на уменията му да води нескончаеми разговори. Майка твърдеше, че е така, защото е високомерен и надут и кара бедните си работници да го търсят за всичко.

На Ничи обаче ѝ харесваше да наблюдава енергичните движения на работниците. Те прекъсваха работата си, за да ѝ се усмихнат, отговаряха на въпросите ѝ и понякога дори ѝ позволяваха да удари някое парче метал с чука. Имаше усещането, че Татко също обича тези разговори с хората. Вкъщи говореше Майка, той почти винаги мълчеше, лицето му придобиваше изражението на ударено с чук парче стомана.

Когато все пак казваше по нещо, то пак касаеше най—вече работата му. Ничи се вслушваше във всяка дума, искаше да научи всичко за него и занаята му. Майка я убеждаваше, че в същността си злата му природа изгризва невидимата му душа. Ничи все се надяваше един ден да изкупи греховете му и душата му да стане толкова здрава, колкото изглеждаше външно.

Той обожаваше дъщеря си, но явно мислейки, че отглеждането ѝ е дело твърде свято за грубите му ръце, бе оставил възпитанието изцяло в компетенцията на Майка. Дори да не бе съгласен с нещо, се подчиняваше на желанията ѝ, като казваше, че тя сигурно знае по—добре, когато става въпрос за домашни дела.

Работата му го ангажирала през по—голямата част от времето. Майка говореше, че е знак на опустошената му душа, дете посвещава толкова много от времето си, за да УМНОЖИ богатствата си — като взема от хората, често се изразяваше така, вместо сам да дава, както

Създателят е отредил за всички. Често когато Татко се прибираше за вечеря, докато прислугата се суетеше напред—назад с приготвените блюда, Майка продължаваше да говори с измъчен глас за това как светът е пълен с нещастия. Ничи чуваше хората да говорят за Майка, че е благородна жена поради грижата, която проявява към ближните си. След вечеря Татко се връщаше на работа, често без да промълви нито дума. Това вбесяваше Майка, понеже тя искаше да продължи да говори за душата му, но той бе твърде зает, за да я слуша.

Ничи помнеше случаи, когато Майка заставаше пред прозореца, загледана в притъмнелия град, притеснена — без съмнение — за всички неща, смущаващи спокойствието ѝ. В тези тихи вечери Татко понякога се плъзваше зад нея и нежно поставяше ръка на гърба ѝ, сякаш тя бе безценна вещ. В такива мигове ѝ се струваше благ и изпълнен със задоволство. Лекичко притискаше ханша ѝ, шепнейки нещо в ухото ѝ.

Майка вдигаше към него изпълнен с надежда поглед и го молеше да се присъедини към усилията на Задругата ѝ. Той питаше колко. Вгледана в очите му, сякаш в търсене на някаква следа от човешко достойнство, тя назоваваше цифра. Татко въздъхваше и се съгласяваше. Ръцете му се отпуснаха на кръста ѝ, устата му промълвяваше, че е късно и че е време да си лягат.

Веднъж, когато Татко я попита каква сума ѝ е необходима, тя вдигна рамене и рече:

— Не знам. Вслушай се в сърцето си, Хауърд! Какво ти подсказва то? Истински състрадателен човек би направил повече от теб, като се има предвид, че си задоволен повече от добре, а нуждите на другите са толкова големи.

Той въздъхна.

— От колко пари се нуждаете ти и приятелите ти?

— Не става въпрос за мен и приятелите ми, Хауърд, а за множеството хора, които се нуждаят от помощта ни.

Нашата Задруга се бори единствено за задоволяване на техните нужди.

— Колко? — повтори въпроса си той.

Тя отвърна:

— Петстотин златни крони сякаш тази цифра бе скрита зад гърба ѝ пика, която изведнъж сграбчи и заби в отворила се пред очите ѝ

пукнатина в душата му.

Татко зяпна и отстъпи назад.

— Имаш ли изобщо представа колко труд е необходим за изработването на подобна сума?

— Ти не работиш, Хауърд — робите ти работят вместо теб.

— Роби ли! Те са най—изкусни майстори!

— Така и би трябвало да бъде. Ти крадеш най—фини майстори от всички краища на света.

— Аз плащам най—добрите заплати на света! Те искат да работят за мен!

— Те са бедни жертви на жалките ти номера. Ти ги експлоатираш. Товариш ги повече от всеки друг. Разполагаш с връзки и правиш далавери, за да елиминираш другите в бранша. Крадеш храната от устата на бедните работници само и само за да си напълниш джобовете.

— Предлагам им най—висококачествена работа! Хората купуват от мен, понеже им предлагам най—доброто. И при това на разумна цена.

— Никой не продава по—скъпо от теб и това е проста та истина. Ти винаги искаш повече. Единствената ти цел в живота е златото.

— Хората идват при мен доброволно, защото поддържам най—добри стандарти. Това е моята цел в живота!

Другите фабрики произвеждат стока с непостоянно качество. Моето качество е най—доброто. Продукцията ми се измерва по двойни стандарти. Никога не си позволявам да продавам лошокачествена стока. Хората ми имат доверие.

Знаят, че при мен цената си струва.

— Всичко постигат твоите работници. Всичко, към което се стремиш, са парите.

— Печалбите ми се разпределят в заплатите и работата — вече съм заровил цяло състояние в новата фабрика за амуниции!

— Работа, работа и пак работа! Когато те помоля да отделиш някаква мизерна сума за благо на обществото, за нуждаещите се, се държиш така, сякаш съм поискала да си избодеш очите. Нима наистина предпочиташ да видиш как хората умират вместо да дадеш малко милостиня за спасяването им? Нима парите наистина означават

за теб повече, отколкото живота на хората? Нима си толкова жесток и безчувствен?

Главата на Татко остана известно време отпусната на гърдите, после тихо каза, че ще изпрати човек със златото. Гласът му отново стана нежен. Каза, че не иска хората да умират и че се надява парите му да помогнат. После я подкани да си лягат.

— Направо ме изкара от нерви, Хауърд, с доводите си. Как веднъж не можеш да дадеш нещо доброволно, от сърце! Защо винаги трябва да го изтръгвам от теб насила! При положение, че да даваш, това е наистина най—първостепенното нещо. Накрая се съгласи, защото искаш да удовлетвориш похотливите си желания. Каж ми честно, нима мислиш, че нямам свои принципи?

Татко просто се обърна и се насочи към вратата. Изведнъж спря, забелязал втренчените очички на седналата на пода Ничи. Изражението на лицето му я стресна — не защото бе ядосано или жестоко, а защото в погледа му се бе насъбрало толкова много, защото тегобата от невъзможността да го сподели с някого бе станала истински непоносима. Възпитанието на Ничи бе задължение на Майка и той ѝ бе обещал да не се меси.

Отметна русата коса от челото си, извърна се и си взе връхната дреха. С безстрастен глас съобщи на Майка, че отива да нагледа някои неща във фабриката.

Когато вратата се затвори зад гърба му, Майка също забеляза Ничи, забравена на пода — играеше си с някакви мъниста, все едно прави ризница. Скръстила ръце, Майка остана да стърчи над нея дълго време.

— Баща ти ходи по курви, нали знаеш. Сигурна съм, че в момента прави точно това — отиде при курвата си. Много си малка, за да разбираш от тези неща, но искам да ги знаеш, за да не се подлъжеш някога да му се довериш. Той е зъл човек. Няма да му бъда курва. А сега остави играчките и ела с Майка. Отивам при приятелите си. Време е да започнеш да идваш с мен и да научаваш за нуждите на другите, вместо да се грижиш единствено за задоволяването на своите.

В къщата на една от приятелките ѝ се бяха събрали няколко мъже и жени, които разговаряха със сериозни гласове. След като учтиво запитаха за Татко, Майка сухо им отвърна, че е излязъл „по работа или по курви, не знам точно, но с нито едно от двете не се справя“. Някои

от жените я успокоиха с приятелска ръка на рамото. Ужасен бил товарът ѝ, зацъкаха.

В другия край на стаята седеше потънал в мълчание мъж, който се стори на Ничи мрачен като самата смърт.

Майка бързо забрави за Татко, погълната почти веднага от дискусиата, която водеха приятелите ѝ — относно ужасното състояние на хората в града. Съгражданите им страдаха от глад, рани и болести, от липса на умения и работа, от многото деца, които трябваше да изхранват, и старците, за които трябваше да се грижат, от нямане на дрехи и покрив над главите си, от какви ли не неприятности и дразги. Всичко изглеждаше толкова ужасно.

Ничи винаги слушаше с внимание, когато Майка говореше, че нещата не могат да продължават по този начин още дълго, че нещо трябва да се направи. На Ничи ѝ се искаше някой да побърза и най—сетне да го направи това нещо.

Тя слушаше как приятелите на Майка от задругата говореха за всички онези егоистични хора, изпълнени с омраза към ближните си. В душата ѝ се загнездваше страх да не би някога да се превърне в точно такъв човек. Не искаше Създателят да я наказва заради студеното ѝ сърце.

Майка и приятелите ѝ продължиха надълго и нашироко да обсъждат дълбоките си чувства и отношението си към всички заобикалящи ги проблеми. След като всички се изказаха, започнаха да се прокрадват погледи към притихналия, изправен тържествено на стола си край стената мъж, наблюдаващ разговора с внимателни тъмни очи.

— Цените на стоките са направо невъзможни — проплака един мъж с надвиснали клепачи. Той се бе свлякъл на стола си като купчина мръсни дрехи. — Не е честно. Не бива да се позволява на хората да вдигат цените когато им скимне. Дукът трябва да направи нещо. Той се ползва с вниманието на Краля.

— Дукът ... — започна Майка и отпи от чая си. — Да, винаги съм намирала, че дукът е човек, изпълнен със съчувствие към добрите начинания. Мисля, че би трябвало да бъде убеден в ползата от прокарване на разумни закони. — Майка погледна над позлатения ръб на чашата си към мъжа, изправен на стола си.

Една от жените каза, че ще говори със съпруга си да подкрепи дука. Друга се обади, че е готова да напише писмо в подкрепа на такава идея.

— Хората гладуват — използва затишието сбръчкана жена. Хората енергично изразиха съгласието си, втурнали се към подхвърленото изречение, сякаш то бе чадър, който то можеше да ги предпази от изливащата се върху главите им тишина. — Сблъскам се с глада всекидневно. Ако само можехме да помогнем поне на част от тези хора.

Една от другите жени се изпъчи на стола си като кокошка, готвеща се да снесе яйце.

— Ужасно е това, дете никой не иска да им даде работа, след като работа има в изобилие, стига само да се разпредели справедливо между хората.

— Знаем — промълви мрачно Майка. — Говоря с Хауърд до прималяване. Той взема на работа само онези, които му харесват, а не които са в най—голяма нужда. Това е позор!

Другите изразиха съчувствието си към товара, легнал на плещите ѝ.

— Не е справедливо едни да имат толкова много повече от необходимото, докато толкова много други имат много по—малко — обади се повторно мъжът с надвисналите клепачи. — Това е неморално.

— Човек няма право да съществува заради себе си — успя да вметне Майка, хвърляйки отново поглед към мрачния притихнал мъж, въпреки че в същото време гризеше парченце кекс. — Непрекъснато повтарям на Хауърд, че саможертвата в името на другите е най—висше морално задължение на човек и единствена причина за появата му на света. В тази връзка — обяви накрая Майка — реших да предоставя на нашата кауза петстотин златни крони.

Останалите ахнаха от задоволство и поздравиха Майка за щедрата ѝ природа. Съгласиха се, разменяйки си тайни погледи, че Създателят ще я възнагради в следващия ѝ живот, и заговориха за всичко, което биха могли да сторят в помощ на по—онеправданите души.

Най—сетне Майка се извърна и за момент спря поглед върху Ничи, после каза:

— Вярвам, че дъщеря ми е достатъчно голяма, за да започне да се учи да помага на другите.

Ничи седеше на крайчеца на стола си, опиянена от мисълта, че най—сетне ще започне да помага във вършенето на онова, което Майка и приятелите ѝ твърдяха, че е благородно дело. Сякаш самият Създател ѝ бе показал пътя на спасението.

— Толкова искам да върша добро, Майко.

Майка хвърли въпросителен поглед към мъжа отсреща.

— Братко Нарев?

Дълбоките бръчки, прорязващи лицето му, се отдръпнаха встрани, щом тънката линия на устата му се разтегна в усмивка. В тази усмивка нямаше веселост, нямаше следа от веселост и в тъмните му очи, скрити под натежалите от бели и черни косми вежди. Носеше намачкан каскет и тежки, тъмни като засъхнала кръв одежди. Кичурите жилава коса над ушите му стърчаха накъдрени изпод ръба на каскета, спускащ се ниско над челото.

Погали брадичката си с обратната страна на един пръст и рече с глас, от който чашките едва ли не затрепериха в чинийките:

— Е, дете, значи искаш да станеш един малък войник?

— Ами ... не, сър. — Ничи не можеше да свърже военните дела с вършенето на добро. Майка винаги я бе учила, че Татко се поставя в услуга на хората с лоши помисли и занятия — войниците. Казваше, че войниците могат единствено да убиват. — Искам да помагам на нуждаещите си.

— Именно това се опитваме да правим всички, дете.

Призрачната му усмивка не помръдваше от лицето му, докато говореше.

— Всички ние сме войници на Задругата — Задругата на ордена — както се нарича малката ни група. Всички сме войници, борещи се за справедливост.

Присъстващите явно се стесняваха да го гледат право в очите. Всички го стрелваха с колебливи погледи за секунда, после отместваха очи, после отново го поглеждаха, сякаш лицето му не можеше да се огледа наведнъж, а трябваше да се поема на малки късчета, подобно на вряло, отвратително на вкус лекарство.

Очите на Майка се стрелваха във всички посоки подобно на хлебарка, диреща пукнатина.

— Ами, да, Братко Нарев. Това е единственият морален тип войник — който се занимава, с благотворителност. — Тя накара Ничи да стане и я бутна напред. — Ничи, присъстващият тук Брат Нарев е велик човек. Той е върховният жрец на Задругата на ордена — древна секта, отдадена на изпълнението на волята на Създателя в този свят. Брат Нарев е магьосник. — Тя му се усмихна. — Братко Нарев, дъщеря ми Ничи.

Ръцете на майка ѝ я бутнаха към мъжа, сякаш я предлагаше на Създателя. За разлика от всички останали, Ничи не можеше да откъсне поглед от дълбоко потъналите му очи. Никога не бе виждала подобни.

В тях нямаше нищо друго освен студена, черна пустота.

Той протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем, Ничи.

— Поклони се и му целуни ръка, скъпа — подкани я Майка.

Ничи се свлече на коляно. Целуна кокалчетата на ръката му, за да не ѝ се налага да допира устни до подпухналата мрежа от дебели сини вени, покриваща opakото на косматата му ръка, повдигнала се към лицето ѝ. Бележите се кокалчета бяха студени, но не ледени, както бе очаквала.

— Добре дошла в нашето движение, Ничи — рече той със същия онзи разтрисащ свой глас. — Сигурен съм, че под всеотдайните грижи на майка си ти ще изпълняваш смирено волята на Създателя.

Ничи си помисли, че Създателят вероятно много прилича на мъжа пред нея.

От всичко, което ѝ бе казала майка ѝ, Ничи най—много се страхуваше от гнева на Създателя. Тя бе достатъчно голяма, за да си дава сметка, че вече е време да започва да върши доброто, за което Майка непрестанно ѝ говореше, ако иска да има някакъв шанс за спасение. Всички твърдяха, че Майка е грижовен и морален човек. Ничи също искаше да стане добър човек.

Но добро, както изглежда, се правеше толкова трудно, изискваше толкова твърдост — а не като работата на баща ѝ, където хората се смееха и разговаряха с ръцете си.

— Благодаря, Братко Нарев — каза Ничи. — Ще направя всичко, което е по силите ми, за да върша добро в този свят.

— Един ден с помощта на прекрасните млади хора като теб ние ще променим този свят. Не се самозалъгвам. Знам, че при цялата тази

безчувственост, която владее хората, ще отнеме доста време, за да спечелим поддръжници. Но ние, които сме се събрали в тази стая, заедно с Други като нас, които се събират из целия свят, полагаме основата на надеждата.

— Значи в такъв случай Задругата е тайна? — попита шепнешком Ничи.

Всички се засмяха. Брат Нарев не, но устата му се разтегна в същата лишена от веселост усмивка.

— Не, дете. Тъкмо напротив. Наше първостепенно и най—важно задължение е да разпространяваме истината за разложението на човешките нрави. Създателят е съвършен. Ние, смъртните, сме само мизерни нещастници. Трябва да познаваме жалката си природа, ако искаме да имаме надежда да избегнем справедливия Му гняв и да пожънем каквото сме посели в другия свят.

Жертвоготовността в името на доброто е единственият път към спасението. Нашата Задруга е отворена към всеки, който иска да се постави в услуга на доброто и да води морален живот. Повечето хора не приемат на сериозно тези неща. Един ден ще го направят.

Искрящи, притихнали очи из цялата стая следяха, без да мигат, надигането на дълбокия му, могъщ глас, сякаш се надигаше яростта на самия Създател.

— Ще дойде ден, когато горещите пламъци на промяната ще се развилнеят из света, изпепелявайки изостаналите, омърсените и глупците, за да дадат възможност на новия ред да възкръсне от почернелите останки на злото.

След като изпепелим света, няма да останат крале и въпреки това ще има ред, воден от ръката на обикновения човек, за обикновения човек. Едва тогава няма да има глад, нито умиращи от студ, нито страдащи без помощ. Добро то на обществото ще бъде поставено над егоистичните интереси на отделния човек.

Ничи искаше да прави добро — наистина го искаше. Но гласът на този човек й звучеше като ръждясала тъмнична врата, затваряща се върху нея.

Всички очи в стаята бяха втренчени в нея, за да видят дали и тя е добра като майка си.

— Това звучи прекрасно, Братко Нарев.

Той кимна.

— И така ще бъде, дете. Ти ще помогнеш за осъществяването му. Остави се на чувствата ти да те водят. Ти ще бъдеш войник, който крачи към новия световен ред. Задачата ти ще е тежка и ще изисква много време. Но трябва да пазиш вярата си. Ние, останалите присъстващи тук, най—вероятно няма да успеем да видим плодовете на нашите усилия, но може би ти ще живееш достатъчно дълго, за да видиш как един ден светът се подрежда поновому.

Ничи преглътна.

— Ще се моля за това, Братко Нарев.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден, натоварена с огромна кошница хляб, Ничи бе свалена от каретата заедно с група от членовете на Задругата, за да раздава хляб на нуждаещите се. За специалния случай Майка я бе нагласила в червена рокличка на волани. Късите ѝ бели чорапки бяха с извезани с червен конец фигурки. Изпълнена с гордост, задето най—сетне има възможност да върши добро, Ничи маршируваше из потъналата в боклуци улица, въоръжена с кошницата хляб, мислейки си за деня, в който надеждата за нов световен ред ще обладае всички хора и те най—сетне ще се откъснат от лапите на мизерията и отчаянието.

Някои от хората ѝ се усмихваха и ѝ благодаряха за хляба. Други го вземаха мълчаливо, с каменни лица. Във всеки случай повече бяха намръщените и недоволните, заваляха оплаквания, че идва твърде късно, че самуните са прекалено малки, че не са каквито трябва. Това не я обезкуражаваше. Отвърщаше им с думите на Майка — че всичко е по вина на хлебаря, който пече хляба преди всичко с мисълта за собствената си печалба, и понеже благотворителността не му носи такава, намалява грамажа. Ничи им повтаряше, че съжалява, задето злонамерени хора се отнасят с бедните си съграждани като с втора ръка стока, но че някой ден Задругата на ордена ще стъпи в тяхната страна и ще се погрижи всички хора да се радват на едно и също отношение.

Докато Ничи вървеше по улицата и раздаваше хляба, един мъж я дръпна за ръката и я завлече в тъмна тясна уличка. Тя му предложи самун хляб. Той изтръгна кошницата от ръцете ѝ. Каза ѝ, че иска злато или сребро. Ничи му отвърна, че няма пари. Извика от ужас, когато той я дръпна към себе си. Грубите му мръсни пръсти опипваха цялото ѝ тяло, проникваха дори в най—интимните ѝ части, претърсвайки за портмоне, но така и не откриха каквото търсеха. Мъжът свали обувките от краката ѝ и ги захвърли, щом не откри монети, скрити вътре.

Юмрукът му намери два пъти стомаха ѝ. Ничи се строполи на земята. Онзи изруга и потъна в потъналите в мрак купчини боклуци.

Подпряна на треперещите си ръце, Ничи повърна в мазната вада, течаша изпод могилите от мърша. Минаващите по съседната улица хора надникваха в тъмното и я виждаха как повръща, свлечена на земята, но очите им веднага отскачаха встрани и краката им продължаваха пътя си. Неколцина бързо се спуснаха към нея да си вземат хляб от прекатурената ѝ кошница, след това се втурнаха обратно. Ничи с мъка се опитваше да си поеме дъх, сълзите пареха в очите ѝ. Коленете ѝ кървяха. Роклята ѝ бе цяла сплескана с гнусна пяна.

Когато се върна у дома обляна в сълзи, Майка я посрещна с усмивка.

— Окаяното им състояние често разплаква и мен.

Ничи поклати глава, златистите ѝ къдрици се разлюляха и тя разказа на Майка как един мъж я е грабнал настрани и я е ударил, как ѝ е поискал пари. Протегна ръце за утеха, споделяйки с ужас и сълзи на очи страха си от този ужасен, ужасен човек.

Майка я удари през устата.

— Да не си посмяла да съдиш хората. Ти си още дете.

Как си позволяваш да даваш оценки?

Ничи застина изумена пред плесницата — по—скоро от изненада, отколкото от болка. От упрека я болеше повече. — Но, Майко, той се държа жестоко с мен — опипа ме навсякъде и след това ме удари.

Майка отново я перна през устата, този път по—силно.

— Няма да допусна да ме излагаш пред Брат Нарев и приятелите ми с подобни безнравствени приказки. Чу ли ме? Не знаеш защо го е направил. Може би у дома са го чакали болни деца и е имал нужда от пари, за да им купи лекарства. И ето, вижда някакво си лигаво богаташко дете и накрая се предава, знаейки, че собственото му дете е било излъгано от живота от такива като теб и всичките ти скъпи вещи. Не знаеш нищо за тегобите, които е имал на гърба си този човек. Да не си посмяла да съдиш хората за действията им, само защото си твърде безчувствена и студена, за да отделиш време да го разбереш.

— Но аз мисля ...

Майка я перна през лицето за трети път, достатъчно силно, за да я отмести назад.

— Ти мислиш? Мисленето е зловеща киселина, която разяжда вярата! Твоето задължение е да вярваш, не да мислиш. Човешката мисъл е по—несъвършена от тази на Създателя. Твоите мисли, мислите на всеки един човек нямат никаква стойност, човечеството няма стойност.

Трябва да вярваш, че Създателят е вложил своята доброта в тези покварени души. Чувствата, а не мислите трябва да те водят. Вярата, не мислите, трябва да бъде твой единствен път.

Ничи преглътна сълзите си.

— Тогава какво да сторя?

— Би трябвало да се срамуваш, че светът се отнася толкова жестоко към тези бедни души, за да са готови те на подобно жалко нападение. За в бъдеще би трябвало да намериш начин да помогнеш на хората като него, понеже ти си надарена със способности, докато те не са — това е твой дълг.

Тази нощ, когато баща ѝ се прибра у дома и влезе на пръсти в стаята ѝ, за да види дали не се е отвила, Ничи го стисна с всичка сила за два пръста и вдигна ръката му към лицето си. Макар Майка да твърдеше, че той е лош човек, за Ничи нямаше по—прекрасно нещо на света от миговете, в които той коленичеше край леглото ѝ и безмълвно галеше детското ѝ челце.

Благодарение на работата си на улицата, Ничи постепенно започна да разбира нуждите на много от хората. Проблемите им ѝ изглеждаха неразрешими. Каквото и да правеше тя, сякаш все не бе достатъчно. Брат Нарев повтаряше, че това явно е знак, че Ничи не се раздава достатъчно всеотдайно. След всяка несполука тя, подтиквана от Майка и Брат Нарев, удвояваше усилията си.

Една вечер, докато се хранеха, Ничи, прекарала в Задругата вече няколко години, каза:

— Татко, има един човек, на когото се опитвам да помогна. Той има десет деца и е безработен. Би ли го наел на работа?

Баща ѝ вдигна поглед от супата си.

— Защо?

— Нали ти казах. Има десет деца.

— Но какво може да прави? Защо трябва да го вземам на работа?

— Защото е в нужда.

Татко остави лъжицата си.

— Ничи, скъпа, аз наемам само работници с определени умения. Това, че този човек има десет деца, няма да му помогне да работи със стомана, нали така? Какво може да прави той? Какви умения притежава?

— Ако имаше някакви умения, татко, щеше и сам да си намери работа. Честно ли е децата му да гладуват, понеже хората не дават на баща им никакъв шанс?

Татко я изгледа така, сякаш преценяваше качеството на новопристигнал товар от някакъв подозрителен нов метал. Тънката уста на Майка се разтегли в лека усмивка, но тя не каза нито дума.

— Шанс ли? За какво? Та той не умее нищо.

— В занаят от мащаба на твоя ти със сигурност би могъл да измислиш нещо за него.

Той забарабани с пръст по лъжицата си, обмисляйки решителността в погледа на дъщеря си. Покашля се.

— Ами, вероятно бих могъл да го използвам в товаренето на каруците.

— Той не може да товари каруци. Има слаб гръбнак. Години не е могъл да работи заради силни болки.

Татко свъси вежди.

— Състоянието на гърба му явно не му е попречило да създаде десет деца.

Ничи искаше да прави добро, така че не отстъпи пред твърдия му поглед.

— Не можеш ли поне веднъж да проявиш малко разбиране, Татко? При теб има толкова работа, а онзи човек не може да си намери нищо. Децата му гладуват, трябва им храна и дрехи. Нима ще му откажеш правото на живот само защото никога не е имал справедлив шанс за съществуване? Нима си толкова богат, че златото те е заслепило за нуждите на скромните бедни хорица?

— Но на мен ми трябва ...

— Нима винаги трябва да определяш нещата според собствените си потребности, а не според нуждите на другите? Нима целият свят се върти единствено и само около теб?

— Тук става въпрос за бизнес...

— И каква е целта на един бизнес? Нима не е да се осигурява работа на нуждаещите се? Нима нямаше да е по—добре, ако хората имаха работа, вместо да им се налага да се унижават с просия? Това ли искаш? Да принудиш този човек да проси, вместо да работи? Не си ли ти този, който винаги говори толкова много за тежкия труд?

Ничи го заля с порой от въпроси, остри като стрели, така че той не успя да отвърне на атаката ѝ. Майка се усмихваше, докато дъщеря ѝ продължаваше да сипе наизустени думи и фрази.

— Нима трябва да си най—жесток с най—беззащитните от нас? Нима не можеш поне веднъж да помислиш как да помогнеш, вместо постоянно да ангажираш съзнанието си с печелене на пари, пари и пак пари? Какво ти пречи да наемеш един човек, който се нуждае от работа? Какво, Татко? Нима това ще разори бизнеса ти? Нима ще разори теб?

В стаята отекваха справедливите ѝ въпроси. Татко я гледаше, все едно я вижда за пръв път. Изглеждаше така, сякаш в сърцето му се бяха забили истински стрели. Устата му се отвори, но не се чуха думи. Явно нямаше сили да помръдне. Можеше единствено да стои и да я гледа.

Майка сияеше.

— Ами... — най—сетне успя да промълви той, — предполагам... — Той взе лъжицата си и забодя очи в супата.

— Изпрати го при мен, ще измисля нещо.

Ничи преглътна, изпълнена с непознато ѝ чувство на гордост — и власт. Досега не бе предполагала, че е толкова лесно да стресне баща си. Току—що бе победила егоистичната си природа, принуждавайки я да стори нещо наистина добро.

Татко стана от масата.

— Трябва ... трябва да отскоча до фабриката. — Очите му обходиха масата, но не се спряха нито върху Ничи, ни то върху Майка. — Току—що си спомних ... че трябва да свърша още нещо.

След като той излезе, Майка рече:

— Радвам се да видя, че си избрала правия път, Ничи, вместо да тръгнеш подир зловредните идеи на баща си. Никога няма да съжеляваш за това, че остави любовта ти към човечеството да ръководи чувствата си. Създателят ще те дари с усмивката си.

Ничи знаеше, че е постъпила правилно, че е постъпила морално и въпреки това мисълта за победата ѝ се помрачаваше от спомена за

онази нощ, в която баща ѝ бе дошъл на пръсти в стаята ѝ и я бе погалил безмълвно по челцето, а тя бе притиснала пръстите му към бузата си.

Мъжът започна работа във фабриката. Татко никога не спомена нито дума за него. Беше достатъчно зает, за да не се вясва много—много у дома. Работата на Ничи също ѝ отнемаше все повече и повече време. Погледът в очите на Татко ѝ липсваше. Реши, че вероятно пораства.

На следващата пролет стана на тринадесет. Един ден се прибра от Задругата и завари Майка да разговаря с някаква жена. Нещо в поведението на гостенката накара Ничи да настръхне. Щом влезе и остави списъка с имената на нуждаещите се от помощ хора, двете жени се изправиха.

— Ничи, скъпа, това е Сестра Алесандра. Тя е дошла от Двореца на пророците в Танимура.

Сестрата бе по—възрастна от Майка. Косата ѝ бе кестенява и сплетена на дълга плитка, завита на кок и вдигната на тила ѝ като изкусно оплетен хляб. Носът ѝ бе големичък за лицето ѝ, което бе обикновено, но в никакъв случай не грозно. Очите ѝ се взряха в Ничи с непоносима напрегнатост и останаха там неподвижни и мълчаливи — за разлика от вечно стрелкащите се насам—натам очи на Майка.

— Дълго ли бе пътуването, Сестра Алесандра? — попита Ничи, след като се поклони. — Имам предвид, идвате чак от Танимура?

— Всичко на всичко три дни — отвърна Сестра Алесандра. Очите ѝ огледаха кокалестото телце на Ничи и на устните ѝ грейна усмивка. — Виж ти, виж. Толкова малка, а върши работа за големи хора. — Ръката ѝ се протегна към един стол. — Защо не поседнеш при нас, скъпа?

— Вие сте Сестра от Задругата, така ли? — попита Ничи, не разбрала точно с какво се занимава жената пред нея.

— Моля?

— Ничи — обади се Майка, — Сестра Алесандра е Сестра на светлината.

Удивена, Ничи се стовари върху един стол. Сестрите на светлината притежаваха дарбата, също като нея и Майка. Ничи не знаеше много за тях, освен че служат на Създателя. Това обаче не я успокои особено. Да приемеш в къщата си такава жена бе стряскащо

— така се бе почувствала, когато се запозна с Брат Нарев. Изпита неясно чувство на обреченост.

Чувството ѝ бе примесено с нетърпение, понеже я чакаше още работа. Трябваше да отиде да събира дарения. Беше се уговорила с някои от дарителите да я придружат до по—проблемните места. За други места знаеше, че младо момиче би получило по—добри резултати, ако отиде само — така щеше да накара хората, които притежават повече, отколкото заслужават, да се засрамят. Частниците, които имаха собствен бизнес, до един я познаваха. Винаги се стряскаха от нея и заеквайки, се интересуваха как е баща ѝ. Според инструкциите Ничи им отвърщаше, че за него би била истинска радост да научи, че те се отнасят щедро към нуждаещите си. В крайна сметка всички бяха започнали да помагат.

След това трябваше да занесе лекарства на болни жени и деца. За децата освен това нямаше и достатъчно дрехи. Ничи се опитваше да убеди някои хора да дарят плат, а други — да ушийт дрехи. Имаше и останали без покрив, и такива, които живееха натъпкани по цели семейства в малки стаички. Опитваше се да убеди някои от богатшите да дарят сгради. Освен това пак тя бе натоварена със задачата да осигури на жените делви, с които да могат да носят вода от кладенците. Трябваше да се срещне с грънчаря. Някои от по—големите деца бяха хванати да крадат. Други да се бият, няколко от тях бяха пребили до кръв по—малки свои другарчета. Ничи се бе застъпила пред тях в съда, опитвайки се да обясни, че са нямали справедлив шанс за нормален живот и че поведението им е просто реакция на жестоките обстоятелства, в които са впримчени. Трябваше да убеди Татко да наеме на работа поне няколко от тези момчета, за да има с какво да се занимават.

Проблемите се трупаха като лавина, краят им не се виждаше. Сякаш на колкото повече хора помагаше Задругата, толкова повече ставаха нуждаещите се от помощ. Ничи си бе мислила, че един ден ще може да реши проблемите на целия свят. Вече започваше да се чувства безнадеждно безпомощна. Знаеше, че това е неин личен провал. Трябваше да работи по—усилено.

— Можеш ли да пишеш и четеш, скъпа? — попита я Сестрата.

— Не много добре, Сестро. Sprawям се предимно с имената. Имам да върша толкова много неща за родените с по—малко късмет от

мен. Техните нужди трябва да излязат по—напред от всякакви мои егоистични желаниа.

Майка се усмихна и кимна сама на себе си.

— Добрият дух от плът и кръв — очите на Сестрата плувнаха в сълзи. — Чух за твоята работа.

— Така ли? — Ничи изпита чувство на гордост, но веднага след това си помисли, че нещата тука не отиваха на добре въпреки всичките ѝ усилия, и отново я обзе чувството, че се е провалила. Освен това Майка я учеше, че гордостта е зло. — Не виждам нищо особено в онова, което правя. Хората на улицата са важните, понеже страдат, при това при най—мизерни условия. Към тях трябва да насочваме мислите си.

Майка се усмихна доволна. Сестра Алесандра се облегна назад, гласът ѝ стана сериозен:

— Научила ли си се да използваш дарбата си, дете?

— Майка ме учи да правя някои дребни неща, като например да лекувам леки наранявания, но знам, че би било несправедливо да я използвам пред хората, родени с по—малко късмет от мен, така че се опитвам да се въздържам.

Сестрата скръсти ръце в скута си.

— Докато те чаках, разговарях с майка ти. Тя е постигнала чудесни резултати, като те е насочила в правия път. Все пак обаче ни се струва, че в теб има много повече, че си предназначена да изпълниш доста по—отговорна мисия.

Ничи въздъхна.

— Е, добре. Мога да започна да ставам по—рано. Но вече съм се ангажирала да помагам на нуждаещите се, така че каквато и друга задача да ми дадете, ще трябва да се заема с нейното изпълнение на второ място. Надявам се, разбирате, Сестро. Не се опитвам да предизвиквам незаслужено съчувствие, наистина, но се надявам мисията, предназначена за мен, да не е толкова спешна, защото вече съм достатъчно заета.

Сестра Алесандра се усмихна някак протяжно и тъжно.

— Не, Ничи, ти не разбираш. Бихме искали да си продължиш работата, само че при нас, в Двореца на пророците. Отначало ще бъдеш послушница, разбира се, но един ден ще станеш Сестра на

светлината и в качеството си на такава ще продължиш да изпълняваш онова, което вече си започнала да правиш.

Ничи почувства как я обзема паника. Животът на толкова много хора висеше само на косъма, който тя им подаваше. В Задругата си бе създала приятели, които искрено обичаше. Чакаше я толкова много работа. Не искаше да оставя Майка, нито дори Татко. Той бе лош, знаеше го, но никога не се бе отнасял зле с нея. Бе егоистичен и алчен, и това знаеше, но продължаваше да я завива нощем понякога и да я потупва по рамото. Беше сигурна, че отново ще види онова нещо в сините му очи — някой ден. Просто трябваше да му даде време. Не искаше да го изоставя. Поради някаква причина отчаяно копнееше отново да види онази искра в очите му. Постъпваше егоистично, знаеше го.

— Тук имам да решавам неотложни проблеми, Сестро Алесандра — примигна през сълзи Ничи. — Поела съм отговорност пред хората. Съжалявам, но не мога да ги изоставя.

Точно в този момент на прага се появи Татко. Спря се в някак неестествена поза, краката му сякаш бяха замръзнали във въздуха, наскреда крачка, ръката му бе посегнала към дръжката, очите му гледаха Сестрата.

— Какво става тук?

Майка се изправи.

— Хауърд, това е Алесандра. Тя е Сестра на светлината. Дошла е да...

— Не! Няма да позволя, чуваш ли? Тя е наша дъщеря и Сестрите няма да ни я отнемат.

Сестра Алесандра се изправи, поглеждайки косо Майка.

— Моля, помолете съпруга си да напусне стаята. Това не е негова работа.

— Не е моя работа ли? Та тя е моя дъщеря! Няма да ми я отнемеш!

Той се хвърли към Ничи, готов да я сграбчи за протегнатата ръка. Сестрата вдигна пръст и за учудване на Ничи баща ѝ отхвъркна назад, подет от ослепителна светкавица. Гърбът му се удари в стената. Той се плъзна надолу, притиснал с ръце гърдите си, едва дишаше. Със сълзи на очи Ничи се хвърли към него, но Сестра Алесандра я дръпна за ръката и я спря.

— Хауърд — изсъска Майка през зъби, — отглеждането на детето е моя работа. Аз нося дарбата на Създателя. Когато сключвахме съюза си, се разбрахме, че ако имаме момиче и се роди с дарбата, аз ще бъда тази, която ще се занимава с възпитанието и отглеждането, при това както намеря за добре. Според мен правилният избор в този случай е такъв — да изпълним волята на Създателя. При Сестрите тя ще има време да се научи да чете. Ще има време да се научи да използва дарбата си, за да помага на хората, както могат да го правят единствено Сестрите. Ти ще удържиш на думата си. Ще се погрижа за това. Сигурна съм, че те чака работа, с която трябва незабавно да се заемеш.

Той опипа гърдите си с opakото на китката. Най—сетне ръцете се отпуснаха покрай тялото му. С отпуснатата на гърдите глава се затътри към вратата. Преди да я затвори зад себе си, погледът му намери Ничи. През плувналите си в сълзи очи тя забеляза искрата в погледа му, сякаш той имаше да ѝ казва още много неща. В следващия миг всичко помръкна и вратата се затвори зад гърба му.

Сестра Алесандра обяви, че би било най—добре да тръгват веднага и Ничи да не се вижда с него точно сега. Обеща ѝ, че ако изпълнява точно всички инструкции, щом се установи на новото място, щом се научи да чете и да използва дарбата си, ще може отново да го види.

Ничи се научи да чете, да използва дарбата си, усвояваше всичко, което ѝ се поставяше като задача. Изпълняваше всички изисквания. Направи всичко, което се очакваше от нея. Животът ѝ на послушница, подготвяща се да стане Сестра, бе безкрайно себеотрицателен. Сестра Алесандра забрави обещанието си. Не ѝ харесваше да ѝ се напомня за него и затова товареше Ничи с още и още задължения.

Няколко години след пристигането си в Двореца Ничи видя отново Брат Нарев. Срещна го напълно случайно. Мярна го да чисти конюшните в Двореца на пророците. Той ѝ се усмихна с бавната си усмивка, втренчил очи в нея. Каза ѝ, че по нейния пример решил да дойде да работи в Двореца. Искал да живее достатъчно дълго, за да има време да види как светът се подрежда поновому.

Ничи си каза, че работата му е доста необичайна. Той я убеди, че да работи за Сестрите му се струва далеч по—морално от това да дава своя труд в услуга на злото на печалбата. Каза още, че за него няма

значение дали тя ще спомене пред някого в Двореца за него и за работата му в Задругата, но я помоли да не споменава, че е роден с дарбата, защото нямало да му позволят да продължи да работи в конюшните, а той нямало да се съгласи да работи за тях, ако открият дарбата му, защото — така каза — искал да служи на Създателя по свой собствен смирен начин.

Ничи уважи тайната му не толкова поради някакво старо чувство за вярност, а най—вече защото имаше толкова много ангажименти в обучението и работата си, та хич не ѝ бе до Брат Нарев и неговата Задруга. Рядко ѝ се удаваше възможност да го види в конюшните как рине конските ясли и понеже важността му за нея бе останала някъде в спомена за отминалото детство, така и не се сети за личността му втори път. В Двореца имаше работа, изискваща пълното ѝ внимание — работа, която Брат Нарев със сигурност би одобрил. Едва години по—късно си даде сметка за истинските причини, отвели го в Двореца на пророците.

Сестра Алесандра се грижеше за пълната ѝ ангажираност. Не ѝ се полагаше време за подобни егоистични желаниа като това да посети дома си. Двадесет и седем години откакто бе прекрачила прага на Двореца, за да стане Сестра на светлината, все още послушница, Ничи отново видя баща си. На погребението му.

Майка ѝ изпрати вест да си дойде у дома, за да види баща си, понеже здравословното му състояние не било добро. Ничи моментално тръгна, придружавана от Сестра Алесандра. Докато пристигне, Татко вече не бе между живите.

Майка ѝ каза, че от няколко седмици баща ѝ я молел да изпрати някой да доведе дъщеря му. Тя въздъхна и призна, че не е искала да се вслуша в молбата му, понеже смятала, че ще се оправи. Освен това, продължи, не искала да попречи на Ничи да изпълнява тъй важните си задължения — не и заради подобно прозаично нещо. Допълни, че това било единственото, за което Татко я бил молил — да види Ничи. Майка мислела, че е глупаво, понеже бил човек, който не се интересува от другите. Защо му е да вижда някой друг? Починал в самота, докато Майка била навън, помагайки на жертвите на този студен, безчувствен към ближния свят.

По това време Ничи бе вече на четиридесет. Майка, която все още я възприемаше като младо момиче поради факта, че заклинанието

около Двореца бе забавило процеса на стареене и тя изглеждаше едва петнадесет—шестнадесетгодишна, ѝ даде да облече ярка рокля, понеже в крайна сметка нищо чак толкова тъжно не се било случило.

Ничи остана взряна в тялото на баща си дълго време. Шансът ѝ да види отново искрящите му сини очи бе изгубен завинаги. За пръв път от години болката я накара да изпита нещо — нещо дълбоко в съществуването ѝ. Стана ѝ хубаво от това, че отново усеща — пък било то и болка.

Докато Ничи стоеше взряна в стопеното лице на баща си, Сестра Алесандра ѝ каза, че съжалява, задето се е наложило да я отведе от дома, но че през целия си живот не била срещала човек с толкова могъща и силна дарба като нейната и че даденото ѝ от Създателя не бива да се пропилява.

Ничи отвърна, че разбира. След като ѝ е дадена способност, единственото правилно нещо е да я използва в услуга на другите.

В Двореца на пророците Ничи се славеше като най—всеотдайната и любяща послушница. Всички я сочеха за пример и учеха младите послушници да гледат от нея. Дори Прелатът я бе похвалила.

Признанието на околните минаваше като жужене покрай ушите ѝ. Бе несправедливо да си по—добър от останалите. Колкото и усилия да полагаше, Ничи не можеше да избяга от оставеното ѝ в наследство от баща ѝ чувство за изрядност. Неговото петно бе белязало и нейната кръв, просмукваше се през порите на кожата ѝ, заразяваше всяко нейно дело. Колкото по—всеотдайна бе тя, толкова повече се потвърждаваше превъзходството ѝ, а следователно и поквареността на душата ѝ.

Тя знаеше, че това би могло да означава само едно: че е зла.

— Опитай се да не го запомниш с това — обади се Сестра Алесандра след дълго мълчание пред тялото на баща ѝ. — Опитай се да го запомниш, какъвто е бил приживе.

— Не мога — отвърна Ничи, — никога не съм го познавала приживе.

Майка и приятелите ѝ от Задругата поеха оръжейния бизнес в свои ръце. Майка пишеше на Ничи весели писма, в които ѝ съобщаваше колко много от нуждаещите се била уредила на работа във фабриката. Казваше, че имало как, при цялата печалба, която носела работата. Майка се гордееше, че може да използва богатството си за

благородни цели. Пишеше, че смъртта на Татко била благословена, понеже била предназначена да отвори вратата към оказването на помощ на онези, които истински се нуждаят от нея. Всичко било планирано от Създателя — така твърдеше тя.

За да може да изплаща заплати на всичките хора, на които бе осигурила работа, Майка трябваше да повиши цените на продуктите си. Голяма част от старите майстори напуснаха фабриката. Майка казваше, че се радва, понеже и бездруго не били особено състрадателни.

Поръчките не се изпълняваха в срок. Доставчиците започнаха да искат да им се заплаща предварително. Майка престана да тества по два пъти всяко оръжие, понеже работниците се оплакваха, че не искали да робуват на фалшиви стандарти. Майка им съчувстваше.

Наложи се да продаде фабриката за амуниции. Някои от клиентите престанаха да правят поръчки. Майка обяви, че е по—добре да не се занимават с подобни лишени от чувства хора. Настояваше пред дука да бъдат създадени нови закони, според които да е задължително работата да се разпределя по равно между всички, но законите се бавеха. Малкото останали клиенти отдавна не си бяха плащали сметките, но обещаваха да наваксат. Междувременно поръчките им бяха изпълнени, макар и със закъснение.

Шест месеца след смъртта на Татко фабриката фалира. Огромното състояние, което той бе трупал в продължение на цял един живот, бе пропиляно.

Някои от опитните майстори, наети някога от Татко, тръгнаха да си търсят късмета в същия бранш на други места. Малцината останали в града можеха да се надяват единствено на работа като прислужници. И бяха доволни дори на това. Мнозина от новоназначените настояваха пред Майка да направи нещо. Тя и Задругата разпратиха писма до различни бизнесмени, с молба да вземат на работа техните хора. Някои се опитаха да помогнат, но повечето не бяха в състояние да наемат нови работници.

Оръжейният бизнес осигуряваше най—много работни места в района и привличаше покрай това още много други работници. Други сфери като търговия, по—дребни доставчици и товарачи, които досега бяха зависели от оръжейниците, също фалираха поради липса на работа. Всички браншове в града — от хлебарите до месарите,

изгубиха клиентите си и бяха принудени да започнат да освобождават работници.

Майка помоли дука да говори с Краля. Дукът отвърна, че Кралят бил запознат с проблема.

Подобно на оръжейницата на Татко, хората напуснаха и други фабрики, отпътувайки от града с надеждата да намерят препитание в други, по—развити райони. По препоръка на Задругата в изоставените сгради започнаха да се настаняват бездомници. Запустелите заводи се превърнаха в средища на кражби и дори убийства. Мнозина от жените, излъгали се да минат покрай такива места, съжالياха горко. Майка не можеше да продаде оръжията от затворената фабрика, така че ги предостави безплатно на нуждаещите се, за да могат да се защитават. Въпреки усилията ѝ престъпността се увеличаваше. В знак на почит към всичко добро, извършено от нея, и службата на съпруга ѝ на правителството, Кралят я награди с пенсия, която ѝ позволи да остане в къщата, макар и с намалена прислуга. Майка продължи да работи със Задругата, опитвайки се да поправи цялата несправедливост на света, която според нея бе единствената причина за фалирането на семейния бизнес. Надяваше се един ден да отвори наново фабриката и магазина и да даде работа на хората. Кралят я награди за добрите ѝ дела със сребърен медал. В едно писмо пишеше, че Кралят я смятал за истинска светица. Ничи редовно получаваше сведения за различни награди, с които бе удостоявана Майка за всеотдайната си работа.

Осемнадесет години по—късно, когато Майка почина, Ничи все още изглеждаше като млада девойка на не повече от седемнадесет години. За погребението искаше да си поръча прекрасна черна рокля — най—хубавата, която може да се намери. От Двореца ѝ отвърнаха, че не е присъщо на една послушница да има подобни егоистични желания и че въпросът не подлежи на обсъждане. Можели да осигуряват на послушниците само семпли, ненатрапчиви одежди.

Когато Ничи се прибра у дома, отиде при шивача на Краля и му каза, че за погребението на Майка трябва да ѝ ушие най—прекрасната черна рокля, която някога е изработвал. Той ѝ каза цената. Тя му отвърна, че няма пари, но че въпреки това роклята ѝ трябва.

Шивачът, мъж с тройна брадичка, огромно туловище, необичайно дълги жълтеникави нокти и постоянна похотлива усмивка, отвърна, че и той се нуждае от някои неща. Наведе се към нея, като

леко я подхвана за ръката с възлестите си пръсти, и ѝ довери, че ако тя се погрижи за нуждите му, той ще се погрижи за нейните.

На погребението на майка си Ничи бе облечена в най—прекрасната черна рокля, правена някога.

Майка бе жена, отдала целия си живот на нуждите на хората. Ничи никога повече нямаше да срещне хлебарчестите ѝ кафяви очи. За разлика от погребението на Татко, тя не изпита болката, проникваща дълбоко в недрата на съществото ѝ. Ничи знаеше, че е ужасна.

За първи път осъзна, че поради някаква причина вече ѝ е все едно.

От този ден нататък носеше само черно.

Сто двадесет и пет години по—късно, застанала край парапета над централната зала, тя видя очи, които я вцепениха с внушението си за дълбоко скрита ценност. Но онова, което в очите на баща ѝ бе искряло колебливо и несигурно, в погледа на Ричард пламтеше буйно. Тя все още не знаеше какво е.

Знаеше само, че в него се крие разликата между живота и смъртта и че трябва да го унищожи.

Сега, след толкова много чакане, вече знаеше как.

Ако само някога, по време на детството ѝ, се бе намерил човек, който да прояви към баща ѝ подобна милост.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато се бяхтеше по пътя между покрайнините на Феърфийлд и имението, в което трите Сестри ѝ бяха казали, че император Джаганг е устроил резиденцията си, Ничи оглеждаше внимателно безпорядъка в лагера на Императорския орден. Търсеше точно определени палатки. Знаеше, че би следвало да са наблизко. Джаганг обичаше да са му под ръка. Околните полета и хълмове, докъдето поглед стига, бяха осеяни с палатки, каруци и хора. И небето, и земята тънеха обвити в плътен мрак. Огньовете, пръснати из черните поля, блещукаха като звездици в ясна вечер.

Денят изглеждаше потискащ и мрачен не само защото приближаваше краят му, но и пухкавата маса на сиви облаци започваше да обгръща всичко. Вятърът раздаваше закачливи юмруци, които подгонваха палатките и дрехите на хората, втурваха се към лагерните огньовете и завихряха дима във всички посоки. Внезапните пориви наслояваха езика с отвратителната воня на човешка и животинска леш и поемаха в себе си вкусния, но твърде слаб аромат на готвено, който с мъка си проправяше път във въздуха. Колкото по—дълго се задържаше армията на едно място, толкова по—ужасно изглеждаше всичко.

В далечината напред, сякаш изникнал от калта и нечистотията долу, пред Ничи се извиси елегантният силует на сградата на имението. Джаганг бе там. И тъй като имаше достъп до съзнанието на Сестрите Джорджия, Рошел и Обри, вече знаеше, че Ничи се е върнала. И я чакаше.

Да чака — Ничи възнамеряваше по—напред да свърши нещо друго. Сега, когато императорът нямаше достъп до съзнанието ѝ, можеше да си го позволи.

Изведнъж в далечината мярна каквото търсеше — бяха там, извисяващи се над по—малките войнишки палатки. Слезе от пътя и се насочи към целта си през озъбената тълпа войници. Дори от това разстояние се долавяха характерните звуци, изпълващи тези специални палатки — чуваше ги над смеховете и песните, пращането на огньовете, цвърченето на набучените на колове мръвки, стърженето на

остриета върху влажен камък, звъна на чукове върху стомана и ритмичните движения на триони.

Подпийнали шумни мъжаги посягаха да я хванат за ръцете или краката или да ѝ разкъсат роклята, докато минаваше покрай тях, подбирайки пътя си през бъркотията. Закачките на войниците хич не ѝ бяха грижа. Отскубваше се и продължаваше напред през папачта, без да обръща внимание на подигравателните им предложения за любов. Един здравеняк я сграбчи за китката и я закова на място. Тя спря само колкото да има време да освободи силата си и да я взриви във все още биещото му сърце. Онзи се строполи на земята, а другарите му избухнаха в смях — още не бяха разбрали, че е мъртъв. Никой обаче не понечи да го упрекне за провала. Ничи дочу предпазлив шепот, от ухо на ухо се носеха думите „Господарката на смъртта“.

Най—сетне се измъкна от отвратителната гмеж. Войниците играеха на зарове, ядяха боб или хъркаха в завивките си край палатките, въпреки носещите се от вътре неистови писъци на изтезавани до смърт пленници. Едно платнище се вдигна и на прага на една от големите палатки се показаха двама мъжаги. Затътриха след себе си труп, чиито вътрешности се валяха по земята. Домъкнаха го до една каруца и го метнаха върху купчината безжизнени тела.

Ничи щракна с пръсти към един небръснат войник, който тъкмо излизаше от друга съседна палатка.

— Покажи ми регистъра, капитане.

Синята корица на книгата в ръката му ѝ подсказа, че той е командващият тук. Капитанът я изгледа свъсено, но в следващия миг забеляза черната ѝ рокля и разбра кой стои пред него. Подаде ѝ мърлявата, изпомачкана книга.

Бе прегъната през средата, сякаш някой, без да ще, е сядал отгоре ѝ. Имаше изпаднали страници, които бяха върнати по местата си, но така и не бяха нагласени както трябва, та краищата им стърчаха нацърбени и изпоцапани.

— За съжаление нямам добри новини, Господарке. Но моля ви, нека Негово Сиятелство знае, че опитахме какво ли не, вложихме всичките си умения и тънкости, но тя не проговаря.

Ничи отвори книгата и запрелиства списъка с имената на последните пленници и сведенията за тях.

— Тя ли? За кого говорите, капитане? — промърмори Ничи, докато четеше.

— Ами за Морещицата, разбира се.

Ничи извърна поглед към него.

— Морещицата. Разбира се. Къде е?

Той посочи към една палатка малко встрани от лудницата около тях.

— Знам, че Негово Сиятелство бе на мнение, че не може да се очаква вещица с нейните очерци таланти да ни даде някаква информация за Господаря Рал, но се надявах да го изненадам с добри новини. — Той пъхна пръсти под колана си и въздъхна с разочарование: — Не ми се удаде такъв късмет.

Ничи за миг хвърли поглед към палатката. Не се чуваха викове. Никога преди не бе виждала Морещица, но знаеше малко за тях. Бе й известно, че да се използва магия срещу Морещица е фатална грешка.

Отново съсредоточи вниманието си върху данните от регистъра. Нищо кой знае колко интересно. Повечето пленници бяха от местното население — нещо като мостра, взета просто за да се провери какво биха могли да знаят. Едва ли можеха да й дадат търсената информация.

Посочи с пръст един от последните изписани редове, на който бе изписано „Куриер“.

— Къде е този?

Капитанът посочи с глава една палатка зад гърба си.

— Пуснал съм при него един от най—опитните майстори на разпита. Последния път, когато проверих, все още нямаше резултат — но това бе рано тази сутрин.

Бе минал цял ден оттогава. Един ден можеше да се стори на подложения на мъчения пленник цяла вечност. Подобно на останалите палатки, използвани за разпит на затворници, тази, в която бе затворен куриерът, се извисяваше над обикновените войнишки палатки, в които можеше единствено да се лежи. Ничи бутна книгата в туловището на офицера.

— Благодаря. Това е всичко.

— Значи ще докладвате на Негово Сиятелство?

Ничи разсеяно кимна в отговор. Мисълта й вече бе другаде.

— Ще му кажете ли, че няма какво толкова да се измъкне от тоя мерзавец?

Никой не изгаряше от желание да застане пред Джаганг и да му съобщи, че не е успял да изпълни дадена задача — дори ако е ясно, че е нямало какво да се направи. Джаганг не обичаше оправданията. Вече в крачка, Ничи кимна. Отиваше към палатката с куриера.

— Съвсем скоро ще го видя. Ще му предам сведенията, капитане.

Веднага щом отметна платнището на входа, разбра, че е закъсняла. Изправи се пред тясна дървена маса, отрупана с лъщящи уреди за изтезания, потопени в пихтия от кръв и плът. Ръцете на пленника висяха отпуснати от двете страни и от тях капеше топла кръв.

Ничи забеляза, че войникът, който бе водил разпита, стиска сгънато парче хартия.

— Какво е това?

Той вдигна юмрук и лицето му грейна в усмивка.

— Нещо, което Негово Сиятелство ще бъде изключително доволен да види. Карта.

— Карта на какво?

— На местата, където е било това приятелче. Нарисувах я по личните му доброволни сведения. — Той се засмя на собственото си чувство за хумор. Не и Ничи.

— Нима — отвърна му тя.

Вниманието ѝ бе привлечено от усмивката на мъжа. Човек като него можеше да се хили по такъв начин само когато е получил нещо, което е търсил — нещо, което ще му вдигне точките в очите на по—висшестоящите от него.

— И къде по—точно е бил?

— При предводителя си.

Той размаха листа, сякаш бе карта на съкровище.

Уморена от играта, Ничи изтръгна плячката от ръката му. Разгърна измачканата жълтеникава хартия и установи, че наистина е карта — имаше реки, брегове, планини. Всичко бе нарисувано с педантична точност. Бяха отбелязани дори планинските пътеки.

Нямаше съмнение, че картата е истинска. Докато Ничи живееше в Двореца на пророците, Новият свят бе далечно и тайнствено място, посещавано от едва няколко Сестри — никой друг не бе стъпвал там. Всяка Сестра, изпратена по тези места с определена мисия, бе

задължена да си води подробни записки, които по—късно се прибавяха към картите, съхранявани в Двореца. Наред със заниманията в много други езотерични материи обучението на послушниците включваше и запаметяване на всички тези карти. Макар по онова време да не си бе представяла, че някога ще може да пътува из Новия свят, Ничи бе подробно запозната с неговата топография. Ничи внимателно огледа хартията в ръцете си и полека насложи новата информация върху вече съществуващата в главата ѝ.

Войникът посочи с дебел пръст един кървав отпечатък върху картата.

— Ето тук се намира скривалището на самия Господар Рал.

Тя остана без дъх. Гледаше с ококорени очи картата, запаметяваше до последната подробност всяко поточе и река, всяка планина, всеки път, пътечка и просека, всяка махала, село и град.

— Какви признания направи този човек, преди да умре? — вдигна поглед след малко. — Негово Сиятелство очаква да му докладвам. Отивам да се видя с него. — Тя нетърпеливо щракна с пръсти. — Хайде, не разполагам с много време.

Мъжът се почеса по брадата. Под ноктите му имаше засъхнала кръв.

— Ще му предадете, нали? Нали ще кажете на Негово Сиятелство, че не друг, а сержант Вецел е изтръгнал информацията от куриера?

— Разбира се — увери го Ничи. — Ще бъдеш щедро възнаграден. На мен не ми трябва подобно признание. — Тя показа златната халка през долната си устна. — Императорът винаги, във всеки миг от всеки един ден е в моето съзнание. И вероятно в същия този момент ни наблюдава и вижда, че не аз, а ти си успял да изтръгнеш информацията. И така, какво ти призна?

Сержант Вецел отново се почеса по брадата. Очевидно все още се колебаеше дали може да ѝ се довери, когато става въпрос за възнаграждението му, и няма ли да е по—добре сам да докладва на Джаганг. Между членовете на Императорския орден съществуаше минимално доверие и всеки с право се отнасяше с недоверие към другия. Докато се чешеше по брадата, в къдравата му четина засядаха люспи засъхнала кръв.

Ничи втренчи поглед в кръвясалите му очи. Дъхът му вонеше на алкохол.

— Ако не ми доложиш всичко, сержант Вецел, при това веднага, ти ще си следващият на тази маса, а информацията ще получа така или иначе — само че на пресекулки между писъците ти. А накрая ще свършиш в каруцата при Другите трупове.

Той се поклони два пъти, явно вече убеден... — Разбира се, просто исках да се уверя, че Негово Сиятелство ще бъде информиран за успеха ми.

Щом Ничи кимна, онзи продължи:

— Приятелчето е бил обикновен куриер. Бяхме изпратили отряд от шест човека на далечно разузнаване. Решили да се отправят далеч на север, като заобиколят вражеските сили. Придружавала ги една от Сестрите, за да им помага да поддържат дистанцията с врага. Намирали се някъде северозападно от вражеските части, когато най—случайно се натъкнали на този. Доведоха ми го за разпит.

Както установих, той е от редовните куриери на Господа ря Рал.

Ничи посочи с пръст едно място на картата:

— Но това тук ми прилича на вражеска армия. Да не искаш да кажеш, че Рич... Господарят Рал не е с хората си? Че е далече от армията си?

— Точно така. Куриерът не знаеше защо. Неговата единствена задача била да предава на Господаря си информация за разположението и състоянието на Д'Харанските части. — Той посочи картата в ръката ѝ. — Но Господарят Рал се крие точно тук, при това с жена си.

Ничи го погледна зяпнала.

— С жена си?!

Сержант Вецел кимна.

— Мъжът ми призна, че Господарят Рал се оженил за някоя си Майка Изповедник. Била ранена и се криели в онези планини.

Ничи помнеше чувствата на Ричард към тази жена, не бе забравила и името ѝ: Калан. Женитбата на Ричард хвърляше нова светлина върху нещата. В мислите си Ничи съзря възможност за объркване на плановете ѝ. Или ...

— Нещо друго, сержант?

— Мъжът каза, че Господарят Рал и жена му имали за охрана една от онези жени, дето им викат Морещици.

— И какво правят там горе? Защо Господарят Рал и Майката Изповедник не са с хората си? Или пък в Ейдиндрил? Или, да речем, в Д'Хара?

Онзи поклати глава.

— Куриерът е редови войник с нисък чин. Единственото, което е умеел да прави, е било да язди и да разчита следи по земята. Каза ми всичко, което знаеше: че Господарят Рал и Майката Изповедник са в планината и са сами.

Изненадващата информация я обърка.

— Нещо друго? Каквото и да е?

Онзи пак поклати глава. Ничи го потупа по гърба между плещите.

— Благодаря ти, сержант Вецел. Свършил си повече работа, отколкото изобщо можеш да си представиш.

Докато той се хилеше, Ничи освободи мощна вълна сила, която се вряза в гръбнака на мъжа и мигновено изпепели мозъка му, още преди главата му да се е разбила на парченца. Той се строполи тежко на твърдата земя, въздухът със свистене напусна дробовете му.

Ничи вдигна картата, която вече бе запомнила наизуст, и я възпламени с помощта на дарбата си. Хартията изпука и започна да почернява, докато огънят пълзеше през педантично изрисуваните реки, градове и планини, докато горещата вълна обгради кървавия отпечатък горе в планината. Ничи пусна останките да излетят от ръката ѝ, докато огънят ги обгръщаше в последен димен облак. Върху полегналото в краката ѝ тяло се посипа подобна на черен сняг пепел.

Ничи се приближи до палатката, в която държаха Морещицата, и се огледа внимателно, за да види дали не я наблюдават любопитни очи. Никой не обръщаше внимание на ставащото в палатките за мъчения. Вмъкна се през отвора.

При вида на проснатата върху дървената маса жена погледът ѝ трепна. Беше ѝ нужно време, докато успее да си поеме дъх.

Посрещна я намръщен войник с облени в кръв ръце — явно поради спецификата на задълженията му. Тя не го изчака да възроптае, а само каза със заповеднически тон: — Докладвай!

— Нито дума от нея — изръмжа в отговор той.

Ничи кимна и постави ръка на широките плещи на мъжа. Онзи предпазливо заотстъпва назад, но вече беше късно. Бе мъртъв още преди да е разбрал, че е загазил сериозно. Ако разполагаше с повече време, Ничи вероятно нямаше да го пусне толкова лесно.

Насили да пристъпи към масата и да се вгледа в сините очи. Главата на жената лекичко потръпваше.

— Използвай силата си ... за да ми причиниш болка, вещице.

На устните на Ничи проблесна мъничка усмивка.

— Готова си да се биеш до последния си дъх, нали така?

— Използвай магията си, вещице.

— Нямам подобни намерения. По една случайност ми е известно това—онова за жените като теб.

В сините очи блесна предизвикателство.

— Нищо не ти е известно.

— Напротив. Ричард лично ми е разказвал. Вие го познавате като Господаря Рал, но имаше период, когато той бе мой ученик. Знаем, че жените като теб притежават способността да прихващат силата на родените с дарба, ако е насочена срещу тях. И да я използват срещу нападателя си. Така че можеш да бъдеш спокойна — едва ли ще се изкуша да използвам силата си срещу теб.

Жената отмести поглед.

— Тогава изтезавай ме, ако за това си дошла. Нищо няма да научиш.

— Не съм дошла да те изтезвавам — увери я Ничи.

— Тогава какво искаш?

— Нека се представя — отвърна Ничи. — Господарката на смъртта.

Сините очи на жената се върнаха върху нея. В тях за пръв път проблесна искрица надежда.

— Добре, тогава ме убий.

— Нужна ми е малко информация.

— Няма ... да ти кажа ... нищо. — Думите едва излизаха от устата ѝ: — Нито думица. Убий ме.

Ничи взе едно кърваво острие от масата и го вдигна пред сините очи.

— Напротив, мисля, че ще ми кажеш.

Жената се усмихна.

— Давай. Това само ще ускори смъртта ми. Знам точно колко мъчения може да понесе човек. Не съм далеч от света на духовете. Но каквото и да ми направиш, няма да ме накараш да проговоря.

— Нещо не си ме разбрала. Не искам от теб да издаваш Господаря Рал. Нима не чу как тялото на войника, който те разпитваше, се строполи на земята? Ако извърнеш още малко глава, може би ще видиш, че мъжът, който ти причини всичко това, вече е мъртъв. Не искам да ми разкриваш никакви тайни.

Жената с усилие погледна към тялото на земята. Сбърчи чело.

— Не те разбирам.

Ничи отчете, че Морещицата не поиска от нея да я освободи. Жената бе наясно, че отдавна е преминала границата на надеждата за живот. Единственото, на което можеше да се надява в момента, бе Ничи да сложи край на агонията ѝ.

— Ричард бе мой ученик. Разказвал ми е за времето, когато е бил пленник на Морещица. Това не е тайна, нали?

— Не.

— Ето за това време бих искала да поговорим. Как се казваш?

Жената извърна лице встрани.

Ничи опря пръст в брадичката ѝ и обърна главата ѝ към себе си.

— Искам да ти предложа нещо. Няма да те питам нищо тайно, нищо, което не би трябвало да ми казваш. Няма да искам да издаваш твоя Господар Рал. Няма да го направя. Не това ме интересува. Ако ми окажеш съдействие — Ничи отново вдигна острието така, че жената да може да го вижда, — ще сложа край на мъките ти. Обещавам ти. Край на мъченията. Край на болката. Ще бъдеш приласкана във финалната прегръдка на смъртта. Устните на жената затрепериха.

— Моля те ... — прошепна тя с възродена надежда в очите. — Моля те ... убий ме.

— Как се казваш? — попита Ничи.

Обикновено Ничи оставаше безучастна към каквито и да било изтезания, но тази гледка внесе смут в душата ѝ. Избягваше да гледа по—надолу от лицето на жената, към голото ѝ тяло, за да не ѝ се налага да си представя какво ѝ е било сторено. Не можеше да проумее как е устояла тази жена да не крещи и как изобщо успява да говори.

— Хания.

Китките и глезените ѝ бяха приковани към масата, така че почти не можеше да движи друга част от тялото си, освен главата. Заби поглед в очите на Ничи.

— Ще ме убиеш ли? ... Моля те.

— Да, Хания, обещавам ти. Бързо и ефективно — ако ми кажеш онова, което искам да знам.

— Нищо не мога да ти кажа — Хания отчаяно се отпусна върху масата, разбрала, че мъчението ѝ ще продължи. — Няма да ти кажа.

— Единственото, което искам от теб, е да ми разкажеш за времето на пленничеството на Ричард. Знаеш ли, че някога е бил пленник на Морещица?

— Разбира се.

— Разкажи ми.

— Защо?

— Защото искам да го разбера по—добре.

Главата на Хания се залюля. Всъщност се усмихваше.

— Никой от нас не може да разбере Господаря Рал.

Беше подложен на мъчения, но никога ... не потърси отмъщение. Не го разбираме.

— Както и аз, но се надявам. Казвам се Ничи. Искам да го знаеш. Аз съм Ничи и ще сложа край на всичко това, Хания. Разкажи ми. Моля те. Трябва да знам. Познаваш ли жената, която го е заловила? Знаеш ли името ѝ?

Преди да отговори, Хания се замисли, сякаш за да прецени мислено дали информацията, която се иска от нея, представлява тайна и дали би навредила с нещо на Ричард.

— Дена — отвърна най—накрая.

— Дена. Ричард я е убил, за да избяга — това сам ми го каза. Ти познаваш ли тази Дена?

— Да. Това, което те питам, не са военни или други тайни, нали?

Хания се поколеба. Накрая поклати глава.

— Та значи, познавала си Дена. А по онова време познаваше ли Ричард? Когато е бил там като неин пленник? Знаеше ли, че е такъв?

— Всички знаехме.

— И защо?

— Господарят Рал... тогавашният Господар Рал...

— Бащата на Ричард.

— Да. Той искаше именно Дена да обучава Ричард, да го подготви да отговаря без колебание на всички въпроси, които би искал да му зададе Мрачният Рал. Тя бе най—добрата сред нас.

— Добре. А сега ми разкажи всичко. Всичко, което знаеш.

Хания с мъка си пое дъх. Беше ѝ нужно малко време, за да продължи.

— Няма да го предам. Имам опит в онова, което сториха с мен. Не можеш да ме измамиш. Няма да предам Господаря Рал само за да си спестя мъките. Не съм преживяла всичко това, за да му изменя накрая.

— Обещавам ти да не те питам нищо, касаещо настоящето и войната. Нищо, което би могло да помогне на Джаганг. — Ако ти разкажа каквото знам за времето, когато Ричард беше пленник на Дена, без да говоря за настоящето и за войната, нито къде е сега и други подобни, даваш ли ми дума, че ще сложиш край на всичко — че ще ме убиеш?

— Давам ти дума, Хания. Не бих те молила да издадеш своя Господар Рал — познавам го и го уважавам прекалено много, за да искам това от теб. Единственото, което ме интересува, е да го разбера по—добре — имам лични причини за това. Бях негова учителка — миналата зима. Учех го как да използва дарбата си. Искам да го разбера по—добре. Трябва да го разбера. Струва ми се, че ако го направя, бих могла да му помогна.

— И после ще помогнеш и на мен? — Сълзите ѝ бяха примесени с искрица надежда. — Ще ме убиеш?

Тази жена вече не можеше да се надява на нищо повече. Това бе всичко, за което можеше да се моли на този свят — бърза смърт, която най—сетне да убие болката.

— Веднага след като ми разкажеш всичко, ще сложа край на мъките ти, Хания.

— Кълнеш ли се в надеждата си за вечен живот в отвъдния свят в топлината на прегръдката на Създателя?

Ничи усети как дълбоко в недрата на душата ѝ я пронизва пареща болка. Бе започнала сто и седемдесетата си година, когато окончателно бе решила да се посвети в помощ на хората, и въпреки всичко и досега не можеше да избяга от злата си природа. Тя бе Господарката на смъртта.

Бе една пропаднала жена.

Прокара пръст по меката буза на Хания. Двете се погледнаха — дълго и проникновено.

— Обещавам ти бърза и ефикасна смърт — прошепна Ничи. — Ще сложа край на болката ти.

С плувнали в сълзи очи Хания кимна леко.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Каза си, че това имение сигурно минава за огромно и внушително. Ничи знаеше какво се крие зад тези понятия. Всъщност познаваше места, блестящи с далеч повече великолепие. Бе живяла в разкош повече от век и половина. Бе се движила сред подобни внушителни колони и безупречни сводести зали, сред прелестни плетеници от каменни цветя и кадифена топлота на дървени ламперии, сред декорации от злато и сребро, сред блясъка на витражи, изобразяващи епични сцени. Сестрите, които срещаше по пътя си, я посрещаха с топли усмивки и я поздравяваха сърдечно.

За нея разточителството не бе по—различно от мизерията на улицата, студените влажни одеяла, постлани направо върху грубата земя, леглата, стъкмени от тиня и кал посред мазни канавки в мръсотията на тесни улички и заслонени единствено от намръщаното небе. Скупчените едно в друго човешки същества никога не й се бяха усмихвали — само я гледаха с ококорени празни очи, сякаш ято гълъби, просещи милостиня.

Една част от живота си бе прекарала в разкош, друга — в мизерия. Съдбата на някои хора отреждаше да живеят само по единия начин, на други — по другия. Тя познаваше и двата.

Посегна към сребърната дръжка на двойната порта, охранявана от двама мъжаги с мрачен вид, които имаха вид като че са били отглеждани със свинете в кочината, и забеляза, че ръката й е опръскана с кръв. Обърна се и небрежно я обърса в мърлявата, лекьосана рунеста жилетка на единия. Бицепсите на скръстените му пред гърдите ръце бяха дебели почти колкото кръста му. Макар да посрещна жеста й с намръщено чедо, не я спря. В крайна сметка не бе направила нищо опозоряващо.

Хания бе спазила своята част от уговорката. Ничи рядко използваше оръжие — обикновено прибягваше към дарбата си. Но в този случай, разбира се, последното би било грешка. Когато бе допряла ножа в гърлото на жената, Хания бе прошепнала благодарността си за онова, което Ничи щеше да направи. Случваше й се за пръв път някой

да ѝ благодари, преди да го убие. Малцина бяха хората, които изобщо някога ѝ бяха благодарили за оказаната им помощ. Тя бе родена с дарбата, те не. Нейно задължение бе да служи на нуждите им.

Щом избърса ръката си в онемелия пазач, изстреля лишена от съдържание усмивка към мрачното му лице с блеснал поглед и прекрачи прага на великолепната входна зала. Елегантните високи прозорци, подредени от край до край на една от стените на помещението, бяха обрамчени със завеси с цвят на зряло жито. В долния си край, там, където висяха пискюлите, тъканта проблясваше на светлината на лампите, сякаш бе преплетена със златисти нишки. По плътно затворените прозорци, които се взираха в мрака навън, отразявайки в гладката си повърхност ставащото вътре, забарабани плах летен дъждец. Бледите вълнени килими на релефни цветя, изработени от нечия усърдна ръка, бяха сплескани с кал.

През вратата влизаха и излизаха съгледвачи, куриери и войници, които носеха рапорти на началниците си. Офицери крещяха заповеди. Войници с навити на рула карти вървяха след военни с по—висши чинове, проправящи си път през претъпканата зала.

Върху една тясна маса лежеше разтворена карта. Клонестият сребърен свещник бе свален от масата и оставен встрани на пода. Пътном Ничи хвърли поглед на картата и установи, че на нея липсват доста от детайлите в картата на Д'Харанския куриер. Северозападният квадрант на разтворената върху тясната маса карта представляваше огромно тъмно бирено петно. На същото това място Ничи си спомняше планини, реки, високопланински проходи, потоци и една точка, отбелязана с кръв — мястото, където се криеше Ричард с невестата си — Майката Изповедник — и Морещицата.

Офицери разговаряха помежду си, някои стояха прави, други бяха приседнали върху мраморни масички с железни крака, трети се бяха изтегнали в кожени кресла и посягаха към вкусотиите, подредени върху сребърни подноси, треперещи в ръцете на плувнали в пот прислужници. Имаше и такива, които надигаха огромни железни халби бира, и други, които сръбваха вино от изящни стъклени чаши. Всички се държаха така, сякаш бяха отрасли в подобно великолепие и разкош. И всички изглеждаха абсолютно не на място — всичкото това великолепие и разкош изглеждаха смешни и нелепи.

Една от по—възрастните Сестри — Лидмила, очевидно в старанието си да не се набива на очи, се движеше в сенките покрай завесите, но изведнъж видя прекосяващата залата Ничи и подскочи. В следващия миг вече бе излязла от скривалището си и пригладдаше изпоцапаната си, намачкана рокля — без особен резултат. Някога Сестра Лидмила бе казала на Ничи, че човек никога не забравя нещата, научени в младостта му. И че често ги помни дори по—добре от снощната си вечеря. Носеше се мълва, че възрастната Сестра, веща в боравенето с арканни заклинания, известни само на най—могъщи магьосници, има доста интересни младежки спомени.

Кожата по лицето на Сестра Лидмила бе толкова плътно опъната по кулите ѝ, че Ничи си каза, че прилича на ексхумиран труп. Скелетоподобното ѝ тяло се понесе през залата с бързи, остри движения. Когато се приближи на около три метра от Ничи, Сестра Лидмила махна с ръка, сякаш се опасяваше, че младата жена няма да я забележи.

— Сестра Ничи! Сестра Ничи! Ето те и теб. — Тя я стисна за китката. — Хайде, скъпа. Хайде. Негово Сиятелство те чака. Насам. Хайде.

Ничи я хвана за ръката. — Води ме, Сестра Лидмила. Да вървим.

Старата жена се усмихна през рамо. Не с удоволствие или радост, а с облекчение. Джаганг наказваше всеки, който по някакъв начин му доставеше разочарование — независимо дали е виновен или не.

— Къде се забави толкова, Сестра Ничи? Негово Сиятелство е в едно такова състояние... заради теб. Къде беше?

— Имах... работа, която трябваше да свърша.

Жената правеше две—три крачки за всяка крачка на Ничи.

— Работа значи! Ако зависеше от мен, щях да те пратя директно в кухнята да стържеш тенджери, задето си позволяваш да се мотаеш насам—натам, когато те викат.

Сестра Лидмила бе с мек характер и лесно забравяше, освен това понякога не си даваше сметка, че вече не живее в Двореца на пророците. Джаганг я използваше да посреща хора, които очаква, или да им показва пътя — обикновено към покоите му. Ако старата жена забравеше накъде да върви, той винаги можеше да я насочи. Забавляваше го фактът, че използва толкова древна Сестра на

светлината, магьосница, прочута с владееенето на свръх езотерични заклинания, за най—обикновен куриер. Далеч от Двореца и заклинанието, забавящо стареенето, Сестра Лидмила изведнъж се бе втурнала стремглаво към гроба. Както и всички останали Сестри.

Прегърбената жена се плъзна пред Ничи и като я дръпна за ръката, я поведе през огромни зали, по стълбища и коридори. Най—сетне се спря пред една врата, украсена със златни листа. Докосна с пръст долната си устна и си пое дъх. Намръщени войници, патрулиращи по коридора, хвърлиха на Ничи погледи, черни като роклята ѝ. Бяха имперските стражи.

— Пристигнахме — погледна я Сестра Лидмила. — Негово Сиятелство е в покоите си. Побързай. Хайде, хайде. Върви. — Тя размаха ръце, сякаш подканваше стадо добитък. — Влизай!

Преди да прекрачи прага, Ничи взе ръката на старата жена от дръжката на вратата и я погледна в очите.

— Сестра Лидмила, някога ти ми бе казала, че според теб съм най—подходяща за част от познанието, което трябва да предадеш на идните поколения.

Лицето на Сестра Лидмила се озари от лукава усмивка.

— Охо, Сестра Ничи, значи най—после си започнала да се интересуваш от окултни магии, а?

Никога преди Ничи не бе проявявала интерес към нещата, които ѝ предлагаше да научи Сестра Лидмила. Магията бе егоистично занимание. Ничи учеше само задължителните неща, но никога не бе пожелавала да усвои нещо по—специално, някои от по—необичайните магии и заклинания.

— Да, всъщност струва ми се, че най—после съм готова за това.

— Винаги съм казвала на Прелата, че ти си единствената в Двореца, която притежава силата за предизвикването на подобни магии. — Жената се наведе към Ничи: — Които са изключително опасни, трябва да ти кажа.

— Знанието ти трябва да бъде предадено на друг, преди да е станало твърде късно.

Сестра Лидмила кимна със задоволство.

— Струва ми се, че вече си достигнала подходящата възраст. Ще го направя. Кога?

— Ще дойда да те видя ... утре. — Ничи хвърли поглед към вратата. — Едва ли ще успея да се измъкна тази нощ.

— Значи до утре.

— Ако ... дойда, наистина ще искам да приема твоето познание. Особено ме интересува майчиното заклинание.

Доколкото Ничи бе запозната, това заклинание, носещо странното наименование „майчино“, бе точно каквото ѝ трябваше. Допълнителното му предимство бе, че веднъж задействано, няма как да бъде спряно.

Сестра Лидмила се изправи и още веднъж докосна долната си устна. На лицето ѝ се изписа загриженост.

— Виж ти, виж. Това било значи? Е, добре, ще те науча. Ти притежаваш необходимите способности — малцина са като теб. На никого друго не бих доверила подобно нещо. То изисква изключителна сила на дарбата. Ти я притежаваш. Докато разбираш и желаеш да приемеш включената цена, мога да те науча.

Ничи кимна.

— Тогава ще дойда, когато мога.

Възрастната Сестра се затътри надолу по коридора, потънала в мисли, вече подготвяща урока си. Ничи не бе сигурна, че ще оживее, за да се възползва от него.

След като Лидмила потъна зад ъгъла, Ничи влезе в тиха, окъпана в светлината на безброй лампи и свещници стая. Високият таван бе щампован с жълтдови мотиви. Плюшени кушетки и столове, тапицирани в топло кафяво, потъваха в дебели килими, облени в жълто, оранжево, червено — сякаш подът на стаята бе навестен от зрялата есен. Тежките завеси бяха спуснати върху огромните прозорци. Две Сестри, седнали на една кушетка, скочиха на крака.

— Сестра Ничи! — буквално изкрещя едната и на лицето ѝ се изписа облекчение.

Другата се спусна към двойната врата в дъното и я отвори, без да чука — очевидно по заповед. Пъхна, главата си в стаята отгатак и каза нещо толкова тихо, че Ничи не я чу.

Сестрата отскочи назад и в същия миг гласът на Джаганг разтнесе и двете помещения:

— Вън! Всички вън! Да остане само тя!

Още две младички Сестри, очевидно лични помощнички на императора, изскочиха от вътрешната стая. Ничи отстъпи назад, за да направи място на четирите жени по—бързо да излязат от императорския апартамент. Към тях се присъедини млад мъж, когото Ничи не бе забелязала в ъгъла. Докато изпълняваха заповедта, никой от жените и мъжа дори не погледна Ничи. Първият урок, който научаваше един роб на Джаганг, бе, че когато императорът каже нещо, то трябва да бъде изпълнено на мига. Малко неща го вбесяваха повече от мотаенето.

На прага на вътрешната стая се появи още една жена, която Ничи не познаваше, и се втурна след останалите. Беше млада и красива, с тъмна коса и очи — вероятно пленничка, харесана някъде по пътя, без съмнение за забавление на Джаганг. Очите ѝ показваха, че светът за нея вече не е същият.

Това бе неизбежната цена за установяването на нов ред в света. Велики пълководци проявяваха недостатъци, които самите те считаха за незначителни несъвършенства. Необятните предимства, които Джаганг щеше да донесе на бедните страдащи маси, далеч надхвърляха грубите му постъпки на лично облагодетелстване и относително нищожните унищожения, които извършваше. Ничи често се оказваше обект на неговите прегрешения. Това бе цена, която си струваше да плати в името на помощта, предназначена за безпомощните. Единствено това бе от значение. Външната врата се затръшна и в апартамента най—после останаха само Ничи и императорът. Тя стоеше изправена, с вдигната глава, с ръце, отпуснати покрай тялото. Наслаждаваше се на спокойствието на мястото. Великолепието не я впечатляваше, но тишината и спокойствието бяха лукс, който се бе научила да цени високо — въпреки съзнанието, че това е проява на егоизъм. В палатките винаги се долавяше шумотевницата на плътно присъстващата армия. Тук цареше тишина. Огледа просторната и изящно подредена външна стая. Мина ѝ през ум, че Джаганг явно се е научил да цени качествата на подобни места. Вероятно той също копнееше за спокойствие.

Насочи вниманието си към вътрешната стая. Той бе вътре — чакаше, гледаше я. Мускулеста маса от безумство, преплетено с ярост.

Тя се насочи право към него.

— Искали сте да ме видите, Ваше Сиятелство?

Силната му ръка се повдигна към лицето ѝ и тя почувства зашеметяваща болка. Ударът я завъртя. Коленете ѝ посрещнаха пода. Джаганг я издърпа нагоре за косата. Втория път, преди да се стовари на пода, се блъсна в стената. Лицето ѝ запулсира с тъпа болка. Когато се поосвести, събра сили и отново се изправи пред него. Третия път се строполи на земята, забърсвайки по пътя си огромен свещник. По пода се разпиляха свещи. Дълга ивица плат от завесата, в която се бе вкопчила, търсейки опора в полета си, се отпра и се понесе над нея, за да покрие тялото ѝ, докоснало пода заедно с прекатурена масичка. Издрънча стъкло. Чу се звън на метал.

Всичко пред погледа ѝ се разми. В главата ѝ бе мъгливо и замаяно. Усещаше очите си готови да изхвъркнат от орбитите, челюстта си — потрошена, врата си — с изтръгнати мускули. Лежеше просната на пода, обливана от безмилостните вълни на болката, замаяна от рядкото опиянение на чувство.

По светлия ръб на килима под себе си видя алени петна. Кръв попиваше и в топлината на дървената настилка. Чуваше как Джаганг ѝ крещи, но не можеше да различи думите му — толкова силно бучаха ушите ѝ. Успя да се повдигне на хълбок с трепереща ръка. Вдигна пръсти към устните си и те потънаха в топла кръв. Изпита удоволствие от болката. Толкова отдавна не бе чувствала нищо — като се изключи онзи толкова кратък миг с Морецицата. Изпита величието на агонията.

Бруталността на Джаганг достигаше до дъното на душата ѝ не само поради жестокостта си, но и защото Ничи знаеше, че тази болка ѝ е нужна. Императорът също бе наясно, че тя е тук по своя воля — не по негова. Това само усилваше гнева му, а оттам и усещанията ѝ.

Яростта му като че ли бе смъртоносна. Ничи просто регистрира фактът, че най—вероятно няма да излезе жива от тази стая. Че няма да има време да научи заклинанията на Сестра Лидмила. Спокойно зачака да види какво ѝ е отредила съдбата.

Стаята постепенно позабави въртенето си и Ничи успя да се вдигне на крака. Застана права пред притихналата мускулеста фигура на император Джаганг. Бръснатата му глава отразяваше светлината от няколко лампи. Единственото окосмение по лицето му бяха двете четири—петсантиметрови плитки, тръгващи от двете страни на горната му устна, и третата, изникваща от средата на долната. Златната халка през лявата му ноздра и фината златна верижка, свързваща я с

друга халка на лявото му ухо, проблясваше на меката светлина. Освен тежките пръстени, украсяващи всеки един от пръстите му, не носеше другите символи на императорската си мощ — богат асортимент от всякакви ланци и накити, които обикновено окичваха врата му. Пръстените искряха с нейната кръв.

Беше разгърден, но за разлика от главата гърдите му бяха гъсто окосмени. Мускулите му се очертаваха ясно, сухожилията му изпъкваха с всяко свиване на юмруците му. Имаше осанка на бик и още по—необуздан характер.

Ничи, едва половин глава по—ниска от него, стоеше в очакване, втренчена в очите, които обикновено навестяваха кошмарите ѝ. Бяха тъмносиви, без бяло, наситени с мрачни, неясни фигури, носещи се по безбрежна мастиленосиня повърхност. Макар да не се различаваха ирис и зеница — там, където нормалните хора имаха очи, тук зееха бездни, — Ничи винаги безпогрешно разбираше кога погледът му е върху нея.

Това бяха очи на пътешественик по сънищата. На пътешественик по сънищата, комуто е отказан достъп до съзнанието ѝ. Сега вече тя знаеше защо.

— Е? — изръмжа той. — Плачи! Пищи! Крещи! Моли се! Спори! Извинявай се! Не ми стой като истукана!

Ничи преглътна стипчивия вкус на кръв и невъзмутимо посрещна огнения му поглед.

— Моля ви. Уточнете се, Ваше Сиятелство, кое от всичките предпочитате да сторя, колко време да продължа и дали да свърша, когато пожелае, или да изчакам, до като ме ударите така, че да загубя съзнание.

Той се хвърли отгоре ѝ с яростен вик. Вкопчи се за гърлото ѝ с мощната си ръка, за да я държи, докато ѝ нанася юмручни удари. Коленете ѝ омекнаха, но той я задържа, докато тя успя да се задържи на крака.

Пусна рязко гърлото ѝ.

— Искам да знам защо направи това с Кадар!

Тя отвърна на гнева му с кървава усмивка.

Той изви ръката зад гърба ѝ и я дръпна грубо към себе си.

— Защо го направи? Защо?!

Смъртният танц с Джаганг бе започнал. Отново като в сън си зададе въпроса дали този път ще се раздели с живота си.

Той бе убил цял куп Сестри, позволили си да му доставят неудоволствие. Онова, което съхраняваше Ничи — доколкото можеше да съществува подобно нещо, — бе абсолютното ѝ безразличие към живота. Тази нейна пълна незаинтересованост го привличаше като магнит, понеже виждаше, че е неподправена.

— Понякога си истински глупак — изрече тя с искрено презрение. — Твърде безскрупулен, за да видиш какво има пред носа ви.

Той продължи да извива ръката ѝ до момента, в който тя си помисли, че костите ѝ със сигурност ще се прекършат. Пулсиращата ѝ буза улавяше топлия му дъх.

— Убивал съм за доста по—меки изказвания от това.

Болката не ѝ попречи да му се надсмее:

— Значи това искаш, да ме убиеш? Ако е така, стисни ме за гърлото и ме удуши или ме превърни в разкъсана кървава пихтия и ме остави да изтлея в краката ти — не си мисли, че можеш да ме смажеш под тежестта на голите си заплахи. Ако искаш да ме убиеш, бъди мъж и го направи. Или си затваряй устата!

Грешката, която повечето хора правеха с Джаганг, бе да повярват, че поради способността си да проявява такава безмерна жестокост е безчувствен, тъп скот. Какъвто не беше. Той бе един от най—интелигентните мъже, които Ничи бе срещала. Грубостта бе негова маска. Като резултат от достъпа си до мислите на толкова много различни хора той имаше възможност да черпи директно от тяхното познание, мъдрост и идеи. Това несъмнено усъвършенстваше интелекта му. Освен това познаваше най—скритите страхове на хората. Ако в него имаше нещо, което плашеше Ничи, то това не бе грубостта, а интелигентността му, защото тя знаеше, че интелигентността може да бъде бездънен извор на наистина оригинална жестокост.

— Защо го уби, Ничи? — отново попита той с глас, позагубил част от яростта си.

В съзнанието ѝ, като защитна каменна стена, бе мисълта за Ричард. Искаше Джаганг да я види в очите ѝ. Част от гнева на императора — беше убедена в това — се дължеше на факта, че не

може да проникне в съзнанието ѝ, че не може да я притежава, както притежава повечето други хора. Демонстративната ѝ усмивка го привличаше към нещо, което не можеше да има.

— Беше ми забавно да слушам как великият Кадар Кардиф моли за милост и да му я откажа.

Джаганг отново избухна в неистов рев — звуци, несъвместими с тъй изящно уредената му спалня. Ничи като в мъгла видя как ръката му се вдига към нея. Стаята изведнъж се завъртя. Очакваше да се блъсне в нещо и да чуе звук от трошене на кости. Вместо това политна и тялото ѝ бе посрещнато от изненадваща мекота — леглото, даде си сметка след миг. По някакъв начин се бе разминала с колоните от мрамор и махагон в четирите краища — те със сигурност биха я убили. Съдбата явно си играеше с нея. Джаганг се стовари отгоре ѝ.

Ничи си помисли, че сигурно сега вече ще я пребие до смърт. Вместо това погледът му посрещна нейния от сантиметри разстояние. Възседна я, разтвори краката ѝ. Месестите му пръсти се впиха във връзките на корсета ѝ. Дръпна рязко плата и отвътре изскочиха голите ѝ гърди. Пръстите му започнаха да стискат оголената плът, докато очите ѝ се напълниха със сълзи. Не го гледаше, нито се съпротивляваше. Напротив, лежеше като труп, докато той вдигаше роклята около кръста ѝ. Мисълта ѝ започна далечното си пътешествие — там, където можеше да проникне единствено сама. Тежкото му тяло отгоре ѝ я оставяше без дъх.

Отпуснала ръце, разтворила пръсти и немигащи очи, Ничи се бе втренчила в копринените гънки върху балдахина над леглото, съзнанието ѝ, намерило уюта на далечното, самотно място, оставаше незасегнато. Болката идеше нейде отдалеч. Мъката, с която си поемаше дъх, ѝ се струваше банална.

Докато той задоволяваше долните си страсти, тя съсредоточи мислите си върху онова, което ѝ предстоеше. Никога преди не ѝ се бе струвало възможно. Вече знаеше, че е постижимо. Просто трябваше да реши да го направи.

Джаганг я зашлеви, принуждавайки я да върне мислите си към него.

— Толкова си тъпа, че не се сещаш дори да стенеш!

Тя разбра, че е свършил. Не му стана приятно, че не е забелязала. С усилие се въздържа да не вдигне ръка към челюстта си, която

направо пареше от онова, което на него му се струваше плесница, но за всеки друг бе мощен взрив, способен да те раздроби на парчета. От брадичката му се стичаше пот, която капеше върху лицето ѝ. Мощното му тяло блестеше от физическото усилие, в което тя не бе взела никакво участие.

Гърдите му се повдигаха, очите му я гледаха напрегнато. В тях, разбира се, преобладаваше гневът, но Ничи си помисли, че вижда и нещо друго — някакво съжаление или може би страдание. Може би дори болка.

— Значи това искаш да правя, Ваше Сиятелство? Да стена?

В гласа му се усети горчивина, щом се отпусна отстрани край нея.

— Не. Искам да реагираш.

— Но аз реагирам — отвърна тя, без да отмества поглед от балдахина. — Просто не е реакцията, която искаш.

Той се изправи.

— Какво ти става, жено?

Тя го погледна за момент, после отвърна очи.

— Нямам представа — отвърна след миг съвсем честно. — Но ми се струва, че трябва да разбере.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джаганг вдигна ръце.

— Съблечи се. Ще прекараш нощта тук. Доста време мина. — Този път неговите очи се втренчиха в тавана. — Липсваше ми в леглото, Ничи.

Тя не отвърна. Не ѝ се вярваше, че може да му липсва нещо в леглото. Не можеше да си представи, че той знае какво е да ти липсва човек. Това, което му липсваше, според нея бе способността да чувства нечия липса.

Ничи се понадигна и спусна крака на земята, сваляйки черната си рокля. Изхлузи я през глава и я метна върху тапицирания кожен стол. Събра бельото си, разхвърляно по леглото и хвърли и него там, след което свали чорапите си и ги положи върху седалката. Той през цялото време гледаше тялото ѝ, гледаше я как оставя роклята си, приглаждайки смачкания от него плат, наблюдаваше мистериозната притегателност на жена, която се държи като жена.

Щом приключи, Ничи се извърна към него. Стойката ѝ излъчваше гордост, сякаш му казваше, че онова, което Джаганг получава, може да вземе единствено насила и никога като дар на добра воля. Ничи познаваше чувството на ограбеност в израза му. И това бе единственият му начин да завоюва победа — колкото повече взимаше от нея чрез сила, толкова по—категорично му показваше тя, че не може да я има по друг начин. И толкова повече го влудяваше това. Ничи би предпочела да умре, вместо да му даде даром тъй желаното от него — и той бе наясно с жестоката истина на този факт.

Най—сетне Джаганг се откъсна от мрачните си копнения и вдигна поглед към очите ѝ.

— Защо уби Кадар?

Тя седеше на ръба на леглото, точно срещу него, на малко повече от ръка разстояние, но не така, че той да не може да я достигне. Повдигна голите си рамене.

— Ти не си Орденът. Орденът не е един определен човек, а идеал за организация, основаваща се на справедливостта. И като такъв ще

надживее всеки отделен човек. Ти служиш на този идеал и на Ордена — засега единствено в качеството си на жесток пълководец. Орденът би могъл да издигне на твое място всеки безскрупулен човек — теб, Кадар, който и да е друг. Аз просто унищожих един човек, който в определен момент можеше да се превърне в заплаха за теб, преди да си успял да се издигнеш над сегашното си положение.

Джаганг се усмихна широко.

— Очакваш да ти повярвам, че си го направила заради мен? Е, сега вече ме пързаяш.

— Ако предпочиташ да го кажеш така — твоя воля.

Гладките ѝ бели ръце и крака контрастираха рязко с тежките и пищни тъмнозелени завивки и чаршафи. Джаганг лежеше върху тях, отпуснат на няколко изпомачкани възглавници, безсрамно гол пред нея. Очите му изглеждаха дори още по—тъмни от обикновено.

— Какви са тия слухове за „Джаганг Справедливия“?

— Това е новата ти титла. Нещото, което ще те спаси, ще те направи победител, ще ти донесе повече слава, отколкото каквото и да било друго. И въпреки това, в знак на благодарност за унищожаването на една бъдеща заплаха за положението ти, за превръщането ти в герой в очите на хората, ти ме наказваш с кръв. Той се облегна на ръката си.

— Понякога ме караш да се замислям дали в приказките, че не си с всичкия си, няма нещо вярно.

— Какво ще стане, ако убиеш всички?

— Ами ще са мъртви.

— Напоследък ми се случило да минавам през градове, където преди това са били твоите войници. Май вече не правят нищо лошо на хората — поне не избиват всичко живо, както правеха, когато започна похода си в Новия свят.

Той протегна ръка и я сграбчи за косата. Изсумтя гневно и я дръпна по гръб край себе си. Дъхът замря в гърлото ѝ, когато Джаганг се подпря на лакът и спусна поглед в очите ѝ.

— Твоята работа е да даваш примери с хора, да ги убеждаваш, че са длъжни да дават своя дан за каузата ни. Да ги накараш да се страхуват от Императорския орден и неговия справедлив гняв. Това се иска от теб.

— Нима? Тогава защо войниците не правят същото? Защо оставят на мира градовете, през които минават? Защо с нищо не

допринасят за всяването на ужас в сърцата на хората? Защо не сричат до основи всяко село и град, през които минават?

— И после кого ще управлявам — само войниците си ли? Ами кой ще работи? Кой ще произвежда? Кой ще осигурява прехрана? Кой ще плаща данъци? Кой ще очаква надеждата за Ордена? Кой ще възхвалява великия император Джаганг, ако изстребя всички?

Той се отпусна по гръб.

— Може и да те наричат Господарката на смъртта, но не можем винаги да постъпваме според желанията ти и да избиваме всичко живо. На този свят ти си обвързана с целите на Ордена. Ако хората чувстват, че появата му не означава нищо друго освен смърт, ще се съпротивляват до край. Трябва да знаят, че съпротивата е единственото не що, което ще ги доведе до бърза и сигурна смърт. Ако се убедят, че нашата поява им осигурява морален живот, живот, който поставя чадата на Създателя и благоденствието на обикновения човек над всичко друго тогава ще ни посрещнат с отворени обятия.

— Ти унищожи до основи този град — предизвика го тя, като го принуждаваше да признае правотата на стореното от нея. — Макар жителите му да бяха избрали да минат на страната на Ордена.

— Издадох заповед всички оцелели да бъдат оставени да се завърнат по домовете си. Край на безчинствата. Хората измениха на обещанията си и по този начин пуснаха жестокостта в домовете си. Видяха я, но вече всичко свърши, настъпи новият ден на новия ред. Предишните идеи за граници и отделни страни са вече в миналото, както стана в Стария свят. Всички хора ще живеят под общо управление и ще влязат заедно в новата епоха на благоденствието — под управлението на Императорския орден. Единствено онези, които се съпротивляват, ще пострадат — не защото се съпротивляват, а защото в края на краищата те са предатели и изменници, застрашаващи благоденствието на своите близки, и като такива следва да бъдат унищожавани.

Тук, в Андерия, бе ключовата битка в нашата война. Най—сетне Ричард Рал бе отхвърлен от самите хора, които разпознаха истинската стойност на предлаганото от нас. Той никога повече няма да смее да твърди, че е представител на масите.

— Та ти нахлу и изкла...

— Местните управници не спазиха своите обещания — никой не може да каже каква част от населението е участвало в заговора им, — така че народът трябваше да си плати, но като цяло те извоюваха своето място в Ордена заради своя кураж категорично да отхвърлят Господаря Рал и остарелите, егоистични и прозаични морални поучения, които той им предлагаше. Сега нещата се промениха. Хората вече не вярват на Господаря Рал, нито пък той може да им вярва. Ричард Рал е свален от трона си владетел.

Вътрешно Ничи се усмихна — тъжно. Тя бе паднала жена, Ричард бе паднал мъж. Имаха обща съдба.

— Да, тук, в тази малка страна — рече гласно тя, — той претърпя провал, но далеч не е загубил войната. Все още е опасен. В края на краищата ти не успя да спечелиш всичко, което искаше, именно поради неговата намеса. Той не само ти отне възможността за чиста победа, като унищожи огромни количества провизии и остави в пълен хаос организацията на производството, но и се измъкна ловко от ръцете ти тъкмо когато възнамеряваше да го пипнеш.

— Аз ще го пипна!

— Нима? Съмнявам се. — Тя проследи свиването на юмука му и изчака да се отпусне, преди да продължи: — Кога ще придвижиш частите си на север, към Средната земя?

Джаганг прокара длан по косматите си гърди.

— Скоро. Най—напред искам да им дам достатъчно време, за да се притъпи бдителността им. Когато се отпуснат, ще нападна на север.

Истинският пълководец трябва да умее да прониква в същността на битката, да може да променя в движение тактиката си. Ако сега тръгнем на север и навлезем в Средната земя, ще ни посрещнат като освободители, които благославят хората с милостта на Създателя. Трябва да спечелим сърцата и душите на непосветените.

— Ти си решил да направиш тази промяна? Сам? Без да се съобразяваш с волята на Създателя?

Той я изгледа свирепо, възмутен от безочieto й, сякаш за да й напомни, че не е толкова глупава и знае, че е недопустимо да задава подобни въпроси.

— Аз съм императорът. Не е необходимо да се съветвам с жреците. Но тъй като съветът им винаги е добре дошъл, вече говорих с някои от тях. И те се изказаха благоприятно относно плановете ми.

Брат Нарев смята, че това е правилният път и вече даде благословията си. Ти по—добре си гледай своите задачи и унищожавай всяка идея за неподчинение. Ако не изпълняваш заповедите ми, е, в такъв случай никой няма да страда чак толкова за някаква си Сестра. Разполагам с достатъчно от вас.

Заплахите му, колкото и да бяха стряскащи, не я впечатлиха. Подозрителният му поглед бе започнал да вниква в начина ѝ на мислене.

— Това, което правиш, е да сложиш нещата по местата им — рече тя. — Но всичко трябва да бъде разпределено на малки парченца, за да могат хората да ги преглътнат. Те не разполагат с мъдростта на Ордена, за да знаят какво е най—добре за тях — обикновените хора рядко притежават такива способности. Дори твърдоглавец като тебе би могъл да разбере, че съм помогнала за осъществяването на плановете ти, помагайки на онези, които не можеш да си позволиш да убиеш, да разберат, че си им спасил живота поради чувството си за справедливост. Мълвата за подобни неща печели хорските души.

Той я изгледа косо.

— Аз съм пречистващият огън на Ордена. Огънят е необходимият пожар, но не и важният край — той е просто средство за достигане на края. От пепелта, създадена от мен, Джаганг, ще поникне и израсте новият ред. Имен но този край, тази величествена нова епоха за човека, гарантира тези средства. Относно тези неща аз, а не ти, съм отговорен да решавам що е справедливост, кога и как ще я прилагам и спрямо кого.

Суетата му я изкарваше от търпение. Гласът ѝ помръкна:

— Аз просто дадох име на всичко това — Джаганг Справедливия, и започнах да разпространявам тази титла при всеки удобен случай. В името на това пожертвах живота на Кадар — поради същите причини, които току—що изброи. Това трябва да бъде извършено сега, за да има необходимото време да се разпространи и развие, в противен случай Новият свят съвсем скоро ще се изправи необратимо срещу Императорския орден. Аз избрах времето и мястото и като жертвах живота на Кадар Кардиф — живота на един герой, — доказах пълната ти отдаденост на каузата на Императорския орден. За твое добро. Всеки грубиян би могъл да запали пожар; тази нова титла разкрива моралните ти качества — още едно доказателство за

превъзходството ти спрямо хората. Аз посях онова животворно семе, което ще те превърне в герой в очите на обикновените хора и още по— важно, в очите на жреците. Нима ще се преструваш, че за теб тази титла е не на място? Или че няма да ти служи достатъчно добре? Това, което сторих съвсем сама, ще ти спечели неща, които могъщата ти армия не успя: доброволни съюзничества без битка, които няма да ти струват абсолютно нищо. Благодарение на живота на Кадар аз, Ничи, те превърнах в много повече от онова, което ти изобщо би могъл да постигнеш. Аз, Ничи, ти осигурих високоморална репутация. Аз, Ничи, те превърнах в управника, комуто хората имат доверие, понеже смятат, че е справедлив.

Той отвърна очи от пламналия ѝ поглед и за момент се остави на мислите си. Най—накрая ръката му се отвори и пръстите му нежно погалиха бедрото ѝ. За него докосването бе израз на признание — признание, че тя има право, макар да не ѝ го каза.

След малко се прозя и очите му се приклопиха. Дишането му се успокои и се унесе в дрямка — както обикновено, когато бяха заедно. От нея се очакваше да остане на мястото си, за да може когато той се събуди, да му е подръка. Този път тя възнамеряваше да си тръгне. Но не веднага. Още не.

Около час по—късно Джаганг най—сетне се събуди. Ничи все още лежеше, втренчила поглед в балдахина, замислена за Ричард. В плана ѝ като че ли липсваше нещо — още едно парченце, което ѝ се искаше да си дойде на мястото.

В съня си Джаганг се бе извърнал с гръб към нея. Сега се обърна. Очите му се впиха в плътта ѝ с възобновена страст. Придърпа я към себе си. Тялото му бе горещо като скала, изложена на слънцето и само мъничко по—меко.

— Задоволи ме! — заповяда ѝ той с дрезгав съсък, който би накарал всяка друга жена трескаво да се захване за работа.

— Или какво? Ще ме убиеш? Ако се страхувах от това, вече да не съм тук. Действаш принудително, не очакваш да ти отвърнат от любов. Няма да взема участие в това доброволно, нито пък ще ти позволя да се заблуждаваш, че те желая.

Той я зашлеви и тя падна възник на леглото.

— Спиш с мен, защото ти харесва! — Сграбчи я за китката и отново я придърпа към себе си. — Защо иначе ще си тук?

— Защото ми заповяда.

Той се усмихна мазно.

— И ти дойде, макар че би могла да не го направиш.

Тя отвори уста, но не намери отговор, който би могла да изрази с думи — не и такъв, който той би разбрал.

С победна усмивка той се стовари върху нея и допря устни в нейните. Това, което за нея бе болка, за него се считаше за нежност. Неведнъж ѝ беше повтарял, че е единствената жена, която си е правил труда да целува. Явно вярваше, че като изразява подобни чувства, не ѝ оставя друг избор, освен също да прояви отношение към него, сякаш изразът на чувства беше разменна монета, с която можеш да си купиш близост по поръчка.

Бе само началото на една дълга нощ — на едно дълго мъчение. И тя го знаеше. До сутринта щеше да ѝ се наложи да изтърпи още няколко насилствени съвкупления. Въпросът му препускаше към някакво отдалечено кътче на съзнанието ѝ.

Утрото дойде, придружено от приглушеното пулсиране на болката от последвалия бой и по—острите бодежи на местата, където я бе удрял след като установи, че онова, което бе приемал за доброволно отдаване, е само измама, която го вбеси дори повече от преди. Възглавниците бяха опръскани с кръвта ѝ. Бе една дълга нощ, изпълнена за нея с рядка наситеност на чувства.

Ничи знаеше, че е зла и заслужава подобно грубо отношение и насилие. На това не би могла да предложи никакво морално възмущение; дори правейки всички тези ужасни неща с нея, Джаганг не се и доближаваше до нейната покварена душа. Греховете му касаеха по—незначителните плътски дела и това можеше да се очаква — всички хора бяха малко или повече покварени по отношение на плътта. Но тъй като Ничи проявяваше безразличие към заливащото я отвсякъде море от страдание, тя бе покварена в сферата на духа. Това си беше чиста форма на злото — и тя го знаеше. Именно поради тази причина заслужаваше да изстрада всичко онова, което той правеше с нея. За известно време онова дълбоко мрачно място в душата ѝ се бе запълнило.

Вдигна пръсти към устата си и установи, че раните ѝ са болезнени, но прибрани. Заздравяването обаче не предлагаше гарантираните усещания на получаването им, така че тя предпочиташе

да се остави в ръцете на някоя от другите Сестри, за да я излекува, отколкото да му достави удоволствието да присъства на мъките ѝ.

Докато обмисляше тези неща, се сети за Сестра Лидмила.

Установи, че Джаганг не е в леглото до нея. Повдигна се и го видя седнал на един стол наблизо да я наблюдава. Покри гърдите си с чаршафа, опръскай с кръв.

— Ти си свиня.

— Не можеш да ми се наситиш. Каквото и да говориш за мен, Ничи, истината е, че искаш да го правиш. Защо иначе ще останеш?

Кошмарните му очи я гледаха втренчено, опитвайки се да пробият път към съзнанието ѝ. Не успяваха. Той вече не можеше да бъде кошмар за нея. Ричард пазеше съзнанието ѝ.

— Не е поради причини, които би искал да чуеш. Стоя тук, понеже крайната цел на Ордена е високоморална. Искам тя да се осъществи. Искам страданието на безпомощните жертви на живота да свърши. Искам най—сетне всички хора да са равни и да водят нормален живот. Посветила съм почти целия си живот на тези цели. Ордена може да помогне за построяването на такъв свят. Ако трябва да те понасям — дори да ти помагам — в името на постигането на такъв край, то това е лъжица, която съм готова да преглътна.

— Приказките ти са благородни, но зад тях се крие нещо повече. Ако можеше, сигурен съм, че би си тръгнала.

— Или — той се засмя — ако наистина искаше да го направиш, би си тръгнала. Кое от двете, Ничи?

Тя не желаше да отговаря на този въпрос. Болеше я главата.

— Какви са тези приказки, че си щял да строиш дворец?

— А, значи си чула. — Той си пое дълбоко въздух и го изпусна шумно. — Ще бъде най—великолепното място, съществувало някога. Достойно обиталище на императора на Императорския орден, на човека, комуто се подчиняват и Старият, и Новият свят.

— На човека, който иска да му се подчиняват. Господарят Рал стои на пътя ти. Колко пъти вече те изиграва?

В очите на Джаганг проблесна искра, която Ничи знаеше, че може да се превърне в унищожителен пламък. Ричард наистина бе обърквал плановете на Джаганг неведнъж. Дори да не бе постигнал окончателна победа над императора, го бе уязвявал достатъчно сериозно. Кое то си бе изумително постижение за малобройната му

армия, изправила се пред несметната мощ на Императорския орден. Човек като Джаганг не можеше да преглътне подобно унижение — все едно някой го бе пронизал в сърцето.

— Ричард Рал ще бъде унищожен, не се тревожи — тихо изръмжа Джаганг.

Ничи побърза да смени темата, преминавайки на нещата, които наистина я интересуваха:

— И откога завоевателят на цялата земя император Джаганг е станал мекушав и разглезен и иска да живее в разкош?

— О, но сега аз съм Джаганг Справедливия, забрави ли? — Той стана от стола и се просна на леглото до нея.

— Ничи, съжалявам, че ти причиних болка. Никога не съм искал да го правя, но ти ме принуждаваш. Знаеш, че те обичам.

— Обичаш ме и въпреки това ме смилаш от бой? Обичаш ме и въпреки това не си ми споменал нито дума за толкова грандиозен проект като построяването на дворец? Не, за теб аз съм едно нищо.

— Казах ти, съжалявам, че ти причиних болка — но ти сама си си виновна и го знаеш. — Гласът му прозвуча почти топло и с любов. При споменаването на двореца лицето му поомекна и погледът му се успокои. — Крайно време е да се сдобия с подобаващо и достойно жилище.

— Ти, човекът, който бе доволен от живота си в шатрата, иска да живее в разкошен дворец? Но защо?

— Защото след като Новият свят попадне под управлението на Императорския орден, ще бъда задължен в качеството си на владетел на всички тези хора да се движа в подобна царствена среда ... но освен това в двореца ми ще има повече от обикновен разкош.

— Разбира се — озъби му се тя. Той я стисна за ръката.

— Ничи, аз с чест ще нося титлата Джаганг Справедливия. Права си, време е за подобна крачка. Ядосах се, защото ти сгреши, като я предприе, без да обсъдим предварително действията ти. Но нека забравим миналото.

Тя не каза нищо. Той стисна ръката ѝ още по—силно — за да подчертае, че в думите му има искреност, така поне реши тя.

— Новият дворец ще ти хареса, ще видиш. — С пръстите на другата си ръка нежно я погали по бузата. — Ще имаме възможност да прекараме там доста дълго време.

Думите му я накараха да подскочи.

— Доста дълго време ли?

За пръв път си даде сметка, че в желанието на този мъж да има собствен дворец, след като Ричард му отне Двореца на пророците, се крие нещо повече от суета. Той Искаше и другото отказано му от Ричард нещо. Нима ...

Тя вдигна поглед. Той просто се усмихна на въпроса в очите ѝ.

— Строежът вече започна — рече след малко, отклонявайки се от този въпрос. — В него участват архитекти и велики строители от всички краища на Стария свят. Кой не би искал да бъде част от подобен мащабен проект?

— А Брат Нарев? — опипа почвата тя. — Какво мисли той за построяването на толкова разточителен дом, предназначен за един—единствен човек, когато наоколо е пълно с нуждаещи се хора?

— Брат Нарев и неговите последователи прегърнаха топло тази идея — Джаганг ѝ се усмихна лукаво. — Те, разбира се, също ще живеят там.

Ничи изведнъж разбра.

— Той ще направи заклинанието около новото място — в изумление прошепна тя на себе си.

Джаганг ѝ отвърна с усмивка, очевидно доволен от реакцията ѝ.

Брат Нарев бе прекарал в Двореца на пророците почти колкото нея — около сто и седемдесет години, и за цялото това време бе остарял с не повече от десетина—петнадесет години. Както и тя. Никой освен Ничи никога не разбра, че той е нещо повече от прост работник в конюшните — че притежава дарбата.

През цялото това време, през което никой, дори Ничи, не му обръщаше почти никакво внимание, той сигурно внимателно е изучавал обвиващото Двореца заклинание. Доколкото ѝ бе известно, повечето от младите последователи на Брат Нарев бяха млади магьосници от Двореца на пророците. Които имаха достъп до подземията. Вероятно те също са му доставяли полезна информация. Но нима е възможно наистина да стори подобно нещо?

— Разкажи ми за двореца — обади се Ничи. Предпочиташе да чува гласа му, отколкото да стои в тишината на втрещените в нея кошмарни очи.

Джаганг я целуна по ръката — както мъж целува жена, а не както насилник целува жертвата си. Тя изтърпя жеста с не повече благоразположение от всичко останало. Този път той като че ли не забеляза отношението ѝ и ако се съди по усмивката на лицето му, като че ли дори му хареса.

— Обиколката на всичките му зали ще е повече от двадесет километра. — Той протегна ръка във въздуха и започна да описва въображаемите форми на нечувания дворец.

— Светът не е виждал негово подобие. Докато аз продължавам да се боря за осъществяването на надеждите на Ордена в Новия свят, докато предавам волята на Създателя на злите и алчните и полагам усилия за изгонването на егоистичните идеали на древните религии, основаващи се на магии, там, в родината, продължава строежът на новия дворец.

Ще отнеме години да се набави цялото количество камъни, необходими за строежа. Разнообразието на материалите ще говори само по себе си за величието на двореца. Мраморите ще бъдат от най—скъпите. Дърветата — най—добрите. Всеки материал, използван в строежа, ще бъде изключителен и уникален. Над него ще се трудят най—добрите майстори и в техните ръце всеки материал ще придобие величественост.

— Да, но въпреки че там ще живеят и други хора — с хладно презрение отрони тя, — това ще бъде нафуканият паметник на един—единствен човек: великият и могъщ император Джаганг.

— Напротив — той ще бъде посветен на славата на Създателя.

— О, нима? Значи в такъв случай да очакваме там да живее и самият Създател?

Джаганг посрещна богохулните ѝ думи със смръщен поглед.

— Брат Нарев настоява дворецът да бъде място за обучение. Той ще вложи духовния си опит в начинанието и лично ще наглежда процеса, докато аз разчиствам пътя за навлизането на Ордена из целия свят.

Точно това искаше да чуе тя.

Той се загледа в невидимата въображаема постройка която сякаш още се полюшваше във въздуха пред тях. Гласът му придоби тържественост:

— По този въпрос с Брат Нарев сме на едно мнение. За мен той винаги е бил като баща. Той дава цвят на идеите ми. Духовният му опит винаги ме е насочвал. Благодарение на него стоя начело и обирам лаврите от нашите победи, но без моралните му поучения бих бил нищо. Моите победи се дължат на единството на Ордена, който е само част от цялото, както всички ние сме само незначителни елементи на човечеството като цяло. Ти си права: не съм единственият, който би могъл да застане начело на Ордена. Но в момента аз съм този, който държи нещата в свои ръце. Никога с нищо не бих изневерил на доверието на Брат Нарев — то би било равносилно на това да изменя на самия Създател. Той предопределя нашите пътища.

Единственото, което исках, бе да построя място, подходящо за живот за всички нас. Място, откъдето бих могъл да ръководя хората по пътя към тяхното благоденствие. Брат Нарев бе човекът, който поде мечтата ми и ѝ придаде морална форма, като видя как всички хора, когато видят огромната сграда, получават представа за мястото на човека в новия ред — разбират, че човек никога не може да се издигне до величието на Създателя и че сам по себе си всеки е незначителен елемент във великото братство на човечеството и като такъв трябва да работи в услуга на своите събратя, които се нуждаят от помощ, за да може цялото човечество да върви напред. Така новият дворец ще се превърне в място, пред което всеки ще се кланя смирено, понеже ще съзнава собствената си незначителност пред величието на Създателя, ще вижда собствената си ощетена, измъчена, изкривена, долна природа — понеже всички хора на този свят са такива.

Докато Джаганг описваше това място, Ничи сякаш го виждаше пред очите си. То наистина щеше да подтиква хората към смирение. Джаганг едва не внуши на самата я подобно усещане — както някога бе успял да го направи Брат Нарев.

— Точно затова останах — прошепна тя. — Понеже Орденът преследва справедливи цели.

Липсващото парченце току—що бе намерено.

В тишината Джаганг отново я целуна. Тя го остави да свърши, след което се откъсна от прегръдката му. Отнесенният му поглед проследи как тя става и започва да се облича.

— Ще ти хареса там, Ничи. Това ще бъде идеалното за теб място.

— Нима? Като за Кралицата—робиня?

— Като кралица, ако желаяш. Възнамерявам да ти дам власт, каквато никога досега не си притежавала. Ще бъдем щастливи там — ние двамата. Наистина щастливи.

Дълго, дълго време ще бъдем много, много щастливи.

Тя издърпа чорапа си нагоре по крака.

— Когато Сестра Улиция и другите четири откриха начин да избягат, аз реших да остана, понеже знаех, че Орденът сочи единствения морален път за човечеството. Но сега ...

— Ти остана, защото без Ордена би била кръгла нула.

Тя отвърна поглед от очите му. Пъхна роклята през главата си, ръцете през ръкавите и я издърпа надолу към краката.

— Аз съм нищо без Ордена, както съм нищо и с него. Като всеки друг. Всички ние сме нищожества. Такъв е животът. Така ни учи Създателят. Но Орденът сочи на човека неговия дълг да води по—добър живот за доброто на всички. А аз съм императорът на Императорския орден! — лицето му угасваше по—бавно, отколкото се бе вменило. Ръката му се вдигна неопределено в настъпи тишина и той продължи с по—мек глас: — Под управлението на Ордена светът ще се обедини в едно цяло. Дворецът бъде готов, ще бъдем щастливи там, Ничи. Аз и ти, водени от духовния опит на нашите жрец. Ще видиш. Когато ...

— Тръгвам си. — Тя пъхна крака в ботуша си.

— Няма да те пусна.

Ничи спря посред нахлузването на втория ботуш и се вгледа в очите му. Повдигна пръст срещу една каменна ваза, поставена на масичка край отсрещната стена. Блесна светкавица. Вазата се взриви сред облак прах и отломки стаята потрепери от гърма. Завесите се разлюляха. Стъклата на прозорците задрънчаха.

Щом прахът се раздигна, тя рече:

— Ти няма да ме пуснеш?

Наведе се и започна да си връзва връзките.

Джаганг се приближи към масичката и прокара пръст по праха, останал от каменната ваза. Обърна се към Ничи във величествената си императорска голота:

— Ти какво, заплашваш ли ме? Нима наистина си мислиш, че би могла да използваш силата си срещу мен?

— Не си мисля — тя затегна връзките си. — Знам го със сигурност. Истината е, че не го правя, защото така съм решила.

Той я изгледа предизвикателно.

— И защо така?

Ничи се изправи и го изгледа.

— Защото, както сам каза, Ордена има нужда от теб — ти си неговият водач. Ти подклаждаш пречистващия огън. При това го правиш доста добре. Може дори да се каже, че си вършиш работата с изключителен талант.

Ти си Джаганг Справедливия. Сам прозря мъдростта в титлата, с която те дарих, и занаят ще я използваш в името на целите, които си е поставил Ордена. Именно поради тази причина реших да не използвам силата с срещу теб. То би било все едно я използвам срещу Ордена — срещу личния си дълг към бъдещето на човечеството.

— Тогава защо искаш да си тръгнеш?

— Защото се налага. — Тя го изгледа с ледена решителност и смъртна заплаха. — Преди да си тръгна, и прекарам с известно време със Сестра Лидмила. Докато съм с нея, искам да се оттеглиш изцяло от нейното съзнание и да не се намесваш, докато не си тръгна. Ще използваме твоите шатри, понеже ти така или иначе не си там. Ще се погрижим никой да не ни безпокои, докато не свършим. Всеки, който влезе без изричното ми позволение, ще умре. Включително и ти. Имаш думата ми на Сестра на мрака че ще изпълня обещанието си. Когато свърша и си тръгна, можеш да правиш със Сестра Лидмила каквото пожелаеш — ако щещ убий я, макар да не виждам причина да се занимаваш с нея — тя така или иначе може да ти бъде от голяма полза.

— Разбирам. — Могъщите му гърди се повдигнаха. Бавно изпусна дъх. — И колко време ще отсъстваш този път, Ничи?

— Този път не е като другите. По—различно е.

— Колко?

— Вероятно не много. А може и доста дълго. Още не знам. Остави ме да си върша работата и ако мога, един ден ще се върна при теб.

Той се вгледа в очите ѝ, но не успя да пробие в съзнанието ѝ. — Имаше някой друг, който охранява тази територия и пази мислите ѝ необезпокоявани.

През цялото време, прекарано с Ричард, Ничи не успя научи онова, което най—силно желяеше да разбере, но смисъл бе научила твърде много. През по—голяма част от времето, тя бе успявала да заравя това нежелано знание в нямото безмълвие на безразличието. От време на време обаче, най—неочаквано, това познание се надигаше от гробницата си и я завладяваше. И когато това ставаше, тя се оказваше безпомощна, не можеше да направи нищо, освен да чака, потънала в мъглата на хладната незаинтересованост, да го зарови отново. Впервайки очи в безкрайната черна нощ из нечовешките очи на Джаганг, които не разкриваха нищо друго освен златната мъглявост на душата му, Ничи докосна с пръст халката, която той бе заповядал да вкарат през устната ѝ като знак, че е негова лична робиня. Тя освободи тънка нишка Субстрактивна магия и халката изчезна.

— Къде отиваш, Ничи?

— Да унищожя Ричард Рал вместо теб.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зедикус Зу'л Зорандер някак си бе успял — къде с приказки, къде с усмивки — да си проправи път през другите войници, но тези тук никак не се трогваха от обясненията му, че е дядо на Ричард. Започна да си мисли, че сигурно щеше да е по—добре да се появи в лагера денем — така би избегнал доста подозрения. Но бе уморен и въобще не си бе представял, че ще се получи такъв проблем.

Войниците с право бяха подозрителни — това му се нравеше, но, от друга страна, бе на прага на силите си, пък и имаше по—важна работа от това да отговаря на въпроси — всъщност самият той имаше доста неща да пита.

— Защо искате да го видите? — повтори по—едрият страж.

— Нали ви казах. Аз съм дядо на Ричард.

— Става въпрос за онзи Ричард Сайфър, когото споменахте, и който ...

— Да, да, така се казваше като малък и затова така съм свикнал да го наричам, но имах предвид Ричард Рал, както се нарича сега. Нали се сещате, Господарят Рал, вашият пълководец? Мисля си, че дядото на човек от такава величина като вашия Господар Рал заслужава известно уважение. Защо не и топла вечеря.

— Аз пък мога да кажа, че съм брат на Господаря Рал — рече мъжът, стиснал здраво юздата на коня на Зед, — ама това не ме прави такъв.

Зед въздъхна.

— Казвам ви самата истина.

Колкото и да бе досадна цялата ситуация, някъде дълбоко вътре в себе си Зед бе доволен да види, че момчетата не са глупави, че не е лесно да ги измами човек.

— Но освен това съм и магьосник — прибави след малко, като за подсилване на ефекта свъси вежди. — Ако не бях приятелски настроен, можех да ви превърна в изгоряла факла и да си продължа по пътя, без вие двамата изобщо да ме спрете.

— Ако не бях приятелски настроен — отвърна мъжът, — можех да дам сигнал — и бездруго те оставихме да дойдеш толкова навътре, че си обграден отвсякъде — и дузината стрелци, които се спотайват в мрака наоколо, щяха да изстрелят стрелите си, които и в този момент те държат на прицел — всъщност както и от мига, в който стъпи на наша територия.

— Аха — доволно заби пръст във въздуха Зед, — всичко това е прекрасно, но...

— А дори да се наложи да изгоря като факла в служба на Господаря Рал, стрелите пак ще те намерят, без да е нужно да давам каквото и да е сигнал.

Зед прибра пръста си и се покашля, но вътрешно се засмя. Ето го, Първият магьосник, а ако не влизаше в приятелски лагер, можеше да се окаже надхитрен в закачливата им игра от най—обикновен войник. А може би не.

— Първо на първо, сержант, както вече ви казах, аз съм магьосник, така че вече знам за стрелците и съм се погрижил за заклинания, възпиращи стрелите им, така че биха могли да излетят към мен, представлявайки не по—голяма опасност от кухненски парцали. Няма какво да се притеснявам от тях. Второ, дори да лъжа — което без съмнение си мислиш точно в този миг, — допусна грешка като ми каза за дебнещата ме заплаха, и това ми дава възможност, в качеството ми на прочут магьосник, да използвам магията си срещу нея.

Лицето на мъжа бавно се разтегна в усмивка.

— Виж, това е възхитително. — Той се почеса по главата. Погледна другаря си, после отново Зед. — Прав си точно това си мислех: че може да лъжеш за това, дете знаеш, че стрелците дебнат в тъмното.

— Ето, виждаш ли, млади човече? Значи в крайна сметка не си чак толкова умен.

— Прав сте, сър, не съм. Нали разбирате, бях толкова зает в разговора си с вас и толкова стреснат от магьосническите ви умения, че съвсем забравих да ви кажа какво друго има в мрака наоколо... — мъжът свъси чело — и което, осмелявам се да отбележа, би представлявало доста по—голяма заплаха от обикновените стрелци.

Зед го изгледа изпод вежди.

— Виж сега...

— Защо не ме послушате и не се върнете през деня, когато ще мога да ви разгледам по—добре, а вие ще можете да ни отговорите на някои въпроси?

Зед въздъхна отчаяно и слезе от коня. Потупа приятелски Паячка по гърба. Кафеникавата кобила на Зед имаше паякообразно черно петно на кадифената си задница, откъдето бе получила и името си. Млада, силна и с приветлив и жизнерадостен нрав, тя бе приятен спътник. Двамата със Зед бяха преживели доста заедно.

Зед пристъпи в малкото осветено от огъня на часовите пространство. Вдигна ръка и в дланта му се запали огън с бял пламък. Двамата войници ококориха очи. Зед ги погледна намръщен.

— Но след като толкова настоявате да ме огледате по—добре, аз разполагам със собствен огън. Така по—добре ли виждаш нещата, сержант?

— Ъ ... ами да, сър, да — заекна мъжът.

— Да, наистина. — В светлия кръг пристъпи жена. — Защо просто не освободи своя Хан и не демонстрира уменията си? — Тя махна с ръка към мрака, сякаш да даде на останалите свободно. Извърна се с усмивка, която не изразяваше нищо повече от любезност.

— Добре дошъл, магьоснико. — тя се поклони дълбоко.

— Зедикус Зу'л Зорандер, Първи магьосник, на вашите услуги...?

— Сестра Филипа, магьоснико Зорандер. Аз съм помощник на Прелата.

Тя махна с ръка и сержантът взе повода от Зед, за да отведе коня му. Зед го потупа по гърба, за да му покаже, че няма лошо чувство към него, след това потупа и Паячка за да ѝ даде да разбере, че няма нищо страшно и може да тръгне с мъжете.

— Отнасяйте се към нея с изключително внимание, сержант. Паячка е приятел.

Сержантът поздрави с отривист удар на юмрука в гърдите си.

— Ще се грижим за нея като за приятел, сър.

След като войниците отведоха Паячка, Зед рече:

— На Прелата ли? На кой по—точно Прелат?

Скулестата жена склучи длани.

— Прелат Вирна, разбира се.

— О, да, разбира се, Прелат Вирна.

Сестрите на светлината не знаеха, че Ан е жива. Или поне бе жива, когато Зед я видя за последен път преди няколко месеца. Ан бе пратила съобщение на Вирна чрез дневника си, че е жива, но в същото време я бе помолила е разкрива това пред другите — докато не му дойде времето. Зед се бе надявал Ан да се е намерила със Сестра на светлината в лагера на Д'Харанската армия. Със съжаление разбра, че явно не е. Заболя го за нея.

Е, не изпитваше особено благоразположение към Сестрите на светлината — цял живот несъгласие не се понася лесно, но се бе научил да уважава Ан като жена с дисциплина и решителност, макар някои от намеренията и някогашните ѝ цели да не разбираше. Най—малкото бе убеден, че двамата с Ан имат редица общи качества, но станалите Сестри обаче не познаваше.

Филипа изглеждаше на средна възраст, но при тях възрастта говореше малко. Можеше да е живяла в Двореца на пророците едва година, а не бе изключено да е прекарала там векове. Имаше екзотичен вид с тъмните си очи и високи скули. Подобно на Средната земя, в някои части на Стария свят се срещаха хора със специфични физически характеристики. Сестра Филипа се движеше с маниерите на отдадена на възвишените си помисли жена — като лебед, приел човешка форма.

— С какво мога да ви помогна, магьоснико Зорандер?

— Можете да ми казвате само Зед. Тази ваша Прелат будна ли е?

— Да. Насам, Зед, ако обичате.

Жената се плъзна към мрачните силуети на палатките и Зед се шмугна след нея.

— Дали ще ви се намери и нещичко за хапване?

Тя го погледна през рамо.

— Толкова късно?

— Хм, ами такава, доста бързах насам ... Пък и не е чак толкова късно, а?

В мрака тя му хвърли бърз поглед.

— Според учението на Създателя никога не е прекалено късно. Пък и ми изглеждате изтощен — от пътуването, убедена съм. — Усмивката ѝ му се стори малко по—приятелска. — Тук винаги има готова храна. В лагера непрестанно има дежурни войници, а те трябва

да бъдат добре нахранени. Сигурна съм, че ще успея да уредя нещо. — Тя обърна взор към едва различимата пътека.

— Би било много мило от ваша страна — оживи се Зед, но я изгледа смръщено в гърба. — Не е вярно, че съм изтощен. Аз съм жилив. Повечето жени намират слабите мъже за привлекателни.

— Така ли? Не ми беше известно.

Сестрите на светлината са надуты кучки, помисли си Зед ядно. Хиляди години преминаването в Новия свят за тях бе равносилно на смъртна присъда. Зед винаги се бе отнасял към тях с малко повече снизхождение — но не прекалено. В миналото единствената причина, поради която Сестри на светлината припарваха в Новия свят, бе да крадат момчета, родени с дарбата — с твърдението, че ги спасяват. Бе работа на магьосниците да обучават магьосници. Преминаването на великата бариера, разделяща Двореца им от останалия свят, с такава цел бе според Зед най—тежко престъпление.

Миналата зима те се бяха появили, водени от същите намерения, и бяха взели със себе си Ричард. Сестра Вирна бе тази, която го бе отвлякла, за да го отведе в Стария свят. Под закрилата на заклинанието, ограждащо двореца им, Ричард можеше да остане там векове. И сега си е нямал друга работа, а да се сприятели с не друг, а точно със Сестрите.

Зед си помисли, че всъщност е квит със Сестрите — в крайна сметка те също имаха причина да му са сърдити. Нали именно той направи заклинанието, използвано от Ричард за унищожаване на Двореца им. Но Ан му бе помогнала, водена от убеждението, че това е единственият начин да попречат на Джаганг да се докопа до Двореца и пазените в него пророчества и да ги използва за лични цели.

Целият лагер се кръстосваше непрестанно от стражи — огромни стражи. Представляваха внушителна гледка в кожените си униформи, покрити с метални ризници. Нищо не можеше да убегне от зоркия им поглед. В лагера бе относително тихо, като се има предвид големината му. Шумът можеше да се окаже ценна информация за дебнещия наоколо враг. Не бе лесно да се накарат толкова много хора да пазят относителна тишина.

— Радвам се, че първият ни сблъсък с човек с дарбата се оказа с приятел — продължи Сестрата.

— Радвам се да видя, че хора с дарбата помагат на часовете. Но съществуват начини за вражеско нападение, които обикновени съгледвачи няма как да идентифицират.

Зед се запита дали наистина са готови да се сблъскат с подобен род проблеми.

— Ако бъде използвана магия, ние сме насреща — ще я идентифицираме.

— Предполагам сте ме наблюдавали през цялото време.

— Да — отвърна Сестра Филипа. — Откакто прекрачихте в подножието на хълмовете там долу.

Зед се почеса по брадата.

— Нима? Чак оттам?

Тя отвърна с доволна усмивка:

— Чак оттам.

Той надзърна през рамо в тъмнината.

— И двете. Чудесно.

Тя спря и се обърна към него.

— И двете? Значи сте знаели, че ви наблюдават двама души?

Зед се усмихна невинно.

— Но разбира се. Вие ме наблюдавахте, а тя стоеше доста по—
надалеч и ви следваше, подготвяйки някакви гнусни хитринки, в случай че се окажа враждебно настроен.

Сестра Филипа примигна в изумление.

— Забележително. Усетили сте я как се обръща към своя Хан? От такова разстояние?!

Зед кимна доволно.

— Все пак не съм избран за Пръв магьосник само заради физическата си издръжливост.

Усмивката на Сестра Филипа най—сетне му се стори искрена.

— Радвам се, че идвате като приятел, а не с лоши намерения.

Тази жена нямаше представа колко истина има в тези й думи. Зед имаше опит в гадната, коварна задача за използване на магия по време на война. Още с приближаването към лагера той забеляза слабите места на охраната му и пропуските в начина, по който използват магията за тази цел. Те не влизаха в кожата на врага си. Ако Зед бе имал намерение да им причини зло, досега целият лагер да е нагоре с краката, независимо от приготвянията им за среща с такъв като него.

Сестра Филипа се обърна напред в нощта и продължи пътя си. Беше му някак несвойско да се движи из Д'Харански лагер — въпреки че знаеше, че вече се бият от една и съща страна на барикадата. Бе прекарал доста години от живота си като смъртен враг на същите тези Д'Харанци. Ричард бе променил всичко това. Зед въздъхна. Понякога си мислеше, че Ричард може да се сприятели дори със светкавица и гръмотевица и да ги покани на трапезата си.

Около тях се издигаха плътните сенки на палатки и каруци. Пики и копия бяха забити в земята в подредени, равни редици, готови да влязат в употреба веднага щом има нужда от тях. Някои от войниците вече хъркаха, други седяха в тъмното, разговаряха тихо или се смееха приглушено, трети патрулираха като черни сенки. Последните минаваха толкова близо до Зед, че той усещаше дъха им, но лицата им си оставаха неразличими в черната тъма.

На всеки възможен подстъп към лагера бяха поставени съгледвачи. Огньовете в лагера се брояха на пръсти и бяха предимно на часовите, далеч от основната част, така че самият лагер тънеше в тъмнина. Имаше войски, в които нощем кипеше активна дейност — поправяха се оръжия, приготвяха се необходими неща или се оставяха войниците да правят каквото си искат. Тези мъже пазеха тишина през цялата нощ, така че наблюдателни очи и вслушани уши да могат да дадат малко информация — ако изобщо успеят — за нападащата сила. Това бяха дисциплинирани, добре обучени, професионални бойци. От разстояние не можеше да се прецени размерът на лагера. А той бе огромен.

Сестра Филипа отведе Зед пред една доста просторна Шатра — достатъчно висока, за да стои вътре прав човек. Окачените от вътрешната страна лампи обливаха в мека светлина стените и тавана. Сестрата се наведе и пъкна глава под платнището на прага.

— Водя един магьосник, който желае да се срещне с Прелата.

Зед дочу приглушени гласове, изразяващи съгласие.

— Заповядайте — усмихна се Сестра Филипа и леко го подкани с ръка на гърба. — Аз ще се погрижа за вечерята ви.

— Ще ви бъда не само благодарен, но и дълбоко задължен — отвърна ѝ Зед.

Щом влезе, завари намиращите се вътре хора да се изправят, за да го посрещнат.

— Зед! Ах ти, стари глупако! Значи си жив!

Зед посрещна с усмивка втурналата се в прегръдките му Ейди, старата чародейка, известна във втората им родина — Западната земя — като царицата на костите. Тя го прегърна толкова силно, че Зед за момент остана без дъх и изпъшка тежко. Той я погали по посребрялата черна, дълга почти до раменете коса, а тя притисна ръката му до сърцето си.

— Нали ти обещах, че ще се видим отново, а?

— Да, наистина — прошепна тя, заровила лице в тежката му роба.

Отдръпна се, стиснала ръцете му в своите, и го погледна. Посегна да приглади разрешената му немирна бяла коса.

— Прекрасна както винаги — рече ѝ Зед.

Тя се взря в лицето му с абсолютно белите си очи. Зрението ѝ бе отнето още като младо момиче. Оттогава Ейди виждаше с взора на дарбата си. В известен смисъл дори по—добре от преди.

— Къде бъде шапката ти?

— Шапка ли?

— Купих ти прекрасна шапка, а ти я загуби. Както виждам, още не си я сменил. Обеща ми да си купиш нова. Помня, че ми обеща.

Зед ненавиждаше смешната шапка с дълго перо, която Ейди му бе купила заедно с другите дрехи. Хиляди пъти предпочиташе да носи семплата си роба, отговаряща на сана и положението му, но Ейди я „загуби“, след като му купи претруфените червеникавокафяви одежди с черни ръкави и качулка на раменете, които носеше в момента. Ръкавелите бяха опасани с три нишки сребърен брукат. От врата и през цялата му предница се спускаше по—дебела ивица златен брукат. Тънкият му кръст бе пристегнат от червен копринен колан със златна тока. Подобни дрехи бяха белег за начеващ магьосник. За човек, който не е роден с дарбата, бяха знак за благороден произход или поне за принадлежност към заможна търговско съсловие, така че въпреки ненавистта, с която Зед ги носеше, те се бяха оказали безценно прикритие. Освен това Ейди го харесваше повече в тях. Шапката обаче му бе дошла в повече. И бе сменила мястото си.

Забеляза, че Ейди е с все същите си дрехи. Единствената украса на семплата ѝ рокля бяха жълтите и червените мъниста, обикалящи

деколтетото и зашита във формата на древни символи на професията ѝ на чародейка.

— Бях доста зает — отвърна той и махна с ръка, с надеждата да минат на друга тема. — Иначе щях да си купя нова.

— Да бе! — изпухтя Ейди. — Пак си вършил пакости.

— Виж, аз...

— Тихо сега — прекъсна го Ейди и като го стисна здраво за ръката, го представи с жест: — Зед, това бъде Вирна, Прелат на Сестрите на светлината.

Жената изглеждаше на превала на тридесетте си години, вероятно в началото на четиридесетте. Но Зед знаеше, че е доста по—възрастна. Ан, предшественичката на Вирна, му бе казала колко е годишна тя и макар той да не си спомняше точната цифра, знаеше, че не е далеч от сто и шестдесет — впрочем млада за Сестра на светлината.

Имаше правилни, непретенциозни и приятни черти, кестенява коса с точно колкото трябва къдрици и тяло, от което лъхаше изисканост. Напрегнатите ѝ кафяви очи сякаш можеха да откъртят мъх от гранит. Чертите на мрачна решителност, застинали върху красивото ѝ лице, подсказваха, че е жена, скрита под черупката на бръмбар.

Зед се поклони с глава.

— Прелате. Първи магьосник Зедикус Зу'л Зорандер на вашите услуги.

По тона му се разбра, че думите му са просто фигура на речта.

Това бе жената, отвела Ричард в Стария свят. Дори тя да бе вярвала, че го прави, за да му спаси живота, Зед като Първ магьосник приемаше постъпката ѝ за отвратителна. Сестрите, всички те чародейки, вярваха, че могат да обучат младите мъже с дарба да станат магьосници. Грешаха. Подобно нещо можеше да бъде адекватно извършено единствено от друг магьосник.

Тя поднесе ръката си със златния пръстен със слънчевия символ, представящ поста ѝ. Зед се наведе и я целуна, понеже реши, че вероятно това влиза в обноските им. Щом той свърши, тя на свой ред взе неговата ръка в своята и също я целуна.

— За мен е чест да се запозная с човека, отгледал Ричард. Вие сигурно сте рядко срещан човек, какъвто е и той, имах случай да се убедя по време на обучението му.

— Тя се засмя пресилено. — Беше истински кошмар да се опитваме да обучим този ваш внук.

Зед леко промени мнението си за жената, но остана нащрек. Въздухът в палатката бе застоял и тежък.

— Така е, защото всички вие сте като волове, които се опитват да научат един кон да тича. Вие, Сестри, би трябвало да се занимавате с неща, които по—точно отговарят на природата ви.

— Да, да, ти бъдеш прекрасен човек, Зед — стълча го Ейди. — Абсолютно ненадминат. Някой ден дори аз ще започна да ти вярвам. — Тя го дръпна за ръкава, за да го накара да се извърне от пламналото лице на Вирна. — А това бъде Уорън — добави тя.

Зед понечи да се поклони, но момчето вече бе паднало на колене и навеждаше русата си глава.

— Магьоснико Зорандер! Каква чест! — Той скочи и сграбчи ръката на Зед в своите, като започна да я разтърсва толкова силно, че Зед си помисли, че ще се откачи от ставите. — Толкова се радвам да се запознаем. Ричард ми е разказал всичко за вас. Толкова се радвам да се запозная с магьосник с вашето положение и таланти. За мен би било истинско удоволствие да се уча от вас!

Колкото по—радостен изглеждаше Уорън, толкова по—намръщено бе лицето на Вирна.

— Ами и аз се радвам да се запознаем, момчето ми — Зед не спомена пред Уорън, че Ричард не му бе споменава нито дума за него. Но едва ли поради неуважение или незачитане. Ричард така и не успя да каже на дядо си толкова много важни неща. По ръкостискането на Уорън Зед успя да прецени, че младежът пред него притежава необикновен талант.

В шатрата влезе едър мъжага с къдрава рижа коса, бял белег, прорязващ лицето му от слепоочието до челюстта, и натежали вежди. Сивкаво—зеленикавите му очи бяха втренчени в Зед напрегнато, но усмивката на лицето му бе като на войник на дълъг поход, забелязал буре с бира.

— Генерал Рейбич, главнокомандващ Д'Харанските части на юг — отривисто рече мъжът и стисна ръката на Зед веднага щом Уорън я пусна и най—сетне застана до Вирна. — Дядото на Господаря Рал! Истински се радвам да се запозная с вас, сър. — Ръкостискането му бе здраво, но не болезнено. — Наистина съм щастлив.

— Да, така е — промърмори Зед. — Макар и при тези не особено щастливи обстоятелства, генерал Рейбич...

— Не особено щастливи...?

— Е, няма значение, за момента ... — отпрати Зед въпроса му и сам зададе въпрос: — Кажете ми, генерале, започнахте ли вече да копаете всичките тези масови гробове? Или възнамерявате малцината, които ще останат живи, просто да изоставят труповете.

— Труповете ли?

— Ами... да, труповете на всички ваши войници, които ще погинат.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Надявам се обичате яйца — пропя Сестра Филипа, влизайки в палатката с димящ поднос.

Зед потърка ръце.

— Превъзходно!

В стаята все още бе увиснала напрегната, тягостна тишина. Сестра Филипа сякаш изобщо не забеляза увисналите ченета на присъстващите.

— Накарах готвача да сложи и малко шунка и каквото там друго му се намери. — Тя огледа мършавата фигура на Зед. — Струва ми се, че би ви дошло добре.

— Величествено! — изрече той грейнал в усмивка и свали от ръцете ѝ препълнената с бъркани яйца и шунка чиния.

— Ъ... — понечи да каже генералът, очевидно затруднен да формулира въпроса си — бихте ли били така добър да ни обясните... какво по—точно имахте предвид, магьоснико Зорандер?

— Наричайте ме Зед. — Той за миг отвърна глава от димящата чиния. — Мъртви. — Прекара вилицата през гърлото си. — Нали разбирате — мъртви. Почти всички.

— Мъртви. — Той се обърна към Сестра Филипа. — Ухае чудесно. — Още веднъж вдъхна аромата, лъхащ от чиния та с яйца. — Направо прекрасно. Вие определено сте жена с добро сърце и пъргав ум, щом сте се сетила да накарате готвача да добави такива удивителни съставки. Наистина прекрасно.

Сестрата засия. Генералът вдигна ръка.

— Магьоснико Зорандер, бих искал...

Ейди смъмри снажния генерал да мълчи:

— Не бъдете достоен съперник на храната. Имайте търпение.

Зед забодя вилицата и докато преглъщаше, замърка от удоволствие. Докато набождаше втората хапка, Ейди го отведе към една пейка по—встрани. На масата пред нея имаше няколко чаши и лампа, която изпълваше шатрата не само с уютна светлина, но и с меко ухание.

Въпреки съвета на Ейди относно търпението присъстващите в един глас се втурнаха да задават въпроси и да изразяват несъгласия. Зед сякаш изобщо не ги чуваше, вниманието му бе погълнато изцяло от чинията с яйца. Огромните парчета шунка имаха превъзходен вкус. Той забодде едно особено сочно парче на вилицата си и го показа доволно на онемелите присъстващи. Подправките, лукът, чушките и топлите бучки сирене също бяха невероятно вкусни. Той завъртя очи и простена.

Това беше най—вкусната храна, която бе ял от дни насам. Походното му меню бе оскъдно и отдавна се бе отегчил от него. Честичко мърмореше, че Паячка се храни по—добре от него. Освен това тя винаги изглеждаше доволна, което за Зед бе немислимо. Според него не бе нормално един кон да е доволен от всичко, което правиш за него.

— Филипа — изръмжа Вирна, — какво толкова удивително има в една чиния яйца, че си толкова доволна?

— Ами бедният човек направо умираше от глад — посочи към Зед смутената от намръщеното лице на Вирна Филипа. — Погледнете го. Просто съм доволна да видя, че храната му харесва, и се радвам, че можах да помогна на едно от чадата на Създателя, родени с дарбата.

Лицето на Зед помръкна едва когато установи, че е към края на вечерята си и му остават само няколко последни хапчици. Като нищо би могъл да погълне още една чиния като тази. Генерал Рейбич, седнал на пейката срещу него, яростно навиваше на пръста си кичур брада. Не издържа и се наклони напред, втренчил напрегнатия си поглед върху Зед:

— Магьоснико Зорандер, настоявам ...

— Зед, нали се разбрахме?

— Да, добре, Зед. Зед, аз нося отговорност за живота на тези войници. Би ли ме уведомил, ако смяташ, че ги грози опасност?

Зед заговори с пълна уста:

— Вече го направих.

— Но... кой и с какво ги заплашва?

— Родените с дарбата. Нали разбираш, магия.

Генералът се изправи с мрачно лице. Пръстите му по тънаха в мускулестите му бедра.

— Родените с дарба?

— Ами да. В редиците на врага има родени с дарбата. Мислех, че знаете.

Генералът запримига, опитвайки се да осмисли чутото, за да разбере невидимата опасност, съдържаща се в простичкото твърдение на Зед.

— Разбира се, че знаем.

— Аха. Ами тогава защо още не сте изкопали няколко масови гроба?

Вирна скочи на крака.

— В името на Сътворението! Ти за какви ни имаш, за някакви си слугини ли? Които са длъжни да ти сервираят вечеря? Ние сме Сестри, родени с дарбата, които са тук, за да бранят армията от пленените от Джаганг Сестри!

Ейди тайничко направи знак на Вирна да седне и да се успокои. Гласът ѝ прозвуча като чакъл в буркан с мед:

— Защо просто не ни кажеш какво си установил, Зед?

Бъда убедена, че Прелатът и генералът с радост ще се вслушат в съветите ти относно как бъде подобрена охраната ни.

Зед остърга малките жълти корички от дъното на чинията, събирайки ги в една последна, мизерно малка хапчица.

— Прелате, нямах намерение да проявявам неадекватно отношение към вас.

— Е, със сигурност...

— Просто сте прекалено добри — всички вие. Това е.

— Моля?

— Прекалено добри, казвам. Вие и вашите Сестри сте отдали живота си, за да помагате на хората.

— Е ... аз, ние ... ами, разбира се, че помагаме на хората. Нали това е призиванието ни.

— Не и да убивате. Джаганг е решил да ви избие до крак.

— Това го знаем, Зед. — Генералът се почеса по брадата, погледът му шареше между Зед и Вирна. — Прелатът и нейните Сестри ни помогнаха да заловим доста от вражеските съгледвачи и с други неща. Точно както присъстващата тук Сестра Филипа усети, че приближаваш към лагера тази вечер, така и те откриха войниците, дошли с лоши намерения. Те си вършат работата, Зед, нямаме никакви

оплаквания. Всички войници в този лагер са до волни, че Сестрите са сред нас.

— Всичко това е прекрасно наистина, но когато армията на Императорския орден нападне, нещата ще стоят другояче. Те ще използват родените с дарбата, за да ви унищожат до крак.

— Ще опитат — не отстъпи от позицията си Вирна, като се постара да звучи категорично, без да повишава тон, макар че явно именно това ѝ идеше да направи, — но ние имаме готовност да посрещнем атаките им.

— Точно така — обади се Уорън и кимна с глава за убедителност. — Ние също разполагаме с родени с дарбата, които са в постоянна готовност.

— Това е чудесно, чудесно — провлачи Зед, сякаш за почваше да си променя мнението. — Значи сте елиминирали незначителните заплахи. Като комарите албиноси и тям подобни.

Гъстите вежди на генерал Рейбич надвиснаха над очите му.

— Моля?

Зед махна с вилицата си.

— Е, в такъв случай бихте ли ми казали, ей така, само за да задоволите любопитството ми, какво възнамеряват да правят родените с дарбата при евентуално нападение? Например как ще се справят с вражеска кавалерия?

— Ще издигнем пред кавалерията им стена от огън — без никакво колебание рече Уорън. — Атакуват ли ни, ще ги възпламеним преди още да са успели да изстрелят дори една стрела.

— Аха — отвърна Зед. — Огън значи. — Пъхна последната хапка в устата си. Всички в мълчание проследиха как я сдъвква. В един миг той спря и ги погледна. — Предполагам, че става въпрос за огромен огън. Колосални огнени кълба и тям подобни?

— За какви комари говори той — измърмори под мустак генералът към Вирна и Уорън, които седяха на пейка та до него срещу Зед и Ейди.

— Точно така — не обърна внимание на въпроса на генерала Вирна.

Рейбич въздъхна и скръсти ръце пред мощните си гърди.

— Истинска стена от огън. — Вирна изчака Зед да преглътне. — Намирате ли нещо незадоволително в това, Първи магьоснико?

Зед сви рамене.

— Ами... — млъкна, после сбърчи лице. Наклони се към генерала и го изгледа отблизо. Вдигна кокалест пръст пред скръстените му ръце. — Ето един. Комарът тъкмо се канеше да ви изпие кръвчицата, генерале.

— Моля? О! — Генералът го размаза. — Това лято ги има много. Но ми се струва, че сезонът им свършва. Мога да ви кажа, че с удоволствие ще се разделим с гадните животинки.

Зед отново размаха пръст. — И мислите, че всички са като този? Генерал Рейбич повдигна ръка и огледа размазаното насекомо.

— Да, кръвожадното малко... — гласът му заглъхна.

Вгледа се по—внимателно. Вдигна насекомото с два пръста и го приближи до очите си, за да го огледа по—добре.

— Ами бих ... това нещо е ... — Лицето му пребледня. — Бяло. — Сивозелените му очи се вдигнаха към Зед. — Как казахте...?

— Комари албиноси — довърши изречението му Зед и остави празната чиния на земята. Посочи с клечест пръст размазаната жертва на генерала. — Сблъскали ли сте се някога с албиносовата треска, генерале? Някой друг от вас? Ужасно нещо е, мога да ви уверя.

— Какво е това албиносова треска? — попита Уорън.

— Не съм чувал за такова нещо. Убеден съм, че и в книгите не съм срещал нито дума по този въпрос.

— О, така ли? Ами значи трябва да е нещо, дошло от Средната земя.

Генералът продължаваше да се вглежда в малкото бяло насекомо между пръстите си.

— Какво причинява тази албиносова треска на хората?

— О, ами плътта става една такава смъртно бяла. — Зед размаха вилицата. — Знаете ли — продължи той и смръщи чело, сякаш внезапно разсеян от нещо, което е видял на тавана на палатката, — веднъж видях магьосник, който издигна наистина невероятна стена от огън пред атакуваща кавалерия.

— Е, дойдохме си на думата — обади се Вирна. — Значи знаеш за какво става дума. Виждал си как действа.

— Ами да... — провлачи Зед. — Проблемът беше в това, че врагът се оказа подготвен за подобен евтин номер.

— Евтин номер! — Вирна скочи на крака. — Не виждам причина да...

— Врагът бе предвидил вити щитове, които да обезопасят преминаването на войниците в подобен случай.

— Вити щитове? — Уорън отметна от челото си кичур къдрава руса коса. — Никога не съм чувал за такива. Какво ...

— Магьосникът, издигнал огнената стена, разбира се, очакваше, че ще го посрещнат с щитове, така че бе предвидил огънят му да бъде устойчив на подобна предвидима защита. Тези щитове обаче не бяха направени с цел да спрат огъня. — Очите на Зед се преместиха от погледа на Уорън върху намръщеното лице на Вирна. — А да го завъртят.

— Албиносова треска? — Генералът продължаваше да стиска насекомото. — Бихте ли ни обяснили...

— Да завъртят огъня! — възкликна Уорън и се наклони напред.

— Ами да — каза Зед. — Започват да въртят огъня пред атакуващата кавалерия, така че вместо с обикновено нападение, защитниците трябва да се справят със смъртоносен огън, търкалящ се право към тях.

— Добри Създателю! — прошепна Уорън. — Това е хитро, но все пак щитът в един момент би загасил огъня.

Зед завъртя вилицата си в ръка, сякаш за да покаже как щитовете търкалят огъня.

— Създаден от собствения им магьосник срещу очакваната защита, огънят бе закален срещу щитовете, така че вместо да изтлява, той си оставаше действен. Това, разбира се, даде възможност на витите щитове да го търкалят обратно, без да го загасят. И освен това, понеже беше закален срещу щитовете, набързо скалпените защитни щитове на нашия магьосник не можеха да спрат собствения му огън.

— Но той е могъл просто да го прекрати! — Уорън за почваше да изпада в паника, сякаш виждаше как собственият му огън се обръща срещу него. — Магьосникът, който го е създал, може и да го изгаси.

— Нима? — усмихна се Зед. — И той така си мислеше, но се оказа неподготвен за странните щитове на враговете. Не разбирате ли? Те не само връщаха огъня обратно, но и като го завъртаха, правеха невъзможна намесата на каквато и да е допълнителна магия.

— Разбира се ... — прошепна сам на себе си Уорън.

— Освен това щитът бе напръскан със заклинание за намиране на произхода, така че изтласкваше огъня точно към магьосника, извикал го на живот. И той загина от собствения си огън — след като огънят бе покосил стотици по пътя си към него.

В шатрата се възцари тишина. Дори генералът, който все още стискаше комара, стоеше като замаян.

— Виждате ли — продължи най—накрая Зед, като хвърли вилицата в празната чиния, — използването на дарбата по време на война не е просто акт на употреба на силата, но и на ума. — Зед вдигна ръка. — Да вземем за пример комара албинос, който държи генерал Рейбич. Под прикритието на мрака, точно както сега, десетки хиляди като него, създадени от врага, се промъкват в лагера, за да заразят войниците ви с албиносова треска, а те дори и не разбират, че са атакувани. После, на сутринта, врагът напада една армия от болни и слаби войници и изстребва голяма част от тях.

Сестра Филипа, седнала от другата страна на Ейди, припряно замахна с ръка към един жужащ комар.

— Но нашите Сестри и магьосници биха могли да се справят с подобен проблем.

Думите ѝ прозвучаха повече като молба, отколкото като твърдение.

— О, няма? Трудно се улавя подобна миниатюрна частица магия. До момента никой от вас не е усетил присъствието им, нали?

— Е, не, но... Зед стрелна с гневен поглед Сестра Филипа.

— Сега е нощ. През нощта те изглеждат като най—обикновени комари — досадни и не по—различни от обикновените. Ето, дори генералът не забеляза разликата. Нито пък някой от вас, родените с дарбата. Не можете да уловите и треската, която разнасят, понеже в нея също е вложена миниатюрна частичка магия, каквато вие изобщо не търсите — защото вниманието ви е насочено към нещо много по—огромно, могъщо и страховито. Повечето от Сестрите ще бъдат ухапани в съня си, без изобщо да разберат какво е станало, докато не се събудят в черната тъмнина, разтърсвани от ужасните пристъпи на неудържима треска, и не открият първия непогрешим симптом: слепота. Нали разбирате, когато се събудят, ще са оградени от черна тъмнина не защото е посред нощ — зората вече ще е пукнала. Не, те

ще са слепи. След това ще установят, че краката не им се подчиняват. В ушите им ще бучи един звук, приличен на безкраен, дрънчащ писък.

Докато Зед продължаваше да говори, генералът завъртя поглед, сякаш за да изпробва очите си. Пъхна един от големите си пръсти в ухото, сякаш за да го почисти.

— До този момент всеки ухапан вече се чувства твърде слаб, за да се държи на краката си. Губят контрол над функциите на тялото си и лежат безпомощни в собствени те си секрети. Намират се на няколко часа разстояние от смъртта ... но тези последни няколко часа ще им се сторят като година.

— Как можем да я предотвратим? — Уорън, седнал на крайчеца на пейката, облиза устни. — Какво е лекарството?

— Лекарство ли? Няма такова! В момента към лагера пълзи мъгла. Този път малкото оцелели надарени могат да усетят огромната маса врящ мрак, бълващ тъмна, задушаваша магия. Те предупреждават всички. Онези, които вече не могат да се държат на крака, започват да вият от ужас.

Те не виждат, но чуват далечните бойни викове на атакуващата вражеска армия. От ужас да не бъдат докоснати от смъртоносната мъгла всеки, който успее да се вдигне на крака, го прави. Твърде изтощени, за да се задържат прави, започват да пълзят. Останалите хукват да си спасяват кожата пред настъпващата мъгла. И това е последната им грешка — прошепна Зед. Плъзна ръка през преbledнелите им лица. — Втурват се презглава в дебнещия ги капан на смъртта.

Всички го гледаха с ококорени очи, седнали на ръба на пейките.

— Е, генерале — рече накрая Зед с ведър, жизнерадостен глас и се облегна назад. — Какво ще кажете за масовите гробове? Или възнамерявате онези от вас, които оцелеят, просто да изоставят болните да умрат, а труповете да се разложат? Е, идеята сигурно не е чак толкова лоша. И бездруго ще имате достатъчно други грижи, та да мислите за умиращите и за заравянето на труповете — особено като се има предвид, че едно докосване до побелялата им плът ще зарази здравите със съвсем неочаквана болест и...

Вирна скочи на крака.

— Но какво можем да сторим? — Тя вече усещаше надвисналия над главите им хаос. — Как да се справим с тази зловеща магия? — Тя

разпери ръце. — Какво трябва да направим?

Зед сви рамене.

— Мислех, че вие и вашите Сестри вече сте го измислили. Мислех, че знаете какво правите. — Той махна с ръка през рамо на юг, към вражеските сили. — Доколкото си спомням, твърдахте, че всичко е под контрол.

Вирна тихо се отпусна на мястото си до Уорън.

— Ъ... Зед... — Генерал Рейбич преглътна объркване то си. Вдигна комара. — Зед, струва ми се, че ми прилошава. Нищо ли не можеш да направиш?

— За кое?

— За треската. Като че ли погледът ми се замъглява.

— Нищо ли не може да се направи?

— Не, нищо.

— Нищо.

— Нищо, понеже нищо ти няма. Просто пуснах няколко комара албиноси за по—голяма убедителност. А работата е там, че онова, което видях на влизане в лагера, направо ми изкара акъла. Ако родените с дарбата, които използва Джаганг, изобщо имат лоши намерения — а след като са с него, съм склонен да вярвам, че е така, — тогава тази армия изобщо не е подготвена за реалната заплаха, която я грози.

Сестра Филипа вдигна ръка като ученичка в час.

— Но след като разполагаме с толкова хора, родени с дарбата, ние със сигурност... ще разберем ... и изобщо...

— Точно това се опитвам да ви кажа: така, както са нещата в момента, хич няма да разберете какво става.

Става въпрос за чудесии, за каквито не сте чували, не сте виждали, не очаквате и дори не можете да си представите — точно такива ще са опасностите, с които ще се сблъскате. Врагът ще прибегне до конвенционална магия, която сама по себе си ще ви създаде достатъчно проблеми, но освен това ще има и комари албиноси — именно от тях трябва да се страхувате най—много.

— Но нали каза, че си ги направил само за убедителност — обади се Уорън. — Може би врагът не е чак толкова умен и не би се сетил за такива неща.

— Орденът не превзе целия Стар свят, понеже е глупав, а понеже е безжалостен. — Зед още повече свъси чело. Вдигна пръст към небето, за да подсили думите си: — Освен това отдавна са се сетили за подобни неща. Миналата пролет една от Сестрите в ръцете на врага използва ужасна магия, за да освободи смъртоносна чума, която не можеше да бъде уловена от никой, роден с дарбата. Десетки хиляди хора, от новородени до старци, умряха в не човешки мъки.

Сестрите, за които говореше Зед, представляваха постоянна и сериозна опасност. Ан бе тръгнала сама на мисия по спасяването им — или унищожаването им. Доколкото Зед бе видял в Андерия, мисията ѝ явно се бе провалила. Нямахте представа какво става с нея, но знаеше, че Сестрите все още са пленнички на Джаганг.

— Но нали спряхме чумата — каза Уорън.

— Ричард я спря, понеже единствен той можеше да го направи — Зед задържа погледа си в очите на младия магьосник. — Знаеш ли, че за да ни спаси от тази ужасна съдба, трябваше да предприеме рисковано пътуване до Храма на ветровете, скрит зад воала на живота, в недрата на отвъдния свят? Нито ти, нито аз можем да си представим какво му е струвало всичко това. Видях призрака в очите му, когато ми разказваше какво е преживял. Не ми се ще дори да си представям колко минимален е бил шансът му за успех, когато е тръгвал на това безнадеждно пътешествие. Ако не бе успял да победи съдбата, досега да сме трупове, покосени от невиджана смърт, донесена от магия, която нито можем да усетим, нито да унищожим. Не ми се иска още веднъж да разчитам на подобни нищожни шансове за спасение.

Никой не можеше да не се съгласи с него. Всички закимаха мълчаливо или отвърнаха очи. Палатката се бе превърнала в обиталище на мрака.

Вирна вдигна пръсти към челото си.

— Гордостта няма да е от полза за мъртвите. Признавам си: родените с дарба между нас не са много опитни в използването на магия за военни цели. Вярно е, поназнайваме по нещичко за битките, може би всъщност не толкова малко, но съм съгласна, че е далеч от необходимото за целта. Ако искаш ни смятай за глупаци, но не си мисли, че сме ти врагове, Зед. Всички се бием на една и съща страна. — Кафявите ѝ очи блестяха единствено с искреност. — Ние не само

сме готови да използваме помощта ти, но и ще я приемем с дълбока благодарност.

— Разбира се, че ще ни помогне — смръщено изгледа Ейди стария магьосник.

— Е, добре започнахте. Да признаеш, че не си наясно с някои работи, е първата стъпка към натрупването на познание. — Зед се почеса по брадата. — Всеки ден се учудвам колко много неща не знам.

— Ще бъде чудесно — обади се Уорън — да ни помогнеш, искам да кажа. — Гласът му звучеше колебливо, но той все пак продължи: — Наистина бих се радвал да почерпя от опита на истински магьосник.

Отчаян от бремето на всичките си проблеми, Зед поклати глава.

— Много бих искал и наистина ще ви предоставя цялата помощ и съвети, които мога. Но истината е, че съм тръгнал на дълго и заплетено пътешествие, което, опасявам се, още не е приключило. Не мога да остана. Трябва да тръгвам възможно най—скоро.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уорън приглади назад русите си къдрици.

— За какво пътешествие говориш, Зед?

Зед вдигна клечест пръст във въздуха.

— Вече можеш да хвърлиш сплескания комар, генерале.

Генерал Рейбич осъзна, че още стиска насекомото. Хвърли го. Всички бяха застинали в очакване Зед да продължи. Той приглади тежката си кафеникавочервена роба върху мършавите си ребра и погледът му разсеяно огледа мръсния под.

Въздъхна съкрушено.

— Тъкмо се възстановявах след успешното си избавление от забележителна магия, с каквато никога по—рано не се бях сблъсквал, и докато идвах на себе си, прекарах месеци в търсене. Бях в далечна Андерия и станах свидетел на част от погромите на Ордена по онези места. За хората там настъпиха смутни времена. Не само заради вилнеещите войници, но и благодарение на усилията на една от твоите Сестри, Вирна. Наричат я „Господарката на смъртта“.

— Знаеш ли коя е тя? — попита Вирна с горчивина в гласа, щом разбра, че член на тяхната общност е била причина за човешки страдания.

— Не. Виждам съм я само веднъж, и то от голямо разстояние. Ако се бях възстановил напълно, бих могъл да се опитам да поправам част от стореното, но самият аз не бях съвсем добре и не исках да влизам в съприкосновение с нея. Освен това я придружаваха близо две хиляди войници. Гледката на цялата тази сган, предвождана от жена, за която всички бяха чували и от която се страхуваха, хвърляше хората в паника. Сестрата беше млада, с руса коса. Облечена бе в черна рокля.

— Добри Създателю — прошепна Вирна. — Тя не е от моите Сестри, тя служи на Пазителя. Малцина са жените, родени със сила на дарбата като нейната. Освен това част от уменията ѝ са придобити по долен начин. Ничи е Сестра на мрака.

— Получих рапорти — обади се генерал Рейбич. По мрачния му тон Зед прецени, че явно рапортите са били точни. — Чух освен това,

че нещата са се уталожили значително.

Зед кимна.

— Отначало Ордена вилнееше безпощадно, помитайки всичко по пътя си. Сега обаче „Джаганг Справедливия“, както са започнали да го наричат, им е дръпнал юздите. На повечето места извън столицата Феърфийлд, където е било ядрото на кланетата, населението е започнало да го подкрепя като спасителя, дошъл да ги изведе към по—добър живот. Те му докладват за всеки съсед или пътешественик, когото подозират в непочтени намерения спрямо благородните идеали на Ордена. Прекосих цяла Андерия и прекарах доста време във вражеска територия в търсене — напразно. След това се отправих на север към Дивото и обиколих доста градове, някои от които големи, но така и не открих нито следа от тях. Предполагам, че ми е било необходимо доста време, за да се възстановя. Едва наскоро успях да разбера къде се намирате всички вие. Не мога да не отчета, генерале, че Добре бяхте скрили местонахождението си — доста време ми трябваше, докато ви открия. Момчето обаче сякаш е изчезнало безследно. — Зед стисна юмруци в скута си. — Трябва да го намеря.

— Ричард ли имаш предвид? — попита Ейди. — Ще бъдеш по следите на внука си ли?

— Да. Търся него и Калан. — Зед вдигна безпомощно ръце. — За съжаление безуспешно, трябва да призная. Никой от хората, с които говорих, не е попадал на никаква следа от тях. Вложих всичките си умения — напразно. Ако не бях убеден, че при тях всичко е наред, щях да си помисля, че са пропаднали вдън земя.

Останалите започнаха да се споглеждат един друг. Зед надникна от едно смаяно лице към друго. За пръв път от месеци насам в очите му проблесна надежда.

— Какво? Какво има? Нима знаете нещо?

Вирна посочи под пейката.

— Покажи му, генерале.

По нейно настояване генералът измъкна някаква карта, свита на руло. Разгъна я с грубите си ръце и я постави пред себе си обърната към Зед. Генерал Рейбич посочи планините западно от Града на елените.

— Ето тук, Зед.

— Тук... какво?

— Тук са Ричард и Калан — отвърна Вирна.

Зед зяпна насреща ѝ, после отново погледна картата. Пръстът на генерал Рейбич се плъзна, по верига от върхове. Зед познаваше тези места като изключително негостоприемни.

— Тук ли? Добри духове, че защо им е на тях двамата да се скитат из тези пуцинали? Какво търсят там?

— Калан бъде ранена — рече Ейди, като се постара гласът ѝ да звучи спокойно.

— Ранена ли?

— На ръба да премине в света на духовете. Доколкото разбрахме, може би дори бъде видяла света от другата страна на воала. — Ейди посочи картата. — Ричард я е отвел там, докато се възстанови.

— Но ... защо е решил така? — Приглади с ръка рошавата си коса. Мислите му запрепускаха бясно, опитваше се да си отговори на хиляди въпроси отведнъж. — Може да се лекува ...

— Не. Бъде ѝ направено заклинание. Ако използват магия за лечение, бъде освободено зловещо заклинание и Калан бъде мъртва.

Зед изведнъж разбра.

— Добри духове ... Добре, че момчето го е разбрало навреме. — Преди ужасът от спомена за крясъците да се втурне в главата му, той затръшна мислената врата пред него. Преглътна с болката на човек, който знае какво е да висиш на косъм от смъртта. — И все пак защо е отишъл именно там? Той е нужен тук.

— Определено — остро го прекъсна Вирна.

По тона ѝ Зед разбра, че темата е болезнена.

— Не може да се върне при нас — продължи Уорън.

Срещнал въпросителния поглед на Зед, обясни по—нататък: — Не разбираме всичко, но сме на мнение, че Ричард следва някакво пророчество.

— Пророчество! — Зед махна с ръка. — Ричард не си пада по гатанките. Ненавижда ги и никога не е обръщал внимание на подобни неща. Понякога ми се е искало да се бе вслушвал повече, но уви.

— Е, в този случай го е направил — Уорън за момент стисна устни. — Негово си е.

— Негово ... какво?

Уорън се покашля.

— Пророчество.

Зед огледа намръщено внезапно станалите сериозни и предпазливи лица на околните. Направи кисела гримаса и разположи пищната си роба на пейката до Ейди.

— Какво е това пророчество?

Уорън мачкаше на топка виолетовата си роба.

— Не ни каза точно.

— Ето, виж. — Генерал Рейбич измъкна от джоба си пачка сгънати листа. — Имам няколко писма от него. Всички сме ги чели.

Зед се изправи и грабна писмата от огромния юмрук на генерала. Приблужи се до масата и приглади намачканите страници. Докато другите седяха притихнали в очакване, той се наведе над масата и зачете.

С властен и категоричен жест Ричард парадоксално се отказваше от властта. Пишеше, че след много размисъл е стигнал до прозрение, представено му под формата на видение, и вече знае без съмнение, че помощта му би довела до неизбежна катастрофа.

В следващите писма Ричард уточняваше, че двамата с Калан са на сигурно място и че тя постепенно се възстановява. И че Кара е с тях. В отговор на писмата на генерал Рейбич и други Ричард уточняваше, че това е окончателното му решение. Предупреждаваше ги, че каузата на свободата ще бъде безвъзвратно загубена, ако той се отклони от правилния път. Че каквито и решения да вземат генерал Рейбич и останалите, той няма да им се противопостави, нито ще ги критикува. Че сърцето му е с тях, но че те сами трябва да се погрижат за обозримото бъдеще. И че нещата ще останат така неизвестно докога.

Писмата му като цяло не предоставяха никаква конкретна информация, освен че споменаваха за това негово видение или прозрение и даваха ясно да се разбере, че не могат да разчитат на това Ричард да ги поведе. Въпреки оскъдните сведения Зед успя да долови неща и между редовете.

Погледът му остана прикован върху листата дълго след като ги бе прочел. Пламъкът на лампата се полюшваше бавно насам—натам, като от време на време потрепваше и нагоре политваше вълниста нишка мазен дим. Отвъд до ушите му достигаха приглушените гласове на патрулиращите часови, предаващи си информация един на друг. Вътре цареше тишина. Всички бяха чели писмата.

Лицето на Вирна бе изпълнено с напрежение и болка. Не можа да се сдържи и се обади:

— Ще отидеш ли да го видиш, Зед? Ще го убедиш ли да продължи борбата?

Зед бавно прокара ръка по изписаните листа.

— Не мога. В този случай не бих могъл да му бъда от никаква помощ.

— Но той е нашият водач в тази борба. — Меката светлина озаряваше нежната женственост на тънките и пръсти, допрени безутешно до челото ѝ. Ръката ѝ се отпусна в скута. — Без него...

Зед не ѝ отговори. Не можеше да си представи каква би била реакцията на Ан в подобна ситуация. Тя се бе ровила из пророчествата с векове, в очакване да се появи онзи магьосник—войн, способен да ги поведе в борбата за оцеляването на магията. Ричард бе именно този роден за борба магьосник—войн, а сега се бе оттеглил.

— Какъв предполагаш бъде проблемът? — попита Ейди с тих дрезгав глас.

Зед хвърли последен поглед към писмата. Отмести глава и се изправи. Всички погледи в слабо осветената палатка бяха вперени в него, сякаш с надеждата, че той може да ги измъкне по някакъв начин от една предопределеност, която сами не могат да разберат, но от която инстинктивно се ужасяват.

— Дошло е време за изпитание на дълбините на Ричардовата душа. — Зед пхна длани в противоположните ръкави на робата си и ги приближи така, че сребърният брокат на двата да се срещне. — Някакъв вид просека, която му се показва заради разбирането му на нещо, което единствено неговите очи могат да съзрат.

Уорън се покашля.

— Какво е това изпитание, Зед? Би ли ни казал?

Зед махна неопределено с ръка, подгонен от неясни спомени.

— Борба ... помирение ...

— Какво помирение? — настоя Уорън.

Зед се вгледа в сините очи на младежа. Искаше му се Уорън да не задава толкова много въпроси.

— Каква е предопределеността на твоята дарба?

— Предопределеност ли? Ами ... предполагам ... е, дар — просто си съществува. Тя е просто една способност.

— Дарбата помага на хората — монотонно изрече Вирна, загърна още по—плътно в синята си наметка, сякаш тя бе броня срещу отговора, с който Зед можеше да я застреля.

— Аха. Тогава какво правиш тук?

Въпросът му я свари неподготвена.

— Тук ли?

— Да. — Зед махна с ръка към неопределено далечно място. — Ако дарбата е, за да помагаме на другите, тогава защо не си там, защо не помагаш? Има толкова болни, които чакат да бъдат излекувани, толкова невежи, които чакат да бъдат научени, толкова гладни, които чакат да бъдат нахранени. Защо просто си седиш тук — здрава, умна и добре нахранена?

Вирна подръпна наметката си и се изпъна на мястото си с мрачна решителност.

— По време на битка, ако изоставиш портата на крепостта, за да помогнеш на паднал другар, значи си проявил слабост: проявил си неспособност да устоиш на моментното страдание, за да предотвратиш много по—страшно и мащабно. В този смисъл, ако се втурна да помагам на малкото, на които бих могла да обърна внимание, би означавало да изоставя поста си тук, в редиците на армията, докато се опитваме да попречим на врага да превземе портата към Новия свят.

Мнението на Зед за Вирна леко се подобри. Тя се бе оказала дразнещо близко до същината на жизненоважна истина. Той кимна и ѝ се усмихна в знак на уважение към думите ѝ. Реакцията му я изненада дори повече от въпроса му.

— Вече виждам защо Сестрите на светлината са широко уважавани като достойни слуги на нуждата. — Зед поглади брадичката си. — Е, значи си убедена, че ние, родените с дарбата, сме създадени да бъдем роби на нуждаещите се?

— Е, не... но ако обстоятелствата го налагат...

— Ако обстоятелствата го налагат, сме приковани още по—здро̀во към оковите на задълженията си към изпадналите в още по—голяма нужда — довърши изречението Зед вместо нея. — Така всеки, изпаднал в нужда, според теб по право се превръща в наш господар? Слуга на една кауза или на още по—велика кауза, която би могла да се появи, но така или иначе роб. Така ли е?

Този път Вирна предпочете да не се впуска след него в този танц върху повърхност, която ѝ се струваше като плаващи пясъци. Това обаче не ѝ попречи да го изгледа гневно.

Зед прецени, че съществува само един философски валиден отговор на въпроса. Ако Вирна го знаеше, не го показва.

— Ричард очевидно е отишъл на място, където може критично да прецени възможностите за действие и да определи правилната посока в живота си — обясни Зед. — Вероятно определени обстоятелства са го принудили да прегледа под лупа въпроса за правилната употреба на възможностите си и с оглед на качествата си, истинската цел на живота си.

Вирна разпери безпомощно ръце.

— Не виждам как е възможно да съществува по—велика цел от присъствието му тук, от това да помага на армията срещу заплахата, надвиснала над Новия свят — заплахата за живота на свободните хора.

Зед се отпусна обратно на мястото си.

— Ти не виждаш, аз не виждам, но Ричард вижда нещо.

— Това не означава, че има право — обади се Уорън.

Зед за момент се взря в лицето му. Чертите му бяха младежки, но в погледа му имаше някаква дълбочина, която издаваше нещо повече от младостта му. Зед се запита на колко ли години е Уорън.

— Не, не означава, че Ричард има право. Може би върши капитална грешка, която може да унищожи единствения ни шанс за оцеляване.

— Калан е на мнение, че може бъде грешка — вметна накрая Ейди, сякаш съжаляваше, че трябва да му го каже.

— Изпрати ми бележка — предполагам без знанието на Ричард, явно Кара бъде записала думите ѝ. Донесе ми я куриера. Калан пише, че се опасява, че Ричард бъде постъпил така, отчасти заради случилото се с нея. Майката Изповедник освен това ми доверява, че се опасява, че Ричард бъде изгубил вярата си в хората, заради това, че бъде отхвърлен в Андерия. Може би Ричард гледа на себе си като на падналия водач.

— Пфу! — Зед махна с ръка. — Един водач не може да следва народа си с подвита опашка, подсмърчайки за всяко тяхно моментно желание или каприз, хленчейки по стъпките им, докато те се люшкат насам—натам в живота.

Такива хора не търсят водач, а господар и точно такъв ще ги намери.

Истинският водач проправя ясна пътека през моралната пустиня, така че хората да виждат категорично пътя. Ричард бе горски водач, защото това е в кръвта му. Може би се е загубил в някаква мрачна гора. Ако е така, трябва сам да намери пътя обратно, при това трябва да го избере съзнателно, ако е предопределен да бъде истински водач на свободен народ.

Всички смълчани слушаха притчите на Зед. Генералът бе човек, който върви след своя Господар Рал и просто изпълнява заповедите му. Сестрите имаха свои собствени възгледи и идеи. Зед и Ейди знаеха, че пътят, който човек вижда пред себе си, не винаги е такъв, какъвто му се струва.

— Точно това направи Ричард за мен — тихо се обади Уорън, отнесен в спомените си. — Показа ми пътя, накара ме да пожелаая да го последвам извън подземията. Бях започнал да се чувствам уютно там долу, доволен от книгите и от съдбата си, но бях затворник на тъмнината, чийто живот течеше между борбите и постиженията на другите. Така и не мога да разбера как точно успя да ме накара да го последвам навън. — Уорън се вгледа в очите на Зед. — Може би самият той има нужда от подобна помощ. Можеш ли да му помогнеш, Зед?

— Той влезе в мрачен период за всеки човек, особено за магьосник. Трябва сам да намери пътя напред, за да се озове от другата страна. Ако го хвана за ръката и го поведе, така да се каже, може да го насоча към път, който не би избрал сам, и тогава завинаги ще остане наранен от избора, който съм направил вместо него. ...Още по—страшното обаче е, че може да се окаже прав. Какво ще стане, ако насилствено го поведе по друг път, а той се окаже в посока право към Императорския орден. — Зед поклати глава. — Не. Не съм чак толкова глупав: Ричард трябва да бъде оставен да постъпва както намери за добре. Ако той наистина е човекът, който трябва да ни поведе в борбата за бъдещето на магията и човечеството, тогава това сигурно е част от пътешествието му и трябва да бъде извървяна.

При тези думи почти всички кимнаха в съгласие, макар и с неохота.

Не и Уорън. Той човъркаше нещо по виолетовата си роба.

— Има нещо, за което не сме помислили. — Всички го изгледаха в очакване да продължи, а той се обърна към Зед. В очите му старият магьосник видя необикновена мъдрост, която му подсказваше, че пред него стои младеж, способен да прониква в дълбочина на нещата, докато повечето хора виждат само искриците на повърхността. — Възможно е — продължи Уорън с тих, непоколебим глас — Ричард, като човек с дарбата и магьосник—войн, да е бил навестен от пророчество. Магьосниците—войни са по—различни от всички нас. Техните способности не са вкарани в някакви тесни рамки, те имат размах. Пророчеството, поне теоретично, влиза в неговите възможности. Нещо повече, Ричард притежава както Адитивна, така и Субстрактивна магия. През последните три хиляди години няма магьосник, роден с двете страни на магията. Макар до известна степен да можем да си представяме, ние не можем напълно да разберем неговия потенциал, макар в пророчествата да има намеци за това. Твърде е възможно Ричард да е получил правдоподобно пророчество, което да разбира съвсем ясно. Ако е така, то значи постъпва точно както трябва. Възможно е и да разбира ясно пророчеството, но то да е толкова покъртително, че той да постъпва по единствения щадящ ни начин — като не ни казва.

Вирна положи длан върху неговите.

— Не го вярваш наистина, нали, Уорън?

Зед забеляза, че Вирна много се впечатли от думите на младежа.

Ан му бе споменавала, че Уорън съвсем наскоро е започнал да проявява пророческите си таланти. Подобен род магьосници — пророците — се раждаха изключително рядко, не повече от един—двама на хилядолетие. Потенциалната важност на такъв магьосник бе извън всякакви предвиждания. Зед не знаеше каква част от пътя си е извървял Уорън в действителност. Самият Уорън вероятно също нямаше представа.

— Пророчеството може да бъде ужасен товар. — Уорън приглади робата върху крака си. — Може би пророчеството на Ричард му е казал, че ако иска да има шанс някога да завоюва победа, не бива да умира заедно с нас в борбата срещу армията на Императорския орден.

Генерал Рейбич, макар и да не се обаждаше, когато става въпрос за подобни магьоснически дела, слушаше и гледаше с изключително внимание. Сестра Филипа въртеше едно копче на роклята си. Макар и

приласкан от приятелската ръка на Вирна, в този момент Уорън също изглеждаше отчаян и самотен.

— Уорън — Зед изчака погледите им да се срещнат, — понякога на всеки от нас се случва да провиди най—ужасни бъдещи събития просто защото те са най—ужасно то нещо, ръбът на въображението ни. Не занимавай мислите си основно с най—вероятните причини за поведението на Ричард просто защото тези причини те плашат най—много. Убеден съм, че Ричард се мъчи да разбере истинското си място в цялата ситуация. Не забравяй, че някога е бил горски водач. Той се научи да приема не само способностите си, но и товара на трона.

— Да, но ...

Зед вдигна пръст, за да подсили думите си:

— Истината за определена ситуация най—често се оказва онази с най—просто обяснение.

Потиснатостта в изражението на Уорън най—сетне се разсея под напора на зараждащия се блясък на лъчиста усмивка.

— Бях забравил тази древна мъдрост. Благодаря ти, Зед.

Генерал Рейбич, който продължаваше да рови с пръсти къдравата си брада, изведнъж свали ръка и я стисна в юмрук.

— Освен това Д'Харанците няма да се оставят да бъдат победени толкова лесно. Можем да свикаме още части, имаме и съюзници тук, в Средната земя, които ще ни се притекат на помощ в битката. Всички сме чували докладите за размерите на Ордена, но все пак това са само хора, не са зли духове. Вярно, сред тях има родени с дарбата, но и ние не оставаме по—назад. Каквото и да си мислят, ще им се наложи да се изправят лице в лице с Д'Харанските воители.

Уорън се наведе да вдигне от земята камък, по—малък от човешки юмрук, и отново заговори:

— Не приемайте думите ми като проява на неуважение, генерале, ни най—малко не искам да ви отклонявам от справедливата ви кауза, но искам да кажа, че целите на Ордена са нещо, което съм изучавал с години. Аз също съм от Стария свят.

— Така е. И какво е онова, което държиш да ми кажеш?

— Ами, да кажем, че Старият свят представлява плота на тази маса — мястото, откъдето идват частите на Джаганг. Е, със сигурност има места, където населеността е рядка, но има и изключително гъсто населени райони.

— Така е и в Новия свят — обади се генералът. — В Д'Хара има както многочислени, така и полупустинни области.

Уорън поклати глава. Прокара ръка по масата.

— Да кажем, че това е Стариият свят — цялата тази земя — Той вдигна камъка и го постави на ръба на плота.

Ето го Новия свят. В сравнение със Стариия свят неговите размери са такива.

— Но ... но това не включва Д'Хара — заекна генерал Рейбич. — Със сигурност... с Д'Хара...

— Д'Хара също е в този камък.

— Опасявам се, че Уорън е прав — намеси се Вирна.

Сестра Филипа също кимна в знак на съгласие.

— Вероятно ... — понечи да каже тя, забила поглед в скръстените си в скута ръце — ...вероятно Уорън е прав, че Ричард е видял нашия разгром и знае, че трябва да стои настрана, за да не бъде погубен заедно с всички нас.

— Изобщо не съм съгласен — внимателно подхвана Зед. — Познавам Ричард. Ако той е на мнение, че ще за губим, ще го каже, за да могат хората да преценят това в решенията си.

Генералът се покашля.

— Ами, всъщност едно от писмата липсва. Първото, в което Господарят Рал ми разказва за видението си. В него той пише, че нямаме шанс за победа.

Зед усети как кръвта се спуска в петите му. Опита се да запази поне видимо спокойствие.

— О? Къде е това писмо?

Генералът стрелна косо Вирна.

— Ами всъщност — обади се тя — докато го четях, толкова се ядосах, че ... го смачка на топка и го хвърли в огъня — довърши изречението й Уорън.

Лицето на Вирна пламна, но не каза нищо в своя защита. Зед разбираше чувствата й, но му се искаше да го бе прочел със собствените си очи. Насили се да се усмихне.

— Това ли бяха точните му думи — че нямаме шанс за победа? — попита след малко, като полагаше усилия в гласа му да не се прокрадва паника. Усети как по гърба му се стичат струйки пот.

— Не ... — отвърна генерал Рейбич и се намести, замисляйки се сериозно над въпроса. — Точните думи на Господаря Рал бяха, че не бива да свикваме частите си в директна атака срещу Императорския орден, защото ако го направим, ще бъдем разгромени и всеки шанс за бъдеща победа ще бъде загубен завинаги.

Зед започна да усеща отново пръстите си. Изтри капчица пот от челото си. Вече можеше да си поеме по—леко дъх.

— Е, така вече може. Ако те наистина са толкова многобройни, колкото твърди Уорън, то тогава директна атака би била лудост.

Наистина му звучеше логично. Запита се защо ли Ричард си прави труда да обяснява нещо толкова очевидно на човек с опита на генерал Рейбич. Вероятно просто за да се презастрахова. Нищо лошо.

Ейди пъкна ръка в дланта на Зед.

— Ако наистина вярваш, че Ричард сам трябва да върви по пътя си, ще останеш ли? Ще помогнеш ли на родените с дарбата в нашия лагер да придобият необходимите познания?

Всички погледи бяха втренчени напрегнато в стария магьосник в очакване на решението му. Генералът тайничко поглади с пръст белия белег на бузата си. Сестра Филипа склучи длани. Вирна и Уорън се хванаха за ръце.

Зед се усмихна и прегърна Ейди през раменете.

— Разбира се, че няма да ви изоставя.

Тримата на пейката срещу тях леко въздъхнаха. Телата им се отпуснаха, сякаш някой бе свалил въже от вратовете им.

Зед ги изгледа твърдо.

— Войната е гадно нещо. Човек трябва да се научи да убива, преди да бъде убит. Магията във време на война е просто още едно оръжие, макар и страховито. Трябва да разберете, че при тези обстоятелства то също би следвало да се използва като средство за убиване.

— Какво трябва да знаем? — попита Вирна, очевидно успокоена от решението му да остане, но не колкото генерал Рейбич, Уорън или Сестра Филипа.

Зед прибра полите на робата си и ги спусна между краката си, замислен над въпроса ѝ. Не обичаше да дава подобни уроци.

— Ще започнем утре сутринта. Много има да се учи относно използването на магията по време на война. Ще науча всички от

родените с дарбата на някои ужасни неща относно това как да използват онова, което винаги са си мислили, че носи единствено добро, за зло. Тези уроци далеч не са приятни, но така или иначе, нямаме друг избор.

Мисълта, че ще са принудени да научат всички тези ужасни неща, не бе приятна за никой от присъстващите. Ейди, която имаше известна представа от подобни неща, го погали по гърба в израз на разбиране. Тежката роба бе прилепнала по тялото му. Толкова му се искаше да си върне някогашната простичка магьосническа роба.

— Всички сме готови да направим всичко, което трябва, за да предотвратим попадането под ударите на ужасната магия на Императорския орден — рече Вирна. — Имаш думата ми на Прелат.

Зед кимна.

— Значи утре започваме.

— Направо настръхвам, като си помисля какво ще стане, когато към военното изкуство се прибави магия — каза генерал Рейбич и се изправи.

Зед сви рамене.

— Да ти кажа право, крайната цел на цялата работа е да се противопоставим на магията на противника. Ако си свършим добре работата, всичко ще си дойде на мястото. Магията ще се неутрализира и войниците ще могат да се бият без нейната намеса в боя. Така ще можете да сте стомана срещу стомана и да ни оставите да бъдем магия срещу магия.

— Искаш да кажеш, че магията ви няма да ни бъде от непосредствена помощ?

Зед сви рамене.

— Ще се опитаме чрез магия да им навредим както можем, но когато използваме магията като оръжие, врагът ще се постарее да стори същото. Както и ние ще искаме да се преборим с всеки техен опит да използват магия срещу нас. Резултатът от използването на магията по време на война, ако се прави както трябва и професионално, е, че всичко изглежда така, сякаш магията изобщо не е съществувала. Ако не отвърнем на предизвикателството, силата, която ще използват срещу нас, може да се превърне в истински ад. Ако ги надхитрим, унищожението сред тях ще бъде невиджано. Но от опит

мога да кажа, че магията някак си се балансира, така че до подобни неща се стига рядко.

— Значи в такъв случай целта ни е да удържим нещата? — попита Сестра Филипа.

Зед обърна длани и едната му ръка бавно се вдигна, другата бавно се спусна, сякаш бяха две везни на кантар, натоварен с огромна тежест.

— Родените с дарбата и в двата лагера ще работят много поупорито от преди. Мога да ви уверя, че е доста изтощително. Резултатът, като се изключат временните предимства в успехите на едната или другата страна, е, че в крайна сметка ние, магьосниците, като че ли не сме направили нищо, та да си заслужим вечерята. — Зед отпусна ръце. — Всичко ще свърши с кратки моменти на влудяващ ужас и истинска паника, когато е ясно, че светът е достигнал последната фаза на съществуването си и е обзет от лудост.

Генерал Рейбич се усмихна като човек, който разбира за какво става въпрос.

— Мога да ви уверя, че войната изглежда същата и през очите на човека, стиснал меч в ръка. — Той вдигна ръка в престорен страх. — Но ми се струва, че предпочитам това пред перспективата да размахвам меч пред някакви си магически комари. Аз съм човек, който се бори като стомана срещу стомана. Имаме си Господаря Рал, за да бъде магия срещу магия. Радвам се, че при нас е и дядото на Господаря Рал, Първият магьосник. Благодаря ти, Зед. Ако имаш нужда от нещо, каквото и да е, само кажи.

Вирна и Уорън кимнаха безмълвно в знак на съгласие, Докато генералът се придвижи до изхода на шатрата. Тъкмо се канеше да излезе, когато Зед се обади:

— Продължавате ли да изпращате куриери до Ричард?

Генералът отвърна положително:

— Капитан Мейферт е бил при Господаря Рал. Може би той ще ти каже нещо повече.

— Всички ли куриери са се завърнали безпрепятствено?

— Повечето. — Той се почеса по брадатото лице. — Досега сме загубили двама. Единият бе открит случайно на дъното на пропаст. Другият така и не се върна, но и тялото му не бе открито — в което обаче няма нищо странно. Пътуването е дълго и изпълнено с

трудности. При подобен маршрут опасността дебне отвсякъде. Можеше да се очаква, че ще има жертви.

— Искам да спрете да изпращате куриери при Ричард.

— Но Господарят Рал трябва да бъде в течение.

— Ами ако врагът залови някой от куриерите и разбере къде се крие Ричард? Можеш да бъдеш сигурен, че всеки човек би могъл да бъде накаран да проговори. Не си струва рискът.

Генералът потърка с длан дръжката на меча си, докато разсъждаваше над думите на Зед.

— Ордент е далеч на север от нас — чак в Андерия. Цялата територия между този район и областта, в която се крие Господарят Рал, е под наш контрол. — Той поклати глава, победен от втрещения поглед на Зед. — Но ако ти се струва опасно, няма да изпращам повече. Господарят Рал няма ли да се чуди какво става с нас?

— За него в момента това едва ли е първа грижа. Той прави каквото трябва и не може да си позволи състоянието на нещата при нас да повлияят на поведението му. Вече ви е казал, че няма да може да ви дава каквито и да било заповеди и че трябва да остане встрани от всичко това.

Зед отпусна ръце и въздъхна замислено.

— Може би до края на лятото, преди зимата да се е развилняла с пълна сила и пътищата да са потънали под снега, ще отида да го посетя.

Генерал Рейбич му се усмихна на тръгване.

— За всички нас ще е огромно облекчение, ако успееш да говориш с Господаря Рал, Зед. Той ще се вслуша в думите ти. Е, лека нощ.

Мъжът бе дал израз на истинските си чувства. Никой от присъстващите нямаше пълно доверие на онова, което смяташе да прави Ричард, освен може би Зед, макар че и той изпитваше известни съмнения. Калан бе писала, че според нея Ричард се възприема като падналия водач. Тези хора, които твърдяха, че не разбират как е възможно Ричард да е на такова мнение, в същото време не се доверяваха на действията му.

Ричард бе напълно сам, оставен само на силата на убежденията си.

След като генералът си тръгна, Уорън с участие се наведе напред.

— Зед, бих могъл да дойда с теб при Ричард. Можем да го накараме да ни каже всичко и тогава да преценим дали става въпрос за пророчество, или както той казва, просто за някакво прозрение. Ако не е истинско пророчество, можем да му помогнем да погледне на нещата по друг начин. Още нещо — можем да започнем да го обучаваме, поне ти би могъл, как да използва дарбата си, магията. Той трябва да знае как да си служи със собствените си способности.

Докато Зед кръстосваше напред—назад, Вирна леко изпуктя в знак на несъгласие с предложението на Уорън.

— Опитвах се да науча Ричард да докосва своя Хан. Не само аз, но и много други Сестри опитваха. Никоя не успя да постигне дори най—малък напредък.

— Но Зед вярва, че магьосникът може да обучи друг магьосник, нали така, Зед?

Старият магьосник спря и за момент се втренчи в лицата им, обмисляйки отговора си.

— Ами, както вече казах, обучението на един магьосник не е работа за чародейки. Друг магьосник обаче...

— Що се отнася до Ричард, не ми се вярва да постигнеш нещо повече от нас — избухна Вирна. — Уорън обаче също не отстъпи: — Но Зед вярва...

Зед се покашля, за да въдвори тишина.

— Прав си, момчето ми. Работа на магьосниците е да обучават друг магьосник, роден с дарбата.

Вирна се опита да възрази, вдигнала пръст във въздуха, но Зед не й даде възможност.

— В този случай обаче ми се струва, че Вирна има право.

— Моля? — не повярва на ушите си Уорън.

— Така ли? — попита и самата Вирна.

Зед се опита да ги успокои с ръка.

— Да, така ми се струва, Вирна. Все пак съм на мнение, че Сестрите има на какво да научат един магьосник. В крайна сметка ето го Уорън. Сестрите са успели да му покажат някои неща относно това как да използва дарбата си, макар да е отнело повече време. Вие сте обучили и други — до известна степен поне според мен. С Ричард

обаче не сте постигнали успех дори в най—елементарните неща. Така ли е?

Вирна направи недоволна гримаса.

— Някоя от нас не можа да го научи дори най—просто то нещо — как да усеща своя Хан. Прекарвала съм часове с него в опити да му помогна, да го упътя. — Тя скръсти ръце и извърна поглед от напрегнатите му черти. — Просто не се получаваше.

Уорън докосна с пръст брадичката си и се намръщи, сякаш сетил се нещо.

— Знаете ли, веднъж Натан ми спомена нещо. Казах му, че искам да се уча при него — че искам да ме научи да стана Пророк. Той ми отвърна, че Пророкът не се обучава, а се ражда. В този миг си дадох сметка, че всичко, което знам и разбирам относно пророчествата — именно разбирам, по някакъв нов и непознат ми дотогава начин, — съм го научил сам, не от някой друг. Нима с Ричард не може да се е случило нещо такова? Това ли имаше предвид, Зед?

— Все пак — намеси се Сестра Филипа, — ти си Пръв магьосник. Със сигурност би могъл да му покажеш доста неща.

Зед намести тежката си роба под кокалестия си задник, за да седне по—удобно на дървената пейка, и се замисли над въпроса ѝ.

— Ричард направи неща, които дори аз не мога да разбера. Без да съм го обучавал, постигна повече, отколкото изобщо някога съм си представял, че е възможно. Той откри Храма на ветровете в отвъдния свят напълно сам, премина през воала, разделящ живота от смъртта. Нима никой от вас не разбира какво означава това? Особено когато говорим за един необучен магьосник? Той прогони Хармониите от този свят — как, нямам представа. Предизвика магия, за каквато не съм и чувал, камо ли да разбирам или да съм виждал с очите си. Опасявам се, че намесата ми може повече да попречи, отколкото да помогне. Част от способностите на Ричард — това е негово предимство — е начинът, по който гледа на света: не само през очите на необременения човек, но и като Търсач на истината. Той не тръгва към нещо с презумпцията, че е непостижимо — просто се опитва да го направи. Страх ме е да му казвам какво да прави, как да използва магията си, понеже това би могло да го ограничи в действията му. На какво бих могъл да науча аз един магьосник—войн? Нямам представа

от Субстрактивната страна на магията, още по—малко от дарба, която я притежава.

— И понеже не разполагаме с друг магьосник—войн, да не би да се опитваш да кажеш, че една Сестра на мрака би могла да му бъде добър учител? — попита Уорън.

— Ами — замислено каза Зед, — не бих отхвърлил напълно подобна идея. — Той въздъхна уморено и гласът му прозвуча по—сериозно: — Стигнах до извода, че не само ще е безсмислено да се опитвам да уча Ричард, но и че е твърде вероятно да се окаже опасно — за всички. Много ми се ще да отида да го видя и да му кажа, че го подкрепям, да го насърча, да му дам съвет. Но помощ? — Зед поклати глава. — Това не бих се наел.

Никой не му възрази. Вирна сама бе опитала и бе твърде склонна да се съгласи с думите на Зед. Другите вероятно го познаваха достатъчно добре, за да разберат за какво говори дядо му.

— Ще ми позволиш ли да се погрижа за настаняването ти, Зед? — попита накрая Вирна. — Така като те гледам, май имаш спешна нужда от почивка. На сутринта, след като се напиш добре и премислим всичко отново, ще поговорим пак.

Уорън, който тъкмо се канеше да зададе друг въпрос, изглеждаше разочарован, но все пак кимна в знак на съгласие.

Зед протегна крака и се прозя.

— Би било чудесно.

Мисълта за предстоящото бе плашеща. Толкова му се искаше да види Ричард, да му помогне, особено след като го бе търсил толкова дълго. Понякога бе трудно да изоставиш близък човек, въпреки че разбираш прекрасно, че това би било най—доброто за него.

— Да, би било прекрасно — повтори Зед, — наистина съм уморен.

— Лятото скоро бъде далеч. Нощите бъдат студени — рече Ейди и се притисна към него. Погледна го с белите си очи, които заискриха меко от светлината на лампата.

— Какво ще кажеш да останеш при мен и да стоплиш кокалите ми, старче?

Зед се усмихна и я прегърна. Чувстваше се толкова добре при нея, колкото бе очаквал. Всъщност в този момент, ако му бе дала нова

шапка с перо, щеше да я приеме, при това с усмивка. При все това притеснението не му даваше мира.

— Зед — обади се Вирна, явно забелязала тревогата в погледа му, — Ричард е магьосник—войн, който — както сам казваш — вече е доказал забележителните си способности. Той е младеж с огромен потенциал. Освен това е истински Търсач и е закрилян от своя Меч на истината — оръжие, с което е доказал, че умее да си служи подобаващо. Калан е Изповедник — Майката Изповедник — и има опит в използването на силата си. С тях има и Морещица. А Морещиците не са свикнали да поемат излишен риск.

— Знам — прошепна Зед, вгълбен в кошмара на мислите си. — И въпреки всичко се притеснявам много за тях.

— Какво толкова те притеснява? — попита Уорън.

— Комарите албиноси.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Задъхана от изтощение, Калан трябваше да се извие назад през озъбената паст на храста, сгъстен от остриите бодли на къпината, за да избегне полета на меча. Върхът на острието изсвистя на милиметри от ребрата ѝ. В бесния си устрем да се спаси тя не обърна внимание на острия допир на бодлите до панталона ѝ. Усещаше сърцето си да пулсира някъде дълбоко в тила.

Докато той продължаваше безмилостната си атака, принуждавайки я да прескочи един нисък скален праг и да се плъзне във вдлъбнатината зад него, купчини паднали листа, разритани от ботушите ѝ, изригнаха като цветни светкавици в късния следобед. Яркожълтите, светлооранжевите и бляскавочервените листа се посипаха върху каменистата земя, просветваща между бодливите венчета на хвойна. Беше все едно да водиш битка посред сринала се на земята дъга.

Ричард отново я нападна. Тя ахна, но блокира удара на меча му. Той настъпваше с неумолима мрачна решителност. Калан заотстъпва, стараяйки се да повдига краката си колкото се може по—високо, за да не се спъне в зъбатите корени, плъпнали около огромния ствол на бял смърч.

Едно падане би било фатално — Ричард щеше да я прониже моментално.

Хвърли поглед наляво. Наблизо се извисяваше отвесна скала, драпирана със завеса от пухкав мъх. От другата страна тръгваше било, което правеше остър завой и в един момент тръгваше към високата скална стена. Окажеше ли се притисната там, единственият ѝ изход щеше да е право нагоре. Или скок в бездната.

Отклони отривист мах на меча му, той отблъсна нейния. В изблик на ярост тя се впусна в мощна атака и го принуди да отстъпи десетина стъпки. Той без проблеми парираше ударите ѝ, след което на свой ред отвърщаше с атака. Каквото спечелеше, тя го губеше двукратно мигове по—късно. Отново се втурваше в отчаяна защита и отстъпваше назад, за да запази живота си.

На нисък, мъртъв елов клон на няма и три метра разстояние мъничка червена катеричка, навлякла зимната си козина, скубеше кадифено петно лишей, покрило кората на дървото. Показала гордо бялото си коремче, животинката се бе изправила на самия край на мъртвия чукан на дървото, вдигнала рунтавата си опашка и стиснала в лапички сбръчкано парченце лишей, готова да изгризе заоблените му краища. Приличаше на зрител на турнир по борба, който наблюдава срещата между двама състезатели и гризка сухар.

Калан дишаше бясно, очите ѝ припряно диреха място за стъпване между внушителните корени на високопланинското дърво. В същото време мисълта ѝ трескаво търсеше изход от ситуацията. Ако успееше някак да заобиколи Ричард, избягвайки заплахата на меча му, щеше да има шанс да си осигури път за бягство. Със сигурност щеше да я подгони, но тя щеше да спечели малко време. Отби един светкавичен удар на меча му и се пъкна зад ствола на млад клен, потъвайки в мек килим от жълтокафяви папратови клонки, опръскани със слънчеви зайчета.

Ричард, впуснал се във внезапна дива атака, за да ѝ пресече пътя, вдигна меча си с намерения да я посече.

Беше единственият ѝ шанс — единственият ѝ изход.

За части от секундата Калан се завъртя и скочи напред, шмугвайки се под ръката му. Мечът ѝ потъна в меката му плът.

Ричард покри раната си с две ръце. Олюля се и след миг се свлече върху килима от папратови клонки, проснат по гръб. Във въздуха подскочиха листа смутени от внезапната намеса. После плавно се спуснаха надолу и украсиха в свежи тонове полегналото му тяло. Неистовото червено на кленовите листа бе толкова живо, че в сравнение с него дори кръвта би изглеждала кафява.

Калан се надвеси над него, като се опитваше да успокои дишането си. Беше на ръба на силите си. Свлече се на колене и след миг се хвърли върху безжизненото му тяло. Всичко наоколо бе покрито с карамелени папратови листа, стегнати в юмруци, сякаш готови да окажат съпротива на приближаващата с края на лятото смърт. По—младите, все още жълтеникави листа, изпълваха следобедния въздух с приятно свежо ухание. Малко неща можеха да се сравняват с аромата на гората в късна есен. По някаква случайност един висок клен наблизо, свит под защитната стена на скалата, все още не бе оголял, но

листата му бяха тъй ослепително оранжеви, че контрастът с кристално —синьото небе бе почти болезнен.

— Кара! — Опряла ръка в гърдите на Ричард, Калан се надигна, за да извика по—силно: — Кара! Убих Ричард!

Кара се бе излегнала по корем на ръба на скалата и гледаше някъде в далечината. Не реагира.

— Убих го! Чуваш ли? Кара, виждаш ли?

— Да — промърмори Морещицата. — Чух те. Убила си Господаря Рал.

— Ей, не си — отвърна Ричард, все още дишайки тежко.

Тя го фрасна по рамото с меч си от върбова клонка.

— Напротив, този път те убих. Вече си мъртъв.

— Само драскотина. — Той опря своя върбов меч в тялото ѝ. — И ми падна в капана. Сега те държа на мушка. Предай се или умри, жено.

— Никога — отвърна тя и все още дишайки учестено, се засмя. — Предпочитам да умра, вместо да попадна в ръцете на такъв като теб, негоднико.

Тя започна да го мушка бързо и да се върти насам—натам, заливайки се от смях.

— Кара! Видя ли? Този път го убих. Най—сетне го пипнах.

— Да, добре — провлачи Кара и продължи упорито да гледа в същата посока. — Убила си Господаря Рал. Браво на теб. — Най— после хвърли поглед през рамо. — Този е за мен, нали, Господарю Рал? Обеща ми.

— Да — отвърна Ричард, все още задъхан. — За теб е, Кара.

— Добре — ухили се доволно Кара. — Бива си го.

Ричард се усмихна лукаво на Калан.

— Знаеш, че се оставих да ме убиеш.

— Не, напротив! Спечелих сама. Този път те хванах натясно. — Тя отново го бодна с върбовия си меч. Спря и се намръщи. — Нали каза, че не си умрял. Че било само драскотина. Ха! Значи признаваш, че този път съм те победила.

Ричард се засмя.

— Оставих те...

Калан го целуна, за да му затвори устата. Кара ги видя и се обърна на другата страна.

Щом погледът ѝ се плъзна оттатък скалния ръб, тя изведнъж скочи.

— Току—що тръгнаха! Хайде, преди нещо да ми го вземе!

— Нищо няма да ти го вземе, Кара — каза Ричард. — Не и толкова бързо.

— Хайде! Нали обеща, че е за мен. Не искам да бия целия тоя път напразно. Хайде.

— Добре де, добре — отвърна Ричард, след като Калан слезе от него. — Идваме.

Протегна ръка към нея, за да я подкани да му подаде ръка да стане. Вместо това тя го мушна в ребрата.

— Пак те изненадах, Господарю Рал. Ставаш все по—ленив.

Ричард само се усмихна, когато тя най—сетне му подаде ръка. Вече на крака, я сръчка бързо и преди да тръгне след Кара, рече:

— Добре се справи, Майко Изповедник. Успя да ме убиеш. Гордея се с теб.

Калан понечи да му се усмихне с достойнство, но ѝ се стори, че е по—скоро налудничаво. Ричард взе раницата си от земята и я метна на гръб. Без да спира, се запъти към стръмния, начупен склон на хълма. Калан се наметна с дългата вълча пелерина и го последва в гъстата сянка на смърчовете на ръба на пропастта, като гледаше да стъпва по камъните, а не в пълните с листа дупки.

— Внимавай — подвикна Ричард на Кара, която вече бе избързала доста напред. — При всичките тези листа не се виждат дупките и пукнатините в скалата.

— Знам, знам — промърмори тя. — Колко пъти ще ми го повтаряш?

Ричард непрекъснато ги следеше и двете. Беше ги научил да се придвижват безопасно по планински терен и им бе казал от какво да се пазят. Откакто започнаха да обикалят горите и планините, Калан бе забелязала, че Ричард се движи с безшумна лекота, докато Кара вечно се спъваше, скачаше по камъни и скали като буйно младо биче. Тъй като Морецицата бе прекарала целия си досегашен живот на закрито, нямаше представа, че е по—различно да се придвижваш из такива местности.

Ричард търпеливо ѝ обясняваше: „Избирай внимателно пътя си, за да се движиш доколкото е възможно по равно. Ако не е

наложително, не стъпвай на по—ниско ниво, защото веднага след това ще ти се наложи да се качваш пак, за да продължиш напред. Не прави излишни движения. Ако трябва да се качиш някъде, не е нужно непременно да повдигаш цялото си тяло — просто сгъни краката си.“ Кара непрекъснато се оплакваше, че не може през цялото време да мисли къде да си сложи крака. Ричард ѝ обясняваше, че при всяко изкачване на хълм тя всъщност се изкачва два пъти. Повтаряше ѝ неуморно да мисли, докато върви, докато накрая се усъвършенства дотам, че мисленето да се превърне в инстинкт и да премине на подсъзнателно ниво. В един момент Кара установи, че когато изпълнява инструкциите му, прасците и бедрата ѝ не се изморяват толкова и оттогава насетне започна да проявява повече усърдие в учението си. Вместо да се оплаква и да спори, започна да задава въпроси. Поне през по—голямата част от времето.

Калан забеляза, че докато Кара слиза по стръмната пътека, изпълнява точно указанията на Ричард и си служи с пръчка, за да опипва местата, скрити от купчини листа, които ѝ се струват подозрителни, преди да стъпи там. Не му беше времето за чупене на глезен. Ричард не казваше нищо, но когато пръчката на Кара попадеше на дупка и по този начин предпазваше крака ѝ, той се усмихваше — а тя свикна. Преправянето на пътека по стръмен хълм като този, който бяха изкачили, бе трудна и опасна работа. Прилични на пръв поглед просеки често се оказваха задънени и се налагаше човек да търси нови подстъпи. При по—незначителни наклони и равни терени животните често прокарваха добри пътеки. В долината не бе такъв проблем да попаднеш на задънена пътека, защото винаги можеш да пробиеш нова в шубрака. Да избираш пътя си върху скалиста почва на триста метра височина бе трудно и често не плодотворно. При подобни обстоятелства, особено когато времето напредва, нежеланието да се върнеш обратно често те изкушава да продължиш напред и да рискуваш.

Ричард им обясняваше, че това е трудна работа и е нужно да помислиш сериозно, преди да вземеш решение да слезеш, да се прибереш у дома или да си устроиш лагер за нощувка.

— Необмислените желания често са причина за нещастия — често казваше той. — Използваш ли главата си, можеш да очакваш да се прибереш невредим.

Кара разръчка купчина листа, натрупана между оголени гранитни камъни.

— Не стъпвайте тук — подвикна през рамо и скочи на един щръкнал камък. — Има дупка.

— Е, Кара, благодарим — подигравателно отвърна Ричард, сякаш е щял да се изкуши да стъпи там, ако тя не го бе предупредила.

Скалата, по която се движеха, бе изпъстрена с доста големи ръбове, по които бяха прорасли опърпани малки дръвчета и храсти, осигуряващи надеждно стъпало или дръжка. Долу планината се спускаше в тучна долина. Оттатък дефилето отново се надигаше в стръмни склонове, потънали в зеленината на иглолистните дървета и изпъстрени с топлите краски на оголели дъбове, кленове и брези.

Ярките корони на дърветата, нашарени с есенни листа, бяха прекрасни, докато бяха живи, но сега листата приличаха на използвани конфети, посипани по земята, и бързо бяха избледнели. Обикновено дъбовете запазваха листата си поне до ранна зима, някои дори до следващата пролет, но високо в планината ледените ветрове и ранните бури вече бяха оголили дори устойчивите кафяви листа на дъбовете.

Кара подскочи и кацна върху една скала.

— Ето — посочи тя напред, — Там горе. Виждате ли?

Ричард закри очите си срещу топлата слънчева светли на и плъзна поглед нагоре към отсрещния хълм. Избоботи, че е видял.

— Отвратително място за умиране. Калан придърпа вълчия кожух към ушите си, за да ги предпази от режещия вятър.

— Нима има добро място за тая цел.

Ричард отпусна ръка от челото си.

— Ами сигурно не.

Още по—нагоре по хълма, над мястото, което сочеше Кара, гората свършваше в местност, наречена Кривата Дъбрава. Над него, където не растяха дървета, планината представляваше голи скални ръбове и сипеи. Още по—нагоре косата светлина искреше върху сняг, бял като брашно. Под снега и оголените върхари Кривата дъбрава бе изложена на безжалостни ветрове и студ, от които дърветата се бяха изкривили в мъчителни силуети. Кривата дъбрава представляваше границата между живота и пустошта, в която почти нищо друго освен лишей не можеше да устои на неумолимото време. Живот имаше само

в полите на планината, в гората от сгущени едно в друго дървета. Ричард посочи надясно от тях.

— Да не губим повече време. Не искам да замръкваме там горе.

Калан плъзна поглед по гръбнака на планината, където тя преливаше в безбрежна панорама от заснежени върхове, долини и вълнисти зелени килими от сякаш потънали в безкрайността непроходими гори. Врящ казан от плътни облаци бе надвиснал ниско над долините и заплашваше да се излее над планините. В далечината се виждаха няколко самотни заснежени върха, врязани в море от сивота. Още по—надолу, под плътните, мрачни облаци времето сигурно беше още по—отвратително.

Ричард и Кара чакаха отговора на Калан. На нея не ѝ се нравеше мисълта да замръкнат в Кривата дъбрава, застрашени от среща с леденостудената мъгла и влага.

— Добре съм. Хайде да вървим и да се свършва. После ще можем да се спуснем още по—надолу, където ще намерим хралупест бор, за да се приютим на сушина през нощта. Нямам нищо против да поседна край приветлив мъничък огън с чаша чай в ръка.

Кара духна струйка топъл въздух в скупчените си длани.

— Добре звучи.

Още първия ден на тяхното запознанство преди близо година Ричард бе завел Калан в хралупест бор. Тя не бе и чувала за съществуването на подобни дървета в сърцето на Западната земя. Тези дървета за нея си оставаха същите тайнствени създания, каквито ѝ се бяха сторили първия път, когато бе зърнала извисяващия се високо в небето силует на фона на смрачаващото се небе. Те бяха приятели на всички пътешественици, търсещи нещо повече от обичаен подслон. Из тези краища се срещаха достатъчно. Имаха иглички предимно по външната част на клоните, докато близо до ствола оставаха гладки. Вътре, в недрата на гъстите си зелени дълбини, хралупестите борове осигуряваха прекрасна защита срещу лошо време. Нещо в състава на смолата им ги правеше устойчиви на огън, така че ако човек внимаваше достатъчно, можеше да си накладе вътре чудесно огнище, дори навън да върлува дъждовна буря.

Откакто живееха в планината, Ричард, Калан и Кара често отсядаха в хралупести борове. Тези нощи, прекарани около уютния огън, ги сбличаваха, даваха им време за размисъл, за разговори и

разказване на истории. Някои от тези истории ги караха да се заливат от смях. Други образуваха буца в гърлата им.

След като Калан ги увери, че е добре, Ричард и Кара кимнаха и поеха нататък по скалата. Калан вече се бе възстановила от ужасните си рани, но другите двама все още оставяха на нея да реши дали е готова да понесе усилието от подобни изкачвания и слизания, след които да могат да си намерят местенце, където да прекарат нощта — най—добре хралупест бор.

Трябваше ѝ доста време, докато се оправи. Тя, разбира си даваше сметка за сериозността на положението. Прикована към леглото за толкова дълго, мускулите ѝ бяха отслабнали, закърнели и почти безполезни. Дълго време. Дори яденето ѝ представляваше проблем. Беше се превърнала на истински скелет. Дала си сметка за окаяното състояние, дори след като раните ѝ бяха заздравели, тя е изпаднала в дълбока депресия.

Всъщност не си бе дала ясна сметка за болезнените усилия, които щеше да ѝ струва пълното възстановяване превръщането отново в самата себе си. Ричард и Кара — прекъснато се опитваха да я насърчават и ободряват.

Но опитите им си оставаха далечни за нея — те просто не разбираха какво е да си в нейното състояние. Краката ѝ бяха отслабнали дотолкова, че приличаха на клечки с възлести издутини вместо колене. Чувстваше се не само безпомощна, но и грозна. Ричард непрекъснато ѝ правеше дървени фигурки на животни: орлета, лисици, видри, патета, дори катерички. Всички те едва събуждаха вялото ѝ любопитство. В най—тежките моменти ѝ се искаше да бе умряла заедно с детето им.

Животът ѝ се бе превърнал в безвкусна каша. Всичко, което виждаше ден след ден и седмица след седмица, бе четирите стени на болничната си стая. Болката бе измерителна, монотонността — убийствена. Намрази горчивия чай от бял равнец, който я караха да пие, намрази миризмата на настойката от бял очеболец и равнец. Когато ѝ писваше и отказваше да ги пие, минаваха на липа, която не бе толкова горчива, но пък и нямаше същия ефект — но все пак облекчаваше съня ѝ. Преварата често облекчаваше главоболието ѝ, но пък беше толкова гадна на вкус, че дълго след като я изпиеше, лицето ѝ оставаше изкривено в гримаса. Понякога минаваха на тинктура от

хризантема за облекчаване на болката. Калан намрази билките и започна от време на време да лъже, че не я боли, просто за да не поглъща отвратителните смеси.

Ричард не бе направил особено голям прозорец на спалнята и в летните жеги понякога ставаше непоносимо горещо. Калан можеше да види едва късче небе, върховете на няколко дървета и назъбения синьо —сивкав силует на планината в далечина.

Ричард ѝ предлагаше да я изведе, но тя го молеше да не го прави, понеже не мислеше, че си струва болката. Не бе нужно да го убеждава много да не я наранява. Идваха и си отиваха какви ли не дни — от слънчеви и ясни до мрачни и сиви. Докато лежеше и бавно се оправяше, а времето течеше покрай нея, си мислеше за всичко това като за нейното „изгубено лято“.

Един ден бе жадна, а Ричард бе забравил да ѝ напълни чашата и да я остави така, че тя да може да я стигне върху малката масичка край леглото. Когато го помоли за вода, той взе чашата и пълен мях с вода и ги остави на рамката на прозореца, след което извика към мотаещата се навън Кара. Изтича навън, като пътьом каза на Калан, че двамата с Кара отиват да проверят мрежите и ще се върнат възможно най—скоро. Преди Калан да успее да го помоли да остави водата по—наблизо, той бе изчезнал.

Тя лежеше кипяща от яд в тишината. Не можеше да повярва, че Ричард е проявил такава небрежност, че да остави водата извън обсега ѝ. Бе необикновено топло за края на лятото. Езикът ѝ започна да набъбва. Гледаше безпомощно към дървената чаша на черчевето.

На ръба на сълзите, тя простена самосъжалително и яростно удари леглото с юмрук. Извърна глава надясно, далеч от прозореца, и затвори очи. Реши да подремне, за да не мисли за жаждата. Когато се събуди, Ричард и Кара ще са си дошли и ще ѝ подадат водата. А той ще си получи конското.

По врата ѝ се стичаха струйки пот. Навън продължаваше да подвиква птичка. Еднообразната ѝ песен приличаше на гласчето на малко момиченце, което непрекъснато си подвикваше „Кой, аз?“. Започнеше ли песента ѝ, нямаше свършване. Калан не можеше да мисли за нищо друго, освен за това колко е жадна.

Не можеше да заспи. Досадната птичка продължаваше отново и отново да задава въпроса си. Неведнъж се улови Да ѝ отговаря с „Да,

ти“. Изруга Ричард. Стисна плътно очи и се опита да забрави жаждата, жегата и птичката и да заспи. Очите не я слушаха и сами се отваряха.

Започна да си вее с нощницата, за да се поохлади. Осъзна, че очите ѝ не се отделят от водата на прозореца. Не можеше да я стигне — бе чак на другия край на стаята. Не че разстоянието бе много, но все пак не можеше да ходи. Ричард не бе съобразил. Калан си каза, че може би ако седне изправена и се придвижи до края на леглото, ще успее да достигне чашата.

С болезнено пуфтене отчетна леката завивка от кокалестите си крака. Беше ѝ толкова отвратително да се гледа. Защо той бе проявил такава несъобразителност? Какво му става? Щеше да му даде да разбере, щом се върне. Придърпа краката си към края на леглото.

Дюшекът ѝ представляваше гъвкава маса от натъпкана трева, пера и кълчища. Бе доста мек и Калан се чувстваше удобно в леглото си. С огромно усилие се надигна. Дълго време стоя на ръба на леглото, стиснала главата си с ръце, докато си поеме дъх. Цялото ѝ тяло пулсираше от болка.

За пръв път се изправяше съвсем сама.

Изведнъж прекрасно разбра какво цели Ричард. При все това не ѝ се понрави начинът, по който искаше да я накара да се движи. Беше жестоко. Тя не бе готова. Все още я болеше. Трябваше да лежи още доста, докато се оправи. Кървящите ѝ рани най—сетне се бяха затворили и заздравели, но беше сигурна, че тялото ѝ е още прекалено разнебитено, за да може да става. Не искаше да подлага на изпитание счупените си кости. Придружавана от порой степания и пуфтене, най—сетне се придвижи към долния край на леглото. Седнала така, с една ръка стиснала рамката, за да се крепи, все още бе прекалено далеч от прозореца, за да стигне до водата. Щеше да се наложи да стане.

Спря за миг, за да се отдаде на пороя от мрачни мисли относно съпруга си.

След като веднъж, преди много седмици, го бе викала дълго време, а той не бе чул слабия ѝ гласец, ѝ бе оставил пръчка, с която да може да достига стената и да чука, когато спешно се нуждае от нещо. Сега я напипа — беше оставена край леглото — и я взе. Постави по—дебелия ѝ край на пода и се подпря, като в същото време внимателно се опита да се изправи. Краката ѝ докоснаха студения мръсен под. От тежестта, паднала върху краката ѝ, подвижна от болка.

Застана полуизправена, полуоблегната на леглото, готова да закрещи, когато в един миг си даде сметка, че се задъхва повече от очакваната, отколкото от реалната болка. Не бе чак толкова зле. Дори в известен смисъл бе разочарована, че нещата не са такива, каквито бе очаквала. Само допреди миг ѝ се искаше да докара Ричард до сълзи заради ужасните страдания, които ѝ причиняваше.

Отпусна се още малко на краката си и се изправи с помощта на пръчката. Най—сетне застана права, треперейки от превъзбуда. Даде си сметка, че е права и че го е постигнала съвсем сама.

Не можеше да накара краката си да правят каквото ѝ се иска. Но за да стигне до водата, трябваше да успее — поне докато се докопа до прозореца. След това можеше да се строполи на пода, за да я намери там Ричард. Вътрешно изпита задоволство от картината, очертала се в главата ѝ. Тогава планът му за това как да я накара да стане от леглото нямаше да му се стори толкова добър.

С помощта на здравата пръчка, стиснала език между зъбите си, тя бавно се затътри към прозореца. Каза си, че ако падне, ще остане да лежи като труп на пода, без вода, докато Ричард не се прибере и не я намери стенеща през напуканите си устни, умираща от жажда. Тогава ще съжaliaва, заедто ѝ е приложил подобни безжалостни номера. Ще се чувства виновен за цял живот за стореното ѝ — тя ще се погрижи да е точно така.

Докато си мислеше, че всяка стъпка ще ѝ е последната и ще падне, тя стигна до прозореца. Прехвърли едната си ръка върху черчевето и се подпря, затворила очи, задъха се за да не усеща болката в ребрата си. Когато успокои дишането си, се примъкна до прозореца. Сграбчи чашата и изгълта водата на един дъх.

Остави празната чаша на прозореца и погледна навън, опитвайки се отново да възстанови дишането си.

Ричард седеше на земята точно отсреща, скръстил ръце около коленете си.

— Ей, здрасти — усмихна ѝ се той.

Кара, седнала до него, вдигна безстрастен поглед.

— Виждам, че си станала.

Прииска ѝ се да му изкрещи, но вместо това установи, че едва се съдържа да не прихне. Изведнъж се почувства адски глупаво, заедто не се бе опитала да стане по—рано.

Когато се огледа и видя морето от дървета наоколо, живите цветове величествените планини и безбрежното синьо небе, напръскано с пухкави бели облачета, очите ѝ се изпълниха със сълзи. Огромните планини с техните стръмни склонове и пищни цветове ѝ се сториха по—красиви от всичко, което бе виждала през живота си. Как е могла да не се опита да се вдигне по—рано и да огледа света край себе си?

— Разбира се, си наясно, че направи огромна грешка — обади се Ричард.

— Моля? — не разбра Калан.

— Ами ако не беше станала, щяхме да продължим да те чакаме — поне още известно време. Сега, след като ни показва, че можеш да ставаш и да се движиш сама, ще продължим да постъпваме точно така — да поставяме разни неща извън обсега ти, за да те накараме да си ги вземаш сама и да се грижиш за себе си.

Тя му благодари мислено, но не събра сили да му каже на глас колко правилно е постъпил. Вътрешно изпита още по—силна любов към човека, готов да поеме върху себе си яда ѝ, но да ѝ помогне.

Кара се обърна към Ричард:

— Дали да ѝ покажем къде има маса?

Ричард сви рамене.

— Като огладнее, ще излезе от спалнята и ще я намери.

Калан хвърли чашата към него, надявайки се да изтрие самодоволната усмивка от лицето му. Той я улови.

— Е, радвам се да видя, че ръката ти работи добре — рече той. — Значи ще можеш сама да си отрежеш хляб.

Когато Калан се накани да изпротестира, той добави:

— Би било справедливо. Кара го омеси. Най—малкото, което би могла да сториш, е да си отрежеш филия.

Калан зяпна.

— Кара е месила хляб?

— Господарят Рал ме научи — рече Морещицата. — Искях да ям гозбата си с хляб, истински хляб. И той ми каза, че щом е така, ще трябва да се науча да го правя. Лесно е, честно. Нещо като ходенето до прозореца. Но аз се отнесох доста по—благоприятно и не го замерях с разни неща.

Този път Калан не успя да сдържи усмивката си, като си помисли, че сигурно на Кара ѝ е било по—трудно да омеси и опече хляб, отколкото на нея да стане и ходи. Само дето се съмняваше, че Морещицата е била чак толкова „благоразположена“ към всичко това. Прииска ѝ се да бе видяла сблъсъка на характери.

— Дай си ми чашата. А после можеш да отидеш да хванеш някоя и друга риба за вечеря. Гладна съм. Яде ми се пъстърва. Огромна пъстърва. С хляб.

Ричард се усмихна.

— Виж, това мога да направя. Ако намериш масата.

И Калан наистина я намери. Никога повече не яде в леглото.

Отначало ходенето ѝ причиняваше доста силна болка — понякога дори прекалена, така че търсеше спасение в леглото. Кара идваше да ѝ срещи косата, за да не остава съвсем сама с агонията. Мускулите ѝ бяха атрофирали и всичко правеше трудно. Да се срещи ѝ се струваше непосилен труд. Дори ходенето до масата бе изтощително. Всъщност отначало това бе единственото, което можеше да прави. Ричард и Кара се отнасяха със съчувствие и я окуражаваха, но и не ѝ позволяваха да се отпусне.

Калан се радваше, че е успяла да стане от леглото и това я подтикваше да преодолее болката. Светът отново се бе превърнал в прекрасно място. Още повече се радваше, че може сама да ходи до тоалетната. Макар Кара да не спомена нито дума за това, Калан бе сигурна, че и тя изпитва облекчение от този факт.

Колкото и да ѝ харесваше уютната къща, разходките навън ѝ се струваха като излизане от затвор. Преди Ричард често ѝ бе предлагал да я занесе навън да подиша въздух, но тя не искаше да напуска леглото си, понеже се страхуваше от болката. Разбра, че заради тежкото ѝ състояние мисълта ѝ е била ленива и замъглена. Заедно с лятото бе загубила за известно време и себе си. Сега най—сетне усещаше главата си бистра.

Установи, че гледката от прозореца ѝ е най—малко впечатляващата от онова, което се виждаше околоръст. Малката къщичка, построена от Ричард и Кара в лоното на умопомрачително красивата планина, бе оградена от заснежени върхове. Простата постройка с две спални в двата края — една за Ричард и Калан и една за Кара, и с общо помещение по средата се намиреше на ръба на

поляна от кадифенозелени треви, осеяни с диви цветя. Макар когато бяха пристигнали, сезонът на зеленчуците да отминаваше, Ричард бе успял да спретне малка градинка на едно слънчево местенце под прозореца на Кара, където отглеждаше пресни зеленчуци за трапезата и някои билки и подправки за гозбите. Точно зад къщата имаше стена от огромни стари борове, които осигуряваха естествена защита срещу ветровете.

Ричард прекарваше дълги часове в дялане на дървени фигурки, седнал край леглото на Калан, и ѝ разказваше какви ли не истории. Но след като тя най—после се вдигна от леглото, фигурките му се промениха. Вместо животни той започна да прави хора.

Докато един ден не я изненада с най—прекрасната от всичките си фигурки до момента — в чест на дългоочакваното ѝ завръщане в света, както сам обяви. Удивена от крайния реализъм и сила на малката статуя, тя прошепна, че единствено дарбата би могла да насочва ръката му по този начин. Ричард приемаше подобни приказки за глупости.

— Хора, които не притежават дарбата, непрекъснато сътворяват прекрасни неща — опонира ѝ той. — В това няма никаква магия.

Тя обаче знаеше, че някои от хората на изкуството са родени с дарбата и са способни да провокират магията чрез изкуството си.

От време на време Ричард се изпускаше да говори за произведенията на изкуството, които бе видял в Народния дворец в Д'Хара, докато бе пленник там. Тъй като бе израсъл в Града на елените, никога преди не бе виждал мраморни статуи и със сигурност не бе живял в подобен разкош, сътворен от толкова талантливи ръце. Тези творби по някакъв начин му бяха отворили очите за присъствието на един по—велик свят около него и бяха оставили в душата му трайни следи. Кой друг, ако не Ричард, би забелязал красотата около себе си, докато е бил пленник и мъченик?

Вярно, че изкуството би могло да съществува и самостоятелно, без магия, но нали самият Ричард бе пленен с помощта на заклинание, извикано на живот с помощта на изкуството. Изкуството притежава универсален език и в този смисъл е незаменимо средство за предизвикване на магия.

Калан в крайна сметка се отказа да спори по въпроса дали дарбата му помага в изкуството. Той просто не вярваше. Въпреки това тя усещаше, че като няма накъде другаде да избие, дарбата му си търси

изява по този начин. Магията винаги намира начини да се прояви, а създаването на човешки фигури категорично ѝ се струваше магическо.

Но фигурата на жена, която бе издялал като подарък за Калан, я жегна някъде дълбоко в душата. Той я бе нарекъл „Дух“. Представляваше тридесетсантиметрова фигурка, издялана от меко, богато, ароматно орехово дърво. Женствеността на тялото, изящните извивки и форми, костите и мускулите — всичко се виждаше под развяната роба. Изглеждаше като жива.

Калан не можеше да си представи как е успял да се усъвършенства до такова ниво. Във фигурката се усещаше някакъв ... дух. Имаше го в цялото ѝ същество, в развяната ѝ на вятъра роба, в отметнатата назад глава, в изпоприиска ѝ се да му изкрещи, но вместо това установи, че едва се съдържа да не прихне. Изведнъж се почувства адски глупаво, задето не се бе опитала да стане по—рано.

Статуята очевидно не бе направена да прилича на Калан и при все това предизвикваше у нея някаква необяснима реакция, напрежение, което ѝ се струваше странно познато. Нещо в издяланата от дърво жена възбуждаше у Калан желание да се оправи, да заживее пълноценен живот, отново да придобие самостоятелност и сила.

Ако и това не бе магия, то значи Калан нямаше никаква представа от тези неща.

През целия си живот бе живяла на величествени места, заобиколена от какви ли не произведения на изкуството, сътворени от известни творци, но никое от тях никога не бе докосвало сърцето ѝ с усещането за някакво вътрешно прозрение и благородство като тази горда, жива жена с развята роба. Силата и виталността ѝ предизвикваха буца в гърлото на Калан и единственото, което можеше да направи, бе да обгърне с ръце шията на Ричард, поддала се на безмълвни чувства.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Калан вече излизаше при всяка възможност. Беше оставила Дух на рамката на прозореца, за да я вижда не само от леглото, но и когато е навън. Беше я обърнала така, че винаги да е с лице към планината. Имаше чувството, че фигурката има нужда да стои очи в очи със света.

Горите, заобикалящи къщата, бяха тайнствени и мамещи. Към сенките в далечината тръгваха подканващи пътечки и Калан съзираше в края на тесния тунел между дърветата гъст мрак. Толкова ѝ се искаше да тръгне по тези тесни пътеки, представлявали някога просеки, по които са се движели животни, а сега поразширени от Ричард и Кара в кратките им пътешествия за риболов и търсене на ядки и горски плодове. Калан, подпряна на пръчката, куцукаше из къщата и поляната, за да укрепи краката си. Много ѝ се искаше да придружи Ричард в някои от пътешествията му, да се разходи, галена от горския ветреца, потънала в призрачна светлина, през полянките и под надвисналите като арки клони на огромните дъбове.

Сред първите места, където я заведе Ричард след настояването ѝ, че може да измине късо разстояние, бе един тунел в гъстата, мрачна гора, чийто светъл край оттатък извеждаше към поточе, спускащо се от скалиста клисура и скрито зад гъста ограда от дървета. Огромна маса вода се изливаше непрестанно от стръмната скала, вреше около огромните заоблени камъни и се спускаше на прозрачни къдели над скалните прагове. Доста от наистина огромните камъни, забити посред сенчестите вирове, потъваха в тъмнозелените си кожуси от мъх и блещукаха, осеяни с безброй иглички от надвисналите над тях бели смърчове, които растяха на воля по стръмните склонове. В бистрата вода се гонеха безспир лъчи светлина, успели да се промъкнат през балдахина от листа и клони.

На дъното на клисурата, в слънчевата долчинка зад къщата, където пътеката изскачаше от гъстата гора, потокът се разширяваше и забавяше своя бяг, тръгваше бавно по извивките на огромната долина, потънала в страховитите недра на планината. Калан обичаше да спуска нозе от брега и да ги потапя в хладната вода. Можеше да седи така на

припек, потънала в топлата мека трева, и да наблюдава с часове движенията на рибите в кристално чистите води, препускащи върху каменистото речно корито. Ричард явно бе имал право, когато я бе убеждавал, че пъстървата обича красивите места.

Обичаше да наблюдава рибите, жабите, речните рачета. Дори дъждовниците. Често лягаше по корем на ниския тревист бряг, подпряла брадичка на ръцете си и с часове Наблюдаваше как рибите се измъкват изпод потънали във водата пънове, камъни или от мрачните дълбини на по—големи вирове, тръгнали на лов за насекоми към повърхността. Калан ловеше щурци, скакалци и личинки и от време на време ги хвърляше във водата за храна на рибите. Ричард ѝ се смееше, когато я сварваше да си говори с тях, да ги убеждава да излязат от тъмните си дупки, за да си хапнат вкусно насекомо. Понякога в плитчините наблизко гордо забиваше тънките си нозе грациозна сивкава чапла и острият ѝ като кама клюн пробождаше по някоя риба или жаба.

Калан никога не бе попадала на място като това, толкова изпълнено с живот и толкова величествено. Ричард я дразнеше, като ѝ подхвърляше, че още нищо не е видяла, възбуждаше любопитството ѝ и я амбицираше да заяква по—бързо, за да може да види нови и нови неща. Чувстваше се като малко момиченце, попаднало в магическо царство, което принадлежеше на тях и само на тях. Бидейки Изповедник, Калан никога не бе прекарвала толкова време сред природата, в съзерцание на животните или на препускащата по камъните вода, или на облаците и залезите. Бе виждала какви ли не величествени неща, но те бяха все опитомени, свързани с пътешествия, градове, сгради и хора. Никога не бе попадала на място толкова далеч от всичко, където да се остави да потъне изцяло, да бъде погълната от природата.

Въпреки това някъде дълбоко в най—потайните кътчета на съзнанието си тя бе преследвана от мисълта, че двамата с Ричард са нужни другаде. Че имат отговорности. Всеки път, щом повдигаше въпроса пред Ричард, той небрежно махваше с ръка. Вече бе изложил пред нея становището си и вярваше, че постъпва правилно.

Отдавна не ги бяха навестявали куриери. Това също я притесняваше, но Ричард не преставаше да ѝ повтаря, че не може да си позволи да влияе с решенията си на армията, така че е добре, дето

генерал Рейбич е престанал да му изпраща рапорти за положението. Освен това, продължаваше Ричард, това само излагало на безсмислен риск куриерите, идващи от далеч.

За момента Калан бе наясно, че трябва да заякне още и още и че изолираният живот в планината укрепва силите ѝ с всеки изминал ден — вероятно по—ефективно от каквото и да било друго. Завърнеха ли се във войната — успее ли да го убеди, че трябва да се завърнат, — този спокоен живот щеше да се превърне в сладък спомен. Реши да се наслаждава с цялото си сърце на настоящето, докато го има.

Веднъж, когато времето се задържа валежно няколко дни и Калан започна да чувства липсата на разходките си до поточето и наблюдаването на рибите, Ричард направи нещо наистина невероятно. Започна да ѝ носи риби в буркани. Живи риби. Просто за да ги наблюдава.

Ричард почисти един празен резервоар от стъклена лампа и няколко стъклени буркана със широки гърла, в които преди бе имало треви, билки и мазила, предназначени за раните ѝ, както и някои неща, които бяха купували след като напуснаха Андерия. Посипа на дъното дребни камъчета и ги напълни с вода от потока. Улови няколко чернокоси лещанки и ги пусна в стъклените. Имаха жълтеникави гръбчета, напръскани с черно, с бели коремчета и по една плътна черна ивица от двете страни. Ричард дори им пусна във водата и по малко водорасли от потока, за да им осигури скривалища и да ги накара да се чувстват в естествена среда.

Калан направо занемя, когато той донесе вкъщи първия буркан с жива риба. Постави импровизираните аквариуми — постепенно станаха четири буркана плюс контейнера от лампата — на рамката на прозореца в общата стая, до някои от по—малките фигурки на Ричард. Той, Калан и Кара се хранеха заедно на малката дървена маса и наблюдаваха чудото на това риба да живее в буркан.

— Само не ги кръщавай — каза ѝ Ричард, — защото след време ще умрат.

Това, което ѝ бе хрумнало като най—случайна идея, постепенно се превърна в своеобразен център на мислите. Дори Кара, която отначало обяви, че отглеждането на риба в буркан е безумие, започна да харесва малките плувци. Всеки ден, прекаран с Ричард в планината,

носеше някакво ново чудо, предназначено да отклони мислите ѝ от болката и проблемите.

След като рибите свикнаха с присъствието на хората, започнаха да възприемат битието си в буркана като напълно естествено. От време на време Ричард изливаше част от водата и добавяше прясна от потока. Калан и Кара ги хранеха с трохички и мънички остатъци от трапезата, както и с насекоми. Рибите ядяха с апетит и прекарваха по—голямата част от времето си между камъчетата на дъното или в плуване насам—натам и оглеждане на света. След известно време се научиха да разбират кога е дошло време за обяд. И когато към буркана се приближаваше човек, започваха да се движат трескаво насам—натам, като домашни любимци, радостни от появата на господаря си.

В стаята имаше малко огнище, което Ричард бе изградил от глинени тухли, изсушени на слънцето и препечени на огън. Имаха и направена от него маса, а също и столове от преплетени клони. Седалките и облегалките им бяха застлани с меката вътрешност на дървесна кора.

В ъгъла на стаята имаше дървена врата, водеща към мазе. На задната стена бяха окачени семпли лавици и голям шкаф с провизии. Бяха накупили много храна по пътя. Част от нея бяха натоварили при Калан в каретата, друга част бяха навързали отвън. През финалния етап от пътуването Ричард и Кара бяха натъпкали всичко вътре, тъй като с допълнителните си габарити каретата не можеше да се провере през тесните планински просеки, където не бе стъпвал човешки крак. Ричард сам бе проправял пътеки.

Кара разполагаше със собствена стая срещу тази на Ричард и Калан. Калан с изненада установи, че вътре Морещицата е събрала цяла колекция от камъни. При споменаването на думата „колекция“ Кара изпуктя и обясни, че това били защитни оръжия, в случай, че някой ги нападне и са принудени да останат в къщата. Камъните се сториха на Калан подозрително красиви — всичките в различни цветове. Кара настояваше, че са просто смъртоносни оръжия.

Докато Калан бе на легло, Ричард спеше на дървена скара в общата стая или пък направо под звездите. В началото често ѝ се случваше, когато се будеше нощем от болка, да го намира седнал на земята край леглото ѝ, задрямал, с глава, опряна в стената, винаги готов да скочи при всяко нейно стенание или да ѝ донесе билки и чай.

Не искаше да легне до нея в леглото от страх да не я нарани. Тя почти бе готова да изтърпи болката, но да усети успокояващото му присъствие до себе си. Най—накрая, когато вече можеше да става и да се движи, той се съгласи да спи при нея. През тази първа тяхна нощ заедно Калан бе стискала огромната му топла ръка до корема си, загледана в силуета на Дух, очертан на лунната светлина. Вслушваше се в нощните гласове на птици и насекоми и във вълчия вой, докато накрая очите ѝ се затвориха и се отпусна в спокоен сън.

На следващия ден Ричард я уби за пръв път. Бяха на потока да проверяват мрежите и той отсече две прави върбови пръчки. Хвърли едната на земята до нея и ѝ каза, че това ѝ е мечът.

Явно бе в настроение за игра и ѝ подвикна да се защитава. Самата тя в добро разположение на духа, прие предизвикателството, като внезапно се опита да го пониже — просто за да го постави на мястото му. Той обаче я изненада и веднага обяви, че я е убил. Калан отново го нападна, този път по—енергично, но Ричард бързо я обезвреди и отсече главата ѝ с един замах. При третото нападение вече бе започнала леко да се отегчава. Вложи всичките си усилия в атаката, но той отново я отблъсна без никакво усилие и острието на меча му се залепи между гърдите ѝ. За трети път от три нападения я обяви за мъртва.

Оттогава насетне това се превърна в игра, която Калан а всяка цена искаше да спечели. Ричард никога не ѝ се оставяше даром — нито дори от учтивост, когато виждаше, — че е обезверена от бавния напредък. Не преставаше да я унижава пред Кара. Калан знаеше, че го прави, за да я амбицира да започне да използва мускулите си по—пълноценно, да забрави болката, да заякне. Тя отчаяно искаше да спечели.

И двамата носеха върбовите си мечове втъкнати в коланите, в готовност. Всеки ден някой се впускаше пръв в атака и битката започваше. Отначало Калан не представляваше никакво предизвикателство за Ричард и той не се свенеше да ѝ го показва непрекъснато. Това, разбира се, само допълнително подклаждаше волята ѝ и желанието да му покаже, че не е вчерашна в тези работи, че става въпрос не само за сила, но и за ловкост и бързина. Той я насърчаваше, но никога не ѝ даваше нищо даром. Седмица след

седмица тя бавно започна да го затруднява все повече и той я убиваше с все повече усилия.

Калан бе обучена в изкуството на меча от баща си, Крал Уиборн — поне беше Крал, преди майка ѝ да го избере за свой другар. За един Изповедник титлата Крал не означаваше нищо. Галеанският Крал Уиборн имаше две деца от своята Кралица и първа съпруга, така че Калан имаше природени брат и сестра.

Изпитваше огромно желание да му покаже, че баща ѝ я е обучил достатъчно добре. Действаше ѝ потискащо да знае, че е далеч по—добра от това, което може да демонстрира в момента. Не толкова че не знаеше какво да направи, колкото че не можеше да го направи. Мускулите ѝ все още не бяха достатъчно силни, нито пък откликваха на желанията ѝ достатъчно бързо.

Имаше обаче и още нещо: Ричард се биеше по начин, с какъвто Калан никога не се бе сблъсквала по време на своето обучение, нито пък бе виждала в реална битка. Не можеше точно да определи или изрази с думи разликата, но я усещаше и не знаеше как да ѝ противостои.

В началото битките им се провеждаха предимно на поляната пред къщата, за да не може Калан да се спъне, а дори да го направи, да не си удари главата в нещо остро.

Кара бе постоянният им зрител. С течение на времето битките ставаха все по—продължителни и напрегнати. Яростни и изтощителни.

На няколко пъти Калан толкова се вбесяваше от безжалостното отношение на Ричард към тези срещи, че не му говореше с часове след това, за да не изпусне нещо, което не иска да каже наистина и за което знае, че по—късно ще съжалява.

В такива случаи Ричард ѝ казваше:

— Запази гнева си за врага. Сега няма да ти бъде от полза. Тук той може да превъзмогне страха ти. Използвай времето да научиш меча да ти се подчинява, така че по—късно да можеш да го използваш, без да мислиш.

Калан прекрасно знаеше, че врагът няма да я посрещне учтиво. Ако Ричард се бе поддад на изкушението да бъде учтив с нея и да я възнаграждава незаслужено, това само би било в нейна вреда. Колкото и тежки да бяха понякога тези уроци, бе невъзможно да се сърди на

Ричард дълго време, особено след като знаеше, че всъщност се сърди на самата себе си.

През целия си живот бе живяла сред оръжия и хора, които си служат с тях. Някои от истинските майстори на боя, освен баща ѝ, се бяха оказвали в един или друг момент нейни учители. Никой от тях не приличаше на Ричард. При него всичко бе изкуство. Той превръщаше в красота дори смъртта. Въпреки всичко оставаше нещо, което тя не можеше да разбере — нещо, което я тревожеше.

Веднъж Ричард ѝ бе казал — още преди инцидента, че се е научил да вярва, че магията сама по себе си може да бъде форма на изкуство. Тя му бе отвърнала, че това ѝ е струва налудничаво. Сега не беше сигурна. По откъслечните сведения, които бе получила, можеше да съди, че Ричард се е справил с Хармониите именно като е използвал по някакъв начин магията: бе създал решение, не съществувало никога преди това, дори невероятно.

Веднъж по време на една от жестоките им схватки тя бе сигурна, че този път няма начин да ѝ се изплъзне и че предстои победният удар на меча ѝ. Той с лекота избегна онова, за което тя си мислеше, че ще е смъртоносният ѝ удар, и побърза да я убие на свой ред. Той направи така, че което ѝ се струваше невъзможно, започна да изглежда напълно естествено.

В този момент тя разбра. Досега бе подхождала изцяло погрешно.

Не че Ричард бе толкова добър в боравенето с меча, нито пък че е майстор на прекрасните статуи, изработени с нож и длето. Просто бе майстор на острието — във всичките му форми — меч, нож, длето, дори върбова клонка. Той бе майстор — не на боя с меч или на самата дърворезба, а по някакъв по—фундаментален начин на острието само по себе си.

Боят бе просто една от употребите на острието. Балансирането на това да използва меча за унищожение — магията винаги търси път към равновесието — бе да използва острието за създаване на красота. Досега тя се бе вглеждала в отделните части на неговото поведение, като се бе опитвала да ги разбере поотделно. Докато Ричард виждаше само едно единно цяло.

Всичко, свързано с него — начинът, по който стреляше с лък, по който резбоваше или използваше меча си, дори начинът, по който се

движеше — тъй плавно и категорично, — всичко това не бяха отделни части, отделни способности ... а едно и също нещо.

Ричард спря.

— Какво има? Пребледняла си.

Калан стоеше с насочен към земята меч.

— Ти танцуваш със смъртта. Ето какво правиш с меча си.

Ричард примигна насреща ѝ, сякаш тя току—що бе обявила, че дъждът е мокър.

— Ама разбира се. — Той докосна амулета на гърдите си. В средата, заобиколен от златни и сребърни нишки, имаше голям колкото нокътя ѝ рубин във формата на сълза — Казах ти го още отдавна. Нима едва сега започна да ми вярваш?

Тя стоеше зяпнала.

— Мисля, че да.

Спомни си прекрасно смразяващите му думи, произнесени, когато тя за пръв път видя амулета на гърдите му и го попита какво представлява:

— Този рубин е капка кръв. Това е символично представяне на пътя на първичния указ. Той означава едно-единствено нещо — пронизвай. Веднъж решен да се биеш, пронизвай. Всичко друго остава на заден план. Пронизвай. Това е твоето задължение, твоята цел, твоят глад. Няма по—важно правило, нито решение, което би могло да отмени това. Пронизвай. Линиите указват танца. Пронизвай изневиделица, не от объркване. Пронизвай врага колкото можеш по—бързо и категорично. Пронизвай непоколебимо. Пронизвай с решителност, без колебание. Пронизвай го в силата му. Промъкни се през пукнатините на отбраната му. Пронижи го. Пронижи го до смърт. Не му позволявай да си поеме дъх. Смажи го. Пронижи го безмилостно до дълбините на душата му.

Това е равновесието на живота — смъртта. Това е танц със смъртта.

Това е законът, по който живее магьосникът—войн, в противен случай е мъртъв.

Този танц бе изкуство. Всъщност не бе по—различно от дърворезбата. Изкуство, изразено чрез острието. За него всичко бе едно и също. Не виждаше разликата, понеже в очите му тя не съществуваше.

* * *

Споделяха поляната с една червена лисица, тръгнала на лов предимно за гризачи, но в същото време склонна да погълне каквато сочна твар открие по тези места. Конете не се притесняваха особено от нея, но за сметка на това определено ненавиждаха посещаващите ги от време на време койоти. Калан рядко попадеше на тях, но щом се чуеше нервно цвилене, разбираше, че имат посетител. Често дочуваше воя на койотите в мрака, някъде във високото. Издаваха високи монотонни звуци, последвани от серия пролайвания. Понякога нощем се обаждаха и вълци, които увиваха протяжно и досадно, не като лая на койотите, с гласове, отекващи от планинските хребети. Веднъж Калан мярна сред дърветата черна мечка, която след като им хвърли бегъл поглед, си продължи по пътя. Веднъж до къщата се приближи рис, при което конете изпаднаха в ужас и тътриха да бягат. След това Ричард цял ден ги събира из гората.

На вратата идваха и катерички, които сегиз—тогиз се самопоканваха вътре и оглеждаха обстановката с любопитни очи. Калан често се улавяше да им говори и да задава въпроси, сякаш можеха да я разберат. Както се спираха с килнати главички, понякога си мислеше, че наистина я разбират. В ранните утрини през поляната претичваха малки стада сърни, понякога пресните сърцевидни следи от копитата им достигаха чак до вратата на къщата. Напоследък бяха започнали да се появяват и наперени самци. Една от наметките на Калан бе от кожата на вълк, ранен от някой от тези самци, който бяха намерили в една горичка недалеч. Ричард бе спестил на раненото животно бавната, мъчителна смърт.

Освен боевете с мечове правеха и походи високо в планината, също с цел укрепване мускулите на Калан. Тези разходки бяха истинско изпитание за краката ѝ, понякога се уморяваше толкова, че не можеше да заспи от болка. Ричард разтриваше стъпалата, прасците и бедрата ѝ с мехлем, за да облекчи страданието ѝ. Обикновено постигаше желания ефект и я отпускаше така, че най—сетне унесът ѝ преминаваше в неспокоен сън.

Ясно си спомняше дъждовната нощ, в която се бяха прибрали във влагата и студа и тя се бе отпуснала по гръб на леглото, за да може

Ричард да разтрие с мехлем мускулите ѝ. Беше ѝ прошепнал, че краката ѝ най—сетне са възвърнали предишната си форма и цвят. Калан вдигна поглед и видя желание в очите му. Бе почти забравен спомен — страстта му към нея. Почувства се толкова обърквана, че по лицето ѝ се изтърколиха сълзи, примесени с радостта да се почувства отново жена — желана жена.

Ричард повдигна крака ѝ към устата си и лекичко целуна голия ѝ глезен. Докато меките му топли целувки достигнат до бедрото ѝ, тя вече дишаше тежко, повалена от внезапна и неочаквано пробудена сласт. Той разтвори нощницата ѝ и намаза голия ѝ корем. Огромните му ръце се плъзнаха по тялото ѝ, за да достигнат гърдите. Задиша учестено, пръстите му започнаха да галят зърната ѝ, докато станат твърди.

— Е, Господарю Рал — прошепна тя задъхано, — струва ми се, че отиваш твърде далеч.

Той застина, явно се опитваше да дойде на себе си, да се осъзнае. След малко се дръпна назад.

— Няма да ме счупиш, Ричард — усмихна се тя и върна ръката му върху себе си. — Вече съм добре. И нямам нищо против да стигнеш твърде далеч.

Сграбчи го за косата, докато целувките му заливаха гърдите ѝ, раменете ѝ, шията ѝ. Дишането му затопли ухото ѝ. Търсеците му пръсти я хвърлиха в луд копнеж. Тялото му, докосващо нейното, ѝ действаше възпламеняващо. Бе забравила умората. Най—сетне устните му намериха нейните. По начина, по който отвърна на целувката тя му даде да разбере, че не е нужно да бъде чак толкова предпазлив.

Докато дъждът барабанеше по покрива, а светкавици озаряваха силуета на статуята на прозореца и гръмотевиците отекваха в планината, Калан, без капчица страх, без притеснение, без да се запита дали ще може, притисна да Ричард към себе си и двамата се любиха нежно и страстно. Никога не го бяха правили с повече желание от онази нощ. Всичките ѝ страхове и притеснения се стопиха в огъня на изгарящата страст, изпепеляваща тялото ѝ. Заплака от силата на удоволствието и освобождаването на чувствата си.

Когато малко по—късно Ричард се отпусна в прегръдките ѝ, тя усети една сълза да се изтърколва по бузата му и го попита дали

всичко е наред. Той кимна и отвърна, че толкова дълго е живял в страх да не я изгуби, че понякога си е мислил, че може да полудее. Сякаш едва в онзи момент можа да се освободи от преследващия го ужас. Болката, която Калан бе съзряла в очите му в онзи далечен ден, когато не можеше да си спомни името му, най—сетне си бе отишла.

Походите им в планината ставаха все по—дълги. Понякога си приготвяха раниците и оставаха да нощуват в гората, най—често в хралупест бор, когато успееш да намерят. Пресечената местност предлагаше безкрайно разнообразие от гледки. На някои места над главите им се издигаха могъщи скали. Другаде се оказваха на ръба на пропасти и наблюдаваха дълго как слънцето обагрят небето в златисто и виолетово, докато потъва зад хоризонта, а през ширналите се зелени долини в краката им пробягват ивици бели облачета. Намираха величествени водопади, опасани от цветни дъги. Плуваха в кристално чисти планински извори, Обядваха, седнали върху скали, надвиснали над панорамни гледки, невиджани до този миг от човешко око. Движеха се по животински пътеки, прекосяващи огромни гори от чепати храсталаци, или пък масиви от огромни кафяви дървета със стволове като могъщи колони, толкова големи, че двадесет мъже с разперени ръце не биха могли да ги обгърнат.

Ричард и Калан се упражняваха в стрелба с лък за укрепване на мускулите на ръцете ѝ. Обстрелваха дребен дивеч за гозбите или за печене. Част от месото опушваха или сушаха заедно с уловената риба. Ричард обикновено не ядеше месо, но от време на време опитваше. Вегетарианството бе част от равновесието, изисквано от дарбата му за случаите, когато му се налагаше да убива. Този стремеж към равновесие бе по—умерен за момента, понеже скоро не му се бе налагало да убива. Живееше в мир и спокойствие. Може би за постигането на баланса бе достатъчно дялането на фигурки. С течение на времето можеше да яде все повече месо. По време на излет обикновено се хранеха с ориз и боб, овесени питки и горски плодове, които беряха по пътя, както и с дивеча, който улавяха.

Калан помагаше в чистенето на рибата, в осоляването ѝ и в приготвянето на зимнина. Никога по—рано не се бе занимавала с подобни дейности. Събираха горски плодове, ядки и диви ябълки и голяма част от тях прибираха в избата заедно със зърнените храни, с които се бяха запасили на идване в планината. Ричард откопаваше от

земята малки ябълкови дръвчета, щом намереше подходящи, и ги засаждаше край къщата, за да могат някой ден да имат ябълки под ръка, както се изразяваше.

Калан се питаше колко още възнамерява той да стоят далеч от отговорностите си. Този ням въпрос постоянно висеше във въздуха помежду им, ясен на всички, но неизречен. Кара никога не питаше Ричард, но веднъж—дваж бе правила намеци пред Калан — само на четири очи. Тя бе охраната на Господаря Рал и се радваше, че има възможност да е край него, така че обикновено гледаше да не го дразни. Та нали той бе нейният Господар Рал, при това бе в безопасност.

Калан постоянно усещаше тежестта на отговорността върху плещите си. Подобно на надвисналите околоръст планини, които винаги ги засенчваха, тези отговорности нямаше как да бъдат забравени изцяло. Колкото и да обичаше къщата, която Ричард бе построил в края на поляната колкото и да ѝ харесваше да обикаля прелестните, внушителни и вечно променящи се планини, с всеки изминал тя усещаше все по—осезаемо тежестта и болезнената необходимост да се върне при хората, които имат нужда от нея. Непрекъснато се питаше какво ли става там долу. Императорският орден едва ли се е задържал дълго на едно място. Армия с такива размери предпочиташе да се движи. Стоенето на едно място изнервяше войниците, особено ако те бяха от сорта на войниците на Ордена, и те започваха да създават проблеми. Притесняваше се за всичките онези хора, които се нуждаеха от успокояващото присъствие на Ричард до себе си, от напътствията му, от нейните напътствия. Имаше хора, които през целия си живот бяха разчитали на Майката Изповедник и нейната закрила.

С настъпването на зимата Ричард приготви за Калан топло наметало, предимно от вълчи кожи. Другите две кожи бяха от койот. Едното животно Ричард бе намерил със счупен крак, вероятно при падане, и го бе избавил от мъките му. Другото се бе оказало калпазанин, прогонен от местна глутница. Беше се опитал да отмъкне месо от кабината за опушване на дивеч. Ричард бе уцелил коварния крадец с един—единствен изстрел с лъка си.

Повечето им дрехи бяха ушити от кожата на ранени или стари животни. Ричард, Калан и Кара често тръгваха по следите на вълчи

глутници като едно от упражненията за укрепване на мускулатурата на Калан. Тя започна да разпознава следите им и дори се научи да разграничава предните от задните им лапи — ако следите бяха оставени в кал или мека пръст. Ричард ѝ показва как пръстите на предните лапи се разтварят повече и възглавничката им оставя поясни следи от задните лапи. Бе забелязал няколко основни глутници и тримата често тръгнаха след една малка групичка, може би семейство, за да се пробват да останат незабелязани от животните. Ричард им каза, че това било игра, която горските водачи често играели, за да не губят форма — да държат сетивата си нащрек.

След като наметалото на Калан бе готово, започнаха да събират кожи за зимната дреха на Кара. Морещицата, която винаги се бе обличала според изискванията на професията си, бе възприела с радост идеята Ричард да ушие нещо и за нея — както го бе направил за Калан. Макар Кара никога да не бе споменавала подобно нещо, Калан бе убедена, че Морещицата възприема факта, че Господарят Рал се е заел да ѝ шие дреха, като знак на неговите чувства към нея, на уважението му — доказателство, че тя не е просто личната му охрана.

Бяха тръгнали на пътешествие за намиране на кожи за наметалото на Кара и тя започваше да става нетърпелива. Дори бе стигнала дотам, че да им приготви вечеря.

Сега, докато слизаха от скалния ръб, където Калан найсетне бе успяла да победи Ричард, тя бе в добро настроение. Следваха вълчата глутница нагоре в планината, на запад от къщата им, вече втори ден. Това не бе просто лов, нито пък имаше за цел единствено набавянето на кожа за Кара. Беше част от непрестанния натиск, който Ричард упражняваше върху Калан, за да я държи във форма. Почти всеки ден през последните два месеца той я бе прекарвал през найтрудните терени, които изискваха пълно съсредоточаване и напъгане на всички мускулчета на тялото ѝ. Колкото повече заякваше тя, толкова по дълги ставаха преходите. Отначало излизаха само около къщата. Вече прекосяваха цялата планина. На всичко отгоре той често я нападаше с върбовия си меч и започваше да ѝ се подиграва, ако тя не успееше мигновено да отвърне на атаката с всеотдайна контраатака.

От друга страна, дългоочакваната ѝ победа над Ричард в една от техните шеговити битки я объркваше. Може би той бе уморен от това, че носеше найтежката раница, и т факта, че някои от най

стръмните пътеки изкачваше най—напред сам, а после се връщаше за тях двете. Все пак победата си беше победа. Не можеше да не бъде доволна от себе си, макар да си задаваше някои въпроси. С крайчета на окото си го бе хванала да ѝ се усмихва от разстояние. Знаеше, че той се гордее с нея, задето го е победила.

Известен смисъл загубата му бе същевременно и негова победа.

Калан си помисли, че сега, когато Ричард я бе прекарал през толкова изпитания, тя вероятно е по—силна откогато и да било. Не ѝ бе лесно, но си струваше — разбра го сега, когато най—сетне се почувства като фигурката на прозореца в стаята им.

Калан протегна ръка към рамото му, докато той следваше Кара между счупени каменни блокове, случайно подредени като огромни, неравномерни стъпала.

— Как успях да те победя, Ричард?

В очите ѝ той долови сериозността на въпроса.

— Уби ме, защото допуснах грешка.

— Грешка ли? Искаш да кажеш, че може би си проявил прекалена самоувереност? Или пък просто си бил уморен, или разсеян?

— Няма голямо значение, нали? Каквато и да е била причината, тази грешка ми струваше живота. В реална битка вече щях да съм мъртъв. Ти ми даде ценен урок — сега вече знам, че трябва да удвоя усилията си и винаги да давам всичко от себе си. Това само ме подсеща, че никога не съм застрахован от грешки или загуба.

Калан не можа да не си зададе очевидния въпрос: грешеше ли Ричард, като не правеше усилие да освободи Средната земя от тиранията на Императорския орден? Тя непрекъснато усещаше порива да се притече на помощ на народа си, макар Ричард да бе на мнение, че след като хората не искат той да ги поведе, усилията му са безполезни. Като Майката Изповедник, Калан знаеше, че макар хората не винаги да разбират действията на водача си и той да прави всичко единствено за тяхно добро, не е оправдано да бъдат изоставени.

С приближаването на зимата тя се надяваше Императорският орден да избере да остане в Андерия. Трябваше да убеди Ричард да се върне и да помогне на Средната земя, но не знаеше как. Той беше непоколебим в решението си и тя не можеше да открие слабост, през

която да пробие бронята на неговата логика. В това той не проявяваше чувства.

Спускаха се след Кара в скалистата пропаст, като само на два пъти им се наложи да се върнат малко назад. Спускането бе трудно. Кара бе доволна от себе си и от факта, че Ричард ѝ бе позволил да води. Нали на нея щяха да избират кожа, така че той я остави да ги преведе през джунглата от корени, застилаща пътя им надолу, а после и нагоре по отсрещната стена, където дърветата се закрепваха по каменистата почва с корени, остри като ноктите на див звяр.

Вятърът в долината бе станал леден. Облаците се бяха сгъстили, докато се измъкнат от златистите лъчи на слънцето. Изкачиха се до мрачна, тъмна гора от вечнозелени дървета. Далеч над главите им се поклащаха върховете на дърветата, но близо до земята бе спокойно. Стъпките им потъваха в дебелия килим от кафяви иглички.

Изкачването бе стръмно, но не особено изтощително. Колкото по —нагоре отиваха, толкова по —нарядко ставаха дърветата. Клоните им се разреждаха и между тях се просмукваше повече бледа светлина. Повечето скали на такава височина бяха голи, без меката покривка на мъхове листа. На места се налагаше да търсят подкрепата на корени и други растения, за да продължат нагоре. Калан поглъщаше огромни глътки студен въздух и се радваше на факта, че усеща мускулите си.

Излязоха от гората, за да попаднат в обятията на оловносивата светлина на следобеда и стенещия глас на вятъра. Намираха се в Кривата дъбрава.

По сипея и скалите не се забелязваше плътният мъх, характерен за по —ниските части на планината, виждаха се жълтеникави петна лишеи, очертани с черни ивици, като там имаше по някой мършав храст. Но най —странни всичко бяха дърветата. Именно те даваха името на необятната местност. Бяха като джуджета — малко по —високи от Ричард и Калан. Повечето от клоните им бяха обърнати на една страна заради преобладаващите ветрове, които дърветата бяха придобили гротескни форми, приличаха на скелети, застинали в мъчителен ступор.

Над Кривата дъбрава рядко се срещаше каквато и да е растителност — само по някой и друг стрък шавар или лишеи.

— Ето го — обади се Кара.

Откриха вълка проснат на сипея край един нисък камък, обагрен от една страна със засъхнала кръв. Глутницата бе преследвала горски елен. Старото животно бе ритнало мощно нещастния вълк. Сам по себе си подобен удар не би трябвало да причини друго освен болка, но вълкът се бе подхлъзнал на ръба на пропастта и бе паднал долу. Калан прокара пръсти по дебелия жълтеникавосива козина, опръскана с черни точки. Беше в добро състояние и щеше да е топла прибавка към зимните дрехи на Кара.

Ричард и Кара започнаха да одират доста голямото женско животно, а Калан се отдалечи да погледне от един ръб. Придърпа наметката към ушите си, изложена на острия вятър, и се загледа в приближаващите облаци. Гледката я изненада.

— Ричард, това, което приближава, не е дъжд — обяви тя. — Сняг е.

Той отклони глава от животното.

— Забелязват ли се хралупести борове в долината?

Тя се взря в пропастта, просната в краката ѝ.

— Да, виждам няколко. Снегът все още е далеч. Ако не се бавите много, сигурно ще успеем да се доберем до долу и да съберем малко дърва, преди да е паднала влага та.

— Почти свършихме — обади се Кара.

Ричард се изправи, за да хвърли едно око. С кървавата си ръка несъзнателно повдигна леко истинския си меч, после го пусна обратно в ножницата — навик, който си бе създал, за да е спокоен, че мечът му си е на мястото и е в готовност. Самият жест бе някак смущаващ. Не бе го изваждал от ножницата от деня, когато се бе наложило да убие всичките онези мъже, които го бяха нападнали недалеч от Града на елените.

— Има ли нещо?

— Моля? — Той проследи погледа ѝ и видя, че гледа меча на хълбока му. — О, не, няма нищо. Просто навик. Предполагам.

Калан посочи с ръка.

— Ето там виждам един хралупест бор. Този е най—близко, а освен това е и достатъчно голям.

Ричард прокара опакото на ръката си през челото, отмятайки кичур коса. Пръстите му блестяха от кръв.

— Скоро ще сме долу, в прегръдките на хралупест бор, ще седим край огъня и ще посръбваме чай още преди да е мръкнало. Мога да простра кожата вътре и да я поизчистя. Снегът ще ни осигури уютна защита от света на вън. Ще си починем добре, преди да тръгнем обратно на сутринта. Малко по—надолу сигурно още вали.

Калан се сгуши във вълчата кожа, пронизана от внезапна студена вълна. Зимата ги бе връхлетяла.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато тримата се завърнаха у дома два дена по—късно, рибките в бурканите бяха измрели до една.

Бяха използвали същия по—лек път над просеката, по който бяха влезли в долината първоначално, когато преди месеци се бяха качили дотук с конете. Калан, разбира се, не си го спомняше — тогава бе пътувала в безсъзнание.

Все едно е било в друг живот.

Към дома им вече водеше по—пряка пътека, която бяха изчистили сами в просеката. Биха могли да използват и его, но бе тесен и труден за ходене и щеше в крайна сметка да им спести не повече от десетина—петнадесет ми. Бяха скитали дни и когато уморени застанаха в издълбаната от вятъра скална вдлъбнатина на върха на пробата и погледнаха към приветливата къщичка, кацнала на ръба на поляната долу, решиха да тръгнат по по—лесния път, макар да изглеждаше малко по—дълъг. Испитаха истинско облекчение, когато най—сетне прекрачиха прага на дома си, далеч от вятъра, и оставиха целия си багаж.

Докато Ричард донасяше дърва, а Кара напълни вода, Калан извади от раницата си малка кърпичка, в която бе увила някакви насекоми, хванати по—рано през деня, с намерението да нахрани рибките, защото предполагаше, че са гладни. Когато видя, че са мъртви, простена тихичко.

— Какво има? — попита Кара и се приближи с пълната кофа в ръка. Погледна към бурканите. — Май са умрели от глад.

— Рибки като тези не са свикнали да прекарват дълго време в буркан — обади се Ричард и коленичи да подрежда брезовите цепеници върху подпалките в огнището.

— Но те прекараха доста време тук — изпротестира Калан, сякаш за да му докаже, че не е прав и да го накара да млъкне.

— Не си ги кръщавала, нали? Казах ти да не ги кръщаваш, понеже след известно време умират. Предупредих те да не си

позволяваш да се привържеш към тях емоционално, понеже няма смисъл.

— Кара кръсти едната.

— Не е вярно — възпротиви се Морецицата. — Просто се опитвах да ти покажа за коя говоря, това е.

След като кремъкът му запали огъня, той се изправи усмихнат.

— Е, добре, ще ви донеса други.

Калан се прозя.

— Ама тези бяха най—прекрасните. Имаха нужда от мен.

Ричард избухна в смях.

— Имаш доста развито въображение. Те зависеха от нас, понеже ние изкуствено променихме живота им. Също както катеричките бяха престанали да трупат семена за зимата, ако ги храним редовно. Рибите, разбира се, нямаха друг избор, понеже ги затворихме в буркани. Ако ги бяхме оставили да си живеят, едва ли щяха да опрат до нашата помощ. Та нали ги улових с мрежа. Ще ви хвана нови и те ще се нуждаят от грижите ви точно колкото и предишните.

Два дена по—късно, в един свъсен следобед, след като се бяха нахранили доволно с тлъст заек с ряпа и лук и изпечен от Кара хляб, Ричард излезе да провери мрежите и да им улови още някоя лещанка. След като двете жени останаха сами, Кара разтреби приборите и ги пусна в кофата за миене на кухненския плот.

— Знаеш ли — рече тя през рамо, — тук ми харесва наистина, но започвам да се изнервям.

Калан обра чиниите в дървения хаван, където събираха обелките и остатъците от храната, за да изхвърлят след това на купчината с боклук.

— Изнервяш се? Какво искаш да кажеш? — Тя донесе чиниите до плота.

— Майко Изповедник, мястото наистина е прекрасно, но започвам да изперквам. Аз съм Морецица. А започвам да кръцавам риби в буркан! — Кара се обърна към кофата и се наведе да почисти лъжиците с парцала за миене.

— Не мислиш ли, че е време да убедим Господаря Рал, че трябва да се връщаме?

Калан въздъхна. Обичаше дома им в планината, харесваше й спокойствието и самотата. Най—вече ценеше времето, което двамата с

Ричард имаха за себе си — без присъствието на цял куп хора, които непрекъснато искат нещо от тях. Но наред с това й липсваше динамичният живот в Ейдиндрил, компанията на много хора, видът на градовете и тълпите. Имаше много неща, които не обичаше по тези места, но и много, без които не можеше.

Беше й нужен цял един живот, за да свикне, че хората е винаги оценяват и разбират помощта й, но тя въпреки всичко се хвърля да се бори всеотдайно за интересите им. Ричард никога не се бе сблъсквал с подобно хладно безразличие, въпреки което да трябва да изпълни дълга си.

— Разбира се, че мисля, Кара — Калан остави хавана с белките на една полица, като си отбеляза да не забрави да го изхвърли покъсно. Запита се дали ще бъде Майката Изповедник, предопределена да живее завинаги в гората, далеч от хората си, от хората, борещи се за свободата си. — Но знаеш как се чувства Ричард. Според него би било грешка. Нещо повече, той смята, че би било безотговорно да се поддаде на подобни желания, когато разумът му казва, че не бива да го прави.

В сините очи на Кара блесна решителност.

— Ти си Майката Изповедник. Унищожи магията на това място. Кажу ми, че хората имат нужда от теб, че ще се върнеш. Какво ще прави той тогава? Ще те върже за някое дърво? Тръгнеш ли си, ще те последва. Ще трябва да се върне.

Калан категорично поклати глава.

— Не, не мога да го направя. Не и след онова, което ни каза Ричард. Човек не постъпва така с хората, които уважава. Може да не съм съвсем съгласна с него, но го разбирам и го познавам достатъчно добре, за да се опасявам, че е прав.

— Но да се завърне не означава, непременно да поведе нашите части. Ти само ще го накараш да те последва, а не да застава начело на армията. — Кара се усмихна лукаво. — Но може би когато види колко много е нужен на хората, ще се вразуми.

— Та нали именно това е една от причините да ни доведе толкова далеч в планината: страхува се, че ако е близо до битката или ако се върне, ще види какво става и няма да устои да не се намеси. Не мога да злоупотребявам с чувствата му към мен по такъв начин. Дори да се върнем и той да устои на изкушението да помогне на хората в борбата,

дори да не бъде въввлечен в тази безумна война с Императорския орден, подобен насилствен акт от моя страна би издигнал помежду ни огромна стена. — Калан отново поклати глава. — Това е нещо, в което той е толкова силно убеден, че не мога да си позволя да го насилвам да се върне.

Кара посочи с капещия парцал.

— Може би не го вярва наистина, не и с цялата си душа. Може би не иска да се върне, понеже се съмнява в себе си — след случилото се в Андерия. И му се струва по—лесно просто да стои настрана.

— Не мисля, че Ричард изпитва съмнения по този въпрос. Не и в това. Нито дори за миг. Нито частичка. Мисля, че ако изобщо изпитва някакви съмнения, би се върнал, понеже това е по—лесното. Да останеш тук е по—трудно — ние с теб сме живи примери. Но всъщност ти можеш да си тръгнеш по всяко време, Кара, ако толкова ти се иска. Той няма власт над твоя живот. Ако не ти се остава, не си длъжна да го правиш.

— Аз съм се клела да го следвам, независимо от глупостите, които върши.

— Глупости ли? Та ти го следваш, понеже му вярваш.

— Както и аз. Точно затова не бих могла да си тръгна и да го принудя да ме последва.

Кара стисна устни. Сините ѝ очи загубиха блясъка си, щом тя се обърна и потопа парцала в кофата с вода.

— В такъв случай ще си останем заключени тук, обречени да живеем живота си в този рай.

Калан се усмихна с разбиране към разочарованието на Кара. Макар че нямаше да се опитва да принуждава Ричард да върши нещо, против което категорично се изправя, това не ѝ пречеше да се опитва да промени решението му. Изсипа чашата си с чай и я остави на плота. Това бе Друго.

— Може би не. Нали знаеш, и аз си мислех същото — че трябва да се върнем, искам да кажа.

Кара я изгледа подозрително.

— Е, и как смяташ, че можем да го убедим?

— Ричард ще се забави известно време. След като така или иначе няма да го има, какво ще кажеш да си вземем по една баня.

— Баня ли?

— Да, точно така. Толкова си мечтая да се изкъпя, писна ми да изглеждам като някакъв провинциален селски пътник. Искам да си измия косата и да си облека бялата Изповедническа рокля.

— Бялата Изповедническа рокля ... — Кара ѝ се усмихна заговорнически. — Аха. Значи предстои една от битките, в които жената винаги е по—добре подготвена.

С крайчеца на окото си Калан зърна Дух, застанала на прозореца на спалнята, загледана в света навън, с развяна роба, отметната назад глава и стиснати покрай тялото юмруци — сякаш готова да се защити срещу всяка опасност.

— Е, не точно битка в смисъла, който влагаш ти, но ми се струва, че ако съм облечена по този начин, ще мога да изложа позицията си по—убедително. Това няма да е нечестен похват. Ще говоря от името на Майката Изповедник. Струва ми се, че способността му за преценка в известен смисъл се е изместила. Трудно е човек да мисли за каквото и да е друго, когато е притеснен за някого, когото обича.

Калан сви юмруци инстинктивно, когато мисълта ѝ отплува към заплахата, тегнеца над Средната земя.

— Трябва да му помогна да види, че лошото вече е зад гърба ни, че съм здрава и че е време да се върнем при дълга си към хората.

С усмивка на уста Кара отметна назад кичур руса коса.

— Ако си облечена в тази твоя рокля, със сигурност ще го види.

— Искам да види жената, която е достатъчно силна, за да го победи в бой с меч, и в същото време ми се ще пред него да застане Майката Изповедник в Изповедническата си рокля.

Кара отметна още един кичур коса, този път заплетен покрай устата ѝ.

— Да ти кажа право, аз също нямам нищо против да си взема една баня. Като се замисля, ако се изправа до теб, облечена в костюма си на Морещица, с измита коса и прясно сплетена плитка, ако изглеждам наистина като Морещица и изразя съгласието си с теб, Господарят ще се убеди още по—категорично, че сме прави, и ще е склонен да обсъди възможностите за връщане.

Калан потопа чиниите в кофата с вода.

— Значи решено. Имаме достатъчно време до неговото връщане.

Ричард им бе издялал малко дървено корито, достатъчно, за да седне човек вътре и да си вземе приятна баня. Не бе чак толкова

голямо, че да може да се излегнеш вътре, но при все това си бе направило луксозно за планинския им дом.

Кара го довлачи от ъгъла, оставяйки дрехите по мръсния под.

— Ще го приготвя в моята стая. Ти си първа. Така ако се върне по—рано от очакваното, ще можеш да държиш любопитния нос на съпруга си далеч от мен, докато се оправя.

Калан и Кара напълниха коритото от близкото изворче, като затоплиха и няколко чайника вода на огъня. Когато Калан най—сетне се потопи в димящата вода, въздъхна блажено. Навън вече бе студено, от което горещата баня й се струваше още по—прекрасна. Би й се искало да помързелува вътре, но реши да не се бави много.

Усмихна се при спомена за проблемите, които си бе имал Ричард с къпещи се жени. Добре, че го нямаше. По—късно, след като приключат разговора си, можеше да го помоли да напълни едно корито край леглото им. Обичаше аромата на потта му след като се е изкъпал.

Като знаеше, че ще посрещне Ричард с искряща чиста коса и в бялата си рокля, Калан усети повече надежда за връщане от доста време насам. Докато Кара затопляше вода и за себе си, Калан се зае да суши и реше косата си. А когато Морещицата отиде да се изкъпе на свои ред, Калан се прибра в стаята си, за да се облече както бе намислила. Повечето хора се страхуваха от роклята й понеже изпитваха ужас от жената, която я носеше. Ричард винаги я бе харесвал, облечена така.

Щом хвърли хавлията на леглото, погледът й бе привлечен от статуята на прозореца. Калан стисна юмруци покрай тялото си и както бе гола, изви гръб и отметна глава назад, имитирайки Дух, погълна нейното излъчване, остави се в ръцете на силния дух, допусна го вътре в себе си.

За миг се превърна в духа на фигурката.

Това бе денят на промяната. Усещаше го.

След толкова време в гората й стана малко странно да облече отново роклята си на Майката Изповедник, да усети копринената мекота на плата по тялото си. Преобладаваше обаче усещането за удобството на нещо близко и познато.

Като Майка Изповедник Калан се почувства изпълнена с увереност. На някакво по—фундаментално ниво роклята й си беше истинско оръжие. Облечена така, Калан се почувства по—отговорна,

усети тежестта на традицията, на опита на всички онези жени, носили роклята преди нея. Майката Изповедник бе натоварена с ужасна отговорност, но освен това се радваше на уменията да знае кое е добро за хората и да го прави.

Всички разчитаха на нея. Чакаше я работа и тя трябваше да убеди Ричард, че е време за връщане. Хората имаха нужда и от него и дори той да не желал да издава заповеди, трябваше да се съгласи поне да се върне с Калан. Хората, които се бореха за свободата си, трябваше да знаят, че Майката Изповедник е с тях, че не е загубила вяра в каузата им. Трябваше да убеди Ричард поне в това.

Върна се в общата стая и дочу пликването на Кара в коритото отгатык.

— Имаш ли нужда от нещо, Кара? — подвижна й тя.

— Не, добре съм — отвърна й Морещицата. — Толкова е приятно! Струва ми се, че във водата остана толкова мръсотия, че бих могла да засадя картофи.

Калан се засмя. Видя навън пред къщата да се разхожда катеричка.

— Отивам да нахраня Чипи с малко ябълкови срединки. Ако имаш нужда от нещо, само извикай.

Наричаха всички катерички Чипи и животинките се обръщаха на това име. Знаеха, че след него следва храна.

— Добре — отвърна Кара. — Ако се върне Господарят Рал, гледай да го целуваш или каквото там измислиш. Изобщо, задържай го, докато се оправя. Недей да започваш сама разговора. Искам да съм до теб, така ще е полезно да го убедим. Искам да съм сигурна, че ще направим всичко възможно, за да му покажем правилния път.

Калан се усмихна.

— Обещавам.

Тя взе парченце ябълка от кофичката, в която събираха различни неща за храна на животните, които ги навестяваха. Държаха я нависоко, закачена на една кука, за да не могат малките им гости да се обслужват сами. Всички гризачи обичаха ябълкови срединки. Конете предпочитаха ябълките цели.

— Ето, Чипи — подвижна Калан през вратата с гласа, с който винаги се обръщаше към тях. Закачи обратно купичката на мястото й на куката. — Чипи, Чипи, не искаш ли ябълка?

Калан видя катеричката да ровичка нещо из тревата. Студеният вятър погали дългите дипли на роклята ѝ и ги прилепи до краката ѝ. Беше почти за кожена наметка. Голите клони на дъбовете зад къщата скърцаха и стенеха, клатушкайки се насам—натам. Боровете, впити в небето, където вятърът бе по—силен, се навеждаха в дълбоки поклони при някои по—силни пориви. Слънцето се бе скрило зад оловносивия облак, покриващ небето, и така бялата ѝ РОКЛЯ изглеждаше още по—искряща в сумрака.

Близо до прозореца, където стоеше Дух, Калан отново повика Чипи. Катеричките направо се омайваха от сладкия глас, с който тя им говореше. Когато я чу, мъничкото космато животинче се изправи за миг на задните си крака, застина неподвижно, за да се увери, че теренът е чист, и едва като се успокои, че няма опасност, се втурна към нея.

Калан се наведе и изтърколи парченцето ябълка на земята.

— Ето, съкровище — изгука тя. — Хапни си вкусна ябълчица.

Чипи не губи нито секунда. Калан направо я заболяваха бузите от смях, когато гледаше как катеричките се въртят около парченцето храна на земята и го гризкат. Изправи се и докато я гледаше, изтупа длани, без да откъсва поглед от трескавото малко животинче.

То внезапно трепна и замръзна с писък.

Калан вдигна глава. Посрещнаха я чифт сини очи.

Жената стоеше на няма и три метра и я оглеждаше с хладна премереност. Нещо стисна Калан за гърлото и тя не можа дори да извика. Жената пред нея бе изникнала от нищото — просто бе тук. По ръцете на Калан пробягаха ледени иглички.

Дългата руса коса на новодошлата се спускаше на вълнисти къдри над раменете ѝ. Бе облечена в изящна черна рокля. Тялото ѝ бе толкова съвършено, красотата на лицето ѝ тъй неземна, а очите ѝ блестяха с такава интелигентност и дълбочина, че можеше да бъде само същество, изпълнено с безмерна доброта ... или с нечовешко зло.

Калан веднага разбра кое от двете е верният отговор — без никакво колебание.

Тази жена я накара да се почувства грозна като мръсно петно и безпомощна като дете. Единственото, което искаше, бе да избяга от нея. Вместо това очите ѝ се задържаха в погледа на онази не повече от секунда—две, но през това време помежду им като че ли изтече цяла

вечност. В тези дълбоки сини очи се носеше някакво неистово, плашещо течение на съзерцанието.

Калан си спомни описанието на капитан Мейферт. Колкото и да се напъваше, не можеше да си спомни името на жената. Беше нещо обикновено. Най—важното обаче беше, че пред нея стоеше Сестра на мрака.

Без да каже нито дума, жената вдигна ръце и ги обърна с дланите нагоре, сякаш за да ѝ предложи смирено нещо. Вътре нямаше нищо.

Калан се опита да прецени дали ще успее да стигне до нея с един скок. Реши да използва силата си. Веднъж взела решение, все едно го бе реализирала. Но ако искаше всичко това да има смисъл, трябваше да бъде по—близо до жената.

Щом понечи да помръдне, за да осъществи отчаяния си скок, светът избухна в белотата на болката.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ричард чу странен звук, който го накара да замръзне на място. Усети някакъв тътен дълбоко в земята и в гърдите си. Стори му се, че мярва светкавица над върховете на дърветата, но бе толкова за кратко, че не бе сигурен.

Звукът обаче, все едно удар на огромен чук в сърцето на планината, смрази кръвта във вените му.

Къщата не бе далеч. Хвърли връзката с пъстърви и буркана с лещанки и се втурна в бяг.

Точно преди да излезе измежду дърветата, за да стъпи на поляната пред къщата, спря. Сърцето се бе качило в гърлото му.

Пред прага на къщата забеляза двете жени — едната облечена в бяло, другата в черно. Бяха свързани с трептяща нагъната припукваща ивица млечнобяла светлина, върнатите нагоре длани на Ничи бяха леко повдигнати едно с ръцете ѝ, и раздалечени малко повече от ширината на хълбоците ѝ.

Млечнобялата светлина извираше от гърдите ѝ, преминаваше разстоянието между двете жени и пронизваше Калан в сърцето. Трептящото сияние между двете бе ослепително, сякаш не можеше самото то да се спаси от собствената си агония.

Видът на Калан, разтърсвана от яростната светкавица, пронизваща я в гърдите, парализира. Ричард от страх за нея — страх, който му бе до болка познат от времето, когато тя бе на прага на смъртта. Нишката пронизваше и сърцето на Ничи и свързваше двете жени. Ричард не разбираше магията, която използва Ничи, но инстинктивно разбираше, че е изключително опасна не само за Калан, но и за самата Ничи, която очевидно също изпитваше болка. Това, че Ничи бе готова да изложи себе си на такъв риск, го изпълни с ужас.

Знаеше, че трябва да запази спокойствие и да мисли с главата си, ако иска Калан да има шанс за оцеляване. Неудържимо копнееше да вземе нещо и да удари Ничи с всичка сила, но знаеше, че нещата не са толкова прости. Вечно повтаряната фраза на Зед — нищо на тоя свят

не се постига лесно — изведнъж проблесна в съзнанието на Ричард и той разбра истинския ѝ смисъл.

В отчаяно търсене на отговори всичко, което знаеше за магията, се втурна бясно в главата му. Нищо не му подсказваше какво трябва да прави, но поне разбра какво не трябва. Животът на Калан бе част от равновесието.

В същия миг Кара изхвърча от къщата. Беше чисто гола. Всъщност не бе кой знае колко странно. Ричард бе свикнал с формите на тялото ѝ, изложени на показ под впитата в тялото ѝ червена кожена одежда. Като се изключи цветът, разликата не бе кой знае каква. От нея капеше вода. Косата ѝ бе в безпорядък, което всъщност май му се стори по—необичайно за него от вида на голото ѝ тяло. Беше свикнал да я гледа с вечната ѝ плитка на гърба.

В юмрука ѝ стърчеше червената кожена палка — нейният Агиел. Мускулите на краката, ръцете и раменете ѝ щяха да се пръснат от напрежение.

— Кара! Не! — изкрещя Ричард.

Той вече хвърчеше през поляната, когато Кара бе стигнала до Ничи и забиваше Агиела си в шията ѝ.

Ничи изпищя от болка и се свлече на колене. Калан направи точно същото — и движенията, и викът ѝ бяха съвсем като на другата жена.

Кара стисна в юмрук косата на Ничи и дръпна главата ѝ назад.

— Време е да умреш, кучко!

Ничи не правеше нищо, за да спре Кара, чийто Агиел бе само на милиметри от врата ѝ.

Ричард летеше към Морещицата с отчаяната надежда, че няма да пристигне твърде късно. Агиелът на Кара тъкмо допираше плътта на Ничи, когато Ричард успя да я докопа за кръста и да я хвърли назад на тревата. Стори му се малко странна на пипане — с копринено мека кожа, опъната върху стегнати като пружина мускули. Когато и двамата се строполиха на земята, ударът я остави без дъх.

Кара бе толкова бясна, че замахна с Агиела си към Ричард, без в действителност да си дава сметка, че е той — за нея в момента това бе някой, който ѝ пречеше да изпълнява задълженията си към Калан.

Жестокият удар в лицето бе като стоварване на метален блок, последвано от гръм. Болката го заслепи. Ушите му забучаха.

Внезапните усещания го оставиха без дъх, разтърсиха цялото му същество и за една—единствена секунда възвърнаха в главата му цяла лавина от мъчителни спомени.

Кара се бе вторачила върху предстоящото убийство и всяко прекъсване я разяряваше до лудост. Ричард дойде на себе си тъкмо навреме, за да успее да я стисне за китките и да я притисне към земята, за да не може да се хвърли към Ничи. Морещицата бе удивителен боец, но истинският ѝ талант бе да реагира на магия, не на мускули. Точно затова тя се опитваше да подмами Ничи да използва силата си. Само така можеше да измъкне магията от врага си и да я използва срещу него.

Мятането на голото ѝ тяло на земята не направи почти никакво впечатление на Ричард. Усети кръв по устните си. Вниманието му бе съсредоточено върху Агиела на Кара — трябваше да ѝ попречи да го използва отново. Главата му пулсираше болезнено, трябваше да се бори не само с Кара, а и със себе си — за да остане в съзнание.

Единственото, което можеше да направи, бе да я държи на земята.

В този момент Морещицата представляваше по—голяма заплаха за живота на Калан, отколкото Ничи. Ако Ничи бе искала да убие Калан, Ричард бе убеден, че вече щеше да го е направила. Макар и да не разбираше какво точно е направила Сестрата, по онова, което вече бе видял, можеше да схване за какво най—общо става дума.

Кръвта му капеше върху голите гърди на Кара — аленочервено петно на фона на млечнобялата ѝ кожа.

— Кара, престани! — челюстта му се движеше, макар и с болка, така че съобрази, че вероятно не е счупена. — Аз съм, спри! Ще убиеш Калан.

Кара застина под него, втренчена объркано в очите му.

— Каквото причиняваш на Ничи, го усеща и Калан.

— По—добре го чуй — обади се Ничи иззад него с кадифения си глас.

Кара вдигна ръка, щом Ричард, я пусна, и докосна наранената му устна.

— Съжалявам — прошепна тя, дала си сметка за стореното. По гласа ѝ разбра, че наистина го мисли. Той кимна и се изправи, като преди да се извърне към Ничи, подаде ръка на Морещицата.

Ничи стоеше изправена в онази своя характерна поза, излъчваща гордост и достолепие. Вниманието и магията ѝ бяха насочени срещу Калан. Спокойната, но могъща сила в него се бе събудила и чакаше заповедите му. Ричард нямаше представа как да я използва, за да спре Ничи. Изчакваше от страх да не направи нещо, което ще увеличи още повече мъките на Калан.

Калан също бе станала, но отново бе прилепена към стената на къщата от млечнобялата ивица светлина. Зелените ѝ очи бяха станали огромни от ужаса на онова, което вършеше Ничи с нея.

Ръцете на Сестрата се вдигнаха. Допря длани до сърцето си, над светлината. Беше с гръб към Ричард, но той виждаше светлината през нея, сякаш огън разяждаше средата на парче хартия, дупката се увеличаваше към краищата, сякаш се готвеше да я погълне. Извиващата се светлина правеше съвсем същото с Калан, сякаш изпепеляваше вътрешностите ѝ, но Ричард виждаше, че не я убива. Все още дишаше, движеше се, бе жива — не реагираше като човек, чиито вътрешности наистина са проядени. Когато ставаше въпрос за магия, той знаеше, че човек не бива да вярва на очите си.

В средата на гърдите на Ничи, под ръцете ѝ, тя бавно започва да възвръща плътта си, лъчите постепенно избледняваха и тялото ѝ придобиваше цялост.

Ричард едва сдържаше гнева си. Мускулите му бяха напрегнати до крайност. Магията вътре в него се бе навила на кълбо като усойница, подготвяща се за нападение. Искаше само да разкъса тази жена на парчета. Единственото, което копнееше повече от това, бе Калан да е в безопасност.

Ничи се усмихна очарователно на Калан, след което се обърна към Ричард. Спокойните ѝ сини очи небрежно отскочиха към побелелите кокалчета, стиснали дръжката на меча му.

— Ричард. Толкова време мина. Изглеждаш добре.

— Какво си направила? — изскърца той през зъби.

Тя се усмихна. Както майка се усмихва на рожбата си снизходително. Пое си дъх, сякаш за да си почине след изморителен труд, после посочи с ръка Калан:

— Направих заклинание на жена ти, Ричард.

Той чуваше тежкото дишане на Кара зад лявото си рамо. Морещицата предвидливо се бе дръпнала на достатъчно разстояние, че

да е извън обсега на меча му.

— И какво целиш? — попита той.

— Ами да те пленя, разбира се.

— Какво ще стане с нея? Какво си й направила?

— Аз да съм й направила нещо? Не, каквото й се случи. Ще й бъде причинено само от твоята ръка.

Ричард се намръщи. Разбра думите й, но толкова му се искаше да греши.

— Искаш да кажеш, че ако те нараня, Калан също ще страда, така ли?

Ничи се усмихна по същия снизходителен, обезоръжаващ начин, който той си спомняше от времето на своето обучение. Не можеше да повярва, че някога си бе казвал, че ако има добър дух, то той сигурно изглежда като нея.

Ричард усещаше магията, вряща в тялото на жената. Беше се научил, благодарение на дарбата си, да разпознава присъствието на магията. Имаше неща невидими за останалите, които той виждаше. Виждаше го в очите им, понякога усещаше сиянието около тях. Рядко бе срещал жени с дарбата, около които въздухът да трепери от напрежение. Нещо повече — Ничи беше Сестра на мрака.

— Не само ще страда — по—лошо. Виждаш ли, двете с нея вече сме свързани с майчино заклинание. Странно име, не мислиш ли? Донякъде идва от самата му природа — да подхранва. Също както майката храни детето в утробата си и поддържа живота му. Светлината, която видя преди малко, е нещо като пъпна връв, изтъкана от магия. Променяйки самата природа на този свят, тя свързва нашите два живота, независимо на какво разстояние се намираме една от друга. Точно както аз съм дъщеря на майка си и нищо не може да промени този факт, така и в този случай нещата са дадени веднъж завинаги.

Тя говореше с тон на наставник, както някога в Двореца на пророците, когато бе една от учителките му. Никога не бе разточителна на думи и това според него бе прибавяло някакво благородство в цялостното й излъчване. По онова време Ричард не можеше да си представи да чуе от устата на Ничи лоша дума, но това, което тя му говореше сега, бе повече от ужасно.

Все още се движеше с несравнима, плавна елегантност. Ричард винаги бе намирал изкусителност в движенията ѝ. Сега му се струваха като извивки на змия.

Магията на меча му напираше, готова да разкъса цялото му тяло и да излезе навън. Тя бе направена така, че да се възбужда от присъствието на враг, у когото усети зли намерения. В този момент Ничи толкова пълно отговаряше на всички условия, че Ричард едва удържаше оръжието си да не се впусне в самостоятелна битка за унищожение на заплахата за Търсача. Все още усещаше болката, причинена му от Агиела, а освен нея трябваше да се бори и с меча си. Усещаше релефните букви на думата ИСТИНА да се връзват в дланта му.

Този път, вероятно повече от всеки друг път, стоеше лице в лице с истината, в невъзможност да се поддаде на крещящите си желания. Животът и смъртта бяха в равновесие.

— Ричард — рече Калан с равен глас. Изчака погледът му да се обърне към нея. — Убий я. — В гласа ѝ се усещаше власт, която не търпеше неподчинение. В бялата си Изповедническа рокля думите ѝ звучаха наистина недвусмислено заповеднически. — Направи го. Не чакай друга възможност. Убий я. Недей да мислиш, а го направи.

Ничи изчака отговора му. Очевидно това, което щеше да каже Ричард, я интересуваше само от любопитство, нищо повече. Ричард нямаше какво да мисли или решава.

— Не мога — каза той на Калан. — Това ще убие и теб.

Ничи повдигна вежда.

— Много добре, Ричард. Чудесно.

— Направи го! — изкрещя Калан. — Направи го сега, докато все още можеш!

— Спокойно — отвърна ѝ той, без да повишава глас. Обърна се към Ничи: — Да те чуем.

Тя склочи ръце по начина, по който обикновено го правеха Сестрите на светлината. Само дето тя не бе Сестра на светлината. В сините ѝ очи се усещаше нещо много Дълбоко, но какво бе то, Ричард не знаеше и не можеше а си представи. Тя притежаваше напрегнатия поглед на човек, способен да понесе върху себе си цял свят от чувства — от копнеж до силна омраза. Онова, което виждаше със сигурност в погледа ѝ, бе пълната решителност, по—важна за нея от самия живот.

— Нещата стоят така, Ричард; идваш с мен. Докато аз съм жива, и Калан ще живее. Умра ли, умира и тя. Просто е, нали?

— И друго? — продължи той.

— Какво друго? — примигна тя. — Няма друго.

— Ако реша да те убия?

— Ще умра. Но заедно с мен ще умре и Калан — сега животът на двете ни е свързан.

— Не това имах предвид. Искам да кажа, че сигурно целиш нещо. Какво друго ще стане, ако реша да те убия?

Ничи сви рамене.

— Нищо. Свободен си да решиш. Животът ни е в твои ръце. Ако искаш да запазиш нейния, ще се наложи да дойдеш с мен.

— И какво възнамеряваш да правиш с него? — попита Калан, приближила се бавно към Ричард. — Да изтръгнеш самопризнания, така че Джаганг да го призове на предпоставен процес, а след това да го екзекутира публично?

Ако не друго, Ничи изглеждаше изненадана, сякаш подобна мисъл никога не ѝ бе хрумвала и я намираше отвратителна.

— Не, не това. Не искам да му причиня зло. Поне не засега. По—нататък, разбира се, е най—вероятно да се наложи да го убия.

Ричард я стрелна с поглед.

— Разбира се.

Калан направи крачка напред, но Ричард я спря с ръка. Знаеше какво възнамерява да стори. Нямаше представа какво точно ще стане, ако Калан освободи Изповедническата си сила срещу Ничи, докато двете са свързани от заклинанието, но не искаше да разбира, понеже бе сигурен, че едва ли ще свърши добре. Доколкото му бе известно, Калан бе готова да жертва живота си, за да спаси неговия.

— Засега не прави нищо — прошепна ѝ той.

Калан изтръгна ръката си от неговата и посочи:

— Та тя току—що си призна, че възнамерява да те убие!

Ничи се усмихна успокоително.

— Засега можеш да не се притесняваш за това. Ако изобщо се стигне дотам, едва ли ще е много скоро. Може би след цял един живот.

— А междувременно? — попита Калан. — Какви планове имаш преди да зачеркнеш живота му като нещо незначително?

— Незначително ...? — Ничи разпери ръце в невинен жест. — Нямам никакви планове. Възнамерявам само да го отведа оттук.

Отначало Ричард си мислеше, че ще разбере какво става, но след всяка следваща дума на Ничи се чувстваше все по—несигурен.

— Искаш да кажеш, че ще ме отведеш, за да не мога да се бия с Императорския орден?

Тя сбърчи чело.

— Ако ти харесва да го кажеш така, приемам, че е истина, че времето ти на предводител на Д'Харанската империя е свършило. Но не в това е работата. Работата е там, че всичко, свързано с досегашния ти живот — Ничи небрежно погледна Калан — е свършило.

Думите ѝ сякаш вледениха въздуха наоколо. Със сигурност Ричард усети мраз.

— А останалото? — Той знаеше, че ще последва още нещо, нещо, което ще обясни нещата. — Какви други условия има, ако искам да запазя Калан жива?

— Е, разбира се, никой не бива да тръгва след нас.

— А ако го направим? — озъби ѝ се Калан. — Мога да е последвам и да те убия със собствените си ръце, дори това да означава, че ще загубя живота си. — Зеленият поглед на Калан, изпълнен с ледена решителност, се стрелна застрашително към жената.

Ничи едва забележимо се наклони към Калан и бавно повдигна вежди — сякаш майка предупреждава детето си:

— Тогава всичко ще свърши, освен ако Ричард не те убеди да не вършиш подобна глупост. Всичко зависи от това какво ще реши той. Но си правиш грешно сметката, ако мислиш, че изобщо ме интересува — каквото и да стане. Наистина — не ме интересува ни най—малко.

— Какво очакваш от мен? — попита Ричард, отклонявайки смущаващо спокойния поглед на Ничи от очите на Калан. — Ами ако стигна там, където искаш да ме заведеш, а не изпълня онова, което желаш от мен?

— Не си ме разбрал, Ричард, ако мислиш, че имам ясна идея какво ще искам от теб. Не, нямам. Предполагам ще постъпиш както искаш.

— Както искам?

— Е, разбира се, няма да можеш да се върнеш при твоите близки — Тя отметна глава, за да усмири няколко дълги руси къдрици,

подгонени от вятъра пред сините ѝ очи. Погледът ѝ не се отлепи от неговия. — И предполагам, че ако се окажеш по някакъв начин невъзможно и не поправимо против, тогава това само по себе си би било отговор. Ще бъде жалко, разбира се, но в такъв случай няма да си ми нужен. И ще бъда принудена да те убия.

— Няма да съм ти нужен? Искаш да кажеш, няма да съм нужен на Джаганг.

— Не. — Ничи отново изглеждаше изненадана. — Не действам от името на Негово Сиятелство. — Тя потупа долната си устна. — Не виждаш ли? Махнах халката, която ме обозначаваше като негова робиня. Правя го само заради себе си.

Изплува още по—смущаваща мисъл.

— И как е възможно да не прониква в съзнанието ти? Да не може да те контролира?

— Няма нужда аз да ти отговарям на този въпрос, Ричард Рал.

Някак си не му се връзваше. Връзката към Господаря Рал важеше само за хората, които му бяха верни. В случая му се струваше абсурдно ставащото пред очите му да е вдъхновено от верноподанически чувства. Това бе един откровено насилствен акт, насочен срещу волята му. Предположи, че може би Джаганг е в съзнанието ѝ, но тя не може да го усети. Хрумна му дори, че именно постоянното присъствие на Джаганг може да я е подлудило.

— Виж — каза той, обладан от чувството, че дори не говорят на един и същ език. — Не знам какво мислиш...

— Стига приказки. Тръгваме.

В сините ѝ очи нямаше гняв. Ричард дори си помисли, че за Ничи Кара и Калан изобщо не съществуваха.

— Нищо не разбирам. Искаш да тръгна с теб, но не го правиш заради Джаганг. Ако е така, то...

— Струва ми се, че обясних нещата възможно най—ясно и просто. Ако искаш да си свободен, можеш да ме убиеш. Направиш ли го, Калан също ще умре. Това са ти възможностите. Макар да знам как би постъпил, не мога да бъда напълно сигурна. Пред теб има два пътя. Трябва да тръгнеш по единия.

Ричард чуваше гневното дишане на Кара зад гърба си. Беше навито на кълбо жило, готово да изхвъркне всеки един миг. Опасявайки се да не би Морещицата да направи някаква огромна

глупост, той повдигна ръка, за да ѝ покаже, че иска от нея да остане на мястото си.

— О, има и още нещо, в случай че се опиташ да направиш нещо или да ме измамиш, или пък да откажеш да изпълняваш дреболиите, за които ще те моля. Посредством заклинанието, което ни свързва, аз мога по всяко време да убия Калан. Трябва само да го пожелаеш. Не е нужно самата аз да умирам. Всеки един ден отгук насетне ѝ е подарен от мен, а следователно и от теб. Нямам намерение да ѝ причинявам нищо лошо, всъщност животът ѝ ми е напълно безразличен, но нямам нищо против да продължи повече. Та все пак тя те е направила отлив и в замяна на това се надявам, че няма да плати с живота си. Но, от друга страна, ти самият ще си отговорен чрез поведението си.

Ничи изгледа твърдо Кара зад Ричард. После протегна Ръка и нежно изтри кръвта от устната му.

— Тази твоя Морещица те разкърви. Мога да излекувам раната ти, ако искаш.

— Не.

— Чудесно. — Избърса кървавите си пръсти в черната си рокля. — Ако не искаш да рискуваш някой друг да застраши живота на Калан, ти предлагам да се погрижиш никой да не действа без твое съгласие. Морещиците са действени и решителни жени. Уважавам отдадеността им на дълга. Но ако твоята Морещица ни последва и я усетя чрез магията си, Калан ще умре.

— А как ще знам, че Калан е добре? Може да се отдалечиш на километри отгук и чрез тази магическа връзка да решиш да я убиеш. И аз да не разбера.

Ничи свъси чело. Изглеждаше искрено объркана.

— Че защо да го правя?

Раздирани от ярост и паника, чувствата му се мятаха неудържимо в душата му.

— А защо правиш всичко това!

Тя го изгледа с мълчаливо любопитство за момент.

— Имам си причини, съжалявам, Ричард, че трябва да изстрадаш всичко това. Нямам за цел да те карам да страдаш. Давам ти дума, че няма да причиня нищо лошо на Калан, без да те уведомя.

— И очакваш да ти повярвам?

— Казах ти истината. Нямам причина да те лъжа. С времето ще започнеш да разбираш нещата по—добре. Докато аз съм в безопасност, а ти си с мен, Калан няма да пострада по никакъв начин от мен.

Без да знае защо, Ричард ѝ повярва. Струваше му се стопроцентово искрена и напълно сигурна в себе си, сякаш бе премислила нещата хиляди пъти.

Не вярваше, че му казва всичко. Опростяваше нещата, за да може той да разбере важното и да му е по—лесно да вземе решение. Каквото и да бе другото, едва ли щеше да му прозвучи по—опустошително от първото. Мисълта, че ще бъде разделен от Калан, бе непоносима, но бе готов почти на всичко, за да ѝ спаси живота. И Ничи го знаеше.

Загадката на поведението ѝ отново изплува в главата му. Явно имаше нещо общо с всичко.

— Заклинанието, което предпазва съзнанието на човек от пътешественика по сънищата, е валидно само за хората, които са ми верни. Ако направиш това, не можеш да очакваш да си защитена от Джаганг. Това би било предателство.

— Джаганг не ме плаши. Не се притеснявай за моето съзнание, Ричард, достатъчно защитена съм от Негово Сиятелство. С времето вероятно ще си дадеш сметка колко грешно си възприемал доста неща.

— Мамиш сама себе си, Ничи.

— Ти виждаш само част от цялото, Ричард. — Тя загадъчно повдигна вежда. — Дълбоко в сърцето ти твоята цел е същата като на Ордена. Ти си прекалено благороден, за да бъде другояче.

— Може да умра в ръцете ти, но ще бъде с омраза към всичко, което правиш ти и Ордент. — Ричард сви юмруци. — Няма да получиш каквото искаш, Ничи. Каквото и да е то, няма да го получиш.

Тя го изгледа съчувствено.

— Всичко е за добро, Ричард.

Нищо, което той казваше, явно не можеше да стигне до сърцето ѝ, а той на свой ред не разбираше онова, което му говореше тя. Яростта му кипеше. Магията на меча напираше. Едва я удържаше.

— Нима наистина мислиш, че някога ще повярвам на това?

Сините очи на Ничи като че ли гледаха някъде зад него.

— Вероятно не.

Погледът ѝ отново се спря върху него. Тя изсвири с пръст. В далечината изцвили кон и след малко изскочи от гората.

— Имам кон и за теб. Чака ни от другата страна на просеката.

Ужасът се вкопчи в тялото му. Ръката на Калан се впи в дланта му. Кара го докосна по гърба. Спомените за предишното му залавяне и за всичко преживяно учестиха пулса му до луд бяг, дишането му стана неистово. Почувства се в капан. Нещата се изплъзваха от пръстите му и не можеше да види никакъв изход.

Повече от всичко му се искаше да се противопостави, да се бие, но не виждаше как. Де да беше толкова просто, че да може да повали противника на земята. Припомни си, че единственият му шанс е да мисли с главата си, а не да се оставя на чувствата и желанията си. Обърна се към спокойния център в душата си и с негова помощ успя да успокои надигащата се буря от паника.

Ничи стоеше в достолепната си изправена поза, вдигнала брадичка. Приличаше на човек, тръгнал с достойнство към ешафода. В този миг Ричард си даде сметка, че тя наистина е готова да поеме по който трябва път.

— Дадох ти възможност за избор, Ричард. Други възможности нямаш. Избирай.

— Няма какво да избирам. Няма да оставя Калан да умре.

— Разбира се, че няма. — Ничи се отпусна почти незабележимо. В очите ѝ блесна нещо като топлота. — Тя ще е добре.

С приближаването конят забави ход. Когато красивата петниста кобила спря до Ничи, тя я хвана за юздата близо до муцуната. Сивкавата ѝ грива танцуваше на вятъра. Кобилата пърхаше и отмяташе глава, явно притеснена от чуждото присъствие и изпълнена с желание да избяга.

— Но... но — заекна Ричард, щом Ничи вдигна крак в стремето — какво мога да взема?

Ничи праметна крак през гърба на животното и се намести на седлото с изправени рамене. Черната ѝ рокля и русата ѝ коса се открояваха ясно на фона на оловното небе.

— Всичко, което пожелаеш, стига да не е човек. — Тя цъкна с език, подкарвайки коня да се обърне към Ричард — Предлагам ти да си вземеш дрехи и такива неща. Всичко, което би искал да носиш със себе си. Вземи всичко, което можеш да носиш, ако искаш. Гласът ѝ стана по —остър:

— Обаче остави тоя твой меч. Няма да ти трябва. — Тя се наведе, лицето ѝ за пръв път бе студено и заплашително. — Ти вече не си Търсач, нито Господарят Рал, предводителят на Д'Харанската империя, и в този смисъл не си съпруг на Майката Изповедник. Отсега нататък си просто Ричард.

Кара пристъпи край него като буреносен облак.

— Аз съм Морецица. Ако си мислиш, че ще ти позволя да отведеш Господаря Рал, значи си ненормална. Майката Изповедник вече изрази желанието си. Мое задължение е, преди всичко друго, да те убия.

Ничи стисна юздата.

— Прави каквото трябва. Знаеш последствията.

Ричард спря с ръка Кара да не посегне към Ничи и да я свали от коня.

— Спокойно — прошепна ѝ той. — Времето е на наша страна. След като всички сме живи, ще имаме възможност да измислим нещо.

Напрежението в тялото на Кара поутихна. Тя с неохота отстъпи назад.

— Трябва да си взема някои неща — обърна се Ричард към Ничи, опитвайки се да печели време. — Почакай поне да си събера раницата.

Ничи отпусна юздата и отново приближи към Ричард. Едната ѝ ръка бе отпусната на седлото.

— Тръгвам. — Тя посочи с дългия си елегантен пръст: — Виждаш ли онази просека там? Ако ме настигнеш, докато стигна до върха, Калан ще живее. Прекося ли оттатък, а ти не си с мен, тя ще умре. Казах.

Всичко се случваше твърде бързо. Трябваше му време за размисъл.

— И какво ще спечелиш от всичко това?

— Ще разбера кое е най—важното за теб. — Тя се настани удобно на седлото. — Като се замислиш, излиза, че е доста сериозен въпрос. Тепърва предстои да намерим отговора. Докато стигна да горе, ще го знам.

Ничи смушка коня и той тръгна в бавен ход.

— Не забравяй, върха на просеката. Дотогава имаш време да се сбогуваш, да си събереш багажа и да ме настигнеш, ако искаш Калан да живее. Ако пък решиш да останеш, ще разполагаш пак с толкова

време, за да се сбогуваш с нея, преди да умре. Докато правиш избора си, обаче не забравяй, че и двете решения са окончателни.

Калан се втурна след коня, но Ричард я хвана през кръста.

— Къде го водиш? — попита тя.

Ничи спря за миг коня си и погледна Калан с плашеща окончателност.

— В царството на забвението.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Докато гледаше как Ничи се отдалечава на петнистия си кон към просеката и синкавите планини в далечината, Калан продължаваше да се мъчи да преодолее тъпата болка от стореното ѝ от жената. Скрити зад близките дървета, ги наблюдаваха сърна и почти порасналото ѝ чедо — и двете техни познайници от стадото, което честичко навестяваше поляната им. Сега животните стояха нащрек с вдигнати уши и не изпускаха от поглед Ничи, за да разберат дали представлява евентуална заплаха за тях. Уплашени от видяното, когато Ничи се обърна към тях, те вдигнаха опашки и се шумгнаха между дърветата.

Калан не се остави на ситуацията да я обърка. Но ако не бяха железните ръце на Ричард около кръста ѝ, щеше да се хвърли върху Сестрата на мрака. Отчаяно ѝ се искаше да освободи Изповедническата си сила. Никой никога не я бе заслужавал повече.

Ако сетивата ѝ не бяха толкова замъглени, вероятно би могла да предизвика силата си чрез Кон Дар, Кървавата ярост на една древна способност, която тя притежаваше. Подобна изключителна магия би могла да прекоси относително малкото разстояние до Сестрата, но поради магията на Ничи опитът ѝ би бил напразен. Единственото, което Калан имаше сили да направи, бе да остане на крака и да се въздържи да не повърне.

Беше отчайващо, влудяващо и уничително, но Ничи я бе изненадала и дори при положение, че Калан разполагаше със светкавичната си Изповедническа магия, Сестрата я изпревари. А щом хищните лапи на Ничи се вкопчиха в нея, Калан нямаше какво да стори.

През целия ѝ живот я бяха учили да не се оставя да бъде хваната неподготвена. Изповедниците бяха вечни мишени и Калан прекрасно го знаеше. В подобни ситуации тя винаги бе побеждавала. Но след тези месеци на спокоен живот усещанията ѝ бяха закърнели и бдителността ѝ приспана. Закле се никога повече да не допуска да се случи подобно нещо ... което обаче никак не ѝ помагаше в случая.

Все още усещаше живата магия на Ничи да пронизва съществуването ѝ, сякаш самата ѝ душа бе разкъсана от мъчения. Вътрешностите ѝ все още не можеха да се успокоят след преживения насилствен стрес. Студеният вятър, побягнал по поляната и разлюлял зелената трева, охлади пламналото ѝ лице. Той донесе в долината някаква непозната миризма — нещо, което закърнелите ѝ сетива възприеха като неясна прокоба. Огромните борове зад къщата е кланяха и извиваха снаги, но устояваха на могъщите пориви на вятъра, които звучаха като мощен удар на вълни в прибоя на назъбен скален риф.

Каквато и да бе освободената от Сестрата магия, Калан бе наясно, че Ничи не я е излъгала за последиците. Колкото и да мразеше тази жена, чрез майчиното заклинание тя усещаше някаква връзка с нея — връзка, която би могла да определи като ... привързаност. Беше толкова объркващо. Определено смуцаващо, но в същото време по някакъв начин успокояваща връзка с жената извън злите ѝ магически способности и изкривени цели. Нещо дълбоко в Ничи сякаш заслужаваше да бъде обичано.

Въпреки тези неясни дълбоки чувства в душата ѝ разумът на Калан ѝ повтаряше истината за нещата — че подобни усещания са само илюзорни. Ако ѝ се отдадеше възможност, нямаше да се поколебае да убие Ничи.

— Кара — обади се Ричард, докато изпращаше с гневен поглед коня на Ничи, бавно отдалечаващ се през по ляната. — Не искам дори да ти минава през главата да се опитваш да я спреш.

— Няма да позволя ...

— Сериозно ти говоря. По—сериозен съм от всякога, от всяка заповед, която някога съм ти давал. Ако нараниш Калан по такъв начин ... е, убеден съм, че няма да ми причиниш такава болка. Защо не се облечеш.

Кара изсумтя под мустак. Щом Морещицата потъна в къщата, Ричард се обърна към Калан, която едва сега бе забелязала голотата ѝ. Помисли си, че вероятно са я прекъснали посред банята ѝ. Използваната от Ничи магия бе замъглила съзнанието на Калан и тя си спомняше смъртно последните събития.

Съвсем ясно обаче помнеше усещането за допира на Агиела. Разтърсващата мощ на оръжието на Морещицата я бе пронизала чрез магията на Ничи като копие през купа сено. Макар Кара да бе насочила

Агиела си към Ничи, Калан го бе усетила, сякаш бе използван директно срещу нея.

Калан нежно докосна Ричард по наранената челюст и го изгледа съчувствено, но когато той я погледна с очи, в които се четеше, че няма нужда от съжаление, го прегърна. Огромните му ръце се заключиха на кръста ѝ. Тя се отпусна в прегръдката му и положи лице върху гърдите му — Не може да е истина — прошепна тя. — Просто не е възможно.

— Но е.

— Толкова съжалявам.

— Съжаляваш ли?

— Че се оставих да ме изненада — Калан се разтресе от яд към самата себе си. — Трябваше да съм нащрек. Ако се бях държала подобаващо и я бях убила първа, никога нямаше да се стигне дотук.

Ричард нежно я погали по главата, притискайки я до рамото си.

— Помниш ли как ме уби онзи ден при битката ни с мечове?

Тя кимна, без да отделя глава от рамото му.

— Всички допускаме грешки, оставяме се да ни изненадат. Не се обвинявай. Никой не е съвършен. Възможно е дори да е хвърлила заклинание за замъгляване на сетивата ти, за да може да се промъкне до теб като... като тих невидим комар.

Калан не бе помислила за това. Изненадана или не, беше ядосана на себе си. Само ако не се бе захласнала толкова по тъпата катеричка. Само ако бе вдигнала глава по—рано. Само ако не бе чакала цяла секунда за анализ на изправилата се пред нея заплаха, за да реши дали да освободи унищожителната си магия.

Едва ли не от първия си ден Калан бе обучавана как да използва магията си. Най—важното, което трябваше да нае, бе да я използва само в случай на категорична необходимост. Подобно на убийството, Изповедническата сила унищожаваше човека, към когото е насочена. След това той живееше предимно в услуга и по волята на съответния Изповедник. И всичко бе окончателно като смъртта.

Калан се вгледа в сивите очи на Ричард. Изглеждаха все по—сиви на фона на оловното небе зад него.

— Животът ми е безценно и свято нещо за мен — рече — Твоят не по—малко за теб. Не го жертвай, за да стане подобен на моя. Няма да го понеса. Все още не се е стигнало дотам. Все ще измисля нещо. Засега се налага да замина с нея.

— Ще те последваме, но ще стоим на прилично разстояние.

Той вече клатеше глава.

— Тя изобщо няма да усети.

— Не. Можем да предполагаме, че с нея има и други. Може да дебнат в засада, за да ви хванат, ако тръгнете след нас. Не бих понесъл мисълта, че би могла да използва магия или по някакъв начин да усети, че ни следите. Случи ли се това, ще загинете напразно.

— Искаш да кажеш, че според теб тя може... да те принуди насилствено да й кажеш, че сме тръгнали след вас.

Ричард пое лицето ѝ в длани. В погледа му имаше странен блясък, който не ѝ се хареса.

— Чуй ме. Не знам какво става, но не бива да умираш само за да ме освободиш.

Сълзите пареха в очите ѝ. Тя примигна, за да ги прогони. Едва удържа гласа си да не прилича на отчаян вой.

— Не отивай, Ричард. Не ме е грижа какво ще означава това за мен, след като можеш да бъдеш свободен. Ще умра с радост, ако знам, че това ще те спаси от жестоките лапи на врага. Не мога да позволя Ордент да те плени. Не мога да позволя да угаснеш бавно като роб, за да спасиш живота ми. Не мога да им позволя...

Тя не изрече онова, което я плашеше най—много. Не можеше да понесе мисълта, че ще го подложат на мъчения. Мисълта, че ще бъде изтезаван и унижаван, че ще страда сам—самичък и забравен в някоя далечна тъмница, без надежда за спасение, замъгляваше още повече съзнанието ѝ.

Но Ничи каза, че няма да е така. Калан си повтори, че в името на своя разсъдък трябва да повярва на думите на Сестрата.

Видя, че Ричард се усмихва на себе си, сякаш се мъчеше да запамети всяка частичка от лицето ѝ, докато в същото време в главата му препускаха какви ли не мисли.

— Нямаме избор — прошепна той. — Трябва да го направя.

Тя стисна ризата му в юмрука си.

— Ти правиш точно каквото иска от теб Ничи — тя знае, че ще искаш да ме спасиш. Не мога да ти позволя тази жертва.

Ричард вдигна поглед, загледан между дърветата и планините зад тях, запомняйки всичко, подобно на осъден на смърт, който преглъща

последната си вечеря. Погледът му, по—жаден от преди, се спря върху нея.

— Нима не виждаш? Не правя никаква жертва. Просто сключвам сделка. Разменям реалността на това, че ти съществуващ някъде, за щастието и радостта си. Това не е жертва — повтори още веднъж той, подчертавайки всяка дума. — Да бъдеш роб, дори ако именно това ме чака, и да знам, че ти си жива — това е изборът ми. Избирам го вместо това да живея в един свят, в който не съществуващ. С първото мога да преживея. С второто — не. Първото е болезнено, второто — непоносимо.

Калан удари с юмрук гърдите си.

— Но ти ще си роб или дори по—страшно, а аз не мога да понеса това!

— Калан, чуй ме. В сърцето си ще съм свободен, понеже разбирам какво е свободата. И затова ще полагам усилия — и ще намеря начин наистина да се освободя. Но няма да мога да намеря начин да те съживя. Духовете са ми свидетели, че в миналото бях готов да жертвам живота си за една идея и животът ми нямаше значение. В миналото съзнателно поставях на риск живота и на двама ни, бях готов да го жертвам — но не напразно виждаш ли? Това би било глупава сделка. Няма да го направя.

Калан задиша учестено, опитвайки се да задържи сълзите си, както и надигащата се в гърдите й паника. Ти си Търсач. Длъжен си да намериш пътя към свободата. И ще го намериш. Сигурна съм — Тя с усилие преглътна, опитвайки се да успокои Ричард или по—скоро себе си. — Ще намериш начин. Знаем го. Ще намериш начин и ще се върнеш. Правил си го и преди. Ще го направиш и сега.

Лицето на Ричард стана мрачно, в очите му се долавяха следи от отчаяние.

— Калан, трябва да си готова да продължиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да намираш радост във факта, че съм жив. Трябва да си готова да продължиш напред само с тази мисъл, без нищо друго.

— Как така без нищо друго?

Погледът му бе плашещ — някакво тъжно, мрачно, трагично примирение. Тя не желаше да поглежда в очите му, но застанала с

ръка на гърдите му, почувствала топлината му, животът вътре в него, не можеше да отвърне глава.

— Мисля, че този път е различно.

Тя отметна коса назад, когато вятърът я разпиля пред очите ѝ.

— Различно ли?

— Този път има нещо напълно различно в усещането за нещата. Не се връзват, както биха се връзвали в миналото. В поведението на Ничи има някаква непреклонна сериозност. Нещо уникално. Тя е планирала всичко и е готова да умре за идеята си. Не искам да те лъжа. Нещо ми подсказва, че този път може никога да не намеря пътя обратно.

— Не го казвай — Калан стисна ризата му с треперещи от ужас пръсти. — Моля те, Ричард, не го казвай. Трябва да опиташ. Трябва да откриеш пътя към мен.

— Нито за миг не си мисли, че не правя всичко възможно. — Гласът му бе изпълнен с чувства почти до ръба на това да звучи гневен. — Кълна ти се, Калан, че докато в дробовете ми има макар и едничък дъх, няма да се откажа. Няма да преставам да търся начин за бягство. Но не бива да пренебрегваме възможността за провал само защото е болезнена за нас: възможно е никога да не се завърна. Трябва да приемеш факта, че е възможно да се наложи да продължиш без мен, но със съзнанието, че съм жив, също както аз ще го знам за теб в сърцето си, където никой няма да има достъп. В сърцата си ние си принадлежим и така ще е завинаги. В това се заклехме, когато се оженихме — да се обичаме и уважаваме за вечни времена. Това не може да се промени. Разстоянието не може да го промени. Нито времето.

— Ричард... — Тя преглътна воя си, но не успя да за държи сълзите, бликнали от очите ѝ. — Не мога да понеса мисълта, че си станал роб заради мен. Не разбираш ли? Не разбираш ли какво ще ми причини тя? Ако трябва, съм готова да се самоубия, за да не ѝ позволя да стори това с теб. Трябва да го направя.

Той поклати глава, вятърът разроши косата му.

— Тогава няма смисъл да търся начин да ѝ избягам. Няма да има за какво.

— Няма да има нужда да бягаш, това е — тя няма да може да те задържи.

— Тя е Сестра на мрака. — Той разпери ръце. — Просто ще използва други средства, на които няма да мога да се противопоставя — и ако си мъртва, няма да имам и желание. — Но...

— Нима не виждаш? — Той я стисна за раменете. — Калан, трябва да живееш, за да ми даваш стимул да ѝ избягам.

— Твоят собствен живот е такъв стимул — отвърна тя. — Да си свободен, за да помагаш на хората — това ще ти бъде стимул.

— Хич не ме интересуват хората. — Той я пусна и махна гневно с ръка. — Дори хората, с които съм израсъл, застанаха срещу нас. Опитаха се да ни убият. Не помниш ли? Земите, които влязоха в Д'Харанския съюз, най—вероятно също няма да останат верни, когато видят, че Императорският орден настъпва в Средната земя. Постепенно Д'Хара ще остане сама. Хората не разбират и не оценяват свободата. При тези обстоятелства те не са готови да се борят за нея. Доказаха го в Андерия и в Града на елените, където съм израсъл. Какво по—ясно доказателство от това? Нямам фалшиви надежди. Повечето от останалата част на Средната земя ще се огъне, когато настъпи моментът да се борят срещу Ордена. Когато видят огромната им армия и безжалостните им методи към онези, които им се противопоставят, ще се предадат.

Той отвърна поглед от нея, сякаш съжаляваше за изпуснатите си нерви в последните им мигове заедно. Високата му фигура, възправена на фона на стръмните планински склонове и небето, се отпусна, сякаш за да е по—близо до нея, сякаш за да почувства топлината ѝ.

— Единственото, на което мога да се надявам, е да тръгна, за да мога да се върна. — Гласът му бе загубил всички остри нотки, приличаше на шепот. — Калан, моля те, не ми отнемай тази надежда — тя е единственото, което имам.

В далечината забеляза лисицата, прекосяваща поляната. Гъстата ѝ, опръскана с бяло опашка стоеше изправена, докато муцуната ѝ душеше за гризачи. Докато Калан проследяваше движението ѝ, с крайчеца на окото си мярна Дух, стъпила гордо на рамката на прозореца. Как щеше да изгуби мъжа, подарил ѝ тази великолепна статуя, когато тя най—много се нуждаеше от нея?

Знаеше, че може, понеже сега тя притежаваше онова, което единствено тя можеше да му даде. Втрънчена в напрегнатите му сиви

очи, тя си даде сметка, че не може да устои на искрената му молба и единствено желание — не и в момент като този.

— Добре, Ричард. Няма да се опитвам да те освободя по никакъв начин. Ще те чакам. Ще го понеса. Познавам те. Знам, че няма да се откажеш. И знам, че мога да очаквам не по—малко от теб. Когато вече няма да те има, ще те чакам, а един ден отново ще бъдем заедно. Никога няма да се разделим в сърцата си. Както каза, нашата любовна клетва е над времето.

Ричард затвори очи с облекчение. Нежно я целуна по челото. Вдигна ръката ѝ от гърдите си и обсипа с меки целувки кокалчетата ѝ. Едва тогава Калан осъзна колко много е означавала тази нейна клетва за него.

Тя дръпна рязко ръка и с енергично движение свали от врата си колието на Шота, подарено ѝ като сватбен подарък. Предназначено бе да я предпазва от забременяване. Обърна ръката на Ричард и пъкна колието в дланта му. Той погледна учуден малкия тъмен камък, закачен на златна верижка.

— Защо го правиш?

— Искам да го вземеш. — Калан се покашля, за да укрепи гласа си. Едва успя да прошепне: — Знам какво иска тя от теб — какво ще те принуди да направиш.

— Не, не е което ... — Той поклати глава и каза: — Няма да го взема — сякаш жестът му можеше да зачеркне възможността.

Калан го погали по лицето. Гледаше го през водниста завеса.

— Моля те, Ричард. Моля те, вземи го заради мен. Не мога да понеса мисълта, че някоя друга жена може да има дете от теб. — Нито дори мисълта за опит в създаването му, последното обаче не го каза. — Особено след моето ...

Той отвърна поглед от очите ѝ.

— Калан ... — думите му изневериха.

— Направи го заради мен. Вземи го. Моля те, Ричард, аз правя каквото искаш и ще изтърпя твоето пленничество. Моля те, приеми с уважение моята молба. Не мога да понеса мисълта, че тази руса вещица може да има дете от — Детето, което би трябвало да е мое. Нима не виждаш? Как мога изобщо да обичам нещо, което съм ненавиждала? И как мога да мразя нещо, което е било част от мен? Моля те, Ричард, не допускай да се случи това. Студеният вятър

разпиляваше косата ѝ. Целият ѝ живот, както ѝ се струваше, излизаше от контрола ѝ. Направо не можеше да повярва, че това място на толкова радост, спокойствие и избавление, мястото, където тя се върна към живота, може да се превърне в начало на неговото пленничество.

Ричард протегна ръка към колието, сякаш можеше да го ухапе. Тъмният камък се претърколи в пръстите му, хвърляйки отблясъци в угасващата светлина на деня.

— Калан, не мисля, че става въпрос за това. Наистина.

Но така или иначе, тя просто може да откаже да го носи и да застраши живота ти, ако аз не...

Калан взе златната верижка от ръцете му и я изля на малка купчинка в дланта му. Тъмният камък блещукаше, обвит от мрежа от тънки златисти нишки. Тя затвори юмука му с ръце.

— Ти беше този, който настояваше да не пренебрегваме нещата, които са болезнени за мислите ни.

— Но ако тя откаже...

Калан се вкопчи още по—силно в треперещите му пръсти.

— Ако някога поиска от теб това, ще трябва да я убедиш да го сложи на врата си. Трябва да го направиш. Заради мен. За мен е достатъчно ужасно да си помисля, че тази жена ми отнема любимия, съпруга, за да трябва да се страхувам и...

Голямата му ръка бе толкова топла, позната и успокояваща. Думите ѝ едва излязоха от устата ѝ. Нямаше какво друго да каже, освен да го моли:

— Умолявам те, Ричард.

Той стисна устни и кимна, прибра колието в джоба си.

— Не вярвам да има такива намерения, но ако наистина се окаже така, имаш думата ми — тя ще носи това колие.

Калан се отпусна в прегръдките му със стон. Той я отблъсна леко.

— Хайде. Да побързаме. Трябва да си взема някои неща. Остават ми едва няколко минути, иначе всичко ще е напразно. Ще тръгна по пряката пътека и ще я изпреваря до върха, но въпреки това нямам много време.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Калан усети присъствието на Кара, облечена в червената си кожена дреха, застанала на прага на спалнята им, да наблюдава как Ричард си събира багажа. Калан кимна, докато двамата с Ричард си обменяха безмълвни, кратки послания. Вече бяха уговорили условията по въпросите, касаещи живота и смъртта. Сега сякаш и двамата се страхуваха да не кажат нещо, което би разрушило деликатните, трудни, отчаяни споразумения, които бяха постигнали.

Вялата светлина, промъкваща се през прозореца, не можеше да разсее мрачната атмосфера в стаята. Кара, стъпила на прага, също блокираше част от пътя на светлината. Спалнята приличаше на зандан. Ричард, облечен в тъмни дрехи, бе като сянка. Толкова пъти, докато лежеше и бавно се възстановяваше, Калан бе мислила за тази стая по същия начин — като за зандан. Този път усещането бе по—реално от всякога, само дето помещението ухаеше на бор, а не бе изпълнено с киселата воня на затворнически килии, треперещи преди изпълнението на смъртната им присъда. За един момент Кара изглеждаше напълно отчаяно, в идващия се стрелкаше насам—натам в търсене на нещо. Калан знаеше, че Морещицата изпитва същите чувства като нея и се мята на ръба на отчаянието и мъката; от едната крайност на яростта до другата. Морещиците обикновено не изпадаха в подобни ситуации, но пък Кара бе повече от обикновена Морещица.

Калан проследи с поглед как Ричард прибира в раницата си черния панталон, черния потник, черната туника със златни нишки, сребърните накитници, външния колан с всичките му кесийки, златотканото наметало. Заеха почти цялото свободно място. Беше с тъмното си наметало на горски водач, нямаше време да се преоблича. Калан се надяваше той скоро да успее да избяга и отново да облече дрехите си на магьосник—войн, за да ги поведе срещу Императорския орден. Всички имаха нужда от неговото водачество срещу завоевателните орди на Стария свят.

По недостатъчно ясни за самия него причини Ричард се бе превърнал в основна действаща сила на тяхната борба. Калан знаеше

прекрасно, че позицията му си остава непроменена — хората трябва да пожелаят да се борят за себе си, а не само за него. Ако една идея си струва, то тя трябва да надживее своя водач, иначе той е обречен на провал.

Докато продължаваше да пълни раницата си с други дребни неща, Ричард каза на Калан, че може би ще е добре да се опита да намери Зед и че той вероятно ще има някакви идеи. Тя кимна и отвърна, че, ще го послуша, като добре знаеше, че в този случай Зед няма да може да направи нищо. Ужасяващият триъгълник бе неподатлив на външно влияние — Ничи се бе погрижила за това. Ричард просто се опитваше да ѝ вдъхне надежда и това бе единственото хубаво нещо, за което можа да се сети на фона на безутешната пуста реалност.

Калан не можеше да намери място на ръцете си. Стоеше, чупейки пръсти, а от брадичката ѝ се ронеха сълзи. Трябваше да каже нещо, нещо важно, някакви последни думи — докато все още имаше тази възможност. Не успяваше да ги намери. Предполагаше, че вероятно се дължи на факта, че знае как се чувства, какво ѝ е на сърцето и няма какво повече да добави към това. Притисна юмрук към болезнената точка в коремната кухина.

Стаята се изпълни с гъста тъма — сякаш бе влязъл четвърти човек, някакъв мрачен страж, дошъл до отведе Ричард. Това бе сърцето на ужаса, направляван от онова, което не виждаш, с което ме можеш да спориш и което не можеш да убеждаваш или да победиш. Този мрак го очакваше — неизменен, непроменим, безразличен.

Щом Кара се махна от прага, Ричард извади шепа златни и сребърни монети от един вътрешен джоб на кожената си раница. Припряно върна обратно половината, другото ѝ подаде.

— Вземи, ще ви трябват.

— Аз съм Майката Изповедник. Не ми е нужно злато. Той обаче хвърли монетите на леглото, очевидно ненастроен да спори с нея в последните им мигове заедно.

— Искаш ли да вземеш някоя от фигурките си? — попита го тя. Бе глупав въпрос и го знаеше, но трябваше да запълни ужасната тишина, а това бе единственото, което ѝ дойде наум — като се изключи отчаяната ѝ молба.

— Не. Не ми трябва. Когато ги гледаш, мисли си за мен и помни, че те обичам. — Той навн стегнато одеялото си заедно с малко платнище от промазан плат и завърза пакета отдолу на раницата. — Ако изобщо някога ми се прииска, бих могъл да си издялам.

Калан му подаде калъп сапун.

— Не са ми нужни фигурките ти, за да ми напомнят, че ме обичаш. Това ще го знам. Издялай нещо, с което да покажеш на Ничи, че трябва да си свободен.

Ричард я погледна с тъжна усмивка.

— Възнамерявам да ѝ покажа, че никога няма да ѝ се подчиня — нито на нея, нито на Ордена. Няма да има нужда от фигурки. Тя си мисли, че всичко е планирала, но скоро ще се убеди, че съм кофти компания. — Той напъха юмрук в раницата си, за да освободи още малко място. — Адски кофти компания.

Кара се втурна в стаята, носейки малко вързопчета с вързани на възел краища. Започна да ги пуска едно по едно на леглото.

— Приготвих ти малко храна, Господарю Рал. Неща, които ще ти вършат работа по време на път — сушено месо, риба и други подобни. Малко ориз и зеленчуци. И... и самун хляб, от моя. Той е най—отгоре, да го изядеш първо, докато е пресен.

Той ѝ благодари и напъха вързопчетата в раницата си. Преди да прибере хляба, го вдигна към носа си и вдиша дълбоко. Усмихна се с признателност на Кара.

После бързо се изправи. Усмивката му се изпари по начин, от който Калан настръхна до мозъка на костите си. Изглеждаше така, сякаш се мъчи неистово да накара сам себе си да свърши някакво последно, тежко задължение. Измъкна ножницата през главата си. Задържа я в лявата си ръка и извади Меча на истината, стиснал го за дръжката в побелелия си десен юмрук.

Острието издаде характерния си металически звук, оповестяващ появата му.

Ричард навн ръкава си и обърса острието по вътрешната част на ръката си. Калан примигна, докато го гледаше. Не можеше да каже дали се поряза толкова дълбоко нарочно или без да иска. Изведнъж си спомни, че с каквото и оръжие да борави, той винаги достига точно такава дълбочина, каквато желае.

Обърна острието и потопа и двата му ръба в прясната кръв. Окъпа острието, напоявайки го със сластолюбивия вкус, изострайки апетита му за още. Калан нямаше представа какво прави той и защо го прави точно сега, но ритуалът ѝ се стори потресаващ. Толкова ѝ се искаше да бе извадил меча по—рано и да го бе насочил към Ничи. Калан не би се уплашила от нейната кръв. Ричард отлепи острието от плътта си и го прибра в ножницата. Кръвта, стичаща се по ръката му, оставяше тъмни ивици по ножницата, докато Ричард спускаше ръката си по нейната дължина, надолу към острието, за да я сграбчи в юмука си през средата. Свел глава, втренчил поглед в сребристите и златисти отблясъци на ножницата, искрящи дори през кръвта му, той се приближи към нея.

Вдигна поглед и Калан съзря смъртната ярост на магията да танцува в очите му. Бе предизвикал изпепеляващия гняв на меча, след което го бе потушил. Никога преди не го бе виждала да прави подобно нещо.

Повдигна прибория в ножницата меч към лицето ѝ. Сухожилията му бяха изхвъркнали върху релефа на юмука му. Изпод петната кръв проблясваха белите му кокалчета.

— Вземи го — изрече той дрезгаво с глас, който издаваше вътрешната борба, водена в сърцето му.

Онемяла, Калан пое ножницата в две ръце. За миг, докато Ричард отлепи кървавата си ръка, тя почувства някакво разтърсване, сякаш изведнъж бе споена с оръжието посредством никога неизпитван гняв. Нямаше да се учуди, ако изпод пръстите ѝ бяха пробягали искри. Усещаше подобна ярост да извира от студената стомана, която едва не я повали на колене. Ако в този миг можеше да пусне оръжието, то щеше да докосне земята вместо нея. Но то сякаш бе залепнало за ръцете ѝ.

След като Ричард махна ръката си, приборият в ножницата меч загуби неудържимия гняв, натрупан в него, и се превърна в най—обикновено оръжие.

Ричард издигна пръст във въздуха. Опасната магия не бе угаснала в очите му. Мускулите на лицето му затанцуваха.

— Не изваждай този меч — предупреди я той със смразяващ шепот, — освен ако от това не зависи животът ти. Знаеш какво може да

причини той на човек. Не само на този, попаднал под силата на острието, но и на ръката, която го стиска за дръжката.

Калан, попаднала в клопката на напрегнатия му поглед, можа само да кимне. Спомняше си ясно първия път, когато Ричард бе използвал меча, за да убие човек. Първият път, когато му се наложи да изпита ужаса на убийството, бе в нейна защита.

Тогава, в този първи път, с отнемането на другия живот едва не бе загубил и своя. Трябваше да положи огромни усилия, за да се научи да владее подобен ураган от магия, какъвто се съдържаше в Меча на истината.

Ричард можеше да гледа заплашително и без гнева на меча. Калан си спомняше няколко пъти, когато единствено хищният му поглед бе смълчавал тълпа от хора. Малко бяха нещата, които един човек би желал по—силно да избегне, освен този поглед. Сега същите тези очи блестяха, гладни да убиват.

— Ако трябва да го използваш, разгневи се — избоботи той. — Разгневи се неистово. Това ще бъде единственото ти спасение.

Калан преглътна.

— Разбирам. — Тя кимна. — Помня.

Справедливият гняв бе единствената защита срещу разяждащата болка, която мечът изискваше в замяна на това, че е бил използван.

— Живот или смърт. Няма друга причина. Не знам какво ще стане и няма да разбере по—рано от теб. Но предпочитам това, вместо когато ти се наложи, да нямаш към какво да се обърнеш за помощ. Дадох му вкуса на кръвта. Тя ще го държи гладен. Извадиш ли го, ще бъде в кръвна ярост.

— Разбирам.

Най—сетне погледът му угасна.

— Съжалявам, че съм принуден да те натоваря с ужасната отговорност на това оръжие, особено по този начин, но това е единствената защита, която бих могъл да ти предложа.

Поставила успокоителна ръка на рамото му, Калан отвърна:

— Няма да ми се наложи да го използвам.

— Добри духове, надявам се да е така. — Той хвърли поглед през рамо, огледа за последен път спалнята им, след това се обърна към Кара. — Трябва да вървя.

Морещицата не го чу.

— Първо ми дай ръката си.

Кара носеше бинтове, останали от времето, когато Калан бе на легло. Без да се възпротиви, протегна обляната си в кръв ръка. Кара набързо проми раната, след това я бинтова.

Ричард ѝ благодари, щом привърши. Кара разреза края, обиколи китката му и върза двата края на възел.

— Ще те изпратим донякъде.

— Не. Ще стоите тук. — Ричард смъкна ръкава си.

— Но ...

— Кара, искам да пазиш Калан. Оставям я в твоите ръце. Знам, че няма да ме разочароваш.

Прекрасните сини очи на Кара, блестящи от сълзи, отразиха болка, която Калан бе сигурна, че Морещицата никога не си е позволявала да демонстрира.

— Кълна се да я защитавам така, както бих защитава ла теб, Господарю Рал, ако и ти ми се закълнеш да се върнеш при нас.

Ричард ѝ се усмихна бързо, опитвайки се да разсее потиснатостта на думите ѝ.

— Аз към Господарят Рал, не е нужно да ти напомням, че съм се измъквал и от по—заплетени ситуации. — Той я целуна по бузата. — Кара, кълна се, че никога няма да се откажа да правя опити за бягство. Имаш думата ми.

Калан осъзна, че той не се закле буквално в думите на Кара. Тя знаеше, че не би дал обещание, което може да не е способен да изпълни.

Затвори раницата си.

— Трябва да вървя. — Вдигна я за презрамките. — Нямам право да закъснявам.

Калан го стисна за ръката, Кара положи длан на рамото му. Ричард се обърна и стисна Калан за раменете.

— Чуй ме сега. Ще ми се да останеш тук, в тази къща, в планината, където си на сигурно място, но знам, че нищо освен предсмъртното ми желание не би те накарало да го сториш. Остани поне четири—пет дни, за да ми дадеш време, в случай че веднага разбере как стоят нещата и успея да се измъкна. Ничи може и да е Сестра на мрака, но вече не съм напълно чужд на магията. И преди съм се спасявал от властта на могъщи хора. Изпратих Мрачния Рал в

отвъдния свят. Отидох в Храма на ветровете, който разруших! Намира в друг свят, за да спася нашия от чумата. Измъквал съм се и от по—трудни ситуации. Кой знае, може би пък сега нещата да са много по—прости, отколкото изглеждат. Ако ѝ избягам, ще се върна тук, така че, моля ви, изчакайте ме поне малко. Ако не мога да избягам от Ничи веднага, опитай се да намериш Зед. Той може да има някакви идеи. Последния път, когато го видях, с него беше и Ан. Тя е Прелат на Сестрите на светлината и познава Ничи от много дълго време. Може би тя ще знае нещо, което, заедно с уменията на Зед, може да се окаже от някаква помощ.

— Ричард, не се тревожи за мен. Просто се пази. Ще те чакам, докато успееш да избягаш. Затова просто се успокой и съсредоточи всичките си усилия в желанието да избягаш от Ничи. Ще останем тук още малко, обещавам ти.

— Ще се грижа за нея, Господарю Рал. Не се притеснявай за Майката Изповедник.

Ричард кимна. Обърна се с гръб към Калан. Пръстите ѝ се врязаха в ръката му...

— Познавам те и знам как се чувстваш, но искам да ме чуеш. Моментът още не е дошъл. Може никога да не дойде. Сигурно ти се струва, че греша, но ако затвориш очи пред истинността на това, в услуга на желанията си само защото си Майката Изповедник и се чувстваш отговорна за хората в Средната земя, тогава няма да има смисъл да си даваме труда да се надяваме, че някой ден отново ще се съберем — защото няма да стане. Ще бъдем мъртви, както ще бъде мъртва и каузата на свободата.

Той приближи лице до нейното.

— Помни най—вече, че силите ни не бива да нападат армията на Ордена. Прекалено рано е. Ако те... ако ти предприемеш директна атака и се прицелиш в сърцето на Ордена с мисълта, че можеш да победиш, това ще бъде краят на нашата армия, смъртта на шансовете ни. И надеждата за каузата на свободата, цялата надежда за разгромяване на Ордена, ще бъде загубена за поколения напред. По същия начин трябва да напрегнем мозъка си и за Ничи и да не я нападаме в директна атака, защото и двамата ще сме мъртви. Обеща, че няма да се самоубиеш, за да ме освободиш. Не престъпвай обещанието си, като тръгваш срещу онова, което ти казвам сега.

В момента всичко ѝ се струваше толкова маловажно. Единственото, което имаше значение, бе, че го губи. Ако можеше да го задържи при себе си, бе готова да хвърли на вълците целия останал свят.

— Добре, Ричард.

— Обещай ми. — Пръстите му се впиваха болезнено в ръката ѝ. Той я разтърси. — Наистина го мисля. Ако не се вслушаш в думите ми, можеш още отсега да зарежеш всичко. Да унищожих надеждата на хората за петдесет поколения напред. Ти ще станеш онази, която унищожава свободата и приветства мрачната епоха в света. Обещай ми, че няма да го направиш.

В главата ѝ бе хаос от мисли. Тя се вгледа в очите му. Чу се да казва:

— Обещавам ти, Ричард. Докато не дадеш знак, няма да предприемаме директно нападение.

Изглеждаше така, сякаш огромен товар е паднал от плещите му. По устните му се разля усмивка, ръцете му се разтвориха в прегръдка. Пръстите му потънаха в косата ѝ и погалиха главата ѝ, вдигнала се за целувка. Ръцете ѝ се плъзнаха надолу по раменете му. Всичко продължи само миг, но в този миг на откраднатото блаженство двамата споделиха цял свят, изпълнен с емоции.

Целувката, прегръдката — всичко свърши твърде бързо. Топлото му присъствие ѝ избяга, на негово място се настани ужасното бреме на липсата му. Преди да метне раницата си на рамо, Ричард бързо прегърна Кара. Застанал на прага на спалнята, се обърна.

Обичам те, Калан. Не съм обичал никой преди и след теб. Само теб. — Очите му го казаха дори по—хубаво.

— Ти си всичко за мен, Ричард. Знаеш го.

— Обичам те и теб, Кара — той ѝ намигна. — Грижи се и за двете ви, докато се върна.

— Обещавам, Господарю Рал. Имаш думата ми на Морецица.

И той изчезна.

— И аз те обичам, Господарю Рал — прошепна Кара към празната врата.

Двете изтичаха в общата стая и застанаха на прага, изпращайки с поглед тичащата му през поляната фигура. Кара сви длани около устата си.

— И аз те обичам, Господарю Рал — изкрещя тя.

Ричард се обърна тичешком и с махване на ръката ѝ показа, че е чул думите ѝ.

Двете изпратиха тъмната му фигура, прелитаща над кафеникавозелената трева. Тъкмо преди да потъне в мрака, той спря и се обърна. Калан го изпрати с последен поглед — поглед, в който се казваше всичко. Той се обърна и изчезна сред дърветата, бе невъзможно да различат в мрака тъмните му дрехи.

Калан се свлече на колене, отпусна се назад и даде воля на чувствата си. Плака безутешно, заровила главата си в длани. Остана така цяла вечност.

Кара приклепна край нея, за да положи успокоителна ръка на рамото ѝ. Калан ненавиждаше Морецицата да става свидетел на слабостта ѝ, да я вижда да плаче. Почувства някаква далечна благодарност, когато Кара просто положи глава на рамото и не каза нищо.

Нямаше представа колко дълго е седяла на мръсния под в това състояние, облечена в бялата си Изповедническа рокля, задавена от плач. След известно време успя да се удържи. Сърцето ѝ продължаваше да пада надолу по спиралата на безутешната мъка. Миговете ѝ се струваха непоносими. Мътното бъдеще, проснало се пред нея, ѝ се струваше като една изгубена земя на болката.

Най—сетне вдигна глава и огледа къщата. Без Ричард мястото ѝ се струваше пусто. Бе мъртво.

— Какво искаш да правим, Майко Изповедник?

Мръкваше. Дали денят си отиваше или облаците бяха станали още по—мрачни, Калан не знаеше. Избърса очи.

— Да си събираме багажа. Ще останем още няколко дни, както пожела Ричард. След това ще е добре да заровим всичко, което ще се развали, а не можем да натоварим на конете. Ще заковем прозорците. Ще запечатаме къщата колкото се може по—добре. — За да можем един ден да се върнем в рая.

Калан кимна и се огледа, опитвайки се отчаяно да съсредоточи мисълта си върху някаква работа, за да не мисли за онова, което разбиваше сърцето ѝ. Най—тежко щеше да ѝ бъде нощем. Когато остане сама в леглото. Когато той не е с нея.

Сега долината изглеждаше повече като изгубения рай. Не можеше да повярва, че Ричард наистина го няма. Струваше й се, че просто е отишъл да налови малко риба, или да набере горски плодове, или да огледа околните хълмове. И всеки момент ще се върне.

— Да, за да се върнем. Тогава това място отново ще се превърне в рай. Всъщност, когато Ричард се върне, раят може да бъде навсякъде, където сме заедно.

Калан забеляза, че Кара не чу отговора й. Морещицата стоеше, втренчила поглед през вратата.

— Кара, какво има?

— Господарят Рал си отиде.

Калан постави успокоителна ръка на рамото й.

— Знам, че боли, но трябва да се съсредоточим върху...

— Не. — Кара се обърна. Сините й очи бяха странно тревожни. — Не, не исках да кажа това. Имам предвид, че не го усещам. Не усещам връзката с Господаря Рал. Знам къде е — той върви нагоре по пътеката към просеката, но не мога да го усетя. — Изглеждаше изпаднала в паника. — Добри духове, все едно ослепявам. Не знам къде да го открия. Не мога да открия Господаря Рал.

Първата ужасяваща мисъл на Калан бе, че е паднал и е убил или че Ничи го е унищожила. Наложил си да отстрани глупавото хрумване.

— Ничи знае за връзката. Вероятно я замъглява чрез някаква магия или пък я прекъсва.

— Да, замъглява я. — Калан подметна Агиела в ръката си. — Сигурно е това. Все още усещам Агиела си, така че Господарят Рал би трябвало да е жив. Връзката съществува ... но не мога да я усетя, за да определя къде е той.

Калан въздъхна с облекчение.

— Значи това е. Ничи не иска да ги последваме, затова използва магия, за да замъгли връзката.

Калан си даде сметка, че за да бъдат защитени от пътешественика по сънищата чрез връзката с Ричард, хората вече ще трябва да му вярват без успокоителното присъствие на връзката. Че ако искат да оцелеят, връзката трябва да остане жива в сърцата им.

Дали могат да го направят? Дали могат да повярват по този начин?

Кара се взря навън, през поляната, към планината, където бе изчезнал Ричард. Синьовиолетовото небе зад синьосивите планини бе напръскано с ослепителни оранжеви ивици. Снегът по върховете се бе спуснал надолу. Зимата ги бе подгонила. Ако Ричард не успееше скоро да се върне, Калан и Кара трябваше да побързат да се махнат оттук, преди да ги е приклецила.

Пристъпите на зашеметяваща скръб заплашваха да я удавят в морето от сълзи. Трябваше да прави нещо, затова се прибра в стаята им, за да свали Изповедническата си рокля. Щеше да разсее мислите си с прибирането на багажа и затварянето на къщата.

Щом Калан вдигна роклята си, за да я свали, на вратата се появи Кара.

— Къде ще отидем, Майко Изповедник? Каза, че ще заминем, но не каза къде отиваме.

Калан мярна Дух, застанала на рамката на прозореца, стиснала юмруци край тялото си, загледана в света навън. Взе я и прокара пръсти по красивите ѝ форми.

Докосването до статуята изпълни Калан с желание Да се обърне към себе си и да подири в дълбините на душата си борбеност и решителност. Преди, когато бе също толкова обезнадеждена, Ричард ѝ бе подарил тази фигурка. Другата ѝ ръка се отпусна и пръстите ѝ докоснаха меча на Ричард, оставен на леглото. Калан се концентрира, опитвайки се да превърне чувствата на отчаяние, обземащи душата ѝ, в гняв.

— Да унищожим Ордена.

— Да унищожим Ордена?

— Тези копелета отнеха нероденото ми дете, а сега ми взимат и Ричард. Ще ги накарам да съжالياват хиляди пъти и още хиляди пъти за стореното. Веднъж дадох клетва да не проявявам и капчица милост към Ордена. Моментът дойде. Ако изстребването им до последния човек е единственият начин да си върна Ричард, значи точно това ще направя.

— Даде клетва пред Господаря Рал.

— Ричард не каза нищо за това да не ги убивам. Възпротиви се само срещу начина. Клетвата ми бе да не ги атакувам право в сърцето. Той не каза нищо за изстребването им един по един. Няма да престъпя клетвата си, но възнамерявам да ги изстребя до крак.

— Майко Изповедник, не бива да го правиш.

— Защо?

Сините очи на Кара блеснаха заплашително.

— Трябва да оставиш половината за мен.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ричард бе спрял да я погледне един—единствен път, преди да потъне сред дърветата. Стоеше на прага в бялата си Изповедническа рокля, дългата ѝ гъста коса се полюшваше на вятъра, тялото ѝ излъчваше неподправена — женственост, изглеждаше толкова красива, колкото бе при първата им среща. Погледите им останаха вкопчени един в друг за миг. Бе твърде далеч, за да види зеленото в очите ѝ — цвят, който не съществуваше никъде другаде; цвят, изтъкан от такова съвършенство, че понякога спираше дъха му, друг път го учестваше.

Но онова, което истински го бе спечелило, бе умът на тази жена — на нейния ум наистина нямаше равен.

Знаеше, че времето му изтича. Колкото и да не му се искаше да отвръща поглед от Калан, знаеше, че животът ѝ зависи от това равновесие. Имаше ясна цел. Потъна в гората.

Бе минавал достатъчно пъти по тази пътека. Знаеше къде може да си позволи да тича и къде трябва да внимава. Сега, когато времето му изтичаше, не можеше да си позволи да внимава. Не се обърна повече.

Остана сам в гората. Не мислеше за нищо друго, освен че трябва да стигне навреме. За миг се почувства не на място в гората — безпомощен, незначителен, безнадежден. Оголели клони се клатеха на вятъра, други скърцаха и стенеха, сякаш в престорена тъга от раздялата с него. Опита се да не мисли.

С увеличаването на наклона около него се виждаха все повече ели и смърчове. Дъхът му бе насечен и бърз. В студените сенки на горския под вятърът долиташе до него само като далечен шепот, гонеше го, тласкаше го напред, прокуждаше го от най—щастливото място на земята. В по—ниските части, където растеше предимно кедър, земята бе покрита с купчини зелен мъх, все едно сватбени кейкове, наситени със зелена боя и напръскани с кафеникави шоколадови пръчици от кедровите иглички.

Ричард прекоси малко поточе, като пробяга по щръкналите във водата камъни на пръсти. В пътешествието си надолу по склона

малкото поточе се криеше под скали и камъни и ромонът му ставаше кух и лековит, стъпките на Ричард отекваха глухо в кухините и оповестяваха похода му към затворничеството пред старите дъбове. В плоската сива светлина не забеляза червеникавия силует на един кедров корен. Просна се по очи на земята — последен акт на унижение пред прогонването му.

Докато лежеше сред студените, влажни, разпилени листа и мъртви клони и други останки от горския пейзаж, Ричард си помисли да не става изобщо. Можеше да остане да си лежи и всичко щеше да свърши — безразличният вятър щеше да смрази крайниците му, коварните паяци, змии и вълци щяха да го разкъсат до смърт, а накрая безчувствените дървета щяха да го закрият с телата си и само малцина ще оплачат загубата му — изчезването му ще е облекчение за повечето хора.

Куриер с послание, което никой не желае да чуе. Твърде скоро появил се водач.

Защо просто не остави нещата да свършат, да позволи на тихата смърт да отнеме и двама им и да се сложи край? Навъсените дървета до едно се бяха взрели да видят какво ще понечи да направи тази безполезна човешка твар, да видят дали ще има куража да се изправи на крака и да застане лице в лице с проблема. Самият Ричард не знаеше със сигурност.

Смъртта бе по—лесният избор и в този бездънен миг, по—малко болезнен за възприемане.

Дори Калан, колкото и да я обичаше, искаше от него нещо, което той не можеше да й даде: лъжа. Искаше от него да й каже, че нещо, което знае, че е еди—какво си, не е такава. Той бе готов на всичко за нея, но не можеше да промени истинността на нещата. Добре поне, че тя имаше достатъчно доверие в него, та се бе оставила да я изведе от мрачните сенки на тиранията, затъмняващи света, дори да не му вярваше, вероятно бе единственото същество, което искаше да го последва доброволно.

Всъщност остана легнал на земята едва няколко секунди, докато се окопоти от падането и си поеме дъх, задавен от рукналите в главата му мисли — няколко кратки секунди, в които си позволи да прояви слабост, в замяна на предстоящите трудни моменти.

Слабост, за да балансира силата, която щеше да му е нужна. Съмнение, за да балансира убедеността си. Страх, за да балансира смелостта, която щеше да му се наложи да призове.

Дори докато се питаше дали ще стане, знаеше, че ще го направи. Изведнъж поривът му към самосъжаление внезапно секна. Бе готов на всичко заради нея. Дори на това. Дори на хиляди пъти по толкова.

С подновена решителност Ричард се насили да прогони обърканите мисли от главата си. Не беше чак толкова безнадеждно — можеше да се справи. В края на краищата се бе изправял на изпитания къде—къде по—сериозни от хватката на една Сестра на мрака. Веднъж бе измъкнал Калан от лапите на пет като тази Сестра. А тук Ничи бе сама. Щеше да се справи и с нея. При мисълта, че Ничи си въобразява, че двамата с Калан ще танцуват безропотно по нейната свирка, кръвта му кипна.

Унищожила отчаянието, във вените му се вля яростта.

В следващия миг той отново препускаше като вятър, тялото му бръснеше яростно показалите се над пътеката клони. Прескачаше паднали стволоче и ями в скалните корита, вместо да слиза и да се изкачва внимателно по тях. Всяко скъсяване и скок му спестяваха по няколко безценни секунди.

Един счупен дървесен клон посегна към раницата му, изтръгвайки я от рамото му. Той се опита да я дръпне, без да спира, но клонът я държеше здраво и съдържанието ѝ се разпиля по земята.

Ричард избухна в ярост, сякаш дървото го бе направило нарочно, за да го забави. Изрита враждебния клон, изтръгвайки го от мъртвото му рамо. Падна на колене и напъха вещите си обратно в раницата, събирайки парчета мъх заедно със златни и сребърни монети и борови шишарки заедно със сапуна, който му бе дала Калан. Нямахше време да проверява дали е прибрал всичко. Този път нагласи раницата си и през двете рамена, не я остави Да виси само от едното. Преди се бе опитал да печели време, но вместо това бе загубил.

Пътеката, която на места ставаше съвсем тясна, започна да се изкачва рязко нагоре, от време на време се налагаше да се задържа с две ръце за камъни или корени. Беше я ползвал достатъчно пъти, за да познава сигурните ръкохватки.

Въпреки студения ден Ричард избърса капчиците пот от челото си, понеже му замъгляваха погледа. Докато бъркаше с ръце към

сигурните ръкохватки, изподраска кокалчетата си.

С вътрешното си око виждаше, че Ничи се придвижва прекалено бързо, покрива твърде много разстояние и набира прекалено много преднина. Знаеше, че е пълна лудост да изостане толкова назад, успокоявайки се с мисълта, че ще навакса по пряката пътека. Въпреки това му се искаше да бе останал още, да бе подържал още малко ръката на Калан.

Душата го болеше при мисълта каква агония е всичко това за Калан. Някак си усещаше, че за нея всичко е по—ужасно. Макар да бе свободна, а той не, за нея нещата бяха по—страшни, понеже в свободата си тя трябваше да се сдържа, когато не искаше нищо повече от това, да тръгне след него. Подвластен на своя господар, за Ричард нещата бяха прости — просто трябваше да изпълнява заповеди.

Изскочи измежду дърветата на по—широката пътека, извеждаща към края на просеката. Ничи не се виждаше. Той притаи дъх и плъзна поглед на изток, припрял от страх да не зърне силуета ѝ от другата страна на просеката; Да върви надолу. Отвъд височинката, на която бе застанал, виждаше гори, разстлани пред него, и планини от Двете страни, повдигащи килима от гори. В далечината се извисяваха до умопомрачителни висини още по—гигантски планини, върховете и по—голямата част от склоновете им се открояваха в белите си одежди на фона на натежалото сиво небе.

Ричард не забеляза кон или ездач, но тъй като пътеката завиваше малко след като заслиза надолу, това не означаваше нищо. Върхът на просеката бе оголен, надолу всичко потъваше почти веднага в гъсти гори. Той бързо огледа земята в търсене на следи, надяваше се, че не се е отдалечила твърде далеч и че ще успее да я настигне, преди да е направила нещо ужасно. Не откри следи и сърцето му се отпусна.

Вгледа се в долината долу, оттатък кафеникавата поляна, към къщата им. Бе твърде далеч, за да може да види някого. Надяваше се Калан наистина да остане няколко дни, както я бе помолил. Не искаше да отива при армията, да се включва в една обречена война, да излага живота си на опасност напразно.

Разбираше желанието ѝ да бъде със своя народ и да защитава родината си. Калан вярваше, че прави разлика. Не беше така. Не още. Може би никога нямаше да стане. Видението на Ричард не бе нищо

повече от приемането на тази даденост. Като размахваш меча си пред слънцето, не му пречиш да залезе.

Ричард хвърли преценяващ поглед към облаците. През последните два дена си бе мислил, че по всичко личи, че скоро ще ги навести снегът. По вида на небето и аромата във въздуха можеше да счита, че е бил прав.

Знаеше, че няма да му е толкова лесно да избяга от Ничи, че да се върне в къщата им за няколко дни. Бе измислил тази история по друга причина. След като веднъж времето се промени и снегът засипе високите планини, следва яростна атака на зимата. Ако наистина предстоеше такава буря, признаци за каквато разчиташе във знаците наоколо, Калан и Кара щяха да се окажат затворени в къщата чак до пролетта. С цялата храна, която носеха отдолу, и със запасите, които Ричард бе натрупал от лов, двете щяха да имат достатъчно, за да преживеят тези месеци. Нацепените дърва също щяха да им стигнат.

Тук тя щеше да е в безопасност. При армията щеше да е изложена на непрекъсната опасност.

Пъстрата кобила се измъкна измежду дърветата и спря недалеч. Сините очи на Ничи се залостиха върху Ричард от първия миг.

Преди, когато Сестрите на светлината го бяха отвели в Двореца на пророците, Ричард бе обладан от погрешното убеждение, че Калан желае това. Той не знаеше и не можеше да разбере, че го е направила, за да му спаси живота. Ричард си бе помислил, че тя просто не иска да го вижда повече.

Докато бе затворник в Двореца, Ричард винаги бе считал Ничи за олицетворение на плътската страст. В нейно присъствие едва успяваше да си отвори устата. Направо не можеше да повярва, че е възможно да съществува толкова физически съвършено създание — освен в мечтите на един мъж.

Сега, докато я гледаше как се полюшва на седлото, насочвайки коня си нагоре по пътеката, втренчила сините си очи върху него, му се стори, че понася красотата си с някаква мрачна примиреност. До такава степен бе загубила изумителното си присъствие, че той дори не можеше да си представи защо някога бе изпитвал подобни чувства към нея.

По—късно бе разбрал какво представлява дълбочината на душата на истинската жена, измеренията на истинската любов, на

истинското отдаване. В светлината на всичко това Ничи оставаше в сянка.

Докато я гледаше как се приближава, с изненада установи, че му се вижда тъжна. Сякаш едва ли не съжالياва, че го вижда там. Нещо повече — в изражението й Ричард Долови нещо, което му заприлича на облекчение.

— Ричард, не ме разочарова. — Гласът й изразяваше известно съмнение. — Целият си потен. Искаш ли да починем?

Престорената й нежност накара кръвта му да закипи. Отмести поглед от меката й усмивка и се обърна към пътеката, тръгвайки пред коня й. Реши, че ще е най—добре да не казва нищо, преди да е овладял гнева си.

Недалеч надолу по пътеката откриха черен жребец с бяло петно на челото. Огромното животно бе вързано на малка полянка, свряна между няколко високи бора.

— Конят ти, както обещах — рече тя. — Надявам се ще ти хареса. Гледах да е достатъчно силен и едър, за да се чувстваш удобно на него.

Ричард провери как е обяден и установи, че юздичката е поставена както трябва. Ничи не измъчваше животните с жестоко връзани в устата им железни пластини, с каквито някои Сестри се чувстваха господарки на ездата. Останалата част от такъмите също изглеждаха на ниво. Конят имаше здрав вид.

Отдели малко време, за да се запознае с него. Напомни си, че животното няма никаква вина за проблемите му и че не бива да допуска лошо отношение към него заради Ничи. Не я попита за името му. Остави ръката си под муцуната му, за да може животното да я подуши и да изпръхти в нея, после погали гладкия му черен врат. Потупа го по хълбока — едно кратко запознанство без думи. Мощният черен жребец удари земята с копито. Все още не можеше да се каже, че е особено радостен от срещата си с Ричард.

Засега нямаха избор на пътища — имаше една—единствена пътека, която се виеше на изток от къщата, в която остана Калан. Ричард тръгна напред, за да не му се налага да гледа Ничи.

Не му се искаше да се мятат на седлото още от първия миг и така да остави у животното лошо впечатление за себе си. По—добре да му позволи да го опознае, да походят заедно няколко километра. Държеше

юздите отпуснати и вървеше отпред, като се стремеше да му остави време да свикне да следва новия си господар. Съсредоточаването му върху коня го отклоняваше от мислите, които застрашаваха да го замъкнат на дъното на едно море от мъка. След известно време жребецът като че се поуспокои и посвикна с него, така че Ричард най —сетне го яхна.

Тясната пътека не позволяваше на Ничи да върви до него. Петнистата ѝ кобила пръхтеше ядно, задето трябваше да следва жребеца. Ричард бе доволен да види, че вече е успял да преобърне реда на нещата.

Ничи не направи опит да поведе разговор, вероятно — както си помисли Ричард — доловила настроението му. Той бе с нея, но тя по никакъв начин не можеше да се надява, че ще е доволен от този факт.

Когато започна да мръква, Ричард просто скочи от седлото си край едно поточе, където конете можеха да се напият с вода, и хвърли нещата си на земята. Ничи безмълвно прие избора му на място за пренощуване и свали багажа си от седлото на коня, след което разгъна одеялото си на земята. Седна върху него. Изглеждаше някак унила. Вечеря наденица със сухар, които прокарваше през гърлото си с вода. След първата хапка повдигна наденицата си към него. Той не отвърна на поканата ѝ да хапне. Ничи прие реакцията му за отказ и продължи да се храни.

Когато приключи и се изми в поточето, се оттегли за малко зад ограда от гъсти храсти. Върна се и се зави в одеялото си, без да каже нито дума, обърна се и заспа.

Ричард остана седнал на мъхестата земя, скръстил ръце, облегнат на седлото си. Остана буден през цялата нощ. Гледаше как Ничи спи на светлината на надвисналото небе, озарявано от почти пълния кръг на луната. Следеше бавното ѝ равномерно дишане, гледаше леко разтворените ѝ устни, лекото потрепване на вената ѝ на врата и през цялото време мислеше как да преодолее стореното от нея. Мина му през ума да я удуши, но знаеше, че е пълна глупост.

И друг път си бе служил с магия. В миналото не само бе усещал, но и бе използвал магия с неудържима мощ. Бе се изправял пред ситуации, изпълнени със смъртна опасност, породена от каква ли не магия. Ричард бе призовавал дарбата си, за да предизвика магия,

каквато нито едно човешко същество не бе виждало, и бе наблюдавал раждането ѝ на този свят по волята на неговото желание.

Дарбата му се предизвикваше най—вече чрез ярост или нужда. И с двете разполагаше в достатъчни количества.

Само дете не знаеше как ще му е от полза. Не разбираше достатъчно добре какво бе направила Ничи, за да започне да търси начин да ѝ противостои. При положение че на другия край на изплетената от Сестрата магия висеше животът на Калан, той не можеше да си позволи да направи нещо, преди да е напълно сигурен в действията си. И така щеше да бъде — просто трябваше да намери пътя. Опитът му подсказваше, че в разсъжденията му има смисъл. Каза си, че е само въпрос на време. Ако искаше да запази разума си, трябваше да го вярва.

На следващата сутрин, без да каже нито дума на Ничи, оседла конете. Тя го гледаше, докато отпиваше от меха с вода, как затяга такъмите, като внимава нито едно железце да не убива на животните. Извади хляб от самара, оставен до нея, и попита Ричард дали би хапнал. Той не ѝ обърна внимание.

Би трябвало да е изморен от нощното будуване, но гневът му го държеше нащрек. Под оловното небе двамата язدهа с равномерна, макар и не бърза крачка, през целия ден, прекосяваха безкрайни на вид гори. Усещането на топлия кон под него бе приятно. През цялото време слизаха все надолу, от високото, където се намираше къщата им, към низините.

На смрачаване дойде снегът.

Отначало се появиха само няколко гонещи се на вятъра снежинки. След малко се усили, цветът започна да изчезва от пейзажа наоколо, докато в един миг всичко стана абсолютно бяло. Видимостта намаля рязко, докато накрая снегът не се превърна в дезориентираща, плаваща, плътна стена. Ричард мигаше често, за да прогони огромните снежинки, влизащи в очите му.

За пръв път откакто бе тръгнал с Ничи, Ричард почувства някакво чувство на облекчение.

Калан и Кара, залостени високо в планината, щяха да се събудят в неколкосантиметров сняг. Ще решат, че е глупаво да се опитват да тръгват сега в снега, когато както със сигурност ще си помислят — той ще се стопи и след няколко дни ще могат да пътуват по—удобно. Горе

в планината това ще бъде огромна грешка. Времето ще остане студено. Веднага след тази снежна буря ще последва друга и скоро снегът ще ги зарине до прозорците. Чакането ще ги поизнерви, но в крайна сметка ще решат, че е по—добре да изчакат — и без това няма за къде да бързат.

И така по всяка вероятност ще завършат заклещени в къщата за цялата зима. Когато той постепенно се изтръгне от лапите на Ничи, ще открие Калан в сигурното убежище на дома им.

Реши, че би било глупаво да остави гнева си да го води и да спят на открито. Можеха да замръзнат до смърт. Спомняше си прекрасно, че ако Ничи умре, умира и Калан. Когато мярна огромен хралупест бор, насочи коня си към него. Допирът до клоните изтупа снега от наметалото му. Ричард го свали и разтърси глава.

Ничи се огледа смутено, но не възрази. Скочи от седлото и зачака да види какво ще прави Ричард. Когато той хвана един клон и го дръпна встрани пред нея, тя се намръщи, но пъкна глава под него, за да види какво има отатък. Изправи се с изражение на искрена детска радост. Ричард не отвърна на широката ѝ усмивка.

Вътре, под дебелите клони, покрити със сняг, ги чакаше застинал, студен свят. Вътре бе тъмно — светлината не можеше да проникне през дебелия слой сняг. В сумрака Ричард издълба малка яма и запали огън със сухите клони, които внимателно бе събирал.

Щом пращящите пламъци заискриха топло, Ничи удивено огледа вътрешността на хралупата. Трепкащата светлина озаряваше приятно клоните над главите им. Долната част на дървото бе без клони, вътрешността образуваше кух конус, в долната част на който се намираха те.

Ничи безмълвно протегна ръце към огъня. Изглеждаше доволна — не че злорадстваше, че Ричард се е предал и е осигурил подслон и топлина и за двамата, а беше искрено доволна. Сякаш бе преживяла нещо наистина мъчително сега вече можеше да си отдъхне. Приличаше на жена, която не очаква нищо, но е благодарна за онова, което има.

Ричард не бе закусил с нея, не бе хапнал нищо и предишния ден. Гладът победи решителността му и той разтопи на огъня сняг, за да сготви ориз със зеленчуци. Гладуването нямаше да доведе до нищо добро нито за него, нито за Калан. Без да каже нищо, разчупи хляба си

и в едната му половина изсипа половината от ориза. Подаде я на Ничи. Тя пое купичката от хляб и му благодари.

Предложи му изсушено на слънце парче месо. Ричард гледаше тънките ѝ нежни пръсти, предлагащи му парчето месо. Гледката му заприлича на човек, който храни катеричка. Той грабна парчето от ръката ѝ и откъсна със зъби малко от него. За да не я гледа, втренчи поглед в огъня и се съсредоточи върху ориза и хляба си. Единственият друг шум, освен пращането на огъня, бе тътенът от преспите сняг, падащи от огъналите се от тежестта им клони.

Снеговете често превръщаха горите в място, обладано от призрачно спокойствие. Докато седеше край огъня, след като приключи вечерята си, приласкай от топлината на пламъка, галеща лицето му, Ричард най—сетне се поддаде на изтощението от дългата езда и предната безсънна нощ. Метна в огъня по—дебели цепеници и ги зарови в тлеещите въглени. Разгърна одеялото си срещу Ничи, от другата страна на огъня, докато тя тихо го наблюдаваше, пъкна се вътре и с мисълта за намиращата се на сигурно място в къщата им Калан заспа.

На другата сутрин станаха рано. Ничи не каза нищо, но веднага щом яхнаха конете, решително изпревари с петнистата си кобила неговия черен жребец и поведе напред. Снегът се бе превърнал в студена влажна мъгла. Падналият на земята сняг се бе разтопил на киша. Ниските части на планините все още не бяха готови да се предадат на зимата. По—високо, където се намираше Калан, бе по—студено и снеговалежът е бил по—обилен.

Докато се придвижваха по тесен път по едно било, Ричард се опитваше да гледа към гората, за да отклонява мислите си, но не можеше от време на време да не поглежда към Ничи, която бе точно пред него. Беше студено и влажно. Тя бе наметнала над черната си рокля тежко черно наметало. С черната си осанка, гордо вдигната глава и руса коса, разпиляна по наметалото, имаше царствен вид. Ричард бе облечен в дрехите си на горски водач и не се бе бръснал.

Петнистата кобила на Ничи бе тъмносива, почти черна, с по—светли сиви ивици тук—там по тялото. Гривата ѝ бе тъмносива, същата като леко окосмените ѝ крака, а опашката ѝ — млечнобяла. Бе един от най—красивите коне, които бе виждал Ричард. Мразеше го. Беше нейн.

До следобед пресякоха една пътека, водеща на юг. Ничи, която водеше, продължи на изток. До края на деня щяха да попаднат на още няколко разклонения, използвани предимно от случайни ловци или трапери. Планините бяха негостоприемни. Дори да ги нямаше многото дървета, почвата си оставаше камениста и рехава. На няколко места по —близо до Града на елените или край други населени места на север или юг се издигаха тревисти хълмове, които можеха да изхранват неголеми стада мършави овце или кози.

Докато усещаше движещите се под тялото му мускули на жребеца, Ричард плъзна поглед по земята, която обичаше и познаваше. Не знаеше кога ще се върне отново по тези места — ако изобщо се върне. Не бе я питал къде отиват, като предполагаше, че тя едва ли ще му каже толкова рано. Това, че се бяха насочили на изток, все още не означаваше нищо, понеже имаха ограничен избор от пътища.

В пасивния ритъм на ездата мисълта на Ричард продължаваше да се връща към меча и към факта, че го бе оставил на Калан. Тогава това му се бе сторило единственото възможно решение. Не искаше да го прави точно по онзи начин, но в същото време не можеше да измисли никакъв друг, който би й осигурил надеждна защита. Молеше се никога да не й се налага да го използва. Направеше ли го, щеше да почувства и яростта на оръжието.

На колана му висеше изящен нож, но без меча си се чувстваше гол. Мразеше това древно оръжие, мразеше начина, по който то изтръгваше от душата му всичките му черни инстинкти. Но в същото време не можеше без него. Често си припомняше думите на Зед, че мечът е просто средство.

Но бе и нещо повече. Мечът бе огледало, па било то и такова, което бе свързано с магия и способно да доведе до пълно разрушение. Мечът на истината можеше да унищожи всичко по пътя си — плът или стомана, — докато виждаше в него враг, и в същото време не би наранил приятел. Именно в това се криеше парадоксът на магията му: злото се определяше единствено от възприятията на човека, използващ меча, от онова, което той вярваше, че е истина.

Ричард бе истинският Търсач на истината и наследник на силата на меча, създадена от магьосниците в Голямата война. Мечът трябваше да е с него. Той трябваше да е с меча си и да го пази.

Много „трябва“, каза си след малко.

Късно следобедна напуснаха източната пътека и се насочиха на югоизток. Ричард познаваше пътеката, която избраха. След още някой ден щеше да ги изведе до едно село, след това щеше да се превърне в тесен път. Тъй като Ничи бе поела по новата пътека без колебание, той предположи, че сигурно я познава.

На здрачаване заобиколиха от север едно доста голямо езеро. Малко ято чайки се носеха ниско над измитата от дъждовете водна повърхност. По тези места не се срещаша често чайки, но не бяха и съвсем непознати. Той изброи на ум всички водни птици, които бе виждал в Стария свят. Морето го бе очаровало истински.

В далечината на отсрещния бряг Ричард мярна силуетите на двама рибари. От близката страна на езерото се забелязваше дълбок коловоз, издълбан от много поколения хора, идващи за риба от близкото селце на юг.

Двамата мъже, седнали на стърчаща над водната повърхност скала, им помахаша в поздрав. Ричард и Ничи бяха твърде далеч, за да ги видят добре мъжете — вероятно ги бяха помислили за трапери.

Ничи отвърна на поздрава им с небрежно махване с ръка — сякаш казваше: „Наслука. Де да можехме да ви правим компания.“ Заобиколиха по една чупка и най—сетне се скриха от погледите на мъжете. Ричард отметна мократа си коса от челото и се заслуша в пляска на вълните, обливащи калния бряг. Оставиха езерото зад гърба си и потънаха в гората, а пътеката се заизкачва плавно по склона. Ничи бе вдигнала качулката си, за да се предпази от влагата и ситния дъждец, сипещ се между дърветата. Обгради ги сгъстяващ се мрак.

Ричард не искаше да предприема нищо, което би изложило на риск живота на Калан. Най—сетне бе дошъл моментът да си проговорят.

— Като срещнем човек, какво да говоря? Едва ли би искала да го информирам, че си Сестра на мрака, тръгнала на лов за хора. Може би предпочиташ да играя ролята на глухоням?

Ничи го стрелна странично с поглед.

— Ти си мой съпруг — рече, без да се замисли. — Очаквам да се придържаш към тази версия при всички обстоятелства и пред всеки срещнат. За да не се стига до усложнения, отсега нататък ти си мой съпруг, аз съм твоя съпруга.

Ричард стисна юздите на коня си.

— Аз си имам съпруга. Ти не си тя. Няма да се преструвам, че е така.

Леко поклащайки се на седлото, Ничи явно не обърна особено внимание на думите му, нито на скритото зад тях чувство. Вдигна глава, обхващайки с поглед смрачаващото се небе.

В низината бе твърде топло за сняг. През проблясващите от време на време парченца небе сред облаците Ричард все пак бе успял да мерне заснежените планински върхове и склонове по—нависоко. Калан бе в безопасност, на топло и сухо място.

— Дали би могъл да ни намериш още едно от онези дървета—къщички? — попита го Ничи. — Където да сме на сушина като снощи? Направо умирам за топло и сухо местенце.

Между редките пролуки сред боровете и през мрежата от голи клони на елши и ясен Ричард огледа хълма, спускащ се пред тях.

— Да.

— Чудесно. Ще трябва да си поговорим.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Щом Ричард скочи от коня си край едно хралупесто дърво от едната страна на стръмна полянка, застлана с трева, Ничи пое юздите му. Докато отвеждаше двата коня, за да ги върже за дебелия клон на една натезала от реса елша, усещаше гневния му поглед на гърба си. Животните бяха гладни и лакомо загризаха влажната трева. Без да каже нито дума, Ричард тръгна да пообиколи наоколо и да събере мъртви клони, паднали под гъстите корони на смърчовете, където предполагаше, че е възможно да са останали по—сухи.

Ничи го наблюдаваше — не открито, а небрежно, тайно, с крайчеца на око си. Беше същият, какъвто го помнеше, дори повече от това. Не ставаше въпрос само за едрата му мускулеста фигура, а за властното му присъствие, което се бе развило у него, откакто го бе видяла за последно. Преди от време на време се бе изкушавала да го възприема като момче. Не и сега.

Сега той беше буен див ат, залостен в собствената си салма. Ничи стоеше на разстояние, оставяше го да рита на воля стените на своя затвор. Нищо нямаше да спечели, ако дразнеше дивото животно. Да го предизвиква, да го измъчва в страданието му — това тя най—малко искаше.

Разбираше притаения му гняв. Това трябваше да се очаква. Чувствата му към Майката Изповедник бяха очевидни, както и нейните към него. Стените на неговата салма бяха изградени не от друго, а от тънката паяжина на неговите чувства към Калан. Макар Ничи да съчувстваше на болката му, знаеше, че тя е последният човек на земята, който би могъл да стори нещо за уталожването ѝ. За това бе нужно време. С времето стените на салмата му щяха да бъдат сменени с други.

Един ден щеше се примири с нещата. Един ден щеше да разбере истинността на онова, което тя искаше да му покаже. Един ден щеше да разбере необходимостта от действията ѝ. Всичко бе за негово добро.

В дъното на полянката Ничи се настани върху една сива гранитна плоча, която някога явно бе представлявала част от скалния

релеф, подаващ се изпод меката зеленина на смърчове и ели зад гърба ѝ. И която с времето явно е била откъсната от майка си, победена от неумолимата природа, която бе оставила между двете принадлежащи си една на друга части зейнала дупка с назъбени краища.

Ничи седна с изправен гръб — навик, създаден ѝ още от ранна детска възраст от майка ѝ, и проследи с поглед Ричард, който се зае да разседлава конете. Увеси на носовете им по една торба с овес и ги остави да хапнат, докато той разчисти камъните от поляната. Отначало Ничи не разбра какво прави. Когато Ричард занесе събраните камъни заедно с клоните в хралупата на избраното за нощуване дърво, тя си каза, че вероятно камъните ще му служат, за да ограда огнището. Доста се забави вътре, така че Ничи предположи, че вероятно се мъчи да запали огън от влажните дървета. Би могъл да я помоли за помощ — дарбата ѝ притежаваше достатъчно сила, за да може да възпламени влажно дърво. Не го направи.

Явно го биваше в тази работа. Беше го гледала как го прави предишната нощ — започвайки от брезова кора, подпалки и съчки. Ничи никога не си бе падала особено по подобни природни занимания. Остави го да се оправя сам и се зае да прегледа ремъците и юздите на конете. Засега дъждът ги бе напуснал. От него бе останала само влажната мъгла, оросяваща бузите ѝ.

Докато се мъчеше да напъха обратно в токата хлабавите върви на дебелата сплетена юзда, откъм хралупата се чува пращящи звуци. Пукането ѝ подсказа, че Ричард явно се е справил. Дочу тракането на метален съд о камък и си представи, че сигурно слага вода, за да се свари, щом огънят стане достатъчно силен.

Седнала на гранитната плоча, Ничи продължи безмълвно да се занимава с юздата, когато Ричард излезе от хралупата, за да довърши грижите си около конете. Освободени от торбите на муцуните си, животните се напиха от малко езерце, образувало се в пукнатината между две скални плочи. Макар Ричард да бе облечен в подходящи за околната среда тъмни дрехи, те не можеха да скрият формите на тялото му. Сивият му поглед се плъзна към нея, обследвайки с какво се занимава тя. Остави я да си върши каквото е започнала и се върна при конете. Огромните му ръце се движеха със сигурност и лекота. Ничи бе сигурна, че животните ще останат изключително доволни от това

някой да почисти напластената в копитата им кал. На тяхно място тя определено щеше да е благодарна за подобно внимание.

— Каза, че трябва да поговорим — най—сетне проговори Ричард, докато прокараваше четката по задницата на кобилата, за да почисти някакво последно петно. — Предполагам, че под разговор разбираш излагането на условията на моето затворничество. Вероятно си създала правила за пленниците си.

По ледения му глас ѝ стана ясно, че е решил да я провокира малко, да изпробва реакциите ѝ. Ничи остави юздата настрана. Отвърна на предизвикателния му тон с искрено съчувствие:

— Това, че нещо ти се е случило преди, Ричард, не означава, че ще ти се случи отново. Съдбата не ражда непрекъснато едни и същи деца. Всяко едно е различно. Този път е по—различно от предишните два.

Отговорът ѝ, както и съчувствието в погледа ѝ, явно го свариха неподготвен. Той я изгледа за момент, преди да прибере четката в един от джобовете на самара и да извади пикел.

— Предишните два ли? — Нямаше начин да не е схванал посланието ѝ. Леденото му изражение не издаде мислите му, той се наведе и повдигна десния заден крак на жребеца, за да изчисти калта от копитото му. — Не разбирам за какво говориш.

Докато го гледаше как рови в копитото на животното, Ничи си представяше, че рови така и в нейната душа, опитвайки се да разбере какво по—точно знае тя за предишните два пъти и какво според нея е по—различно сега. Той със сигурност би желал да узнае как тя възнамерява да избегне грешките на другите му похитители. Всеки войн би го пожелал.

Още не бе готов да чуе колко фундаментално по—различно е всичко сега.

Ричард продължи да обикаля големия черен кон, като почистваше копитата му едно по едно, докато накрая стигна до предното ляво, най—близо до Ничи. Щом приключи и пусна крака на животното, тя стана. Когато Ричард се изправи, се оказа толкова близо до нея, че тя усети топлия му дъх да гали бузата ѝ. Погледна я с огнен поглед — не толкова смущаващ, колкото ѝ се бе струвал при първите им срещи.

Тя установи, че вместо да сведе глава, отвърща смело на пронизителния му поглед, удивена, че го е хванала. Най-сетне го хвана. Нямахте да се учуди повече, ако бе успяла да вкара в бутилка луната и звездите.

— Ти си затворник — обади се тя. — Гневът и презрението ти са напълно разбираеми. Не съм и очаквала, че всичко това ще ти хареса, Ричард. Но сега не е същото като преди. — Тя нежно го хвана за гърлото. Жестът ѝ го изненада, но разбра, че не го заплашва непосредствена опасност. — Преди — продължи тя тихо и утешително — на врата ти имаше яка — и двата пъти.

— Ти присъстваше в Двореца на пророците, когато бях отведен там.

Тя го усети как преглъща.

— Но другия път...

Ничи пусна гърлото му.

— Аз не използвам яка, както правеха Сестрите на светлината, за да те контролирам, за да ти причинявам болка, чрез която да те принуждавам да ми се подчиняваш. Целите ми не са такива.

Тя придърпа наметалото над раменете си и се усмихна отнесено.

— Спомняш ли си първия път, когато дойде в Двореца на пророците? Спомняш ли си речта, която произнесе?

Ричард не отговори, но в очите му тя видя, че мисълта му работи.

— Ти бе изпаднал в ярост — не много по—различна от сегашната. Вдигна в ръка червената палка, която висеше на врата ти. Спомняш ли си, Ричард?

— Мисля, че да. — Изгледа я подозрително. — Оттогава насам изтече доста вода. Не всичко помня.

— Каза, че и преди си бил заключван с яка. Че човекът, сложил тази яка около врата ти, ти е причинил болка, за да те накаже, не да те обучи.

Тялото му настръхна.

— Е, и?

Тя отново се вгледа в сивите му очи — очи, които не изпускаха нито едно нейно мигване, нито един нейн дъх и които премерваха всяка нейна дума. Всичко биваше преценявано и анализирано вътрешно — Ничи бе наясно с това. Преценяваше се колко високо е сложена оградата и дали би могъл да я прескочи. Не би могъл.

— Винаги съм се чудила — каза тя — как си посрещнал яката си предишния път. Преди няколко месеца заловихме една жена в червена униформа. Морещица.

Лицето му леко побледня.

— Каза, че търсела Господаря Рал, за да му предложи закрилата си. Убедих я да ми каже всичко, което знае.

— Аз не съм от Д'Хара — гласът му звучеше уверено, но под повърхността Ничи усети някакво течение, обагрено с ужас. — Една Морещица не би могла да знае почти нищо за мен.

Ничи посегна вътре в наметалото си, за да извади онова, което носеше със себе си. Остави малката червена палка да се изплъзне от ръцете ѝ и да падне на земята. Ричард се вкамени.

— О, напротив, Ричард, тя знаеше доста неща. — Усмивката ѝ не бе нито доволна, нито подигравателна — по—скоро бе белязана с някаква далечна тъга при спомена за онази смела жена. — Познавала е Дена. Живяла е в Народния дворец, където си бил отведен и ти, след като Дена те е заловила. Знаеше доста по темата.

Ричард сведе глава. Падна на едно коляно и с благоговение вдигна от влажната земя червената палка. Избърса я в крачола на панталона си, сякаш бе някаква безценна вещ.

— Една Морещица не би ти казала нищо. — Той се изправи и открито я погледна в очите. — Морещиците са продукт на мъчения. Тя би ти казала само толкова, колко то да те накара да си помислиш, че ти помага. Би ти пускала добре скроена лъжа, за да те заблуди. Би умряла, преди да изрече нещо, с което да навреди на своя Господар Рал.

С елегантния си пръст Ничи отлепи кичур руса коса, залепнал по бузата ѝ.

— Подценяваш ме, Ричард. Тази жена беше изключително смела. Много ми беше мъчно за нея, но имаше неща, които наистина трябваше да знам. Тя ми каза всичко. Каза ми всичко, което ме интересуваше.

Ничи улови надигацията се в душата му гняв, от който бузите му пламнаха. Не това бе целяла и желала тя. Бе му казала истината, но той отказа да я приеме, опита се да я забули в собствените си фалшиви допускания.

Трябваше му известно време, за да позволи на истината да си проправи път в очите му. Яростта се оттегли с неохота, заменена от

тежестта на тъгата, която го накара да преглътне с мъка по тази жена. Ничи не бе очаквала друго.

— Очевидно — прошепна тя — Дена е била много изкусна в мъченията...

— Твоето съчувствие е нито желано, нито необходимо.

— Но аз наистина съм изпълнена със съчувствие, Ричард — заради онова, през което те е прекарала онази жена, и то с единствената цел да ти причини болка. Това е най—ужасната болка, нали — болката, след която не следва нищо. Нейното безсмислие само утежнява допълнително мъчението. Ето от какво си страдал най—много.

Ничи посочи кожената палка в ръката му.

— Тази жена не изстрада подобна болка. Искам да го знаеш.

Той невярващо сви устни и отместил погледа си от нейния, обхващайки падащия мрак.

— Ти си убил онази Морещица на име Дена, но не и преди тя да ти е причинила невероятни неща.

— Както и аз на нея. — Лицето на Ричард стана каменно, очите му заблестяха заплашително.

— Ти заплаши Сестрите на светлината, понеже те също поставиха яка около врата ти. Каза им, че не са достойни да оближат дори ботушите на онази жена, Дена, и така си беше. Каза им още, че според тях те са онези, кои то държат синджира на яката ти, но че им обещавах да разберат, че онова, което държат, всъщност е светкавица. Не си мисли нито за миг, че не съм разбрала чувствата ти, както и решимостта ти. — Ничи протегна ръка и го потупа по гърдите. — Този път, Ричард, яката е около сърцето ти и ако допуснеш грешка, ще я заплатиш с Калан.

Юмруците се свиха покрай напрегнатото му тяло.

— Калан би предпочела да умре, вместо да ме направи роб за своя сметка. Тя ме моли на колене да пожертвам живота ѝ за свободата си. Може би ще дойде ден, когато ще съм длъжен да удовлетвори желанието ѝ.

Ничи се почувства леко отегчена от заплахите му. Доста често ѝ се случваше да получава заплахи.

— Всичко зависи от теб, Ричард. Но правиш голяма грешка, ако си мислиш, че ме е еня.

Не можеше да си спомни колко пъти Джаганг бе отправял страховити заплахи срещу нея, колко от тези пъти ръцете му се бяха стягали около врата ѝ, задавяйки я, след като я бе бил до несвяст. Понякога Кадар Кардиф бе проявявал не по—малко арогантност и жестокост. Вече бе загубила броя на случаите, в които истински си бе помисляла, че е дошъл краят ѝ — като се започне от детството ѝ, когато онзи мъж я бе дръпнал в тясната уличка, за да я оберее.

Но не само мъже като тези ѝ обещаваха нечувани страдания.

— Думи няма да ми стигнат да ти разкажа за заплахите, които ми е отправял Пазителят на отвъдния свят в сънищата ми, обещанията за нескончаеми мъки. Това е моя съдба. Така че, Ричард, моля те, не се опитвай да ме стреснеш с нефелни заплахи. По—жестоки от теб хора са го правили — при това много по—успешно. Отдавна съм приела съдбата си и съм престанала да се тревожа.

Ръцете ѝ се отпуснаха покрай тялото. Чувстваше се напълно изпразнена откъм чувства. Мисълта за Джаганг, за Пазителя ѝ припомни, че животът ѝ няма смисъл. Единствено онова, което бе съзряла в очите на Ричард, ѝ бе дало искрица надежда, че може би на този свят има още нещо, нещо, което тепърва ѝ предстои да открие и разбере.

— Какво искаш? — попита той. Ничи съсредоточи мислите си към действителността.

— Вече ти казах. В момента ти си мой съпруг. И така ще бъде — ако искаш Калан да живее. Аз ти казах цялата истина. Ако дойдеш с мен и изпълняваш дреболиите, за които ще те моля, като например това да приемеш ролята си на мой съпруг, Калан ще доживее до дълбока старост. Не бих могла да твърдя, че животът ѝ ще бъде особено щастлив, разбира се, понеже знам, че тя те обича.

— Колко време си мислиш, че можеш да ме задържиш, Ничи? — Ричард нервно прокара пръсти през влажната си коса. — Каквото и да искаш, няма да стане. Колко време трябва да мине, за да се умориш от този абсурден фарс?

Тя присви очи и се загледа в лицето му, изразяващо детска невинност, ако не и невежество.

— Скъпо мое момче, родих се на този грешен свят преди сто осемдесет и една години. Знаеш го. Нима си мислиш, че за цялото това време не съм се научила на търпение? Макар телата ни да изглеждат на

почти еднаква възраст и в доста отношения да не съм по—стара от теб, съм живяла близо седем твои живота. Нима наистина си мислиш, че твоето търпение ще победи моето? Нима ме вземаш за някакво глупаво момиченце, което можеш да надхитриш и изкараш от нерви?

Тялото му се отпусна.

— Ничи, аз...

— Не очаквам да се сприятелим, нито пък да ме спечелиш. Аз не съм Дена, нито Вирна, нито Уорън, нито дори Паша, в този ред на мисли. За мен приятелството не означава пукната пара.

Той се извърна и успокои коня с ръка на хълбока му, когато животното, усетило миризмата на дим, идваща откъм хралупата, започна нервно да пръхти и да рие с копито.

— Искам да знам какви ужасии си причинила на онази жена, за да я принудиш да ти разкаже за Дена.

— Морещицата ми каза това в замяна на една услуга.

Смръщил чело невярващо, той отново се обърна към нея.

— И каква услуга би могла да свършиш ти на една Морещица?

— Да ѝ прережа гърлото.

Ричард затвори очи, повален от мъка по неизвестната жена, умряла заради него. Стисна оръжието ѝ в ръка и го приближи до сърцето си.

Гласът му прозвуча по—меко:

— Едва ли знаеш името ѝ?

Именно това, отношението му към ближния, дори и да не го познава, не само го правеше такъв, какъвто е, но и го впримчваше безнадеждно. Грижата му за другия бе и нещото, което постепенно щеше да го накара да разбере зрънцето добро в делото ѝ. И тогава той също ще работи за справедливата кауза на Императорския орден.

— Знам го — отвърна Ничи. — Хания.

— Хания — Ричард изглеждаше съкрушен. — Та аз дори не я познавам.

— Ричард. — С пръст под брадичката му Ничи внимателно повдигна лицето му. — Искам да знаеш, че не съм я мъчила. Открих я след като я бяха мъчили. Това, което видях, не ме зарадва. Убих виновника. Нищо не можеше да се направи за Хания. Предложих ѝ спасение от болка та, бърз край, ако ми каже нещо за теб. Никога не съм я молила да те предава по начин, по който биха поискали от Ордена. Питях само за миналото ти, за първото ти пленничество.

Просто исках да разбера — по—добре онова, което каза при пристигането си в Двореца на пророците, това е.

Ричард не изглеждаше успокоен, както ѝ се бе искало.

— Дарила си я с този бърз край, както го наричаш, след като си получила каквото си искала. Това те превръща в част от мъченията ѝ.

В здрача Ничи извърна глава, обзета от болката и ужаса на онова кърваво дело. Подобни неща отдавна бяха престанали да ѝ причиняват друго, освен да възбуждат мъгляви чувства.

Имаше толкова хора, които търсеха избавление от страданията си — толкова стари и болни, толкова виещи деца, толкова бедстващи, обезверени и бедни. Тази жена бе просто поредната жертва на живота, нуждаеща се от спасение. Бе го направила за нейно добро.

Ничи се бе отказала от Създателя, за да изпълни докрай делото му, и бе вrekла душата си на Пазителя на отвъдния свят. Трябваше да го направи. Само човек, обладан от злото като нея, не би изпитвал подобаващи чувства, състрадание към всичките онези страдащи и отчаяни души. Каква тъжна ирония — да служиш вярно на нуждаещите се по такъв начин.

— Може би за теб нещата стоят така, Ричард — каза Ничи с дрезгав глас, обърнала поглед към немия кошмар на спомените си. — Не и за мен. Нито пък за Хания. Преди да ѝ прережа гърлото, тя ми благодари за онова, което се канех да сторя.

В очите на Ричард нямаше милост.

— И защо искаше да ти разкаже за Дена, за мен?

Ничи се сгуши в пелерината си.

— Нима не е очевидно?

— Не е възможно да допуснеш грешката на Дена. Ти нямаш нищо общо с нея, Ничи.

Беше уморена. Първата нощ той не бе спал и тя го знаеше. Бе усетила погледа му, впит в гърба ѝ. Знаеше колко много го боли. Застанала с гръб към него, бе ридала безмълвно заради омразата в очите му, заради товара да си призваният да направи онова, което е най—добро. Светът бе толкова ужасно място.

— Може би, Ричард — тихо каза тя — някой ден ще ми покажеш разликата.

Беше толкова уморена. Предишната нощ, когато той се бе оставил на умората да го отвлече и се бе предал на съня, Ничи на свой

ред бе останала будна цяла нощ, бе наблюдавала съня му, усещайки връзката си с Майката Изповедник. Тази връзка изпълваше Ничи с огромно съчувствие към Калан.

Всичко бе в името на доброто.

— Хайде вече да се прибираме — допълни тя, — времето е отвратително. Студено ми е и съм гладна. Имаме нужда от почивка. И както ти казах, трябва да обсъдим някои неща.

Тя знаеше, че не може да го лъже. Не можеше да му каже всичко, разбира се, но за онова, което му казваше, не смееше да го лъже.

Танцът бе започнал.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ричард разчупи наденицата, която Ничи му подаде от самара си, и я хвърли в канчето с къкрещ ориз. Нещата, които тя му каза, продължаваха да отекват болезнено в главата му и той се мъчеше да ги подреди по някакъв приемлив начин.

Не знаеше колко от чутото смее да приеме за истина.

Страхуваше се, че всичко е вярно. Явно Ничи нямаше полза да го лъже — поне не за казаното до момента. Не бе толкова ... враждебна, колкото си бе мислил, че ще е. Ако е друго, поне изглеждаше някак меланхолична, вероятно заради стореното — макар да му бе трудно да повярва, че клета Сестра на мрака може да изпитва угризения на съвестта. Вероятно всичко това бе само част от постановката, някаква хитрина, предназначена да служи за крайната ѝ цел.

Ричард разбърка ориза с една обелена от кората клечка.

— Каза, че имаме да обсъждаме някои неща. — Прокара клечката по ръба на съдината, за да я изчисти. — Предполагам това означава, че предстои да чуя някои заповеди.

Ничи примигна, сякаш бе прекъснал мислите ѝ за нещо друго. Изглеждаше не на място, седеше скована, изправила гръб в хралупата на бора, облечена както винаги в черната си рокля. Ричард никога преди не би могъл да си представи Ничи сред природата, камо ли пък да седи на земята. Самата идея за това винаги го бе размивала. Роклята ѝ постоянно му напомняше за Калан не само защото бе до такава степен нейна противоположност, че сама подтикваше към сравнение, но и още защото така още по—ясно виждаше ужасната връзка между двете.

Самата мисъл го прониза болезнено.

— Заповеди ли? — Ничи скръсти ръце в скута си и впери очи в него. — О, да, имам няколко искания, на които бих желала да обърнеш внимание. Първото е да не използваш дарбата си. Изобщо. По никакъв повод. Ясно ли е? Понеже така или иначе, доколкото си спомням, не изпитваш особено топли чувства към дарбата си, това не би следвало да ти представлява особена трудност, нито да ограничава правата ти,

особено като се има предвид, че нещо, което обичаш, няма да оцелее, ако нарушиш това условие. Разбра ли ме?

Студените ѝ сини очи съдържаха повече заплаха, отколкото думите ѝ. Ричард кимна само веднъж, обещавайки нещо, което в този момент не разбираше изцяло.

Сипа димящата ѝ вечеря в плитка дървена паница и ѝ я подаде заедно с една лъжица. Ничи се усмихна в знак на благодарност. Ричард остави съдинката на земята между краката си и гребна лъжица ориз, подуха с уста, за да по—изстине, и я лапна. Наблюдаваше я с крайчеца на окото си как сръбва малка глътчица за вкус.

Освен изумителното си тяло Ничи имаше и изключително изразително лице. Всеки път, когато нещо не ѝ бе по вкуса или пък решише да изрази гняв, заплаха или неудоволствие, лицето ѝ ставаше пусто и студено. Не се мръщеше с обичайната за хората гримаса при изразяване на подобни чувства; по—скоро лицето ѝ придобиваше някакъв отстранен и хладен израз. И той по някакъв свой си начин бе по—смуцаващ. Това бе нейното непобедимо оръжие.

От друга страна, когато изпитваше удоволствие или благодарност, цялото ѝ същество се оживяваше. Нещо повече, тези ѝ чувства изглеждаха искрени. Ричард я помнеше като изключително дистанцирана и макар все още да бе запазила благородното си излъчване, до известна степен внушението за сдържаност понякога отстъпваше ред на неподправено удоволствие пред всеки жест на внимание към нея, дори при всяка любезност.

Ричард имаше още от хляба, който му бе опекла Кара. Не му се искаше да го поделя с тази зла жена, но в момента тези му чувства му се струваха детински. Отчупи един комат и ѝ го подаде. Тя го пое с благоговение, достойно за нещо много по—велико от парче хляб.

— Освен това очаквам да нямаш тайни от мен — продължи тя, след като отхапа от комата. — Няма да останеш доволен, ако разбере, че има нещо такова. Съпрузите нямат тайни от своите съпруги.

И Ричард бе на това мнение, но едва ли можеше да нарече тях двамата мъж и жена. Вместо да ѝ го каже, вметна:

— Май си доста навътре в съпружеските отношения.

Вместо да клъвне, тя посочи с хляба гозбата си:

— Много е вкусно, Ричард. Наистина.

— Какво искаш, Ничи? Каква е целта на тези абсурдни твои изисквания?

Огънят озари гладкото ѝ лице и косата ѝ придоби неестествено оранжев цвят.

— Взех те, понеже трябва да намеря отговора на един въпрос и вярвам, че ти можеш да ми го осигуриш.

Ричард счупи на коляното си жилава пръчка.

— Сама каза, че съпрузите нямат тайни от своите съпруги. — Посъбра огъня с пръчката, преди да я хвърли. — Това не предполага ли и обратното?

— Разбира се. — Ръката ѝ с хляба се отпусна. Положи китка на коляното си. — И аз ще бъда искрена с теб, Ричард.

— Тогава какъв е въпросът? Каза, че си ме взела, понеже мога да ти осигуря отговора на интересуващ те въпрос. Какъв е той?

Ничи отново отвърна глава и отново заприлича на жесток похитител. Имаше вид на човек, преследван от спомените или може би от страховете си. Беше по—ужасно, отколкото да си хвърлен в тъмница и да виждаш свирепото лице на тъмничаря отвън.

Дъждът навън се бе усилил и се чуваше глухият му тътен. Бяха приготвили лагера си точно навреме. Ричард не можа да избяга от спомена за уютните вечери, които бе прекарал в утробата на хралупести борове, сгущен в Калан. При мисълта за нея сърцето му трепна.

— Не знам — обади се накрая Ничи. — Честно ти казвам, Ричард, не знам. Търся нещо, но ще знам какво е едва когато го открия. След близо сто осемдесет и една години живот, в който не съм и подозирала за съществуването му, най—сетне разбрах, че го има едва наскоро... — Погледът ѝ отново отплува нанякъде, някъде далеч. Гласът ѝ също като че се отнасяше към далечното място, на където бе поел погледът ѝ. — Стана тогава, когато стоеше изправен пред всичките онези Сестри и им се опъна. Може би ще открия отговора, когато разбере какво е било онова нещо, което съм съзряла тогава, в онази зала. Не беше само ти, но ти стоеше в основата...

Очите ѝ се върнаха на лицето му. Гласът ѝ прозвуча нежно и успокоително:

— Дотогава ти ще живееш. Нямам намерение да ти причинявам нищо лошо. Не се притеснявай, че ще те подложат на мъчения. Аз не

съм като тях — като онази жена, Дена, или като Сестрите на светлината, които те използваха в плоските си игрички.

— Престани с това покровителствено отношение. Ти също ме използваш в своята игра — не по—малко, отколкото те в тяхната.

Тя поклати глава.

— Искам да знаеш, Ричард, че към теб изпитвам единствено и само уважение. Вероятно те уважавам повече от всеки друг, когото съм срещала през живота си. И именно затова те взех. Ти си рядко срещан човек, Ричард.

— Аз съм магьосник—войн. Просто никога преди не си срещала такъв.

Тя посрещна декларацията му с небрежно махване на ръка:

— Моля те, не се опитвай да ме впечатлиш със „силата“ си. Не съм в настроение за подобни глупости.

Ричард знаеше, че тя не го залива с празни приказки. Беше магьосница с удивителни способности. Съмняваше се, че би могъл да я надхитри в знанията ѝ за магията.

При все това не се държеше така, както би очаквал да се държи Сестра на мрака. За момента Ричард отстрани гнева, болката и мъката си, знаейки, че така или иначе, ще трябва да приеме нещата каквито са и че не бива да влага надеждата си в напразни желания и да говори с Ничи с нежния тон, който тя използва.

— Не разбирам какво искаш от мен, Ничи.

Тя вдигна ръце в неволен жест, изразяващ объркване.

— Нито пък аз. И докато не разбера, ще правиш каквото ти кажа и всичко ще бъде наред. Няма да ти причиня нищо лошо.

— Като се имат предвид обстоятелствата, нима очакваш да ти повярвам?

— Говоря истината, Ричард. Ако се случи да си навехнеш крака, аз, като истинска добра съпруга, ще ти предложа рамото си, за да се облегнеш на него. Отсега нататък аз съм отдадена на теб, както и ти на мен.

Единственото, което можеше да направи на фона на цялата безумна ситуация, бе да примигне с очи. За малко да му мине през главата, че може да е луда. За малко. Но беше, че това би бил прекалено прост отговор. Както обичаше да казва Зед, нищо на този свят не се постига лесно.

— А ако реша да не изпълнявам желанията ти?

Тя отново сви рамене.

— Тогава Калан ще умре.

— Това ми е ясно, но ако тя умре, губиш контрола над яката, опасваща сърцето ми.

Тя впи в него студените си сини очи.

— Така ли мислиш?

— Тогава няма как да вземеш от мен онова, което искаш. Няма с какво да ме шантажираш.

— Не разполагам с онова, което търся, така че нямам какво да губя. Освен това, ако го направиш, император Джаганг ще остане приятно изненадан да получи в дар главата ти. А аз без съмнение ще бъда обсипана с признателност и какви ли не богатства.

Ричард не вярваше тя да иска точно това. Та нали в крайна сметка беше Сестра на мрака и той предполагаше, че ако наистина се стреми към богатства, може да ги има.

Въпреки това обаче знаеше, че главата му има определена цена и че ако Ничи реши, че той е неуправляем, може да го пожертва. Дори да не се блазнеше от признателност и богатства, със сигурност нямаше да откаже власт. И Ричард бе сигурен, че ако тя съумее да унищожи основния враг на Императорския орден, няма как да ѝ бъде отказано последното.

Той се наведе към съдинката в краката си и продължи да се храни, потънал в мрачните си мисли. Нямаше смисъл да продължават този разговор. Движеха се в един нескончаем кръг.

— Ричард — обади се тя тихо и очите ѝ отново срещнаха неговите, — мислиш си, че правя всичко това, за да ти причиня зло или за да те победя, понеже си враг на Императорския орден. Не си прав. Казах ти истинската причина.

— И значи когато най—сетне откриеш отговора, който търсиш, в замяна на моята „помощ“ ще ме пуснеш?

Думите му прозвучаха не толкова като въпрос, колкото като категорично обвинение.

— Да те пусна ли? — тя заби поглед в лицата си с ориз и наденица и я разбърка, сякаш отвътре можеше да ѝ се покаже някаква тайна. Вдигна поглед. — Не, Ричард, тогава ще те убия.

— Ясно. — Не мислеше, че това е най—подходящият начин да го накара да й сътрудничи в търсенето, но не го каза. — А Калан? Искам да кажа, какво ще стане с нея, след като ме убиеш?

— Имаш думата ми, че ако реша да те убия, докато живея аз, ще живее и тя. Нямам нищо против нея.

Опита се да намери утеха поне в това. По някаква причина й вярваше. Това, че животът на Калан няма да бъде застрашен, му вдъхваше смелост. Бе готов да понесе съдбата си само и само да знае, че Калан ще е добре. Тази цена щеше да плати с готовност.

— И така, „съпруго моя“, къде отиваме? Къде ме водиш?

Ничи не го погледна, вместо това топна хляба си в паницата и продължи да се храни. Докато дъвчеше, обмисляше въпроса му.

— Ти си във война, Ричард? Кой е твоят враг? — Тя отхапа още веднъж от хляба.

— Джаганг. Джаганг и Императорският орден.

Подобно на учител, поправящ своя ученик, Ничи бавно поклати глава.

— Не, грешиш. Струва ми се, че и на теб са ти нужни някои отговори.

Тя играеше с него глупавите си игрички. Ричард стисна зъби, но запази самообладание.

— Тогава кой, Ничи? С кого или с какво се боря, ако не с Джаганг?

— Точно това се надявам да ти покажа. — Тя го изгледа така, че да се почувства неловко. — Възнамерявам да те заведа в Стария свят, в сърцето на Ордена, за да ти покажа срещу кого се бориш — да ти разкрия истинското лице на този, когото считах за свой враг.

Ричард смръщи чело.

— Но защо?

Ничи се усмихна.

— Да кажем просто, че това ме забавлява.

— Искаш да кажеш, че се връщаме в Танимура? Там, където си прекарала целия си живот като Сестра?

— Не. Отиваме в сърцето и душата на Стария свят: Алтур'Ранг. Родината на Джаганг. Означава, общо взето, „Избраникът на Създателя“.

Ричард усети как по гърба му пробягват тръпки.

— Искаш да заведеш мен, Ричард Рал, там, в сърцето на вражеската територия? Не ми се вярва да продължим да си живеем като „съпруг и съпруга“ за дълго.

— Освен дете няма да използваш магията си, няма да използваш и името, свързано с нея — Рал, Вместо това ще се представяш с името, с което те познават в родината ти — Ричард Сайфър. Без магията и без името ти никой няма да види в теб повече от смирен човечец, пътуващ със съпругата си. Точно това ще бъдеш — точно това ще бъдем и двамата.

Ричард въздъхна.

— Е, ако врагът ми види в мен нещо повече, предполагам, че една Сестра на мрака би могла да... използва влиянието си.

— Не, не би могла.

Ричард я погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма да използвам силата си.

Той настръхна.

— Моля?

— Силата ми е вложена във връзката с Калан, в това да закриля живота ѝ. Така работи майчиното заклинание. Самото създаване на подобно сложно заклинание изисква огромно количество сила, поддържането му — още повече. Силата ми е необходима за запазването на тази връзка жива. Майчиното заклинание не оставя нищо след себе си. Съмнявам се, че бих могла да произведа дори искра. Ако някъде изникне проблем, ти си този, който ще се наложи да се оправя с него. Разбира се, аз винаги мога да се обърна към магьосническите си умения, но за да го направя, ще трябва да изтегля силата си от връзката. А направя ли го... Калан умира.

По лицето му пробяга ужас.

— Но какво ще стане, ако ти случайно...

— Няма. Докато се грижиш добре за мен, Калан ще е в безопасност. Ако обаче случайно падна от коня и си счупя врата, нея ще я сполети същото. Да се грижиш добре за мен, ще означава, че се грижиш добре и за нея. Точно за това е толкова важно да живеем като съпруг и съпруга — за да си ми наблизко по всяко време, а и за да мога да те направлявам и да ти помагам. Животът и на двамата ни ще е труден без наличието на силата ни. Ще сме като едно обикновено семейство.

Но ми се струва, че всичко това е необходимо, за да намеря каквото търся у теб. Разбираш ли?

Не беше сигурен, че я разбира напълно, но отвърна положително.

Беше направо слисан. Никога не би предположил, че тази жена е готова да жертва силата си доброволно, за да се сдобие с някакво неопределено познание. Самата идея за това изпълни вените му с див ужас.

Не разбираше. Тръгна опипом в един напълно подивял свят и гласът му излезе от устата, без дори да разбере как:

— Аз вече съм женен. Няма да легна с теб като твой съпруг.

Ничи примигна удивено, после се изкиска кокетно, прикривайки уста с опакото на ръката си, не от срам, а при самата мисъл за това, какво си бе представял той. Ричард усети как ушите му пламват.

— Не по този начин те желая, Ричард.

Той се покашля.

— Добре.

В тихата утроба на дървото, под нежния ромон на нощта отвън и меката светлина на пукация огън напрегнатото, решително изражение на Ничи стана студено и каменно.

— Но ако реша, ще трябва да направиш и това.

Ничи беше красива жена — от този тип, който всеки мъж би искал да има в леглото си. Не това обаче го накара да повярва на думите ѝ. А погледът в очите ѝ. Неясната възможност за осъществяване на сексуален акт никога не му се бе струвала по—зловеща.

В гласа ѝ изчезна желанието за разговор. Хралупата се изпълни с лишено от живот бръмчене, с някакъв нечовешки звук, оповестяващ неговата присъда. Присъда, която самият той бе готов да привлече върху себе си, за да спаси живота на Калан.

— Ще бъдеш мой съпруг. Ще изпълняваш всички съпружески задължения. Ще се грижиш за мен, както и аз за теб — като това ще включва всички аспекти на отношенията ни. Аз ще ти шия ризите и ще ти готвя, ще ти пера. Ти ще се грижиш за прехраната ни.

Оловните ѝ думи се стовариха отгоре му с отчетливата сила на методично стоварвай отгоре му огромен чук.

— Никога повече няма да видиш Калан — това трябва да го разбереш. Но докато изпълняваш всичките ми желания, ще знаеш, че

тя е жива. По този начин ще имаш възможност да ѝ покажеш любовта си към нея. Всеки ден, когато се събужда, тя ще знае, че ти се грижиш за това да е жива. Няма друг начин да ѝ покажеш любовта си.

Сви го стомахът. Отнесе се в спомени за друго време и място.

— А ако реша да сложа край на всичко това? — Тежестта на подобна лудост бе толкова съкрушителна, че той я обмисляше сериозно. — Вместо да бъда твой роб?

— В такъв случай вероятно това ще е формата, която ще приеме търсеното от мен познание. Може би този без смислен край ще бъде онова, което трябва да науча. — Тя щракна с два пръста като с ножица, сякаш прерязваше онази нишка магия, поддържаща живота на Калан. — Една последна зловеща конвулсия, която в крайна сметка ще докаже за пореден път безсмислието на съществуването.

Хрумна му, че тази жена не бива да бъде заплашвана, понеже е същество, което — вече започваше да го разбира — посреща с отворени обятия всеки ужасяващ обрат на съдбата.

— От всичко, което има значение за мен на този свят — прошепна той в мъглява агония, повече на себе си и на Калан, отколкото на похитителката си, — само едно е онова, което е незаменимо — Калан. Ако трябва да бъда роб, за да живее тя, тогава ще бъда.

Ричард осъзна, че Ничи безмълвно оглежда лицето му. За миг я погледна, после отвърна глава — не можеше да понесе ужасната противност на красивите ѝ сини очи. Замени образа им с мисления образ на любовта на Калан.

— Всичко, което си изпитал с нея — цялата радост, щастие, удоволствия: всичко това ще си остане винаги в теб, Ричард. — Ничи сякаш проникваше до самото дъно на душата му, четеше страниците на миналото му, изписа ни в мислите му. — Пази като очите си тези спомени. Те ще те крепят. Никога повече няма да я видиш, нито тя теб. Тази глава от живота ти приключи. Сега и на двама ви предстои нов живот. Най—добре ще е да свикнеш, понеже така стоят нещата.

Така стоят нещата. Светът не бе какъвто му се искаше да бъде. Самият той бе убеждавал Калан, че трябва да се съобразяват с реалната ситуация, а не да губят ценните си мигове живот в мечти за неща, които не могат да се сбъднат.

Ричард прокара пръсти по челото си и се опита да придаде колкото се може повече сила на гласа си:

— Надявам се не очакваш от мен да се науча да се чувствам добре с теб.

Отпуснал ръце покрай тялото си, той скочи на крака.

— И за какво ти е цялото това знание? — запита той, воля на натрупаната в сърцето му горчивина. — Защо това е толкова важно за теб?

— Като наказание.

Ричард не можеше да повярва на ушите си.

— Моля?

— Не искам да ти причиня нищо лошо, Ричард — усмихна му се тя с отнесената си усмивка.

Той се отпусна на земята.

— Защо? — прошепна след малко.

Ничи скръсти ръце в скута си.

— Болката, Ричард, е единственото нещо, което може да докосне парчето лед в сърцето ми, наречено живот. Болката е единственото, заради което живея.

Той я гледаше като гръмнат. Помисли си за видението. Нямахше как да се пребори с преднината на Императорския орден. Не можеше да измисли нищо, с което да се противопостави на съдбата си с тази жена.

Ако не беше Калан, в същия този миг той щеше да се хвърли върху Ничи и в битката с нея да реши нещата веднъж завинаги. Щеше с готовност да се хвърли към смъртта си, възправяйки се срещу това жестоко безумие. Само дето разумът му го възпираше.

Трябваше да живее, за да живее и Калан. Само и единствено за това трябваше да поставя единия си крак пред другия и да върви към забвението.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Калан се прозя и разтърка очи. Примигвайки, изви гръб и изтегна схванатите си мускули. Кошмарните ѝ спомени я връхлетяха от замъглените от съня тъмни тълчета на съзнанието ѝ, изтласквайки безжалостно всички други мисли.

Беше стигнала отвъд страната на безжалостните сълзи и мъка; бе влязла в неприкосновените владения на необуздания гняв.

Пръстите ѝ напипаха студената стомана на ножницата, полегнала край нея. Допирът оживя от ледената ярост.

Това, фигурката на Дух и спомените ѝ бяха почти единственото, което ѝ остана от него.

Нямаше достатъчно дърва, но при положение, че скоро щяха да тръгват, нямаше нужда да пести и затова — сложи още една цепеница в блещукация огън с надеждата топлината да възвърне живота в занемелите ѝ пръсти. Вятърът промени посоката си. В лицето я блъсна лют дим, който я накара да се закашля, за да поеме веднага след това към близката скала, надвиснала над скривалището им.

Кара никъде не се виждаше, така че Калан отново сложи съдинката на огъня, за да има топъл чай, когато Морещицата се върне. Вероятно бе отишла до тоалетната. Или пък проверяваше капаните, които бяха заложили предишната вечер за зайци. Калан не таеше особена надежда, че ще имат заек за закуска. Не и в такова време. И бездруго имаха достатъчно хранителни запаси.

През цепнатините в облаците проблесна виолетовата осанка на кристално чиста ледена зора, която успя да пробие в пролуките между заснежените клони на дърветата и просветна чак до под скалата, озарявайки всичко в малкия им лагер с мека алена светлина. Двете безуспешно бяха търсили хралупест бор. Избраното за нощувка място бяха заградили със стена от насечени клони — както ги бе учил Ричард, — за да се предпазят, доколкото бе възможно, от студа. Благодарение на подобренията заслонът се бе получил доста уютен. Бе цяло щастие да намерят това място в обилния снеговалеж. Навън всичко бе потънало в Дълбоки преспи, но вътре успяха да прекарат

една относително суха, макар и не особено топла нощ. Кара и Калан бяха спали сгушени една в друга под одеялата си, увити във вълчите си наметала, за да пазят взаимно топлината на телата си.

Калан се запита къде ли е Ричард, дали и на него му е студено. Надяваше се да не е. Понеже бе тръгнал няколко дена по—рано, можеше да се очаква, че е имал късмет и вече е долу в ниското, избягвайки от снега.

Кара и Калан бяха останали в къщата, както ги бе помолил той, още три дни. Снегът дойде на следващата сутрин след неговото заминаване. Калан бе склонна да изчака времето да се проясни и тогава да тръгват, но Сестра Ничи ѝ бе дала горчив урок — не чакай, а действай. Когато Ричард не се появи, двете жени поеха на път.

Отначало доста трудно си проправяха пъртина. Бореха се с преспите, на места водеха конете за поводите, от време на време ги яхваха. Видимостта не бе особено добра и през повечето време трябваше да се ориентират за посоката по западния вятър, като се стремяха да бие винаги отдясно. При подобни условия минаването през просеките бе опасно. По едно време си мислеха, че са направили ужасна грешка, напускатйки сигурността на дома си.

През една пролука в облаците миналата нощ, докато събираха клони за огрев, мярнаха силуетите на по—ниските хълмове в полите на планината. Бяха кафеникави и зелени, не бели. Не след дълго щяха да се окажат по—ниско от снега. Калан бе убедена, че най—лошото вече е зад гърба им.

Тъкмо пъхаше ръката си в ръкава, за да навлече още една риза над двете, които вече бе облякла, когато чу скърцане на подметка по снега. Когато установи, че стъпките са на повече от един човек, скочи на крака.

През натрупаните клони се подаде Кара.

— Имаме гости — мрачно каза тя. Калан видя в ръката ѝ Агиела.

През дърветата зад Кара се промуши навлечена на катове прегърбена жена. Под пластове наметала, шалове и други висящи краища на дебели дрехи Калан с изненада установи, че пред нея стои Ан — жената, която някога бе Прелат на Сестрите на светлината.

Зад Ан вървеше по—висока жена, качулката ѝ бе свалена и изпод нея се виждаше посребряваща коса, дълга до раменете. Имаше напрегнат, твърд и преценяващ поглед, който очевидно ѝ бе спечелил

гъста мрежа от бръчици около дълбоките очи. Под не толкова изразителното ѝ лице се виждаше доста голям нос. Приличаше на жена, която използва пръчка в обучението на деца.

— Калан! — втурна се напред Ан и я стисна за ръцете.

— О, скъпа, толкова се радвам да те видя! — Когато погледът на Калан се плъзна зад нея, тя добави: — Това е една от Сестрите ми, Алесандра. Алесандра, нека ти представя Майката Изповедник — жената на Ричард.

Жената пристъпи напред и се усмихна. Доволната усмивка тотално промени лицето ѝ, моментално изтривайки жестокото ѝ изражение, за да разкрие доброта и откритост. Трансформацията бе малко смуцаваща, сякаш зад това лице се криеха двама души. Или, както си помисли Калан, може би един човек с две лица.

— Майко Изповедник, радвам се да се запозная с теб.

— Ан много ми е разказвала и знам какъв прекрасен човек сте. — Очите ѝ бързо огледаха мястото. — Толкова се радвам за вас с Ричард.

Ан се огледа с търсец поглед. Забеляза меча.

— Къде е Ричард? — Кара нищо не каза. Тя се вгледа в очите на Калан. — Скъпи Създателю — прошепна след малко, — какво има? Какво е станало? Къде е Ричард?

Калан най—сетне успя да отвори уста.

— Една от твоите Сестри го отведе.

Ан освободи главата си от няколко ката шалове и отново стисна Калан за ръката. На ръст стигаше едва до гърдите на Калан, но изглеждаше поне двойно по—широка.

— Какви ги говориш? Как така го е отвела Сестра?

— Коя Сестра?

— Ничи — изръмжа Калан.

Ан отстъпи назад.

— Ничи...

Сестра Алесандра зяпна.

— Сестра Ничи? — Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Сестра Ничи не е от Сестрите на Ан. Тя е Сестра на мрака.

— О, да, прекрасно знам това.

— Трябва да го върнем обратно — възкликна Ан. — Незабавно. При нея не е в безопасност.

— Не може да се каже на какво е способна... — Алесандра млъкна изведнъж.

Вятърът запрати срещу тях искрящ снежен облак, който моментално изтри червенината на зората. Калан примигна, за да изчисти снега от очите си. Кара, облечена с червената си кожена униформа и наметнала както пелерината, така и вълчето си наметало, не му обърна внимание. Другите две жени избърсаха лица с вълнените си шалове.

— Калан, всичко ще бъде наред — успокоително рече Ан. — Разкажи ни какво се случи? Кажи ни всичко, до последната подробност, Той ранен ли е?

Калан преглътна нарастващата си ярост.

— Ничи използва срещу мен нещо, което нарече майчино заклинание.

Ан остана като гръмната. Алесандра отново зяпна.

— Сигурна ли си? — предпазливо попита Ан. — Сигурна ли си, че е било точно това? Откъде знаеш?

— Нападна ме с някаква магия. Никога преди не бях чувала за подобно заклинание. Знам само, че беше определено силна магия и че Ничи я нарече майчино заклинание. Каза, че ни свързвало по някакъв начин, чрез онази магия.

Алесандра отстъпи назад.

— Това все още не означава, че е майчино заклинание.

— Когато Кара удари Ничи с Агиела си — продължи Калан, — се строполих на колене, сякаш Кара бе ударила мен.

Двете Сестри се спогледаха безмълвно.

— Но... но ако тя... — заекна Ан.

Калан изрече на глас онова, което Ан явно не смееше:

— Ако тя бе пожелала, можеше да прекъсне нишката на магията и да ме убие. Това бе начинът, към който прибягна, за да залови Ричард. Обеща му, че ще ме остави да живея, ако той тръгне с нея. Той ѝ се продаде в робство, за да спаси мен.

— Не може да бъде — поклати глава Ан, вдигайки мърлявите си пръсти към лицето. — Ничи няма откъде да знае как се прави подобно необичайно заклинание. — прекалено млада е. Освен това то се среща изключително рядко и за създаването му е нужна огромна сила.

Сигурно е направила нещо друго и само ви е излъгала, че е майчино заклинание. Ничи не може да хвърли майчино заклинание.

— Напротив, може — с неохота ѝ възрази Сестра Алесандра. — Тя притежава както силата, така и способностите. Трябвало ѝ е само човек, притежаващ необходимото познание, за да я научи. Ничи не си пада много по магията, но когато се наложи ...

— Лидмила ... — прошепна Ан към Алесандра, внезапно прозряла как стоят нещата. — Джаганг хвана Лидмила.

Калан изгледа подозрително Алесандра.

— И откъде си толкова наясно какво умее и какво не Ничи? Как така знаеш за нея повече от самия Прелат?

Сестра Алесандра се загърна в наметалото си. Лицето ѝ изгуби топлотата си и се изкриви в гримаса — този път изразяваща горчивина.

— Аз бях тази, която доведе Ничи в Двореца на пророците — тогава тя беше още дете. Аз бях отговорна за възпитанието ѝ и я обучавах в използването на дарбата ѝ. Познавам я най—добре от всички. Познавам и тъмните страни на силата ѝ, понеже някога аз също бях Сестра на мрака. Именно аз я заведох при Пазителя.

Калан усети как се олюлява с ритъма на побеснялото си сърце.

— Значи ти също си Сестра на мрака.

— Беше — поправи я Ан и вдигна предупредителна ръка към Калан.

— Прелатът проникна в лагера на Джаганг и ме освободи не само от императора, но и от Пазителя. Аз отново Сестра на Светлината. — Горещата усмивка отново блесна летните на Алесандра. — Ан ме върна при Създателя.

Доколкото Калан можеше да прецени, твърдението ѝ нямаше нужда от потвърждение.

— Как ни намерихте?

Ан не отговори на грубия въпрос.

— Трябва да бързаме. Трябва да вземем Ричард от Ничи, преди да го е доставила на Джаганг.

Докато отговаряше на Ан, Калан не сваляше гневния си поглед от Алесандра.

— Тя не го води при Джаганг. Каза, че не работи за Негово Сиятелство, а за себе си. Точно тези думи използва. С очите си

видяхме, че е махнала халката на императора от устната си, и тя лично ни каза, че повече не се страхува от него.

— Каза ли тогава защо взема Ричард? — попита Ан.

— Или поне къде го води?

Калан премести втренчения си поглед върху Ан.

— Каза, че го води към забвението.

— Забвението! — зяпна Ан.

— Зададох ти въпрос — настоя Калан, гневът вече прозираше ясно в гласа ѝ. — Как ни намерихте?

Ан потупа колана на кръста си.

— Разполагам с дневник на пътуването. Използвах го, за да държа връзка с Вирна, която е при нашите. Вирна ми каза, че са ви навестявали куриери. Така разбрахме къде сте се скрили. Радвам се, че успяхме да ви срещнем. За малко да се разминем. Не можеш да си представиш колко се радвам да видя, че си се възстановила, Калан. Толкова се тревожихме.

Калан забеляза, че Кара, застанала зад двете жени, все още стиска Агиела в ръката си. Калан нямаше нужда от Агиел. Изповедническата сила вреше вътре в нея. Втори път не би допуснала грешка от предпазливост.

— Дневникът на пътуването. Разбира се. В такъв случай Вирна сигурно ти е казала за видението на Ричард, според което той не бива да повежда Д'Харанската армия срещу ордите на Императорския орден.

Ан с неохота кимна с глава, очевидно изпълнена с нежелание да обсъжда подобно видение.

— После, преди няколко дни, Вирна изпрати съобщение — почти бяхме стигнали дотук, — че Д'Харанците са изпаднали в ужас, защото изведнъж са изгубили усещане то си за местоположението на Ричард. Тя пишеше, че все още са защитени от пътешественика по сънищата чрез връзката с Господаря Рал, но че внезапно са изгубили представа къде се намира той.

— Ничи изтръгна връзката ни с него — изръмжа Кара.

— Е, трябва да го намерим — обади се Ан. — Трябва да го вземем от Ничи. Той е единственият ни шанс. Каквото и да си мисли, са пълни глупости и ще трябва да го вкараме в правия път, но най—напред трябва да го намерим и да го върнем. Той е човекът, който ще

поведе нашите сили срещу Императорския орден. Той е назованият в пророчеството.

— Значи за това сте тук — прошепна Калан като на себе си. — Чули сте от Вирна за отказа му да застане начело на армията и дори да издава заповеди. Пътували сте дотук с надеждата да го принудите да се върне в борбата.

— Трябва да го направи — настоя Ан.

— Не, не трябва — отвърна Калан. — Той разбра, че ако ни поведе този път, ще изгубим каузата на свободата за поколения напред. Каза, че е осъзнал, че хората още не разбират свободата и няма да се борят за нея.

— Той просто трябва да се докаже пред хората. — лицето на Ан пламна. — Трябва да им докаже, че е техният водач, както вече бе започнал да прави, и те ще го последват.

— Ричард ми каза, че е разбрал, че не той трябва да се докаже на хората, а те на него.

Ан запримига удивено.

— Та това са глупости!

— О, така ли?

— Разбира се. Момчето бе назовано в пророчество още преди много векове. Чакала съм стотици години да се роди, за да ни поведе в борбата.

— Нима. Тогава коя си ти, че да се опитваш да опровергаваш решението на Ричард — ако си толкова решена да го следваш? Той реши. Ако е водачът който искате, трябва да се вслушате във волята му, да приемете решението му.

— Но това не е записано в пророчеството!

— Ричард не вярва в пророчества. Според него човек сам гради съдбата си. Аз също започвам да се убеждавам, че вярата в пророчества само изкуствено променя хода на събитията. Изкривената вяра в самото пророчество по някакъв тайнствен начин влияе най—зле на живота на хората.

Ан я изгледа слисано и ококорено, след това присви очи.

— Ричард е човекът, назован в пророчеството като нашия водач срещу Императорския орден. Това е борба за самото съществуване на магията в този свят — не го ли разбираш! Ричард бе роден, за да води тази борба. Трябва да го върнем!

— Всичко стана заради вас — прошепна Калан.

— Моля? — Намръщената гримаса на Ан се промени в снизходителна усмивка. — Какво говориш, Калан? — Гласът ѝ придоби изненадваща мекота. — Познаваш ме, знаеш, че тази борба се води за спасяването на магията на света. Ако Ричард не ни поведе, нямаме никакъв шанс.

Калан стрелна ръка напред и стисна изненаданата Сестра Алесандра за гърлото. Жената ококори очи.

— Не мърдайте — изсъска през стиснати зъби Калан, — иначе ще освободя Изповедническата си сила.

Ан разпери ръце умолително.

— Калан, да не си се побъркала? Остави я. Успокой се.

С другата ръка Калан посочи към огъня.

— Дневникът на пътуването. Хвърли го в огъня.

— Какво? Няма да направя такова нещо!

— Веднага — продължи през стиснати зъби Калан. — Или Сестра Алесандра ще е моя. Когато свърша с нея, Кара ще се погрижи да хвърлиш дневника в огъня, та ако ще да го направиш и през счупени пръсти.

Ан хвърли поглед към надвесилата се над нея Морещица.

— Калан, знам, че си разстроена, и напълно те разбирам, но нали сме от една и съща страна на битката. Ние също обичаме Ричард. Ние също искаме да попречим на Императорския орден да завладее света. Искаме ...

— Ние ли? Ако не беше ти и твоите Сестри, нямаше да се случи всичко това. За всичко сте виновни вие. Не Джаганг, не Императорският орден, а вие.

— Да не си се...

— Лично ти носиш отговорността за онова, което сполетя света. Точно както Джаганг слага халки през устните на робите си, ти приковаваш твоите роби за носа — Ричард! Лично ти си отговорна за вече изгубените животи, за жертвите, които тепърва предстоят да паднат в кървавите кланета, които ще залееят земята. Ти, не Джаганг, направи това!

Въпреки студата челото на Ан бе плувнало в пот.

— В името на Създателя, за какво говориш? Калан, ти ме познаваш. Присъствах на сватбата ти. Винаги съм била на твоя страна.

Просто следвах пророчествата, за да помогна на хората.

— Ти самата създаваш пророчествата! Без твоята помощ те просто щяха да отминат! Те се появяват само защото ти ги изпълваш със смисъл! Ти прекара халката през носа на Ричард!

Ан успя да запази спокойствие на фона на бушуващото от ярост лице на Калан.

— Калан, мога само да си представя как се чувстваш, но наистина ми се струва, че губиш разсъдъка си.

— Аз ли! Аз ли, Прелате? Защо Сестра Ничи отвлече съпруга ми? Отговори ми. Защо!

Лицето на Ан помръкна.

— Защото е зла!

— Не. — Калан стисна още по—здраво врата на Алесандра. — Заради теб. Ако не бе изпрацала Вирна в Новия свят със задачата да преведе Ричард през бариерата в Стария свят...

— Но пророчествата казват, че Орденът ще се вдигне, за да завладее света и да изкорени магията, ако не ги спрем! Пророчествата казват, че Ричард е единственият, който може да ни поведе в борбата! Че единствено той има шанс за победа!

— И ти извика на живот това мъртво пророчество. Сам—сама. Само защото вярваш в безкръвните думи, вместо в собствения си избор. Днес си тук не за да подкрепиш избора на избрания от самата теб водач, не да говориш с него, а да му натрапиш пророчеството. Да го дръпнеш за халката. Ако не бе изпратила Вирна за Ричард, какво щеше да стане, Прелате?

— Ами... ами Орденът...

— Орденът ли? Орденът все още щеше да си е в Стария свят, отгатак бариерата. Не е ли така? В продължение на три хиляди години тази бариера, създадена с усилията на могъщи магьосници, си стоеше на мястото, неподатлива на набезите на Ордена или на всеки друг като тях. Желанието им да завладеят Новия свят нямаше как да се осъществи. И понеже ти залови Ричард пряко волята му и заповяда да бъде отведен в Стария свят, единствено подтиквана от мъртвите думи в мъртви, потънали в прах книги, той бе принуден да унищожи бариерата и сега няма какво да спре Ордена да се изсипе в Новия свят, в Средната земя, моята Средна земя, да коли и убива моя народ, да отнеме моя съпруг — всичко това заради теб и твоята намеса! Ако не

беше ти, нищо от това нямаше да го има! Нито войната, нито купищата трупове, залели градовете на Новия свят. Ако не бяха набезите ти да ни „спасиш“ от пророчеството, всичко щеше да е както си беше. Не мога дори да си представя, че ще издържа на спомена за безбройните деца, които видях да се гърчат в мъки и да умират от черната смърт заради теб. Деца, които ме гледаха в очите и ме питаха дали ще се оправят и аз трябваше да ги уверявам, че всичко ще бъде наред, и в същото време да знам, че няма да доживеят дори до сутринта. Никой никога няма да узнае колко хора загинаха. Не остана никой, който да помни всичките онези малки селища, покосени до крак от чумата. Без твоята намеса всичките тези деца щяха да бъдат живи, майките им щяха да ги гледат с грейнали лица как си играят, бащите им щяха да ги учат да се справят с живота — живот, който им бе отказан от теб заради вярата ти в пророчествата! Казваш, че това е борба за самото съществуване на магията в този свят — макар че твоите усилия да изпълниш пророчеството може би вече са обрекли на смърт магията. Без твоята намеса Хармониите никога нямаше да дойдат в този свят. Да, Ричард успя да ги прогони, но какви невъзвратими последствия останаха? Да, силата ни се върна, но за времето, докато Хармониите бяха изтеглили всичката магия от този свят, са измрели незнайно колко магически същества — създания, чието съществуване зависи изцяло от магията. За да съществува, магията изисква равновесие. Равновесието на магията в този свят бе нарушено. Невъзвратимото унищожение на магията може би вече е започнало. И всичко това заради сляпата ти вяра в пророчествата! Ако не беше ти, Прелате, Джаганг, армията на Императорския орден и всичките ти Сестри щяхте да си стоите, зад бариерата, а ние тук щяхме да сме на сигурно и спокойно място. Ти очерни всичко освен онова, което заслужава очерняне. Ако свободата, магията и самият свят бъдат унищожени, всичко ще бъде от твоята ръка, Прелате.

Тихият стон на вятъра бе единственият звук в заслона, а от него натежалата тишина ставаше още по—зловеща и мъчителна. Ан гледаше Калан с изпълнени с ужас очи. В слънчевите лъчи, озаряващи студената утрин, проблясваха снежинки.

— Нещата не стоят така, Калан. Мъката ти те кара да ги виждаш по този начин.

— Напротив — точно така стоят — отсече тя без желание да спорят повече.

Ан понечи да каже нещо, но от устните ѝ не излязоха думи.

Калан простря към нея ръка с разтворена длан.

— Дневникът. Ако си мислиш, че няма да унищожа живота на тази жена, значи имаш погрешно мнение за мен. Тя е една от твоите Сестри, която е помагала в унищожението на света в името на доброто, ако не е така, значи все още е служителка на Пазителя, която помага в унищожаването на света в името на злото. И в двата случая, ако не ми дадеш дневника, при това незабавно, животът ѝ е загубен.

— Какво си мислиш, че ще постигнеш? — отчаяно прошепна Ан.

— Това ще бъде началото към ненамесата ти в живота на хората от Средната земя и целия Нов свят — в моя живот, в живота на Ричард. Това е единственото начало, за което се сецам — освен, разбира се, да ви убия и двете. Нямаме представа колко близо съм до второто. А сега ми дай дневника.

Ан се вгледа в протегнатата към нея ръка на Калан. Примигна, за да прогони сълзите си. Накрая разтвори една вълнена жилетка и извади книжката от колана си. Поспря за миг, вгледана с благоговение в кожената ѝ корица, и накрая я постави в дланта на Калан.

— Скъпи Създателю — прошепна Ан, — прости на това бедно ранено твое дете за греха, който се кани да стори.

Калан хвърли книгата в огъня.

С преbledнели лица двете Сестри останаха вгледани в огъня, докато пламъците поглъщаха книгата. Калан грабна меча на Ричард.

— Кара, да вървим.

— Конете са готови. Тъкмо ги оседлавах, когато се по явиха тези двете.

Калан ритна съдинката с гореща вода настрани. Двете бързо напъхаха някои неща по самарите. Други накачиха по раменете си и отнесоха при конете, за да ги завържат по местата им.

Без да погледне повече Ан и Алесандра, Калан се метна на студеното седло. Придружавана от мрачната Кара, тя потъна в снежната вихрушка.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Веднага щом Калан и кара се стопиха като отмъстителни духове в белотата, Ан се хвърли на колене и зарови ръце в огъня, за да спаси дневника си от погребалната клада на нажежените до бяло въглени.

— Прелате! — извика Алесандра. — Ще се изгориш!

Ан се дръпна за миг, покосена от първата смазваща вълна на изгарящата болка, но веднага след това възобнови усилията си и без да обръща внимание на миризмата на изгоряла плът, отново потопи длани в горещата жаравя. По—скоро видя, отколкото усети, че държи в ръцете си безценната книга.

Акцията по спасяването ѝ продължи само секунда, но през призмата на болката тази секунда ѝ се стори цяла вечност.

Стиснала със зъби долната си устна, за да преглътне болката, Ан се изтърколи настрана. Алесандра се спусна към нея, напълнила шепите си със сняг. Хвърли го върху пушените кървящи ръце на Ан и стиснатата между тях книга.

Прелатът простена тихо, щом мокрият сняг обля обгорената ѝ плът. Алесандра падна до Ан, стисна я за китките, едва поемаща си дъх през сълзите от ужас.

— Прелате! О, Прелате, не биваше!

Ан бе изпаднала в шок от болката. Пискливият глас на Алесандра достигаше до нея като далечно ехо.

— О, Ан! Защо не пробва с магия или поне с пръчка!

Въпросът ѝ изненада Ан. В паниката ѝ, че безценното ѝ съкровище ще изгори в огъня, мисълта ѝ бе обзета само от мисълта как да извади книгата, преди да е станало твърде късно. Безразсъдното ѝ действие бе ускорено и от горчивината, заляла я след обвиненията на Калан.

— Не мърдай! — проплака Алесандра. — Не мърдай и ме остави да видя с какво мога да ти помогна. Ще се оправиш, само не мърдай.

Ан седеше на снежната земя, замаяна от болката, а и от думите, които още ехтяха мъчително в главата ѝ. Алесандра се зае да излекува ръцете ѝ.

Но нямаше как да излекува сърцето ѝ.

— Не беше права — обади се Алесандра, сякаш прочела мислите на Ан. — Тя сбърка, Прелате.

— Нима? — попита Ан глухо, след като пронизващата болка в пръстите ѝ най—сетне започна да отшумява, заменена от гъделичкащото докосване на магията, сновяща в плътта ѝ и ръсеща лечебното си въздействие. — Нима не беше права, Алесандра?

— Разбира се. Тя не знае толкова, колкото си мисли, че знае. Та тя е просто дете — още не е живяла и тридесет години. За толкова време хората не могат да се научат да си бършат носовете.

Алесандра ръсеше празни приказки, Ан го знаеше — приказваше, колкото да каже нещо, за да разсее притеснението ѝ около дневника и мъката ѝ от думите на Калан.

— Тя е просто едно глупаво дете, което няма никаква представа за нещата. Тук става въпрос за много повече.

Много, много повече. Не е толкова просто, както тя си мисли. Никак не е просто.

Ан вече не бе толкова сигурна, че е така. Сякаш целият свят се бе превърнал в пустош. Петстотин години работа — нима всичко е било в името на осъществяването на една безумна задача, продиктувана от егоистични желания и безпочвена вяра? Нима тя, ако бе на мястото на Калан, нямаше да е на нейното мнение?

В главата си виждаше редици трупове. Какво можеше да каже в своя защита? Имаше хиляди отговори за обвиненията на Майката Изповедник, но в този момент всички те ѝ се струваха безсмислени. Как щеше да се реабилитира Ан пред мъртвите?

— Ти си Прелат на Сестрите на светлината — вметна Алесандра, докато си почиваше. — Тя би трябвало да се отнася с по—голямо уважение към теб. С повече респект. Тя няма представа за какво става дума. Има още много други неща. Много други. В крайна сметка Сестрите на светлината не избират случайно своя Прелат.

— Нито пък Изповедниците своята Майка Изповедник.

Измина час, след него още един и чак след това Алесандра приключи трудната си и отегчителна работа по лекуването. Рани от изгорено се лекуваха трудно. Беше изморително и за Ан да стои безпомощна на студа, докато магията бушува в тялото ѝ, а в главата ѝ отекуват раздиращите душата ѝ думи на Калан.

Щом Алесандра свърши, Ан разкърши наранените си пръсти. Усети сянка от пронизваща болка — знаеше, че известно време ще е така. Но плътта бе здрава и можеше отново да използва ръцете си.

Когато всичко свърши обаче, тя си каза, че вероятно е изгубила доста повече, отколкото е възстановила.

Изтощена и трепереща от студ, Ан се отпусна край останките на огъня, който ѝ бе причинил толкова болка. Алесандра я изгледа притеснено. В този момент искаше никога повече да не стане от мястото си. Годиците ѝ, почти хиляда, изведнъж я връхлетяха. Точно сега изпита изгарящ копнеж по Натан. Пророкът със сигурност щеше да намери някакви мъдри или прави думи за утеха. Каквото и да ѝ кажеше той, все щеше да я накара да се почувства по—добре. Липсваше ѝ надутият му глас, нежните му, детински, мъдри очи. Липсваше ѝ допирът на ръката му.

Хълцайки тихичко през плач, тя най—сетне успя да заспи. Сънищата не ѝ позволиха да се наслади на дълбок или поне спокоен сън. Събуди се предобед от докосването на нежната ръка на Алесандра по рамото ѝ. Сестрата бе хвърлила още дърва в огъня, така че бе станало по—топло.

— По—добре ли си, Прелате?

Ан я излъга с кимване. Първата ѝ мисъл бе за дневника. Мерна го скрит в скута на Алесандра. Изправи се внимателно пое обгарялата книга.

— Прелате, толкова се тревожа за теб.

Ан разсея грижите ѝ с горчиво махване с ръка.

— Докато ти спеше, прегледах дневника.

Ан изсумтя.

— Не изглежда добре.

Алесандра кимна.

— И аз така си помислих. Не ми се вярва да може да се използва. Ан насочи към страниците, превърнати почти в пепел, лека струя от своя Хан и внимателно ги обърна.

— Оцелял е три хиляди години. Ако бе от обикновена хартия, отдавна да се е превърнал в прах, но това е магическа вещ, Алесандра, изпечена в огъня на магията, магьосници със сила, каквато не е срещана в последните три хиляди години... преди да се появи Ричард.

— Какво можем да направим? Знаеш ли как да го възстановим?

Ан поклати глава, вгледана в навитите, изгорени страници.

— Не знам дали изобщо е възможно. Просто казвам, че е магическа вещ. А където има магия, има и надежда.

Ан извади носна кърпичка от един джоб някъде дълбоко в пластовете дрехи. Постави дневника в средата ѝ и внимателно завърза краищата отгоре му. Обви го със заклинание, което да го пази — поне засега ще трябва да намеря начин да го възстановя — ако мога. Ако изобщо е възможно.

Алесандра потърка ръцете си.

— Дотогава връзката ни с армията е прекъсната.

Ан кимна.

— Няма да знаем дали Ордена най—сетне е напуснал позициите си на юг и дали се е придвижил към Средната земя. Няма да мога да дам указания на Вирна.

— Прелате, какво си мислите, че ще стане, ако Ордена реши да атакува — и Ричард не е с нашите? Как ще постъпят те? Без своя Господар Рал, който да ги води...?

Ан положи всички усилия да отстрани ужасния товар на думите на Калан, докато обмисли създалата се ситуация.

— Сега Вирна е Прелат — поне за Сестрите, които пътуват с армията. Тя ще ги ръководи мъдро. А и Зед е с тях и помага на Сестрите да се подготвят за битката — ако се стигне до такава. Не биха могли да се надяват на по—добър съвет от този, който може да им даде магьосник с опита и силата на Зед. Като Пръв магьосник той е преживял невиджани войни. Ще трябва да вярваме, в името на Създателя, че той ще се грижи за тях. Докато не оправя дневника, аз няма да мога да съм им от полза. Докато не го направя, няма дори да знам в какво положение се намират.

— Можеш да отидеш при тях, Прелате.

Ан изтръска снега от рамото си, залепнал от лежането на земята, и обмисли предложението ѝ.

— Сестрите на светлината мислят, че съм мъртва. Сестрите са приели Вирна за свой Прелат. За нея и за останалите Сестри би било ужасно да се втурна в живота им сред подобни тежки обстоятелства. Вярно е, че мнозина биха се зарадвали да ме видят жива, но появата ми ще посее семената на недоверие и объркване. А войната е най—подходящото време за покълване на такива семена.

— Но всички те ще се почувстват окрилени.

Ан поклати глава.

— Сега Вирна е техният водач. Появата ми може завинаги да разколебае вярата им в нейната власт. Не бива да губят увереността си в нея. Аз трябва да поставям на първо място техните интереси.

— Но, Ан, нали ти си Прелат.

Ан отвърна очи.

— Какво хубаво е донесло това на някого?

Алесандра сведе очи. Вятърът стенеше скръбно в клоните на дърветата. Поривите му развихряха синьосиви струйки сняг и ги прапращаха срещу огъня. Слънцето се бе скрило зад тъжните облаци. Ан обърса носа си в края на заледеното си наметало.

Алесандра положи приятелска ръка на рамото ѝ.

— Ти ме върна от Пазителя, в Светлината на Създателя. Аз бях в ръцете на Джаганг и се държах ужасно с теб, когато хората му те заловиха, и въпреки това ти нито за миг не се отказа от мен. Кой друг би ме изтърпял? Без теб душата ми щеше да бъде изгубена завинаги. Съмнявам се, че изобщо можеш да си представиш колко съм ти благодарна, Прелате.

Въпреки очевидното завръщане на Алесандра при Светлината Ан и друг път се бе оказвала излъгана от нея. Алесандра се бе обърнала към Пазителя преди години, бе станала Сестра на мрака, а Ан изобщо не беше разбрала. Как може човек да има вяра на някого след подобно предателство?

Тя се вгледа в очите на Сестрата.

— Надявам се. Моля се думите ти да са искрени.

— Искрени са, Прелате.

Ан повдигна ръка към засенченото слънце.

— И вероятно когато застана в Светлината на Създателя в другия свят, този благороден жест ще компенсира хилядите животи, отнети по моя вина?

Алесандра отвърна поглед, бършейки ръцете си в пластове дреми. Обърна се и сложи две съчки в огъня.

— Трябва ни топла храна. Така ще се почувстваш по—добре, Прелате. И двете ще се почувстваме по—добре.

Ан седеше на земята и наблюдаваше как Алесандра приготвя силната си лагерна супа. Ан се съмняваше, че дори вкусният аромат на

топла супа ще може да възвърне апетита ѝ.

— Как мислиш, защо Ничи е взела Ричард? — попита Алесандра, докато слагаше сушени гъби от една кесийка в супата.

Ан погледна озадаченото ѝ лице.

— Представа нямам. Единственото, за което се сецам, е, че може да лъже и всъщност да го води при Джаганг.

Алесандра начупи на парченца малко изсушено месо и пусна и него във врящата смес.

— Защо? Ако го е хванала и той е бил принуден да прави каквото тя му заповяда, защо да лъже? Каква ѝ е целта?

— Тя е Сестра, отдадена на Пазителя. — Ан вдигна ръце и ги отпусна обратно в скута си. — Това не е ли достатъчна причина, за да лъже? Да лъжеш е грешно. Да лъжеш е зло. Това е достатъчно добра причина.

Алесандра поклати глава.

— Прелате, аз също бях Сестра на мрака. Нали си спомняш? Знам, че не е така. Изобщо не е така. Нима ти казваш винаги истината, само защото си вярна на Светлината? Не. Има хора, готови да излъжат в името на Пазителя така, както и ти си готова на лъжа в името на Създателя, за да изпълниш повелята му, ако се наложи. Защо Ничи ще лъже за това? Държала е нещата в свои ръце и лъжа не ѝ е била нужна.

— Нямам представа — Ан не можеше да се съсредоточи достатъчно, за да ѝ отговори. В мислите ѝ цареше пълен хаос. По нейна вина Ричард бе попаднал в ръцете на врага — не заради Ничи.

— Мисля, че го е направила заради себе си.

Ан вдигна поглед.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че Ничи продължава да търси нещо.

— Да търси нещо? Нямам представа за какво говориш.

Алесандра взе щипка подправки от навита промазана хартиена торбичка и ги пусна в супата.

— От първия ден, в който я взех от дома ѝ, за да я заведа в Двореца на пророците, Ничи постепенно израстваше някак по — ... отстранена. Винаги е правила всичко възможно, за да помага на хората, но винаги си е оставала дете, което ме караше да се чувствам неадекватна в изпълнението на нуждите ѝ.

— Като например?

Алесандра поклати глава.

— Не знам. Винаги съм си мислела, че търси нещо. Предполагах, че може би е Светлината на Създателя. Товарех я безмилостно с надеждата да отворя очите ѝ за Него и да запълня тази нейна вътрешна необходимост. Дори се постарях да я отделя от семейството ѝ. Баща ѝ бе влюбен в парите, а майка ѝ ... ами тя бе изпълнена с добри намерения, но винаги ме караше да се чувствам неловко в нейно присъствие. Мислех, че Създателят ще запълни празнотата в сърцето на Ничи. — Алесандра се поколеба.

— По—късно вече смятах, че онова, от което има нужда, е Пазителят.

— Значи мислиш, че е взела Ричард, за да запълни... някаква вътрешна необходимост?

— Не знам. — Алесандра въздъхна отчаяно и някак тежко. Разбърка супата и прибави щипка сол. — Прелате, мисля, че предадох Ничи.

— По какъв начин?

— Не знам. Вероятно като не успях да я обвържа адекватно с нуждите на другите — оставях ѝ твърде много време, за да мисли за себе си. Винаги ми се бе струвала отдадена на своите съграждани, отговорна за благосъстоянието им, но може би трябваше да я ангажирам с нуждите и на други хора, да я науча на добродетелта на Създателя, като я накарам да се грижи за ближния повече, отколкото за собствените си егоистични нужди.

— Сестро, не ми се вярва да става въпрос за това. Веднъж тя ме помоли за екстравагантна черна рокля, която искаше да облече на погребението на майка си. Аз, разбира се, не позволих подобно безпътство, понеже не одобрявах на една послушница, която трябва да се научи да уважава най—напред другите. Но като се изключи този път, не си спомням Ничи някога да е молила за нещо за себе си. Справи се отлично с възпитанието ѝ, Алесандра.

Ан си спомни, че от онзи случай нататък Ничи бе започнала да се облича само в черни рокли.

— Спомням си — Алесандра не вдигна поглед. — Когато баща ѝ почина, отидох с нея на погребението му. Винаги съм съжалявала, задето трябваше да я откъсвам от семейството ѝ, но ѝ обяснявах, че е

толкова талантива, че в нея е скрит огромен потенциал да оказва помощ на другите и не бива да го пропилява.

— Винаги е трудно да доведеш в Двореца дете. Трудно е да го откъснеш от любящите му родители. Едни деца се приспособяват по—лесно, други по—трудно. Тя ми каза, че разбира. В това бе перфектна. Никога не се възпротивяваше за нищо, не отказваше никое задължение. Може би я ценя прекалено високо, понеже тя все се хвърляше да помага на другите, без никога да се оплаква. На погребението на баща ѝ исках да ѝ помогна да понесе по—леко мъката си. Макар външно да бе същата онази недостъпна и непроницаема Ничи, знаех, че отвътре я боли. Опитах се да я утеша, като ѝ казах да не zapomня баща си такъв, какъвто бе в онзи последен миг, а да го запази в спомените си какъвто е бил приживе.

— Мили думи за човек, изпитващ мъка, Сестро. Съветът ти е бил мъдър.

Алесандра вдигна глава.

— Това не я успокои, Прелате. Погледна ме с онези вой сини очи — нали си спомняш сините ѝ очи.

Ан кимна.

— Да, спомням си ги.

— Та значи, погледна ме с пронизителните си сини очи, сякаш искаше да ме мрази, но дори това чувство бе отвъд нея, и каза с онзи неин безжизнен глас, че не може да си го спомня такъв, какъвто е бил приживе, понеже тогава никога не го е познавала. Нима това не е най—странното нещо, което някога си чувала?

Ан въздъхна.

— Съвсем в стила на Ничи. Тя винаги е казвала най—странни неща на най—странни места. Трябваше да положи повече грижи за нея. Трябваше да я обграждам с повече внимание ... Но толкова много неща лежаха на плещите ми.

— Не, Прелате, това бе моя работа. И аз се провалих в изпълнението ѝ. В известен смисъл провалих и Ничи.

Ан се загърна по—плътно в наметалото си, за да се предпази от острите зъби на вятъра. Пое подадената ѝ от Алесандра паница супа и отпи. После внимателно я остави в скута си.

— Стореното — сторено, Алесандра.

Докато Алесандра сърбаше супата си, Ан отново се замисли над думите на Калан. Те бяха изречени в гняв и като така трябваше да ѝ прости. А може би трябваше да ги възприема като израз на истинските ѝ чувства?

Ан се страхуваше да опровергае истинността на думите на Калан. Опасяваше се, че може да са верни. Бе отдала векове от живота си в работа над пророчествата заедно с Натан, като се бе опитвала да предотвратява бедствията, представени ѝ чрез тях и за които Натан я предупреждаваше. Ами ако той наистина ѝ бе посочвал само мъртви думи, както твърдеше Калан? Ако всичко е било предназначено да подготви почвата за собственото му бягство?

В крайна сметка всичко, което Ан бе предприела за довеждането на Ричард в Двореца, също се бе оказало свързано с последвалото бягство на Пророка. Ами ако наистина бе превърната в жертвата, призвана да предизвика всичките тези ужасни събития?

Можеше ли да е истина? Мъката в сърцето ѝ бе едва поносима.

Започваше да се страхува, че е била толкова погълната от онова, което е считала за свое задължение, че е действала погрешно.

Може би Калан беше права. Прелатът на Сестрите на светлината можеше да се окаже отговорна за повече страдания, отколкото което и да е чудовище на света някога е стоварвало върху хората.

— Алесандра — обади се тя тихо, след като бе при вършила супата си, — трябва да се опитаме да намерим Натан. Един Пророк може да се окаже опасен сред хората, в един свят, който няма никаква защита срещу него.

— Къде предлагаш да го търсим?

Ан поклати безпомощно глава.

— Човек като Натан не остава незабелязан. Искане ми се да вярвам, че ако си съберем мислите, ще го открием.

Алесандра я изгледа внимателно.

— Е, както казваш, опасно е един Пророк да се мотае насам—натам по света.

— Наистина е опасно. Трябва да го намерим.

— На Вирна ѝ бяха нужни двадесет години да открие Ричард.

— Да, така е. Но до известна степен всичко се разви по мой сценарий. Криех някои факти от Вирна. От друга страна, съм сигурна, че Натан също крие неща от нас. При всички случаи ние сме отговорни

за него. Вирна е при Сестрите и армията. Те ще помогнат с каквото могат. А нашата задача е да намерим Натан. Това поне можем да сторим.

Алесандра остави паницата си.

— Прелате, разбирам притесненията ти относно Пророка и убеждението ти, че трябва да го намерим. Но аз съм убедена, че трябва да намерим Ничи. Моя е отговорността за обръщането ѝ към Пазителя на отвъдния свят. Може да се окажа единственият човек, способен да я върне в Светлината. Прозрях неща относно това пътешествие на сърцето, което едва ли друг е долавял. Страхувам се от онова, което може да се случи с Ричард и ще се опитам да я спра. По—лошо — добави Алесандра, — страхувам се от онова, което може да сполети света, ако Ричард умре. Калан греша. Аз вярвам в стореното от теб за всичките тези години. Калан превръща сложното в просто, понеже сърцето ѝ е сломено, но без твоето дело тя изобщо нямаше да се срещне с Ричард.

Ан се замисли над думите на Сестрата. В тях определено се чувстваше желание да я оправдае.

— Но, Алесандра, та ние нямаме ни най—малка представа накъде са тръгнали. Ничи е умница. Ако, както твърди, работи за себе си, сигурно се е постарала добре да заличи следите си. Как можеш дори да си помислиш да предприемеш подобно търсене? Натан е на свобода. Нали си спомняш какви проблеми ни е създавал в миналото. Той сам може да създаде такъв хаос, какъвто този свят никога не е виждал. Попадне ли в компанията на хора, той има навика да се отрупва с хвалби. Неговите следи със сигурност няма да са незабележими — хората ще си го спомнят. С Натан ми се струва, че съществува някакъв шанс да успеем. Докато с Ничи... Алесандра изглежда твърдо Ан.

— Прелате, ако Ричард умре, какви са шансовете на останалия свят?

Ан отвърна поглед. Ами ако Алесандра е права? Ами ако Калан е права? Трябва да намери Натан. Това бе единственият начин да разбере отговора.

— Алесандра...

— Все още ми нямаш пълно доверие, нали, Прелате?

Ан срещна погледа на другата жена, този път от позицията на сана си.

— Не, Алесандра, признавам, че ти нямам доверие. И как би могло да е другояче? Ти ме излъга. Обърна гръб на Създателя и се врече на Пазителя на отвъдния свят.

— Но се върнах обратно в Светлината, Прелате.

— Нима? Нима верният на Пазителя не е готов да излъже заради него, както ти сама каза преди малко?

Очите на Алесандра плувнаха в сълзи.

— Точно затова трябва да намеря Ничи. Трябва да ти докажа, че съм достойна за доверието ти. Нужно ми е, за да докажа себе си пред теб.

— А не е ли защото искаш да помогнеш на Ничи и на Пазителя?

— Знам, че не съм достойна за твоето доверие. Знам го. Казваш, че трябва да намерим Натан. Но освен това трябва да помогнем на Ричард.

— Две изключително важни дела — обади се Ан, — а не разполагаме с дневник, към който да се обръщаме за помощ.

Алесандра изтри очите си с длан. — Моля те, Прелате, нека ти помогна. Аз съм отговорна за обръщането на Ничи към Пазителя. Нека се реабилитирам пред теб. Нека се опитам да я върна. Знам какво е да се върнеш. Мога да ѝ помогна. Моля те, позволи ми да опитам да спася вечната ѝ душа!

Погледът на Ан потъна в земята. Коя бе тя, та да преценява достойнствата на друг човек? Какъв бе собственият ѝ живот? Нима самата тя не се бе оказала най—верният съюзник на Пазителя? Ан се покашля.

— Сестра Алесандра, трябва да ме чуеш, при това добре. Аз съм Прелат на Сестрите на светлината и ти си задължена да изпълняваш моите заповеди. — Ан ѝ се закани с пръст. — Няма да споря с теб, чуваш ли? Трябва да открия Пророка, преди да е извършил някоя глупост. Ричард е от изключителна важност за нас — това го знаеш. Аз вече остарявам и само бих забавила търсенето. Искам да тръгнеш след него. Без възражение. Ти трябва да намериш Ричард Рал и да върнеш у своенравната Сестра Ничи страха от Създателя.

Алесандра се дръпна назад.

— Прелате, ще можеш ли да пътуваш сама? Сигурна си, че ще можеш да се справиш?

— Пфу. Може да съм стара, но не съм съвсем безпомощна. Кой, мислиш, проникна в сърцето на армията на Джаганг, за да те освободи, дете?

Алесандра се усмихна през сълзи.

— Ти, Прелате — сам—сама. Никой друг освен теб не е способен на подобно нещо. Надявам се да направя макар и половината от това, което ти стори за мен, за Ничи, когато я открия.

— Ще го направиш, Сестро. Ще го направиш. Нека Създателят бди над теб, докато си на път.

Ан знаеше, че и двете поемат на трудни пътешествия, които може би щяха да отнемат години.

— Чакай ни тежки времена — заключи Алесандра. — Но Създателят има две ръце, нали така? Една за мен и една за теб, Прелате.

Ан не можа да се въздържи да не се усмихне пред тази мислена картина.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Влез — подвикна Зед в отговор на настоятелното кашляне пред палатката му.

Сипа вода от каната в нащърбения метален съд, който, поставен върху един пън, му служеше за мивка. Наплиска лицето си с вода и дъхът му секна. Остана изумен от факта, че толкова студена вода е все още в течен вид.

— Добро утро, Зед.

Все още дишайки тежко, Зед избърса ледената вода от очите си. Примигна срещу Уорън.

— Добро утро, момчето ми.

Уорън се изчерви. Зед си каза, че сигурно не би трябвало да нарича човек два пъти по—възрастен от него „момчето ми“. Вината си беше на Уорън — да се постарее да не изглежда толкова млад...! Зед въздъхна и се протегна да издърпа една кърпа от купчината карти, мръсни чинии, ръждиви линейки, празни чаши, одеяла, пилешки кости, едно въже, яйце, което изгуби посред един урок преди няколко седмици, и други партакеша, които някак си се бяха натрупали с времето в ъгъла на малката му походна палатка.

Уорън мачкаше на топка виолетовата си роба.

— Тъкмо идвам от палатката на Вирна.

Зед преустанови търсенето и го погледна през рамо.

— Нещо?

Уорън поклати русата си глава.

— Съжалявам, Зед.

— Е — подсмихна се Зед, — това не означава нищо.

— Дъртата има повече животи от котката, дето имах някога, която само за един ден беше ударена от гръм, а след малко падна в кладенец. Разказвал ли съм ти за тази котка, момчето ми?

— Хм ... ами, всъщност да — усмихна се Уорън. — Но ако ти се разправя, нямам нищо против да чуя историята отново.

Зед махна с ръка и стана по—сериозен.

— Сигурен съм, че Ан е добре. Вирна я познава по—добре от мен, но съм имал случай да се убедя, че старата жена е почти неподатлива на зло.

— И Вирна каза нещо подобно. — Уорън се усмихна сам на себе си. — Ан винаги е можела да прати обратно в облаците погналата я светкавица.

Зед изсумтя в знак на съгласие и отново се зае да рови в купчината вещи.

— По—жилава е от старо месо. — Той хвърли през гърба си две стари карти.

Уорън се наклони напред.

— Какво търсиш, ако смея да попитам?

— Кърпата си. Сигурен съм, че имах...

— Ето я — рече Уорън.

Зед вдигна глава.

— Моля?

— Кърпата ти — посочи отново Уорън. — Ето я там, на облегалката на стола.

Зед сграбчи блудната кърпа и избърса сухото си лице. Изглежда смръщено Уорън.

— Имаш очи на джебчия. — Хвърли кърпата на купа при останалите си неща, където ѝ беше мястото.

Уорън отново грейна в усмивка.

— Приемам го за комплимент.

Зед килна глава.

— Чу ли това?

Уорън моментално стана сериозен и напрегна слух заедно със Зед да определи идващите отвън звуци. По твърдата земя трополяха копита, мъже, минаващи покрай палатката, разговаряха приглушено, други подвикваха тихичко заповеди, пукаха огньовете, скърцаха каруци, дрънчеше желязо.

— Какво да съм чул?

Лицето на Зед се изкриви неопределено.

— Не знам. Нещо като подсвирване.

Уорън повдигна пръст над рамото си.

— От време на време мъжете подсвирват, за да привлекат вниманието на конете и за други неща. Понякога се налага.

Всички в лагера се опитваха да бъдат колкото се може по—безшумни. Особено подсвиркванията се чуваха надалеч в равната местност. Трудно бе лагер с размерите на Д'Харанския да остане незабелязан, така че от време на време сменяха местоположението си, за да объркат врага. Звукът беше един от най—опасните им врагове.

Зед поклати глава.

— Сигурно е било това. Нечие дълго изсвирване.

— Все пак, Зед — продължи Уорън. — Ан отдавна би трябвало да е пратила на Вирна съобщение.

— Докато пътувах с Ан, имаше моменти, когато изпращането на съобщение бе невъзможно — махна с ръка Зед. — По дяволите, по едно време аз бях този, който ѝ забраняваше да използва проклетата книга. Само като се сетя за нея, тръпки ме побиват. Не мога да разбера защо просто не пише писма като нормалните хора. — Знаеше, че лицето не може да скрие загрижеността му. — Проклети дневници. Мързелашка работа. Станал съм Пръв магьосник, а никога не ми се е налагало да прибягвам до такива работи.

— Може да я е загубила. Така мисли и Вирна.

Зед вдигна пръст във въздуха.

— Точно така. Много е вероятно да е станало тъкмо това. Книгата е малка — може да е изпаднала от колана ѝ и тя да не е забелязала, докато двете с Алесандра не са започнали да се установяват за вечерта. Ако е имало нещо такова, никога не би я намерила. — Той размаха пръст. — Това напълно подкрепя теорията ми. Човек не бива да разчита на подобни магически номерца. Те го правят мързелив.

— И Вирна каза така. Имам предвид, че може да е изпаднал от колана ѝ. — Уорън се изкиска. — Или пък да го е изяла котка.

Зед го изгледа ниско изпод вежди.

— Котка ли? Коя котка?

— Някоя котка. — Уорън се покашля. — Просто искам да кажа... е, няма значение. Никога не ме е бивало много в шегите.

Свъсеното чело на Зед се просветли.

— О, разбирам. Може да го е изяла котка. Да, да, разбирам. — Всъщност не бе сигурен, че разбира, но се насили да се засмее — заради Уорън. — Хубава шега, Уорън.

— Както и да е, най—вероятно е загубила дневника.

Сигурно е станало именно така.

— Ако наистина случаят е такъв — продължи да умува Зед, — не е изключено съвсем скоро да ни цъфне тук, за да ни уведоми, че е добре, или поне да изпрати писмо я куриер, или нещо такова. Повероятно обаче ми се струва да не е имала какво да ни пише и просто да не е виждала причина да си дава труда да изпраща съобщение по дневника.

Уорън го изгледа скептично.

— Но не сме получавали нито дума от нея вече почти месец!

Зед махна с ръка.

— Е, последния път, когато ни писа, беше стигнала далеч на север, почти до скривалището на Ричард и Калан. Ако е загубила книгата и е тръгнала насам, ще мине поне още седмица—две, докато ни се появи. Ако първо е отишла да се види с Ричард, значи ще ѝ отнеме още повече време. Така поне ми се струва. Ан не е много по скоростите, нали разбираш.

— Знам — отвърна Уорън. — Ще се влачи насам цяла вечност. Но това е още една причина да се притеснявам.

Това, което наистина тревожеше Зед, бе начинът, по който бе замлъкнала книгата точно преди Ан да се срещне с Ричард и Калан. Зед вече с нетърпение очакваше да получи съобщение, че двамата са добре, че Калан вече е здрава. А защо не и че Ричард е готов да се върне. Ан знаеше с какво нетърпение очакват новини и със сигурност би имала какво да им пише. Не му харесваше това съвпадение — книгата бе замлъкнала в най—неподходящия момент. Никак не му харесваше.

От цялата работа му се щеше да се зачеше, като че е бил нахапан от бял комар.

— Е, Уорън, един месец не е чак толкова дълъг период от време. И преди се е случвало между съобщенията ѝ да минават по няколко седмици. Още е рано да се притесняваме сериозно. Освен това си имаме достатъчно грижи, за които да мислим.

Уорън му се усмихна извинително.

— Прав си, Зед.

Зед махна една карта и намери под нея половинка хляб, останал от предишната вечер. Отхапа голяма хапка, извини се и вместо да каже нещо, задъвка. Опасяваше се, че с приказките си може да издаде

действителната степен на тревогата си не само за Ан, но и за Ричард и Калан.

Уорън бе способен магьосник, може би най—умният човек, когото Зед познаваше. Старият магьосник все по—трудно намираще тема за разговор, по която Уорън да не е сведущ или поне да не е чувал това—онова. Имаше освежително в това да споделяш познанията си с човек, който кима разбиращо, когато се излагат езотерични магически материи, известни на малцина. Човек, който можеше да запълни малките празноти в някое странно заклинание или пък да се зарадва на удоволствието Зед да му помогне в запълването на друго. Уорън бе навлязъл в материята, касаеща пророчествата, повече, отколкото Зед смяташе, че е здравословно да се знае.

Уорън бе някаква очарователна смесица от упорит старец и незрял младеж. Беше твърде убеден в думите си и в същото време непрестанно, безкрайно, невинно, безрезервно любопитен.

Единственото, което можеше да го накара да млъкне, бе обсъждането на „видението“ на Ричард. Лицето му губеше израз, устата му можеше да остане затворена с часове, докато другите спореха какво е искал да каже Ричард в писмата си и доколко е прав. Колкото пъти Зед бе хващал Уорън насаме, за да го попита за мнението му по този въпрос, Уорън отвърщаше само: „Аз следвам Ричард; той е мой приятел, а също и Господар Рал.“ Не се подлъгваше нито за миг да се впусне в обсъждане на заповедите на Ричард за армията — по—точно казано, отказът на Ричард да издава заповеди. Според него Ричард им бе казал какво Да правят и точка.

Зед забеляза, че Уорън отново мачка робата си.

Махна с хляба в ръка.

— Приличаш на магьосник, на когото гащите са пълни бодливи заклинания. Има ли нещо, което би искал да споделиш с мен, Уорън?

Уорън се захили глупаво.

— Толкова ли съм прозрачен?

Зед го потупа по гърба.

— Не, Уорън, просто аз съм адски добър в тия неща.

Уорън се засмя на шегата на Зед. Зед го покани с хляба към сгъваемия стол. Уорън хвърли поглед назад към стола, но поклати глава. Зед си каза, че сигурно е нещо важно, след като Уорън иска да стои прав, докато говори.

— Зед, сега, когато зимата е вече тук, вярваш ли, че Императорският орден ще предприеме нападение, или мислиш, че ще изчакат до пролетта?

— Е, така да се каже, този въпрос винаги си стои. Неведението те държи нащрек. Но всички вие се трудихте здраво. Натрупахте доста опит и знания. Ще се справите, Уорън — и ти, и Сестрите.

Уорън явно не го слушаше с особено внимание. Чешеше се отстрани по главата, изчаквайки възможност да се обади.

— Да, да, благодаря ти, Зед. Добре се потрудихме.

— Аха. Според генерал Лейден в момента зимата е най—добрият ни приятел. Той, неговите Келтонски офицери и част от Д'Харанците смятат, че би било пълна глупост от страна на Джаганг да ни нападне с настъпването на зимата. Келтон не е чак толкова далеч на север от тук, така че генерал Лейден е наясно с трудностите, пред които зимата изправя една армия при подобен терен. Той е убеден, че Орденът ще изчака до пролетта.

— Генерал Лейден е добър човек и може би най—влиятелният командир след генерал Рейбич — отбеляза Зед, без да сваля очи от сините очи на Уорън, — но не мога да се съглася с него.

Уорън изглеждаше съкрушен.

— О!

Преди няколко месеца генералът бе присъединил към завзелата позиции по на юг Д'Харанска армия няколко Келтонски части — по молба на генерал Рейбич. Тъй като смятаха Калан за своя Кралица, след като Ричард я бе обявил за такава, Келтонците все още считаха, че имат известна независимост във вземането на решения, макар да бяха част от „Д'Харанската империя“, както хората бяха свикнали да я наричат.

Зед не се стремеше да разколебава подобни слухове бе по—добре за хората в Новия свят да се обединят в една обща сила, вместо да се разпръскват на отделни народи и племена. Според Зед Ричард определено бе проявил нюх в тези неща. Ако Новият свят не бе единен срещу застаналата заплаха, война като тази би била неуправляема.

Това, че армиите на отделени доскоро земи започваха да считат преди всичко и основно за част от Д'Харанската империя, щеше само да облекчи нещата.

Зед се покашля.

— Но това е само предположение, Уорън. Може да греша. Генерал Лейден е опитен войн и не е глупак. Може би аз съм в грешка.

— Но е възможно и той да греша. Доколкото разбирам, си на страната на Рейбич. От два месеца по цели нощи кръстосва палатката си.

Зед сви рамене.

— Има ли нещо важно за теб, Уорън, което е свързано с действията на Императорския орден? Очакваш ли с тях на помощ да стигнеш до някакви отговори?

Уорън разпери ръце пред себе си, сякаш за да покаже, че дори не му е хрумвало подобно нещо.

— Не, не... разбира се, че не. Просто ... просто моментът не би бил подходящ да се мисли за подобни неща, а всичко ... Но ако се покрият през зимата... — Уорън мачкаше яростно ръкава си. — Това исках да кажа... Ако мислиш, че ще изчакат до пролетта или нещо такова... — Гласът му замлъкна.

— А ако е така, тогава...?

Уорън заби поглед в земята, ръцете му се бяха приплъзнали към корема и събираха робата му във виолетова топка.

— Ако мислиш, че може да решат да се преместят зимата, тогава не би било правилно да мисля... да мислим за такива неща.

Зед се почеса по брадичката и промени подхода.

— Да кажем, че вярвам, че Орденът няма да нападне до зимата. Тогава какво би могъл да предприемеш?

Уорън отново разпери ръце.

— Зед, би ли ни венчал с Вирна?

Зед сбърчи чело и отметна глава назад.

— По дяволите, момчето ми, това се казва сутрешна изненада.

Уорън направи две големи крачки към него.

— Ще го направиш ли, Зед? Искам да кажа, само ако наистина мислиш, че Орденът ще си остане в Андерия до края на зимата. Ако е така, значи ... е, ами ще стане... искам да кажа, бихме могли...

— Обичаш ли Вирна, Уорън?

— Разбира се, че я обичам!

— А тя обича ли те?

— Ами да, разбира се, че ме обича.

Зед сви рамене.

— Тогава ще ви венчая.

— Ще го направиш ли? О, Зед, това е прекрасно! — Уорън се обърна и пъкна едната си ръка в отвора на палатката, с другата направи знак на Зед.

— Почакай! Почакай малко!

— Е, тъкмо се канех да разперя ръце и да отлетя към луната, но след като настояваш да почакам...

Уорън вече бе излязъл. До Зед достигнаха приглушени гласове. След малко Уорън се върна — точно пред него вървеше Вирна.

Лицето ѝ сияеше като слънце, което се стори малко необичайно, а оттам и смуцаващо за Зед.

— Благодаря ти, че предложи да ни венчаеш, Зед. Благодаря ти! Двамата с Уорън искахме именно ти да водиш церемонията. Казах му, че ще го направиш, но Уорън искаше да те попита и да ти даде възможност да откажеш. Не мога да се сетя за нещо по—многозначително от това да те венчае Пръв магьосник.

Зед си помисли, че Вирна е хубава жена. Вярно, малко придирчива към порядки и тям подобни, поне на моменти, но несъмнено добронамерена. И упорита. Не я бе срам да изпълни някои от нещата, които я бе помолил Зед. А освен това очевидно изпитваше към Уорън топли чувства, освен че го уважаваше.

— Кога? — попита тя. — Кога мислиш, че би било подходящо?

Зед се намръщи.

— Вие двамата как мислите, дали бихте могли да изчакате първо да закуся?

На лицата им се появиха широки усмивки.

— Бяхме по—склонни на вечерна сватба — рече Вирна.

— Може би няма да е зле да организираме тържество — с музика и танци.

Уорън махна небрежно с ръка.

— Искахме да направим нещо, за да си отдъхнем всички от дългите тренировки.

— Да си отдъхнете? Колко време почивка си мислите, че...

— О, не, Зед! — Лицето на Уорън бе станало като робата му. — Не искахме да кажем, че ще... искам да кажа, ние пак ще... сам ...

— Няма нужда да зарязваме задълженията си — сложи край на несвързаното ломотене на Уорън Вирна.

— Просто си помислихме, че би било прекрасен повод всички заслужено да се повеселим една вечер. Няма да напускаме постовете си.

Зед прегърна с кокалеста ръка Вирна през раменете.

— Вие двамата можете да се веселите колкото време пожелаете. Ще ви разберем. Радвам се за вас.

— Това е чудесно, Зед — въздъхна Уорън. — Наистина ти...

Изведнъж в отвора на палатката се появи зачервеното лице на един от офицерите, който не си направи труда дори да извика, че влиза:

— Магъоснико Зорандер!

Веднага след него в палатката влетяха две от Сестрите.

— Прелате! — извика Филипа.

— Идват! — прекъсна я Фийби.

И двете жени бяха бели като платно и бяха на ръба на нервна криза. Сестра Фийби трепереше като мокро куче през зимата. Зед едва по—късно забеляза, че косата на Филипа бе опърлена от едната страна, а единият ръкав на роклята ѝ бе почерней. Двете сестри бяха от далечните постове, следящи за присъствие на родени с дарбата вражески съгледвачи.

Зед моментално разбра какъв е бил свистящият звук, който бе чул преди малко — далечни писъци.

Отнякъде долетяха предупредителни рогове от втори пост. Зед усети лека вълна от магия, минаваща през тялото му, така че бе сигурен, че ушите не го лъжат. Навън приглушеният съсък на огъня избухна във внезапна активност. Вадеха се оръжия, гасяха се огънове, запасваха се мечове, други биваха изваждани от ножниците си, цвилеха коне, подплашени от внезапно настъпилата паника.

Уорън стисна Сестра Филипа за ръката и започна да издава заповеди:

— Координирай фронта. Не допускай да ви видят — стойте зад третия рид. Поставете капаните на близко. Трябва да вдъхнем увереност на врага. Кавалерия?

Жената кимна.

— Разгърнати в две крила — вметна офицерът. — Но още не нападат — не искат да избягат много пред пехотата.

— Подпалете първия огън зад тях — веднага щом минат над заредените точки. Както сме тренирали — продължи с инструкциите Уорън и Сестра Филипа му отвърна с енергично кимане. Идеята бе да впримчат авангарда на кавалерията между непреодолими стени от силна магия. Тя трябваше да попадне точно в целта, ако искаха да имат надежда да пробият защитните щитове на врага.

— Прелате — все още задъхана изрече Фийби, — не можете да си представите колко са много. Скъпи Създателю, сякаш целият хоризонт оживя. Сякаш околните хълмове избълваха лава от хора срещу нас.

Вирна погали успокоително младата Сестра.

— Знам, Фийби. Знам. Но нали сме наясно какво трябва да правим.

Вирна вече подканяше двете Сестри да вървят и викаше другите си помощнички, когато наоколо наскачаха още офицери и завърнали се от оглед съгледвачи.

Едър брадат войник, плувнал в пот, влетя в палатката, едва дишайки.

— Нападат ни отвсякъде. Отвсякъде.

— Кавалерия с копия — достатъчно много, за да си пробият път и да останат живи, за да продължат атаката — викна към палатката друг войник, неуспял да скочи от коня си, бързайки да предаде на Зед новината.

— Стрелци? — попита Зед първите двама, дошли в палатката.

Брадатият поклати глава.

— Прекалено са далеч, за да може да се види. — Той вдъхна глътка въздух. — Но главата си залагам, че се крият зад щитовете на копиеносците.

— Без съмнение — рече и Зед. — Когато се приближат достатъчно, ще се разкрият.

Уорън сграбчи брадатия за ръкава и го издърпа след себе си извън палатката.

— Не се притеснявай, когато се разкрият, ще имаме какво да им покажем пред очите.

Другият войник също хукна да изпълнява задълженията си. За миг Зед се оказа сам в палатката си, осветена от сутрешното слънце. Бе студено утро. Което бе твърде вероятно да се превърне в кървав ден.

Пред палатката паниката се уталожи в последовател от отработени движения. Всеки си знаеше работата, при това добре. Повечето войници бяха калени в боя Д'Харанци. Зед се бе промъквал близо до вражеските част бе наясно с жестокостите, на които са способни войниците на Ордена, но Д'Харанците не им отстъпваха в нищо. Много поколения наред Д'Харанският народ се бе гордял с изключително жестоките си войници. През по—голямата част от живота си Зед се бе борил именно срещу тези Д'Харанци и гордостта им се бе оказала напълно основателна.

Чуваха се викове: „Хайде, хайде, хайде!“ Стори му се, че е гласът на генерал Рейбич. Зед се спусна към изхода, но бе принуден да спре пред буйната река от мъже, изляла се пред него.

Генерал Рейбич се закова точно пред входа.

— Зед, ти беше прав.

Зед кимна, очевидно не особено доволен от факта, че се бе оказал прав относно плановете на врага. Това сигурно бе единственият път, когато му се бе искало да греши.

— Разтурваме лагера — докладва генералът. — Няма да отнеме много време. Вече заповядах да се осигури надеждна охрана на каруците с припаси.

— Цялата армия ли е, или просто ни пробват с някой и друг отряд?

— Цялата кървава сган.

— Добри духове — прошепна Зед. Поне бяха успели да проиграят защитния сценарий. Бе се постарал да обучи родените с дарбата как да реагират при подобно нападение, за да не се окажат изненадани. Май нещата изглеждаха точно така, както им ги бе описал Зед; това щеше да помогне за укрепването на увереността им и да им вдъхне кураж. Денят зависеше изцяло от родените с дарбата.

Генерал Рейбич обърса с месеста ръка устата и лицето си и погледна на юг, към врага, който все още не се виждаше. На ранното утринно слънце рижата му коса изглеждаше огнена. Белегът, пресичащ цялото му лице, изпъкваше като вледенена бяла светкавица.

— Съгледвачите ни се отдръпнаха заедно с другите части. Няма смисъл да остават по постовете си, след като към нас върви целият Императорски орден.

В сивозелените му очи проблесна алчно пламъче.

— Ние сме стоманата, която ще ви брани, Зед. Днес ще покажем на тези копелета доста неща — както от стоманата, така и от магията.

— Но не прибързвайте да им показвате прекалено много в началото — предупреди го Зед.

— Нямам намерение тепърва да променям плановете ни. — надвика шума в лагера генералът.

— Добре. — Зед стисна за рамото един претичващ покрай палатката войник. — Ти. Трябва ми помощ. Би ли ми опаковал багажа, а, младеж? Трябва да говоря със Сестрите.

Генералът махна на младия войник да се заема за работа и онзи потъна в палатката на Зед.

— Съгледвачите докладваха, че частите на врага се събират от тази страна на река Дрън — точно както се на дявахме.

— Добре. Няма да се притесняваме, че ще ни обстрелват откъм фланговете — поне не откъм изток. — Зед плъзна поглед по кипналия лагер, в който всеки се бе заел здраво за работа. След малко се обърна отново към изнуреното лице на генерала. — Само навреме отведи хората ни в долината, генерале, за да не допуснем да бъдем обградени. Сестрите ще прикрият следите ни.

— Ще стигнем навреме, не се тревожи.

— Реката още не е замръзнала, нали?

Генералът поклати глава.

— Може би има достатъчно лед, за да се пързая по повърхността ѝ плъх, но ако го преследва вълк, ще потъне.

— Това ще им попречи да я прекосят. — Зед присви и на юг. — Трябва да се видя с Ейди и Сестрите. Нека добрите духове бъдат с теб, генерале. Няма да им се налага да ви пазят гърба — това е наша работа. Генерал Рейбич го стисна за ръката.

— Повече са, отколкото предполагаме, Зед. Поне два пъти повече. Ако съгледвачите не са сбъркали от ужас, може би дори три пъти повече. Мислиш ли, че ще можете да забавите такава огромна армия, докато се опитвате да ги примамите да обърнат атаката си срещу мен?

Планът бе да се примами врагът на север, като в същото време се стои извън обсега му — достатъчно близо, за да му потече слюнка, но не толкова, че да може да захапе. Пресичането на реката през този сезон би било непрактично за всяка армия от такъв калибър. С реката

от една страна и планините от друга армия като Императорския орден нямаше да може толкова лесно да обгради и превземе частите на Д'Харанската империя, превъзхождани числено десет—двадесет пъти.

Планът бе съобразен и с препоръката на Ричард да не се влиза в директна атака. Зед не можеше да прецени доколко е прав внукът му, но не бе толкова глупав, че да се хвърля презглава в отчаяно нападение.

Можеха да се надяват, че след като веднъж подмамят врага в този по—труден терен, където имаше по—благоприятни условия за защита, Орденът ще загуби част от предимството си и ще спре похода си напред. Станеше ли това, Д'Харанците щяха да започнат да ги изстребват поединично. Те не виждаха особен недостатък в малкия си брой. Напротив — този факт само засилваше волята им за победа.

Зед се отнесе нанякъде, представяйки си почернелите от хора бойни полета. Вече виждаше смъртоносната сила, която самият той възнамеряваше да освободи.

Освен това знаеше, че в битката нещата рядко вървят според предварителните планове.

— Не се притеснявай, генерале, днес Императорският орден ще даде първата си лепта от огромната цена, която ще плати заради агресията си в Новия свят.

Ухиленият генерал потупа Зед по рамото.

— Ти си добър човек.

Генералът се отдалечи, като пътъом продължи да дава заповеди и повика за коня си, докато вървеше, около него се насъбраха цял куп негови помощници.

Започна се.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Вдигнал ръце на хълбоците, Ричард се бе навел над търбуха на звяра.

— Е? — подвикна Ничи от коня си.

Ричард стоеше до едно щръкнало във въздуха ребро, което се извисяваше почти цял човешки ръст над главата му. Закри очи срещу искрящите слънчеви лъчи, докато оглеждаше набързо пустия хоризонт зад себе си. Погледна Ничи, чиято коса на фона на изгряващото слънце бе придобила цвят на мед.

— Бих казал, че е било дракон.

Когато кобилата ѝ започна да отстъпва встрани, отдалечавайки се от огромната купчина кокали, Ничи притегна юздите.

— Дракон — повтори тя вяло.

— От кокалите тук—там стърчеше по някое изсъхнало парче месо. Ричард прогони с ръка нападналия го облак мухи. Цялата местност бе изпълнена с тягостния мирис на разложено. Той излезе от гигантския гръден кош и посочи главата, свита в ложе от покафеняла трева. Имаше достатъчно място между ребрата, за да мине, без да се налага да застава странично.

— Познавам го по зъбите. Някога имах драконов зъб.

Ничи го изгледа подозрително.

— Е, каквото и да е, ако си се нагледал, по—добре да се махаме.

Погали Ричард избърса длани. Когато се приближи до коня животното изпръхтя и отстъпи назад. Явно не обичаше миризмата на смърт и нямаше доверие на Ричард, който ѝ бе позволил да се приближи толкова много до нея. Погали го по лъскавия черен врат.

— Спокойно, Момче — успокой го той. — Всичко е наред.

Когато видя, че Ричард вече е на седлото, Ничи обърна кобилата си и тръгна. Светлината на късния следобед хвърляше удължени, назъбени сенки под ребрата на мъртвия звяръ, които сякаш се протягаха към Ричард, мамеха го да се върне към призрака на някакъв ужасяващ край. Той хвърли поглед през рамо към тленните останки, врязани посред пусто, леко вълнисто тревисто поле, след това подкара коня си

в тръс, за да настигне Ничи. Не бе нужно да го пришпорва силно, за да напусне това обиталище на смъртта — животното с готовност се втурна в лек галоп.

През месеца, който Ричард бе прекарал с коня, двамата бяха свикнали един с друг. Жребецът проявяваше към него добронамереност, но не и искрени приятелски чувства. Ричард не бе достатъчно мотивиран, та да се опитва да постигне повече. Всъщност сприятеляването с коня бе последната му грижа. Ничи не знаеше дали двете животни са били кръстени преди, пък и като че ли не изглеждаше особено ентузиасирана да им търси имена, така че Ричард се обръщаше към черния жребец просто с „Момче“, а към сивата кобилата на Ничи с „Момиче“. И това го задоволяваше. Ничи не показва никаква реакция към инициативата му да кръщава конете — просто прие установената от него условност.

— Наистина ли мислиш, че е скелет на дракон? — попита Ничи, когато той я настигна.

Жребецът забави ход и доволен, че е отново при своите, потърка нос в хълбока на кобилата. Момиче едва обърна към него ухото си в отговор.

— Доколкото си спомням, на големина отговаря точно.

Ничи тръсна глава, за да отметне косата си назад.

— Говориш сериозно, нали?

Ричард смръщи чело в знак на объркването си.

— Нали го видя. Какво друго би могло да бъде?

Тя се примири с въздишка.

— Ами, мислех, че може би са костите на отдавна несъществуващо животно.

— С все още кръжащи около трупа му мухи? И останки от сухожилия тук—там по кокалите? Не, това не е древна форма. Едва ли е мъртво от повече от шест месеца — вероятно доста по—малко.

Тя отново го наблюдаваше с крайчеца на окото си.

— Значи в Новия свят наистина има дракони?

— Поне в Средната земя. Там, където съм израсъл аз, нямаше. Доколкото ми е известно, това са магически същества. А в Западната земя нямаше магия. Когато дойдох тук за пръв път ... видях червен дракон. Чувах, че се срещали много рядко. А сега бяха останали поне с един по—малко.

Тленните останки на звяра не я притесняваха особено, пък били те и на дракон. Ричард отдавна бе стигнал до извода, че колкото и да му се искаше да я фрасне с нещо тежко по главата, би имал по—голяма възможност да се измъкне от положението си, ако не ѝ се противопоставя. Непрекъснатата битка с противник изстисква силата на човек и шансовете му да измисли достоен начин за измъкване намаляват. Реши да държи мислите си съсредоточени върху най—важното за него.

Не можеше да се принуди да проявява приятелско отношение към Ничи, но се опита да не ѝ дава повод да се ядосва дотолкова, че да е готова да нарани Калан. Засега успяваше. Ничи и бездруго явно не бе от хората, които лесно изпадат в ярост. Когато нещо не ѝ харесваше, изпадаше в състояние на пълно безразличие, което сякаш успокояваше неясната ѝ омраза.

Най—сетне отново стъпиха на пътя, откъдето бяха забелязали бялото петно, което се бе оказало останки на дракон.

— Разкажи ми какво е да израснеш на място, където не съществува магия.

Ричард сви рамене.

— Не знам. За мен това си беше нормално. Просто то бе единственият живот, който познавах.

— И си бил щастлив? Да растеш без магия, имам предвид?

— Да. Бях много щастлив. — Лицето му отново въз върна намръщеното си изражение. — Защо питаш?

— И въпреки това се бориш за запазването на магията на света, за да имат възможност другите деца да растат с нея. Така ли е?

— Да.

— Ордена иска да освободи света от магията, за да могат хората да растат щастливи, без отровната мъгла на магията, дебнеща пред вратата им. — Тя го погледна. — Те искат децата им да растат, както си расъл ти. И въпреки това ти си срещу тях.

Това не бе въпрос, така че Ричард предпочете да не я пита нищо на свой ред. Поведението на Ордена не го вълнуваше. Замисли се за други неща.

Движеха се на югоизток по път, по който от време на време се мярваше някой и друг търговец. Днес се бяха разминали с усмивка с двама. Пътят, който следваше най—малкото съпротивление на

хълмистия терен, следобеда се бе насочил по на юг. Заобиколиха едно възвишение и в далечината Ричард мярна стадо овце. Скоро очакваха да се озоват в малко градче, където да попълнят запасите си от храна. Конете също имаха нужда от пресни количества зърно.

Зад лявото му рамо в североизточна посока се виждаха заснежените върхове на планини, обагрени в мека розова светлина на фона на вдигналото се над хълмовете привечно слънце. Отдясно се простираше Дивото. Недалеч оттатък града би трябвало да пресекат река Керн. Не бяха никак далеч от пустошта, където някога се бе намирала бариерата между двата свята.

Още малко и щяха да прекратят прага на Стария свят.

Макар вече да не съществуваше бариера, която да му попречи да премине безпрепятствено, при мисълта, че напуска Новия свят, се почувства потиснат. Напускаше света на Калан. Отдалечаваше се от нея все повече. Неистовата любов, която изпитваше към нея, изостряше сетивата му и той все по—болезнено усещаше отдалечаването ѝ.

Ничи извърна глава към него, вятърът разпиля русата ѝ коса.

— Говори се, че в Стария свят някога също живеели дракони.

Ричард се сепна от унеса си.

— Защо, вече няма ли? — попита той.

Тя поклати глава.

— А кога са изчезнали?

— Отдавна. Днес няма жив човек, който да е виждал дракон — включително Сестрите в Двореца.

Заслушан в ритмичния тропот на копитата, той се замисли над думите ѝ. Ничи му се стори благоразположена, така че той продължи:

— Знаеш ли защо са изчезнали?

— Мога да ти кажа само онова, което съм чела в книгите, ако ти е интересно. — Ричард кимна и тя продължи:

— По време на Голямата война, когато била издигната бариерата между Стария и Новия свят, магьосниците на Стария свят се опитвали да унищожат магията. А драконите не могат да съществуват без нея, така че също загинали.

— Но тук още съществуват.

— От тази страна на бариерата. Вероятно защото потискането на магията от страна на древните магьосници имало само локален, дори

само временен ефект. В крайна сметка магията все още съществува, така че те очевидно не са успели да постигнат желаните резултати.

Докато осмисляше думите на Ничи, със спомена за намерения драконов скелет в главата си, Ричард изпита някакъв неясен смут в душата си. — Ничи, мога ли да те попитам нещо — нещо сериозно, което касае магията?

Тя забави хода на коня си и го погледна.

— Какво те интересува?

— Колко време, мислиш, би могъл да съществува един Дракон без магия?

Тя се замисли за миг, но накрая въздъхна.

— Мога да ти отговоря единствено според онова, на което са ме учили за историята на драконите в Стария свят. Както знаеш, не винаги може да се вярва на неща, писани толкова отдавна. Така че отговорът ми е по—скоро научно допускане. Предполагам, че биха живели малко, може би няколко дни, а може и повече, но не много повече. Въпросът ти е един вид опростена версия на въпроса колко време живее риба, извадена от водата. Защо питаш?

Ричард прокара пръсти през косата си.

— Когато Хармониите бяха тук, на този свят, те изсмукаха магията. Цялата, или поне почти цялата магия бе отнета от света за известно време.

Тя отново насочи поглед към пътя.

— Според мен оттеглянето ѝ, поне за известно време, бе тотално.

Именно от това се страхуваше Ричард. Замисли се над отговора ѝ, съпоставяйки го с другата информация, която имаше.

— Не всички същества пострадаха от това. Ние например. В известен смисъл ние сме магически същества, но в същото време можем да живеем без магия. Чудя се дали съществата, които не могат да съществуват без магия, не са измрели, преди Хармониите да бъдат изгонени от света и магията да бъде върната.

— Магията не бе върната.

Ричард дръпна рязко юздите на коня си.

— Какво!

— Не и по начина, по който си мислиш. — Ничи се за въртя в кръг, за да застане пред него. — Ричард, макар да нямам пряка

информация за случилото се, трябва да ти кажа, че подобно нещо не би минало без последствия.

— Кажи ми каквото знаеш.

Тя смръщи чело в любопитство.

— Ти какво се запали изведнъж?

— Ничи, моля те, кажи ми какво знаеш за това?

Тя скръсти ръце върху седлото си.

— Ричард, магията е сложна материя, така че нищо не може да се каже със сигурност. — Тя вдигна ръка, за да попречи на пороя от въпроси да се излее отгоре ѝ. — До толкова обаче се знае със сигурност. Светът вече не е същият. И продължава да се променя.

— Магията не е просто част от този свят. Тя е връзката между двата свята. Това ясно ли ти е?

Предполагаше, че да.

— Случайно използвах магия, с която призовах духа на баща си от отвъдния свят. Пак с магия го прогоних обратно. Народът на Калните например използва магия, за да общуват с духовните си предци от татък воала, разделящ този свят от отвъдния. Трябваше да отида в Храма на ветровете, в друг свят, когато Джаганг бе изпратил онази Сестра да започне чумна епидемия, донесена от нея от там.

— И какво общо има между всичките тези неща?

— При тях е била използвана магия, за да се свържат двата свята.

— Да. Но има и още нещо. Тези светове съществуват, но зависят от този свят, за да бъдат дефинирани, не е ли така?

— Искаш да кажеш, че животът е създаден в този свят и след смъртта душите биват отвеждани от Пазителя в отвъдния.

— Да. Но не само това. Не виждаш ли връзката.

Ричард започваше да се заплита. Не бе прекарал целия си живот в изучаване на магията.

— Хванати сме между двете реални?

— Не съвсем. — В сините ѝ очи проблесна напрежение. Изчака погледът му да се съсредоточи върху нейния, после което вдигна ръка, за да подчертае важността на думите си. — Магията свързва двата свята. Когато тя отсява, другите светове не само се отдалечават от нас, но и силата им в нашия свят отслабва. Разбираш ли?

Ричард почувства как настръхва.

— Искаш да кажеш, че другите светове оказват по—малко въздействие, като ... като дете, което е пораснало и родителите му имат по—малко въздействие върху него?

— Да. — В отслабващата светлина очите ѝ изглеждаха по—сини от обикновено. — Колкото повече се отдалечават световите, толкова повече приличат на дете, което е пораснало и напуска дома си. Но има още нещо. — Тя едва забележимо се наведе напред на седлото си. — Нали разбираш, другите светове съществуват само във връзката им с живота — с този свят. — В този момент тя му заприлича точно на онова, което бе: сто и осемдесет годишна магьосница. — Дори може да се каже — прошепна с призрачен глас, — че без магията, която свързва тези светове с нашия, другите престават да съществуват. Ричард преглътна.

— Искаш да кажеш, че точно както детето пораста и напуска дома си, родителите стават все по—малко значими в неговия живот. Докато постепенно остаряят и умрат, макар някога да са били жизнени и силно обвързани с него, когато вече престанат да съществуват, той продължава да живее без тях.

— Точно така — изсъска тя.

— Светът се променя — почти на себе си прошепна той. — Не остава същият. Именно това иска Джаганг. Исква магията и другите светове да престанат да съществуват, за да може да притежава този.

— Не — тихо го прекъсна тя. — Той иска това не за себе си, а за човечеството.

Ричард понечи да се възпротиви на думите ѝ, но се удържа. Ничи продължи:

— Познавам Джаганг. Познавам начина му на мислене. Може да обича да разрушава, но дълбоко в сърцето си той вярва, че прави това не за себе си, а за човечеството.

Ричард не ѝ вярваше особено, но не виждаше смисъл да спори с нея. При всички случаи при всичките тези промени съществата като драконите щяха вече да са измрели. Твърде бе възможно тези бели кости да са принадлежали на последния червен дракон на света.

— Поради неща като Хармониите е възможно светът да се е променил невъзвратно до такава степен, че магическите същества да са измрели — допълни тя и плъзна поглед по пустата, мрачна земя. — В променящия се свят, който ти описвам, магията, дори тази като

нашата, скоро ще бъде унищожена. Сега разбираш ли? Без тази връзка с другите светове те ще престанат да съществуват, магията няма да се възроди в поколенията на родените с дарбата.

Едно бе сигурно — когато му дойде времето, той ще унищожи Ничи.

Докато се отдалечаваха, Ричард хвърли поглед към скелета, подобен на който вероятно никога повече нямаше да види.

Стъпиха в града доста подир мръкнало. Ричард попита случаен минавач за името и разбра, че мястото се казва Хълмистият град заради местоположението си сред множество плавни възвишения. Беше тихо и спокойно градче, закътано в почти забравен край на Средната земя, опряло гръб в пустошта, където някога се бе издигала бариерата, непрекосявана от никого. Населението отглеждаше пшеница и овце за търговия, като запазваха малки стада и ниви и за прехраната си.

В града можеше да се влезе по един път, идващ от изток, откъм Ренуолд, както и по още няколко северни пътища. Хълмистият град бе търговско средище, събираше предприемчиви хора от Ренуолд, племената на Ди—Го, търгуващи предимно в този най—близък им град, и на север и на изток. Ренуолд, разбира се, вече не събираше. Императорският орден го бе сравнил със земята, когато по улиците му обикаляха единствено раците на миналото, обитателите на Дивото нямаше сега с кого да търгуват. Хората от градовете и селата, които идваха на пазар в Хълмистия град, също щяха да почувстват вреда. За самия град също настъпваха трудни времена.

Ричард и Ничи произведоха малка сензация. Сега, когато Ренуолд не съществуваше, идването на чужденци се смяташе за събитие. Двамата бяха уморени. Градът разполагаше с хан, но вътре се пиеше здраво, а Ричард не искаше да се забърква в подобен род проблеми. В другия край на града откриха прилична на вид плевня, чийто собственик им предложи да преспят в сламата срещу сребърно пени на човек. Нощите бяха станали студени и сламата щеше да представлява по—уютно убежище от режещия вятър, така че Ричард плати на човека исканата сума, плюс още три пенита, за да се погрижи за конете им. Неразговорливият собственик остана толкова доволен от допълнителната печалба, че предложи на Ричард да излъска и обувките им.

Когато Ричард му благодари и учтиво отказа предложението му с извинението, че двамата с Ничи са много уморени, човекът за пръв път се усмихна и каза:

— В такъв случай отивам да се погрижа за конете ви. Надявам се двамата със съпругата ви да се наспите добре. Лека нощ.

Ричард последва Ничи по дървената стълба в дъното на помещението. Вечеряха сухоежбина, седнали в сламата, заслушани как собственикът на плевнята храни и пои конете им. Размениха само по няколко думи, пъгнаха се под завивките и заспаха. Когато се събудиха малко след зазоряване, бяха посрещнати от малка делегация кльоцави хлапета и изпосталелите им родители, дошли да видят „богатите“ пътешественици. Конете, явно несравнимо по-добри от всички, минавали напоследък през градчето, бяха станали причина за слухове и размисъл.

Ричард поздрави хората, но в отговор получи само празни погледи. Когато двамата с Ничи се запътиха към близката бакалия няколко олющени сгради по—надолу, тълпата ги последва, сякаш в града бяха пристигнали Крал и Кралица и всеки искаше да види как си прекарват деня такива високопоставени особи. Пред процесията хвърчаха козли и хлапета. Крава, хрупача кафеникавата — рева край съседно магазинче, спря заниманията си, за да хвърли един поглед. Петел, възкачил се на една ограда, разпери отегчено крила.

Когато по—нахаканите деца се осмелиха да ги попитат кои са, Ничи им отвърна, че са най—обикновени пътешественици, мъж и жена, които търсят работа. Новината бе посрещната с недоверчиви погледи. Ничи, облечена в изисканата си черна рокля, им приличаше на Кралица, която си търси кралство. Ричард им се струваше не по—малко представителен.

Когато едно по—голямо момче ги попита къде ще си търсят работа, тъй като в Хълмистия град не се намирала много, Ничи отвърна, че отиват в Стария свят. Някои от родителите грабнаха децата си и бързо се отдалечиха. Част от другите обаче продължаваха да ги следват плътно.

Когато Ричард влезе в бакалията, възрастният собственик учтиво разгони хората от вратата на магазина. Отвътре Ричард забеляза, че в негово отсъствие местните набират повече смелост, започват да протягат ръце към Ничи, да просят пари, лекарства, храна. Тя стоеше

сред тълпата и се интересуваше какви проблеми имат, как живеят. Обиколи тълпата и огледа внимателно децата. На лицето бе изписано онова изражение, което Ричард никак не обичаше.

— Какво ще обичате? — попита собственикът.

Вместо да му отговори, Ричард на свой ред попита:

— Какви са тези хора?

Той погледна през искрящо чистия прозорец и видя жена напред тълпата да говори на хората за любовта на Създателя към тях. Всички я слушаха зяпнали, сякаш тя бе Добрият дух, дошъл да ги утеши.

— Ами всякакви — отвърна магазинерът. — Повечето дойдоха от Стария свят след падането на бариерата. Някои са местни безделници — пияници и други подобни, които предпочитат да просят или крадат, вместо да работят. Когато тръгна вълната от преселници от Стария свят някои от нашите тръгнаха с тях. Имаше търговци и всякакви хора, които имаха нужда да пазят стоката си и знаеха, че ако проявяват достатъчно щедрост към тази сган ще пътуват по—сигурно. Част от тези отвън са несретници, претърпели някакви нещастия — вдовици с деца, които не могат да си намерят съпруг или разни такива. Някои наемам да ми помагат, когато има работа, ама повечето са лентяи.

Ричард тъкмо се канеше да подаде на мъжа списък с нужните им продукти, когато през вратата се плъзна Ничи.

— Ричард, трябват ми малко пари.

Вместо да спори с нея, той ѝ подаде кесията. Тя бръкна и извади шепата златни и сребърни монети. Очите на магазинера щяха да изскочат от орбитите, като видя колко пари има в шепата ѝ. Тя въобще не го забеляза. Ричард я гледаше зяпнал как раздава парите на тълпата. Към нея се протягаха ръце. Глъчката ставаше все по—силна. Някои избягаха с онова, което бяха успели да докопат.

Ричард отвори кесията, за да види колко пари са им останали. Не бяха много. Направо не можеше да повярва на постъпката ѝ. Нещо не се връзваше.

— Ще взема ечемичено брашно, овес, ориз, бекон, малко леща, сухари и сол — изреди той пред застиналия в очакване собственик.

— Без овеса, другото го имам. По колко ще искате?

Ричард се опитваше да сметне наум. Чакаше ги дълго пътуване, а Ничи току—що бе пропиляла повечето им пари. А и почти бяха

привършили запасите си.

Остави шест сребърни монети на щанда.

— Като за толкова пари. — Той свали раницата от гърба си и я сложи до парите.

Мъжът прибра парите и въздъхна при мисълта как без малко не направи сделката на годината. Започна да смъква продуктите от една лавица и да ги подрежда в раницата. През това време Ричард поръча още някои дреболии, а които се сети. Плати още едно пени.

Накрая му останаха само няколко сребърни пенита и две сребърни крони. Злато нямаше. Ничи бе раздала повече пари, отколкото тези хора изобщо бяха виждали през живота си. Притеснен как ще си набавят продукти за в бъдеще, Ричард метна раницата на гърба си, след като магазинерът приключи, и изскочи навън, за да се опита да възпре Ничи.

Тя тъкмо държеше лекция за любовта на Създателя към всеки един човек и молеше хората да простят за жестокостите на безсърдечните и бездушни хора, когато подаде последната златна монета на един беззъб небръснат мъж. Той ѝ се ухили в знак на благодарност и облиза напуканите си устни. Ричард знаеше с какво ще ги овлажни. Към нея останаха протегнати още и още ръце.

Притеснен, Ричард я сграбчи за ръката и я дръпна назад. Тя се обърна към него.

— Трябва да се върнем в плевнята — каза тя.

— И аз така мисля — отвърна Ричард, като едва сдържаше гнева си. — Да се надяваме, че собственикът вече е приключил с конете и можем да тръгваме.

— Не — рече тя с мрачен поглед, изпълнен с решителност — Трябва да продадем конете.

— Какво! — Ричард примигна, изпълнен със смесено чувство от гняв и учудване. — Мога ли поне да те попитам защо?

— За да споделим онова, което имаме, с онези, които нямат нищо.

Ричард остана без думи. Просто я погледна. Какво ще правят без коне? Този въпрос само за миг занима съзнанието му, след което си даде сметка, че всъщност изобщо интересува кога ще пристигнат там, накъдето го води. Но пък трябваше да носят всичко на гръб. Той бе

водач и бе свикнал да ходи с раница на гърба, така предполагаше, че ще се справи. Въздъхна дълбоко и се посочи към плевнята.

— Трябва да продадем конете. — рече той на собственика.

Мъжът смръщи чело, огледа двете животни, после отново се обърна към Ричард. Стоеше като гръмнат.

— Това са прекрасни силни животни, господарю. Никъде в околността няма такива.

— Вече има — намеси се Ничи.

Той я погледна притеснено. Повечето хора изпитваха притеснения, когато трябваше да я погледнат — или поради изумителната ѝ красота, или поради хладното ѝ, стряскащо присъствие.

— Не мога да платя колкото струват подобни коне.

— Не сме го и искали от теб — отвърна Ничи. — Искрахме само да ти ги продадем. Трябва да ги продадем. Ще вземем толкова, колкото можеш да си позволиш.

Очите на мъжа се лутаха между двамата чужденци. Ричард виждаше, че човекът се притеснява да ги измами по такъв начин, но, от друга страна, не може да измисли как да отклони предложението им.

— Мога да платя само четири сребърника за двата.

Ричард знаеше, че животните струват десет пъти по толкова.

— И такъмите — добави Ничи.

Мъжът се почеса по главата.

— Мога да добавя най—много още един сребърник, но това наистина е всичко, което имам. Съжалявам, знам, че струват много повече, но ако наистина сте решили да ги продадете точно на мен, това е всичко, с което разполагам.

— Има ли в града човек, който би могъл да ги купи за повече? — попита Ричард.

— Не ми се врява, но да ти кажа истината, синко, няма да ви се разсърдя, ако пообиколите и поразпитате. Не съм измамник и знам, че човек не би могъл да нарече продажбата на тези прекрасни животни с всичките им такъми друго освен измама.

Мъжът продължаваше да хвърля погледи на Ничи, явно подозирайки, че нещата са извън обсега на Ричард. Напрегнатите ѝ сини очи можеха да накарат всеки, пречил се пред тях, да потръпне.

— Приемаме предложението ти — обяви тя без капка колебание или несигурност. — Убедена съм, че сделката е честна.

Мъжът въздъхна притеснено.

— Нямам толкова пари у мен. Ще отида до къщи да взема. — Той посочи с пръст през рамо. — Ей там, отатък плевнята, ако бъдете така любезни да ме изчакате.

Ничи кимна и той забърза нататък, не толкова поради желанието си да осъществи сделката, помисли си Ричард, колкото нетърпелив да се махне от погледа на Ничи.

Той се обърна към нея, усети как лицето му пламва.

— За какво е всичко това? — През полуотворената врата на плевнята забеляза, че тълпата от хора, които ги бяха последвали, още не са се разотишли.

Тя не обърна внимание на въпроса му.

— Събирай си багажа — каквото можеш да носиш. Щом се върне човекът, тръгваме.

Ричард отмести гневния си поглед от нея. Тръгна да си събере багажа, оставен до седлото на Момче, и започна да напъхва всичко, което можа, в раницата. Върза меховете за вода на кръста си, а самарите на конете метна на раменете си. Беше сигурен, че собственикът на плевнята няма да протестира, че не е получил самара заедно с другите неща. Докато той правеше всичко това, Ничи напъха част от нещата в своята раница — колкото можеше да носи. Когато мъжът се върна с парите, ги подаде на Ричард. Ничи протегна ръка.

— Аз ще ги взема.

Той още веднъж погледна Ричард, после ѝ ги даде.

— Добавих и сребърните пенита, с които ми платихте. Това е всичко, което имам, кълна се.

— Благодаря — отвърна Ничи. — Много щедро от страна да споделиш собствеността си с другите. Така желал Създателят.

Без да каже нито дума повече, Ничи се обърна и излезе от сумрачната плевня.

— Така постъпвам аз — измърмори човекът. — Създателят няма пръст в тая работа.

Навън Ничи започна да раздава парите, които току—що бе взела за конете. Хората се блъскаха около нея, докато тя им говореше, разпитваше ги. След малко потъна зад ъгъла на плевнята.

Ричард потупа Момче по челото, намести самара на рамото си и се извърна към изуменото лице на съдържателя. Двамата се спогледаха безпомощно.

— Надявам се ти е добра съпруга — накрая рече мъжът.

Ричард искаше да му каже, че Ничи е Сестра на мрака, че той е неин пленник, но накрая реши, че няма смисъл. Ничи му бе дала ясно да се разбере, че той е Ричард Сайфър, нейният съпруг, а тя е Ничи Сайфър, съпругата му. И го бе предупредила да се придържа към тази история — заради Калан.

— Просто е щедра — отвърна Ричард. — Затова се ожених за нея. Обича да помага на хората.

Ричард чу женски плач и крясъци. Хукна към полуотворената врата и изскочи навън. Наоколо нямаше никого. Изтича към ъгъла, откъдето се чу викът. Шестима мъже бяха повалили Ничи на земята, едни я налагаха с юмруци, докато тя безпомощно размахваше ръце. Други я опипваха, търсейки кесия с пари. Биеха се помежду си за парите, които не бяха спечелили, преди още да ги вземат от ръцете ѝ. Наоколо в кръг се бяха насъбрали жени, мъже и деца — лешояди, очакващи плячката си.

Ричард разби кръга зяпачи, сграбчи най—близкия от шестимата за яката и го метна назад. Беше кльощав и направо излетя във въздуха, след малко се блъсна в стената на плевнята. Цялата сграда се разтресе. Ричард ритна втория в ребрата, като го претърколи през Ничи в прахта. Третият вече се бе изправил и замахваше към Ричард. Ричард хвана първия и му нанесе такъв удар, че онзи изкрещя. В този миг всички се разхвърчаха на различни страни. Ричард погна единия, но Ничи внезапно се хвърли и го спря.

— Ричард! Не!

В яростта си да настигне мъжете той едва не я удари в лицето, но в следващия миг разбра, че е тя и отпусна юмруци, загледан гневно в тълпата.

— Моля те, господарю, моля те, господарке, имайте милост към бедните. Ние сме едни разтерзани чеда на Създателя. Имайте милост!

— Вие сте банда обирджии! — изкрещя Ричард. — Да крадете от човека, който ви се притича на помощ!

Той понечи да ги подгони, но Ничи успя да го удържи.

— Ричард, не!

Хората се разбягаха като мишки пред котка. Ничи пусна юмруците му. В следващия миг той забеляза кръвта по устните ѝ.

— Какво ти става? Раздаваш пари на хора, които по—скоро ще те оберат, вместо да изчакат да им дадеш доброволно каквото можеш?

— Достатъчно. Няма да стоя тук и да те слушам как ръсиш обиди по адрес на чадата на Създателя. Кой си ти, че да ги съдиш? Кой си ти, ситият, та да им казваш кое е право? Нямах представа през какви мъки минават тези хора и въпреки това бързаш да ги съдиш.

Ричард си пое дъх, за да се успокои. Напомни си още веднъж кое е най—важното, което не бива да забравя. Напомни си, че с действията си всъщност не брани Ничи, а някой друг.

Извади една риза от раницата си, намокри я с вода от извора, висящ на кръста му, и внимателно изтри кървящата уста и брадичка. Тя трепна, но го остави да почисти раната.

— Не е дълбока — рече ѝ той — Само цепнатина на повърхността на устната ти. Стой спокойно.

Тя го остави да подхване главата ѝ с едната си ръка, като с Другата почистваше кръвта по останалата част от лицето ѝ.

— Благодаря ти, Ричард — колебливо рече след малко. — Още малко и единият щеше да ми пререже гърлото.

— Защо не използва своя Хан, за да се защитиш?

— Забрави ли вече? За да го направя, трябваше да отнема силата от магията, която ме свързва с Калан и я държи жива.

Той се вгледа в сините ѝ очи.

— Май бях забравил. В такъв случай, благодаря ти, че се въздържа.

Ничи не каза нито дума, докато не оставиха града зад себе си, натоварени с целия си багаж. Въпреки студения ден скоро по челото му изби пот.

Накрая не издържа:

— Имаш ли нещо против да ми кажеш за какво беше всичко това?

Тя смръщи чело.

— Хората имаха нужда от помощ.

Ричард се почеса, за да си даде време да обуздае чувствата си.

— И ти реши да им дадеш всичките ни пари?

— Нима си такъв егоист, та не желаш да споделиш каквото имаш с другите? Нима си такъв егоист, та да искаш гладните да умрат от глад, голите — от студ, болните — от болести? Нима тези пари означават за теб повече от живота на хората?

Наложи се да прехапе бузата си от вътрешната страна, за да сподави гнева си.

— А конете? Ти буквално ги подари.

— Това бе всичко, което можеше да вземем за тях. Хората бяха в нужда. При дадените обстоятелства бе най—доброто, което можахме да направим. Постъпихме така, както ни подсказаха най—благородните ни намерения. Бяхме длъжни да не проявяваме толкова егоизъм и с готовност да разделим с хората каквото имаме.

— В посоката, накъдето вървяха, през някогашната пустош, от която никой не се бе завърнал, не минаваше път.

— Това, което имахме, ни беше нужно — рече той.

Ничи го погледна в очите.

— Има някои неща, които трябва да научиш, Ричард.

— Нима.

— Ти си се родил с късмет. Имал си възможности, за каквито обикновените хора не биха могли и да мечтаят. Искам да видиш при какви условия живеят те, как са принудени да се борят за троха хляб. Когато живееш като тях, ще разбереш защо Ордена е толкова необходим, защо той е единствената надежда на човечеството. Когато стигнем там, накъдето сме тръгнали, няма да имаме нищо. Ще бъдем също като всичките тези нещастни хора, живеещи в този сбъркан свят — с нищожни шансове за оцеляване. Нямах представа какво е да живееш по този начин. Искам да разбереш, че съчувствието на Ордена помага на обикновения човек да запази достойнството си.

Ричард заби поглед в пустошта, ширнала се пред него. Сестра на мрака, която не може да използва силата си, и магьосник, комуто е забранено да прибегва до своята. Каза си, че не биха могли да бъдат по—обикновени от това.

— Мислех, че ти си, която искаш да се учиш.

— Но в същото време съм ти и учител. Учителите по някога научават повече, отколкото техните ученици.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Зед чу далечния звук на рог и вдигна глава.

Врекна сили и се окопоти. Бе, меко казано, изпълнен с ас, загубен в един почти напълно лишен от чувствителен свят. По уговорка роговете известяваха приближава на приятелски части. Вероятно бяха патрулиращи групи или пък внасяха още ранени.

Установи, че лежи на земята с проснати встрани крака. Оказа се, че е спал, положил глава върху косматите гърди на леден труп. В отчаянието си се сети, че до последно се бе опитвал да прилага всичките си умения, за да изцери раните на тежко ранения войник. Изпълнен с внезапна мъка, но и с отвращение, се отблъсна от тялото и се изправи.

Разтърка очи, сякаш да разсее не само обгръщащата го отвън тъмнина, но и тази, която изпълваше душата му. Бе прекрачил оттатък болката. Във въздуха висеше плътна като мъгла остра миризма. Всичко смърдеше с тежката, спираща дъха воня на кръв. Долината бе осеяна с огнища, забулени в оцветена в оранжево мъгла. Стоновете на ранените се надигаха откъм просмуканата с кръв земя и се понасяха из вкочанения нощен въздух. В далечината се чуваха болезнени писъци. Щом Зед прокара ръка през челото си, разбра, че ръкавиците му са подгизнали от кръвта на хората, които се бе опитвал да лекува. Не можеше да помогне на всички.

Недалеч се виждаше огромна купчина разпилени останки на дървета, взривени от врага. Имаше трупове, разкъсани, затрупани или пронизани от някои по—големи късове. Бяха го направили две от Сестрите на Джаганг тъкмо по здрач, когато Д'Харанските части се събираха в долината, мислейки си, че битката е свършила. Бяха я приключили Зед и Уорън, като повалиха въпросните две Сестри с магьоснически огън.

По тъпата болка в главата си Зед разбра, че не е спал повече от няколко часа. Сигурно бе среднощ. Минаващите покрай него хора го бяха оставили да поспи — а може би го бяха взели за мъртъв.

Първия ден всичко се бе развивало по план. През нощта битката бе продължила спокойно, със сравнително леки схватки, след което на зазоряване бе избухнала с пълна сила. С падането на нощта на втория ден всичко бе свършило. Зед се огледа и си каза, че вероятно е така — поне засега.

Бяха успели да проникнат в долината и да подмамят Ордена да ги последва, отдалечавайки го от входа към Средната земя — но на ужасна цена. Всъщност нямаха голям избор, ако искаха да имат някаква надежда за и да не им позволяват безпрепятствено проникване в Средната земя. Поне засега Ордена бе отклонен, но Зед нямаше представа колко време ще удържат положението.

За жалост на този етап победата бе в ръцете на враговете.

Зед се огледа. Не беше толкова лагер, колкото място, където всички се бяха строполили в изтощение. Тук—там от земята стърчаха копия и стрели. Докато Зед се занимаваше с ранените през тази и миналата нощ, над него бе валил дъжд от стрели. През деня той бе изчерпал цялата си сила, бе се раздал напълно. Онова, което бе започнало като умело, премерено, фокусирано използване на способностите му, в крайна сметка се бе изродило в магьоснически еквивалент на необузdana кавга.

Зед се изправи на крака, притеснен от далечния тропот на коне. Нов вой на рогове предупреди да се внимава със стрелите и копията, понеже приближават приятелски части. Тропотът като че бе от прекалено много коне, за да са на патрул. Зед се опита да напегне сили, за да усети дали има присъствие на магия, което да му подсказва дали звуците на рогове са истински. В мъглата на умората си не се бе сетил да го направи по—рано. Ето как се стигаше до смъртта — като не се обръща внимание на такива подробности.

Навсякъде се щураха хора, носеха провизии, вода, лени платна за превръзки или съобщения и рапорти. Тук-там по някоя Сестра се грижеше за ранен. Мъже потягаха фургони и принадлежности, в случай че се наложи да тръгне внезапно. Имаше хора, които просто си седяха и гледаха с празни погледи. Други се движеха като в унес. Беше тъмно и нямаше добра видимост, но Зед виждаше достатъчно, за да разбере, че всичко е осеяно с трупове ранени или останали без сили войници. Догаряха огън — някои от тях с обикновени червеникави пламъци издигащи се от горящи каруци, други — неестествените

зелени сияния, издаващи присъствие на магия. Освен хората по земята лежах и коне, неподвижни и без жизнени, с разкъсани от жестоки рани тела. Бойните полета всеки път бяха различни, но всички битки винаги си приличаха. Настъпваше моментът на безпомощния шок. От младостта си помнеше стипчивата миризма на кръв и смърт, примесена с лепкав дим. Беше все същото. Спомни си как и преди по време на битки си бе мислил, че светът е подивял. Така му се стори и сега.

Тропотът на копита приближаваше. Врявата бе доста силна, но не можеше да се прецени какво точно става. От дясната си страна забеляза жена, която пълзеше към него. Разпозна силуета на Ейди. Зад нея си проправяше път в бъркотията друга фигура, вероятно на Вирна. Още малко по—нататък мярна и капитан Мейферт, застанал пред генерал Лейден, който очевидно му даваше инструкции. Двамата мъже едновременно се извърнаха в посока към шума.

Зед присви очи в здрача и в далечината забеляза войници, пристъпващи пред взвод кавалеристи. Мъжете махаха с ръце като за поздрав. Тук—там се чуваше по някое бодро подвикване. Мнозина бяха видели Зед и се насочиха към него. Като Пръв магьосник той бе станал притегателен център за всички. Д'Харанците, в отсъствието на Ричард, разчитаха на Зед да бъде тяхната магия срещу магия. Сестрите също се осланяха на него и на опита му в отвратителното изкуство на използване на магия по време на война.

На фона на трепкащата пелена от пламъци, които все още горяха неконтролируемо, Зед се вгледа в колоната конници, приближаваща решително напред. Ризниците, оръжията и лъснатите им ботуши хвърляха отблясъци на фона на кладите от запалени каруци и барикади. Тътнещата колона не се спираше пред нищо, очакваше хората сами да се отстраняват от пътя. Най—отпред, окачени на върховете на идеално изправени копия, плющяха триъгълни бойни флагове. Студеният нощен вятър развяваше мирис на каша и хоругви. Кървавата земя се тресеше под копитата на хиляди коне. Те продължаваха да напредват — сякаш са зомбита, напуснали гробовете си. Оранжевият и зелен пушек, извиващ се иззад призрачната светлина на огньовете, се разцепи на две, за да отвори път на колоната конници, носещи се през лагера в лек галоп.

Изведнъж Зед позна предводителя им.

— Добри духове ... — прошепна той на глас.

Яхнала изправена огромен кон, начело на колоната яздеше жена в кожена униформа, с развята на гърба ѝ кожена наметка, подобно яростно знаме.

— Беше Калан.

Дори от разстояние Зед видя иззад лявото ѝ рамо да стърчи хвърлящата отблясъци сребърно—златна дръжка на Меча на истината.

Плътта му се вледени, внезапно залята от неудържим ужас.

Усети ръка на рамото си и видя до себе си Ейди, напълно белите ѝ очи бяха приковани от гледката, която виждаше само чрез дарбата си. Вирна все още си проправяше път през ранените. Капитан Мейферт и генерал Лейден се спуснаха след нея.

Колоната се точеше зад Калан докдето поглед стигаше. Продължаваха напред, събирайки по пътя си тълпа от радостни войници. Зед махна с ръка, след като всички бяха тръгнали към него, за да го види и Калан, но разбра, че тя го бе гледала през цялото време.

Конете се заковаха пред него и тутакси се заеха да пръхтят, да рият с копита и да мятат защитените си в метални брони глави. Топлият им дъх се връзваше в ледения дъх, от ноздрите им се вдигаше пара. Мощните им мускули трепкаха под лъскавата им козина, докато краката им биеха земята. Енергичните животни стояха в готовност, размахвайки опашки.

Калан плъзна наоколо изпитателен поглед. От всички посоки се стичаха мъже. Всички гледаха в изумление, конниците бяха Галеанци.

Калан временно бе заместила на Галеанския трон природената си сестра Сирила, докато тя се възстанови — ако изобщо това бе възможно. Природеният брат на Калан Харолд, бе командващ Галеанската армия и не желаеш да носи корона, тъй като чувстваше, че е по—полезен щ родината си като войн. Във вените на Калан течеше Галеанска кръв, макар че при Изповедниците въпросите на произхода не бяха от значение. Но не и за Галеанците.

Калан праметна крак над гривата на коня и скочи на земята. Ботушите ѝ отекнаха като мощен гръм, оповестяващ завръщането на Майката Изповедник. Кара, все в червената си униформа, наметната с подобно на Калановото вълче наметало, също скочи от коня си.

Изнурените от боя войници, насъбрали се около новодошлите, в миг притихнаха. Това не бе просто Майката Изповедник. Беше

съпругата на Господаря Рал.

За миг, докато се бе втренчил в зелените ѝ очи, Зед си помисли, че тя ще скочи в прегръдката му и ще избухне в безпомощен плач. Сбърка. Калан свали ръкавиците си.

— Докладвай.

Беше облечена с черна кожена ризница, запасала кралския Галеански меч на хълбока си и окачила дълъг нож на колана си. Гъстата ѝ коса се спускаше като водопад над наметалото от вълча кожа, наметнато върху черна вълнена пелерина. В Средната земя дължината на женската коса показваше ранг и обществен статус. Никоя жена в Средната земя нямаше по—дълга коса от Калан. Но онова, от което Зед не можеше да отмести поглед, бе дръжката, стърчаща иззад лявото ѝ рамо.

— Калан — прошепна той и пристъпи към нея. — Къде е Ричард?

Болката, която бе съзрял в онзи кратък миг, изведнъж бе изчезнала. Калан хвърли бърз гневен поглед към Вирна, която все още си проправяше път към тях. В следващия миг Зед видя очи, в които гореше зелен огън.

— Врагът го залови. Докладвай.

— Врагът? Какъв враг? — Калан отново стрелна с очи Вирна. Силата на погледа ѝ накара Прелата да изпъне гръб и да забави ход. След малко вниманието на Майката Изповедник отново падна върху Зед. Погледът ѝ поомекна, явно от съчувствие към мъката, изписана на лицето му.

— Отведе го една Сестра на мрака, Зед. — Краткият миг топлота в гласа и очите ѝ угасна и тя отново сложи на лицето си студената, непробиваема маска на Изповедник. — Бих искала да ми докладваш за състоянието на нещата тук, ако обичаш.

— Заловила го е? Но... но той добре ли е? Имаш предвид, че го е взела като пленник? Откуп ли искат? Добре ли е той?

Тя посочи отстрани на устата си и той едва сега забеляза, че има подутина.

— Доколкото знам, е добре.

— Каж ми какво става? — Зед хвърли във въздуха кокалестите си ръце. — Какво иска? Какво възнамерява да прави тя?

Вирна най—сетне се добра до тях и застана отляво на Зед. Капитан Мейферт и генерал Лейден също дотърчаха и застанаха до Ейди, отдясно на Зед.

— Каква Сестра? — попита Вирна, все още задъхана.

— Каза, че го заловила някаква Сестра. Как се казва?

— Ничи.

— Ничи... — ахна капитан Мейферт. — Господарката на смъртта!

Калан го погледна.

— Именно. А сега някой би ли благоволил да ми докладва за положението.

В гласа ѝ се усещаше ясно както власт, така и ярост. Капитан Мейферт вдигна ръка на юг.

— Майко Изповедник, Императорският орден, цялата армия тръгнаха от Андерия. — Той се почеса по челото се мъчеше да мисли. — Вчера сутринта, струва ми се. Искахме да ги подмавим насам, в долината. — продължи Зед. — Идеята ни беше да ги изведем от открито поле, където нямаше как да ги контролираме, и да ги подмавим насам в долината, където шансовете ни да отвърнем на удара им бяха по—големи.

— Знаем — намеси се отново капитан Мейферт, — Че би било фатална грешка да ги оставим да преминат през нас и да се изсипят в Средната земя. Трябваше да ги принудим да действат, за да предотвратим изливането на могъществото им върху населението. Трябваше да им отвлечем вниманието и да ги изтощим. Единственият начин да го направим, бе като ги принудим да ни последват, за да ги изведем от откритата местност, където имаха безусловно предимство, за да се озовем тук, където силите ни биха се изравнили.

Калан кимна, погледът ѝ продължаваше да изследва мрачната сцена.

— Какви са загубите ни?

— Струва ми се около петнадесет хиляди — каза капитан Мейферт. — Но това е само предположение. Може и да са повече.

— Нападнали са ви откъм фланговете, нали. — Не звучеше като въпрос.

— Точно така, Майко Изповедник.

— Какво се обърка?

Галеанските части зад нея представляваха мрачна стена от кожа, ризници и стомана. Офицери с напрегнати очи не изпускаха нито една дума и нито едно движение.

— А какво не се обърка? — изръмжа Зед.

— Някак си — обясни капитанът — бяха предугадили плановете ни. Макар че, предполагам, не е имало нищо кой знае колко сложно за отгатване, тъй като е ясно, че това е единственият ни шанс да се справим с ордите им.

Бяха сигурни, че ще ни победят независимо от всичко, така че се подчиниха на плана ни.

— Както вече попитах, какво се обърка?

— Какво се обърка! — прекъсна я разпалено генерала. — Бяха толкова много, че няхаме абсолютно какъв шанс. Ето това се обърка!

Калан го изгледа с хладен поглед. Той като че се поокопоти и падна на коляно.

— Кралице — добави накрая обръщението, след което притихна.

Когато отново се обърна към капитан Мейферт, в погледа ѝ вече нямаше толкова плам.

Зед забеляза как капитанът свива юмруци, докато продължава доклада си:

— Някак си, Майко Изповедник, успяха да прекарат една дивизия през реката. Бяхме почти напълно сигурни, че ще им попречим да използват полето на изток — бяхме се подготвили, в случай че опитат, както предполагаме.

— Значи — заключи Калан, — са прозрели, че ще си помислите, че е невъзможно, и са изпратили дивизия през реката — а може би много повече, готови да понесат жертви при преминаването, — пресекли са на север през планините, без да бъде подозирано присъствието им, без да бъдат видени, нито усетени, и са дошли отсам реката. Когато сте пристигнали, те вече са ви чакали. Територията, която сте възнамерявали да завземете, вече е била завзета от тях. С Ордена, притиснал ви зад гърба, сте нямали накъде да мърдате. Орденът е възнамерявал да ви унищожи, като ви заклеци между армията и тази първа дивизия, взела удобната за защитаване област.

— Именно — потвърди капитан Мейферт.

— Какво стана с причакалата ви в засада дивизия? — попита тя.

— Пометохме ги — отвърна капитанът с хладна ярост в гласа. — След като веднъж разбрахме какво се е случило — Но знаехме, че това е единственият ни шанс.

Калан кимна. Разбираше твърде добре какво огромно усилие му струват тези думи.

— А в същото време ни размазаха отзад! — Генерал Ден бе на ръба да изпусне нервите си. — Нямахме никакъв шанс.

— Очевидно — отвърна тя. — Превзели сте долината — И какво от това? Не можем да се бием срещу армия с такива размери. Беше пълна лудост да хвърляме хората си в тази месомелачка. И за какво? Спечелихме долината но на каква цена! Няма да успеем да удържим подобна огромна сила! Те ни намериха цялата — още от първия миг. Не сме ги спрели, просто се умориха да колят цяла нощ.

Някои от присъстващите отклониха глави. Погледите се забиха в земята. Само пукането на огньовете и стенанията на ранените изпълваха ледения въздух. Калан отново се огледа.

— Какво правите сега?

Зед повдигна чело, повдигна се и гневът му.

— Два дена не сме мигвали, Калан.

— Чудесно. Но аз не допускам врагът да си легне с победа. Ясно ли е?

Капитан Мейферт поздрави с юмрук в гърдите:

— Ясно, Майко Изповедник.

Той хвърли поглед през рамо. Близкостоящите и по—далечните мъже поздравиха едновременно с юмрук до гърдите.

— Майко Изповедник — обади се генерал Лейден, като пропусна да добави „Кралица“ след обръщението, — войниците са уморени, от два дена не са почивали.

— Разбирам — отвърна Калан. — Ние също яздим без почивка три дена. Но нито единият, нито другият факт променят ситуацията.

Срещу суровото отражение на пламъка белезите на генерал Лейден приличаха на гневни вдлъбнатини. Той сви устни и се поклонил, но щом вдигна глава, отново заговори:

— Кралице, Майко Изповедник, не може да очаквате от нас да предприемем среднощна атака в този момент. Няма никаква луна, почти всички звезди са се скрили зад облаците. В тъмното подобна атака би била пагубна. Това е лудост!

Калан най—сетне отмести ледения си поглед от келтонския генерал и огледа насъбралото се множество.

— Къде е генерал Рейбич?

Зед преглътна.

— Опасявам се, че това е той.

Тя проследи посоката, в която се вдигна ръката му — към трупа, върху който бе заспал, докато се бе опитвал да го лекува. Рижата брада бе сплътена от засъхнала кръв. Сивозелените очи гледаха пусто, болката бе изчезнала от тях. Беше безнадеждно, Зед го знаеше, но сърце не му даваше да престане да опитва да излекува неизлечимото, да вложи в това цялата си останала енергия. Бе се оказало недостатъчно.

— Кой е следващият по ранг — попита Калан.

— Би трябвало да съм аз, Кралице — отвърна генерал Лейден и направи крачка напред. — И като офицер с такъв чин не бих могъл да позволя хората ми...

Калан вдигна ръка.

— Това е всичко, лейтенант Лейден.

Той се покашля.

— Генерал Лейден, Кралице.

Тя го прониза с отровен поглед.

— Да поставяш под съмнение заповедите ми веднъж е просто грешка, лейтенант. Два пъти е изменничество. При нас изменниците се екзекутират.

Агиелът на Кара скочи в ръката ѝ.

— Отдръпнете се, лейтенант.

Дори на фона на натрапчиво оранжевите и зелени отблясъци на огъня Зед забеляза бялото като платно лице на Лейден, който отстъпи назад и мъдро, макар и късно, замълча.

— Кой е следващият по ранг? — отново попита Майката Изповедник.

— Калан — обади се Зед, — опасявам се, че родените с дарбата от Ордена насочиха силите си към унищожаване на офицерите с по—висок чин. Въпреки усилията ни, се опасявам, че загубихме старшите си офицери. Добре, че повечето платиха висока цена.

— Добре, все има и следващ чин?

Капитан Мейферт се огледа и след малко вдигна ръка.

— Не съм съвсем сигурен, Майко Изповедник, но ми се струва, че съм аз.

— Много добре, генерал Мейферт.

Той поклати глава.

— Майко Изповедник — каза той тихо, с поверителен глас, — не е задължително.

— Някой да е казал, че е, генерале.

Новопроизведеният генерал енергично долепи юмрук до сърцето си. Зед забеляза мрачната усмивка на одобрение на устните на Кара. Сред хилядите насъбрали се лица това бе единствената усмивка. Не че хората не бяха съгласни — по—скоро си отдъхнаха, че командването поема човек с твърда ръка. Д'Харанците уважаваха желязната власт. След като не можеха да имат своя Господар Рал, приеха управлението на жена му, при това не по—малко твърдо. Може и да не се усмихваха, но Зед знаеше, че са доволни.

— Както вече казах, не позволявам на врага да си легне с победа. — Калан огледа втренчените в нея лица. — Искам кавалерията да е в готовност за атака след час.

— И кого възнамерявате да изпратите на такава атака, Кралице?

Всички знаеха какво има предвид с този въпрос бившият генерал Лейден. Той питаше кого изпраща тя на смърт.

— Ще оформим две крила. Едното ще заобиколи тайно лагера на Ордена, за да нападне от юг, откъдето ще сме най—малко очаквани. Другото ще остане в сянка, докато първото не заеме позиции, след това ще нападне отсам, от север. Възнамерявам да пролея малко вражеска кръв преди да си легна. — Тя погледна разжалвания в лейтенант генерал и отвърна на въпроса му: — Аз ще водя южното крило.

Всички освен новия генерал започнаха да протестираат. Лейден извиси глас:

— Кралице, защо искате да подготвим други войници за кавалеристка атака? — Той посочи стената от хора, войски на коне, които стояха зад Калан. Бяха Галеанци — шпионките противници на Келтонците, какъвто бе Лейден. — Нали тези са готови?

— Тези мъже ще ни помогнат да си стъпим на краката ще отменят часови, които отдавна не са заменяни, ще помогнат в изкопаването на защитни ровове, ще запълват дупки, където е нужно. Онези, които вече са участвали в боя, трябва да си легнат със сладкия

вкус на отмъщението в устата. Не бих се осмелила да отнема на Д'Харанците онова, което им принадлежи по право.

Тълпата се оживи.

Зед си помисли, че ако войната е лудост, то лудостта току—що откри своята господарка.

Генерал Мейферт направи крачка към нея.

— Ще събера най—добрите си хора и след час ще сме в готовност за атака, Майко Изповедник. При това преизпълнени с желание. Ще се наложи да разочаровам доста доброволци.

Калан кимна и лицето ѝ поомекна.

— Събери хора за северното крило, генерале.

— Аз ще водя северното крило, Майко Изповедник.

Калан се усмихна.

— Много добре.

Тя даде знак на Галеанските войници да се заемат за юта. Само с едно мръдване на пръста тя освободили освен спешната група, която се събра около нея в малък кръг.

— Ами настояването на Ричард да не нападаме директно Ордена? — попита Вирна.

— Много добре си спомням думите на Ричард. Нямам намерение да нападам директно.

Той бе сигурен, че Калан помни тези думи. Та тя е била там тогава, а никой от присъстващите не е бил. Зед захвана деликатна тема:

— Основните сили ще бъдат съсредоточени в центъра, защитени. В края, където ще нападнете вие, ще има и защитници, разбира се, но там ще бъдат разположени най—вече придружаващите Ордена търговци и подобни.

— Хич не ме интересува — с ледена ярост просъска тя. — След като са с Ордена, значи са ни враг. Не ги очаква никаква милост. — Докато раздаваше заповеди, гледаше новия си генерал. — Все ми е едно дали избиваме цивилните или генералите им. Искам смъртта на всеки готвач и хлебар не по—малко от смъртта на всеки офицер и стрелец. Всеки убит човек от придружаващия ги персонал ще ги лиши от едно удобство, с което са свикнали. Искам да им вземем всичко, включително живота. Ясно ли е?

Генерал Мейферт кимна.

— Без капка милост. Няма да чуете нито един глас на неодобрение, Майко Изповедник — това е начинът, по който се бие Д'Харанският войник.

Зед знаеше, че във време на война Калан имаше последната дума. Всяка проститутка и търговец бяха избрали сами да станат част от този поход, да използват както могат кръвта и плячката, разпиляна в краката на Ордена. Вирна издигна глас:

— Майко Изповедник, Ан бе тръгнала към вас с Ричард. За последен път имахме вести от нея преди месец.

— Не си ли я виждала?

— Да, видях я.

Вирна облиза устни, забелязала ледения поглед в очите на Калан.

— Добре ли беше?

— Когато я срещнах, да.

— Да имаш представа защо нямаме никакви вести от нея?

— Хвърлих дневника ѝ в огъня.

Вирна се надвеси напред, готова да сграбчи Калан за гърлото. Агиелът на Кара се изстреля като светкавица ѝ застана на пътя ѝ.

— Никой не може да докосва Майката Изповедник. — Студените сини очи на Морещицата подчертаваха смисъла на смъртоносните ѝ думи. — Ясно ли е? Никой. Срещу вас стоят една Морещица и една Майка Изповедник. И двете в отвратително настроение — провлачи монотонно Калан. — Предлагам ви да не ни предоставяте извинение да си изпускате нервите, защото в противен случай рискувате да не ни видите в добро настроение приживе.

Пръстите на Зед намериха ръката на Вирна и я дръпнаха назад.

— Всички сме уморени — рече той. — Имаме достатъчно проблеми с Ордена. — Той стрелна Калан с намръщен поглед. — Но колкото и уморени и разстроени да сме, нека не забравяме, че сме от една и съща страна на бойното поле.

Очите на Калан му подсказаха, че е готова да подложи на съмнение подобно изявление, но устата ѝ не се отвори. Вирна промени темата:

— Ще събера някои от Сестрите, за да те придружават в атаката.

— Благодаря, но не смятам да прибъгваме до тяхната помощ.

— Но те ще са ти нужни най-малкото за да ти помогнат да намериш пътя в тъмното.

— Вражеските огньовете ще ни ориентират достатъчно.

— Калан — опита се Зед да й влее малко разум, — Орденът ще използва хора с дарбата, включително Сестри на мрака. Ще имаш нужда от закрила от тях.

— Не. Не искам никакви магьосници. Те очакват всяка наша атака да бъде придружавана от хора с дарбата. Техните Сестри ще душат за магически щитове. Вероятно ще пренебрегнат всеки приближаващ, непридружаван от магическо поле. Така ще проникнем по—надълбоко и ще пролеем повече кръв.

Вирна въздъхна пред подобна глупост, но не каза нищо — генерал Мейферт одобряваше плана. Зед знаеше, че не е права за по—дълбокото проникване сред врага, но все още и че отстъпването ще е по—трудно, когато врага ги засече.

— Зед, искам само една—единствена магия.

Той примирено се почеса.

— С какво мога да ти помогна?

Калан посочи към земята.

— Направи този прах да блести. Искам да се вижда в мрака и да може да се лепи.

— За колко време?

Тя сви рамене.

— За останалата част на нощта — мисля, че ще е достатъчно.

След като Зед оплете с магическа мрежа петното, което Калан бе посочила, и то заискри в зелено, Калан се наведе и потопи ръката си в него. Тя обиколи коня си и докосна с ръка двата му хълбока, като остави по едно светло петно.

— Какво правиш?

— Тъмно е, искам хората ми да ме виждат. Няма как да ме следват, ако не могат да ме виждат.

Той въздъхна пред поредната й лудост.

Генерал Мейферт се наведе и потопи длани в искрящия прах.

— И аз не искам да ме изгубят в тъмното.

— Не забравяй да си измиеш ръцете, преди да тръгнеш — предупреди го Калан.

След като изложи плана си пред новия генерал, Калан, Кара и Мейферт се заеха с подготовката.

Преди да са се отдалечили прекалено, Зед спря Калан с въпрос, зададен с тих глас:

— Калан, имаш ли някаква представа как можем да си върнем Ричард?

Тя го погледна смело в очите.

— Да. Имам план.

— Имаш ли нещо против да го споделиш с мен?

— Просто е. Възнамерявам да изтребя всеки мъж, жена и дете в Ордена, до последния жив. После, ако онази Сестра все още не ми го е върнала, ще убия и нея.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Калан се прилепи напред към гривата на галопиращия кон и го пришпори да препуска все по—бързо и по—бързо. Погледът ѝ се плъзна по черната пустош и замря върху искрящите силуети на огньовете. Мускулите на бедрата ѝ се напрегнаха, щом отпусна цялата си тежест върху стремената, притисна крака към трескавата топлина на масивното тяло и ритмично, неспирно, френетично се замята и заогъва, усещайки всеки мощен удар на копита в земята. Ушите ѝ пулсираха с препускането на собственото ѝ сърце и с тътена на копитата зад нея. Като в сън усещаше тежестта на прибрания в ножницата Меч на истината — постоянното напомняне за Ричард.

Сграбчи юздите с една ръка. С другата издигна високо Галеанския кралски меч. Светлините приближаваха. Най—неочаквано първата изникна от нищото и се взриви пред погледа ѝ.

Тя прелетя покрай нещо, което ѝ приличаше на светлина от свещ, и разбра, че най—сетне е вътре. От устата ѝ, под неудържимия напън на чувства, които повече не можеше да потиска, излезе вик. Мечът ѝ се стовари върху тъмната фигура на мъж. От мощния допир на острието до човешка кост китката ѝ изтръпна. Дръжката сякаш щеше да изгори дланта ѝ.

Конниците след нея също бяха дали воля на гнева си и тичаха другите вражески часови. Калан се сдържаше, мислейки, че тепърва ще има възможност да излее всичко, натрупано в душата ѝ. Този път нямаше да има отказ.

Външният обръч от огньовете в периферията на лагера беше към нея. Мускулите ѝ се бяха вкочанили от напрежението на очакването. Още малко и нямаше да може да сдържа. Изведнъж се оказа право в целта. Най—сетне бе вътре. Посрещна ги с цялата си сила. Мечът ѝ се развихри, запрепуска из телата, поваляйки всичко по пътя си. Огньовете се стрелнаха от двете страни на коня ѝ с шеметна бързина. Отвори уста да си поеме дъх.

Дръпна юздата, за да накара огромния си боен кон да завие и да започне да обикаля в стегнат кръг. Не бе толкова подвижен, колкото би

й се искало, но пък бе добре обучен и щеше да свърши работа. Животното изцвили, предусетило началото на боя.

Всичко бе осеяно с хаотично разхвърляни палатки и каруци. До Калан достигна веселият смях на онези, които все още не бяха разбрали, че врагът е проникнал сред тях. Бе тръгнала с малък отряд и бе държала хората си в стегнат пакет, за да не се вдига много шум, какъвто би предизвикала една свободна атака. Беше се получило. Край огньовете се мяркаха мъже, надигащи бутилки или ядящи месо от шишове. Други спяха, краката им стърчаха от палатките. Видя един войник, който се разхождаше, прегърнал жена. На трепкащата светлина на огъня мярна силуетите на мъже в палатките, трудещи се между краката на жени.

Двойката, разхождаща се ръка за ръка — несъмнено ставаше въпрос за платена любов, — не бе далеч. Мъжът бе по—далеч, така че когато Калан прелетя край тях с развят меч, острието намери главата на жената. Слисаният мъж стисна обезглавеното тяло, свличащо се между ръцете му. Кавалерията зад Калан не му остави много време да осмисли случилото се.

Калан впи пети в тялото на жребеца и го подкара през разхвърляната редица от палатки, в които бе забелязала преплетени тела на жени и мъже. Усети как копитата на животното удрят в плът и кости. Въздухът около нея избухна в писъци.

Един войник с копие в ръка бе застанал с разтворени крака в състояние на пълно вцепенение. Калан измъкна оръжието му и го заби в малка палатка, завъртя го, за увие около него платнището, след това дръпна коня си назад. Платнището се вдигна и отдолу лъснаха телата на мъж и жена. Калан хвърли останките от палатката в огън, а хората й се погрижиха за двамата изумени обитатели на палатката. Щом платът се запали, Калан го вдигна на върха на копието и го доближи до една каруца, която пламна мигновено, след това го метна върху съседната, натоварена с провизии.

Замахна с меча и размаза лицето на едър мъжага, втурнал се да я свали от коня. Трябваше да приложи сила, за да измъкне острието си от главата му. Преди върху нея да са се нахвърлили нови врагове, отново заби пети в плътта на животното и полетя към друг огън, където мъжете едва бяха започнали да се надигат. Конят сам повали няколко, мечът й догони други. Женските писъци вече бяха успели да

вдигнат аларма и мъжете се спускаха откъм каруци и палатки с оръжия в ръка. Сцената приличаше на врящ ад. Калан въртеше меча си, посичайки всичко по пътя си. Мнозина от жертвите й не бяха войници. Мечът й поваляше кожари и каруцари, курви и войници. Конят, по дадена от нея команда, тръгна с високо вдигнати крака и покоси цяла редица от по—големите палатки, в които се грижеха за ранените. Край една лампа Калан мерна хирург с игла и конец в ръка, който шиеше крака на мъж. Насочи коня си да ги стъпче. Докторът вдигна ръце пред лицето си, но нямаше как да удържи тежестта на огромния боен кон.

Калан направи знак на хората си. Военните лекари бяха важни. Д'Харанците се постараха да убият всеки, когото можаха да открият. Калан знаеше, че да избият лекари означава да подпишат смъртната присъда на още безгласни вражески войници. Калан и хората й изливаха разрушителната си сила върху палатки на курвите, преобръщайки товарните каруци, избиваха с еднаква ярост както войни, така и цивилни. Където видеха лампи, хората й се лягаха да ги вземат, за да ги използват за разпалване пожари. Калан насочи меча си към разярен готвач, спуснал се към нея с месарски нож в ръка. Бяха й нужни три бързи движения, за да го разчлени.

Препускащият от лявата й страна кон на Кара връхлетя върху един войник, който тъкмо се канеше да дръпне тетивата на лъка си. Кара покосяваше всичко по пътя си с хладна методичност. Агиелът й обикновено намираще жертвите право в сърцата, ако ли не, се чуваше мощно чупене на кости. Ужасените им писъци на непоносима болка бяха достатъчно вледеняващи, та да докарат тръпки дори по гърба на мъртвите, а това само усилваше всеобщата паника. За ушите на Калан то бе истинска величествена музика.

Агиелът работеше само посредством връзката с Господаря Рал. Понеже действаше, двете с Калан знаеха, че Ричард е жив. Дори само този факт окриляваше Калан в битката. Сякаш той бе тук с нея. Усещаше допира на меча му до гърба си като докосването на ръката му, която я напътстваше да бъде смела в боя, да не проявява милост.

Безразборното клане в лагера на придружаващите Ордена занаятчии и търговци внасяше смут в редиците на врага и хвърляше в ужас хора, които се смятаха за неуязвими от жестокостта, на която самите те бяха способни. Сега, вместо да са в ролята на събиращите мършата лешояди, се бяха оказали безпомощни жертви. Животът в

лагера на Императорския орден никога повече нямаше да бъде същият — Калан щеше да се погрижи за това. Тези войници никога повече нямаше да вкусят удобствата, предоставяни им от тези хора, които вече щяха да знаят, че са изложени на не по—малка опасност от офицерите и войниците. Щяха да знаят цената на участието си във всичко това. А тя бе безжалостна смърт — времето за разплата бе дошло.

Докато си проправяше път с меча пред търтилата да бяга сган, Калан не изпускаше от очи голяма група коне на Ордена, вързани недалеч, които войниците започваха да оседлават. Премазваше с коня си хора и палатки и се приближаваше натам, докато бе сигурна, че се намира достатъчно близо до вражеската кавалерия.

Изправи се на стремената, размаха меча си високо във въздуха. Мъжете спряха, за да я погледнат.

— Аз съм Майката Изповедник! Заради извършеното вас престъпление, изразяващо се в нападение над Средна земя, осъждам всички ви на смърт! Всички, до последния човек!

Стотината нейни войници посрещнаха изявлението ѝ с радостни възгласа. Гласовете им се сляха в тържествен напев:

— Смърт на Ордена! Смърт на Ордена! Смърт на Ордена!

Калан и хората ѝ обикаляха в кръг, който постепенно разширяваха, покосявайки всичко живо по пътя си, пронизвайки всеки, изправил се насреща им, опожарявайки каквото могат. Този отряд Д'Харански войници бяха най—добрите в работата си и каквото правеха, правеха го с блестящ резултат. Попаднеха ли на каруца с гориво, отваряха варелите и хвърляха вътре горящи цепеници, които забождаха с копията си от огньовете. Нощта изгря в ден. Калан вече се виждаше ясно, понесена сред папачта, огласяваща целия лагер с виковете на смъртта.

Калан видя как кавалерията на Ордена се събира, как войниците подготвят копията си и изваждат мечовете. Вдигна коня си на задните крака и мечът ѝ проряза студения въздух.

— Глупаци такива! Нима наистина си мислите, че ще ме стигнете или победите! Всички ще измрете като идиоти, каквито сте, от ръката на Майката Изповедник!

Щом конят ѝ стъпи на земята, го пришпори здраво.

Жребецът препусна в див бяг, плътно от дясната му страна на Кара, зад тях галопираха стотината Д'Харански войни, а по петите им

се събираше все по—многобройна вражеска кавалерия.

Тъй като бяха в периферията на лагера, скоро щяха да затвори на открито. Въпреки галоп Калан не пропускаше една възможност да използва меча си срещу всеки, препречил се на пътя ѝ. В тъмното не можеше да различи дали жертвите ѝ са мъже или жени, но и без това беше все едно. Искеше да ги изтреби до крак. Всеки път, когато мечът ѝ потъваше в плът, разсичаше мускул или чупец кост, тя изпитваше сладостно облекчение.

Препускащи с всички сили, те най—сетне прелетяха край последния лагерен огън и потънаха в черната бездна на нощта. Калан се прилепи към мускулестия врат на коня си, докато продължаваха да препускат на запад, като се надяваше пътят да не е осеян с дупки. Попаднеха ли в дупка, най—вероятно щеше да се свърши не само с коня ѝ но и с нея самата.

Познаваше добре терена, хълмистата местност, отсрещния стръмен бряг. Знаеше точно къде се намира дори в тъмното и знаеше къде отива. Разчиташе врагът да не се ориентира толкова добре като нея. В дезориентиращия черен мрак преследвачите им щяха да се съсредоточат върху тлеещите отпечатащи по тялото на коня ѝ, мислейки си, че някой от техните магьосници е успял да се приближи достатъчно близо до нея, та да бележи коня ѝ. Сигурно вече ликуваха, предвкусвайки удоволствието от предстоящото ѝ залавяне.

Калан използва плоската страната меча си, за да плесне коня си по хълбоците и да го пришпори напред, разярявайки го допълнително. Бяха се отдалечили от въодушевлението на битката и бяха потънали в самотната пустош на полето. Конете се страхуваха от нападения на хищници, особено в тъмното. Калан за пореден път пришпори своя жребец, повтаряйки му да си мисли, че по петите го гони гладен хищник.

Хората ѝ я следваха плътно, но както ги бе инструктирала, се бяха подредили от двете ѝ страни, за да има добра видимост към Калан и светещия ѝ кон. Когато тя прецени, че са стигнали достатъчно близо, даде сигнал с уста. С периферията на очите си видя как хората ѝ се оттеглят встрани и потъват в нощта. Нямаше да ги види повече, докато не се завърне в Д'Харанския лагер.

На фона на отдалечаващите се вражески огньовете тя различи силуетите на преследващите я конници. Летяха с пълна сила. Гладните

им погледи без съмнение не изпусаха нито за миг светещата мишена, в каквато се бе превърнал конят ѝ.

— Колко още? — провикна се язещата до нея Кара.

— Трябва да е ... — Думите увиснаха във въздуха, когато изведнъж видя пред себе си онова, което търсеха. — Кара, сега!

Калан вдигна крака само миг преди Кара да стовари своя кон върху нейния. Двете мощни животни се сблъскаха жестоко. Калан обви с ръка раменете на Кара. Кара я стисна за кръста и я издърпа от седлото. Калан удари коня си още веднъж с плоската страна на меч. Животното изпръхтя в ужас и продължи отчаяния си бяг напред в черната нощ.

Калан успя да праметне единия си крак през задницата на другия кон, прибра меч си в ножницата и стисна здраво Кара за кръста, щом тя започна да завива остро наляво, пришпорвайки коня с пълна сила, за да избегне точно навреме опасността.

За секунда Калан мерна размазания образ на отразени в ледените води на река Дрън звезди. Испита внезапна болка за изненадания, объркан и ужасен кон, който в същия миг се срина от ръба на стръмния бряг. Животното пожертва живота си, за да бъде последвано от още много жертви. Вероятно така и не бе разбрало какво точно става.

Не разбраха какво става и кавалеристите от Ордена, очакващи плътно греещите знаци върху коня, открояващи в тъмнината. Това бе нейната Средна земя. Калан познаваше всичко в нея. Те бяха нашественици и се оказаха в небрано лозе. Дори в последния миг да осъзнаеха всъщност става, при скоростта, с която се носеха, бе напълно невъзможно да променят по някакъв начин съдбата си. Калан се надяваше, че все пак са осъзнали ситуацията но преди да потънат в ледените черни води или Дробовете им да експлодират от жажда за въздух, безмилостната река повлече телата им в смъртоносната си прегръдка. Надяваше се всеки един от тези мъже да бъде застигнат от ужасна кончина в дълбините на тези коварни течения.

Калан отклони мислите си от битката. Войниците от Д'Харанската империя можеха да се оттеглят за сън с мисълта за победата си над врага и със сладкия вкус на отмъщението в уста. Въпреки това Калан установи, че мисълта за победата не утолява особено яростта ѝ.

След известно време конят на Кара забави темпото до лек тръс, докато накрая мина в ходом. След цялата тази лудница от хора, шума и бъркотията в лагера на Императорския орден внезапната тишина им се стори потискаща. Калан се чувстваше като нищожно петънце в една безкрайна пустош.

Вкочанена и изтощена, Калан придърпа наметалото около раменете си. Краката ѝ трепереха от неистовото напрежение, което най—сетне се бе стопило. Чувстваше се абсолютно изпразнена. Главата ѝ се отпусна на гърба на Кара. На врата си усещаше тежестта на меча на Ричард.

— Е — обади се Кара през рамо, след като бяха яздили мълчаливо през черните поля, — ако продължаваме така всяка нощ в продължение на година—две, от тях няма да остане и следа.

За първи път от цяла вечност насам Калан едва не избухна в смях. Едва.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Докато Калан и Кара се приберат в лагера от ранени, спящи и изтощени до смърт Д'Харански войници, бяха останали едва няколко часа до зазоряване. Калан си бе мислила, че може да се наложи да останат да спят някъде в полето и да изчакат зората, за да намерят пътя обратно, но бяха извадили късмет — пелената от облаци се бе разкъсала на места и звездите бяха успели да осветят достатъчно, че да им покажат пътя. На фона на трептящи—небесни светила бяха успели да различат силуетите на нивите в далечината. Следвайки този указател, можеха проникнат дълбоко в пустошта, заобикаляйки Императорския орден, за да могат по—късно да се насочат обратно на север към Д'Харанските части.

В лагера ги очакваха. Посрещна ги шпалир от войници, надаващи радостни възгласи. Калан изпита някакво притъпено чувство на гордост, идващо от факта, че бе успяла да даде на тези момчета онова, от което най—много се нуждаеха в момента — вкус към отмъщението. Седнала зад Кара, тя вдигна ръка за поздрав и се усмихна.

Застанал край мястото, където бяха вързани конете, генерал Мейферт бе чул радостните възгласи и ги очакваше с нетърпение. Завтече се да ги посрещне. Край портата на временната конюшня един войник пое юздите на коня и Кара и Калан скочиха на земята. Калан присви очи, изненадана от внезапна болка в мускулите, възпалени от неколкодневната здрава езда, последвана от нощна битка. Дясното ѝ рамо пулсираше от напрежението на нанасяните с меча удари. Каза си, че ръката никога не я бе боляла така след фалшивите им битки с Ричард. Заради насъбралите се наоколо хора тя се поизправи и продължи нататък бодро стъпка, сякаш се завръщаше от тридневна почивка.

Генерал Мейферт, който не изглеждаше по—зле след неживяната битка, я поздрави с юмрук до сърцето:

— Майко Изповедник, не можете да си представите колко се радвам да ви видя.

— И аз вас, генерале.

Той се наведе напред.

— Моля ви, Майко Изповедник, повече няма да се спускате в никакви безразсъдства, нали?

— Не беше безразсъдство — обади се Кара. — Нали бях с нея и я пазех.

Той я изгледа смръщено, но не каза нищо. Калан се запита как е възможно човек да се бие на война без да предприема безразсъдни ходове.

— Колко души изгубихме? — попита в отговор Калан Лицето на генерал Мейферт грейна в усмивка:

— Нито един, Майко Изповедник. Можете ли да си представите! С помощта на Създателя всички се завърнахме живи и здрави.

— Не си спомням да съм видяла Създателя да размахва меч заедно с нас тази вечер — не се сдържа Кара.

Калан стоеше като замаяна.

— Това е най—прекрасната новина за тази вечер, генерале.

— Майко Изповедник, думи нямам да ви опиша каква гордост изпитаха момчетата тази нощ. Но моля ви, нека не предприемаме подобни отчаяни ходове занапред!

— Не съм дошла да махам с ръка за поздрав, да се усмихвам и да радвам очите на войниците, генерале. Тук съм, за да им помогна да натикаме онези кучи синове във вечните лапи на Пазителя.

Той въздъхна примирен.

— Пригответе ви палатка. Сигурен съм, че сте уморена до смърт.

Калан кимна и се остави генералът да ги поведе двете с Кара през вече утихналия лагер. Онези, които не спяха, се изправяха и поздравяваха мълчаливо с юмруци в гърдите. Калан се опитваше да им отвръща с усмивка. В очите им четеше колко високо оценяват онова, което бе сторила, за да обърне хода на кървавата битка поне малко в тяхна полза. Вероятно си мислеха, че го прави за тях. Което бе истина само отчасти.

Пристигнаха пред една добре охранявана групичка от пет—шест палатки и генерал Мейферт посочи тази в средата.

— Това бе палатката на генерал Рейбич. Разпоредих се да пренесат нещата ви вътре. Помислих си, че е редно да спите в най—

удобната палатка. Ако ви притеснява, че е неговата, мога да се погрижа да пренесат багажа ви където пожелаете.

— Всичко е наред, генерале — Калан погледна в лицето на младия войник и забеляза сянката на тъга. Припомни че той е почти на нейната възраст. — На всички ще ни липсва.

На лицето му бе изписана едва част от болката, която тя предполагаше, че изпитва.

— Не бих могъл да го заменя, Майко Изповедник. Той бе не само велик пълководец, но и страхотен човек. Научи ме на много неща и ме благослови с доверието си. Той беше най—добрият човек, комуто съм служил. Не искам да си създавате никакви илюзии относно това, че бих могъл да го заменя. Невъзможно е.

— Никой не иска това от теб. Всичко, което очакваме, е да дадеш най—доброто, на което си способен. И то ще бъде напълно достатъчно, сигурна съм.

Той се усмихна на щедростта ѝ.

— Ще го имате, Майко Изповедник. Обещавам ви, това ще го имате. — Обърна се към Кара и смени темата: — Вашите неща са в съседната палатка, господарке Кара.

Кара огледа околността, отбелязвайки си мислено разположението на всички патрули. Когато Калан ѝ каза, че възнамерява веднага да си ляга и че Кара също трябва да поспи, Морещицата се съгласи и им пожела и на двамата лека нощ, преди да потъне в определената за нея палатка.

— Благодаря ви за помощта тази вечер, генерале. Струва ми се, че и вие трябва да поспите.

Той сведе глава и се обърна да върви. Спря се за миг.

— Знаете ли, винаги съм се надявал един ден да стана генерал. Мечтая си го още от малък. Представях си ... — и отвърна поглед от Калан. — Сигурно съм си представял, че това ще ме направи щастлив, ще ме изпълни с гордост — Закачи пръсти на джобовете си и се вгледа в мрака вероятно търсейки всички тези свои мечти от миналото, може би припомняйки си всичките легнали на плещите му задължения. — Но в момента никак не се чувствам щастлив — рече накрая.

— Знам — с топло съчувствие му отвърна Калан. — Не това е начинът, по който един честен човек би искал да се издигне в чин, но понякога пред нас се изправят внезапни предизвикателства, които

трябва да сме готови да посрещнем. Тя въздъхна тихо и се опита да си представи как ли се чувства мъжът срещу нея. — Един ден, генерале, удовлетворението и гордостта ще дойдат. Те ще са резултат от добре свършена работа и от съзнанието, че правиш нещо за народа си.

Той кимна.

— Беше прекрасно, Майко Изповедник, да ви видя тази нощ как се завръщате в лагера, яхнала коня на Кара зад гърба й. С нетърпение очаквам деня, в който ще видя да се завръща и Господарят Рал. — Той отвърна поглед. — Желая ви лека нощ. До утрото остават едва няколко часа. Нов ден, нов късмет. Когато се събудите, рапортите ще ви чакат.

Вътре в палатката я чакаше Зед. Калан простена вътрешно.

Бе смъртно уморена и нямаше никакво желание да отговаря на въпросите на стария магьосник. Понякога, особено когато човек е уморен, въпросите на Зед можеха да бъдат наистина дразнещи. Знаеше, че не го прави с лошо чувство, но просто не й беше до това. Чудеше се дали ще успее да запази самообладание, когато той започне да я залива с безкрайните си въпроси. Бе толкова късно, а тя бе толкова уморена, че искаше само да я оставят на мира. Застана в средата, без да казва нищо, проследи с поглед как той се изправя. Вълнистата му бяла коса бе по—рошава от обикновено. Тежката му роба бе мръсна и оплескана с кръв. Около коленете бе направо покафеняла от зловещи съсиреци.

Изглежда я продължително, после я прегърна в кокалестите си ръце. Безмълвно притисна главата й до рамото си и сигурно си мислеше, че тя ще се разридае, но като че ли не бяха й останали сълзи. Бе абсолютно безчувствена, не предполагаше, че е в резултат на постоянната ярост — не можеше да плаче повече. Единственото чувство, което й се струваше, че може да изпитва, бе гняв.

Най—сетне Зед я откъсна от себе си и я стисна за раменете с изненадващо силни ръце.

— Просто исках да те почакам, докато се върнеш, за да се убедя, че си добре, преди да си легна. Исках да те видя, преди да заспя. — Усмихна й се тъжно. — Камък ми падна от сърцето, когато те видях жива. Лека нощ, Калан.

Завивката й, все още стегната овързана с кожените ремъци, бе метната върху дебел сламеник. Самарът на коня и раницата бяха оставени в един ъгъл. Срещу леглото имаше малка сгъваема маса и

стол. До тях — кошница с навити на руло карти. Върху друга сгъваема маса се виждаха гевгир и леген. На една летва, стърчаща от масата, бе окачена чиста хавлиена кърпа.

Палатката бе просторна за стандартите на лагера, но и някак схлупена. Платницето изглеждаше достатъчно здраво, за да предпазва от почти всякакво време. Лампите, окачени в двата ъгъла върху рейките, поддържащи покрива, хвърляха мека светлина. Калан се опита да си представи как огромният генерал Рейбич е кръстосвал по цели нощи из тясното пространство, почесвайки рижата брада, замислен над проблемите на армия, по—голяма от доста градове.

Зед изглеждаше изтощен. Кокалестото му лице бе набраздено от мъка. Тя си припомни, че старецът току—що бе научил, че внукът му, единственият му жив роднина, е попаднал в жестоките лапи на врага. Освен това Зед се бе бил без почивка цели два дни, като бе използвал нощите, за да лекува ранени. Беше го видял на идване как с мъка се откъсна от ледения труп, който после се оказа, че е на генерал Рейбич. Знаеше, че като той не е успял да го спаси, значи наистина не е било възможно.

Отметна кичур коса от лицето си и му посочи стола.

— Поседни за минутка, Зед, какво ще кажеш?

Той погледна към стола, после към завивките ѝ.

— Само за минутка, докато си оправиш леглото. Трябва да си починеш.

По това нямаше спор. Установи, че главата ѝ пулсира болезнено. Страстта на боя бе избутала на заден план дреболии като главоболието ѝ. В този миг сламеникът ѝ се струваше по—мек и привлекателен от пухено легло. Свали вълчата кожа и наметалото си и ги хвърли върху сламата. Щяха да ѝ топят.

Без да каже нищо, Зед проследи с поглед как тя сваля от гърба си Меча на истината. Именно той бе дал това оръжие на Ричард. Калан също бе присъствала и го бе молила да не го прави, но той бе отвърнал, че няма друг избор. Че Ричард е избраният. И се бе оказал прав. Наистина Ричард бе истинският Търсач.

Усети как лицето ѝ пламна, когато преди да остави меча, целуна дръжката, където Ричард често отпускате ръка. Дори да бе забелязал, той не каза нищо и тя положи меча в лъщящата ножница край леглото си.

В неловката тишина Калан свали от себе си и Галеанския кралски меч. Едва тогава забеляза, че по ножницата му има кръв. Развърза и свали предпазителя от светла кожа и го остави край раницата си.

Освен кървавите петна забеляза и следи от пръсти. Спомни си как към нея се бяха протягали хищни вражески ръце, опитващи се да я свалят от коня, но не помнеше да я бяха докопвали. От внезапно втурналите се в главата ѝ спомени за малко да ѝ прилошее, затова побърза да насочи мислите си в друга посока.

— Двете с Кара прекосихме планините Ранг'Шада, на север от Агаден, и минахме през Галеа — запълни тя неловката тишина.

— Досетих се — отвърна Зед.

Тя направи неясен жест към лагера.

— Реших, че би било по—добре да доведе подкрепление.

— Ще ни бъдат от помощ.

Тя се вгледа в мътните му очи.

— Взех колкото войници имаше в готовност — не исках да губя време.

Зед кимна.

— Мъдро решение.

— Принц Харолд искаше да тръгне с мен, но аз го по молих да събере по—мощна армия и тогава да тръгне на сам. Трябва да защитим Средната земя, а затова ще ни трябват повече сили. Той се съгласи с мен.

— Така е.

— Принц Харолд ще пристигне веднага щом събере достатъчно голяма армия.

Зед само кимна. Тя се покашля.

— Де да бяхме дошли по—рано.

Той сви рамене.

— Дойдохте възможно най—бързо. Важното е, че вече сте тук.

Калан се обърна към леглото. Строполи се на колене и се зае да развързва кожените ремъци, притягащи завивката ѝ. Поради някаква причина възлите ѝ се виждаха размазани — предположи, че е от умората.

Хвърли бърз поглед през рамо към лампата, после отново се зае с възлите.

— Предполагам искаш да знаеш как успя онази Сестра на мрака да плени Ричард.

Той остана смълчан за миг. След малко гласът му дойде до ушите ѝ тих и нежен:

— Има достатъчно време да ми разкажеш за това. Не е нужно да го правиш тази нощ.

Докато се бореше с упорития възел, косата ѝ се свлече по рамото. Наложил се да я отметне назад, за да вижда е пипа. Тъпият ремък не щеше и не щеше да помръдне. Искаше ѝ се да изкреши на онзи, който го бе вързал толкова здраво, но знаеше, че го е направила самата тя, че нямаше кого да обвини.

— Използва майчино заклинание срещу мен. Свърза ме със себе си. Каза, че може ... че може да ме убие ако Ричард не направи каквото поиска тя и не тръгне с нея. — Зед само простена тихо. — Ричард не може да я убие, защото направи ли го умирам и аз.

Тя зачака отговора му. Най—сетне го получи:

— Само съм чел за подобно заклинание, но доколкото мога да преценя, май не те е излъгала.

— Получих рана на устната си. Не съм я направила аз.

— Стана предния ден — чрез връзката. Каквото се случи с нея, сполетява и мен. Надявам се Ричард да я е ударил.

Струваше си.

— Не мисля, че би го направил.

Тя също го знаеше. Просто го искаше.

Една от лампите трептеше и караше сенките да танцуват. Другата съскаше тихичко. Калан избърса носа си с ръкава.

— Ричард пожертва свободата си, за да запази живота ми. Толкова ми се иска да умра, за да го освободя, но той ме накара да обеща, че няма да го направя.

Калан усети приятелската му ръка на рамото си. Зед не каза нищо. Това бе най—милото нещо, което можеше да стори за нея в този миг — да не зарива сърцето ѝ под лавина от въпроси.

Успокоена от топлината на ръката му, тя най—сетне успя да развърже възела. Зед седна обратно на стола, докато тя си нагласяше завивката върху сламеника. Вътре бе увила фигурката на Дух — като талисман. Беше висока точно колкото да се пхне напърно във рулото

със завивките ѝ. Калан я взе и за миг я притисна до сърцето си. После се обърна и остави Дух на масата.

Зед бавно се изправи на крака. Приличаше на същински скелет под тежката си роба. С вдигната към фигурката кокалеста ръка и зяпнала уста той приличаше на вледенено от зимата оголяло дърво.

— Къде другаде сте спирали на път за насам? — Той я — изгледа подозрително. — Да не сте отмъквали съкровища от дворци?

Калан си даде сметка, че погледът му е не толкова подозрителен, колкото предизвикателен. Прокара пръст по ефирната рокля на Дух, като остави погледа си да се плъзне по силния силует на жената. Имаше нещо толкова истинско в начина, по който бе отметнала назад главата си, в стиснатите ѝ край тялото юмруци, в извития ѝ гръб, противопоставящ се на невидимата сила, която се опитваше да го подчини.

— Не — преглътна Калан. — Ричард я направи за мен.

Зед свъси чело. Известно време застина, приковал очи във фигурката, после внимателно протегна клечест пръст към нея, сякаш бе безценно съкровище.

— Добри духове ...

Калан се насили да се усмихне.

— Почти. Нарича се Дух, така я кръсти Ричард. Той ми я издялка от дърво един път, когато си мислех, че никога няма да стана от леглото. Много ми помогна ...

В ужасната тишина Зед най—сетне извърна глава от жената, стиснала юмруци край тялото си и погледна Калан в очите. Бе странно намръщен.

— Това си ти — каза той почти на себе си. — Добри Духове ... момчето е издълбано статуя на духа ти. Познавам го. Ясно е като бял ден.

Зед бе дядо не само на Ричард — бе и неин дядо. Освен Пръв магьосник той бе и човекът, отгледал Ричард. — сега Ричард бе неговото семейство.

Като се изключат природените брат и сестра на Калан, с които я свързваше почти само кръвта, тя също бе сам-сама на този свят. И също си нямаше никого.

Сега, благодарение на Ричард, се бе сдобила с още един роднина — Зед. Но дори да не ги бе свързвала роднинска връзка, тя знаеше, че

старият магьосник не би означавал по—малко за нея.

— Ще си го върнем, скъпо дете — прошепна той с топло съчувствие. Клечестата му ръка нежно я погали по лицето. — Ще си го върнем.

Всичко се размаза пред погледа ѝ. Тя се отпусна в прегръдката му и се разрида.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Уорън внимателно отмести настрани натежалия от сняг боров клон, за да й направи път. Калан надникна през дупката.

— Тук — тихо каза той. — Виждаш ли?

Тя кимна и се взря в тясната долина далеч долу. Всичко бе потънало в бял леден кожух — бели дървета, бели скали, бели полета. Вражеските войски, които се придвижваха през долината долу, приличаха на тъмна ивица мравки, прекосяващи чиния с пудра захар.

— Мисля, че не е нужно да шепнеш, Уорън — обади се Кара иззад другото рамо на Калан. — Не могат да ни чуят от такова разстояние.

Сините очи на Уорън се обърнаха към Морещицата. Червената кожена униформа на Кара би се откроявала като сигнален огън на белия фон, ако не се бе наметнала с вълчето наметало, сливащо се с околните снежни храсти. Калан усети топлия и мек допир на своето наметало от вълча кожа до бузите си. Понеже й бе подарък от Ричард, понякога й се струваше, че онова, което усеща с кожата си, е неговата топла и закриляща милувка.

— Напротив, родените с дарбата могат да ни чуят, Кара, въпреки голямото разстояние. Ако сме много одибилни.

Кара сбърчи нос.

— Какво означава това?

— Означава шумни, Кара — прошепна й Калан, сякаш за да й покаже, че няма нищо лошо в това да проявява яко повече внимание и да бъде по—тиха, Когато видя достатъчно, Калан им направи знак и тримата потънаха в дълбокия до глезените сняг. При изкачването си в планината бяха попаднали тъкмо под надвисналите сиви облаци и сега им се струваше, че надничат надолу от някакъв друг свят. Това, което видяха, не й хареса.

Продължиха да пълзят нагоре по склона, осеян с борове и оголели трепетлики, гонейки покрития с гъста растителност скален ръб, където гръбнакът на скалата просветваше през снега като полузакрити кости. Конете ги чакаха доста по—надолу. Още по в

ниското, там, където Уорън и Калан бяха сигурни, че ще са извън обсега на родените с дарбата, пътуващи с Ордена, чакаше отрядът от Д'Харански войници, избрани лично от генерал Мейферт за ескорт на Калан и двамата ѝ придружители — които сами по себе си бяха надеждна охрана.

— Видяхте ли? — почти шепнешком попита Уорън.

— Продължават в същия дух — събират все повече и повече хора и се опитват да ни обградят, без да ги усетим.

Подухна вятър и понесе към тях ефирна завеса сняг. Калан вдигна пред лицето си яката на наметалото. Добре поне, че бе спряло да вали. Засега.

— Не съм съгласна с теб, Уорън.

Красивото му лице, изразяващо недоумение, се обърна към нея.

— Тогава какво става?

— Според мен искат да изглежда така, сякаш се опитват да ни обградят — за да пуснем след тях преследвачи.

— Отвлечане на вниманието?

— Да. Просто се движат прекалено близо до нас, за да възможно да си мислят, че няма да ги забележим. И в същото време са достатъчно далеч и използват достатъчно труден терен, за да ни принудят да разделим силите си. Искаме да сторим нещо. Освен това всичките ни съгледвачи бяха принудени да се върнат в лагера.

— Нима това не е добре?

— Не, добре е. Но ако с тях има родени с дарбата, както смяташ? Как стана така, че никой от нашите съгледвачи не бе възпрепятстван да се завърне в лагера и да докладва за приближаването на такава мощна маса от хора?

Уорън се замисли за миг, докато тримата се изкачваха внимателно по една ниска скала, за да се спуснат след това по задник по хлъзгавата ѝ повърхност.

— Мисля, че залагат стръв — обади се Кара, щом краката ѝ отново намериха твърда земя. — Техните магьосници не се блазнят от малките риби, хвърлят стръв за голямата плячка.

Калан изтупа снега от рамото си.

— Като нас.

Уорън явно не бе убеден.

— Мислите, че това е просто един вид изискан капан за улавяне на нашите офицери и родени с дарбата?

— Е, не точно — отвърна Калан. — Това просто би било бонус за тях. Според мен главното им намерение е да ни подмамат да се разделим, за да тръгнем след онова, което им се иска да ни накарат да повярваме, че е заплаха.

Уорън се почеса по къдравата руса коса. Сините му очи се плъзнаха обратно към мястото, откъдето бяха надникнали преди малко, сякаш му се искаше още веднъж да погледне към врага.

— Но при положение, че изпращат огромни части на север, пък било то и само за да разделят силите ни, това не би ли трябвало да ни притеснява?

— Разбира се, би трябвало, Уорън — отвърна Калан, — ако беше вярно.

Уорън я изгледа, докато газеха с усилие из дълбокия сняг. Калан почувства умората от огромното усилие. Той ѝ подаде ръка, за да се изкачи на едно високо място. След това подаде ръка и на Кара. Морещицата му направи знак с ръка, че няма нужда от помощ, но и не посрещна предложението му с намръщено изражение. Калан винаги се радваше да види, че Кара започва да се научава, че понякога предложената помощ може да бъде обикновен акт на любезност или кавалерство, а не непременно презумпция за слабост.

— Тогава нищо не разбирам — призна си Уорън задъхано.

Калан спря, за да им даде възможност да отдъхнат. Махна с ръка назад към рида, откъдето бяха наблюдавали вражеските части.

— Да, ако бе вярно, че огромен брой войници се опитват да ни заобиколят, насочвайки се на север, това би било притеснително. Но не мисля, че го правят.

Уорън отметна една къдрица от челото си.

— Не ти се вярва, че всичките тези мъже са се насочи ли на север? Ами тогава къде отиват?

— Никъде — отвърна Калан.

— Толкова много войници? Сигурно се шегуваш?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Убедена съм, че е номер. Според мен всъщност са само група хора.

— Но съгледвачите ни докладваха, че от три дни на север се придвижват огромен брой войници!

— Тихо! — сгълча го Кара с престорено навъсена физиономия.

Уорън покри устата си с ръка, разбрал, че си е изпуснал гласа.

Бяха си отдъхнали, така че Калан отново тръгна напред, прекоси малко възвишение и се спусна на равното, следвайки собствените им стъпки в посоката, откъдето бяха дошли.

— Помниш ли какво докладваха снощи съгледвачите? — попита го тя. — Опитали се да се спуснат от другата страна на планината, за да огледат оставените следи и да видят по—отблизо врага, но просеките били строго охранявани.

— Спомням си.

— Мисля, че току—що разбрах защо. — Тя продължи, рисувайки кръг с ръка: — Мисля, че това, което виждаме, е сравнително малка група хора, които се въртят в огромен кръг. Можем да ги видим само на това място, докато прекосяват долината. Виждаме войски, които маршируват устремно напред ден след ден и стигаме до заключението че става въпрос за огромна армия, но нещо ми подсказва, че всъщност са просто група хора, които се въртят в кръг.

Уорън спря, за да я погледне по—добре. Лицето му придоби мрачен вид.

— Значи ако ни накарат да повярваме, че армията им се придвижва на север, ще разделим в отговор собствените си сили и ще изпратим част от тях след тази армия фантом.

— Вярно е, че са повече от нас — кимна Кара на себе си, — но ние имаме предимството да защитаваме местност, отговаряща на целите ни. Все пак ако успеят да намалят броя ни просто като изпратят голяма част от войниците ни в грешна посока, тяхната армия може би най—сетне ще успее да победи малкия брой останали защитници.

— Звучи логично — потвърди Уорън и замислено поглади брадичката си, загледан назад към мястото, откъдето бяха наблюдавали долината. — Но ако бъркате?

Калан също се обърна да погледне в неговата посока.

— Е, ако греша, тогава...

Тя изгледа намръщено огромен клен на по—малко от три метра пред себе си. Стори й се, че кората на дървото помръдва. Снежната покривка започна да изчезва от сивкавата, пухкава на вид кора на

дървото и да се стопява. Като сгурия, плуваща по повърхността на врящ казан, кората се помръдна.

Калан ахна, а Уорън сграбчи и нея, и Кара за яките и ги метна по гръб на земята. Останала без дъх, Калан се опита да седне, но Уорън се метна между двете жени и ги прикова надолу.

Преди Калан да е имала шанс да си поеме дъх или да попита какво става, притихналата гора бе озарена от ослепителна светкавица. Оглушителният тътен разтърси въздуха и разтреса земята под краката ѝ. Парчета дърво, от и трески до огромни колове, прелетяха на сантиметри от лицето ѝ. По—големите се блъснаха тежко в околни камъни. По—малките отскочиха от стволовете на дърветата. Посипа се водопад от ледени късчета. Въздухът в миг побеля от сняг, разлюлян от внезапния удар.

Ако някой от тримата бе останал прав, вече да е на парчета.

Когато и последните парченца дърво се стовариха върху земята, оставяйки след себе си димни опашки, Уорън се извърна към нея.

— Магьосници — прошепна той.

Калан го изгледа смръщено.

— Моля?

— Магьосници — повтори шепнешком той. — Съсредоточили са силата си вътре в замръзналото дърво и са го взривили. Именно по този начин изгубихме маса хора при първата битка, когато се бяхме оттеглили в долината — точно преди да се присъедините към нас. Свариха ни неподготвени.

Калан кимна. Огледа се, но не видя жив човек. Провери дали Кара е добре.

— Къде е Кара? — изведнъж се притесни тя.

Уорън внимателно надзърна, оглеждайки празното пространство до себе си. Калан се надигна на лакът, за да види само следи от мястото, където бе лежала Морещицата.

— Добри Създателю! — възкликна Уорън. — Не може да са я заловили, нали?

Калан забеляза нови следи в снега. Водеха встрани. — Мисля ... Вик, от който би настръхнала кожата и на най—смелия мъж, отекна между дърветата. Заглъхна в агонизиращо ехо.

— Кара? — попита Уорън.

— Едва ли.

Калан се изправи внимателно и забеляза огромна дупка в клоните на дърветата, през която нахлуваше светлина, озаряваща сенчестия храм отдолу. Цялата земя наоколо бе осеяна с дървени отломки, изпочупени или изтръгнати от дърветата клони и паднали на земята вейки. На мястото на дървото в снега зееше дупка. Парчета и корени бяха залели цялата земя и дори бяха окичили короните на съседните дървета.

Уорън я задържа с ръка на рамото да остане на земята докато самият той се надигна наведен. Калан се обърна по корем и внимателно се надигна на ръце и колене.

Изведнъж скочи и вдигна ръка.

— Там!

Между дърветата се мярна фигурата на Кара. Морещицата подбутваше пред себе си нисък човек, който очевидно се гърчеше от силна болка. Всеки път, когато той се препъваше и падаше, тя го сритваше в ребрата и той се изтъркулваше в снега пред нея. Нададе вик, казваше нещо, но думите му бяха нечленоразделни поради разстоянието. Въпреки това не бе трудно да се предположи какви са.

Кара бе заловила един от родените с дарбата. Именно това бе една от причините, поради която бяха създадени Морещиците. Ако човек с дарбата се опиташе да я използва срещу Морещица, тя се възползваше от неговите способности и завладяваше магията му.

Калан стана и изтупа снега от себе си. Уорън застана до нея. Виолетовата му роба бе цялата в сняг. Гледаше с ококорени очи. Към тях се приближаваше един от магьосниците, отговорни за смъртта на безчет Д'Харански войници в долината онази нощ след като Орденът бе тръгнал на север. Едно от злоещите чудовища на Джаганг. Точно в момента, хлипащ и стенещ в ръцете на неумолимия си похитител, той едва ли приличаше на „злоещо чудовище“.

Кара го изрита за последно и той се строполи в краката на Калан и Уорън като чувал с дрипи. Лежеше с лицето надолу и хленчеше като дете.

Кара се наведе, сграбчи го за сплъстената тъмна коса и го изправи на крака.

Всъщност наистина беше дете.

— Лайл? — невярващо попита Уорън. — Лайл, ти ли?

От замръзналите очи на детето капеха сълзи. Обърса носа си с мръсния си ръкав и погледна Уорън. Малкият Лайл изглеждаше на не повече от десет—дванадесет години, но след като Уорън го познаваше, Калан предположи, че вероятно е живял в Двореца на пророците и също е магьосник.

Уорън протегна ръка към разкървавената брадичка на момчето. Калан сграбчи Уорън за китката. Момчето бе посегнало да го ухапе. Кара беше по—бърза. Хвана го за косата и заби Агиела си в гърба му.

Лайл изкрещя неистово и се строполи на земята. Морещицата го изрита в ребрата.

Уорън протегна ръце в молба.

— Кара, не...

Леденият ѝ поглед се обърна към него предизвикателно.

— Той се опита да ни убие. Опита се да убие Майката Изповедник.

Тя стисна зъби, без да отмества поглед от Уорън, и отново изрита стенещото хлапе. Уорън облиза устни.

— Знам... но...

— Какво но?

— Той е просто дете. Не бива така.

— И като така ще бъде по—добре да го оставим да ни убие, така ли? Така бива ли?

Калан знаеше, че Кара има право. Колкото и да бе трудно да си го признае, го знаеше. Ако те загинеха, колко ли повече щяха да бъдат жертвите — жени, мъже и деца изклани от Императорския орден? Макар да бе дете той бе оръдие на Ордена.

Въпреки това Калан направи на Кара знак да спре. Виждайки жеста ѝ, Морещицата отново дръпна момчето като го вдигна на крака. С плътно залепената за гърба му Кара момчето трепереше неудържимо, дишаше накъсано, а от счепената му устна капеше кръв.

В мига, в който Калан се вгледа в ужасеното му лице тя постави на лицето си Изповедническата маска — същата, която майка ѝ я бе научила да слага още от съвсем малка — маската, прикриваща вътрешното ѝ напрежение.

— Знам, че си тук, Джаганг — тихо и безстрастно каза тя. — Кървавата уста на момчето се вдигна и на устните му се разля усмивка,

която явно не бе негова. — Направи грешка, Джаганг. Скоро войската ни ще спре хората ти.

Момчето се усмихна с бездушна кървава усмивка, но не каза нищо.

— Лайл — обади се Уорън с измъчен глас, — можеш да се спасиш от пътешественика по сънищата. Трябва само да се закълнеш във вярност на Ричард и ще си свободен. Повярвай ми, Лайл. Опитай. Знам какво е. Лайл, кълна се, че ще ти помогна.

Калан си помисли, че при вида на Уорън — човек, когото познава — момчето може да се хвърли внезапно към лъча светлина, проблеснал в процепа на тъмничната врата. Момчето зад усмивката, която не бе негова, гледаше Уорън с копнеж, който скоро се превърна в открита омраза. Това бе дете, видяло как борбата за свобода носи ужас и смърт и което знаеше, че смиреното подчинение носи възнаграждение и живот. Още не бе достатъчно голям, че да разбира какво още се крие зад всичко това.

С нежно докосване Калан подкани Уорън да отстъпи назад. Той се подчини с неохота.

— Това не е първият от магьосниците на Джаганг, когото сме залавяли — най—безцеремонно подметка тя на Уорън, макар думите й да не бяха предназначени точно за него.

Калан се вгледа в непоколебимите сини очи на Кара, после извърна поглед встрани, надявайки се Морещицата да е разбрала заповедта.

— Марлин Пикард — рече след малко, сякаш заради Уорън се бе напънала да си спомни името, но думите й пак бяха насочени към Кара. — Той бе голям човек, но дори с наставничеството на претенциозния си надут господар Марлин не успя да ни създаде кой знае какви проблеми.

Истината бе, че Марлин им бе стоварил на главата огромни неприятности. Всъщност едва не бе убил Калан и Кара. Калан се надяваше Морещицата да разбере колко недостатъчен контрол можеше да установи тя върху човек, в чието съзнание властва пътешественикът по сънищата.

Момчето не откъсваше очи от Калан. В гората цареше напрегната тишина.

— Навреме разкрихме начина ти на действие, Джаганг. Направи грешка, като си мислеше, че можеш да се промъкнеш незабелязан покрай нашите съгледвачи. Надявам се да си с тези хора, за да можем, когато ги изтребим, да прережем и твоето гърло.

Кървавата усмивка се разтегли.

— Жена като теб се пропилява, когато е на страната на слабите — изрече момчето със зловец мъжки глас. — Можеш да живееш далеч по—добре на страната на силата, в редиците на Ордена.

— Опасявам се, че съпругът ми си ме харесва точно тук.

— А къде ти е съпругът, скъпа? Надявах се да му кажа здрасти.

— Тук е — отвърна Калан със същия безстрастен глас.

Тя забеляза, че когато произнесе тези думи, Уорън сепна в нещо като изненада.

— Нима? — Очите на момчето се плъзнаха от Уорън обратно към Калан. — А защо не ти вярвам?

Направо ѝ идваше да го фрасне по жестоката усмивка, не мислеше трескаво, опитвайки се да отгатне какво бе Джаганг и какво се опитва да разбере.

— Съвсем скоро ще го видиш, когато заведем това бедно дете в лагера. Сигурна съм, че Ричард Рал с удоволствие би се изсмял на глупавата ти физиономия, когато му кажа как сме разкрили великия план на императора да се промъкне на север. Сигурно ще иска лично да ти каже какъв голям глупак си.

Момчето се опита да направи крачка към нея, но Кара го държеше здраво за косата. Беше като див звяр, завързан на верига, който не се отказваше да се мята в оковите си. Кървавата усмивка остана на устните му, но вече не бе толкова самодоволна. В кафявите му очи ѝ се мярна съмнение.

— Аха, само дето никак не ти вярвам — отвърна след малко, сякаш загубил интерес към темата. — И двамата знаем, че не е там. Нали, скъпа?

Калан реши да рискува:

— Съвсем скоро ще го видиш с очите си. — Тя си придаде вид, все едно се кани да тръгва, но след миг отново го погледна:

На устните ѝ се изписа саркастична усмивка.

— О, да не би да имаше предвид Ничи?

Усмивката се изпари от лицето на момчето. Веждите се свъсиха, но все пак успя да удържи гласа си равен:

— Ничи ли? Нямам представа за какво говориш, скъпа.

— За една Сестра на мрака. С хубаво тяло. Руса коса. Сини очи. Черна рокля. Със сигурност не би забравил толкова красива жена. Или освен другите си кусури си и късопаметен?

Очите я гледаха, в тях Калан откри внимателно претегляне на всяка нейна дума. Но онова, което Калан ясно си спомняше, бяха думите на Ничи за Джаганг.

— Знам коя е Ничи. Познавам я и в най—потайните и кътчета. Един ден ще опозная и теб не по—малко от нея.

Подобна недвусмислена заплаха ѝ се стори още по—отвратителна в устата на момчето. Направо ѝ прилоша, когато чу как Джаганг изразява долните си помисли чрез устата на едно дете.

Ръката на Лайл се повдигна по волята на господаря му.

— Едно от съкровищата ми, при това дама с доста смъртоносни способности.

На Калан ѝ се стори, че в страховитото боботене долавя искрицата на фалшива нахаканост, сигурен признак на блъфа. Сякаш сетил се по—късно, той добави: — Всъщност сигурен съм, че не сте се срещали.

Калан долови въпроса, който той не се осмели да ѝ зададе, и вече знаеше, че зад думите му се крие много повече, отколкото си позволява да каже. Де да знаеше какво е.

Отново сви рамене.

— Смъртоносна ли? Нямах представа.

Той облиза кръвта от устните си.

— И аз така си помислих.

— Нямах представа, понеже никак не ми изглеждаше смъртоносна. Не успя да стори нищо лошо на никого от нас.

Тъпата усмивка отново грейна на лицето му.

— Лъжеш, скъпа. Ако наистина беше видяла Ничи, щеше да е убила поне част от вас, дори да не бе успяла да ви изстреби всичките. Не можеш да победиш жена като нея, без преди това добре да пострадаш.

— Нима? Толкова ли сме убедени?

Момчето се изсмя гърлено.

— Скъпа, познавам Ничи. Напълно съм убеден.

Калан се вгледа с презрителна усмивка в кафявите очи на момчето.

— Много добре знаеш, че говоря истината.

— Така ли? — не преставаше да се кикоти той. — И защо трябва да знам?

— Знаеш, че е истина, понеже тя е една от робините и следователно би трябвало да можеш да влизаш в съзнанието ѝ. Да, обаче не става. И аз знам защо е така. Макар да не блестиш с много ум, съм сигурна, че няма да ти отнеме много време, за да си отговориш на този въпрос — очите на момчето заблестяха от гняв.

— Не ти вярвам.

Калан сви рамене.

— Твоя воля.

— След като си я виждала, тогава кажи ми къде се намира в момента?

Калан се обърна с гръб към него и изрече най—бруталната от всички истини, оставяйки го да тълкува думите ѝ както си иска.

— Когато я видях за последен път, тя се бе отправила към царството на забвението.

Калан чу вика зад себе си. Обърна се и видя как Кара се опитва да го спре с Агиела си. Калан чу трошене на кости. Дори това не го забави. Момчето, подивяло от ярост, с оголени зъби и протегнати напред ръце, се хвърли към Калан.

Полуизвърнатата към него, Калан посрещна с ръка тежестта на момчето, което посягаше да я хване за гърлото.

Малкият му гръден кош се блъсна в дланта ѝ. Стъпалата му се отлепиха от земята. Сякаш не тялото му се бе хвърлило към нея, а перо се бе понесло по въздуха.

Времето бе на нейна страна.

Не бе необходимо да извиква рожденото си право, само трябваше да вдигне ограниченията. Вече не можеше да се осланя на чувствата си. Единствено истината можеше да я води.

Това не бе малко, наранено, уплашено момче.

Това бе врагът.

Вътрешната мощ на силата ѝ, взривена зад вдигнатите прегради, бе невероятна. Бе се надигнала от дълбокия център на спокойствието

вътре в душата ѝ и послушно бе подчинила всяка фибра на съществото ѝ.

Ръката на Калан усети ребрата на момчето под дрехата му.

В душата ѝ нямаше нито омраза, нито ярост, нито ужас... нито мъка. В тази безбрежна искра време мисълта ѝ бе бездна, в която нямаше чувства — имаше само всепоглъщащия бяг на потиснатото време.

Момчето нямаше никакъв шанс. Беше нейно.

Калан не се поколеба.

Освободи силата си.

От вечното си битие на част от съществото ѝ тази сила бе всичко.

Въздухът се разтърси от гръмотевица без гръм — изискана, жестока и за този кратък миг — всевластна.

Лицето на момчето се изкриви от омразата на човека, който го контролираше. В този едничък момент, ако тя бе тази липса на чувства, в следващия се бе превърнала в тяхното въплъщение. Калан се вгледа в лицето на това изгубено дете, знаейки, че то вижда само безмилостните ѝ очи.

Мисълта му, личността му вече не съществуваха.

Околните дървета се залюляха от напора на силата. От клоните се посипа сняг. Страхотният гръм завихри около тях бяла вихрушка.

Калан знаеше, че Джаганг може да се промъкне в съзнанието на човек между мисълта, когато времето само по себе си не съществува. Нямаше друг избор, освен да направи онова, което бе решила. Не можеше да си позволи да се колебае. Когато Джаганг обитаваше нечие съзнание, дори Кара бе неспособна да направи каквото и да било.

На излизане от съзнанието на момчето Джаганг си бе изгорил мостовете за обратния път.

Момчето се строполи мъртво в краката ѝ.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Краката на Калан се разтрепериха, докато над рухналото тяло на момчето, а съществуващото ѝ отново започна да чувства. Както винаги след използването на Изповедническата си сила бе изтощена и напълно обезсилена. Гората беше притихнала в мълчалива равностметка. Тук—там девственият сняг около малкото телце показваше червеното си облекло.

Едва тогава Калан си даде сметка, че можеше да убие и Кара.

Една Морещица не би оцеляла дълго след докосването на Изповедник. Но Калан нямаше избор. Бе направила всичко възможно, за да предупреди Кара, да ѝ даде знак да се отстрани, но в края на краищата не можеше да допусне решението ѝ да бъде повлияно от външни обстоятелства. Колебанието би било равносилно на катастрофа.

Въпреки това сега, когато всичко свърши, я обзе ужас.

Огледа се и видя Кара просната на снега вдясно от тях. Ако е докосвала момчето, докато Калан е освобождавала силата си...

Морещицата простена. Калан се дотътри до нея и падна на коляно. Сграбчи кожената ѝ наметка и я обърна настрани.

— Добре ли си, Кара?

Кара я изгледа с досада, опитвайки се да се пребори с болката.

— Разбира се, че съм добре. Нали не си помисли, че съм толкова тъпа, та да не го пусна?

Калан се усмихна с облекчение.

— Разбира се, че не. Просто си рекох да не би да си си счупила врата при падането.

Кара изплю буца примесен с боклуци сняг.

— За малко.

Уорън им помогна да станат. С кисела физиономия разтърка наранените си рамене и лакти. Доколкото Калан бе чувала, ако човек се намира прекалено близо до Изповедник, освобождаващ силата си, може да пострада. За щастие Уорън не бе ударен лошо и болката в раменете му бързо утихна.

„Не и другата болка“ — помисли си Уорън, загледан в безжизненото детско телце.

— Скъпи Създателю — прошепна той на себе си. Хвърли поглед на Калан и Кара. — Та той беше само едно момче. Наистина ли се налагаше...

— Да — прекъсна го Калан с тон, нетърпящ възражения. Налагаше се. Двете с Кара вече сме попадали в подобна ситуация — с Марлин.

— Но Марлин е голям човек. А Лайл е толкова малък ... той е само едно дете. Какво би могъл...

— Уорън, не умувай какво би могло да се случи. Джаганг беше в съзнанието му — също както преди с Марлин.

— Знаем какво означава това. Представляваше смъртна заплаха.

— Щом аз не успях да го удържа — подкрепи я Кара, — значи нищо не би могло.

Уорън въздъхна примирено. Свлече се на колене край момчето. Изрече молитва, като галеше нежно челото му.

— Предполагам, че няма да сбъркам, ако обвиня за всичко Джаганг. — Той се изправи и изтупа коленете си от снега. — Та нали в крайна сметка с него започна всичко.

Калан различаваше далечните силуети на Д'Харанските войници, които тичаха с всички сили към нея нагоре по хълма. Насочи се към тях.

— Щом предпочиташ да мислиш така.

Кара вървеше плътно до нея. Уорън си проправи път през снега, за да я настигне. Сграбчи Калан за ръката и я Дръпна да спре.

— Имаш предвид Ан, нали?

Калан потисна гнева си, очите ѝ останаха вперени в Уорън.

— Уорън, ти също си бил жертва на тази жена. Бил си отведен в Двореца на пророците още като дете, нали?

— Да, но...

— Никакво но. Дошли са и са те отвели от дома ти.

— Както са направили и с това бедно мъртво дете. — Ноктите ѝ се впиха в дланите. — Дойдоха и отведоха Ричард.

Уорън нежно притисна ръка до нейната.

— Знаем как изглежда отстрани. Пророчеството често...

— Виж! — Калан гневно посочи с пръст трупа на момчето. — Ето до това водят твоите пророчества — до смърт и мизерия. Всичко става в святото име на пророчествата!

Уорън не отвърна на гневния ѝ тон.

Тя си наложи да се овладее — поне външно.

— Колцина още трябва да умрат напразно в знак на криворазбрана преданост към пророчествата? Ако Ан не бе изпратила Вирна за Ричард, нито едно от тези ужасни събития нямаше да се случи.

— Откъде знаеш? Калан, знам как се чувстваш, но от къде си сигурна, че нямаше да стане така?

— Бариерата си седеше на мястото цели три хиляди години. Можеше да бъде свалена единствено от магьосник, притежаващ и двете страни на дарбата. Преди да се роди Ричард, такъв магьосник нямаше. Ан изпрати Вирна за него. Ако не го бе направила, бариерата още щеше да си е непокътната. Джаганг и Орденът щяха да останат от татък. Средната земя щеше да е в безопасност. А това момче тук щеше още да си играе на топка с приятелчетата.

— Калан, нещата не са толкова прости, колкото ги изкарваш. — Уорън разпери ръце в израз на объркаността си. — Не искам да споря с теб по този въпрос, но трябва да разбереш, че едно пророчество може да се изпълни по ред начини. То често търси свое собствено разрешение. Ако Ан не беше изпратила Сестра за Ричард, той щеше да попадне по друг начин на определеното място и пак да срути бариерата. Кой може да каже как? Нима не разбираш? Може би това е трябвало да се случи, а Ан е била просто машата. Ако не беше тя, щеше да е някой друг.

Калан си пое гневно дъх през стиснатите зъби.

— Колко кръв, колко трупове, колко мъка ще трябва, преди да видиш каква огромна беда стовари върху този свят пророчеството?

Уорън се усмихна тъжно.

— Аз съм Пророк. Винаги съм искал да бъда такъв — за да помагам на хората. Нямаше да го желая толкова силно, ако знаех, че пророчеството по някакъв начин вреди на хората. — Той се усмихна, озарен от някакъв спомен. — Не забравяй, че ако не съществуваха пророчествата, ти никога нямаше да срещнеш Ричард. Нима не се

чувстваш по—добре сега, когато той влезе в живота ти? За себе си аз знам, че е по—добре.

Леденият, изпълнен с гняв поглед на Калан заличи усмивката от лицето му.

— Предпочитам да съм осъдена на живот в самота, живот, лишен от любов, вместо да знам, че светът е пострадал непоправимо заради появата на Ричард. Предпочитам никога да не го бях срещала, вместо да знам цената за всичко това и да съм свидетел как нещата излизат от контрол заради някаква си сляпа вяра в пророчествата.

Уорън пхна ръце в противоположните ръкави на робата си, погледът му намери земята.

— Разбирам те напълно. Моля те, Калан, говори с Вирна.

— Защо? Нали именно тя изпълняваше заповедите на Ан.

— Просто говори с нея. Едва не я изпуснах, понеже разсъждаваше като теб.

— Вирна?

Уорън кимна.

— Тя беше убедена, че Ан я е използвала злонамерено. Прекара двадесет години в безрезултатно търсене на Ричард, докато през цялото това време Ан е знаела точно къде се намира той. Можеш ли да си представиш как се е чувствала Вирна, когато го е разбрала? Има и още нещо Ан ни накара да повярваме, че е мъртва. Нагласи нещата така, че Вирна да стане Прелат. — Уорън извади ръка от ръкава си и раздалечи леко палеца и показалеца. Веднъж ѝ оставаше точно толкова, за да хвърли дневника си в огъня.

— Трябвало е да го направи.

Уорън отново се усмихна.

— Това, което се опитвам да ти кажа, е, че ми се струва полезно да поговориш с нея. Тя ще те разбере.

— И какво ще промени това?

Уорън сви рамене.

— Дори да си права, какво от това? Стореното — сторено. Не можем да върнем нещата назад. Ничи е заловила Ричард. Императорският орден е в Новия свят. Каквото и да е довело до тези събития, те вече са факти и трябва да ги приемем като такива.

Калан се взря внимателно в сините му очи.

— И ти си научил това единствено чрез изучаване на пророчествата?

Усмивката грейна на лицето му.

— Не. Ричард ме научи. А съвсем наскоро една изключително умна жена ми показа, че не бива да се спускам по пътеката на вероятностите — на това какво е могло да се случи.

Колкото и да се чувстваше разярена, при тези думи Калан усети как душата ѝ се успокоява.

— Никак не съм убедена в изключителния ѝ ум.

Уорън направи знак с ръка към войниците, които се катереха по хълма с извадени мечове, за да ги успокои. Те забавиха ход, но не прибраха оръжията си.

— Е — рече Уорън, — при всички положения бе достатъчно умна, за да предугади плана на Джаганг и да запази самообладание по време на нападението на един от неговите слуги, за да накара императора да си мисли, че се е хванала на въдицата му.

Калан смръщи лице.

— На колко си години, Уорън?

Той се изненада от въпроса ѝ.

— Наскоро навърших сто петдесет и осем.

— Това обяснява нещата — заключи Калан и се запъти надолу по хълма. — Трябва да престанеш да се правиш на млад и невинен, Уорън. Малко е изнервящо.

Когато Калан, Кара, Уорън и ескортиращите ги войници се прибраха няколко часа по—късно, завариха в лагера да кипи трескава дейност. Натоварваха се каруци, впрягаха се коне, приготвяха се оръжия. Палатките все още не бяха разтурени, но войниците набързо дояждаха вечерята си, навличаха бойните си ризници и бързаха да се съберат край командирите си, за да получат инструктаж за това как да реагират при заповед за атака на придвижващия се на север враг. Някои от офицерите в палатките, покрай които мина Калан, се бяха съсредоточили върху картите.

Уханието на готвено, изпълващо следобедния въздух, ѝ припомни колко е гладна. През зимата се мръкваше рано, а надвисналото небе притулваше допълнително пейзажа. Безкрайните облачни дни започваха да стават потискащи. Оставаха нищожни

шансове да видят слънце — тепърва предстояха още по—обилни снеговалежи, които щяха да стигнат далеч на юг.

Калан скочи от седлото и остави на един войник да отведе коня ѝ. Вече не яздеше огромен боен кон. Тя, както и по—голяма част от кавалеристите, използваша по—малки и подвижни животни. При сблъсъци между многочислени армии огромните бойни коне придаваха тежест на атаката, но при положение, че Д'Харанците бяха многократно превъзхождани числено, бяха решили да заменят тежестта срещу бързина и маневреност.

Благодарение на промяна в тактиката не само при кавалерията, но и в цялата армия, Калан и генерал Мейферт бяха успели да разстроят равновесието във вражеската армия за седмици наред. Бяха принудили Ордена да хвърли огромни усилия в разгромително нападение, което избегна тъкмо навреме, оставяйки подмамения в капана Ордена да загуби почва под краката си. Когато войниците на се умориха от мащабната акция и се оттеглиха за почивка, генерал Мейферт изпрати в лагера им атакуващи отряди, които да ги изправят на нокти. Веднага след изненадващата атака Калан оттегли частите си, като не позволи на Ордена да си изгради надеждна защита.

Ако Ордена бе опитал да повтори отново същото Д'Харанците бяха готови да ги нападат денонощно, да кръжат около тях като разярени оси, без да се доближават прекалено. Ако Императорският орден се умореше от нефелните си опити да захване врага и обърнеше частите си към населението на Средната земя, Калан щеше да вдигне на крак всичките си войници. Вражеските орди постепенно щяха да бъдат принудени да забравят мисълта за лесна плячка и отново да застанат лице в лице със заплахата.

Императорският орден бе подлудял от постоянната изнервяща тактика на Д'Харанската армия. Хората на Джаганг се чувстваха оскърбени от подобен род действия — те смятаха, че истинските мъже се срещат лице в лице в боя и отвързват на удара с удар. Разбира се, фактът, че бяха многократно повече от противниците си, не им се струваше ни най—малко оскърбителен за Д'Харанците. Калан знаеше, че подобен сблъсък ще бъде кървав и само ще спечели предимство за Ордена. Все ѝ беше тая какво си мислят враговете ѝ. Единственото, което я вълнуваше, бе да ги изтреби до крак.

Колкото по—яростен и разклатен психически бе Орденът, толкова по—безразсъдно се държаха войниците му. Хвърляха се в безнадеждни атаки срещу добре организирани защитници или се опитваха отчаяно да завладеят непревземаеми земи. Калан бе наблюдавала с отворена уста как дълги редици вражески войници падат покосени от Д'Харанските стрелци, само за да бъдат последвани от още и още свои другари, които на свой ред да паднат и бойното поле да се задръсти от невъзможен брой трупове.

Имаше няколко хиляди мъртви или сериозно ранени Д'Харанци. Жертвите — по изчисления на Калан и генерал Мейферт — бяха не по—малко от петдесет хиляди. Това бе все едно да настъпиш една мравка, докато колонията се излива навън от мравуняка. Калан не виждаше друг начин, освен да продължават все така. Нямаха избор.

Калан и неотстъпно следващата я Кара прекосиха морето от хора и се приближиха към палатките на командния състав, белязани със сини ленти. Ако човек не знаеше цветовия код за съответния ден, намирането на тези палатки бе практически невъзможно. От страх да не би вражески агент или роден с дарбата магьосник на Ордена да се промъкне в лагера и да избие наведнъж целия команден състав, техните палатки не се различаваха по нищо от тези на редовите войници. Цветни ленти бележеха не само тях — това бе стройна система за намиране на отделните подразделения в армията в случай на внезапна необходимост от преместване. Така на Калан ѝ хрумна идеята да използват тази система за означаване и на палатките на командния състав. Сменяха редовно цветовия код, за да не може никой цвят да бъде сметнат за отличителен белег на щаба.

Посрещна я генерал Мейферт, надвесен над разгъната карта. Келтонският лейтенант Лейден също бе вътре заедно с капитан Абернати, командирът на Галеанските части, които Калан бе довела в лагера преди няколко седмици.

Ейди седеше тихо в ъгъла като представител на родените с дарбата и наблюдаваше събитията с напълно белите си очи. Изгубила зрението си като млада, чародейката се бе научила да вижда с помощта на дарбата си. Тя бе жена с изключително силна дарба. Талантите и способностите ѝ бяха особено развити в посока причиняване вреда на противника. Сега бе тук с цел координиране възможностите на Сестрите с потребностите на армията.

На въпроса на Калан отвърна:

— Зед бъде на южния фронт, проверява подробностите.

Калан ѝ благодари с кимане на глава.

— Уорън също се притече на помощ.

Калан размърда премръзналите си пръсти в ботушите, опитвайки се да възвърне чувствителността им. Духна топъл въздух в шепите си, след което насочи вниманието си към застиналия в очакване генерал.

— Трябва да съберем колкото се може по—многочислена армия — вероятно към двадесет хиляди души.

Генерал Мейферт въздъхна отчаяно.

— Значи са тръгнали към нас.

— Не — отвърна тя. — Това е капан.

Тримата офицери извърнаха изненадано глави и зачакаха обяснението ѝ.

— Видях Джаганг ...

— Какво! — изпусна нервите си генерал Мейферт. Калан махна с ръка, разсейвайки страховете му.

— Не, не е това, което си мислиш. Стана чрез чуждо тяло. — Тя пхна ръцете си под мишниците, за да ги сгрее. — Важното е, че се престорих, че действам според плана му, за да го заблудя, че сме се вързали.

Тя им обясни смисъла на движещите се на север войски и намерението на Джаганг да примами след тях многочислени Д'Харански части, за да разцепи по този начин силите им. Мъжете я слушаха зяпнали, докато тя им обясняваше с подробности, подкрепяйки думите си с жестове по картата.

— Но ако изпратим толкова много войници — намеси се лейтенант Лейден, — това няма ли да е точно каквото очаква Джаганг?

— Да — отвърна Калан, — но ние няма да го направим така, както му се иска. Тези войници ще напуснат лагера, за да изглежда сякаш сме налапали въдицата. — Тя се наведе над картата и с парче въглен отбеляза някои места в планините, които току—що бе прекосила, посочвайки някои просеки в ниските части. Капитан Абернати се обади:

— Галеанските части наброяват горе—долу толкова войници, колкото ви трябва, за да накарате Джаганг да мисли, че действаме според плана му.

— И аз за това си мислих — обади се генерал Мейферт. Значи решено — отсече Калан. Отново посочи картата: — Заобиколете тези планини, капитане, така че когато Ордент атакува лагера ни с мисълта да се излее отгоре ни, хората ви да могат да ги нападнат откъм слабата страна, ето тук, където ще сме най—малко очаквани.

Капитан Абернати, спретнат мъж с посребрен гъст мустак, пасващ на веждите му, кимна, проследявайки движението на Калановата ръка по картата.

— Не се тревожете, Майко Изповедник, Ордент ще си помисли, че сме тръгнали, докато ние ще сме готови да ги прободем право в сърцето, когато тръгнат да ви нападнат.

Калан отново насочи вниманието си към генерала:

— После тайничко да изведем още един отряд от лагера, който да чака на отсрещната страна на долината, точно срещу войниците на капитан Абернати, така че когато Ордент стигне до средата на долината, да ги нападнем от две страни. Едва ли ще допуснат да пленим част от войниците им, така че със сигурност ще подвият опашка. И тогава основните ни войски ще ги пронизат мощно в станалия уязвим гръб.

Тримата офицера мълчаливо обмислиха плана ѝ на фона на идващия отвън непрестанен шум. Край палатките претичваха коне, скрибуцаха и подскачаха каруци, под войнишките ботуши скърцаше сняг, мъжки гласове подвикваха заповеди.

Очите на лейтенант Лейден се насочиха към Калан.

— Майко Изповедник, другият необходим отряд може да бъде съставен от моите войници от Келтон. Те са се сработили много добре и отдавна служат под мое командване. Можем да започнем да се изнасяме от лагера незабавно и да се съберем по—встрани в очакване на сигнал за да може да изпратите с нас някоя Сестра, за да долови предварително уговорен сигнал, след което заедно с частта на капитан Абернати да нападнем едновременно от Двете страни.

Калан знаеше, че Лейден иска да се реабилитира в очите ѝ. Освен това искаше да извоюва известна самостоятелност за Келтонските части в рамките на Д'Харанската империя.

— Начинанието е рисковано, лейтенант. Ако нещата се объркат, няма да можем да ви се притечем на помощ.

Той кимна.

— Но хората ми познават добре района, пък и сме обучени в прекосяването на планински местности в зимни условия. Императорският орден идва от по—топли земи. На наша страна са предимствата както на времето, така и на местността. Ще се справим, Майко Изповедник.

Калан стана и въздъхна, впила поглед в мъжа. Знаеше, че идеята щеше да се понрави на генерал Мейферт. На капитан Абернати също. Галеа и Келтон бяха отколешни врагове, така че двамата предпочитаха всеки да участва в боя с определена отделна задача.

Ричард бе съюзил враждуващи някога страни, за да могат те да обединят усилията си в борбата. Това бе жизненоважно за оцеляването им. Калан предполагаше, че целите им са общи, така че каквото и да правеха, бе в името на общото благо — следователно щеше да се наложи да координират действията си. Доводите на лейтенанта бяха логични — неговите войници наистина бяха свикнали да се бият в планински условия.

— Добре, лейтенант.

— Благодаря ви, Майко Изповедник.

Калан реши да го поощри:

— Ако се справите добре със задачата, лейтенант, може би ще се изкачите в йерархията.

Лейтенант Лейден поздрави с юмрук до сърцето:

— Хората ми ще направят всичко възможно Кралицата им да се гордее с тях.

Калан прие клетвата му с кимане. Обърна се към всички:

— Най—добре ще е да се залавяме за работа.

Генерал Мейферт избоботи нещо в знак на съгласие:

— Това ще е добра възможност да намалим численото им превъзходство. Ако очакванията ни се оправдаят макар и наполовина, значи ще сме си свършили добре работата — Той се обърна към единия от двамата офицери: — Да се залавяме за работа. Хората ви трябва да тръгнат веднага, за да има достатъчно време да заемат позиции до сутринта. Не се знае колко може да се наложи да чакат до сутринта, но в случай че моментът настъпи на зазоряване, искам да сте готови.

— Орденът обича ранните нападения — обади се капитан Абернати. — До час ще сме тръгнали. Преди зазоряване ще сме заели

позиции, за да сме готови, ако решат да атакуват по—рано.

— Ние също — отвърна на свой ред лейтенант Лейден.

Двамата офицери сведоха глави и се наканиха да вървят.

— Капитане — обърна се към единия Калан. И двамата спряха.

— Да, Майко Изповедник?

— Да имате някаква представа какво би могло да забавя принц Харолд и останалата част от армията ви? Отдавна би трябвало да е пристигнал. Галеанските войници наистина щяха да са ни от голяма помощ.

Капитан Абернати зачовърка едно копче на тъмната си униформа.

— Съжалявам, Майко Изповедник, аз също ги очаквах много по—рано. Не мога да предположа какво би могло да забави принца.

— Да, вече трябваше да е тук — повтори тя на себе си.

Вдигна очи към капитана: — Времето?

— Не е изключено, Майко Изповедник. Ако е имало бури, това може да го е забавило. Сигурно е това и в такъв случай можем да го очакваме съвсем скоро. Нашите хора са обучени да се справят в подобни условия в планината.

Калан въздъхна.

— Тогава да се надяваме, че скоро ще го видим. Капитан Абернати я погледна заговорнически. — Със сигурност знам, че принцът бързаше да събере хората си и да се насочи насам, за да помогне. Галеа се простира над долината Калисидрин. Лично принцът ми е казал, че за самите нас би било най—добре да спрем Ордена там и да не им позволим да продължат нагоре в Средната земя, където нашите близки и семействата ни ще бъдат подложени на вражеския терор.

В погледа на лейтенант Лейден Калан прочете подозрението, че принцът е предпочел да остане в долината Калисидрин и егоистично да защитава отечеството си, което можеше да промени плановете на Ордена и да го изпрати вместо на север към платото Керн — тоест направо в родината на Лейден. Дори лейтенантът да бе помислил за подобно предателство от страна на принц Харолд, прояви достатъчно мъдрост, за да не го сподели гласно.

— На път за насам времето наистина бе лошо — продължи темата Калан. — Зима е в крайна сметка. Сигурна съм, че принц

Харолд скоро ще дойде да помогне на своята Кралица и на съюзниците си от Д'Харанската империя.

Калан успя да им се усмихне, за да поуталожи създалото се напрежение.

— Благодаря ви, господа. Залавяйте се за работа. И нека добрите духове бдят над вас.

След като мъжете поздравиха в отговор и излязоха, Ейди подпря коленете си с ръце и се изправи.

— Ако нямаш нужда от мен, ще отида да уведомя Сестрите, Зед и Уорън за плановете ни.

Калан кимна уморено.

— Благодаря ти, Ейди.

Калан почувства зрящия отвътре поглед на старата чародейка върху себе си.

— Използвала си силата си — рече след малко Ейди.

— Бъде изписано на лицето ти. Трябва да починеш.

— Знам — отвърна Калан. — Но ме чака работа.

— Работата няма да се свърши сама, ако легнеш болна или нещо по—лошо. — Тънките пръсти на Ейди намериха ръката на Кара. — Погрижи се Майката Изповедник да остане сама за малко, за да може ако не друго, поне да положи глава на масата.

Кара премести близкия стол до масата и го посочи на Калан с твърд поглед:

— Седни. Аз ще остана на пост.

Калан бе на ръба на силите си. Използването на Изповедническата сила я изтощаваше напълно. Трябваше й време, за да се възстанови. Усилната езда на връщане само беше влошила нещата. Заобиколи масата и се отпусна тежко на съгваемия стол. Намести вълчата кожа на раменете си. Мечът на Ричард все още бе на гърба й, дръжката стърчеше над рамото й. Не си направи труда да го помести.

Ейди се усмихна на безропотно подчинилата се на съвета й Калан и излезе. Кара застана на пост на входа. Главата на Калан се отпусна върху ръцете й. Като се опитваше да не се остави на ужасните събития от деня да я покорят, тя отклони мислите си към Ричард, припомни си топлата му усмивка, проникателните му сиви очи, нежните му пръсти. Очите й се затвориха. От умората столът и масата

сякаш се завъртяха под тялото ѝ. Успя да задържи мисления образ на Ричард само за няколко мига, след което сънят я повали.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Майко Изповедник?

Калан се стресна и видя тъмна фигура, надвесена над нея. Примигна, за да проясни образа, и осъзна, че е Вирна. Блатният пръстен със слънчев мотив, символ на Прелата Сестрите на светлината, проблесна на светлината на лампата. Здрачът зад нея бе обагрил палатката в медни оттенъци.

Калан разтърка очи, за да прогони съня. Вирна бе облечена в дълга сива вълнена рокля и наметната с тъмнокафяво наметало. На врата роклята ѝ бе украсена с бяла ивица, което омекотяваше строгостта на дрехата. Кестенявата коса на жената изглеждаше в ред, но в кафявите ѝ очи Калан съзря тревога.

— Какво има, Вирна?

— Ако имаш минутка, бих желала да поговорим.

Без съмнение Уорън ѝ бе казал нещо. Всеки път, когато Калан ги видеше заедно, размяната на погледи помежду им, случайните докосвания ѝ напомняха за начина, по който се отнасяха един към друг тя и Ричард. Фактът, че Вирна е влюбена, променяше до известна степен отношението на Калан към външната ѝ студенина, понеже това показваше, че Сестрата е способна на нежност. Калан знаеше, че хората гледат на самата нея с подобно любопитство и съмнение, когато стане въпрос за нежни чувства.

Въздъхна, питайки се дали разговорът им няма да касае Ан и пророчествата. Не бе в настроение за това.

— Кара, колко време съм спала?

— Няколко часа. Скоро ще мръкне. По скованите си врат и рамене от спането върху масата Калан можеше сама да се убеди, че е минало доста време. Изтегна се настрани и видя Ейди седнала на ниска пейка. Бе завила краката си с тъмно одеяло.

— Как се чувстваш? — попита я чародейката.

— Добре съм — дъхът ѝ се виждаше в студения вечерен въздух.
— Тръгнаха ли вече?

— И двата отряда са на път отпреди час — отвърна Ейди. — Първият, този на Галеанците, замина подреден в дълги колони. Келтонците се изнесоха на малки групички, които не биха могли да забележат дори най—усърдните съгледвачи.

Калан се прозина.

— Добре.

Знаеше, че имат основания да очакват атака от страна на Ордена на зазоряване. Добре поне, че имаше достатъчно време хората им да се доберат до определените места и да заемат позиции. При мисълта за предстоящото нападение я сви стомахът. Знаеше, че и войниците ще са притеснени и едва ли ще могат да поспят.

Ейди тайничко прокарваше пръст по червените и жълтите мъниста, украсяващи деколтето на семплата ѝ роба.

— След като Галеанците си тръгнаха, се върнах, за да помогна на Кара да отклонява всички набези към теб и да не те безпокоят, докато си починеш.

Калан ѝ благодари с кимване. Калан си помисли, че или Ейди е решила, че почивката е била достатъчна, или пък Вирна е имала сериозна причина да настоява за среща.

— Какво има, Вирна?

— Открихме... нещо. Всъщност не толкова открихме, колкото ни хрумна.

— Кои вие?

Вирна се покашля. Преди да продължи, тихичко се помоли на Създателя за прошка.

— Всъщност, Майко Изповедник, идеята беше моя. Някои от Сестрите ми помогнаха, но инициативата дойде от мен. Аз нося цялата отговорност.

Калан си каза, че Вирна се изразява малко странно. Като че ли самата тя не харесваше ни най—малко идеята си — каквато и да бе тя. Изчака я да продължи, без да я насилва.

— Ами, работата е там, че ни е трудно да прокарваме незабелязано каквото и да било покрай магьосниците на Ордена. Те разполагат както със Сестри на светлината, така и със Сестри на мрака, а ние нямаме възможностите на последните. Когато се опитваме да изпращаме неща...

— Да изпращате неща?

Вирна стисна устни.

— Оръжия.

Калан сбърчи въпросително чело, Вирна се наведе да вдигне нещо от земята. Протегна отворената си длан, показвайки на Калан няколко малки камъчета.

— Зед ни показва как да превръщаме най—обикновени неща в смъртоносни оръжия. Можем да ги насочваме срещу врага с помощта на силата си, за някои е достатъчен дори един дъх — като например за тези камъчета. Магията ни помага да ги изстрелваме по—бързо от коя да е стрела. Камъните, които изпращаме нататък, покосяват цели редици вражески войници. Те летят толкова бързо, че по някога е достатъчен само един, за да прониже пет—шест войници.

— Това вече съм го чувала — прекъсна я Калан. — И знам, че в един момент вече не действало, понеже техните магьосници намерили начин за противодействие.

Калан забеляза в погледа на Вирна следи от огромната отговорност, легнала на плещите на Прелата.

— Точно така. Орденът се научи да открива следите от магията, която използваме. Надушват дори предметите, създадени с магически способности. Всичките ни умения в тази област станаха безполезни.

— Така ми каза и Зед — че във войната магия почти не може да се използва, тъй като противниците скоро разкриват взаимно похватите си и така се установява равновесие между силите.

Вирна кимна.

— Да, наистина. Ние постъпваме с тях по същия начин. Неща, които използваха в началото, вече са безполезни за тях, защото знаем как да им противодействаме. Например предупредителните ни рогове. Научихме се да ги кодираме с магически способности, за да разпознаваме истинността им.

Калан придърпа кожената си наметка към врата. Втрисаше я от студ и не усещаше да ѝ става по—топло. И нищо чудно, при положение, че прекарваше цялото си време навън. Беше пълна лудост да се води война в подобни условия. Макар че войната при хубаво време вероятно е не по—малко безумна. Както и да е, бе готова на всичко, за да може да прекара известно време под истински покрив, седнала край уютен огън.

— Е, и какво си измислила?

Сякаш изведнъж присетила се за студа, Вирна придърпа наметалото около раменете си.

— Ами хрумна ми, че след като родените с дарбата от вражеския лагер умеят по някакъв начин да пресяват всичко, в което е използвана магия, то значи ни е нужно нещо, в което няма магия.

Калан ѝ се усмихна тъжно.

— Така е. Това нещо се нарича войници.

Вирна не отвърна на усмивката ѝ.

— Не. Имам предвид нещо, което родените с дарбата да направят, за да обезвредят врага, без да рискуват наши хора.

Ейди застана зад лявото рамо на Калан, а Вирна бръкна под наметалото си и извади малка кожена кесийка, завързана с ширит. Хвърли я на масата пред Калан, след това сложи до нея парче хартия.

— Изсипи малко отгоре ѝ, ако обичаш — Вирна се държеше за корема, сякаш имаше спазми. — Но внимавай да не я докоснеш с пръст или да я допреш до кожата си — и каквото и да стане, не духай насреща ѝ. Гледай дори да не дишаш.

Ейди се наведе, за да види по—добре как Калан внимателно сипва малко искрящ пращец върху квадратния лист. Образува се малка купчинка. Тук—там се виждаше по малко цвят, но като цяло беше зеленикавосивкава.

— Какво е това? Някакъв вид магически прах ли?

— Стъкло.

Калан вдигна очи.

— Стъкло? Измислила си стъкло?

Вирна изпухтя на себе си, като се сети колко глупаво трябва да е звучала.

— Не, Майко Изповедник. Измислих как да го счупя. Виждаш ли, това тук е просто счупено стъкло, натрошено на мънички парченца — почти на прах. Но докато го счухвахме в хаванчето, използвахме силата на своя Хан. По този начин успяхме да го раздробим на съвсем мънички частички, но по особен начин.

Вирна се наведе напред, завъртя пръст над купчинката прах. Кара се приближи, за да може да вижда по—добре опасната субстанция.

— Това стъкло — всяко парченце от него — е остро и назъбено, макар всяко да е много мъничко — не по—голямо от пращинка, така

че практически не тежи, почти като прах е.

— Добри духове — възкликна Ейди, преди да произнесе молитва към Създателя на собствения си език.

Калан се покашля.

— Нищо не разбирам.

— Майко Изповедник, не можем да прокараме магията си през защитата на Ордена. Техните хора са подготвени да реагират на магия, та дори била тя и под формата на камък, който с помощта на някаква магическа сила е запратен срещу частите им.

Това стъкло обаче, макар че използвахме магия, за да го натрошим, не притежава магически свойства — изобщо. То е просто инертен материал, също както праха, подритнат от нечий крак. Родените с дарбата от Ордена не могат да уловят магическо присъствие в него, понеже няма такова. Благодарение на дарбата си те ще го усетят просто като прах или мараня, може би като мъгла — в зависимост от конкретните атмосферни условия.

— Но нали и преди сме изпращали срещу тях облаци прах — възрази Калан. — С прах, от който да им става зле и тъй нататък. И в повечето случаи успявах да намерят противооръжие.

Вирна вдигна пръст във въздуха, за да подчертае думите си, и се усмихна тъжно:

— Но тези облаци прах съдържаха магия. Майко Изповедник, в това тук няма магия. Нима не разбираш? То е толкова леко, че остава да се носи във въздуха дълго време. Чрез най—обикновена магия просто го хвърляме във въздуха, след което отнемаме магията, или пък изобщо не използваме магия, за да го разпръснем, а го хвърляме с вятъра. И в двата случая е достатъчно само хората им да минат през него.

— Добре — Калан се почеса по челото. — Но какво ще им стори?

— Ще влезе в очите им — дрезгаво се обади Ейди из зад рамото на Калан.

— Точно така — допълни Вирна. — Влиза им в очите както всеки друг прах. Отначало ще ги дразни и ще започнат да мигат, за да си прояснят погледа. Но понеже частичките до една са остри като бръснач и нащърбени, примигването само ще ги загнезди по—надълбоко в очната тъкан. Прашинките ще се забият в очите им и ще

ги ослепят, правейки безчет мънички прорези в зениците при всяко мигване. Колкото повече мигат, толкова повече се осакатяват. — Вирна се изправи и се загърна в наметалото си. — Ще ги ослепят.

Калан застина в мълчание пред лудостта на всичко това.

— Сигурна ли си? — попита Кара. — Може би само ще им раздразни очите като песъчлив прах?

— Сигурни сме — отвърна Вирна. — Стана... инцидент и вече знаем със сигурност как действа. Ако попадне в гърлото, пораженията са още по—сериозни. Отива в дробовете, в червата — това още не сме изпробвали, но знаем със сигурност, че подобно специално стъкло, ако го раздробим на нужните парченца, ще се носи във въздуха и хората, които попаднат в обсега на облака прах, ще бъдат ослепени за изключително кратко време. А слепият не може да се бие. Няма да са мъртви, но докато са слепи, няма да могат да ни убиват, нито да отвръщат на смъртоносните ни удари.

Кара, която обикновено приемаше с въодушевление възможността да убива врагове, този път явно не се радваше особено:

— Значи трябва просто да ги подредим и да ги изтрепем.

Калан закри очите си с ръце.

— Значи искаш от мен да одобря използването на това нещо, така ли? Затова си тук.

Вирна не каза нищо. Калан най—сетне вдигна глава.

— Това искаш, нали?

— Майко Изповедник, няма нужда да ти казвам, че Сестрите на светлината са против нараняването на хора. И въпреки това тук се води война за нашето оцеляване, за оцеляването на свободния човек. Знаем какво трябва да се направи. Ако Ричард беше тук... Просто си помислих, че трябва да знаеш и да дадеш съответните заповеди.

Калан я гледаше, едва сега разбрала защо притиска корема си с ръка.

— Знаеш ли, Прелате — почти шепнешком отвърна тя, — че днес убих дете? Не случайно, а целенасочено. И пак бих го направила, без да се замисля. Но от това няма да спя по—добре.

— Дете ли? Нима наистина се налагаше да... убиваш дете?

— Казваше се Лайл. Мисля, че го познаваш. Беше поредната жертва на подчинените на Ан Сестри на светлината.

При думите ѝ Вирна, пребледняла като платно, затвори очи.

— Предполагам, че след като съм способна да убия дете — продължи Калан, — без проблем бих могла да заповядам да започнете използването на смъртоносното си стъкло срещу чудовищата, които са готови да използват едно дете като оръжие. Заклепа съм се да не проявявам милост и смятам да удържа на думата си.

Ейди постави кокалеста ръка на рамото ѝ.

— Калан — нежно каза Вирна, — знам как се чувстваш. Ан използва и мен, а тогава аз не разбирах защо го прави. Мислех, че тя използва всеки за егоистични цели.

— За известно време за мен тя бе най—презреният човек на земята. Имаш всички основания да си на това мнение.

— Но дали греша, Вирна? Това ли искаш да добавиш? На твое място не бих била толкова сигурна. На теб не ти се наложи днес да убиваш дете.

Вирна кимна в знак на съчувствие, но не каза нищо.

— Ейди — помоли я Калан, — мислиш ли, че можеш да помогнеш на жената, която е била ослепена по грешка.

— Може би ще успееш да направиш нещо?

Ейди кимна.

— Бъде добра идея. Вирна, заведи ме при нея и ще се опитам да помогна.

Двете жени се запътиха към входа, когато Калан внезапно килна глава.

— Чухте ли това?

— Рога ли? — попита Вирна.

— Да. Прилича на предупредителен сигнал.

Вирна се напрегна. Извърна глава в посоката, от която идваше звукът, и се заслуша.

— Да, наистина прилича — обяви накрая, — но не е белязано от съответната магия. Врагът често го прави — опитва се да ни накара да реагираме на фалшиви сигнали за тревога. Напоследък се случва все по—често.

Калан свъси чело.

— Така ли? Защо?

Изправи се.

— След като знаем, че са фалшиви и не им обръщаме внимание, защо Ордент продължава да опитва? Не виждам смисъл.

Очите на Вирна зашариха из помещението сякаш в търсене на отговора.

— Ами не знам. Нямам представа. Не съм специалист по военна тактика.

Кара се насочи навън, за да хвърли един поглед.

— Може би просто се завръщат съгледвачи.

Калан извърна глава и се заслуша. Чу тропот на копита, но това не бе изключение. Може би, както бе предположила Кара, се прибираха съгледвачи. Но по тътена можеше да прецени, че конете са едри.

Чуха се крясъци на мъже. После звън на стомана — придружен с болезнени викове.

Калан извади Галеанския си кралски меч и тръгна да излиза. Още преди да е стигнала до изхода, нещо се стовари тежко върху палатката. В следващия миг всичко се взриви в остриета на копия и палатката се свлече в краката им.

Тежкото платнище повали Калан на земята. Нямаше за какво да се хване, докато палатката се въртеше и я повличаше със себе си. Земята край главата ѝ се тресеше от удари на копита.

Усети мирис на газ за лампа. Изведнъж платнището пламна със съсък. Нищо не се виждаше. Беше в капан — увита в дърпаната през полето палатка.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Здраво увита в твърдото платнище, Калан не виждаше нищо. Затъкваше се и се давеше в гъстата, изгаряща смрад, изпепеляваща дробовете ѝ. Задърпа яростно платнището, опитвайки се да се освободи, но докато подскачаше и се подмяташе по земята, не можеше да направи нищо. Жегата на пълзящи към лицето ѝ пламъци я хвърляше в паника. Забравила умората, започна да рита и да се мята яростно, да се бори за всяка глътка въздух.

— Къде си!

Беше гласът на Кара. Звучеше отблизо, сякаш Морецицата също бе увита в горящото платнище и самата тя отчаяно се бореше за живота си. Кара бе достатъчно умна, за да не повика Калан по име или по титла пред врага. За щастие Вирна също прояви съобразителност.

— Тук! — отвърна в отговор Калан.

Мечът на Калан бе в капан, притиснат до краката ѝ от стегнатото платнище. Успя да измъкне ръката си и да докопа ножа в колана си. Извади го. Трябваше да извърне лице, за да го предпази от горящите пламъци. Непрогледната димна завеса бе ужасяваща.

Събрала цялата си сила и ярост, Калан замахна с ножа и проби платнището. Точно в този момент палатката се удари в нещо и всички отхвъркнаха във въздуха. Тежкото приземяване я остави без дъх. Вдиша задушаваща глътка възкисел въздух. Отново замахна с ножа към тежкото платнище и направи прорез. В следващия миг всичко избухна в пламъци. Изкрещя към Кара: — Не мога ...

Палатката посрещна нещо твърдо. Рамото на Калан се удари в ствол на дърво или нещо подобно и Калан прелетя от другата му страна. Ако не носеше стегнатата си метална ризница, ударът със сигурност щеше да ѝ счупи рамото. Стоварила се тежко от другата страна на дървото, Калан най—сетне бе свободна и лежеше в снега. Простря ръце встрани, за да не се търкаля.

Забеляза генерал Мейферт да протяга ръка, да докопча за ризницата и да сваля от коня нападателя, влачил палатката. Погледнаха го чифт очи, скрити в джунгла от дълги, къдрави, мазни коси. Беше

едър мъжага, потънал в наметала и кожи, навлечени върху ризница. В устата му липсваше един горен зъб. Когато се хвърли срещу генерала, остана и без глава.

Огромните коне на вражеските войници сякаш нямаха край. Изливаха се върху Д'Харанците като буен водопад, осуетявайки всичките им планове за защита или бягство. Един от бойните коне се насочи към Калан, ездачът се бе навел напред, развял бухалка в ръка. Калан прибра в ножницата и меча, и ножа си. Сграбчи копието от ръцете на мъжа, който бе влачил палатката. Издигна нагоре дългото оръжие и го завъртя точно навреме, за да забие тъпата му част в заледения коловоз пред нея и да остави препускащото животно само да се наниже на острието.

Докато ухиленият войник на Ордена скачаше от олюляващия се кон, в свободната му ръка се появи меч. Калан не се поколеба. Още докато онзи се изправяше на крака, тя се завъртя, извадила своя меч и стовари мощен удар върху лявата част на лицето му.

Без да спре да си поеме дъх, се шумугна под краката на друг приближаващ кон, за да забие острието на меча си в мига, в който ездачът се канеше да я прониза със своето. Отскочи от другата страна и прониза ездача в крака до кокал, преди да се извърне тъкмо навреме, за да забие меча си до дръжката в гърдите на друг кон, който се бе приближил с намерения да я прикове към първия. Щом животното отстъпи назад с див вик, Калан освободи меча си и отскочи встрани секунда преди огромното туловище на коня да се строполи отгоре й. Кракът на ездача бе в капан, а тялото му в някак неудобна за отбрана позиция. Калан не пропусна отдалата й се възможност.

За момент теренът се оказа чист и Калан можа да се добере до палатката, където генералът, паднал на колене, раздираше пихтията от платнища и въжета. Приближаващата вражеска кавалерия заплашваше да стъпче Вирна, Ейди и Кара, които все още бяха в капана на някогашната палатка. Добре поне, че огънят бе потушен.

Калан се притече на помощ на генерала и се зае да разсича и раздира платнището. Най—сетне успяха да освободят Ейди и Вирна. Двете жени се оказаха увити заедно, почти прегърнати. Главата на Ейди кървеше, но отклони опитите на Калан да й се притече на помощ. Вирна се подаде от пашкула и се изправи на крака, все още замаяна от дивото препускане.

Калан помогна на Ейди да стане. Раната ѝ не изглеждаше сериозна. Генерал Мейферт продължаваше да се бори яростно с палатката. Кара все още бе затворена вътре, но вече не се чуваше гласът ѝ. Калан сграбчи Вирна за ръката.

— Мислех, че сигналите са били фалшиви!

— Наистина бяха фалшиви! — настоя Вирна. — Изиграха ни!

Д'Харанските защитници се впуснаха в отчаяна битка с кавалерията на Ордена. Чуваха се виковете на ранените и умиращите. Подвикваха се заповеди, даваха се указания за защита. В същото време конниците продължаваха атаката си.

Част от нападателите се заеха да подпалват каруци, палатки и провизии. Други летяха напред, премазвайки всичко по пътя си. Имаше и такива, които се движеха по двойки и помитаха опитващите се да се защитят войници.

Използваха същата тактика, с която ги бяха изненадали Д'Харанците. Правеха онова, на което ги бе научила Калан.

Един войник, навлечен в мръсни наметала и кожи, нададе боен вик и се понесе към нея, стиснал в ръка боздуган с блестящи от кръв шипове. Калан отсече ръката му с един отривист замах на меча си. Мъжът се закова на място и я изгледа онемял. Без да се колебае, тя заби острието в корема му и го завъртя мощно, преди да го извади. Мъжът се строполи в един огън и Калан моментално насочи вниманието си в друга посока. Крясъците на умирация се сляха с всеобщата глъчка.

Калан се върна при генерал Мейферт и продължи да му помага в опитите да освободят Кара. Той най—сетне я бе открил, увита в платнища и въжета. От време на време някой от двамата трябваше да се извърща, за да отбива ударите на вражески нападатели. Калан виждаше червените ботуши на Кара да стърчат изпод платнището, но краката на Морещицата не помръдваха.

Бедрата ѝ бяха стегнати плътно в ограничителното въже, обхождащо пода на палатката. С общи усилия Калан и генералът най—сетне успяха да разсекат дебелото въже и да разопаковат Кара. Тя се държеше за главата и стенеше. Не бе в безсъзнание, но се чувстваше замаяна и не можеше да се изправи на крака. На главата ѝ Калан откри цицина, която обаче не кървеше.

Кара се опита да седне. Калан я подпря с ръка да лежи.

— Не ставай. Ударена си в главата. Още ти е рано да се изправяш.

Калан хвърли поглед през рамо и мярна Вирна, която се бе съсредоточила върху изстребването на императорските войници. От двете ѝ ръце излизаха мощни вълни магия, предназначени да ги повалят от конете им, или пък сгъстен и изострен като бръснач въздух, по—наточен от всяко острие, за да ги разреже. Без да притежават дарбата и без защитата на родените с дарба техни придружители, вражеските войници бяха напълно безпомощни срещу нея.

Калан успя да привлече вниманието на Вирна и ѝ направи знак, че има нужда от помощта ѝ. Хвана я за наметалото и я придърпа към себе си. Трябваше да крещи в ухото ѝ, за да надвика неистовата шумотевица.

— Погрижи се за нея, моля те. Виж какво ѝ е нужно. Вирна кимна и се сгуши край Кара, а Калан и генералът се заеха отново с отблъскването на вражеската кавалерия. Видяха към тях да се носи в галоп войник с насочено напред копие в ръка. Генералът посрещна удара му и изненадващо скочи зад гърба му върху коня, хващайки се за седлото. Запъхтян от усилието, прониза войника дълбоко в торса. Изненаданият мъж стисна с две ръце показалото се през корема му острие. Мейферт извади меча, сграбчи мъжа за косата и го изхвърли от седлото. Веднага след това скочи на мястото му върху седлото. Калан успя да издърпа от ръцете на умирация войник бойното копие.

Едрият Д'Харанец развихри вражеския кон срещу нападащата кавалерия, изграждайки защитна стена пред Вирна и Кара. Калан прибра меча си и започна да напада имперските коне с копието. Дори и най—добре обучените бойни коне не биха се зарадвали на острие в гърдите. Макар много хора да ги смятаха за глупави животни, конете бяха достатъчно умни, за да знаят, че за тях не е особено здравословно да тичат срещу насочено в гърдите им острие. Затова реагираха подобаващо.

При спонтанните им движения назад мнозина от ездачите не успяваха да се задържат на седлата: Някои се нараняваха, падайки върху разхвърляни по земята оръжия и остри предмети, но повечето биваха повалени директно от неудържимата мощ на Д'Харанците.

Възкачен на огромния боен кон на Ордена, генерал Мейферт раздаваше заповеди за издигане на защитна линия. След като

войниците му заеха позиции, генералът се впусна напред, ревейки допълнителни заповеди в движение. Не каза на войниците си кого да защитават, за да не издаде пред врага Калан, но те бързо разбраха какво има предвид предводителят им. Д'Харанците сграбчиха копията на врага или се втурнаха напред със своите пики в ръце и скоро на бойното поле се издигна непробиваема блестяща стена от остриета, представляваща смъртна опасност за вражеските орди.

Калан се присъедини към линията на защитниците, като самата тя даваше заповеди да се блокират набезите на кавалерията на Императорския орден, наброяваща близо двеста души, които вече търсеха пътища за бягство. Врагът можеше да опитва колкото си ще да използва тактиката на Д'Харанската армия, но Калан нямаше намерение да им позволи атаката да завърши с успех. Имаше твърдото намерение да ги победи.

Вражеските коне се вцепениха пред плътната стена от насочени към тях остриета, размахвани от надаващите бойни викове Д'Харанци. Войниците, настъпващи зад кавалерията на Ордена, изпратиха дъжд от стрели. Д'Харанците събаряха ездачите, до които успяваха да се докопат, прихващайки ги в ръкопашен бой.

— Не искам нито един от тях да излезе жив от този лагер! — изкрещя Калан на мъжете. — Никаква милост!

— Никаква милост! — отвърнаха ѝ дружно Д'Харанските войници, които можаха да я чуят.

Враговете, нахлули в лагера с хъс и увереност, че ги чака лесна победа, изведнъж се бяха превърнали в жалки същества, притиснати в тромавата хватка на отчаянието, които Д'Харанците безмилостно покосяваха.

След като се убеди, че защитната линия е изградена и врагът е в капан, Калан изостави войниците с копия и пики и се върна тичешком покрай огньовете и задушливия въздух при Вирна, Ейди и Кара. Трябваше да прескача ранени войници и от двете армии. Повалените врагове, които все още намираха сили в себе си, посягаха да я докопат за глезените. Пътьом прониза неколцината, успели да се вдигнат достатъчно, че да я хванат. Посече и внезапно появили се нападатели, които все още се държаха на крака.

Врагът знаеше коя е или най—малкото се досещаше. Джаганг я беше видял и без съмнение бе описал Майката Изповедник на хората

си. Калан възнамеряваше да се погрижи да покачи подобаващо цената на главата си.

Навсякъде се виждаха войници на Ордена. Калан се съмняваше да са били нападнати от пехота; най—вероятно бяха кавалеристи, свалени от седлата на конете си. Конете обикновено бяха по—добра мишена за стрелите и копията от хората. В сгъстяващия се мрак вражеските войници трудно се различаваха. Намираха начин да се промъкнат незабелязано и на спокойствие да огледат за ценна плячка — като например офицери или дори самата Майка Изповедник.

Когато дебнещите вражески войници забелязаха тичащата през бойното поле Калан, изведнъж напуснаха скривалищата си и се втурнаха към нея. Имаше и такива, които тя успяваше да издебне в засада и изненада. Пазейки в сърцето си не само уроците на баща си, но и завета на Ричард, тя посичаше яростно врага. Не им се откриваше нито за миг; не им даваше никакъв шанс; беше безмилостна. Обучението при баща ѝ се бе превърнало в добра основа за езотеричните тактически наставления, които ѝ бе давал Ричард, докато тя се възстановяваше в планината. Тогава методите на Ричард ѝ бяха изглеждали ролкова странни. Сега ѝ се виждаха напълно естествени. Също както един по—дребен кон можеше да изпревари по маневреност тежкия боен жребец, така и тя успяваше да използва предимството на лекото си тяло и подвижността си. Не ѝ трябваше маса, понеже не се впускаше в атака по традиционния начин, както се очакваше от нея. Беше като колибри, спускащо се извън обсега на огромните вражески птици, свистящо между тремавите им махове, за да носи единствено смърт.

Движенията ѝ не бяха в противоречие с онова, което я бе учил баща ѝ, а само го допълваха по начин, който пасваше на нейната природа. Ричард я бе тренирал не с истински меч, а с върбова клонка, с палава усмивка и опасен блясък в очите. Сега неговият меч, запасан на гърба ѝ, бе постоянното напомняне за тези игриви уроци, които се бяха оказали не само безмилостни, но и ужасно сериозни. Най—сетне стигна до Вирна, надвесена над Кара. Генерал Мейферт не се виждаше. Калан сграбчи Вирна за ръкава.

— Как е тя?

— Повърна, но това май ѝ помогна. Вероятно ще се чувства замаяна известно време, но иначе мисля, че е добре.

— Има дебела глава — обади се Ейди. — Не бъде счупена, но трябва да полежи малко — поне докато си възвърне равновесието.

Ръцете на Кара заопипваха наоколо, сякаш ѝ бе трудно да открие земята под нея. Въпреки че очевидно се чувстваше замаяна, тя не преставаше да ругае Прелата и да се опитва да стане. Калан, наведена край нея, я натисна по рамото да лежи.

— Тук съм, Кара. Добре съм. Полежи само няколко минутки.

— Ще ги смажа!

— По—късно — отвърна Калан. — Не се притеснявай, Ще имаш тази възможност. — Забеляза, че кръвта е почистена от челото на Ейди. — Ейди, как си? Как е главата ти?

Старата чародейка махна небрежно с ръка.

— Пфу. Бъда добре. Моята глава бъде по—дебела дори от Карината.

Войниците бяха образували стоманена защитна стена. Вирна, Ейди и Калан се наведоха над Кара, без да изпускат от поглед околността, но битката непосредствено край тях като че ли бе стихнала. Дори тук—там схватките да продължаваха, при тази желязна защита четирите жени бяха в безопасност.

Генерал Мейферт най—сетне се завърна. Войниците му сториха път. Скочи от вражеския боен кон. Животното разтърси глава, сякаш да се отърси от недостойния акт да носи на гърба си противник, след което се впусна в бяг. Младият Д'Харански генерал приклепна от другата страна на Кара. Макар и останал без дъх, заговори:

— Проверих фронтите линии. Нападението досущ прилича на нашите. Изглежда по—мащабно, отколкото е всъщност. Когато са забелязали Майката Изповедник, са събрали всичките си сили насам, така че пораженията са предимно в този отсек.

— Защо не сме ги усетили? — попита Калан. — Какво е станало със сигнализацията?

— Не съм сигурен. — Той поклати глава, все още опитвайки се да си поеме дъх. — Зед е на мнение, че са научили кодовете ни и че когато сме дали сигнал за предупреждение, сигурно са използвали Субстрактивна магия, за да променят магията, втъкана в звука, която подсказва на Сестрите от нашия лагер, че алармата е действителна.

Калан въздъхна гневно. Нещата си идваха на мястото.

— Ето защо получавахме толкова много фалшиви сигнали. Опитвали са се да ни накарат да свикнем с тях, за да могат, когато нападнат наистина, да не обърнем внимание, като се заблуждаваме, че собствените ни сигнали са просто поредният фалшив сигнал на врага.

— Сигурно сте права. — Той отчаяно стисна юмруци.

Сведе поглед и видя намръщената насреща му Кара. — Как си, Кара? Толкова се бях ... искам да кажа, мислехме, че си пострадала сериозно.

— Не — отвърна тя, обхождайки с леден поглед Вирна и Калан, които я държаха прилепена до земята. Небрежно скръсти глезени. — Просто си помислих, че ще се справите и без мен, и реших да подремна.

Генерал Мейферт ѝ се усмихна бързо и веднага се обърна към Калан, вече сериозен.

— Нещата отиват на зло. Кавалеристката атака беше само за отвличане на вниманието. Надявали са се да ви заловят, Майко Изповедник, но главната им цел е била да ни заблудят, че е просто локално нападение.

Калан усети как се вкочанява от ужас.

— Значи се започва, така ли?

Той кимна.

— Идват насам в пълен състав. Все още са далеч, но сте права — започва се. Това нападение бе просто за да все объркване в редиците ни и да ни отклони вниманието.

Калан го гледаше с невярващ поглед. Ордент никога не бе нападал преди изгрев слънце. Перспективата за нападение от стотици хиляди срещу стотици хиляди в мрака бе ужасяваща.

— Сменили са тактиката си — прошепна Калан на с бе си. — Той схваща бързо. Мислех си, че съм го праметнала, но всъщност изиграната съм аз.

— Какво си мърмориш? — попита Кара, склучила пръсти на корема си.

— Джаганг. Разчитал е да не се подведа по войските, движещи се в кръг. Искал е да си мисля, че съм го надиграла. Направиме на глупачка.

Кара смръщи чело.

— Какво?

Калан почувства как коленете ѝ омекват. Притисна длан в челото си, разкрила ужасяващата истина.

— Джаганг е искал да си мисля, че съм разкрила плановете му, за да се правим, че играем по неговите правила и да изпратим части където трябва. Вероятно се е досетил, че ако се оттегли, няма да ги изпратим, а ще ги използваме за подкрепление тук, при реалната му атака. Е, не че се е притеснявал особено и при такова състояние на нещата. Но въпреки всичко е решил да промени тактиката си. Изчакал е избраните части да напуснат лагера ни и е нападнал преди те да са стигнали по местоназначение, докато сме в намален състав.

— Искаш да кажеш — обади се Кара, — че през цялото време, докато си говорила с него, преструвайки се, че — вярваш, че той премества частите си на север, той е знаел че се преструваш?

— Опасявам се, че е било точно така. Надхитри ме.

— Може би да, а може би не — обади се генерал Мейферт. — Още не е успял. Не бива да допускаме да осъществи плановете си. Можем да изтеглим войската, преди да ни нападнат.

— Не бихме ли могли да призовем обратно войниците, които изпратихме в долината? — попита Вирна. — Те не са малко.

— Вече минаха часове, откакто са тръгнали по обиколните маршрути към местоназначението си — отвърна генерал Мейферт. — Няма да успеят да се върнат в лагера тази нощ.

Вместо да се тюхка за проявената глупост, Калан реши да се съсредоточи върху конкретните проблеми.

— Трябва да се изнасяме незабавно и експедитивно.

Генералът изрази съгласието си с кимане.

— Можем да се върнем на предишните си плановете — да се разпръснем и да се изпокрием в планината.

Прокара пръсти през русата си коса. Обърканият му жест най-неочаквано припомни на Калан за Ричард.

— Но ако направим това, ще трябва да изоставим тук по-голямата част от припасите си. През зимата, останали без храна и продоволствия, хората ни няма да изкарат дълго в планината. Дали ще умреш в боя или от глад и студ — все си толкова мъртъв.

— Разединени, ще се превърнем в лесна плячка — съгласи се Калан. — Това трябва да е последният ни ход.

Може би ще ни свърши работа по—късно, но не и сега. За момента трябва да сме единни, ако искаме да надвием зимата — и ако сме решени да не допуснем Ордена да осъществи плановете си.

— Не бива да ги пускаме безпрепятствено да се доберат до някой град. Така не само ще има кървава баня, но ако попаднат в правилния град, няма да можем да ги изместим от там. — Генералът поклати глава. — Всичко ще свърши с краха на надеждите ни за прогонването им обратно в Стария свят.

Калан махна с ръка през рамо.

— Ами онази долина, за която говорехме? Високата просека е тясна — може да се охранява от двама души с куче, дето се казва.

— И аз за това си мислех — обади се генералът. — Така армията остава цяла, а Ордена е принуден да се съобразява с нашите правила, вместо да крои планове за завземане на градове. Ако се опитат да ни заобиколят и да проникнат в Средната земя, има лесни северни пътища извън долината, откъдето можем да ударим. Очакваме подкрепления, можем да поискаме още хора. Трябва само да останем заедно, за да отблъскваме набезите на Ордена, докато пристигнат подкрепленията.

— Тогава какво чакаме? — попита Вирна. — Да вървим.

Той я изгледа притеснено.

— Проблемът сега е, че ако искаме да проникнем в долината, преди Ордена да ни е нападнал, времето ни е малко. Просеката е прекалено тясна, за да могат да се движат каруци. Конете ще се справят, но не и каруците — трябва да ги разтоварим. По—голямата част от оборудване то ни е направено така, че да се разглобява лесно. Нещата, които са неразглобяеми, ще трябва да изоставим. Самата подготовка няма да отнеме много време, но прекарването на хората и багажа през тясната просека ще стане по—бавно — особено в тъмното.

— Ако войниците се движат в колона, факлите вършат добра работа — предложи Ейди — Човек трябва само да следва онзи пред него, а това става лесно дори при липса на много светлина.

Калан си спомни светещия прах на Зед, който бе използвала.

— Родените с дарбата могат да оставят светеща ивица за ориентир.

— Това би помогнало — намеси се и генералът. — Но — основният проблем си остава. Докато хората ни се опитват да прекарат

през просеката целия багаж и съоръженията, Ордентът вече ще е тук. Ще бъдем принудени да влезем в битка и да отстъпваме към просеката едновременно. Оттеглянето изисква способност да се движиш по—бързо от врага или поне да го държиш на разстояние, докато отстъпваш. А просеката не осигурява условия за подобно нещо.

— И преди сме правили подобни неща — възпротиви се Вирна. — Това не е първата им атака.

— Права си — Той посочи наляво. — Можем да опитаме да се изтеглим през онази долина, но в тъмното и под атаката на Ордена, мисля, че би било грешка. Този път проблемът е в тъмнината. Те ще продължат да прииждат. През деня бихме могли да изградим защитни точки.

През нощта това е невъзможно.

— Вече имаме изградени защитни точки — намеси се и Кара. — Можем да останем тук и да посрещнем удара им.

Генерал Мейферт прехапа долната си устна.

— Това бе първото, за което си помислих, Кара, и все още съм склонен да не го отхвърлям. Но не ми се ще да пропиляваме шансовете си в директен бой, не и през нощта, когато ни напада толкова многочислена армия. В тъмното няма да можем да използваме стрелците. Няма да виждаме точния брой и движенията на врага, а следователно няма да можем да реагираме адекватно. Проблемът е в многочислеността им — те са почти безчет. Ние сме малко. Не разполагаме с достатъчно родени с дарбата, за да можем да предвидим всякакъв род проблеми — а при война винаги се оказва, че те сполетява онова, което най—малко си очаквал. В тъмното врагът може да се промъкне през някоя дупка в защитата, да ни обгради, а ние дори да не разберем какво става, докато не е станало твърде късно.

При поставените на масата проблеми всички притихнаха.

— Съгласна съм — каза след малко Калан. — Просеката е единственият ни шанс да не загубим основната битка тази нощ — а заедно с нея и огромен брой от хората си.

Генералът я изгледа.

— Това не решава проблема как ще преминем през просеката, преди да са ни унищожили.

Калан се обърна към Вирна.

— Трябва да забавите врага, за да ни дадете време да преминем просеката.

— Какво искаш да направя?

— Използвай специалното си стъкло.

Генералът смръщи чело.

— Специалното какво?

— Едно магическо оръжие — обясни Кара. — За да ослепим нападателите.

Вирна изглеждаше като повалена от гръм.

— Но аз не съм готова. Разполагаме със съвсем малки количества. Не съм готова.

Калан се обърна към генерала:

— Какво казаха съгледвачите относно времето, с кое то разполагаме до идването на Ордена?

— Имаме не по—малко от час, най—много два. Ако не ги забавим, нямаме никакъв шанс да стигнем до долината с хората и багажа. Ако не намерим начин да ги забавим, единственото, което можем да направим, е да се насочим към хълмовете или да останем и да се бием. Не бих избрал нито едно от двете, освен ако не съм напълно отчаян.

— Ако просто побегнем към хълмовете — каза Ейди, — по—добре бъдем мъртви. Заедно бъдем живи и поне бъдем заплаха за врага. Ако се разделим, Орденът няма да пропусне да нападне и превземе градовете. Ако единственият ни избор бъде да се разделим или да останем и да се бием, по—добре да останем и да се бием. По—добре да опитаме, отколкото да умрем един по един в планината.

Калан прокара пръсти по челото си, опитвайки се да измисли разрешение на проблема. Джаганг бе променил тактиката си и бе решил да ги въвлече в нощна битка. Никога преди не го бе правил, понеже за това се плащаше прекалено висока цена. Но при толкова огромна армия явно можеше да си позволи и това. И бездруго човешкият живот не означаваше нищо за него.

— Ако трябва да се бием открито с тях тук и сега — отчаяно заключи Калан, — вероятно до утринта ще сме загубили войната.

— Съгласен съм — подкрепи я генералът. — Доколкото мога да преценя, нямаме избор. Трябва да действваме бързо и да прекараме колкото се може повече от нашите през просеката. Ще загубим всички,

които не успеят да преминат преди идването на Ордена, но все ще спасим една част.

Четиримата притихнаха за миг, всеки се опитваше да осмисли ужаса на ситуацията. Трябваше да направят тежък избор — кой да остане назад и да умре. Около тях кипеше работа. Изпълняваха се задачи, гасяха се огньовете, събираха се изпаднали в паника коне, лекуваха се ранени и се доубиваха малкото останали пленници. Войниците на Ордена бяха многократно превъзхождани по брой — засега. Нямаше да е задълго.

Калан мислеше трескаво. Все още не можеше да преглътне яростта си, задето се остави да бъде изиграна. Думите на Ричард отекваха в главата ѝ: мисли за решението, не за проблема. Решението бе единственото нещо, което имаше значение в момента. Отново погледна Вирна.

— Разполагаме с още час, преди да ни нападнат. Трябва да опиташ, Вирна. Мислиш ли, че има някакъв шанс да успееш да направиш и разпръснеш това стъкло, преди врагът да ни е нападнал?

— Ще направя всичко възможно, имаш думата ми. Бих искала да ти обещаю нещо повече. — Тя пристъпи от крак на крак. — Ще ми трябват Сестрите, които се грижат за ранените, разбира се. Какво става с онези, които са изпратени на предните линии? Които отблъскват магията на врага? Мога ли да разчитам на някоя от тях?

— Вземи всичките — каза Калан. — Ако не успееш, всичко останало е без значение.

— В такъв случай ще ги използвам всичките — кимна Вирна. — След като това е единственият ни шанс.

— Започвай — каза Ейди на Вирна. — Иди към предните линии, отсам долината, където вятърът духа по посока на атакуващите. Аз отивам да събера Сестрите и да ги доведа при теб.

— Трябва ни стъкло — каза Вирна на генерала. — Каквото и да е стъкло. Поне няколко пълни варела.

— Веднага ще ти изпратя хора с един варел. Можем ли да ти помогнем поне в грубото натрошаване?

— Не. Все едно е дали съдържанието на варелите ще се изпотроши. Важното е процесът да се извърши от родените с дарбата. Просто ми донесете всичкото стъкло, кое то можете да намерите — това ще бъде единственото, с което бихте могли да помогнете.

Генералът ѝ обеща да се погрижи. Вирна незабавно се запъти да изпълни задачата си. Ейди я следваше по петите.

— Ще организирам изтеглянето — обърна се генералът към Калан и се изправи. — Съгледвачите могат да от бележат пътеката. След това ще започнем с пренасянето на най—тежкия багаж.

Успееха ли, щяха да се измъкнат от лапите на Джаганг.

Калан знаеше, че ако Вирна не се справи, нямат никакви шансове. Войната щеше да приключи с първите слънчеви лъчи. Генерал Мейферт се спря и хвърли последен колеблив поглед — даде ѝ последна възможност да промени решението си.

— Действай! — заповяда му Калан. — Кара, чака ни работа.

ВТОРА ЧАСТ

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Калан закова коня си на място. Усети как кръвта се качва в главата ѝ.

— Какво правиш? — попита я Кара, щом Калан прехвърли крак през врата на коня и скочи на земята.

Луната осветяваше дантела от тънки облаци, които плавно се носеха по небето, и разкриваше спокойствието на околността.

Тънкият пласт сняг привличаше светлината и вечерта изглеждаше по—светла, отколкото би била без сняг.

Калан посочи малката фигурка, която току—що бе различила на слабата светлина. Мършавото момиченце, не повече от десетгодишно, се бе надвесило над един варел и бъркаше вътре с метален кол, за да разтроши стъклото на дъното му. Веднага щом стъпи на земята, Калан подаде юздите на коня си на Кара.

Запъти се към Сестрите, съсредоточени над работата си в снега. Бяха над сто, всички застанали с гръб към вятъра, погълнати от това, което вършеха. Много от тях се бяха загърнали с наметалата си, образувайки малки палатки около себе си.

Калан се приближи към Вирна, хвана я под мишниците и я изправи. Без да забравя нито за миг сериозността на работата, която се вършеше наоколо ѝ, Калан успя да запази гласа си тих, макар да не можеше да потуши острите нотки в тона си:

— Вирна, какво прави тук Холи?

Вирна плъзна поглед над главите на десетина наклеявали покрай дълга греда Сестри, застанали с гръб към вятъра, които внимателно стриваха стъкло в хаванчета. Върху лицето на всяка от тях бе изписано пълно съсредоточаване. Инцидентът с ослепяването на една от Сестрите бе станал, когато вятърът бе обърнал посоката си. Това можеше да се повтори във всеки един миг, макар че с падането на здрача вятърът бе установил по—стабилно посоката си.

Холи се бе увила в доста по—голямо наметало. Докато вдигаше и пускаше металния кол във варела, поставен встрани от опасните

действия на Сестрите, на лицето ѝ бе изписана концентрация. Калан забеляза, че колът в ръцете ѝ сияе в зеленикаво.

— Помага, Майко Изповедник.

— Та тя е само дете!

Вирна посочи в мрака, където Калан не бе погледнала:

— Както и Хелън и Валъри.

Калан стисна носа си между палеца и показалеца и вдиша дълбоко.

— Що за лудост е това да използваш деца, за да ти помагат ... да ослепяваш хора?

Вирна огледа работещите край нея жени. Хвана Калан за ръка и я отведе встрани, където другите нямаше да я чуят. Когато прецени, че разстоянието е достатъчно, спря и скръсти ръце на гърдите си. На лицето ѝ се изписа тъй естественото за нея непоколебимо изражение.

— Калан, Холи може да е дете, но освен това е родена с дарбата. Освен това далеч не е глупава. Това важи и за Хелън и Валъри. За малкото си години Холи е видяла повече, отколкото обикновен човек вижда през целия си живот. Тя прекрасно знае какво става тази вечер, какво означава предстоящата атака и какво ще последва. Беше ужасена — както и всички деца.

— И ти я доведе в предната линия — където опасност та е най—голяма?

— А какво трябваше да направя? Да я пратя някъде, където за нея да се грижат войниците? Нима искаш от мен да я оставя сама в подобен момент, за да се побърка от страх?

— Но това е...

Тя притежава дарбата. Колкото и ужасена да изглежда, по—добре да се чувства полезна. Това важи и за другите. Тя трябва да е при Сестрите, защото те я разбират и познават способностите ѝ — нещо, което обикновените хора не могат. Нима си забравила усещането да си в компанията на други Изповедници, които знаят точно как се чувстваш в дадена ситуация?

Калан си спомняше, но не каза нищо.

— Сестрите са единственото семейство, което ѝ е останало сега. Тук Холи не е сама, не се страхува. Е, може би още изпитва ужас, но същевременно с това се чувства полезна, помага ни и по този начин

страхът ѝ е съсредоточен в някакво усилие, което ѝ помага да преодолее източника на чувствата ѝ.

Калан все още изглеждаше ядосана.

— Вирна, тя е дете.

— И на теб ти се наложи да убиеш дете днес. Разбирам това. Но не бива да допускаш ужасните събития, които предстоят, да се стоварят върху Холи отсега. Да, наистина, тя помага в изграждането на нещо ужасно, но просто така стоят нещата. Може би тази нощ тя ще умре заедно с всички нас. Можеш ли да си представиш какво ще направят с нея онези чудовища, преди да я убият? Добре поне, че това не може да си представи малката ѝ главица. И бездруго разбира достатъчно, за да я е страх. Ако бе поискала да се скрие някъде, щях да ѝ позволя, но тя има право на избор — ако реши да го използва, — да участва в собственото си спасяване. Тя притежава дарбата и може да я използва, като участва в най—простата част от процеса. Тя самата ме помоли да ѝ позволя да помага.

Измъчвана от тежки мисли, Калан се сгуши в наметката си и хвърли поглед назад към момиченцето, което с двете си клечести ръчички продължаваше да вдига и пуска тежкия метален кол във варела. Тя бе потънала в съсредоточение, защото трябваше едновременно да използва силата на дарбата и физическата си сила.

— Добри духове — прошепна на себе си Калан, — това е лудост.

Кара нетърпеливо пристъпи от крак на крак. Не че ситуацията не я вълнуваше, просто мислеше, че има по—важни неща в момента. Независимо дали беше лудост или не, времето си течеше и както каза Вирна, можеха да измрат до крак, преди да са видели утрото. Колкото и жестоко да звучеше, имаше по—важни неща от един детски живот — по—точно от три.

— Как вървят нещата? Ще успеете ли?

Твърдото изражение на Вирна най—сетне се промени.

— Не знам. — Вдигна колебливо ръка, посочвайки мрачната долина зад тях. — Вятърът духа в правилната посока, но и мястото, откъдето може да се атакуват частите ни, никак не е малко. Не че няма да разполагаме с някакво количество. Работата е там, че ако искаме да успеем, ще ни трябва достатъчно, така че когато врагът приближи, да освободим стъкления прах и той да покрие цялото бойно поле.

— Но все пак имате нещо. Колкото и да е, все ще причините някакви поражения.

— Ако не е достатъчно, могат да го заобиколят, или пък може да се окаже не достатъчно концентриран, за да причини необходимите поражения и да спре набезите им.

Атаката няма да бъде преустановена, ако жертвите са недостатъчно. — Вирна стисна юмрук. — Ако Създателят забави Ордена достатъчно, за да ни спечели още поне час, смятам, че ще успеем.

Калан изтри лицето си с ръка. Това, което искаше Вирна, не бе малко, но при тъмнината не бе изключено Ордена да се забави толкова, че да им даде необходимото време.

— Сигурна ли си, че не можем да ви помогнем? Че няма нещо, което може да се свърши от друг, освен роден с дарбата?

На лунната светлина отново се показва желязната маска на властта на лицето на Вирна.

— О, да, има едно нещо.

— Само кажи.

— Можете да си вървите, за да ме оставите да работя на спокойствие.

Калан въздъхна.

— Искам да ми обещаеш едно нещо.

Вирна вдигна вежди, сякаш насочила цялото си внимание към нея.

— Когато настъпи моментът и трябва да насочиш облака прах към врага, оттегли децата първи. Отведи ги назад, откъдето ще могат да бъдат заведени към просеката и спасени.

Вирна се усмихна с облекчение.

— Май мислим еднакво, Майко Изповедник.

Щом Вирна се запъти да продължи работата си, Калан и Кара се върнаха покрай Сестрите, покрай мястото, където Холи продължаваше да приготвя счукано стъкло за Сестрите. Калан не можа да се въздържа да не я попита:

— Как си, Холи, как се справяш?

Щом момичето отпусна кола върху ръба на варела, Кара, лишена от каквато и да е почит към магията, изгледа подозрително сияещата

субстанция. Холи отпусна малките си ръчички от кола и зеленикавата светлина изчезна, сякаш някой бе угасил магически фитил.

— Добре съм, Майко Изповедник. Само дето ми е студено. Ужасно ми омръзна да ми е студено.

Калан ѝ се усмихна топло и прокара нежна ръка по косата на момиченцето.

— На всички ни е студено. — Тя клекна край Холи. — Когато преминем оттатък в другата долина, ще се стоплиш край един прекрасен огън.

— Би било чудесно. — Тя хвърли притеснен поглед към металния кол. — Трябва да продължавам с работата, Майко Изповедник.

Калан не можа да се удържи да придърпа момиченцето към себе си и да го целуне по замръзналата бузка. Отначало колебливо, тънките ръчички обгърнаха отчаяно врата на Калан.

— Толкова ме е страх — тихичко прошепна Холи.

— И мен — прошепна в отговор Калан и прегърна още по— силно момиченцето. — И мен.

Холи се изправи.

— Наистина ли? И теб ли те е страх, че тези отвратителни хора ще ни убият?

Калан кимна.

— Страх ме е, но знам, че има много прекрасни хора, които се грижат за нашата безопасност. Също като теб те работят упорито, за да можем един ден да бъдем свободни и да не се страхуваме от нищо.

Момиченцето пъхна ръчичките си под наметалото, за да ги постопли. Погледът ѝ се втренчи в замръзналата земя.

— И ми липсва Ан. — Тя отново вдигна главица. — Тя добре ли е?

Калан търсеше успокоителни думи:

— Видях Ан неотдавна и беше добре. Мисля, че не бива да се тревожиш за нея.

— Тя ми спаси живота. Толкова я обичам и толкова много ми липсва. Скоро ли ще дойде при нас?

Калан погали момиченцето по лицето.

— Не знам, Холи. Имаше да свърши нещо много важно. Все пак съм убедена, че съвсем скоро ще я видим.

Зарадвана от новините и очевидно успокоена, че не само тя се страхува, Холи се върна към работата си с подновени сили.

Калан и Кара тъкмо стигнаха при конете си, когато чуха приближаващ тропот на копита. Преди да разпознае ездача, тя мярна черното петно на задницата на коня му. Когато я видя да му маха, Зед насочи Паячка към нея. Спусна се от необяздения гръб на животното.

— Идват — без предисловия обяви магьосникът.

Видяла Зед, Вирна се спусна да го посрещне.

— Твърде рано е! Не биваше да пристигат толкова рано!

Той я погледна изумен.

— По дяволите, жено, нима искаш да им кажа, че не е удобно да ни нападнат точно сега и ако обичат, да се върнат, за да ни изтребят след малко?

— Знаеш какво имах предвид — озъби му се тя. — Не сме готови.

— Кога ще са тук? — попита Калан.

— След десет минути.

Тънката нишка на времето бе единствената преграда между тях и неизбежната катастрофа. Калан усети как сърцето ѝ се качва в гърлото и в главата ѝ нахлува неизтриваемият спомен за това да бъдеш бит и удрян до смърт. Вирна застина безмълвна, неспособна да промълви нито дума, гневна, ужасена.

— Няmate ли поне малко готов? — попита Зед толкова спокойно, сякаш питаше дали е готова вечерята.

— Да, имаме — отвърна тя. — Но щом ще са тук толкова скоро, няма да е достатъчно. Скъпи Създателю, нямаме достатъчно дори за да покрием близката част на бойното поле. Толкова малко е все едно нищо.

— Нямаме избор. — Зед заби поглед в тъмнината, вероятно видял неща, видими за очите единствено на магьосник. Лицето му изразяваше горчиво разочарование.

Гласът му бе обезнадежден — като на човек, който знае, че е проиграл всичките си възможности и е изгубил дори вярата си. — Започнете да разпръсквате каквото имате.

Нека не губим надежда. Взел съм куриери. Ще изпратя съобщение за ситуацията до генерал Мейферт. Трябва да знае какво става.

Да видят Зед обезверен и оставил всяка надежда, им подейства по—лошо от каквато и да е перспектива. Той бе човекът, който винаги им повдигаше духа и им вдъхваше смелост, увереност и убеденост. С едната ръка дръпна юздите на Паячка, с другата се хвана за гривата ѝ.

— Чакай — спря го Калан.

Той спря и я погледна. Очите му бяха прозорец към умората, в която тънеше душата му. Тя нямаше представа колко битки е видял през живота си, не знаеше броя им дори само за изминалите седмици. В главата ѝ препускаха хиляди мисли, сред които тя диреше отчаяно онази, която да ѝ помогне да намери изход от безнадеждната ситуация.

Не можеше да допусне Зед да изгуби надежда. Той толкова пъти ги бе изваждал от калта. А сега самият той имаше нужда от опора, за да понесе товара на плещите си. Изгледа го с жестока решителност, преди да се обърне към Прелата.

— Вирна, ами ако не освободим праха по начина, по който възнамерявахме? Ако не го оставим просто да се носи из въздуха с надеждата, че вятърът ще го насочи на където трябва?

Вирна разпери ръце объркано.

— Какво имаш предвид?

— Няма ли да трябва повече стъклен прах — толкова, колкото каза, че ви трябва, — просто за да има достатъчно, та като се понесе през долината, да остане колкото трябва където е необходим?

— Ами... да, разбира се, но...

— Ами ако — попита Калан — го пуснем в права линия по продължение на техния авангард? Точно където е необходим. Така няма ли да е нужно по—малко?

— Предполагам. — Вирна вдигна ръце. — Но вече ти казах, че не можем да използваме магия, защото ще ни усетят и ще обгърнат стъкления прах с щитове веднага щом го освободим срещу тях. Всичко ще бъде напразно. По—добре да пуснем каквото имаме и да се надяваме шансовете да са на наша страна.

Калан плъзна поглед по празното поле, осветено от прозрачните облаци, през които просветваше луната. В долината не се виждаше нищо. Скоро щеше да се види. Скоро девственият сняг щеше да бъде отъпкан от краката на милион мъже.

Единствено звукът от чупенето на стъкло и тътенът на метални колове във варели нарушаваха мъртвешката тишина. Скоро в

притихналата нощ щяха да се врежат смразяващи кръвта бойни викове.

Калан изпита същия сковаващ ужас, който я бе обзел, когато си даде сметка, че е нападната от всичките онези мъже и е съвсем сама. Чувството ѝ бе примесено и с гняв.

— Съберете всичко, което имате досега — заповяда тя. — Донесете ми го.

Всички я гледаха изумени. Зед изви вежди.

— Какво си намислила?

Калан отметна косата от лицето си, опитвайки се да осмисли първо за себе си внезапно зародилия се в главата ѝ план.

— Врагът напада срещу вятъра — не пряко, но горе—долу според целите ни. Мисля си, че ако прелетя на коня си по продължение на нашата предна линия, точно под носа на настъпващия враг, и изпусна след себе си стъкления прах, като го оставя да се носи във вятъра зад мен, той ще попадне право в лицата на войниците. Точно там, където трябва. Няма да е по—различно, ако го бяхме оставили да се носи с вятъра с надеждата да покрие цялата долина. — Тя огледа изумените им лица. — Разбирате ли какво ви говоря? По—близо до врага ще е нужно много по—малко от праха.

— Скъпи Създателю — възропта Вирна, — имаш ли представа колко опасно е това, което говориш?

— Да — с мрачна решителност отвърна Калан. — Много по—малко опасно, отколкото да се изправиш срещу врага в непосредствена схватка — при цялата им мощ.

— Мислиш ли, че ще стане? Дали ще е нужно значително по—малко стъклен прах, ако го разпръсквам зад себе си, отколкото ако го оставим да се носи из въздуха сам. Е? Казвай, нямаме време!

— Права си, ще е нужно много по—малко количество.

— Вирна заби поглед в тъмнината и се замисли. — Далеч по—добре е така, отколкото както го бяхме замислили — това поне е сигурно.

Калан я подкани с ръце.

— Тогава събери праха. Веднага. Побързай.

Вирна забрави за протестите си и се втурна да събира готовия прах. Кара тъкмо се канеше да излее цяла тирада възражения, когато Зед вдигна ръка, за да ѝ покаже, че този път той ще протестира.

— Калан, вярно е, че им имаш зъб, но тази работа може да свърши и някой друг. Глупаво е да се рискува ...

— Ще ми трябва помощ — прекъсна го тя. — Нещо, което да им отклони вниманието. Ще яздя в тъмното, така че най—вероятно няма да ме забележат, но ще е най—добре, ако има нещо, което да привлече вниманието им — в случай че решат да погледнат другаде — за последен път.

— Както вече казах, може някой друг...

— Не — тихо, но категорично го прекъсна пак тя. — Не мога да накарам никой друг да го направи. Идеята си е моя. Аз ще я осъществя. Няма да позволя някой да заеме мястото ми.

Калан се чувстваше отговорна за сполетялото ги нещастие. Нали именно тя бе допуснала грешка и бе допуснала Джаганг да я изиграе. Нали пак тя състави плана и нареди на част от войските да се оттеглят. И пак тя направи възможна нощната атака на Джаганг.

Прекрасно разбираше ужаса, обзел всички в очакване на атаката. Самата тя се чувстваше по същия начин. Мислеше си за Холи, която се страхуваше да не я убият безскрупулните чудовища на Ордена. Този страх бе твърде истински.

Пак нейна щеше да е отговорността, ако загубе войната тази нощ, като не успеят да прекарат цялата армия през просеката.

— Ще го направя сама — повтори тя. — Така трябва. Това, че стоим тук и водим глупави спорове, само намалява шансовете ни за успех. Е, измислихте ли как ще им отклоните вниманието. Хайде, нямаме време!

Зед изсумтя ядосано. Пламъкът в погледа му блесна отново. Той щракна с пръсти и посочи.

— Уорън ме чака ей там. Двата ще тръгнем в различни посоки и ще им отклоним вниманието, както искаш.

— Какво ще направите?

Най—сетне лицето на Зед се разтегна в лукава усмивка.

— Този път нищо забавно. Няма да им правим непочтени номера, както сигурно очакват от нас. Този път ще ги сюрпризираме с истински старовремски огнен бой.

Калан притегна колана, придържащ ризницата ѝ. Кимна още веднъж, за да покаже, че нещата са решени.

— Нека бъде магьоснически огън.

— Докато яздиш, не изпускай от поглед дясната страна. Не искам да пострадаш от онова, с което смятам да изненадам врага. Пази се и от отговора на техните магьосници.

Тя намести наметалото си и кимна в знак на съгласие. Провери предпазните обвивки и на краката си, припомнила си здравите пръсти на вражеските войници, впиващи се в плътта ѝ, за да я свалят от коня.

Вирна се втурна обратно към тях, награбила по една тежка кофа във всяка ръка. Част от Сестрите я придружаваха.

— Добре — рече уморено тя. — Да вървим.

Калан посегна към кофите.

— Ще взема...

Вирна ги дръпна назад.

— Как си представяш да яздиш с това? Прекалено е. Освен това не познаваш качествата на праха.

— Вирна, няма да ти позволя ...

— Престани да се държиш като упорито дете. Да вървим.

Кара сграбчи една от кофите.

— Вирна е права, Майко Изповедник. Няма да можеш да яздиш, да разпръскваш праха и да носиш двете кофи едновременно. Вие двете вземете онази, другата е за мен.

Тъпичката Сестра Филипа се спусна към Кара и вдигна едната кофа.

— Господарката Кара е права, Прелате. Вие двете с Майката Изповедник няма да се справите сами с двете кофи. Вие вземете едната, Господарката Кара и аз ще вземем другата.

Нямаше време за спорове с трите упорити жени. Калан знаеше, че нищо не може да я спре да изпълни решението си, така че предполагаше, че и с тях е същото. Освен това в думите им имаше право.

— Добре — примири се накрая тя и си сложи ръкавиците.

Пристегна кожената наметка, която носеше върху вълнената пелерина. Не искаше нищо да се развява зад гърба ѝ на вятъра. Дръжката на меча ѝ беше покрита, но си каза, че той няма да ѝ трябва. Дръжката на меча на Ричард стърчеше над рамото ѝ — постоянно ѝ напомняне за него, ако изобщо се нуждаеше от такова. Завърза бързо косата си с една кожена препаска.

Вирна хвърли във въздуха шепа сняг, за да провери накъде духа вятърът. Не бе променил посоката си. Беше лек, но постоянен. Това поне бе в тяхна полза.

— Вие двете вървете напред — обърна се Калан към Кара. — Аз и Вирна ще изчакаме около пет минути, за да може прахът, който вие пуснете, да се понесе към врага, и да не попаднем в облака. След това тръгваме. Така ще се подсигури допълнително и ще знаем, че не сме оставили пролуки в облаците прах. Трябва да сме напълно сигурни, че няма празно местенце, откъдето да може да се промъкне Орденът. Унищожението и паниката трябва да са колкото се може по—мащабни.

Сестра Филипа, забелязала приготовленията на Калан, последва примера ѝ и също пристегна наметалото си.

— Така е по—добре.

Повторното разпръскване ще направи усилията ни по—ефективни — съгласи се Вирна.

— Предполагам, няма време да спорим за глупостта на това начинание — обади се Зед и сграбчи Паячка за гривата, мятайки се на гърба ѝ. — Дайте ми преднина от една—две минути, за да ви изпреваря и да кажа на Уорън какво става, и тогава двамата с него ще им покажем на тези отрепки какво е истинско магьосничество.

Той завъртя коня си и се усмихна. Усмивката му подейства добре на всички.

— Като свършим цялата тая дивотия, очаквам някой да се погрижи за нещо за хапване, така че да мога да вечерям, щом стигнем оттатък просеката.

— Ако трябва, сама ще ти сготвя — увери го Калан.

Магьосникът им махна сърцато и потъна в тъмнината.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Калан пъхна крак в стремето, сграбчи седлото и се метна на коня. Студената кожа изскърца, щом тя е приведе напред и протегна ръка, за да помогне на Вирна да се метне зад нея. Веднага щом Прелатът се настани, Две Сестри внимателно ѝ подадоха тежката дървена кофа. Кара и Сестра Филипа вече бяха готови на своя кон, Сестрата балансираше кофата на бедрото си.

— Пратете децата отгатак просеката — провикна се Вирна.

Сестра Дулсиния наведе посребрената си глава.

— Лично ще се погрижа, Прелате.

— Каквото успеете да пригответе след тръгването ни, разпилейте го с вятъра за всеки случай, после се разпръснете по дължина на фронта, за да помагате, ако Орденът успее да се промъкне. Провалим ли се, Сестрите трябва да направят всичко възможно, за да задържат врага, за да могат колкото се може повече хора да преминат през просеката.

Сестра Дулсиния отново обеща да се погрижи за изпълнението на заповедите на Прелата.

Всички изчакаха мълчаливо няколко минути, за да набере Зед преднината, необходима му, за да намери Уорън и да му обясни ситуацията. Като че нямаше какво повече да се говори. Калан се съсредоточи върху предстоящата задача, като гледаше да не мисли за това дали ще стане или ще се провали. Дълбоко в себе си обаче знаеше колко изначално несъвършени са подобни решения, взети в последния миг на боя.

Когато реши, че е минало достатъчно време, Калан направи знак на Кара да тръгва. Двете се погледнаха за последно. Кара ѝ се усмихна набързо в смисъл на „Късмет“, после пришпори коня си. Сестра Филипа се държеше здраво за Морещицата с една ръка, докато с другата балансираше кофата на бедрото си.

Щом тропотът от копитата на първия кон заглъхна в нощта, Калан за пръв път осъзна, че в далечината се чуват мощните бойни викове на стотици хиляди мъже от Императорския орден.

Множеството гласове се сливаха в един общ тътен, който се чуваше все по—силно с приближаването им. Понякога ѝ се счуваше, че звучи като жалното стенание на вятър през скалист каньон. Конят ѝ пръхтеше и удряше копита в замръзналата земя. Ужасният напев ускори невъзможно пулса на Калан. Искаше ѝ се да избяга, преди всичките тези мъже да са се изсипали върху тях, но трябваше да чака, за да има достатъчно време стъкленият прах, разпръснат от Кара и Сестра Филипа, да се разсее от пътя на втория кон.

— Де да можехме да използваме магия, за да се защитим. — прошепна Вирна, сякаш доловила мислите на Калан — Но не можем за съжаление, защото веднага ще ни усетят.

Калан кимна, почти без да я чува. Вирна просто искаше да каже нещо, колкото да не седят в тъмното притихнали и да слушат страховитите звуци на вражеската атака.

Отдавна забравила за лютия студ, с пулсиращо в ушите сърце, Калан седеше неподвижна като смъртта, втрещена в пустата нощ, опитвайки се да огледа от всички възможни страни предстоящите си действия, да прехвърли всичко в главата си, за да няма какво да я изненада и да трябва да решава в движение как да постъпи. По—добре да се подготвиш предварително, ако можеш, вместо да действаш на сляпо.

Докато седеше притихнала върху коня си, даде воля на гнева си. Гневният боец бе по—ценен от уплашения.

Подхрани гнева си с образите на всичките онези ужасни неща, които бе видяла Императорският орден да прави с хората на Средната земя. Остави споменът за всички видени трупове да премине през главата ѝ, сякаш се бяха подредили в траурно шествие пред Майката Изповедник, за да молят за мъст. Спомни си всичките жени, които бе заварила да вият над труповете на деца, съпрузи, сестри, братя, майки и бащи. Спомни си лицата на силни мъже, изпаднали в състояние на пълна и мъчителна безпомощност пред безчувственото клане на приятели и близки. Видя мисления образ на тези мъже, жени и деца, изтезавани от ръцете на хора, на които не са сторили нищо лошо.

Императорският орден представляваше банда безскрупулни убийци. Те не познаваха милостта. И нямаше да я получат.

Спомни си и за Ричард, пленен в лапите на врага, преглътна обещанието си да избие всички, до последния швек, докато не си

получи Ричард обратно.

— Време е — изрече след малко през стиснати зъби и да обръща поглед назад, попита:

— Готова ли си?

— Готова. Не забавяй ход за нищо на света, иначе самите ние ще станем жертва на изобретението си. Единственият ни шанс е да използваме максимално вятъра, за да сме сигурни, че отвява далеч от телата ни смъртоносния прах. Стигнем ли от другата страна, след като сме разпилели цялото количество, значи сме спасени. Дотогава в Ордена би трябвало да цари всеобщо объркване, ако не и тотална паника.

Калан кимна.

— Дръж се. Тръгваме.

Конят, вече превъзбуден от очакването, а вероятно и от приближаващите крясъци, скочи внезапно и едва не изтърси Вирна на земята. Тя се вкопчи с всичка сила в кръста на Калан. В същото време Калан също протегна ръка назад, за да ѝ помогне да се задържи. Докато препускаха и Вирна възстановяваше равновесието си, кофата също се наклони, но тя успя да я закрепил. За щастие не загубиха нито прашинка.

Макар мускулестият ат да се подчиняваше на командите ѝ и да препускаше с всички сили напред, ушите му бяха обърнати тревожно към приближаващата глъчка. Не му се нравеше да носи на гърба си двама души вместо един. Но в същото време бе добре обучен и бе участвал в достатъчно битки, за да знае какво означават приближаващите викове. Калан знаеше, че животното е подвижно и силно. А за това, което трябваше да направят, бързината бе жизненоважна.

Сърцето на Калан препускаше със скоростта на коня ѝ, докато се врязваха все по—надълбоко в черната паст на долината. Врагът бе много по—близо, отколкото преди малко, когато Кара бе преминала пред авангарда им. Тропотът на копитата на коня ѝ само отчасти заглушаваше бойните викове на безчетните вражески войници, нахлуващи отляво.

Ужасяващите спомени за юмруци и ботуши се втурнаха като лавина в главата ѝ, докато слушаше шума от приближаващи в тъмното хора, жадни за кръв. Усещаше се по—уязвима от всякога. Опита се да

превърне тези спомени в гняв към наглите натрапници, дошли да превземат родината ѝ и да убиват хората ѝ. Искаше да причини страдание на всеки един от тези войници, искаше да ги види трупове.

Не можеше да се каже точно на какво разстояние се намира врагът. Луната оставаше зад гърба ѝ, така че тя не можеше да прецени точно и собствената си посока. Притесняваше се да не се е врязала прекалено близко и очакваше всеки момент върху нея да се изсипе лавина от подивели мъже. Въпреки страховете си искаше да бъде възможно най—близко до врага, за да изсипе ослепяващия прах право в лицата им и за да е сигурна, че е направила всичко възможно, за да подейства той максимално ефективно и да спре настъплението. Устоя на порива да насочи коня си надясно, далеч от врага.

Нощта изведнъж се взриви в студено жълто. Облаците от сиви се превърнаха в жълтооранжеви. Белият сняг стана ослепително ярък. Калан усети как дълбоко в съществуто ѝ откънтява някакъв ужасен звън.

На трийсетина метра отпред и може би три метра над земята пътя ѝ пресече буйна лава от жълт и син огън, над която се изви гъст черен дим. Бушуващата сфера магьоснически огън осветяваше всичко около себе си. Макар да не бе насочен към нея, самият му вид и тътен накара Калан да изпита силно желание да избяга в ужас.

Знаеше достатъчно за магьосническият огън — как се впива плътно в кожата, — за да гледа да не се приближава много—много към него. Докосне ли те веднъж този жив огън, нищо не може да го отлепи от теб. Дори само една капчица магьоснически огън е достатъчна, за да разяде плътта ти до кокала. Никой не бе толкова смел или глупав, за да не се страхува от магьосническият огън. Малцина, докоснати от него, са преживявали достатъчно дълго, за да разкажат за преживения ужас. За онези, които все пак са оставали сред живите, отмъщението е била единствената мисъл, която ги е тласкала напред.

И точно тогава, в светлината на изливащата се огнена лава, Калан забеляза летящите напред орди, войниците, наизвадили мечове, боздугани, бухалки, секири, пики и копия и заглушаващи всичко с бойните си викове. Тези мъже, изскочили от черната нощ, всичките мрачни, страховити, жестоки, до един бяха вкопчени в здравата хватка на дивата страст за бой.

На лунната светлина Калан за пръв път се сблъска с истинския размер на вражеската армия. Рапортите бяха докладвали за броя, но сухите цифри не можеха да предадат внушителната картина на реалността. Досега сякаш съзнателно бе отказвала да приеме мисълта за истинския им брой. Сега нямаше какво да направи, освен да ги гледа ужасена, с ококорени очи и зяпнала уста.

Изведнъж осъзна, че врагът е много по—близо, отколкото бе очаквала. Сред океана от хора се виждаха факли, които щяха да бъдат използвани за подпалване на пожарища в Д'Харанския лагер. Сега те блещукаха и озаряваха неизбродимото море от хора, заляло долината. На хоризонта луната осветяваше безчет лъщящи оръжия, които се сливаха в една сребриста маса, върху която Калан сякаш очакваше да види да се носят кораби.

Настъпващата предна редица, оградена от искрящи щитове и копия, заплашваше да ѝ отреже пътя. Калан заби дясната си пета в хълбока на животното, за да го насочи встрани от войниците. След като коригира посоката, пришпори яростно коня и той полетя напред с всички сили.

В следващия момент осъзна, че край нея вали дъжд от стрели, че в земята около коня ѝ се забиват копия. Че в светлината на магьосническия огън врагът я вижда съвсем ясно.

Лавината от магьоснически огън я бе извадила на показ пред ордите на Императорския орден. Някъде в далечината, зад напредващата армия, огънят най—сетне се удари в земята и се взриви посред вражеската кавалерия. Конниците обикновено биваха оставяни на втора линия, готови да нападнат след първия сблъсък на пехотата с Д'Харанската армия. Нощта се изпълни с далечни предсмъртни крясъци на хора и животни.

Една стрела я облиза по крака. Съвсем наблизко прелетяха още. Една заседна в седлото точно под корема ѝ, както се бе прилепила напред към гривата на коня. Очевидно и лунната светлина бе достатъчна, за да виждат нея и Вирна, препускащи покрай тях.

— Защо не ослепяват? — провикна се Калан през рамо.

Виждаше облака прах, носещ се зад гърба им, Не изглеждаше много по—различен от обикновената пушилка, която се вдигаше от копитата на кон, само дето Калан знаеше, че Вирна го изсипва от кофата си и го насочва към вражеските части, като гледа да е в

равномерно количество. Кара бе минала преди тях и бе сторила същото, но явно нямаше ефект от действията ѝ.

— Нужно е малко време, докато задейства — подвижна в отговор Вирна. — Трябва да помигат малко.

Подгони ги огън. В снега покапаха късчета пламък, разпиляха се, засъскаха като дъждовни капки по нагорещен камък. Конят галопираше напред ужасен, почти изпаднал в паника. Приведена напред, Калан го галеше успокоително по врата, за да му покаже, че не е сам.

Плъзна поглед по предната линия на настъпващия враг. Видя, че очите на войниците почти не се затварят. Всички бяха ококорени от превъзбуда пред предстоящия сблъсък.

Магьосническият огън, който бе хвърлил в паника конете и избухна във вражеските редици. Огнената лава заля вражите редици и предизвика взрив от нечовешки писъци. Подпалените мъже докосваха другарите си в строя и поваляха и тях. Паниката и ужасът нарастваха лавинообразно. Огънят наруши ритъма на атаката, пробивайки редиците. Отзад настъпваха нови и нови войници, поваляха неспособните да продължават и ги стъпкваха, за да бъдат подпалени самите те и на свой ред стъпкани от идващите зад тях.

Във въздуха изсвистя още една топка магьоснически огън, която се изля върху Ордена като вода от пропукал се бент. Изригването бе толкова мощно, че огненото течение помете цели редици бойци.

Недалеч от Калан и Вирна в отговор избухна нов мощен взрив огън, насочен към Д'Харанците. Почти едновременно с него отдясно излетя малка синя сфера, която посрещна вражеския огън във въздуха. Сблъсъкът произведе дъжд от искри, който се изля съвсем близо до Калан. Тя ахна и рязко сви наляво, за да избегне в последния момент тежка топка синкав огън, стоварила се непосредствено до тях. От нея изригна фонтан от искри.

Разминаха се на сантиметри от огъня, но затова пък се оказаха право срещу врага, настъпващ решително напред. Бяха толкова близо, че Калан можеше да прочете ругатните, които изричаха устните на войниците. Отново дръпна рязко юздите, този път за да свие надясно. Животното смени курса, но не достатъчно, че да избегне връхлитащите орди.

Върху главите на хората и по земята заваля порой от светещи късове. Конят бе толкова уплашен, че вече не се поддаваше на управлението ѝ. Миризмата на изгоряла кожа внасяше допълнителна паника. Калан погледна надолу и видя, че част от защитната кожа на краката ѝ се е подпалила. Малкият, но яростен пламък се разгаряше застрашително бързо под напора на вятъра. Не смееше да го потуши с ръка, за да не залепне за нея. Не искаше да мисли какво ще се случи, когато най—сетне пробие до плътта ѝ. Когато това стане, трябваше да изтърпи болката — нямаше друг избор.

Вирна не бе разбрала какво става. Тялото ѝ бе извърнато настрани, ръцете ѝ продължаваха да разпръскват стъкления прах. С периферното си зрение Калан виждаше как той се носи зад тях. Дългата димна опашка се виеше, понесена от вятъра, насочена към врага, покрай предната линия, върху плътните редици войници в черния мрак. Още по—навътре в редиците на Ордена стъкленият прах се смесваше с праха, вдигнат от краката на толкова много хора.

Една стрела одраска коня по врата и потъна в тъмнината. Група мъже, видели я да приближава, се бяха втурнали да ѝ препречат пътя. Калан задърпа юздите неистово, опитвайки се да накара коня да завие надясно. Обзет от неконтролируем ужас, той не се подчини и продължи да препуска напред. Калан се почувства безпомощна. Не можеше да направи нищо. Носеха се право срещу стена от разярени мъже.

— Приближаваме се твърде много! — изкрещя Вирна в ухото ѝ.

Калан нямаше време да ѝ отговори. Дясната ѝ ръка трепереше от неистовото усилие върху юздата, но конят бе много по—силен от нея. Тя протегна десния си крак назад и заби пета с всичка сила в хълбока му, за да го накара да завие. Мъжете отпред насочиха пиките и копията си. Да се биеш бе едно, но да нямаш контрол над ставащото и да си ням свидетел на съдбата си бе съвсем различно.

— Калан! Какво правиш!

Прибавила тежестта и на крака си, тя най—сетне успя да принуди животното да се изнесе леко вдясно. Не бе достатъчно. Нямаше да има време да довърши завоя. Врагът ѝ се стори като оловна стена, в която всеки миг щяха да се разбият.

Само на три крачки от тях конят сведе глава.

— Добро момче! — насърчи го Калан.

Може би все още имаше шанс да избегнат остриетата. Калан се изправи на стремената и прилепи глава до гривата на коня, изправила гръб. Отпусна и двете юзди. Все е го притискаше с пети, но му осигури свободата, от която животното се нуждаеше.

Нямаше представа дали ще успее с допълнителната тежест на гръб. Само ако копията бяха по—къси! Изкрещя на Вирна да се държи.

Изведнъж точно пред тях се плъзна ивица нисък магьоснически огън. Мъжете, спуснали се стремглаво да препречат пътя на Калан, се хвърлиха на земята. Всички долепиха глави в студената земя. Огнените езици преминаха на сантиметри отгоре им и са забиха в снега току до Калан. В ушите ѝ изригна едновременният крясък на хиляди мъже. Конят опъна снижената си глава и повдигна колене към тялото си. Напрегнал цялата си мощ, той скочи стремглаво напред. Гърбът му се изви във въздуха над главите на вражеските войници. Вирна нададе вик, ръката ѝ стискаше като менгеме кръста на Калан. Приземиха се от другата страна на полегналите на земята войници. Запънала крака в стремената, Калан използва тежестта на тялото си, за да омекоти удара. Вирна нямаше тази възможност. Натоварен с допълнителна тежест, конят едва се задържа на крака, щом докосна земята, но успя да се овладее и продължи да галопира напред. Най—сетне успяха да се освободят от войниците на Ордена.

— Какво ти става! — изкрещя Вирна. — Ако продължаваш така, няма да мога да го разпръсквам равномерно!

— Съжалявам — отвърна Калан през рамо.

Въпреки студения вятър от лицето ѝ се лееше пот. Откъснатата се група войници на Ордена бе застигната от другарите си. Свят ѝ се зави от облекчение, като си помисли как бяха на косъм от лапите им.

В далечината зад тях нощта бе озарена от огнена буря. Зед и Уорън им показваха какво е истински старовремски магьоснически огън — точно както бе обещал Зед. Демонстрацията бе наистина ужасяваща, макар и недостатъчна, за да спре войска с размерите на Ордена. Родените с дарбата в редиците на Императорския орден вече бяха успели да се намесят, така че броят на жертвите и ранените намаляваше. Но двамата магьосници бяха осигурили на Вирна и Калан необходимото време.

Калан чу бойния вик на Кара, яздеща право към тях.

Този път конят на Калан имаше по кого да се води и послушно тръгна след жребеца на Кара. След малко намали ход и спря. Калан бе на ръба на силите си, животното също. Щом скочиха от коня, спрял до Кара и Сестра Филипа, Вирна хвърли празната кофа на земята. Калан се радваше, че е тъмно, за да не могат другите да видят треперещите ѝ крака. С облекчение забеляза, че огънят се бе насочил към врага, преди да се взриви.

Четири проследиха мълчаливо как нощта полудява от пламъци, повечето посрещнати от магически щитове, но все пак достатъчно, за да причинят щети на врага. Зед и Уорън обстрелваха Ордена с нестихващ порой от огнени кълба. Крясъците на ранените се носеха надалеч. Вражеските магьосници отвърщаха на огъня, обстрелвайки със смъртоносни огнени кълба Д'Харанските редици, но пък Сестрите в Д'Харанския лагер на свой ред бяха успели да изградят защитни щитове.

Огромната армия на Ордена обаче не спираше похода си. Смъртоносният огън само ги забавяше и тук—там внасяше безпорядък в редиците им.

Щом родените с дарбата и от двата лагера се окопиха, успяваха да изградят защита срещу атаката на противника. Калан беше наясно, че авангардът на Д'Харанската армия няма никакъв шанс срещу унищожителния порой на Ордена. Нямаше да успеят дори да ги забавят. На лунната светлина забеляза как Д'Харанските войни започват да изоставят позициите си.

— Защо не действа? — прошепна Калан повече на себе си. Наклони се към Вирна. — Сигурна ли си, че сте го приготвили както трябва?

Загледана в устремната атака на врага и заслушана в бойните им викове, Вирна сякаш не чу въпроса ѝ. Калан провери меча си. Осъзнаваше колко безполезни биха били всякакви опити за водене на бой. Усети меча Ричард на гърба си и се замисли дали да не го извади, но реши, че би било по—добре да бяга. Дръпна Вирна, подканвайки я да се метне на изтощения им кон. Кара правеше същото със Сестра Филипа.

Тъкмо вдигаше крак към стремето, когато забеляза забавяне във вражеските редици. Видя олюляващи се тъмни фигури. Някои опипваха въздуха с разперени ръце. Други падаха на земята.

— Виж! — посочи ѝ Вирна.

В нощта започна да се надига безкраен стон на дива агония, който се усилваше за броени секунди. Клатушкащи се мъже падаха един връз друг. Някои въртяха мечовете си към невидим враг, посичайки вместо това ослепелите си другари.

Предните линии забавиха ход, докато накрая почти пълзяха. Войниците продължаваха да прииждат изотзад, изливайки се върху спрялата предна линия. Конете на кавалерията изпаднаха в ужас и започнаха да мятат ездачите от гърбовете си. Уплашени животни се разбягаха във всички посоки, без да забелязват хората, които тъпчат. Обръщаха се каруци. В редиците на врага настъпи хаос.

Атаката спря. Ордент бе прикован на място.

Зед и Уорън изскочиха от мрака и спряха край четирите жени. И от двамата се лееше пот въпреки студената нощ. Калан стисна кокалестата ръка на стария магьосник.

— Вие, двамата, се справихте прекрасно с онези, дето се опитваха да ни препречат пътя.

Зед посочи Уорън:

— Заслугата е негова, не моя.

Уорън сви рамене.

— Видях, че сте в затруднено положение.

Всички стояха удивени и наблюдаваха ослепяващата пред очите им армия.

— Ти се справи, Вирна — обърна се към Сестрата Калан. — Ти и твоят стъклен прах ни спасихте.

Най—сетне двете с Вирна се прегърнаха и дадоха воля на сълзите си.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Калан бе сред последните, преминали през просеката. Долината оттатък бе добре защитена от високи назъбени скали, опасващи цялата ѝ южна страна. Ако Орденът решише да ги нападне, трябваше да измине дълъг и уморителен път в планински условия и лошо време. Доколкото войските на Д'Харанската империя нямаха намерение да се оставят да бъдат хванати в капан в тази долина, засега бяха на сигурно място.

Околните хълмове бяха осеяни с гъста гора от високи стари смърчове, така че мястото предлагаше уют и защита и срещу студения вятър. Палатките покриваха плътно терена. Прекрасно бе да усещаш мириса на дим и да виждаш блещукането на лагерни огньове навсякъде около теб — знак, че армията е достатъчно защитена, че да могат войниците да си позволят огън. Нощният въздух бе изпълнен с вкусния аромат на готвено. Беше наистина трудна работа да се прекарат през просеката целият багаж и хората, така че сега всички бяха огладнели.

Генерал Мейферт изглеждаше доволен, както би бил доволен всеки генерал, видял, че армията, която се е страхувал, че ще загуби, най—после е спасена — поне за момента. Повече Калан и Кара в мрака, осветяван от хиляди огньове към палатките, които бе приготвил за тях. Но ги осведоми как е минало всичко и набързо изброи нещата, които са били принудени да изоставят.

— Ще бъде студена нощ — каза генералът, когато стигнаха при палатките, издигнати между два високи. — Погрижих се да затоплят торба с камъни за вас Майко Изповедник. За вас също, господарке Кара.

Калан му благодари и мъжът побърза да се върне към задълженията си. Кара отиде да донесе нещо за ядене. Калан ѝ подвигна, че не иска да вечеря и направо ще си ляга.

Вътре в палатката си намери Дух, оставена на малка масичка. Лампата, увесена на рейката, осветяваше гордата ѝ поза. Спря, за да прокара пръст по развятата ѝ рокля.

Трепереща от студ, тя нямаше търпение да се пъкне в леглото и да придърпа под кожената си наметка торбата с камъни. Докато си мислеше колко ѝ е студено, вместо да се насочи към леглото, излезе от палатката и започна да се взира в мрака за Сестра. Следвайки указанията ѝ, се насочи към група палатки, издигнати в една горичка от млади дървета. Сред тях откри niskия навес, опънат сред клоните, за да пази от студа и вятъра.

Наведе се и се взря в купчината одеяла, които различни на слабата светлина от огньовете навън.

— Холи? Тук ли си?

Показа се малка главица.

— Майко Изповедник?

Момиченцето трепереше.

— Какво има? Имате ли нужда от мен?

— Да, ела, ако обичаш.

Холи се изправи, увита в одеяло. Калан стисна малката ѝ ръчица и я поведе мълчаливо към палатката си. Очите на Холи станаха големи като палачинки, щом Калан я покани вътре. Пред малката масичка момиченцето се спря удивено и загледа в почуда фигурата на Дух.

— Харесва ли ти? — попита я Калан.

Трепереща от студ, Холи благоговейно прокара тъничките си пръсти по ръката на Дух.

— Откъде сте се сдобила с подобно красиво нещо?

— Ричард ми я направи.

Холи най—накрая откъсна поглед от статуята и обърна глава към Калан.

— Ричард ми липсва.

Калан виждаше дъха на Холи в неподвижния въздух.

— Той винаги е бил толкова мил към мен. Повечето хора се държаха отвратително, но не и той.

Калан изпита внезапен пристъп на болка. Не бе очаквала разговорът да се насочи към Ричард.

— Какво мога да направя за вас, Майко Изповедник?

Калан разгони мислите си и се усмихна.

— Много се гордея с онова, което стори днес за всички нас, Холи. Обещах ти тази нощ да ти бъде топло. Така и ще бъде.

Зъбите на момиченцето тракаха.

— Наистина ли?

Калан остави Меча на истината край леглото. Съблече част от по —тежките си дрехи, намали пламъка на лампата и седна на сламеното легло. Околните огънове осветяваха стените на палатката в мека светлина.

— Ела. Пъхни се при мен в леглото. Чака ни студена нощ. Искам да ме топлиш.

Холи се поколеба само за миг.

Калан легна на една страна, притисна гръбчето на малката към корема си, а торбата с камъни прилепи до корема на Холи, която гушна торбата и простена от удоволствие. Блаженото стенание предизвика усмивка на устните на Калан.

Известно време усмивката се задържа на устните ѝ. Мислеше си колко е хубаво да видиш някой спокоен и защитен. Присъствието на малкото момиченце помогна на Калан да забрави ужасните неща, които бе видяла през деня. Високо в планината проехтя самотен вълчи вой. Гласът му отекна в долината и затихна, за да бъде подет отново и отново от ехото, сетила меча до гърба си, Калан отново се сети за Ричард. Унесена в мисли за него, питайки се дали е добре, тя потъна в сън.

На следващия ден снегът слезе от високите планини и се развилня из южните райони на Средната земя. Бурите продължиха цели два дни. През втората вечер на снежната вихрушка Калан сподели палатката си с Холи, Валъри и Хелън. Те седяха увити в одеялата си, ядяха лагерните манджи, пееха песни, разказваха си приказки за принцове и принцеси и спяха заедно, за да се топят.

Когато снежната буря най—сетне отмина и настъпи златисто утро, повечето от по—високите палатки бяха затрупани догоре откъм ветровитата страна. По—малките изобщо не се виждаха. Хората се опитваха да се отрийт от снега. Приличаха на животинки, надигащи се от хралупите си след зимен сън.

През следващите няколко седмици бурите продължиха, снегът покри всичко. В подобно време за една армия бе трудно не само да води бой, но и да се придвижва. Съгледвачите бяха докладвали, че армията на Императорския орден се е оттеглила на седмица път на юг.

Грижата за ослепените войници щеше да бъде изключително трудна. За няколко дни обикаляне около мястото, където бе разпръснат

специалният стъклен прах, съгледвачите бяха преброили над шестдесет хиляди замръзнали тела. Императорският орден най—вероятно ги бе изоставил на произвола на съдбата. Няколко десетки слепи войници бяха успели да се промъкнат през просеката, търсейки помощ и молейки за милост. Калан бе разпоредила да бъдат екзекутирани.

Не можеше да се определи точно броят на покосените от специалния прах на Вирна; не беше изключено много от пострадалите да са се оттеглили с армията и да не са били изоставени, с цел да им бъдат поставяни по—елементарни задачи. Възможно бе обаче и Джаганг да не е искал да приема обратно в лагера си слепите бойци, за да не трябва да разхищава заради тях допълнителни количества храна и грижи, пък и да не напомнят на другите войници за позорното отстъпление.

Въпреки всичко Калан бе наясно, че отстъплението е само временна мярка за Джаганг и че той не се отказва толкова лесно от целите си. Орденът разполагаше с достатъчно хора, за да понесе с лекота загубата на стотината хиляди убити от началото на войната. Засега единствено лошото време възпираше Джаганг да не поднови атаката си.

Калан нямаше намерение да стои и да го чака. Месец по—късно, когато посланикът на Херджборг се появи, тя незабавно се срещна с него в малката ловна хижа, която бяха открили в гората западно от долината. Хижата бе сгушена в прегръдката на високи стари борове, далеч от откритото поле, където бяха подредени палатките. Тя се бе превърнала в щаб и често посещавано място за Калан.

За генерал Мейферт бе огромно облекчение, че Калан можеше да отсяда в къща, а не да спи непрекъснато в палатка. Така му се струваше, че армията е успяла да направи нещо повече за жизнените условия на Майката Изповедник — съпругата на Господаря Рал. Двете с Кара оставаха на драго сърце да ноцуват в хижата, но Калан не искаше да го правят често, за да не би някой в лагера да си помисли, че тя не може да издържа на условията, при които живеят всички. Понякога настояваше там да пренощува Холи, Валъри и Хелън, придружавани от някои Сестри. Друг път там оставаше Вирна с момичетата. Не бе нужно да я убеждава дълго. Калан посрещна посланика Териот от Херджборг в хижата. Придружаваше го малък

отряд, който оставен отвън. Хердзборг бе малка страна. Нейното участие във войната се свеждаше до осигуряването на единствено което произвеждаше — вълна. Калан имаше нужда от дрехи за войниците си.

Посланик Териот коленичи пред Майката Изповедник, за да получи обичайния поздрав, се изправи и отметна назад тежката си качулка. Лицето му грейна усмивка.

— Майко Изповедник, толкова се радвам да ви видя отново.

Тя му се усмихна сърдечно.

— И аз се радвам, посланик Териот. Заповядай, стопли се край огъня.

Край каменното огнище той свали ръкавиците си и простря ръце към пращящите пламъци. Погледът му отскочи към искрящото острие на меча, стърчащо над раменете ѝ. След това се плъзна към фигурката на Дух, оставена върху камината. На лицето му се изписа удивление — както при всеки, видял фигурката.

— Чухме, че Господарят Рал попаднал в плен — обади се накрая той. — Имате ли вести от него?

Калан поклати глава.

— Знаем, че не му се е случило нищо лошо, но само толкова. Познавам съпруга си. Той е изобретателен. Сигурна съм, че ще намери начин да се измъкне и да ни се притече на помощ.

Мъжът кимна, слушаше я напрегнато.

Думите на Калан явно напомниха на застаналата край масата Кара за нейния Господар Рал и тя посегна към Агиела си. По израза на сините ѝ очи и по начина, по който червената палка се завъртя в ръката на Морещицата, Калан разбра, че връзката с Господаря Рал още е жива и че Агиелът не е изгубил силата си.

Мъжът разгърна тежкото си наметало.

— Как върви войната? Всички с нетърпение очакват новини.

— Доколкото можем да преценим, жертвите от тяхна страна са над сто хиляди.

Мъжът ахна. Подобна цифра бе наистина невероятна за човек, роден в земя като една човешка длан като Хердзборг.

— В такъв случай това сигурно е краят? Прибраха ли се обратно в Стария свят?

Вместо да го погледне, Калан се взря в горящите цепеници.

— Опасявам се, че за Императорския орден загуба от такъв мащаб е нищожна. Вярно е, намалихме броя им, но разполагат с десеторно повече бойци. Заплахата все още е жива. Засега се оттеглиха на седмица път на юг оттук.

Калан вдигна глава от огъня и видя, че човекът е вперил поглед в нея. По израза на лицето му разбра, че явно се затруднява да си представи толкова много хора. Зачервеното му от вятъра лице бе преbledняло значително.

— Добри духове ... — прошепна той. — Вярно, носеха се слухове, но да разбереш, че всичко е било истина... — Той поклати глава отчаяно. — Възможно ли е изобщо да се победи враг с подобни размери?

— Спомням си, преди няколко години на едно събрание на Съвета в Ейдиндрил имаше известни проблеми след официалната вечеря. Онзи здравеняк от Келтон, забравих му името, се биеше в гърдите и ръсеше обиди по отношение на твоята малка страна. Нарече те с нещо обидно ... Спомняш ли си? Как те нарече?

Посланик Териот се усмихна, погледът му засия.

— Недорасляк.

— Недорасляк. Точно така. Предполагам си е помислил, че понеже е два пъти колкото теб, значи е и два пъти е мъж. Спомням си как разчистиха масата и двамата започнахте ръкопашен бой.

— Е, тогава бях по—млад, а освен това на вечеря бях обърнал няколко чашки вино.

— Ти спечели.

Мъжът се засмя топло.

— Опита се със сила. Онзи беше въздух под налягане. А аз вероятно съм бил по—умен и по—бърз. Това е.

— Ти спечели — това е важното. Тези сто хиляди войници на Ордена не са по—малко мъртви от факта, че армията е по—многочислена от нашата, усмивката угасна на лицето му.

— Разбрах ви. Предполагам би било най—добре Императорският орден да се откаже още сега, докато все още са му останали хора. Спомням си как поведохте онези пет хиляди Галеански младежи срещу войска от петдесет хиляди и я унищожихте. — Той се облегна на камината. — Както и да е, разбирам какво имате предвид.

Когато човек се сблъска с по—силен противник, трябва да използва главата си.

— Трябва ми помощта ти — каза направо Калан.

Огромните му кафяви очи се обърнаха към нея, озарени от танца на пламъците.

— Само кажете с какво мога да помогна, Майко Изповедник. Стига да е по силите ми, ще го направя.

Калан се наведе и хвърли още една цепеница в огъня. Вдигнаха се искри, които след малко се изгубиха в комина.

— Трябват ни вълнени пелерини — с качулки. За войниците.

Той се замисли само за миг.

— Само ми кажете бройката и ще се погрижа. Сигурен съм, че ще може да се уреди.

— Трябват ми поне сто хиляди — колкото наброява армията ни в момента. Очакваме още хора, така че ако успееш да прибавиш още петдесетина хиляди, това би било от огромна полза за унищожаването на Ордена.

Докато човекът правеше необходимите изчисления, Калан размърда цепеницата с машата, за да я нагласи.

— Знам, че това, за което моля, никак не е лесно.

Той се почеса по главата през гъстата си посребрена коса.

— Няма нужда от обяснения кое колко е трудно — това няма да помогне за победата. Така че нека приемем, че ще ги имате.

Думите на посланик Териот звучаха като клетва и бяха ценни като злато. Тя се изправи и го погледна.

— Има и още нещо — трябва да са направени от избелена вълна.

Той я погледна с любопитство.

— Избелена вълна ли?

— Както сам разбираш, трябва да действаме мъдро. Императорският орден идва далеч от юг. Ричард бе попадал из тези места веднъж и ми е разказвал, че там времето е доста по—различно от тук, в Новия свят. Тяхната зима няма нищо общо с нашата. Доколкото разбирам, Орденът не познава добре зимата, нито е свикнал да оцелява в такива условия, още по—малко да се бие. Вярно, условията са тежки, но, от друга страна, ни осигуряват предимство.

Калан стисна юмрук.

— Трябва да сме безмилостни към тях. Искам да използваме зимата, за да ги накараме да страдат. Искам да ги принудим да се бият в условия, които не разбират така добре, както ги разбираме ние. Наметалата с качулки ми трябва за дегизировка на войниците. Възнамерявам да използвам зимата, за да мога да предприемам внезапни нападения отблизо, след което да изчезвам яко дим.

— Не разполагат ли с родени с дарбата?

— Напротив, разполагат, но няма да им стигнат магьосниците, ако трябва да казват на всеки войник поотделно накъде да насочи стрелите си. Мъжът се почеса по брадата.

— Да, разбирам. — Удари с юмрук по камината, за да ѝ покаже, че сделката е сключена. — Ще организирам нещата така, че работата да започне веднага. Хората ти ще имат нужда и от топли ръкавици.

Калан му се усмихна топло.

— Ще ти бъдат много благодарни. Погрижи се хората ти да започнат да изпращат готовите наметала веднага Щом приготвят макар и малко количество. Не чакай, докато бъдат готови всичките. Можем да започнем нападенията си с колкото мъже са готови, а после да увеличаваме броя им.

Посланик Териот вдигна качулката на главата си и пристегна тежкото си вълнено наметало.

— Зимата току—що започна. С колкото повече време разполагате, през което да имате предимство, толкова по—добре. По—добре да тръгвам веднага.

Калан се здрависа с мъжа на раздяла — не беше жест, който Майката Изповедник правеше често, но бе нещо, което всеки човек, който би искал да изрази искрената си благодарност, би сторил.

Докато двете с Кара стояха на прага, наблюдавайки как представителят и придружаващият го отряд се изгубват в снега, Калан си помисли колко хубаво би било доставката с първите бели наметала да пристигне скоро и да могат да постигнат с тяхна помощ желаниния ефект.

— Наистина ли мислиш, че можем да се справим задоволително с война при зимни условия? — попита Кара.

Калан се обърна с гръб към вратата.

— Ще трябва.

Преди да влезе, мярна с периферното си зрение приближаваща процесия. След малко успя да различи генерал Мейферт, който вървеше отпред пеша. Успя да различи още и Ейди, Вирна, Уорън и Зед, всички те да вървят пеша край конниците. Слънцето блестеше в дръжката на меча на предводителя на процесията.

Щом го разпозна, Калан ахна.

Без да си прави труда да се връща в къщата за наметалото и вълчата си кожа, тя се спусна през снега да го посрещне. Кара я следваше по петите:

— Харолд! — провикна се тя, щом приближи. — О, Харолд! Толкова се радвам да те видя!

Беше природеният ѝ брат, дошъл от Галеа. Миг по—късно Калан разпозна и някои от мъжете, които яздеха зад него. Видя капитан Бродли Райан, командващ Галеанските части, с които тя бе участвала в онази прословута битка, до него яздеше лейтенантът му — Флин Хобсон. Стори ѝ се, че мярва и сержант Фрост някъде по—назад. Докато тичаше към тях в снега, лицето ѝ се схвана в студа от усмивки.

Толкова ѝ се искаше да свали брат си от коня и да го прегърне. В униформата си на боен Галеански офицер, той изглеждаше далеч по—представителен от обикновените войници, застанал гордо на седлото. Едва сега тя си даде сметка колко много се е притеснявала за закъснението му.

С осанка на принц, какъвто беше, Харолд се поклони величествено. Единственият жест на интимност, който си позволи, че мъничка, тайна усмивка.

— Майко Изповедник. Радвам се да ви видя в добро здраве.

Макар принц Харолд да бе сериозен, капитан Райан не можеше да скрие усмивката си. Калан пазеше топли чувства към Бродли и Флин, спомняше си тяхната смелост, сърцатост и героизъм. Битката, която бяха водили заедно, бе ужасна, но компанията на тези прекрасни войници, тогава почти деца, бе скъп спомен за нея. Веднъж вече те бяха сторили невъзможното, а сега отново ѝ се притичваха на помощ.

Застанала край коня на Харолд, Калан протегна ръка към неговата.

— Влизайте вътре. В огнището гори прекрасен огън.

Направи знак на капитана, лейтенанта и сержанта. — Заповядайте и вие. Влизайте да се стоплите.

Калан се обърна към останалите, които не ѝ се видяха толкова радостни, колкото ѝ се струваше, че трябва да са.

— Ще се съберем. Влизайте.

Принц Харолд скочи от седлото.

— Майко Изповедник...

Тя не се стърпя и го прегърна нежно. Той бе истинска канара, досуц като баща ѝ Крал Уиборн.

— Харолд, камък ми падна от сърцето, като те видях. Как е Сирила?

Сирила, сестра на Харолд и природена сестра на Калан, бе десетина години по—голяма от нея. Струваше ѝ се, че боледува цяла вечност. Преди време бе попаднала в плен на Ордена и бе хвърлена в тъмница заедно с банда убийци и изнасилвачи. Харолд я бе освободил, но преживеният ужас я бе извадил от равновесие и я бе накарал да забрави всички около себе си. Едва наскоро бе възвърнала паметта си. Когато излизаше от унеса си, често се случваше да креци и плаче неконтролируемо. В един от миговете на просветление бе помолила Калан да заеме мястото ѝ като Кралица на Галеа, за да закриля народа ѝ.

Харолд, който желаше да остане командващ на армията, се отказа от трона. Калан бе принудена да приеме предложението на сестра си.

Очите на Харолд се стрелнаха бързо към другите:

— Майко Изповедник, трябва да поговорим.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

По заповед на принц Харолд капитан Райан и двамата му подчинени отидоха да нагледат войниците и конете, докато всички останали се натъпкаха в малката ловна хижа. Зед и Уорън се настаниха на пейка, стъкмена от дъска, поставена върху два пъна. Вирна и Ейди седнаха на подобна пейка, опряна край отсрещната стена. Кара застана до малкия прозорец. До нея се изправи генерал Мейферт, който наблюдаваше как принц Харолд прокарва пръст по ръба на масата. Калан скръсти ръце върху таблата.

— Е — започна тя, опасавайки се от най—страшното, — как е Сирила?

Харолд приглади дрехата си.

— Кралицата... се възстанови.

— Кралицата? — Калан скочи от стола. — Сирила се е възстановила? Харолд, това е прекрасно. И се е съгласила да се качи отново на трона? Та това е още по—прекрасно!

Калан с облекчение прие новината, че може да изостави ролята си на Кралица на Галеа. Като Майка Изповедник това за нея бе допълнително бreme, което считаше, че Сирила понася по—успешно. Освен това бе наистина щастлива да разбере, че природената ѝ сестра се е възстановила. Макар двете никога да не бяха влизали в особено близки отношения, изпитваха дълбоко взаимно уважение.

Към всичко това се прибавяше и дълбокото чувство на облекчение, че принц Харолд най—сетне е присъединил своите войски към тези на Д'Харанската армия. Надяваше се наистина да е успял да събере онези сто хиляди бойци, за които бяха говорили. Това щеше да бъде добро начало за армията, която Калан се надяваше да събере.

Харолд облиза напуканите си от вятъра устни. По изморения му вид тя можеше да съди, че събирането на подобна армия никак не е било лесно и че пътуването насам е било доста изнурително. Никога не бе виждала на лицето му по—голяма умора. Имаше мътния пуст поглед на баща им.

Тя се усмихна сърдечно, решена да покаже благодарността си.

— Колко души успя да събереш? Със сигурност не бихме се отказали от твоите сто хиляди. Това почти би удвоило бройката, с която разполагаме в момента. Духовете са ми свидетели, че наистина имаме нужда от тях. — Въодушевляването ѝ бе посрещнато с мълчание. Докато местеше погледа си от един човек на друг, никой не се осмели да срещне погледа ѝ. Чувството ѝ на облекчение започна да помръква. — Харолд, колко души армия водиш със себе си?

Пръстите му отново намериха гъстата тъмна коса.

— Около хиляда.

Тя се отпусна обратно на стола, не можа да намери думи.

— Хиляда?

Той кимна, все още без да я поглежда в очите.

— Капитан Брадли и хората му. Същите, с които вече си участвала в бой.

Калан усети как лицето ѝ пламва.

— Ще имаме нужда от всичките ти войници. Харолд, какво става?

Най—сетне погледът му се вдигна да срещне нейния.

— Кралица Сирила отхвърли плана ми да отведе войските на юг. Малко след като ти беше при нас, тя излезе от състоянието си. Отново беше себе си — изпълнена с амбиция и живот. Познаваш я. Винаги е била неуморна, когато става въпрос за Галеа. — Пръстите му нервно потропаха по масата. — Но ми се струва, че болестта я е променила. Сега се страхува от Императорския орден.

— Както и аз — отвърна Калан, едва сдържайки яростта си. Усещаше меча на Ричард плътно притиснат до гърба си. Видя как очите на Харолд се плъзнаха към него.

— Всеки в Средната земя се страхува от Ордена. Точно затова имаме нужда от тези войски.

Докато тя говореше, той кимаше в знак на съгласие.

— Обясних ѝ всичко това. Наистина. Тя отвърна, че в качеството си на Кралица на Галеа трябва да се погрижи най—напред за родината ни.

— Но Галеа се присъедини към Д'Харанската империя!

Той разпери безпомощно ръце.

— Докато беше болна, тя ... е нямала представа какво се случва. Каза, че ти е поверила короната в името на сигурността на народа ѝ, а

не за да отнемаш суверенитета на страната. — Принцът отпусна ръце покрай тялото си. — Твърди, че никога не ти е предоставяла подобна власт и че отказва да се подчини на това споразумение.

Калан огледа останалите присъстващи, които седяха притихнали по местата си подобно на строги и мрачни съдии.

— Харолд, вече сме обсъждали всичко това. Средната земя е изложена на опасност. — Тя протегна ръка напред.

— Целият Нов свят е застрашен! Трябва да отхвърлим тази заплаха с общи усилия, а не всеки сам да защитава собствената си територия. Борим ли се всеки за себе си, със сигурност ще загубим — един по един. Трябва да се държим един за друг.

— Принципно съм съгласен с теб, Майко Изповедник. Кралица Сирила обаче не е.

— В такъв случай не бих казала, че Сирила се е възстановила, Харолд. Тя все още е болна.

— Може и така да е, но аз не бих могъл да съдя.

Положила лакът на масата, Калан отпусна глава на пръстите си. Мислите препускаха хаотично в главата ѝ, сякаш да намерят някакво доказателство, че това не се случва в действителност.

— Ами Джебра? — обади се Зед от ъгъла на стаята.

Калан си отдъхна, като чу гласа му. Той ѝ вдъхна надежда, че разумът може да разбие цялата тази лудост, ставаща пред очите ѝ. Сякаш тежестта на още един глас можеше да оправи нещата.

— Оставихме Прозрителката да помага на Сирила и да ви съветва. Джебра със сигурност е казала на Сирила, че не постъпва добре.

Харолд отново увеси глава.

— Опасявам се, че Кралица Сирила заповяда Джебра да бъде хвърлена в тъмница. Нещо повече — разпореди чуе ли някой макар и една богохулна думица от устата на Джебра, така се изрази Сирила, — езикът на Прозрителката да бъде отрязан.

Калан трябваше да си припомни да примигне. Вече не я изненадваше толкова поведението на Сирила. Думите ѝ прозвучаха накъсани и крехки — оголелите кости на погиналото уважение:

— Харолд, защо се вслуша в думите на една луда?

Лицето му замръзна в гримаса, сякаш бе обиден.

— Майко Изповедник, тя не е само моя сестра, но и Кралица. Клеел съм се да се подчинявам на волята на моята Кралица, за да защитавам народа на Галеа. Всичките онези мъже, които ни чакат навън и които ти познаваш също са дали такава клетва. Аз им предадох заповедите на Кралицата. Всички ние трябва незабавно да се върнем в Галеа. Съжалявам, но така трябва да стане.

Калан удари с юмрук по масата и скочи на крака.

— Галеа е на входа на долината Калисидрин! Това е портата към сърцето на Средната земя. Нима не разбираш, че това е един от най—съблазнителните пътища за Императорския орден? Нима не ти е ясно, че нещото, кое то те желаят най—силно, е да разцепят Средната земя?

— Разбира се, че го виждам, Майко Изповедник.

Тя вдигна напрегнатата ръка към лагера отгатак хижата.

— Значи очакваш всичките тези хора да поставят живота си между теб и Ордена? Двамата с Кралица Сирила егоистично очакват от всичките тези хора да пожертват живота си за вас? Докато си стоите на топло в Галеа? И се надявате те да отблъснат Ордена?

— Разбира се, че не, Майко Изповедник.

— Какво ти става! Нима не разбираш, че като се присъединиш към нас в борбата срещу Ордена, ти всъщност се бориш за оцеляването на твоя народ?

Харолд облиза устни.

— Майко Изповедник, вероятно всичко, което казваш, е истина. Но в същото време няма нищо общо. Аз съм главнокомандващият на Галеанската армия. Целият ми живот е бил отдаден в служба на моя народ и моя суверен — в лицето на майка ми и баща ми, а по—късно и на сестра ми. Още от малък, от времето, когато седях на коленете на баща си, са ме учили преди всичко друго да мисля за сигурността на страната си.

Калан положи всички усилия да не изпусне гласа си:

— Харолд, Сирила очевидно все още е болна. Ако на истина искаш да защитиш народа си, трябва да си наясно, че това, което възнамеряваш да направиш, е дълбоко погрешно.

— Майко Изповедник, натоварен съм от моята Кралица с отговорността да се грижа за сигурността на народа си. Знам задълженията си.

— Задължения ли? — Калан обърса лицето си с ръка. — Харолд, не можеш слепешката да скачаш според аршина на тази жена. Пътят на свободата и живота е възможен единствено чрез разума. Тя може да е Кралица, но единствено разумът може да бъде твой суверен. Да се откажеш от разума в момент като този, да откажеш да мислиш, е равносилно на интелектуална анархия.

Той я изгледа, сякаш беше някакво дете, което не разбира отговорността на света на възрастните.

— Тя е моя Кралица. Кралицата е отдадена на своя народ.

Калан забарабани с пръсти по масата.

— Това, което е Сирила в момента, е забулено от призраците, които все още я преследват. Тя ще доведе народа ви до гибел. А ти ще си този, който ще ѝ помогне, воден от желанието нещо да е истина, дори когато не е. Ти виждаш в нея онова, което е била някога, а не това, което е сега.

Той сви рамене.

— Майко Изповедник, разбирам те много добре, но това не променя нещата. Трябва да изпълня повелята на моята Кралица.

Подпряла лакти на масата, тя за миг отпусна глава между ръцете си, трепереща от гняв пред цялата лудост а чутото. Най—сетне вдигна глава, за да погледне брат си.

— Харолд, Галеа е част от Д'Харанската империя. Тя има своя Кралица само по снизхождение на Империята, макар да е Кралица, която не признава законите на Д'Харанската империя, тя все пак е — както винаги е било — подчинена на Майката Изповедник на Средната земя. Като Майка Изповедник, а също и главнокомандващ на Д'Харанската империя в отсъствието на Господаря Рал, аз финално слагам край на нейната самостоятелност. На Сирила ѝ се отнема властта и е отстранена от трона. Тя не е Кралица на никого, камо ли на Галеа. Нарещам ти да се върнеш в Ебинисия, да арестуващ Сирила от съображения за собствената ѝ сигурност, да освободиш Джебра и да се върнеш при армията заедно с Прозрителката и всички Галеански части, освен отряд войници, които да охраняват престолния град.

— Майко Изповедник, съжалявам, но моята Кралица ми...

Калан удари с длан по масата.

— Достатъчно!

Щом тя се изправи, той млъкна. Тялото ѝ се наведе напред към Харолд.

— Като Майка Изповедник ти заповядвам незабавно да се подчиниш на заповедите ми. Тази среща приключи. Казахме си, каквото имаше да си казваме.

В стаята се усети напрежението на ставащото. Всички стояха в очакване да видят какво ще се случи.

Харолд се обади с глас, който ѝ напомни за баща ѝ:

— Разбирам, че за теб може би няма смисъл, Майко Изповедник, но аз трябва да избира дълга към народа си пред дълга към теб. Сирила ми е сестра. Крал Уйборн винаги ми е казал да поддържам армията в отлично състояние. Един войн трябва да се подчинява на своята Кралица. Тя заповяда на войниците от моята армия да се завърнат в родината си, за да я защитават. Аз съм човек на честта и ще изпълня онова, което ми е заповядано от моята Кралица.

— Ти си един надут глупак. Как се осмеляваш да ми говориш за честта си? Та ти рискуваш живота на невинни хора само за да запазиш чувството си за самоизмамна чест. Ти нямаш чест, Харолд.

Калан се отпусна на стола си. Плъзна поглед покрай него и спря очи в огнището.

— Дадох ти заповедите си. Отказваш ли да ми се подчиниш?

— Принуден съм да откажа, Майко Изповедник. Нека само ти кажа, че не го правя от лошо чувство.

— Харолд — каза тя равно, без да го поглежда, — това е измяна.

— Давам си сметка, че може да ви се стори така, Майко Изповедник.

— О, можеш да бъдеш сигурен, че е така. Измяна спрямо народа ти, спрямо Средната земя, спрямо Д'Харанския съюз срещу Императорския орден и спрямо Майката Изповедник. Как мислиш трябва да постъпя в такъв случай?

— Предполагам, че ако наистина мислите всичко това, би трябвало да ме осъдите на смърт, Майко Изповедник.

Тя го погледна.

— Щом проявяваш достатъчно разум, за да го разбереш, тогава какво удовлетворение ти носи придържането към заповедите на една луда? Така само ще предизвикаш смъртта си и пак няма да изпълниш заповедите на своята Кралица. Подобно поведение само ще лиши

народа ти от твоята помощ, а нали именно Галеа твърдиш, че поставяш над всичко друго? Защо просто не се вслушаш в разума и не ни помогнеш да помогнем на народа ти? Отказът ти само показва, че освен чест ти липсва и разум.

Тя го погледна, едва потискайки гнева си. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели.

— Нека си кажа думата, Майко Изповедник. Да застана зад чувството си за чест, дори това да ми струва живота, това ще означава да защита честта на семейството си, на сестра си, моята Кралица, на родината си. На родината, създадена от моя баща, Крал Уиборн, и моята майка, Кралица Бернадин. Когато бях малък, баща ми, моят Крал, бе отнет от майка ми, от семейството ми, от родната Галеа, Изповедниците, бе повален от Изповедническата сила заради егоистичните желаниа за съпруг на твоята майка, заради егоистичните ѝ желаниа да се сдобие със силен и здрав мъж, от когото да има дете — теб. Сега ти, Майката Изповедник, дъщеря, родена след открадването на моя им баща от семейството му, искаш да ме отделиш от страната ми. Да откъснеш и нея от нашата родина. Да ме отклониш от дълга ми да служа на своята Кралица, на своята страна и най—вече на своя народ! Последният дълг, с който ме натовари баща ми, преди майка ти да ни го отнеме и да го унищожи без никаква причина, освен собственото си желание да го притежава, бе, че винаги трябва да бъда верен на дълга към сестра си и родината си. Смятам да изпълня последната повеля на баща си, дори ти да смяташ, че тя е равносилна на лудост.

Калан го погледна в леден ужас.

— Съжалявам, че приемаш нещата така, Харолд.

Лицето му бе станало по—мрачно и като че ли бе остаряло.

— Знам, че не си отговорна за случилото се преди твоето раждане и винаги ще обичам онази част от теб, в която живее баща ни, но в същото време трябва да те приема като цяло. Трябва да бъда искрен със себе си, с чувствата си.

— Чувствата ти — повтори като ехо тя.

— Да, Майко Изповедник. Това чувствам аз и смятам да се доверя на него.

Калан преглътна болезнената буца в гърлото си. Пръстите ѝ, отпуснати върху плота на масата, потръпнаха.

— Вяра и чувства. Харолд, ти си не по—малко луд от сестра си.

Тя стана рязко и скръсти ръце на гърдите си. Погледна за последен път природения си брат — човек, когото смяташе, че познава — и произнесе присъдата си:

— Считано от утре заран, Д'Харанската империя и Галеа са във война. След изгрев слънце, ако аз или някой от хората ми те срещне, ще бъдеш екзекутиран за държавна измяна. Няма да допусна онези смелчаци навън да умрат като изменници. Императорският орден по всяка вероятност ще се насочи на север към долината Калисидрин. Ще останете сами. Войниците на Ордена ще ви избият до крак, също както направиха в Ебинисия. Джаганг ще подари Сирила на своите войници за курва. И всичко това ще се дължи на теб, Харолд, защото отказа да използваш способността си да мислиш и вместо това следваш чувствата си и вяра в нещо несъществуващо.

Харолд, скръстил ръце на гърба си, вдигнал високо брадичка, не направи опит да я прекъсне.

— Кажй на Сирила, че най—доброто, на което може да се надява, е съдбата, която описах пред теб току—що, защото ако Ордена не мине през Галеа, ще го направя аз. Кледа съм се да не проявявам милост към Ордена. Изменничеството на Галеа я обрича на същата съдба. Ако Ордена не плени Сирила, кълна ти се, че ще я хвана аз. И тогава ще я върна в Ейдиндрил и ще я хвърля в същата онази тъмница, от която ти я извади, и ще пусна при нея всички изнасилвачи и убийци, които успея да хвана, за да й бъдат компания до живот.

Харолд зяпна.

— Майко Изповедник, не можеш...

Погледът на Калан веднага опроверга думите му.

— Погрижи се да предадеш на Сирила какво я чака. Джеббра вероятно се е опитала да я предупреди, за което е била хвърлена в тъмница. Сирила отказва да погледне в отворената паст на тъмницата, а ти отиваш вътре с нея. Нещо по—лошо — влечеш зад себе си и всичките си невинни сънародници.

Калан изтегли Галеанския кралски меч. Стисна го за дръжката и за острието с две ръце. Стиснала зъби, огъна плоската му част в крака си. Стоманата се огъна, докато мечът се счупи с трясък. Калан хвърли счупения меч в краката си.

— А сега изчезвай от погледа ми.

Харолд се обърна да си върви, но преди да е успял да и крачка, Зед стана и протегна ръка, сякаш за да го помоли да остане.

— Майко Изповедник — обади се той, като подбираше внимателно думите си. — Струва ми се, че оставяш чувствата ти да те водят.

Харолд махна с ръка към Калан, зарадван от намесата на стария магьосник.

— Кажете й, магьоснико Зорандер, кажете й.

Калан не можеше да повярва на ушите си. Остана където е, вгледана в мътните очи на Зед.

— В такъв случай бихте ли ми обяснили къде греша в преценката си, Първи магьоснико?

Зед погледна първо Калан, след това отново Харолд.

— Майко Изповедник, Кралица Сирила очевидно не е на себе си. Принц Харолд не само й вреди, но й дава възможност да обвие народа си в сянката на смъртта. Ако избере страната на разума, той ще защити своя народ и ще се отнесе с почит към миналото на сестра си, когато тя бе жена с изключителен ум. Вместо това той изостави дълга си към своя народ, като отвори сърцето си към онова, което му се иска да е истина за нея, вместо да приеме истината. По този начин той се обърна към смъртта, осъждайки на смърт и народа си. Принц Харолд с право бе обявен за виновен в изменничество. Чувствата ти към него пречат на справедливата ти присъда. Той очевидно представлява заплаха за нашата кауза, за живота на жителите на Средната земя и за живота на собствения си народ. Не може да бъде пуснат да си върви.

Харолд изглеждаше като гръмнат.

— Но, Зед...

В мътните очи на Зед също се четеше присъдата за тежка вина. Той изчака, сякаш за да остави мъжа да даде ново доказателство за изменничеството си. Харолд понечи да каже нещо, но от устата му не излязоха думи.

— Някой да не е съгласен с мен? — попита Зед.

Погледна Ейди. Тя поклати глава. Вирна направи същото. Уорън погледна Харолд за миг, после също поклатя глава.

Лицето на Харолд пламна.

— Няма да допусна това. Майката Изповедник постави срок до сутринта, за да се махна от тук. Длъжни сте да уважите присъдата ѝ.

Той направи две крачки към вратата, след което спря, притискайки гърдите си с ръце. Започна да се свлича към земята, олюлявайки се, очите му се обърнаха. Краката му се подгънаха и след малко се строполи на пода.

Калан остана изумена. Никой не се бе помръднал и никой не бе казал нещо. Генерал Мейферт падна на едно коляно край тялото, за да провери пулса на принца. Вдигна глава към Калан и поклати глава. Плъзна поглед от Зед към Ейди, после към Вирна и Уорън. Лицето на никой не изразяваше нищо.

Калан стана и каза тихо:

— Не искам никога да разбирам кой от вас направи това. Не казвам, че сте сбъркали... Просто не искам да знам.

Четиримата кимнаха.

На вратата Калан се спря за миг в светлината, оставяйки се на студения въздух да окъпе лицето ѝ, докато накрая забеляза капитан Райан, облегал на дебело кленово дърво. Докато тя се приближаваше към него, той застана мирно.

— Брадли, принц Харолд каза ли ти защо идва тук?

Обръщението на малко име, а не по чин, променяше тона на разговора. Стегнатата му стойка се отпусна.

— Да, Майко Изповедник. Каза, че трябва да ти каже, Кралица Сирила му е наредила да се върне да защитава Галеа и че трябва да отзове и войниците, които прати при предварително, в родината им.

— Тогава вие какво правите тук? Защо го придружава след като е трябвало да прибере всички Галеанци обратно.

Той повдигна брадичка и я погледна с бистрите си сини очи.

— Защото дезертирахме, Майко Изповедник.

— Моля?

— Принц Харолд ми даде заповедите си точно както ви доложих. Отвърнах му, че греша и че това само ще навреди на нашия народ. Той ми каза, че не е моя работа да решавам подобни неща. Че работата ми е не да мисля, а да изпълнявам заповеди.

— Бил съм се с теб, Майко Изповедник. Мисля, че те познавам по—добре, отколкото те познава принц Харолд — знам, че си истински отдадена на делото за спасяването на Средната земя и

нейните народи. Казах на принца, че взетото от Сирила решение не е правилно. Той се ядоса и каза, че съм длъжен да следвам заповедите му. Аз му отвърнах, че в такъв случай дезертирам от Галеанската армия и се присъединявам към теб. Помислих си, че ще ме прати на ешафода за неподчинение, но в такъв случай щеше да му се наложи да обезглави всичките ми хиляда момчета, понеже бяхме на едно мнение. Доста от тях не се поколебаха да му го кажат. Тогава страстите му се уталожиха и той ни позволи да го придружим насам. Надявам се не сте ни сърдита, Майко Изповедник.

В този момент Калан не можа да задържи маската си на Майката Изповедник. Протегна ръце и го прегърна сърдечно.

— Благодаря ти, Бродли.

Стисна го за раменете и му се усмихна през премрежените си очи.

— Ти си мислил с главата си. За такова нещо не мога да се разсърдя на когото и да било.

— Веднъж ни казахте, че сме като бръмбар, който се опитва да погълне наведнъж цял бивол. Както изглежда, май сега самата вие се опитвате да направите същото. Ако някъде съществува бръмбар, който наистина може да погълне бивол, то това сте вие, Майко Изповедник. Но до колкото си познавам хората, никой от тях не би искал да опитате без наша помощ.

Чуха гласа на генерал Мейферт, който тъкмо даваше указания на хората си. Изнасяха безжизненото тяло на принц Харолд от хижата, хванали го за краката и раменете. Ръцете му се влачеха по снега.

— Помислих си, че това няма да свърши добре — тъжно рече капитанът. — Откакто Сирила пострада, принц Харолд не е същият човек. Винаги съм го обичал. Беше истинска мъка за мен да го напусна. Но той просто не действаше адекватно.

Калан успокои с ръка на рамото младежа. И двамата изпратиха с поглед тялото на принца.

— Съжалявам, Бродли. И аз също като теб винаги съм имала високо мнение за него. Предполагам, че изпитание то да гледа сестра си в хватката на мъчението и болестта го е извадило от равновесие. Опитай се да запазиш добър спомен за него.

— Ще го запомня с добро, Майко Изповедник.

Калан смени темата:

— Трябва ми човек от твоите, който да отнесе на Сирила съобщение. Възнамерявах да го пратя по Харолд, но сега ще имаме нужда от куриер.

— Ще се погрижа, Майко Изповедник.

Едва сега Калан си даде сметка колко е студено навън и че е излязла без наметало. Докато капитанът се върна да събере хората си и да намери куриер, тя се върна в хижата.

Кара тъкмо хвърляше още дърва в огнището, Вирна и Ейди си бяха отишли. Уорън изваждаше една карта от коша в ъгъла и се канеше да върви. Калан го спря с ръка. Вгледа се в сините очи на магьосника с ясното съзнание, че в тях има много повече, отколкото се вижда. Ричард веднъж ѝ бе казал, че Уорън е един от най—умните хора, който познава. Освен това се говореше, че истинският талант е в сферата на пророчествата.

— Уорън, всички ли ще умрем в тази безумна война?

Лицето му поомекна от срамежлива, но топла усмивка.

— Мислех, че не вярваш в пророчества, Калан.

Тя го пусна.

— Да, като че ли не вярвам. Все едно.

Тръгна за още дърва и последва Уорън навън. Калан застана да се стопли пред огнището, загледана в Дух. Зед положи ръка на рамото ѝ.

— Това, което каза на Харолд относно използването на разума, бе много мъдро, Калан. Ти беше права.

Пръстите ѝ докоснаха коприненогладката орехова рокля на Дух.

— Така ми каза Ричард, когато сподели с мен, че най—сетне е разбрал какво трябва да прави. Каза, че единственият суверен, който може да си позволи да го управлява, е разумът.

— Ричард ли го е казал? Точно с тези думи?

Калан кимна, загледана в Дух.

— Каза, че първият закон на разума е, че каквото съществува, съществува. Кое е — е, и че от този основен крайъгълен принцип излиза цялото познание. Каза, че това е основата, от която изниква животът. Каза още, че да мислиш е въпрос на избор и че желанията и прищевките не са даденост, нито пък са начин за разкриването им. Предполагам, че Харолд е доказал това. Ричард каза, че разумът е единственият начин да разберем реалността — нашето основно

средство за оцеляване. Ние сме свободни да избягваме усилието на мисленето, да отхвърляме разума, но не можем да избегнем наказанието на бездната, която отказваме да видим.

Тя се вслуша в огъня, прациящ в краката ѝ, докато погледът ѝ се спря върху фигурката, издялана за нея от Ричард. Когато Зед не каза нищо, тя погледна през рамо. Той гледаше в пламъците, по бузата му се бе изтърколила сълза.

— Какво има, Зед?

— Момчето само е стигнало до всичко това — гласът на стария магьосник бе някаква нелепа смесица от самота и тиха гордост. — Той го разбира и го обяснява превъзходно. Стигнал е до него съвсем сам, като го е приложил.

— Докъде е стигнал?

— До най—важното от всички правила — Шестото правило на магьосника: единственият суверен, който можеш да си позволиш да те управлява, е разумът. — В мътните му очи танцуваха пламъци. — Шестото правило е основата, върху която са положени всички правила. То не само е най—важното, но е и най—простото. Въпреки това е едно от най—често пренебрегваните и нарушавани правила и далеч най—презираното. То трябва да се брани, независимо от непрестанните и неуморни протести на лошите. Нищета, порочност и крайно унищожение бушуват в сенките извън неговата всеобемаща светлина, където полуистините протягат грозни нокти към изпълнените с вяра съмишленици, към най—всеотдайните ученици и най—самоотвержените последователи. Вярата и чувствата са мракът за светлината на разума. Разумът е самата същност на истината. Истинската слава на живота е изцяло в прегръдките на разума, на това правило. Като го отхвърля, като отхвърля разума, човек прегръща смъртта.

До утрото на следващия ден близо половината Галеански войници бяха изчезнали, завръщайки се в родината си според предсмъртната повеля на принц Харолд. Останалите, като капитан Райан и младите му войници, останаха верни на Д'Харанската империя. Лейтенант Лейден, бивш генерал, и цялата му част от Келтонски войници, също бяха изчезнали. Той остави на Калан писмо, в което се казваше, че след като Галеа е избира да напусне обединението на Д'Харанската империя, се връща на помощ на своята

родина Келтон, тъй като със сигурност подобни егоистични действия като това на галеанците ще предизвикат придвижване на Ордена нагоре по река Керн, а оттам и заплаха за Келтон. Той пишеше, че се надява Майката Изповедник да разбере колко сериозна опасност грози Келтон и че няма намерение да напуска нея или Д'Харанската империя, а само да помогне на своя народ.

Калан знаеше, че войниците на Лейден си тръгват — генерал Мейферт и Уорън бяха дошли да я предупредят. Тя го очакваше и бе там, когато заминаваха. Каза на генерал Мейферт да не им попречи да постъпят както смятат за добре. Размирици в лагера не биха довели до нищо добро. Всъщност тези събития само засилиха мотивацията на останалите в лагера войници, изпълниха ги с гордост, че постъпват правилно.

Същия следобед, докато пишеше спешно писмо на генерал Болдуин, командващ всички Келтонски части, генерал Мейферт и капитан Райан дойдоха да я посетят. След като изслуша плана им, тя даде позволение на капитан Райан да подбере лично същия брой войници като отряда на генерал Мейферт, за да започнат нападения на частите на Ордена. Уорън и шест от Сестрите бяха изпратени с тях.

Сега, когато Императорският орден се бе изнесъл толкова далеч на юг, Калан имаше нужда от информация за това какво правят и в каква форма са. Освен това при лошото време, което Д'Харанската империя считаше за свое предимство, Калан искаше да продължава да притиска врага. Капитан Бродли Райан и отрядът му от почти хиляда души бяха изпитани планински бойци, израсли при такива условия. Калан се бе била редом с капитана и младите му Галеански войници и бе помогнала в развиването на умения за борба с далеч по—многоброен противник. Само ако този противник не надвишаваше чак милион...

Специалните части на генерал Мейферт, които допреди издигането му в чин бе командвал лично той, сега бяха предвождани от капитан Зимер — млад, мускулест Д'Харанец с квадратна челюст и заразителна усмивка. Неговите бойци притежаваха всичко, което имаха и момчетата на Райан, но умножено по три — бяха опитни, здрави, обучени да действат в състояние на стрес, неуморими, безстрашни и хладнокръвни. Това, което караше повечето войници да пребледняват като мъртъвци, извикваше усмивки на устните им.

Те предпочитаха точно такива битки — тук не бе нужно да се съобразяват с мащабните тактически упражнения, касаещи цялата армия, а можеха да използват пълноценно специалните си умения. Те оценяваха факта, че им се предоставя възможност да покажат най—доброто, на което са способни. Вместо да ги поставя на изпитания, Калан им даваше карт бланш.

Всеки от тези Д'Харански бойци колекционираше вражески уши.

Те бяха дълбоко предани на Калан, понеже тя не се опитваше да им слага юзди, вкарвайки ги в общата маса на цялата армия. А може би и защото всеки път, когато се завръщаха от поредната мисия, тя искаше да види нанизите им от уши. За тях бе огромно удоволствие да видят, че някой ги цени и се интересува от тях.

Калан възнамеряваше в един момент да ги изпрати за ушите на галеанците.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Калан хвърли поглед през рамо към Прелата, сведена над кошницата с картите в ъгъла. Луната бе изпълнила почти цяла фаза, откакто Уорън бе напуснал лагера с Райан и Зимер. Макар да бе трудно да се прецени колко точно може да продължи мисия като тяхната, си мислеха, че вече би трябвало да са се върнали. Калан можеше да си представи какви чувства разкъсват сърцето на непоколебимата на външен вид Вирна.

— Вирна — обърна се към нея тя и потърка длани една в друга, — мога ли да те помоля на връщане да хвърлиш още малко дърва в огъня?

Кара скочи от високия стол, където бе кацнала, за да надзърта иззад рамото на Калан.

— Нека аз.

Вирна извади една карта и на връщане към масата благодари на Морещицата.

— Ето я, Зед, мисля, че тук по—добре се вижда областта, за която говореше.

Зед разгърна новата карта върху другата, поставена на масата пред Калан. Беше в по—малък мащаб и даваше по—прецизен изглед на южните райони на Средната земя.

— Да — провлачи Зед, втренчен в новата карта. — Виждаш ли там? — Той забодде пръст в река Дрън. — Виждаш ли как се стеснява низината тук на юг, точно на това място? Точно затова ти говорех. Насечен терен, набразден от високи скали, обикалящи реката. Точно за това не мисля, че ще се опитат да се изкачат нагоре по долината Дрън.

— Сигурно си прав — отрони Вирна.

— Освен това — Калан завъртя пръст в една област малко по на север върху първата карта — почти единственото населено място нагоре в тази посока е Никобарезе. Страната е доста изолирана, което я превръща в добра мишена, макар, от друга страна, този район да не е особено богат. Плячката ще бъде оскъдна. Ако остане там, където е сега, Орденът има къде—къде по—големи възможности за завоюване

на богати земи. Освен това, можеш ли да си представиш колко би им било трудно да преминат с войската през планините Ранг'Шада, ако тръгнат нагоре по Дрън? Стратегически за тях би било по—логично да се насочат натам.

Вирна несъзнателно започна да си играе с едно копче на синята рокля, докато оглеждаше картата.

— Да... разбирам какво имаш предвид.

— Но идеята ти никак не е лоша — обади се Калан. — Няма да е зле да изпратиш една—две Сестри да огледат района. Това, че не изглежда логично, не означава, че Джаганг не може да опита. С идването на пролетта той трябва да предприеме нападение. Няма да се учудя, ако в един момент открием Императорския орден в задния вход на Ейдиндрил.

Кара отвърна на почукването на вратата. Беше един от старшите съгледвачи на име Хейес. През отворената врата Калан мярна приближаващата фигура на капитан Райан и се изправи.

Хейес поздрави с юмрук в гърдите.

— Радвам се да ви видя отново в лагера, ефрейтор Хейес — поздрави го Калан.

— Благодаря, Майко Изповедник. И аз се радвам, че съм тук.

Приличаше на човек, който не би отказал нещо за хапване. След като капитан Райан влетя през вратата, Кара я затвори зад гърба му заради нахлуващия сняг. Хейес отстъпи встрани, за да отстъпи място на капитана.

Калан си отдъхна, като видя младия Галеански офицер.

— Как мина, капитане? Как са момчетата?

Той свали шала и вълнената шапка, все още задъхан. Вирна не смееше да помръдне.

— Добре — отвърна капитанът. — Справихме се чудесно. Сестрите успяха да излекуват някои от ранените. Наложихме се някои да бъдат транспортирани, преди Сестрите да успеят да им помогнат. Това ни забави. Претърпяхме някои загуби, но не толкова, колкото очаквахме. Уорън много ни помогна.

— Къде е той? — попита Зед.

Сякаш чул името си, Уорън се появи на вратата, придружен от облак сняг. Калан примигна срещу внезапната светлина, докато вратата бъде отново затворена. Забеляза напрежението, изписано на лицето на

Вирна, и си припомни как сърцето ѝ политваше всеки път, щом виждаше Ричард. Да се завръща жив и здрав след раздяла. Уорън незабавно целуна Вирна по бузата. Калан забеляза погледа, ято си размениха, макар той да остана не уловен от никой друг. Макар да се радваше за двамата, напомнянето за подобен род отношения я жегна дълбоко в сърцето. Внезапно изпита безпомощна тревога по Ричард.

— Каза ли им? — попита Уорън, докато разкопчаваше дрехата си.

— Не — рече капитанът. — Едва влизам.

Зед изви вежди.

— Какво да ни каже?

Уорън въздъхна.

— Ами специалният стъклен прах на Вирна се оказа по—ефикасен, отколкото предполагаме. Заловихме няколко пленници и ги поразпитахме. Трупове, които преброихме в долината, се оказаха само първата вълна.

Вирна помогна на Уорън да свали тежкото си, заскрежено наметало. Сложи го на пода край огъня, където капитан Райан вече бе проснал своето да съхне.

— Разбрахме — продължи Уорън, — че много от войниците, може би още шестдесет—седемдесет хиляди, не са ослепели напълно, но са загубили зрението на едното си око или пък имат други нарушения. Ордент не е могъл да ги изостави, понеже виждат достатъчно, за да вършат някаква работа. По—важното обаче е, че са се надявали да ги излекуват, да им помогнат да възвърнат загубената част от зрението си, а от там и способността им да се бият.

— Едва ли е възможно — прекъсна го Вирна.

— И аз не мисля, че е възможно — отвърна Уорън, — но те така мислят. Още доста внушителен брой хора, може би двадесет и пет—тридесет хиляди души, са болни — очите и носовете им са зачервени и ужасно възпалени.

Вирна кимна.

— Възможно е прахът да има и такава въздействие.

— Други, може би наполовина на тази бройка, имат затруднения с дишането.

— Значи — обади се Калан, — ако съберем загиналите и ранените до степен да не могат да участват в бой, получаваме близо

сто и петдесет хиляди елиминирани от битката благодарение на стъкления прах. Доста добро постижение, Вирна.

Вирна не бе по—малко доволна от Калан.

— Струваше си онази езда, дето ми изкара акъла. Нищо нямаше да стане, ако не бе предприела такива рисковани действия.

— Вие какво постигнахте, капитане? — попита Кара, застанала зад Калан.

— Капитан Зимер и аз направихме онова, на което се надявахме. По наши изчисления елиминирахме близо десет хиляди души за времето на мисията си.

Зед подсвирна тихичко.

— Явно битката е била доста сериозна.

— Не бих казал. Не стана по начина, по който ни е учила Майката Изповедник, нито пък в стила на капитан Зимер. Гледахме да обезвредим врага по възможно най—ефективния начин, като при това избягахме да влизаме в бой. Ако прережеш нечий врат, докато човек спи, постигаш много повече, при това с минимален риск за себе си.

Калан се усмихна.

— Радвам се, че се оказа толкова добър ученик.

Капитан Райан вдигна пръст.

— Уорън и Сестрите ни оказаха огромна помощ, когато трябваше да ни прекарат през вражеска територия така, че да не бъдем забелязани. Да се е чуло нещо за белите вълнени наметала? Наистина биха ни били от полза. Мога да ви кажа със сигурност, че с тях бихме постигнали далеч повече.

— Получихме първата пратка едва вчера — потвърди Калан — Бройката е повече от достатъчна за твоя отряд и юмчетата на капитан Зимер. След няколко дни очакваме още.

Капитан Райан потърка ръце, за да стопли пръстите

— Капитан Зимер ще остане много доволен, вдигна ръка на юг. — Разбрахте ли защо са се оттеглили толкова надалеч, територия, която вече са завзели?

— Пленниците, които заловихме, ни казаха, че в лагера им върлувала някаква треска. Този път ние нямаме пръст в това — просто обичайните болести, които се въдят в подобни многолюдни полски лагери. Но жертвите са десетки хиляди. Отдалечили са се, за да си

осигурят повече въздух и пространство. Убедени са, че винаги, когато решат, могат да ни избутат от пътя си.

Звучеше логично. При техния брой бе напълно естествено да бъдат убедени, дори напълно сигурни в способностите си да изтласкат всеки противник. Калан не виждаше какво толкова тревожи Уорън и капитан Райан. Усещаше, че въпреки добрите новини нещо ги притеснява.

— Добри духове — обади се тя, опитвайки се да ги ободри, — окапват като снежинки край огън. По—добре е, отколкото...

Уорън вдигна ръка, за да я прекъсне:

— Помолих Хейес да дойде лично да ви докладва за последните събития. Мисля, че би било добре да го чуете.

Калан направи знак на ефрейтора да се приближи. Той отривисто измарширува до масата и застава мирно. — Да чуем доклада ти, ефрейтор Хейес.

Лицето му бе бяло като платно и въпреки студа, плувнало в пот.

— Майко Изповедник, нашият съгледвачески отряд се насочи на юг, за да огледа пътищата откъм Дивото и да види дали Орденът няма намерение да ни обгради. Е, накратко казано, видяхме военна колона, която се движи на запад. Носят провизии и боеприпаси.

— Армията на Императорския орден е огромна — Успокои го Калан. — Няма нищо странно в това да получават подкрепления и провизии от родината си, когато претърпят загуби. А щом носят храна и боеприпаси, значи би трябвало да има и охрана.

— Следихме ги цяла седмица, за да сме сигурни, че сме ги преброили правилно.

— Колко? — попита Калан.

— Доста над четвърт милион, Майко Изповедник.

Калан усети как по цялото й тяло пробягват ледени иглички.

— Колко каза? — помисли, че не е чула Вирна.

— Поне двеста и петдесет хиляди въоръжени бойци, плюс каруцари и цивилни лица, каращи провизии.

Всичко, което бяха постигнали, всичките жертви, всичките битки, спечелени срещу Императорския орден, бяха зачеркнати в един миг. Нещо повече, целият път, изминат дотук, вече не съществуваше. Съществуващите в началото на войната вражески сили бяха почти напълно възстановени.

— Добри духове — прошепна Калан, — колко ли още души ще хвърли срещу нас Орденът?

Когато срещна погледа на Уорън, разбра, че дори това число не е изненада за него.

Магьосникът махна към съгледвача.

— Хейес е видял само първата вълна. Пленниците ни казаха за подкрепленията. Не бяхме сигурни дали говорят истината — мислехме, че се опитват да ни стреснат. Но малко след това срещнахме ефрейтор Хейес, който се връщаше насам. Продължихме разпитите и огледа — именно затова се забавихме.

— Още четвърт милион — думите на Калан заглъхнаха. Нещата изглеждаха безнадеждни.

Уорън се покашля.

— Това е само първата колона от свежи сили. Идват още.

Калан се приближи към камината и протегна ръце към огъня, загледана в пламъците. Бе застанала точно под сянката на Дух, която Ричард бе изваял за нея — искаше да почувства прилив на добра енергия в себе си. Искаше ѝ се може да изпита онова непокорно чувство, което изобразяваше Дух. Единственото, което изпълваше сърцето ѝ бе мисълта за смъртта.

Новината за подкрепленията, пътуващи към Императорския орден, както преди време тази за оттеглянето на Галеанците и Келтонците, премина през лагера по—бързо от снежна буря. Калан, Зед, Уорън, Вирна, Ейди, генерал Мейферт и всички останали офицери не криеха нищо от войниците. Тези момчета ежедневно рискуваха живота си и имаха право да знаят истината. Ако Калан минаваше през лагера и някой войник проявеше достатъчно смелост, че да я пита нещо, тя винаги му отговаряше искрено. Опитваше се да им вдъхва увереност, но и не ги лъжеше.

Тези мъже, прекарвали толкова много време от живота си в битки, бяха преодолели страха. Мрачното настроение бе плащ, потушаващ искрата на живота вътре в тях. Всеки от тях си вършеше работата като в сън, приел съдбата си, която вече изглеждала предрешена, примирен с неизбежното. Новият свят не можеше да предложи сигурност, спокойствие. Нямаше къде да се скриеш от нескончаемата заплаха на Императорския орден.

Калан се движеше сред войниците с маската на решителност на лицето си. Нямаше друг избор. Капитан Райан и хората му, които вече бяха изпитвали подобни чувства на отчаяние, приеха по—хладнокръвно новините. Те не можеха да умрат — вече бяха мъртви. Заедно с Калан младите Галеанци отдавна бяха приели обета на смъртта ѝ можеха да се върнат към живот единствено когато видят Ордена унищожен.

За капитан Зимер и хората му също не съществуваха страхове. Те знаеха какво трябва да се направи и просто го правеха. Всеки от войниците в този отряд вече се бе окичил с по няколко наниза уши. Всеки нов наниз започваше след стотното ухо. Бе въпрос на чест за тях да запазват само дясното ухо, така че в нанизите им нямаше две уши от един и същи човек.

Посланик Териот от Хердзборг удържа на думата си. Белите вълнени наметала, шапки и ръкавици пристигаха всяка седмица, допринасяйки за дегизировката на отрядите изпратени на мисии срещу Императорския орден, докато времето все още бе на страната на Д'Харанската армия. С върлуващата в лагера треска, изсмукала силите на доста от войниците, както и с увреденото зрение на още много, тези мисии се бяха оказали изключително успешни. Отрядите, облечени в защитните наметала, биваха изпращани и да дебнат за нови колони с доставки за врага, с надеждата да обезвредят подкрепленията, преди да са достигнали основната вражеска сила.

Въпреки всичко атаките представляваха просто леко неудобство за Ордена.

Калан след срещата си с току—що завърналите се войници намери Зед сам в хижата да разглежда най—новите промени, нанесени по картите.

— Имали сме късмет — каза с влизането тя и свали кожената си наметка. — Момчетата, които се завърнаха току—що, са дали малко жертви, а са заловили цял патрулиращ отряд. Успели са да ги обезвредят до последния човек, като наред с това са заловили и една от Сестрите на Джаганг.

— Тогава защо е това тъжно изражение?

Единственото, което можеше да направи, бе да разпери ръце отчаяно.

— Не се оставяй да бъдеш обезсърчена — поучително — Зед. — Отчаянието често е слуга на войната. Не мога и опиша колко пъти ми се е случвало в онази голяма война преди много време, когато бях още момче, всички вдовици, борещи се за живота си, да си мислят, че е само въпрос на време, докато ги разгромят. И как малко след това са печелили.

— Знам, Зед, знам. — Калан разтърка премръзналите — Не искаше да му го казва, но накрая се реши: — Ричард не пожела да поведе армията, понеже бе на мнение, че при дадените обстоятелства нямаме шанс да победим. Каза, че независимо дали се бием или не с Ордена светът ще падне под неговата сянка и че ако се бием, само ще дадем повече жертви. Че нашата армия ще бъде унищожена и Ордена ще завладее света и че всеки шанс за спечелване на победа в бъдеще ще бъде унищожен.

Зед я изгледа косо.

— Тогава какво правиш тук?

— Ричард каза, че нямаме шанс за победа, но, добри духове, не мога да го повярвам. Предпочитам да умра, борейки се за свобода, вместо да живея до смъртта си като роб. И въпреки това знам, че престапвам желанията на Ричард, съветите му и заповедите му. Дадох му дума... Чувствам се като предател, повлякъл всички след себе си.

Тя го погледна с надеждата, че нещо в погледа му ще ѝ покаже, че Ричард е грешал.

— Нали спомена, че Ричард сам е стигнал до Шестото правило на магьосника — че трябва да мислим с главата си, за да видим истинския ход на нещата. Аз се надявах. Мислех, че сигурно греша относно безсмислието на тази война. Но сега...

Зед се усмихна на себе си, сякаш намираще нещо забавно в онова, което ѝ се струваше ужасно.

— Войната ще бъде дълга. И далеч не безнадеждна, камо ли предрешена. Това е агонията на лидерството в подобна война — съмненията, страховете, чувствата на безнадеждност. Това са чувства, не е непременно реалност. Не още. Ще трябва да понесем още доста. Ричард е казал, каквото е мислил, на базата на това как са стояли нещата в момента, в който го е казал. Кой може да каже, че хората вече не са готови да му се докажат? Да докажат, че са готови да отхвърлят

Императорския орден? Вероятно онова, от което Ричард се нуждае, за да може да се включи в борбата, вече се е случило.

— Но аз знам колко сериозно ме предупреди той за това да не се включвам в борбата. Наистина го мислеше и все пак ... аз не притежавам силата на Ричард, силата да обърна гръб на всичко и да оставя нещата да се развиват от само себе си. — Калан посочи мастилницата си на масата. — Написах писма с молба за подкрепления.

Той отново се усмихна, сякаш за да ѝ покаже, че е сигурен, че нещата ще се оправят.

— Доста време и усилия ще са нужни, за да сразим многобройния враг. Мисля, че ни чакат още сериозни сблъсъци, но накрая ще победим. Сестрите и аз все ще измислим нещо. Човек никога не може да е сигурен в подобен род неща. Възможно е в един момент да направим нещо, което да ги срази.

Калан се усмихна и го стисна за рамото.

— Благодаря ти, Зед. Толкова се радвам, че те имаме.

— Погледът ѝ отскочи към Дух, издигната гордо на камината. Калан приближи към нея, сякаш мястото бе олтар, върху който бе поставена святата фигурка. — Добри духове, колко ми липсва.

Това бе въпрос без думи, изказан с надеждата, че той ще я изненада с някаква идея за връщане на Ричард.

— Знам, скъпа. И на мен ми липсва. Той е жив, това е най—важното сега.

Калан можа само да кимне.

Зед плесна с ръце, сякаш изведнъж сетил се за нещо ободряващо.

— Това, от което се нуждаем повече от всичко, е нещо, с което да разсеем мисълта на всички от сериозността а належащите проблеми. Нещо, което да ги развесели, макар и за малко. Това ще им подейства най—добре от всичко.

Калан се намръщи.

— Какво например? Имаш предвид някакво забавление ли, или нещо такова?

— Не знам. Сигурно трябва да им кажем нещо весело. Нещо, с което да им покажем, че Орденът не може да ни попречи да си живеем живота. Че не може да ни забрани да се радваме, да изпитваме

удоволствие от съществуването си. — Той прокара кокалест пръст по тънкото си лице. — Да имаш идеи?

— Ами не мога да се сетя в момента...

В същия миг в стаята нахълта Уорън.

— Току—що получих доклад от долината Дрън. Днес е щастливият ни ден — няма никакво раздвижване, както очаквахме.

Уорън изведнъж се закова на място, очите му зашариха между Калан и Зед.

— Какво има? Какво става тук? Защо ме гледате така?

Вирна се показва зад него и го бутна в стаята.

— Хайде, влизай. Затвори вратата. Какво ти става. Замръзвам навън.

Тя изпухтя и затръшна вратата след себе си. Когато видя Калан и Зед, отстъпи назад.

— Вирна, Уорън — пропя с меден гласец Зед. — Заповядайте, влезте.

Вирна смръщи чело.

— Какво сте се ухилили такива?

— Ами — провлачи Зед и смигна на Калан, — двамата с Майката Изповедник тъкмо обсъждахме едно голямо събитие.

Изражението на Вирна помръкна още повече.

— Какво голямо събитие? Нищо подобно не съм чува ла в лагера.

Дори Уорън, който рядко се мръщеше, ги изгледа изпод вежди.

— Да, и аз искам да знам. Какво събитие?

— Ами вашата венчавка — усмихна се Зед.

Вирна и Уорън едновременно се изправиха, свъсените им лица грейнаха. И двамата разтеглиха устни в изненадани, глупави, лъчисти усмивки.

— Наистина ли? — попита Уорън.

— Наистина ли? — в същото време възкликна Вирна.

— Да, наистина — отвърна Калан.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Подготовката за сватбата на Вирна и Уорън отне повече от две седмици. Не че не би могло да стане по—бързо, но както бе обяснил Зед на Калан, искал да „изживее с наслада цялата работа“. Да даде на хората достатъчно време да свикнат с мисълта за предстоящата церемония и да подготвят щедри дарове. Да има време за организиране на нещата, за съответната декорация, за приготвяне на специални ястия, за подготвяне на лагера за грандиозно парти. Както и достатъчно време, за да могат хората да поговорят и поклюкарстват за събитието, което с нетърпение очакваха.

Войниците, отначало резервирани, скоро започнаха да се заразяват от духа на ситуацията. Тя се превърна в отдушник на мислите им.

Всички харесваха Уорън. Той бе от онзи тип хора, към които всеки изпитваше някакво съжаление и които предизвикваха покровителствено отношение — изглеждаше непохватен и срамежлив. Повечето войници в лагера общо не си даваха сметка за истинските способности на магьосника, за нещата, които той умее да прави. Почти всички го мислеха за човек, който едва ли някога ще си намери жена. Фактът, че ще се жени за Вирна — хората бяха убедени, че това е направо невероятно и парадоксално — ги изпълваше с вътрешна гордост, превръщаше Уолтър в един от тях. Той се бе справил — бе спечелил женско сърце. Случилото се с него им даваше надеждата, че един ден самите те ще се оженят, ще си имат жена, все важно — понеже повечето тайничко се притесняваха, че по—малко срамежливи и непохватни от Уорън.

Мъжете не се свеняха да показват колко се радват за Вирна. Тя беше жена, която всички уважаваха, но в същото време никога не бяха изпитвали топли и приятелски чувства към нея. Смелите им благопожелания я изненадваха.

Целият лагер бе завладян от духа на събитието — дори повече отколкото Калан бе предполагала. След кратка пауза в началото, докато всеки свикне с мисълта, хората, изтощени не само от дългите битки, от

загубата на приятели и от живота далеч от дома и близките, но и от суровото, трудно и влажно време, приеха на драго сърце възможността да мислят за нещо друго.

В средата на лагера бе разчистено просторно място — палатките бяха махнати, земята почистена от снега. В центъра бе построена платформа — върху застопорени в земята товарни каруци, — върху която щеше да се проведе церемонията. Решиха да я издигнат нависоко, за да могат войниците да имат повече шансове да видят ритуала със собствените си очи. Встрани от платформата бе организирано място за танци и онези от войниците, които умееха да свирят и не бяха дежурни, прекарваха времето си в усилените упражнения. Бе сформиран хор, който избра за репетициите си едно откъснато встрани от лагера дефиле. Където и да идеше, Калан чуваше гайди и тъпани, пронизителните звуци на обой или мелодичните напеви на лютня. Хората започнаха да изпитват по—голям страх да не изсвирят нещо фалшиво, отколкото се страхуваха от Императорския орден.

При наличието на повече от сто Сестри бе предложено след церемонията да има танцова забава. Отначало Сестрите посрещнаха радушно идеята, но по—късно направиха някои прости изчисления и установиха по колко мъже щеше се паднат на всяка от тях и колко време ще им се наложи да танцуват. Въпреки всичко бяха поласкани от перспективата да се радват на толкова мъжко внимание и в крайна сметка се съгласиха. Жени на по неколкостотин години се изчервяваха като момичета при предложенията на младежи, едва започнали двадесетте, за танц на сватбената забава.

С приближаването на датата мъжете се погрижиха да разчистят нещо като улици, които опасваха лагера спираловидно, за да може след церемонията двойката да обиколи всички. Войниците искаха лично да поздравят младото семейство и да им пожелаят всичко хубаво.

Калан предложи след сватбата Вирна и Уорън да се оттеглят в хижата. Това бе замислено като нейния сватбен подарък за двамата, така че гледаше да не го разпространява много—много. Пред хората двете с Кара се преструваха, че за младоженците има организирана специална палатка. Кара пренесе вътре багажа на Вирна и ароматизира въздуха с билки и замразени горски плодове. Успяха да заблудят и

самите младоженци. Вирна наистина повярва, че мястото е определено за тях, и каза на Уорън, че няма да го пусне вътре преди сватбата.

В насрочения ден ги посрещна кристално чисто небе и времето сякаш бе по—топло от обичайния вледеняващ студ. Снегът от предишния ден бе набързо почистен от цялата централна част на лагера, за да не си напълнят Сестрите обувките, докато танцуват. Някои от тях дойдоха да огледат терена, пообиколиха наоколо, за да дадат възможност на мъжете да видят с кого евентуално биха имали щастието да танцуват — ако са късметлии. Целият лагер бе във ведро и закачливо настроение.

Докато Вирна прекарваше следобеда в палатката си, примирявайки се с настояването на цяла орда Сестри да ѝ тупират косата и да я гримират, както и да ѝ помогнат да се облече, Калан най—сетне успя да се измъкне и да отиде а приготви хижата. Вътре направи дълги венци от ароматни борови клонки, с които опаса вълнообразно горната част на всяка от стените. Във венците втъкна и колкото успя да намери червени горски плодове — за цвят.

Една от Сестрите ѝ бе дала парче вълнен плат, който превърна в завеса за прозореца. Вечер, когато се явеше в хижата, успяваше да отдели по малко време, да придаде на простия вълнен плат изискан вид. Дървото под леглото си, за да е сигурна, че когато се събират в помещението, за да обсъждат бойните стратегии Вирна и Уорън няма да разкрият плановете ѝ. Калан успя да подреди и ароматните свещи, дарени ѝ от Сестрите, и най—накрая закачи завесата на прав клон с обелена кора вместо корниз.

Единственото, което не възнамеряваше да остави в помещението, бе Дух. Нея щеше да прибере в своята палатка.

Докато застилаше леглото с чисти чаршафи, се появи Кара, натоварена с нещо синьо.

Калан вмъкна одеялото под сламеника в долната част на леглото, проследявайки с поглед как Кара затваря вратата.

— Какво носиш?

— Няма да повярваш — ухилена каза Морещицата. — Широка синя копринена панделка. Сестрите са вързали Вирна за един стол, докато я оправят, Зед и Уорън са някъде по задачи, така че си помислих, че двете с теб можем да използваме панделката, за да

поукрасим стаята им. Закачи я така, че да изглежда красиво. Можем да я увием около венците, които си сложила на стените.

Калан примигна от изненада.

— Каква чудесна идея.

Не бе сигурна кое я е изненадало повече — да види Кара със синя панделка или да чуе от устата ѝ думи като „поукраси“ и „красиво“. Усмихна се на себе си, щастлива от случилото се. Зед бе по—голям магьосник, отколкото сам знаеше.

Калан и Кара се качиха на по един пън и се заеха да украсяват с панделката боровите венци. Първата стена стана толкова красива, че Калан не можеше да откъсне блесналия си поглед от нея. Преминаха на втората срещу вратата. Това щеше да е първото нещо, което щяха да видят Вирна и Уорън, когато се оттеглят в къщата, така че двете се постараха да разположат панделката още по—изящно.

— Откъде взе толкова много панделка? — попита Калан през карфиците в устата си.

— Бенджамин ми я даде — изкикоти се Кара, без да престава да увива панделката около клонките. — Можеш ли да повярваш? Накара ме да му обещавам да не го питам откъде я има.

Калан извади карфиците от устата си.

— Кой?

— Какво кой? — учудена я изгледа Кара, докато изплезила съсредоточено език, се опитваше да забодне панделката с карфица.

— Кой каза ти е дал панделката?

Кара повдигна към тавана още малко материал.

— Генерал Мейферт. Изобщо не мога да си представя откъде...

— Ти каза Бенджамин.

Кара свали панделката и погледна Калан.

— Не съм.

— Напротив, точно така каза — Бенджамин.

— Ами ...

— Малкото име на генерал Мейферт е Бенджамин, така ли?

Ако Кара бе облечена с червената си униформа, лицето ѝ нямаше никак да се различава от цвета на дрехите ѝ. В момента мрачното ѝ изражение пасваше на тъмнокафявата ѝ униформа.

— Знаеш, че е Бенджамин.

На устните на Калан грейна усмивка.

— Вече знам.

Калан бе облякла бялата си Изповедническа рокля. С наслада установи, че ѝ е малко широчка, но като се имат вид всички обстоятелства, можеше да очаква подобно нещо. Поради студа носеше и вълчата наметка, ушита ѝ от Ричард, но само заметната през раменете. Стоеше с изправен гръб и вдигната брадичка, следеше церемонията и наблюдаваше десетките хиляди притихнали лица. Зад нея се издигаше плътна стена от преплетени клони, която позволяваше отдалечените зрители да различават по—добре шестимата души на платформата. В притихналия златист следобеден въздух дъхът на множеството хора се събираше в ефирен слой мъгла.

Докато Зед водеше сватбената церемония, стоеше с гръб към Калан. Тя бе приятно изненадана да види вечно рошавата му бяла коса вчесана прилежно назад. Бе облечен в изящната си червеникавокафява роба с черни ръкави и свлечени рамене. Около китките му обикаляше сребърен брукат, около врата и надолу по цялата предница — златен. Червен копринен колан със златна тока прибираше одеждата на кръста. До него стоеше Ейди, облечена в семплата си роба, украсена около врата с жълти и червени мъниста. Понякога контрастът между двамата бе умопомрачителен.

Вирна бе облечена в богата виолетова рокля, украсена по ръба на четвъртитото деколте със златна нишка. Сложната златна плетеница се спускаше надолу по тесните ръкави, които се подаваха под декоративните буфани на ивици, пристегнати на лактите със златна панделка. Деликатният набор на кръста потичаше в богата пола, стигаща чак до петите. Чупливата ѝ кестенява коса бе декорирана със сини, златисти и яркочервени цветя, които Сестрите бяха изработили от парченца коприна. Усмехната ведро и спокойно, тя представляваше прекрасна булка—чародейка, застанала до красивия си рус младоженец—магьосник във виолетова роба.

Когато церемонията достигна до кулминационния си момент, тълпата като че се наклони напред.

— Ти, Вирна, взимаш ли за свой съпруг този магьосник — извиси Зед ясен глас, който се чу далеч над тълпата, — като отдаваш дължимото на дарбата и дълга му и се заклеваш да го обичаш и уважаваш безспир, докато смъртта ви раздели?

— Да — с меден глас отвърна тя.

— Ти, Уорън — продължи Ейди с глас, който прозвуча още по— дрезгаво след Вирна, — взимаш ли за своя съпруга тази чародейка, като отдаваш дължимото на дарбата и дълга ѝ и се заклеваш да я обичаш и уважаваш безспир, докато смъртта ви раздели?

— Да — уверено рече Уорън.

— В такъв случай, след като такава е волята ти, приемам, че ти, чародейке, си подходяща и с радост благославям вашия брак. — Зед вдигна разперените си ръце във въздуха. — Моля добрите духове да приемат с усмивка обета на тази жена.

— В такъв случай, след като такава е волята ти, приемам, че ти, магьоснико, си подходящ и с радост благославям вашия брак. — Ейди вдигна разперените си ръце във въздуха. — Моля добрите духове да приемат с усмивка обета на този мъж.

Четиримата преплетоха ръце и се здрависаха. Както бяха застанали в кръг, сведоха глави. Между скръстените им длани засия светлина, оповестяваща връзката им. Яркият блясък изпрати в небето златист лъч светлина, сякаш клетвата на Вирна и Уорън току—що бе политнала към Добрите духове.

Зед и Ейди едновременно произнесоха:

— От днес нататък вие завинаги сте свързани като и жена — чрез обета си, чрез любовта си, а сега и чрез дарбата си.

Магическото сияние се отдели от ръцете им и увисна в следобедния въздух като самотна звезда — точно над главите им.

В притихналия зимен въздух десетки хиляди ококорени очи проследиха втренчено как разтрепераната Вирна взима целувката на Уорън, с която се скрепи един брак, сключването на какъвто войниците едва ли някога щяха да присъстват отново — брака между чародейка и магьосник, свързани чрез повече от обикновен обет — свързани освен всичко друго и чрез магия.

Когато Вирна и Уорън се разделиха, на лицата и на двамата сияеха широки усмивки. Тълпата подивя. Във въздуха избухна взрив от радостни възгласи, придружен от подхвърлени шапки.

Вирна и Уорън, хванали се за ръце, се обърнаха към войниците с грейнали лица. Помахаха им със свободните си ръце високо във въздуха. Войниците подвикваха радостно, ръкопляскаха и подсвиркваха, сякаш се женеше собствената им сестра или най—добър приятел.

В същия миг се извисиха стройните гласове на певците от хора. Песента им отекна в околните дървета. Калан настръхна цяла, цялото ѝ същество бе разтърсено от дълбоката и чиста мелодия. Звукът накара цялата долина да притихне благоговейно.

Кара се наведе към Калан и удивено прошепна в ухото ѝ, че хорът пее древна Д'Харанска церемониална сватбена песен, чийто произход се корени хиляди години назад. Тъй като певците бяха репетирали встрани от лагера, Калан не бе чувала песента им преди церемонията. Мелодията бе толкова могъща, че тя се остави да бъде пометена от силата ѝ. Вирна и Уорън бяха застанали на ръба на платформата, не по—малко завладени от болезнено красивата песен, оповестяваща началото на съвместния им живот.

Към гласовете се присъединиха флейти, след малко се обадиха и тъпани. Войниците — повечето Д'Харанци — се усмихваха, заслушани в добре познатата им музика. Калан едва сега си даде сметка, че преди, понеже бе считала Д'Хара за вражеска земя, никога не бе осъзнавала, че тези хора могат да имат традиции. Че в древната им култура може да се открие смисъл, сила и любов.

Тя хвърли поглед на Кара, застанала до нея, която се усмихваше с отнесена усмивка, заслушана в музиката — Д'Хара бе огромна страна и пълна загадка за Калан. Единственото, което бе виждала от нея, бяха войниците ѝ. Не знаеше нищо за жените ѝ — освен за Морещиците, а те едва ли бяха представителни. Не познаваше и децата им, нито домовете и обичаите им. Вече бе свикнала с мисълта че не са ѝ врагове, но едва сега осъзна, че са хора, за които всъщност знае толкова малко — народ със свое културно наследство.

— Прекрасно е — прошепна тя на Кара.

Кара кимна благоговейно, понесена на крилете на музиката, която отдавна познаваше и която за Калан бе екзотично чудо.

Щом хорът приключи песента, поднесена в дар на младоженците, Вирна се извърна назад и стисна ръката на Калан. Това бе жест на извинение — на признание, че е наясно с това колко трудна е била церемонията за Калан.

Като не позволи на спомените си да опорочат светлото събитие, Калан отвърна на бързия поглед на Вирна с усмивка. Пристъпи напред и прегърна отзад и двамата. Глъчката стихна, за да могат думите на Майката Изповедник да бъдат чути:

— Тези двама души си принадлежат. Вероятно са си принадлежали преди, а от днес нататък ще си принадлежат завинаги. Нека добрите духове не ги изоставят никога.

Тълпата отвърна на молитвата ѝ в един глас. — Искам да благодаря на Вирна и Уорън от дъното на сърцето си — продължи Калан, плъзгайки поглед по морето от десетки хиляди войници — за това, че ни припомниха истинския вкус на живота. Едва ли съществува по—категорична демонстрация на простичкия и в същото време дълбок смисъл на нашата кауза от тази сватбена церемония.

Докъдето ѝ стигаше погледът, тя видя как главите на войниците се свеждат в знак на съгласие.

— А сега — провикна се Калан, — кой иска да види първия танц на младоженците?

Тълпата избухна във весели възгласи и се отдръпна, за да освободи място за танци. Музикантите заеха местата си.

Докато чакаха Вирна и Уорън да започнат, Калан прегърна Зед през рамо и го целуна по бузата.

— Това е най—добрата ти идея, магьоснико.

Той я погледна с мътните си очи, които сякаш проникваха до дъното на душата на човек.

— Добре ли си, скъпа? Знаем, че ти е трудно.

Калан кимна, като съумя да задържи усмивката на устните си.

— Добре съм. За теб сигурно е два пъти по—трудно.

Той изведнъж грейна в усмивка.

— Пак същата песен, Майко Изповедник — никога не преставаш да се тревожиш за другите.

Калан гледаше как Вирна и Уорън, засмени, хванати за ръце, танцуват леко в кръга от ръкопляскащи войници.

— Когато приключите със задълженията си — обърна се към него Калан, — и след като подарите първия си танц на Ейди, мога ли да ви поканя и аз на танц, сър? Заради него? Сигурна съм, че би се зарадвал.

Калан не можеше да се накара да произнесе името му в момента — знаеше, че ако го направи, ще развали магията на веселото тържество.

Зед повдигна вежда с игрив пламък в очите.

— А какво те кара да мислиш, че мога да танцувам?

Калан се засмя.

— Ами знам, че няма нещо, което да не умееш да правиш.

— Мога да кажа цял куп неща, които този кокалест старец не бъде способен да прави — обади се Ейди, която се бе промъкнала зад него.

Когато първият танц свърши и започна вторият, към който се присъединиха и други двойки, Зед и Ейди се запътиха да покажат на младите как се прави тая работа. Калан бе застанала току до кръга, Кара стоеше плътно до нея. Генерал Мейферт си проправяше път към тях, като същевременно се здрависваше с хората и се смееше.

— Майко Изповедник! — Тълпата го изтласка към нея. — Майко Изповедник, какъв чудесен ден, нали? Виждала ли сте някога такъв ден?

Калан не устоя на възторга му и се усмихна.

— Не, генерале, не мисля, че съм виждала.

Той хвърли бърз поглед към Кара. За момент се спря неловко пред нея, после се обърна към танцуващите. Независимо колко добре я познаваха вече хората, Калан си оставаше Изповедник — жена, до която се страхуваха да се доближават, камо ли да докоснат. Никой не би посмял да покани един Изповедник на танц.

Нито пък Морещица.

— Генерале! — потупа го по гърба Калан. — Би ли ми направил една голяма лична услуга?

— Разбира се, Майко Изповедник — заекна той. — Каквото кажете. Какво мога да направя за вас?

Калан посочи танцуващите Сестри и войници.

— Би ли потанцувал? Знам, че трябва да сме нащрек за евентуална опасност, но мисля, че хората ще разберат истинската празничност на събитието, ако видят генерала си да танцува с тях.

— Да танцувам ли?

— Да, ако обичаш.

— Но ... това е... не знам с кого...

— О, моля те, все ще се намери с кого. — Тя се обърна, като че внезапно озарена от идея. — Кара, дали не би потанцувала с генерала, за да видят хората му, че няма нищо лошо в това да се повеселят?

Сините очи на Морещицата зашариха между Калан и мъжа.

— Хм, не знам дали ...

— Направи го заради мен, моля те. Моля те, Кара. — Калан се обърна към генерала: — Доколкото си спомням, чух някой да споменава, че първото ти име е Бенджамин?

Той се почеса по слепоочието.

— Тъй вярно, Майко Изповедник.

Калан погледна Кара.

— Кара, Бенджамин има нужда от партньор за танц. Какво ще кажеш да му правиш компания? Моля те, заради мен!

Кара се покашля.

— Е, добре, щом е заради теб.

— И не му чупи ребрата и други такива. Ще имаме още нужда от способностите му.

Кара ѝ отвърна с намръщено изражение, докато усмихнатият до уши Бенджамин я отвеждаше към кръга.

Калан скръсти ръце и се усмихна, докато наблюдаваше как генералът поема Кара в прегръдката си. Бе почти идеален ден. Почти.

Калан гледаше с грейнал поглед как Бенджамин с лекота върти Кара и как другите войници се престапават да поканят срамежливите Сестри на танц, когато пред нея изскочи капитан Райан и застана мирно.

— Майко Изповедник ... хм, толкова ... преживяхме доста заедно и ако не смятате, че си позволявам твърде много ... дали не бих могъл да ви поканя ... нали разбирате, на танц?

Калан примигна в изненада пред нея висок, млад, широкоплещест Галеанец.

— Ами, да, добре, Бродли, с удоволствие ще танцувам с теб. Наистина с удоволствие. Но само ако обещаеш да не ме държиш така, сякаш съм от стъкло. Не ми се ще да изглеждам глупаво пред хората.

Той се ухили и кимна.

— Дадено.

Тя постави едната си ръка в дланта му, с другата го прегърна през рамото. Той обгърна с огромната си ръка кръста ѝ под разтвореното ѝ наметало и я завъртя сред танцуващите. На лицето ѝ грейна щастлива усмивка, тя танцуваше и се заливаше от смях. Помисли си за Дух и си каза, че трябва да се научи да използва този вид сила, да се отпусне и да се повесели, да не мисли за това какво ѝ липсва, докато усеща свенливите ръце на друг мъж около себе си.

— Ти си чудесен танцьор, Бродли.

В очите му заблестя гордост. Тя усети как той се отпуска и се оставя на музиката да направлява движенията му. В същото време с периферното си зрение мярна Кара й Бенджамин, които полагаха огромни усилия да танцуват, а не да се гледат един друг. Когато Бродли я завъртя около себе си, като я придържаше със здравата си ръка, зад нея се плъзна дългата руса плитка на Кара. В този момент Калан видя как Кара се вглежда в сините очи на Бенджамин и му се усмихва.

Калан с облекчение чу последните звуци на песента, когато Зед смени капитан Райан за следващия танц. Тя прегърна магьосника по—силно и двамата се понесоха в по—плавен ритъм.

— Гордея се с теб, Майко Изповедник. Ти направи чудесен подарък на тези момчета.

— И какъв е той?

— Подари им сърцето си. — Той килна глава на една страна. — Не виждаш ли как те гледат? Ти им вдъхваш смелост, придаваш смисъл на онова, което правят.

Калан повдигна вежда.

— Ах, ти, стари хитрецо. Другите може да измамиш, но не и мен. Ти си този, който ми подари сърцето си.

Зед само се усмихна.

— Нали знаеш, не и след като ти си първият Изповедник, омъжила се за човек, който е открил начин да е с нея, без да бъде унищожен от силата й. Радвам се, че този човек е внукът ми и че обича именно теб. Чувствам те като своя внучка, Калан, и очаквам с нетърпение деня, когато ти и Ричард отново ще сте заедно.

Тя се притисна по—плътно към стария магьосник, отпуснала ръка върху рамото му, и двамата потънаха в ритъма на танца и във водовъртежа на спомените си.

Танците продължаваха, златистият залез бе заменен от огньовете и факли. Сестрите сменяха партньорите си след всеки танц, редицата от мъже, които очакваха своя ред да танцуват, все не свършваше — при това не само пред по—младите и по—хубавки Сестри. Помощници на готвачите трупаха върху масите вкусни гозби, опитваха ги и се шегуваха с войниците, като в същото време не прекъсваха работата си. Между танците Вирна и Уорън опитваха всякакви вкусотиини от различните маси.

Калан танцува още веднъж с капитан Райан и още веднъж със Зед, след което потъна в разговори с офицерите, за да не ѝ се налага да танцува повече, в случай че някой събере достатъчно смелост да я покани. Можеше да се наслаждава на вечерта и без да танцува.

Докато разговаряше с група млади офицери, които ѝ казваха колко им харесва вечерта, някой я потупа по рамото. Обърна се и видя засмяното лице на Уорън.

— Майко Изповедник, за мен ще бъде чест, ако се съгласите на един танц.

Калан забеляза, че Вирна танцува със Зед. Този път нещата бяха по—различни.

— Уорън, за мен би било истинско удоволствие да танцувам с красивия младоженец.

Той я понесе в плавен танц, а не както тя очакваше — притеснено и свенливо. Изглеждаше толкова блажен и спокоен, толкова нормално приемаше непрестанните поздравления и потупвания на околните и шеговитите забележки на Сестрите.

— Майко Изповедник, просто исках да ти благодаря, че превърна този ден в моя най—щастлив миг.

Калан се усмихна към младото лице и неостаряващите очи.

— Уорън, аз трябва да ти благодаря, че се съгласи на това голямо празненство. Знам, че не си падаш по подобен род събития ...

— О, напротив. Точно това ми трябваше. Някога хората ме наричаха Къртицата.

— Така ли? И защо?

— Защото не излизах от подземията и единственото, което правех, бе да изучавам пророчествата. Не толкова че исках да правя само това — просто се страхувах да се покажа навън.

— Но най—накрая си го направил.

Той я завъртя в такт с музиката.

— Ричард ме измъкна.

— Така ли? Не ми е казал.

— В известен смисъл ти довърши започнатото от него.

Уорън се усмихна отнесено.

— Просто исках да ти благодаря. Знам колко много ми липсва той, колко много липсва на Вирна. Знам, че хората са нещастни без своя Господар Рал.

Единственото, което можа да направи Калан, бе да кимне.

— Знам и колко ти си нещастна без съпруга си. Точно затова исках да ти благодаря — задето ни дари с празненството въпреки болката си. Всички тук искат да я поделят заедно с теб. Искам да знаеш, че докато Ричард ти липсва, ти не си сама, че си една от всички, които го обичат.

Калан се усмихна и този път успя да промълви: „Благодаря ти.“ Докато се носеха из дансинга, потънали в смехове и във весели мелодии, изведнъж музиката секна. Едва тогава тя дочу рогавете.

Сред насъбралите се войници изригна паника, всички се втурнаха към оръжията си. В същия момент край платформата се появи един от часовете, който размаха ръка и извика да останат по местата си, защото приближавали приятелски части.

Объркана и изненадана, Калан протегна шия заедно с всички останали, за да види кой идва. Нямаха части, разпратени на мисии. Всички бяха тук, на празненството.

Чу се конски тропот и тълпата се разцепи на две. Калан повдигна вежди и зяпна. Известният генерал Болдуин, Командващ всички Келтонски части, водеше колоната, яхнал красив млечнобял жребец. Генералът елегантно спря животното. Прокара дълъг пръст по посребрения си тъничък мустак и огледа тълпата. Посивяващата му черна коса покриваше ушите му, отгоре проблясваше оплешивялото му теме. Имаше внушителен вид с късото си наметало, закрепено на едното рамо с две копчета и изработено от изящен зелен копринен плат. Жълтеникавата му куртка бе украсена с хералдическа емблема, разсечена диагонално от черна линия, от едната страна на която имаше жълт, а от другата — син щит. Високите му ботуши бяха обърнати под коленете. В колана му, украсен с изящна златна тока, бе втъкнат чифт дълги черни ръкавици.

Тълпата се разтвори пред Калан и тя пристъпи напред.

— Генерале!

Той вдигна ръка с благороднически жест и на лицето му грейна усмивка.

— Майко Изповедник, радвам се да ви видя.

Калан се опита да каже нещо, но в същия миг покрай нея прелетя група коне и всичко наоколо пламна в червено — бяха дошли дванадесет Морещици. Една от тях скочи от коня си.

— Рикка! — провикна се Кара.

Орловият поглед на жената се плъзна върху множеството. След малко се спря върху Кара, която тъкмо се измъкваше от прегръдката на генерал Мейферт.

— Кара — вместо поздрав рече тя и се огледа. — Къде е Хания?

Кара се приближи към нея.

— Хания ли? Не е тук.

Жената стисна устни във внезапно разочарование.

— Така и предполагам. Като не получих никакви новини от нея, си помислих, че може да сме я загубили. Въпреки всичко се надявах ...

Калан пристъпи напред, малко раздражена от факта, че Морещицата си бе позволила да стъпи пред генерал Болдуин.

— Значи ти си Рикка?

— О! — възкликна онази и на устните ѝ се разля усмивка. — Ти не може да си друга освен жената на Господаря Рал — Майката Изповедник. Познах те по описанието. — Жената поздрави небрежно с юмрук до сърцето. — Да, аз съм Рикка.

— Радвам се, че сте тук — ти и твоите сестри по Агиел.

— Тръгнах от Ейдиндрил веднага щом Бердин получи писмото ти. То обясняваше много неща. Двете си говорихме доста и решихме, че трябва да тръгна насам с част от сестрите ни, за да помогнем. Оставих шест Морещици при Бердин да пазят Ейдиндрил и Магьосническата кула. Освен това с мен тръгна армия от двадесет хиляди души.

Тя вдигна ръка и посочи зад себе си.

— Преди седмица срещнахме генерала и неговите войници.

— Със сигурност помощта ви ще ни е от полза. Бердин е постъпила мъдро — знам колко силно е желала да тръгне насам, но тя познава града и Кулата. Радвам се, че е постъпила според инструкциите ми. — Калан втренчи най—смуцаващия си Изповеднически поглед в Рикка. — А сега, ако не възразяваш, прекъсна генерал Болдуин.

Кара дръпна Рикка настрана.

— Трябва да поговорим, Рикка, преди да си се спуснала да служиш на Господаря Рал и жена му, която по една случайност е сестра по Агиел.

Онази повдигна удивено чело.

— Така ли? Но как ...?

— По—късно — с усмивка я прекъсна Кара и я дръпна встрани, за да не ѝ остави възможност да се забърка в още по—голяма каша.

Зед, Ейди и Вирна се приближиха към Калан.

Генерал Болдуин, вече слязъл от коня си, най—сетне пристъпи напред и падна на коляно, свел глава.

— Кралице, Майко Изповедник.

— Стани, дете мое — отвърна Калан с протоколния говор, докато очите на всички войници наблюдаваха събитията със същото внимание, с каквото бяха следили и емоцията преди малко. Ставащото бе важно за всички. Генералът се изправи.

— Тръгнах веднага щом получих писмото ви, Майко Изповедник.

— Колко души водиш, генерале?

Той изглеждаше изненадан от въпроса ѝ.

— Ами ... всички. Сто и седемдесет хиляди. Когато Кралицата ми иска да ѝ доведе армия, аз ѝ я вода.

Думите му се предадоха с шепот назад из тълпата. Калан остана като гръмната. Вече дори не ѝ беше студено.

— Това е чудесно, генерале. Наистина имаме болезнена на нужда от помощ. Водим тежки битки и както обясних в писмото си, Императорският орден непрекъснато получава подкрепления. Трябва да им попречим да се присъединят към основната част.

— Разбирам. С Д'Харанците, които се присъединиха към нас в Ейдиндрил, можем почти да утроим броя на хората ви.

— А освен това можем да извикаме и още от Д'Хара — намеси се генерал Мейферт.

Калан усети как в гърдите ѝ проблясва надежда.

— Напролет наистина ще имаме нужда от тях. — Тя погледна генерал Болдуин. — Какво става с лейтенант Лейден?

— С кого? А, сигурно имате предвид сержант Лейден. В момента ръководи патрулен отряд. Когато един войник дезертира от Кралицата си, е цяло щастие да запази главата си, но понеже той се е борил в нейна защита, реших да го изпратя да ръководи патрула в една отдалечена просека. Надявам се да си е взел топли дрехи.

На Калан ѝ се прииска да прегърне ослепителния генерал, вместо това го докосна по ръката в знак на благодарност.

— Благодаря ви, генерале. Определено не можем да си позволим да губим хора.

— Отрядът му се намира на половин ден път отук на север. Реших, че няма да му е добре тук с армията.

— Да, прав сте. — Калан направи знак на Морещицата да се приближи. — Радвам се да те видя, Рикка. С твоите Морещици ще можем по—добре да контролираме техните Сестри. Можем дори да се надяваме да обърнем течението в наша полза. Кара вече ни помогна да унищожим някои от родените с дарбата в техните редици, но не можа да се развихри, понеже Господарят Рал ѝ даде изрични заповеди да се грижи за мен. Тя ще продължи да го прави. Но ти можеш да се считаш свободна да правиш с родените с дарбата от Императорския орден каквото намериш за добре.

Рикка сведе глава.

— С удоволствие. — Изправи се и се усмихна. — Бердин ме предупреди за нея — едва чуто каза тя на Кара.

— По—добре се вслушай в съвета ѝ — отвърна Кара и я тупна по гърба. — Ела, ще ти помогна да намериш ...

— Не — прекъсна я Калан. — Имаме празненство. Генералът, Рикка и нейните сестри са поканени. Всъщност настоявам да присъстват.

— Е — оживи се Рикка, — щом става въпрос за охраната на жената на Господаря Рал, за нас ще е удоволствие да останем.

Калан я хвана за ръката и я придърпа към себе си.

— Рикка, в лагера има много мъже и съвсем малко жени. Тук се танцува. Хайде, заповядайте.

— Моля! Да не си се...

Калан я завлече в кръга. Щракна с пръст към музикантите.

— Какво ще кажете да довършим? — Обърна се към генерал Болдуин: — Генерале, уцелили сте най—подходящия момент да се появите — на празненството. Каня ви на танц.

— Майко Изповедник?

— Освен това съм и ваша Кралица. А генералите танцуват със своите Кралици, нали така?

Той се усмихна и ѝ предложи ръката си.

— Разбира се, Кралице.

Дълго след свечеряване сватбената процесия продължи да обикаля импровизираните улици и да поздравява войниците. Хиляди мъже отпраяха към Вирна и Уорън своите благопожелания, даряваха ги със съвети и приятелски потупвания по гърбовете или просто с махване на ръка.

Калан си припомни времето, когато Средната земя се боеше до смърт от тези войници. Под управлението на Мрачния Рал те бяха страховит нашественик, сеещ смърт и ужас. Тя остана изненадана от това колко неформално и човешки могат да се държат тези мъже — когато им се предостави възможност. Ричард бе човекът, предоставил им такава възможност за пръв път.

Знаеше, че мнозина от тях го знаят и го оценяват. Когато най—сетне стигнаха до края на дългата спирала, се озоваха пред палатката, определена за Уорън и Вирна. Придружителите пожелаха на младоженците лека нощ и се оттеглиха обратно, като оставиха Калан с щастливата двойка.

Вместо да ги остави да спрат пред входа, тя се пъкна между двамата, хвана ги под ръка и ги поведе към горичката. Лунната светлина се процеждаше през пролуките в клоните и хвърляше палави отблясъци по снега. Тъй като не знаеха какво е намислила Калан, Уорън и Вирна се оставиха да ги води.

Най—сетне тя мярна силуета на хижата. Спря на известно разстояние, за да им даде време да забележат светлината на огъня, която струеше от свещите вътре, скрити зад изящната завеса. Контрастът между тази гледка и живота в лагера я правеше още по—примамлива и романтична.

— Борбата бе дълга и трудна — обади се Калан. — Да сключиш брак при такива обстоятелства е тежко. Не мога да ви опиша колко съм щастлива, че вие двамата избрахте да следвате своя път въпреки всичко. За всички нас това е от голямо значение. Всички ние много се радваме за вас. Най—много от всичко ми се иска да ви благодаря, че избрахте живота в неговата пълна сила.

Един ден със сигурност ще се наложи да продължим напред — най—вероятно напролет, когато Орденът се раздвижи. Но засега искам това място да бъде ваше. Мога да ви дам поне това — тази малка частичка нормален живот заедно.

Вирна изведнъж избухна в сълзи и зарови лице в раменете на Калан, която я погали по надигация се на пресекулки гръб. Струваше ѝ се абсолютно странно за Вирна да демонстрира подобен род чувства.

— Никак не е добре, Вирна, да допускаш съпругът ти да те вижда да плачеш тъкмо преди да те е отнесъл до леглото.

Думите ѝ се оказаха на място и Вирна се засмя. Стисна Калан за раменете и потърси очите ѝ.

— Не знам какво да кажа.

Калан я целуна по бузата.

— Обичайте се, бъдете добри един към друг и се наслаждавайте на всяка минута заедно — това искам да ви пожелае повече от всичко друго.

Уорън я прегърна и ѝ благодари шепнешком. Калан проследи как той отвежда Вирна за ръка към хижата. На прага двамата се обърнаха и ѝ помахаха. В последния момент Уорън грабна Вирна на ръце и я пренесе така през прага.

Останала сама, Калан се върна в лагера.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вратата леко се откряна. В мрачния, потънал в мръсотия коридор надзърна кръвясало око.

— Имате ли свободни стаи? Двамата с жена ми търсим стая. — Преди онзи да е успял да затвори вратата под носа му, Ричард добави: — Казаха ни, че при вас има свободни места.

— Е, и?

Въпреки че бе очевидно, Ричард отвърна учтиво:

— Нямаме къде да пренощуваме.

— И какво ме интересуват вашите проблеми?

Зад една от вратите на горния етаж се чуваха ядосаните гласове на мъж и жена. Откъм съседните стаи долиташе бебешки плач. Във влажния въздух се стелеше тежка миризма на гранясало олио. Пред отворената врата към задния двор в студения дъжд с писъци претичаха хлапета, подгонени от по—големи деца.

Ричард повтори отчаяно към малкия процеп:

— Трябва ни стая.

Едно куче в дъното на алеята, излизаща от къщата, паднеше с изнервяща упоритост.

— Много хора имат нужда от стаи. А аз имам само една свободна. Не мога да ви я дам.

Ничи избута Ричард встрани и приближи лице до процепа.

— Имаме пари за една седмица. — Тя подпря с длан вратата, която мъжът се канеше да затвори. — Това е обществена сграда. Длъжни сте да помагате на членовете на обществото да си намерят място за нощуване.

Мъжът натисна от другата страна и вратата се затръшва. Ничи започна да чука, Ричард се обърна с гръб.

— Забрави — рече той. — Да вървим да си купим поне хляб.

Обикновено Ничи оставяше на него вземането на решения за всичко и приемаше всичко, без да се противи, без да му се противопоставя или дори да каже нещо. Този път вместо да го последва, продължи да блъска по вратата. Под ръката ѝ се откъртиха

парчета избеляла боя във всички цветове от синьото, през жълтото до червеното.

— Длъжни сте — продължаваше да крещи тя. — Няmate право да ни отпращате. — Не получи отговор. — Ще подадем оплакване.

Вратата отново се откряна. В погледа блестеше заплаха.

— Той има ли работа?

— Не, но...

— Тогава се махайте. И двамата — в противен случай аз ще се оплача където трябва!

— И на какво основание, ако мога да попитам?

— Вижте, госпожо, имам стая, но трябва да я пазя за хора, които са най—напред в списъка.

— И откъде знаете, че ние не сме сред тях?

— Ако бяхте, сама щяхте да ми го кажете и да ми представите доказателство — подпечатано, както му е редът. Хората в този списък чакат отдавна. Вие не сте по стока от всеки крадец, който се опитва да измести почтения гражданин, дето си спазва законите. А сега се махайте, докато не съм ви записал имената и не съм ги пратил на инспектора по настаняването.

Вратата се затръшна отново. Заплахата, че имената им ще бъдат записани, поохлади яростта на Ничи. Тя въздъхна и двамата се отдалечиха, дюземето заскърца и застана под краката им. Поне успяха да се скрият за малко от дъжда.

— Ще трябва да продължим да търсим — рече му тя.

— Ако най—напред си намериш работа, сигурно ще е по—лесно. Може би ще е добре да пообиколиш утре, докато аз търся стая.

Отново изложени на студения дъжд, те прекосиха калната улица и потънаха в павираната алея отсреща. Оставаха още сгради, където можеха да потърсят стая, но Ричард не таеше особена надежда. Вече бе загубил броя на затворените под носа им врати. Ничи обаче не се отказваше и затова продължаваха да търсят...

Времето бе необичайно студено за толкова южен район на Стария свят — така му бе казала тя. Според хората било заради някакво заклинание за студ и дъжд, което скоро щяло да премине. Само няколко дни преди това времето беше топло и влажно, така че Ричард нямаше причина да се съмнява в прогнозите на местните. За него бе объркващо да вижда тучна зеленина в средата на зимата.

Вярно, имаше малко дървета с оголени клони, но като цяло всичко бе зелено.

Толкова дълбоко на юг в Стария свят никога не ставаше достатъчно студено, та водата да замръзне. Ричард се бе опитал да им опише какво е сняг, но хората го бяха изгледали подозрително и неразбиращо. Той не се отказа и им обясни, че снегът представлява капчици замръзнала вода, които падат от небето и покриват земята с бяло като памук одеяло. Някои от местните му обърнаха ядосано гръб, помислили, че се подиграва на невежеството им.

Знаеше, че у дома, в Западната земя, зимата е в разгара си. Въпреки целия хаос, в който живееше, се чувстваше спокоен, като знаеше, че Калан е на топло, заклещена в капана на къщата, която той лично бе построил за нея. На фона на тези мисли нищо в настоящия му живот не можеше да го изкара от равновесие. Калан имаше какво да яде и с какво да се топли и бе в компанията на Кара. Засега бе в безопасност. Зимата вече превалеше и напролет Калан щеше да напусне онова място, но засега Ричард бе спокоен за нея. Това, заедно със спомените му за нея, бе единствената му утеха.

Безпризорните хора се тълпяха из улиците, като се мъчеха да използват всяко твърдо парче от нещо, за да си стъкмят подслон. От стените на къщите висяха подгизнали одеяла. На Ричард не му пречеше да продължават да живеят така, но се опасяваше, че Ничи може да се разболее от постоянния дъжд и студ. Което означаваше, че Калан също ще легне болна.

Ничи погледна листа, който носеше.

— Сградите, обозначени в списъка, който ни дадоха, би трябвало да разполагат със свободни места за новопристигнали. А не само за местни, които чакат отдавна. Тук са нужни работници — би трябвало да се грижат по—усърдно да им осигурят някакви условия. Виждаш ли, Ричард? Виждаш ли колко е трудно на обикновения човек да се справя с живота?

Той, пъхнал ръце в джобовете си, привел рамене напред, за да се предпази от вятъра и дъжда, попита:

— Е, и как според теб можем да се включим в тоя списък на чакащите?

— Ще трябва да отидем в бюро за настаняване и да поискаме стая. Тогава ще ни запишат.

Звучеше просто, но нещата винаги се оказваха доста по—сложни, отколкото им се струваха на пръв поглед.

— Ако няма достатъчно стаи, тогава как фактът, че сме включени в някакъв си списък, ще ни осигури подслон?

— Непрекъснато умират хора.

— Тук има работа — нали затова дойдохме, — затова идват и всички други. Ще работя здраво и тогава ще можем да си позволим да платим повече. Все още разполагаме с малко пари. Просто трябва да намерим място, където предлагат стая на добра цена — без всичките тези списъци и щуротии.

— Наистина, Ричард, толкова ли си безчувствен? Ами в такъв случай хората с по—малко късмет как ще си намерят стаи? Ордентът установява цените, за да спре спекулата. Гарантира, че няма предимства и привилегии. Така всички получават едно и също отношение. Трябва просто да се включим в списъка на чакащите и всичко ще се оправи.

Загледан в блестящите от дъжда павета пред себе си, Ричард се запита колко ли време ще останат без подслон, Докато името им се изкачи до предните позиции в списъка. Рече си, че ще трябва доста народ да измре, преди да им дойде редът — след което тези под тях щяха да започнат да чакат деня на тяхната смърт.

Отстъпи встрани, за да се размине с група хора, които бързаха в обратната посока, като в същото време гледаше да не нагази в калта. Още веднъж премисли варианта да спят извън града — мнозина го правеха. Но там беше пълно с криминални типове и отчаяни хора, които ограбваха Другите като тях, понеже в полето ги нямаше градските стражи. Ако Ничи не се беше възпротивила, Ричард щеше да намери подходящо място по—далеч от града и да построи някаква колиба, може би с други хора, за да им бъде по—лесно да се справят с тежкия живот.

Но Ничи категорично отказа. Тя искаше да живеят в града, където се изливаха тълпи от хора, търсеци по—добър живот. Тук имаше списъци за намиране на подслон и опашки за срещи с градските управници. Човек има повече шансове да се включи в тях, ако живее в града — така твърдеше Ничи.

Вече мръкваше. Опашката пред хлебарницата излизаше от вратата и се проточваше надалеч по улицата.

— На какво се дължат тези огромни опашки? — прошепна Ричард в ухото ѝ. Така бе всеки ден, когато идваха да си купят хляб.

Тя сви рамене.

— Ами вероятно няма достатъчно хлебарници.

— Не мислиш ли, че при толкова много купувачи е редно да се открият още хлебарници.

Тя се наведе към него и го изгледа смръщено.

— Светът не е толкова прост, колкото ти се ще, Ричард. Някога в Стария свят беше точно така. Злата природа на човек бе оставена да разцъфтява. Хората сами определяха цените на стоките — водени от алчността и собствения си интерес, а не от мисълта за доброто на себеподобните си. Само богатите можеха да си позволят хляб. А сега Ордена гарантира, че всеки ще получи необходимо то, при това на справедлива цена. Ордена се грижи за всички, а не само за несправедливо привилегированите.

Ничи винаги се въодушевяваше така, когато заговореше за злата човешка природа. Ричард се питаше защо ли една Сестра на мрака толкова се тревожи за злото, но не си правеше труда да я пита.

Опашката вървеше бавно. Жената пред него, подозрителна към шушукането им, ги изгледа намръщено през рамо.

Ричард отвърна на ядния ѝ поглед с широка усмивка.

— Добър ден, госпожо.

Усмивката му разколеба киселата ѝ гримаса.

— Ние сме нови тук. — Той посочи Ничи. — Аз и жена ми. Търся работа. И ни трябва стая. Имате ли представа как една млада двойка чужденци може да си намери стая?

Жената се поизвърна, като стискаше дръжките на платнената си чанта с две ръце пред себе си. Беше се облегнала на стената. В чантата ѝ имаше само жълтеникава буца сирене. Усмивката и приятелският тон на Ричард — макар да бяха изкуствени — бяха толкова нетипични, че тя не успя да задържи преднамерено ядосаното си изражение.

— Ако човек иска да си намери стая, трябва първо да има работа. В града няма достатъчно стаи за местните, какво остава за пришълците, дошли да се възползват от изобилието, предложено от мъдростта на Ордена. Ако си здрав и силен, трябва да си намериш работа и тогава ще те запишат в списъка.

Ричард се почеса по главата и продължи да се усмихва, докато опашката бавно се приплъзна напред. — Готов съм да работя всичко.

— По—лесно е да си намериш стая, ако нямаш работа — поверително продължи жената.

— Но както ми се стори, току—що казахте, че ако искаш да имаш някаква надежда да се вредиш за стая, трябва да имаш работа.

— Така е, ако си читав, какъвто ми се виждаш. Но хората, които са в по—голяма нужда, понеже не могат да се грижат сами за себе си, с право са удостоени с благоволението да бъдат изтеглени по—нагоре в списъците — като съпругът ми, горкият. Той е ужасно болен, като че от туберкулоза.

— Много съжалявам — каза Ричард.

Тя кимна, сякаш сломена от товара, легнал на плещите ѝ.

— Коварният жребий на човешките същества е да страдат. Нищо не може да се направи, така че няма смисъл да се опитва. Едва в следващия живот ще получим своята награда. В този живот дълг на всеки човек, надарен с възможности, е да помага на нещастните души, лишени от такива. По този начин способните правят така, че да заслужат наградата си в другия живот.

Ричард не се опита да спори с нея. Тя го посочи с пръст.

— Тези, които могат да работят, имат дълг към другите, които няма какво да дадат за общото благо.

— Аз мога — увери я Ричард. — Ние сме от ... едно малко градче. Най—обикновени хора сме, земеделци. Не познаваме добре живота в големия град и не знаем как може човек да си намери работа тук.

— Ордент осигури на хората изобилие от работа — обади се един човек зад Ничи и Ричард се обърна към него. Промазаното му палто бе закопчано плътно догоре.

Огромните му кафяви очи мигаха бавно като на преживяща крава. Докато говореше, челюстта му се движеше някак странно встрани, за да затвърди впечатлението.

— Ордент приветства всички работници, но човек трябва винаги да е обърнат към нуждите на другите — така пожела самият Създател. Затова всеки трябва да си намери работа по най—правилния начин.

Ричард, с къркорещ от глад стомах, се заслуша в лекцията на мъжа.

— Най—напред трябва да се запишеш в някой от работническите профсъюзи. Те защитават правата на членовете на Ордена. После трябва да бъдеш одобрен от събранието на съответния съюз и да ти бъде назначен говорител, който да гарантира за качествата ти. Преди да направиш това, не се надявай на работа.

— Защо просто не отида на място и не покажа там способностите си? Защо да не ме вземат, ако отговарям на търсенията им?

— Това, че си от провинцията, не означава, че не си длъжен да допринасяш за доброто, с което ни дарява Ордена.

— Разбира се — продължи Ричард. — Макар винаги да съм работил за себе си. Фермерът има единственото задължение да осигурява храна на съгражданите си. Нямам представа от организацията на работата в големия град.

Огромните кафяви очи спряха да мигат. Мъжът надзърна подозрително за миг, докато накрая клепачите му отново продължиха плавните си движения. Челюстта му затанцува, докато преживяше думите:

— Първостепенната отговорност тук е да се отнасяш с разбиране и да откликваш на нуждите на ближния си, да допринасяш за общото благо, да живееш без привилегии.

Профсъюзите се грижат за това. Тук става въпрос за много повече от дребнавите цели на отделния работодател.

— Разбирам — отвърна Ричард. — Е, ще съм ви благодарен, ако ми кажете как да постъпя. — Хвърли бърз поглед на Ничи. — Искам да бъда примерен гражданин и да правя нещата както подобава.

По гордостта, която му се стори, че долавя в обяснението на мъжа и по забързания ритъм на клепачите му, Ричард отсъди, че събеседникът му вероятно е включен по някакъв начин в структурите на обществения живот. Не го попита как става назначаването на говорител, който да гарантира за теб. Опашката продължи да пристъпва напред, а мъжът — да излага детайл след детайл организацията на различните типове работа, какво се изисква за всяка и как всичко се прави за доброто на хората, отдали живота си на Ордена и живеещи в милостта на Създателя. Гласът му се носеше

монотонно, излагането на тази информация явно му носеше удоволствие. Ничи хвърляше тайни погледи на Ричард, без да каже нищо, заслушана в разговора. Изглежда, сякаш очакваше всеки момент Ричард да изгуби търпение и да заеме враждебна позиция. Той обаче знаеше, че няма смисъл да спори с човек като онзи, така че запази учтивия си тон.

Оказа се, че мъжът, на име господин Гъджънс, явно познаваше най—добре работата в каменните кариери. Тъй като и Ричард имаше някаква представа, реши да запълни времето си на опашката, като задава на събеседника си въпроси, които очевидно се харесаха на господин Гъджънс, и той се зае да им отговаря пространно.

Магазинът свърши хляба, преди да им е дошъл редът. Опашката се разпръсна, като хората се заоплакваха един другиму от злочестата си съдба. Ричард благодари на жената и господин Гъджънс и двамата с Ничи си тръгнаха.

Спряха на едно кръстовище, за да може Ничи да разгледа списъка си. Около тях в привечерния мрак се издигаха силуетите на високи жилищни сгради. Червената боя на една от тях бе толкова избледняла, че нарисуваната на фасадата фигура изглеждаше като призрак. Белите букви отдолу също бяха загубили първоначалния си вид и надписът вече не се четеше.

Минувачите оглеждаха подгизналата от дъжда Ничи, чиято рокля бе полепнала по тялото ѝ. Лицето ѝ не се виждаше. Косата ѝ бе сплъстена от водата, зъбите ѝ тракаха, ръцете ѝ трепереха. Въпреки всичко тя не се оплакваше от студа като другите. Бяха им казали, че не могат да им предоставят актуализиран списък с включените наскоро освободени стаи преди следващия ден, така че Ничи се опитваше да запази този, с който разполагаха, но дъждът очевидно надвиваше в тази схватка.

В калта джапаха мършави, проскубани коне, някои от каруците, които дърпаха, скърцаха и пукаха под тежестта на товарите. Само главните пътни артерии като тази, на която се намираха, бяха достатъчно широки, та да могат да се разминат две каруци с екипажите им. Някои от улиците бяха широки колкото за една каруца. Някои бяха задръстени от счупени каруци, които нямаше как да бъдат изнесени встрани. На една улица Ричард бе видял мъртъв кон. Разлагащото се животно, нападнато от облак мухи, все още бе впрегнато в каруцата, в

очакване някой да дойде и да го изхвърли. Блокираните улици само допълнително утежняваха трафика из останалите. По някои можеха да минат само ръчни колички. Повечето бяха пешеходни алеи.

Вонята, която изпълваше улиците, изпълняващи ролята и на открити тоалетни, бе толкова силна, че през първата седмица Ричард бе ходил с ръка пред устата. Докато накрая свикна и вече не му правеше впечатление. В тесните алеи, където се прислоняваха двамата с Ничи, бе най—ужасно. Дъждът бе измил мръсотията от всички дупки и я бе подгонил към откритите пространства, но поне докато валеше, водата отмиваше част от мръсотията.

Всички градове, през които бяха минали, откакто бяха влезли в Стария свят и се бяха насочили на юг от Танимура, приличаха на този. Навсякъде цареше невиждана мизерия и нечовешки условия за живот. Всичко сякаш бе заклещено във вълчи капан, от който нямаше излизане, бе се превърнало в едно блато на разложението, сякаш градовете някога са били изпълнени с живот и хора, борещи се да осъществят целите си; сякаш всичко е било живо от амбиция и надежда, но в един момент мечтите са потънали в мъртвото блато на застоя и разложението. Като че ли на никого не му пукаше. Всички живеяха като в унес, караха ден за ден в очакване по—добрата си съдба, без дори да имат представа в какво би трябвало да се изразява тя и как би могла да бъде завоювана. Съществуваха, вкопчени в някаква ефимерна вяра, уверени, че другият им живот ще бъде съвършен.

Градовете, през които минаваха Ричард и Ничи, се оказаха удивително точно копие на онова, което той си бе представял като живот под игото на Ордена.

Градът, в който се намираха, бе най—големият от всички, през които бяха минали. Всъщност ако не го бе видял с очите си, никога нямаше да повярва, че е възможно да има толкова огромен град. Всички околни хълмове бяха залети от безкрайно море разнебитени сгради, свързани в лабиринт от улици, по които се движеше мравуняк от хора. Градът се простираше на много—много километри, ограден с реки от двете страни. Околовръст обикаляха порутени бараки от замазани с кал и глина преплетени клони, парчета дърво или кирпич, които се простираха още по—надалеч, подобно на мръсна пяна около разлагащ се дънер в застояла вода.

Градът се наричаше Алтур'Ранг — родното място на император Джаганг. Този град бе дал името на цялата огромна област, превърнала се в сърцето на Стария свят и Императорския орден.

На път за Алтур'Ранг Ричард и Ничи бяха спрели в най—северния голям град в Стария свят — Танимура, където се бе издигал Дворецът на пророците. Танимура беше един от последните големи градове, паднали под ударите на Императорския орден. Наистина имаше внушителни размери, с широки булеварди, потънали в зеленина, с красиви сгради, издигащи се на по няколко етажа и украсени с колони и арки и с огромни светли прозорци. Танимура, въпреки огромните си размери, се оказа един от предните постове на Стария свят, достатъчно далеч, че разложението и разрухата да го достигнат последни.

За малко повече от месец Ричард, успя да си намери работа в Танимура като зидар — един от десетината, които трябваше да редят камъни и да бъркат хоросан за построяването на огромна, грозна сграда. На зидарите бяха осигурени бараки, където да живеят със семействата си, така че Ничи имаше покрив над главата. Ричард постепенно спечели доверието на майстора на обекта и човекът започна да му поверява все повече отговорности. Когато един от каменоделците се разболя, Ричард бе помолен да заеме мястото му и започна да дяла гранитни блокове за сградата.

Длетото и чукът в ръцете му, с които оформяше камъка по свой вкус, му се сториха истинско откровение. В известен смисъл то бе същото като да резбова дърво ... но някак много по—истинско.

От време на време майсторът го наглеждаше, застанал с ръце на хълбоците и зорко следящ как длетото на Ричард дълбае твърдия гранит. От време на време се обаждаше със сърдит глас да коригира едно или друго нещо в действията му. Скоро обаче се убеди, че Ричард има талант за тая работа и престана да го наблюдава. Не след дълго зидарите започнаха да избират камъните, които бе издялал Ричард, за ъглови.

Пристигнаха нови майстори, натоварени с по—фина работа — орнаментите и украсата. Още с появяването им Ричард бе нетърпелив да види как работят. Върху каменните блокове, предвидени да бъдат подредени около входа, започна да се дълбае огромен огън,

представляващ Светлината на Създателя. Под огъня се появи тълпа от хора.

През всичките си пътешествия Ричард бе видял какви ли не каменни орнаменти — от Двореца на Изповедниците в Ейдиндрил до Народния дворец в Д'Хара. Но никъде не бе виждал каменни фигури като тези, които излизаха изпод ръцете на майсторите на тази сграда в Танимура. Те не бяха нито изящни, нито величествени или вдъхновяващи. Напротив, представляваха разкривени, дебелокраки, сгърчени фигури, свити под могъществото на Светлината. Един от майсторите бе споделил с Ричард, че това е единственото истинно представяне на човека — земен, отвратителен, грешен. Ричард съсредоточи мислите си върху дялането на каменни блокове.

Когато каменният скелет на щаба на Ордена бе построен, работата приключи. Дърводелците нямаха нужда от помощ. Каменоделците казаха, че сигурно ще им трябват още хора при изобразяването на измъчения образ на човечеството и предложиха на Ричард. Той отказа с извинението, че не притежава такива способности.

Пък и Ничи настояваше да продължат пътя си. Танимура бе временна спирка, където се надяваха да спечелят малко пари и да си купят провизии за пътешествието, което им предстоеше. Ричард с радост се откъсна от потискащия образ, който градяха майсторите.

По пътя им на югоизток към Алтур'Ранг в градовете, през които минаваха, Ричард видя много подобни изображения по фасадите на сгради и още повече паметници в този дух, поставени самостоятелно наред площадите или пред входовете на къщи. Изобразяваха какви ли не ужаси: как ухиленият Пазител бие с камшик тълпата; как хора избождат собствените си очи; страданията на измъчени, деформирани и сакати нещастници; мъже, движещи се като кучета на четири крака, нападащи жени и деца; фигури, превърнали се в ходещи скелети или с разядени от рани тела; безутешни грешници, които се хвърлят живи в гробове. Повечето подобни сцени бяха изобразени под Светлината на всесъвършения Създател, представен чрез пламъка.

Старият свят бе пиршество на нищетата и мизерията.

По пътя си на юг спираха във всеки град, където Ричард можеше да си намери работа като някакъв вид прислужник, без да се налага да чака в списъци. Хранеха се предимно със зелена чорба, която си бе

чиста водица. Понякога се случваше да хапнат ориз, леща или каша от елда, а няколко пъти си позволиха лукса на осолено свинско. От време на време Ричард сполучваше да улови по някоя риба, птица или заек. Но извън градовете се преживяваше трудно. Пък и не бяха само те с Ничи. И двамата бяха отслабнали по време на дългото си пътешествие. Ричард бе започнал да разбира изображенията на хора скелети.

Вървяха по избраната от Ничи посока, но извън това тя не се налагаше в нищо, оставяше повечето решения на Ричард и им се подчиняваше, без да се оплаква. Седмица след седмица пътуваха пеш, като от време на време даваха по някой меден грош, за да се качат на каруци, движещи се в тяхната посока. Прекосяваха реки, заобиколени от достатъчно големи градове, та да бъдат построени множество каменни мостове. Отхвърляха град след град. Минаваха покрай нивя с жито, просо, слънчоглед и всякакви други култури, но земята в по—голямата си част бе запустяла. Мярваха тук—там по някое стадо овце или друг добитък.

Фермерите продаваха на пътниците козе сирене и мляко. Откакто дарбата се бе събудила у него, Ричард можеше да яде месо само в периодите, когато не му се налагаше да се бие. Реши, че най—вероятно това е част от изискването да уравнисява потребността си да отнема живот. Сега, когато не се биеше с никого, можеше да яде месо, без да му прилошава. За жалост рядко можеха да си го позволят. Сиренето, което някога бе обожавал, сега, когато дарбата му се бе събудила, едва преглъщаше. За жалост се налагаше често да го яде, ако не искаше да умре от глад.

Но това, което най—много го притесняваше, бяха размерите на Стария свят и в частност броят на населението му. Досега наивно бе мислил, че Старият и Новият свят са горе—долу съизмерими по площ и население. Но не бяха. Новият свят бе просто муха на хълбока на Стария.

От време на време се разминаваха с дълги колони въоръжени мъже, които пътуваха на север към Средната земя. На няколко пъти бяха вървели покрай войници в продължение на дни. Всеки път, когато срещаша войска, Ричард въздъхваше с облекчение, че Калан е залостена в планинския им дом. Не искаше и да си помисля, че може да влезе във война с такава многочислена армия.

До пролетта, когато тя щеше да успее да напусне къщата им в планината, всичките тези части на Императорския орден щяха да са започнали истинската си обсада на Новия свят, независимо от съпротивата, която можеше да им окаже Д'Харанската империя. Ричард се надяваше генерал Рейбич да не е избрал да се опълчи на Ордена. Не искаше да си представя, че всичките онези смели мъже може да загинат под вражеските мечове.

В едно малко градче Ничи бе отишла на потока да изпере дрехите им, а Ричард се хвана да изчисти яслите в огромна конюшня. Бяха пристигнали множество официални лица и собственикът ѝ не можеше да се справи сам. Ричард се бе оказал на точното място в точното време, за да се сдобие с работата. Не много след пристигането на гостите и настаняването им из местните странноприемници в града влезе многобройна войска на Ордена, която вдигна стан в покрайнините.

За щастие Ничи бе отишла да пере в другия край на града. За нещастие обаче отряд мъже, прекосяващи града и наливащи се с алкохол, бяха решили да търсят доброволци. Ричард продължи да си върши работата с наведена глава, но един сержант го забележа. Попаднал на грешното място в грешното време, той бе записан „доброволно“ в редовете на Ордена. Новобранците бяха настанени в средата на огромен лагер.

През нощта, когато повечето мъже бяха заспали, Ричард се „отписа“ от служба. Едва три часа преди изгрев слънце успя да се измъкне от лагера. Ничи се бе върнала в конюшнията и бе разбрала за случилото се и сега нервно кръстосваше в мрака. Бързо си събраха багажа и незабавно поеха на юг. Вървяха направо през полето от страх да не изпратят след Ричард патрули. От този момент нататък всеки път, когато видеше войници, Ричард правеше всичко възможно да е колкото се може по—малко забележим.

Общо погледнато, това не би трябвало да е сериозен проблем. Орди млади хора, подмамани от обещанията за тлъста плячка, се записваха с готовност в редовете на армията. Понякога дори се налагаше да чакат със седмици и месеци, преди да бъдат приети — толкова много бяха желаещите. Ричард ги бе срещал в градовете — играеха комар, забавляваха се, пиеха, биеха се — все млади хора, обзети от мечти да избият злите врагове на великата империя на

Ордена. Харесваше им обожанието на тълпата, когато отиваха на служба в Ордена и тръгваха да унищожават ужасните злини и грехове, които се твърдеше, че са обладали Новия свят.

Ричард бе ужасен от многочислеността на хората, обитаващи Стария свят, понеже това означаваше, че тази част от армията на Ордена, която бе видял в Новия свят, е била просто капка в морето в сравнение с това, което ги очакваше. Беше се надявал Ордена да изгуби ентузиазма си и желанието за война или войниците да се изтощат от трудностите, съпътстващи подобен завоевателен поход. Вече бе убеден, че надеждите му са били просто блянове.

Не бе необходимо да си магьосник или Пророк, за да разбереш, че армиите, които можеше да вдигне на крак Новият свят, дори и при най—оптимистични прогнози, нямаха никакъв шанс срещу милионите войници, които Ричард бе видял да се изливат на север, да не говорим за онези, които не бе срещнал и които се придвижваха към целта си по други пътища. Средната земя бе обречена.

От мига, в който Андерия избра Ордена пред свободата, Ричард бе разбрал, че Новият свят ще падне под игото на армията на Джаганг. Не се зарадва, че се бе оказал прав. Като виждаше размера на тази армия, си даде сметка, че свободата е загубена, че да се противопоставят на Ордена е най—чиста проба самоубийство.

Ходът на събитията изглеждаше необратим, светът щеше да бъде подчинен на Ордена. Бъдещето му с Калан изглеждаше не по—малко обречено.

Най—странното място, на което бяха попадали в досегашното си пътуване на югоизток, място, за което Ничи никога повече не отвори и дума, се намираше на седмица път южно от Танимура. Ричард все още не бе преодолял мрачното си настроение след видените каменни изображения, когато Ничи свърна по една стара, рядко използвана пътека встрани от главния път. Тя водеше обратно към хълмовете, към един градец близо до мързелива река.

Почти нищо в него не работеше. Имаше само едно малко магазинче, снабдяващо околните фермери с най—необходимото. Имаше и един магазин за кожи, един самотен гадател и пуст хан. В центъра на града се виждаха останки от сграда, която явно се бе срутила доста отдавна. Двамата обикаляха центъра на града, придружавани само от режещия вятър.

В южния край стигнаха до нещо, което някога явно е било голяма тухлена сграда. Без да каже дума, Ничи свърна от улицата и се насочи решително към изоставената сграда. Дървените греди и покрив бяха унищожени от пожар. По пода бе избуял дебел килим от плевели и тръни. Единственото, което се бе запазило, бяха тухлените стени, а и те бяха разнебитени, само на източната се крепеше ококорен пуст прозорец.

Докато Ничи оглеждаше останките от сградата, вятърът развяваше сгряната ѝ от слънцето коса. Ръцете ѝ бяха отпуснати покрай тялото, гърбът ѝ не бе толкова изправен като обикновено. Стоеше уязвима и крехка под зеещата дупка в тавана, където някога я бе закрилял покрив.

Остана така, загубена сред духовете на мястото, близо час.

Ричард стоеше търпеливо встрани, облегат на обгорелите останки от някогашна пейка — един от малкото запазени мебели.

— Познаваш ли това място? — попита я накрая.

Тя примигна, стресната от въпроса му. Вгледа се продължително в очите му, сякаш той също бе призрак. Пристъпи към него, а сините ѝ очи най—сетне се отместиха встрани, докато пръстите ѝ благоговейно погалиха обгорялата пейка.

— Израснала съм в този град — отвърна с отнесен глас.

— О! — Ричард посочи с ръка наоколо: — Тук ли?

— Тук правеха оръжия — прошепна тя.

Той не разбираше защо тя потърси именно това място.

— Оръжия ли?

— Най—добрите оръжия в цялата страна. Произвеждаха се по изключително високи стандарти. Купуваха ги крале и благородници.

Ричард огледа руините, питайки се какво ли стои зад думите ѝ.

— Познаваше ли човека, който е произвеждал тези оръжия?

Сините ѝ очи сякаш отново срещнаха призраци, тя поклати глава.

— Не — прошепна след малко. — Съжалявам, не го познавах.

От окоето ѝ се изтърколи сълза, която потече по гладкото ѝ лице. В този момент тя му заприлича на дете — сам—самичко в света, уплашено.

Ако не я познаваше, щеше да протегне ръце, за да прегърне това изоставено, уплашено дете и да го утеши.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ничи се чувстваше изморена, беше ѝ студено, започваше да губи търпение. Искаше стая.

Целта ѝ да доведе Ричард в сърцето на империята, в Алтур'Ранг, бе да изправи Ричард лице в лице със справедливата кауза на Ордена. Знаеше, че той е човек с дълбоки морални ценности и искаше да види реакцията му, когато се сблъска с неопровержимо добрите намерения на врага.

Тя искаше да покаже на Ричард колко трудно се справят обикновените хора с живота, с какви трудности ги залива светът около тях. Освен това бе любопитна да види как той ще се справи при такива обстоятелства — искаше да го хвърли в огъня и да види как ще реагира на топлината. Според очакванията ѝ вече би трябвало да го види объркан и разстроен. Той оставаше хладен и спокоен.

Беше си мислила, че ще изпадне в ярост, когато разбере какво трябва да прави, за да получи работа. Той бе изслушал спокойно подробната лекция на онзи господин Гъджънс за почти непосилните условия, които трябваше да изпълни всеки, който търси работа. Ничи бе очаквала Ричард да се нахвърли върху надутия чиновник. А той му бе благодарил с усмивка. Сякаш нещата, които той тъй наивно поддържаше, тъй егоистично защитаваше преди, вече не означаваха нищо за него.

В Двореца на пророците, когато тя бе негова учителка, всеки път, когато си мислеше, че знае как би реагирал, той правеше нещо напълно неочаквано. Сега бе същото, но по малко по—различен начин. Онова, което преди беше, тъй да се каже, неорганизиран младежки бунт, се бе превърнало в опасното хладнокръвие на хищник. Единствено веригите, сковаваци сърцето му, го задържаха да не се нахвърли с остриите си нокти върху нея.

Когато го бе заловила в онази къща в планината, на рамката на прозореца бе мярнала фигурка на гордо изправена жена. Тя бе сигурна, както че след нощта следва ден, че тази фигурка е изработена от него. В нея си личеше уникалният му почерк, който тя разпознаваше

безпогрешно. Статуйката бе неоспоримо доказателство на някаква скрита страна на дарбата му. Беше форма на равновесието на способността му да се бие и въпреки това тя не можеше да долови в нея нито следа от магия.

Като знаеше, че онази фигурка е негово дело, тя бе очаквала Ричард да се заинтригува от предложението на майсторите в Танимура. Но той им бе отказал. Няколко дни след това се бе отдръпнал в себе си и почти не говореше.

Всеки път, когато влизаха в нов град, тя забелязваше как погледът му оглежда внимателно статуите и барелефите по фасадите на сградите. След като самият той се занимаваше с подобна работа, тя очакваше да го види въодушевен от видяното. Не позна. И това я обърка. Вярно, нито една от онези фигури не можеше да се сравнява с изящната статуя на онази жена в къщата му, но все пак и това тук бе изкуство и тя очакваше той да прояви ако не друго, то поне известен интерес. Бе озадачена от мрачното му настроение, което го обземаше всеки път, щом се сблъскваха с нещо подобно.

Веднъж се бе отклонила от пътя, водена единствено от желанието да му покаже един известен площад и героичната скулптурна композиция, извисяваща се в средата му. Искаше ѝ се да го поразвесели. Ефектът не беше такъв.

Изненадана, тя го попита какво не му харесва в скулптурата, наречена „Изображение на мъката“.

— Това е смъртта — бе ѝ отвърнал той със спотаено отвращение в гласа и се бе обърнал с гръб към широко почитаното произведение на изкуството.

Представляваше величествена сцена на група мъже, някои от които избождаха очите си, след като бяха съзрели Светлината на Създателя. Други от фигурите в основата на композицията, които не се бяха ослепили, бяха подложени на мъчения от чудовища от отвъдния свят. Последователите на Пазителя се отдръпваха от ослепените хора, които виеха пред видяното, преди самите те да се ослепят.

— Не — отвърна Ничи, като се въздържа да не се засмее, за да не го обиди за непросветеността му. Вместо това потърси начин внимателно да коригира отношението му към прочутата творба, като му обясни какво изобразява тя: — Това е изображение на лишената от ценност човешка природа. То показва хората, които току—що са

съзрели Неговата съвършена Светлина и благодарение на това са получили възможността да видят безнадеждната същност на оцетената човешка природа. Това, че те са готови да изтръгнат собствените си очи, показва, че те са разбрали колко е съвършен Създателят и затова повече не желаят да виждат самите себе си. Тези хора са герои, понеже ни показват, че не бива да се възправяме най—безочливо срещу развратната си същност, защото би било грях да сравняваме себе си със Създателя. То разкрива, че ние сме просто едни безлични, незначителни части от общото цяло на човечеството, създадено от Него, и следователно животът на всеки човек поотделно няма никаква стойност. Тази творба ни учи, че единствено обществото като цяло може да бъде ценно по някакъв начин. Хората най—отдолу, които не са се присъединили към себеподобните си и не са се ослепили, страдат във вечния врящ казан от болка, подклаждан от Пазителя. Сега разбра ли? Чест е за поквареното човечество да прозре, че всеки от нас трябва да се посвети на благополучието на ближния си, понеже това е единственият начин да сторим добро и да увенчаем творенията на Създателя — нас самите. И така, както виждаш, изобщо не става въпрос за смъртта, а за истинната природа на живота.

Бяха я учили, че тази статуя въздига хората, понеже потвърждава онова, което те вече знаят.

През целия ѝ живот никой не я бе поглеждал с поглед, който да я накара да се почувства по—нищожна от този миг — чрез погледа, с който я удостои Ричард.

Тя преглътна в ужас пред него — реакцията му бе напълно противоположна на тази, която очакваше от него. Без да промълви нито дума, той я бе накарал да закопнее единствено да пропълзи встрани, да се скрие зад някой камък и да умре.

Не можеше да си обясни как, но Ричард я бе накарал да се почувства недостойна за живот. По някакъв смуцаващ начин този негов поглед я бе накарал да се почувства по—сляпа от мъжете в скулптурната композиция. Ричард не бе промълвил нито дума, но на Ничи ѝ бяха нужни дни, за да събере смелост да го погледне отново в очите.

Понякога, когато тя очакваше Ричард да е свиреп и гневен, той бе хрисим, друг път, когато ѝ се струваше, че ще е безразличен,

реагираше бурно. Вече започваше да се пита дали не е сбъркала, когато си бе мислила, че в този човек има нещо специално.

Веднъж дори я обзе отчаяние, че никога няма да открие в душата му онова, което си струва да бъде открито. Докато го гледаше как спи, обезсърчена, задето си бе позволила да се надява да разкрие някакъв смисъл на живота отвъд онзи, към който я бе водила майка ѝ, тя мрачно реши, че на другия ден, след като го заведе в родния си град, ще сложи край на цялото безсмислено начинание и ще се върне при Джаганг.

Но после, след посещениято в някогашната фабрика на баща ѝ, тя отново бе съзряла онази искрица в сивите му очи и вече знаеше отвъд всяко съмнение, че не е сбъркала.

Танцът едва бе започнал.

Докато вървяха по мрачния коридор на една от сградите, в които се предлагаха стаи, тя му направи знак да се отдръпне встрани. Искеше тази стая. Искеше да положи глава някъде на сухо и да заспи. Решително допря кокалчетата си във вратата, която като че ли щеше да се разпадне всеки миг, ако не бе достатъчно внимателна.

Надзърна в списъка и докато чакаше да ѝ отворят, го пъкна в джоба си. Сградата, подобно на останалите, които бяха обиколили, би трябвало да осигурява стаи на пришълците. Императорът се нуждаеше от работници.

Тя вече си представяше, че това е тяхното място. Втренчи поглед в лекъсаната зеленикава ламперия. Едно петно ѝ заприлича на конска задница с вдигната нагоре опашка. Докато го гледаше, си представи бъдещия им живот. Видя се как се занимава с ежедневните си дела, как Ричард минава всеки ден покрай това петно, докато отива на работа сутрин и се прибира вечер. Също като другите.

Ричард наблюдаваше стълбата зад вратата, на която Ничи почука повторно. Стълбите сякаш го гледаха в отговор. Ничи не можеше да разбере защо Ричард гледа дадено нещо, но се бе научила да не подценява инстинктите му. По израза на лицето му разбра, че мрачното стълбище нещо не му харесва. Като Сестра на мрака Ничи не се плашеше от онова, което плашеше обикновените хора. Почука отново.

Отвътре им извикаха да се махат.

— Трябва ни стая — обяви Ничи с глас, който не търпеше възражения. Почука по—силно. — Вие сте в списъка.

Стаята наистина ни трябва.

— Станала е грешка — чу се приглушен глас отвътре. — Няма свободни стаи.

— Вижте какво — разпалено продължи Ничи, — става късно ...

Трима младежи, които тя не бе забелязала в тъмното, се измъкнаха от сенките на стълбите и застанаха край перилото. И тримата бяха голи до кръста, показвайки мускулестите си тела. И тримата стискаха по един нож.

— Виж ти, виж — обади се единият подигравателно, докато я оглеждаше с похотлив поглед. — Кой е дошъл?

— Два подгизнали жалки плъха?

— Харесва ми опашчицата на малкото русо плъхче — поде другият.

Ричард я сграбчи за ръката и без да каже нито дума, я извлече навън през главния вход. Ничи се дърпаше, забила пети в земята, и протестираше гневно. Не можеше да повярва, че самият Господар Рал, Търсачът на истината, онзи, който носи смърт, може да се уплаши от трима мъже — всъщност момчета.

Докато слизаха по разнебитените стълби, той я изгледа изпод вежди и ѝ прошепна в ухото:

— Ако си забравила, не разполагаме със силата си. Не ни трябва да се забъркваме в подобни проблеми. Не искам да се бия заради някаква си стая. Не си струва. Да знаеш кога не бива да влизаш в бой е точно толкова важно, колкото и да знаеш как.

Ничи искаше стаята, но в крайна сметка реши, че Ричард вероятно е прав. Тримата ухилени младежи ги наблюдаваха от прага и ръсеха обиди по адрес на Ричард. Засега не им се излизаше под дъжда. Ничи и преди бе виждала подобен род младежи. Тези тримата не бяха по—различни от другите — арогантни, агресивни и често пъти опасни. Добре поне, че от тях ставаха отлични войници в армията на Джаганг.

Ричард буквално я влачеше след себе си по улицата. Свърна по малките улички, като гледаше да завива често и напосоки, за да е сигурен, че онези тримата няма да ги проследят.

Алтур'Ранг изглеждаше бездънен. В мрачното, дъждовно време видимостта бе ограничена. Малките улички и безредни алейки се сливаха в обща маса покрай тях. Бяха минали доста години, откакто бе

идвала тук за последно. Въпреки всичките усилия на Ордена за града бяха настъпили тежки времена. Тя не смееше да си помисли какво ли би станало, ако Ордена го нямаше да помага на тези хора.

Щом излязоха на по—широка улица, се озоваха пред малък навес, образуван от издадена напред козирка на една къща, под който се бяха натъпкали група хора, опитвайки се да се скрият от дъжда. Ничи се сгуши, за да се предпази от студа. Ричард заедно с останалите хора под навеса изпращаше с поглед появяващите се от време на време каруци, тътрузеци колела из калната улица. Ничи се чудеше как може да не му е студено в такова време. Почувства топлината на тялото му, когато тълпата ги притисна по—плътно един към друг. Ричард я погледна, забеляза, че трепери, но не можеше да се накара да я прегърне, за да я постопли. Тя не го помоли.

Въздъхна. В Стария свят времето не се задържаше студено за дълго време. Още ден—два и отново щеше да изгрее слънце.

Докато бяха стояли в двора на бащината ѝ фабрика, ѝ се бе сторило, че Ричард още малко и ще посегне да я прегърне за утеха. Колкото и да я мразеше, колкото и да искаше да избяга от нея, в сърцето му се бе зародило съчувствие.

Застанала насред руините, Ничи се бе оставила на спомените и бе потънала в изящството на мъката си.

Ричард гледаше нещо съсредоточено. Тя проследи погледа му и видя, че една каруца недалеч се движи със странно въртене. Почти веднага след като го забеляза, едното колело се счупи с трясък...

Спиците бяха поддали на тежестта и не бяха издържали. Каруцата се прекатури с мощен плисък. Хората под навеса бяха опръскани в кал. Започнаха да сипят ругатни по адрес на двамата в каруцата. Екипажът от четири коня спря, когато неравномерният товар прекърши оста, при което здравото задно колело също сдаде багажа. Цялата задница на каруцата се изсипа в калта.

Двамата мъже отидоха да огледат щетите. Кокалестият кочияш изруга и ритна яростно счупеното колело, което лежеше на земята под странен ъгъл. Другият човек, по—нисък и набит, спокойно огледа останалата част от каруцата и товара ѝ.

Обзет от любопитство, Ричард бутна Ничи пред себе си да се приближи към каруцата. Тя тръгна с неохота, не ѝ се щеше да напускат навеса.

— Трябва да го направим — рече по—ниският с решителен глас.
— Съвсем близо сме.

Другият отново изруга.

— Не ми е работа, Айшак, и ти го знаеш. Няма да го направя!

Тогава Айшак разпери безпомощно ръце, а твърдоглавият му спътник се насочи към конете и ги подкани да тръгват, като успя да издърпа каруцата малко встрани, за да освободи пътя на другите каруци, които вече бяха образували опашка зад тях. Щом каруцата разчисти пътя, кокалестият мъж започна да разпряга екипажа.

Другият се обърна и огледа зяпачите.

— Трябва ми помощ — подвикна той към малката група под навеса.

— За какво? — чу се глас.

— Трябва да пренеса тази каруца с желязо в склада. — Той изви дебелия си врат и посочи. — Ей там, в тухлената къща, дето някога е била червена.

— Колко плащаш? — попита един от групата.

Айшак видя как другарят му отвежда конете и на лицето му се изписа объркване.

— Не мога да ви платя, не и без одобрение, но съм сигурен, че ако дойдете утре...

Зяпачите дружно се засмяха с презрителни гримаси и се разотидоха. Мъжът стоеше под проливния дъжд, затънал до глезените в калта, изоставен. Въздъхна и се обърна към каруцата си, после отметна платнището и отвътре се показаха метални блокове.

Ричард се приближи. Ничи искаше да проверят на още няколко места за стаи, преди да се е стъмнило съвсем. Дръпна го за ръкава, но той само я изгледа намръщен. Тя изпухтя недоволено, но все пак го последва. Той зашляпа в калта, застана до каруцата и изтегли отвътре дълъг метален прът.

— Айшак, нали?

Мъжът се обърна и кимна.

— Да.

— Ако ти помогна, Айшак, ще ми платят ли утре? Искам да ми кажеш истината.

Айшак, набит мъж със странна червена шапка с тясна периферия, накрая поклати глава отчаяно.

— Добре — отвърна Ричард, — а ако ти помогна да пренесеш желязото в склада, ще ми позволиш ли да преспим с жена ми вътре, за да се поизсушим от дъжда?

Мъжът се почеса по врата.

— Не ми е позволено да пускам никого вътре. Ами ако нещо стане? Ако нещо изчезне? Ще остана без работа ... — Той щракна с пръсти. — Ще ме уволнят ей така.

— Само за тази вечер. Искам само да я скрия от дъжда, преди да се е разболяла. Не ми трябва желязо. Освен това не съм свикнал да ограбвам хората.

Мъжът отново се почеса по врата, загледан в каруцата зад гърба си. Погледна Ничи. Тя трепереше наистина, не се преструваше. Погледна и Ричард.

— Едно преспиване в склада не е равносилно на пренасянето на това желязо. Ще отнеме часове.

— Ако ти си съгласен, и аз съм съгласен — надвика Ричард дъжда, — което означава, че сделката е справедлива. Не искам повече и ще го направя с готовност на такава цена.

Мъжът го изглежда, като че виждаше пред себе си луд. Свали червената шапка от главата си и се почеса по тъмната коса. Приглади я назад и отново си сложи шапката.

— Ама ще се изнесете още рано сутринта, като дойда с другата каруца. Ако някой ви завари...

— Не искам да ти създаваме проблеми. Ако някой ни завари, ще му кажем, че сме се вмъкнали сами.

Мъжът обмисли предложението за миг, явно изненадан от последното предложение, с което Ричард искаше да доизяснят сделката. Погледна още веднъж товара в каруцата, след това кимна в знак на съгласие.

Айшак издърпа един дълъг метален прът и пъкна рамо под него. Ричард вдигна два наведнъж и ги качи на мускулестото си рамо.

— Хайде — обърна се към Ничи. — Да вървим вътре, където ще можеш да се изсушиш и постоплиш.

Тя се опита да повдигне един прът, за да помогне, но не й бе по силите. Понякога силата й липсваше. Добре че поне я усещаше чрез връзката с Майката Изповедник. Дватамата с Ричард последваха мъжа към сухото помещение, което Ричард току—що й бе спечелил.

Следващата зора изгря ясна. От стрехите на сградите продължаваше да капе. Предишната нощ докато Ричард помагаше на Айшак да пренесе товара в склада, Ничи бе използвала малкото въже, което Ричард носеше в раницата си, за да нагласи импровизиран простор, където да изсуши дрехите им. До сутринта повечето бяха прилично сухи.

Бяха спали на дървени скари — единственият им избор освен мръсния под. Всичко смърдеше на метален прах и бе покрито с тънък черен слой. Вътре нямаше нищо, което да им осигури топлина, но Айшак им бе оставил една газена лампа, където Ничи успя да си стопли поне ръцете. Починаха си, доколкото можаха в мокрите дрехи. До сутринта и това, с което бяха облечени, бе поизсъхнало.

Всъщност Ничи не успя да спи много. През по—голямата част от нощта бе лежала с протегнати към лампата ръце и вгледана в Ричард, замислена за сивите му очи. Беше истински шок за нея да види смисъла в тях точно когато бяха във фабриката на баща ѝ. Отнесе се в спомени.

Ричард откряна вратата, колкото да може да пренесе през отвора багажа им в пукващата зора. Небето над града блестеше в медно—ръждиви оттенъци. Остави я да наглежда багажа, а той се върна да заключи вратата отвътре. Тя го чу как се катери по гредите, за да стигне до един прозорец горе. От там скочи на земята.

Когато Айшак се зададе по улицата с новата каруца, Ничи и Ричард седяха на ниска ограда край входа на сградата. Когато каруцата мина покрай тях и спря на двора пред сградата, Ничи видя, че до Айшак седи вчерашният кочияш, който го бе изоставил.

Кльощавият мъж дръпна спирачката и ги изгледа подозрително.

— Какво става тука? — попита той Ричард.

— Съжالياвам за притеснението, — започна Ричард, — но исках да съм тук, преди да отворите, за да мога да ви питам дали не ви се намира някаква работа.

Айшак погледна Ничи и забеляза, че е суха. Погледна заключената врата и разбра, че Ричард е удържал на думата си и го е предпазил от евентуални неприятности, задето е пуснал хора да спят в склада.

— Не можем да наемаме хора — отвърна кочияшът.

— Трябва да отидеш в офиса и да се запишеш в списъка.

Ричард въздъхна.

— Разбирам. Е, в такъв случай, благодаря ви, господа. Ще опитам. Желая ви приятен ден.

Ничи се бе научила да разпознава по тембъра на гласа му кога е намислил нещо. Той огледа улицата в едната посока, после в другата, сякаш се бяха загубили. Вече бе сигурна, че е намислил нещо. Явно даваше възможност на Айшак да им предложи повече, отколкото бе платил за помощта на Ричард. Предишната нощ Ричард бе пренесъл двойно повече от мъжа. И не бе го направил на въпрос.

Айшак се покашля.

— Почакайте. — Той скочи от каруцата да отключи вратата, но спря пред Ричард. — Аз съм главният товарач. Трябва ни още един човек. Ти ми се виждаш доста якичък. — Той протегна крак и с върха на обувката си начерта в калта карта, — Отиди в офиса — той посочи с пръст през рамо, — надолу по тази улица, завиваш ето тук, на третата пресечка, после надясно, още шест пресечки. — Отбеляза с X мястото. — Офисът се намира тук. Запиши се.

Ричард се усмихна и сведе глава.

— Ще го направя, сър.

Ничи знаеше, че Ричард много добре си спомня името на Айшак, но не го казваше заради кочияша, комуто нямаше вяра, след като онзи бе зарязал партньора си предната вечер. Това, което Ричард не разбираше, бе че човекът е постъпил по единствения възможен начин. Не бе позволено един човек да върши работата на друг. Това означаваше, че краде от него. Товарът бе отговорност на Айшак, не на кочияша.

— Най—напред се запиши при товарачите — каза Айшак на Ричард. — Плати си таксите, канцеларията е в същата сграда. После отиди да се запишеш в листата на безработните. Аз съм в комисията, която разглежда молбите, преди да са минали на събранието. Ти само седи и чакай отвън. После, когато се съберем, ще гарантирам за теб.

Кочияшът се наведе от капрата и се изплю в калта.

— Защо го правиш, Айшак, та ти дори не го познаваш!

Айшак го изгледа смръщено.

— Да си виждал наоколо друг с неговия ръст? В склада ни трябва още един товарач. Нали току—що загубихме един човек, трябва

ни попълнение. Да не искаш да си взема някой пършив старец, че да трябва аз да му върша работата?

Кочияшът се изкиска.

— Е, не.

Айшак махна с ръка към Ничи.

— Освен това виж му младата булка. Трябва да трупне малко месце по кокалите си, не мислиш ли? Изглеждат хубава двойка.

Кочияшът пак се изплю.

— Е, да.

Айшак тръгна да отключи вратата и небрежно махна на Ричард.

— Да си там навреме.

— Дадено.

Айшак спря и се обърна.

— За малко да забравя — как се казваш?

— Ричард Сайфър.

Айшак кимна и се обърна към вратата.

— Аз съм Айшак. Ще се видим тази вечер, Ричард Сайфър. Гледай да не ме разочароваш, чу ли? Само да излезеш някой мързеливец и да ме изложиш, ще ти изхвърля жалката кожа в реката с метален прът на врата.

— Няма да те разочаровам, Айшак — усмихна се Ричард. — Добър плувец съм, но не чак толкова добър.

Докато джапаха из калните улици, за да намерят откъде да купят хляб, преди да се отправят към офиса, Ричард я попита:

— Какво има?

Тя поклати глава с отвращение.

— Обикновените хора нямат твоя късмет, Ричард. Обикновените хора страдат, докато твоят късмет все те урежда.

— Ако беше до късмет, тогава защо ме боли гърбът от пренасянето на тези пръти в склада, а!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато приключи с разтоварването на последната каруца желязо, Ричард се наведе напред и опря ръце в купчината, отпуснал глава върху гърдите си, запъхтян. Мускулите на ръцете и раменете му пулсираха. С двама души беше по—лесно — един в каруцата, един долу. Но онзи, който трябваше да му помага, бе напуснал преди няколко дена с обяснението, че не се отнасят подобаващо с него. Всъщност на Ричард изобщо не му липсваше компанията на другия. Дори когато онзи все пак благоволяваше да се надигне, присъствието му повече пречеше, отколкото помагаше.

Светлината, нахлуваща през високите прозорци, избледняваше; небето на запад се обагряше в пурпур. Ричард бе плувнал в пот, която капеше от тялото му и се стичаше на струйки по прашната повърхност на железата под него. Искаше му се да се бухне в леден планински извор. Дори от самата мисъл му стана по—добре. Докато си глътне въздух, остави мисленият образ за планинския поток да поосвежи главата му.

По пътеката се появи Айшак с лампа в ръка.

— Много работиш, Ричард.

— Мислех, че за това съм нает.

Айшак задържа погледа си върху него за момент.

— Чуй какво ще ти кажа: това, че си даваш много зор в работата, ще ти създаде главоболия.

Ричард работеше в склада вече от три седмици. Работата му бе да товари и разтоварва каруците. Беше се за познал с доста от работниците. Разбираше прекрасно какво има предвид Айшак. — Още ме е страх да не ми се наложи да плувам с метален прът, вързан на врата.

Лицето на Айшак се отпусна и мъжът избухна в гръмогласен смях.

— Онова, дето ти го казах тогава, си беше само заради Йори.

Йори беше каруцарят, отказал да помогне в разтоварването на разпадналата се на пътя каруца. Ричард се прозя.

— Знам, Айшак.

— Тук не е като фермите, където си отрасъл. Законите на Ордена са различни. Ако искаш да продължаваш напред, трябва да се грижиш за нуждите на останалите. Така е устроен светът сега.

Ричард долови предпазливостта в гласа на Айшак, също и тънките нотки на предупреждение.

— Прав си, Айшак. Благодаря ти. Ще се опитам да се вслушам в съвета ти.

Айшак махна с лампата към вратата.

— Тая вечер има сбирка на работниците. Гледай да не закъсняваш.

Ричард изсумтя:

— Не знам. Късно е, а съм скапан. Наистина предпочитам ...

— Нали не искаш да влезеш в устата на хората. Да за почнат слухове, че си саможив и необщителен.

Ричард се усмихна насила.

— Мислех, че тези сбирки са доброволни.

Айшак отново избухна в смях. Ричард си взе раницата от рафта в ъгъла и забърза след мъжа, който го изчака и заключи.

На фона на падащия мрак Ричард едва различи силуета на Ничи, седнала на оградата край входа. Все още не бяха получили стая, така че тя често идваше да го вземе от склада, щом ѝ писнеше да седи по опашки за хляб и други стоки от първа необходимост. Двамата се прибираха заедно към навеса, който си бяха устроили на една тиха уличка на около километър разстояние. Ричард бе заплатил малка сума на няколко хлапета от района да им пазят мястото. Момчетата бяха достатъчно малки, за да са благодарни за изкараните пари, и достатъчно големи, за да изпълняват с усърдие работата си на пазачи.

— Успя ли да намериш хляб? — попита Ричард още с приближаването.

Тя скочи от оградата.

— Не — свърши. Но взех малко зеле. Ще направя супа.

Стомахът му къркореше. Беше се надявал тя да носи хляб и с удоволствие би изял един комат веднага. Супата щеше да отнеме време.

— Къде ти е раницата? И щом казваш, че си купила зеле, къде е?

Тя се усмихна и му подаде нещо мъничко. Изпъна ръка и я повдигна нагоре, за да се види това, което държеше в нея на фона на падащия мрак. Беше ключ.

— Стая? Получила си стая?

— Следобед отидох в едно квартирно бюро. Името ни найсетне беше излязло. Дадоха ни стая — на господин и госпожа Сайфър. Можем да спим там още тази нощ. Което е добре, понеже както изглежда, ще вали. Вече си пренесох нещата.

Ричард разтърка схванатите си рамене. Изведнъж изпита отвращение към всичко, през което го прекарваше тази жена — и което трябваше да изтърпи Калан. От време на време изпитваше някаква неудържима страст да унищожи всичко, което правеше Ничи. Но обикновено бързо му минаваше и се оставяше на течението на цялата тази лудост.

— Къде се намира къщата? — Надяваше се да не е на другия край на града.

— Проверявали сме там веднъж. Не е далеч. Онази с петното точно до вратата.

— Ничи, всички кооперации имат петна край вратите.

— Петното, което приличаше на задница на кон с вдигната опашка. Ще се сетиш.

Ричард умираше от глад.

— Тази вечер пак ще трябва да ходя на една от онези сбирки.

— О! — възкликна Ничи. — Работническите сбирки са нещо важно. Така човек си припомня правилния път и задълженията към ближния.

Сбирките бяха истинско мъчение. Там никога не ставаше нищо полезно. Понякога се точеха с часове. Имаше обаче хора, които живееха едва ли не само с мисълта за тези мероприятия — можеха да говорят с часове за достойнствата на Ордена пред другарите си. Това бе техният звезден час, техните петнайсет минути слава.

Тези, които не присъстваха, биваха давани като пример за хора, които не отдават нужните плам и усърдие за осъществяването на каузата на Ордена. Ако съответният човек не си намереше достатъчно убедителна причина за отсъствие, можеше дори да бъде заподозрян в изменничество. Все едно колко лъжливи обвинения щяха да измислят срещу него. Самото им повдигане караше някои хора да се чувстват по

—значими в страна, където равенството се прокламираше за най—висш идеал.

Изменничеството бе тъмен облак, надвиснал постоянно над светлото небе на Ордена. Никак не бе необичайно да се види как местната стража отвежда в ареста някой заподозрян в измяна. Чрез мъчения се изтръгваха самопризнания, които потвърждаваха справедливостта на обвинението. Хората, които се разпростираха най—надълго и широко и говореха най—пламенно на тези сбирки, бяха всъщност онези, посочили най—много предатели и доказали вината им — било то и чрез мъчения.

Подмолни течения, наслояващи напрежението в Алтур'Ранг, караха мнозина да се притесняват за постоянния поток на неподчинение и измяна — за който се говореше, че идва откъм Новия свят. Висшите служители на Ордена не се колебаеха да изтръгват от корен всеки акт на неподчинение — веднага щом им бъде докладвано за такъв. Имаше хора, които изпитваха такъв ужас да не би пръстът на оратора да се заби в техните лица, че се превръщаха в ревностни привърженици на всичко, което се говореше от трибуната.

На редица градски площи, като постоянно напомняне за това какво сполетява човека, попаднал в грешна компания, телата на изменниците се набиваха на колове и се оставяха да висят във въздуха, изложени на клюновете на свирепи птици, докато от труповете им не останеше само скелет. Съществуваше дори майтап, който си разменяха работниците, ако някой се държеше не в съгласие с общоприетата линия — „Май ще те видим погребан в небето“.

Докато завиваха към улицата, която водеше към залата, Ричард се прозя.

— Не си спомням никакво петно, дето прилича на конска задница.

Вървяха по тъмна улица. Под краката им отхвъркваха камъчета. Пред тях се поклащаше газената лампа на Айшак, който бързаше да не закъснее за сбирката.

— Тогава вниманието ти бе другаде. Става въпрос за къщата, в която живее онази тройка.

— Тройка какво?

Изпревариха ги още забързани работници — някои познаваше, други не.

В същия миг си спомни. Спря.

— Имаш предвид онези трима непрокопсаници с ножовете?

Едва успя да различи кимването ѝ в тъмното.

— Точно така.

— Чудесно! — Ричард обърса лицето си с ръка. Продължиха напред. — Не попита ли дали не можем да живеем на друго място?

— За новодошлите в града е истинско щастие изобщо да си намерят подслон. Стайте се избират, когато името ти се изкачи нагоре в списъка. Ако откажеш, падаш отново най—отзад.

— Даде ли пари за стаята?

Тя сви рамене.

— Само колкото имах.

Ричард стисна зъби, но този път не спря:

— Това „всичко“ бяха всичките ни пари до края на седмицата.

— Ще поразводня супата.

Не ѝ вярваше. Реши, че вероятно е направила нещо, та да им дадат точно тази стая. Подозираше, че Ничи иска да го види как ще се справи с онези тримата сега, след като е захвърлен в конкретна ситуация. Тя винаги правеше така — правеше нещо мъничко, задаваше странни въпроси, изстрелваше смели твърдения — само за да проследи реакцията му, да види как ще се справи. Ричард не можеше да разбере какво точно иска тя от него.

Мисълта за тримата хулигани го притесняваше. Помнеше много ясно какво бе причинил на Калан Агиелът на Кара, когато Морецицата го бе забола в Ничи. Ако онези тримата стореха нещо на Ничи, Калан също щеше да го преживее. При тази мисъл тялото му плувна в студена пот.

На работническата сбирка Ричард и Ничи седнаха на дървени пейки в дъното на задимената зала. Хората отпред вече говореха за славата на Ордена и как той помага на всички да водят морален живот. Ричард отплува след образа на поточето зад къщата в планината, построена със собствените му ръце, полетя след облените в слънчева светлина летни следобеди, когато Калан пляскаше с крака във водата. Погледът му се плъзна по извивката на красивите ѝ крака и сърцето му се сви от копнеж. От трибуната говореха за задълженията на всеки работник към другарите му. Повечето от речите биваха произнасяни с монотонен напев, повтаряни толкова пъти, че бе пределно ясно, че

думите са изгубили смисъла си и че за аудиторията е важен едва ли не самият акт на произнасянето им. В главата на Ричард зазвуча смехът на Калан, докато той ѝ ловеше рибки и ги пускаше в буркани. Много от присъстващите, предимно отговорници на групи или градски оратори, изразиха страстно възхищението си от справедливия път на Ордена. Неколцина се изправиха и заговориха за отсъстващите от тази сбирка, прочетоха отчетливо имената им, изразиха възмущението си и споделиха увереността си, че това влияе изключително негативно върху добруването на събралите се в тази зала — другари на отсъстващите. Тълпата се размърда.

След края на речите станаха някои от жените на работниците и обясниха, че имат допълнителни нужди, че трябва да се грижат за бебета или за пострадали при злополука съпрузи, или за болни роднини. След като се изредиха и те, се вдигна гора от ръце. Така присъстващите изразяваха съгласието си да се включат в групата, която ще помогне на нуждаещия се.

Имената на хората, които не вдигат ръце, се записваха. Айшак бе обяснил на Ричард, че по принцип може да не вдигаш ръка, ако не си съгласен, но ако го правиш често, името ти влиза в регистрите и започват да те наблюдават. Ричард нямаше представа какви са тези регистри, но не бе трудно да се сети, а и Айшак му бе дал ясно да разбере, че не е добре да попада вътре, затова да гледа от време на време да вдига ръка.

И той вдигаше всеки път. Всъщност му беше напълно безразлично. Не си даваше труда да участва в сбирките, нито пък да се опитва да промени нещата. Не го интересуваше как живеят бедните или богатите. Повечето хора като че ли бяха оставили живота си в ръцете на Ордена, като така не им се налагаше да мислят сами за себе си. Също като в Андерия. Поведението му явно изненадваше Ничи и понякога дори изглеждаше разочарована да види ръката му да се вдига всеки път, когато трябваше да се гласува. Но тя нито го упрекваше, нито задаваше въпроси.

Всъщност ръката му се вдигаше абсолютно механично. А в същото време се усмихваше вътрешно, озарен от спомена за почудата, изписана на лицето на Калан, и удивлението, блеснало в зелените ѝ очи, когато бе видяла Дух за пръв път. Ричард бе готов да издяла за нея

статуя, голяма колкото планина — само за да види радостта ѝ от нещо, което е предизвикало възхищението ѝ, което е харесала и оценила.

Един мъж стана и започна да се оплаква от условията, от това колко е нечестно всичко и как е бил принуден да напусне, вместо да се подчини на униженията, на която го била подложила транспортната компания, в която работи. Беше колегата на Ричард, който го бе оставил сам да се справя с товаренето и разтоварването. Ричард вдигна ръка заедно с всички останали в подкрепа на това на човека да бъде осигурена като компенсация заплата за шест месеца в пълен размер.

След поредната гора от ръце и съответното шушукане и записване по формулярите, по — „заможните“ членове на профсъюза бяха „поканени“ да дадат лептата си за нуждаещите се. Хората с възможности — така бе обяснено на Ричард — трябваше да работят с пълен капацитет, за да помагат на онези, които не могат да работят.

Бяха извикани поред няколко имена и няколко мъже станаха един след друг, за да чуят по колко ще им бъде отнето от заплата за следващата седмица. Тъй като бе нов, името на Ричард бе прочетено най—накрая. Той се изправи, забил поглед през задимената зала към мъжете с протрити и проядени от молци сетрета, насядали на дървената маса на катедрата, скована от две стари врати.

В единия край седеше Айшак, който участваше във всички мероприятия. Един от мъжете до него извиси глас:

— Ричард Сайфър, тъй като сте нов, имате какво да наваквате в отношенията си с другите работници от групата. Следващата ви седмична заплата ще бъде дадена в помощ на нуждаещите се.

Отначало Ричард като че не го чу.

— А как ще се храня... Как ще си платя наема?

Всички погледи в залата се обърнаха към него. Председателят удари с ръка по масата, за да въдвори ред.

— Би трябвало да благодариш на Създателя, задето те е дарил със здраве, та можеш да работиш, млади човече.

Ето, огледай се и виж всички тези нещастни създания, които не са имали твоя късмет, а имат много по—големи нужди от твоите. Да съчувстваш на нуждите на ближния е къде—къде по—благогородно от егоистичното лично облагодетелстване.

Ричард въздъхна. Всъщност все му беше тая. Нали е жив.

— Да, сър, разбирам ви. С удоволствие ще споделя заплатата си с нуждаещите се.

Само Ничи да не бе дала всичките им пари за стаята!

— Е — каза ѝ той, когато потънаха в нощта навън. — Както изглежда, ще трябва да помолим домакина да ни върне парите. И да се върнем да ноцуваме под навеса, докато спечеля достатъчно, че да можем да си позволим стая.

— Никой не връща дадени пари — отвърна Ничи. — Домакинът ще ни влезе в положението и ще ни остави да живеем на заем, докато можем да му платим. На следващата сбирка просто ще трябва да станеш и да оповестиш пред съвета, че си в затруднено положение. Ако представиш нещата както са, хората ще ти помогнат да си платиш наема.

Ричард се чувстваше изтощен. Струваше му се, че сънува някакъв глупав сън.

— Ще ми помогнат! Та това е заплатата, която съм заработил със собствените си ръце.

— Що за егоизъм, Ричард. Тази работа ти е осигурена по милостта на профсъюза, на компанията, на Ордена.

Бе твърде уморен, за да спори. Освен това не очакваше никаква справедливост от нещо, свързано с Ордена. Просто искаше да се прибере в новата им стая и да си легне.

Когато отвориха вратата, завариха единия от тримата младежи да рови в раницата на Ничи. Стиснал част от бельото ѝ в една ръка, той им се ухили през рамо.

— Виж ти, виж — рече и се изправи. Пак беше гол до кръста. — Май двата удавени плъха са си намерили дупка. — Лъстивият му поглед се плъзна по тялото на Ничи. Не я погледна в лицето.

Тя грабна първо раницата си от едната му ръка, после си взе нещата от другата. Напъха личните си вещи обратно, а онзи я гледаше през цялото време, широко ухилен. Ричард се стресна да не би тя да се изкуши да използва силата си, забравяйки за връзката си с Калан. Но тя успя да се удържи и само го изгледа гневно.

Стаята вонеше на мърша. Ниският таван внушаваше неприятното чувство за зандан. Някога сигурно е бил варосан, но вече бе потъмнял от пушека на свещи и газени лампи и стаята изглеждаше мрачна като пещера. Единствената светлина идваше от свещ,

поставена в ръждясала решетка край вратата. В ъгъла срещу мръсните стени имаше паянтови гардероб, лекъосан от мухи. Едната му врата липсваше. Дървените столове край масата до малкия прозорец бяха единственото място за сядане, ако не се брой разкривеното и изровено борово дюшеме. През зацапаните с различни бои и мръсотия стъкла на малките прозорчета не се виждаше почти нищо. Ричард надзърна през малко счупено триъгълниче и мярна сивата фасада на отсрещната къща.

— Как влезе вътре? — изсъска насреща му Ничи.

— С оригиналния ключ. — Той го размаха пред носа ѝ като кралски жезъл. — Нали разбираш, домакинът ми е баща. Просто проверявах багажа ти за антинародни прокламации.

— Нима можеш да четеш? — заяде се с него Ничи. — И да го видя, няма да го повярвам.

Мазната усмивка не помръдна от лицето му.

— Не бихме искали да се окаже, че под нашия покрив живеят изменници. Би могло да застраши всички остана ли. Баща ми е длъжен да докладва за съмнителни лица.

Ричард отстъпи встрани, за да пусне покрай себе си младежа. Онзи посегна към свещта, но Ричард му хвана ръката.

— Това е нашата свещ.

— И откъде си толкова сигурен?

Ричард стисна по—здраво голата, мършава, мускулеста ръка. Без да сваля погледа си от момчето, махна с другата си ръка.

— Инициалите ми са издълбани на обратната страна.

Младежът инстинктивно обърна свещта, за да погледне. Горещата лой се изсипа върху ръката му. Хвърли свещта с вик.

— О, колко съжалявам — каза Ричард. Наведе се и вдигна свещта. — Надявам се, си добре. Не си се опръскал с тази гореща смес в очите, нали? Гореща лой в очите е нещо наистина ужасно.

— Ами? — Онзи отметна клечестата кестенява коса от челото си. — И откъде знаеш?

— Там, откъдето идвам, един човек веднъж се беше залял.

Ричард се наведе към коридора, към светлината на друга свещ, оставена върху един рафт. С нокътя си издълба демонстративно буквите Р и С на обратната страна на свещта.

— Ето, виждаш ли? Моите инициали.

Младежът не си направи труда да погледне. Отвърна едно „аха“ и се шмугна през вратата. Ричард го последва и запали свещта от горящата в коридора. Преди да се отдалечи, младежът се обърна и го погледна предизвикателно.

— И колко трябва да е бил луд твойт човек, та да се залее с лой в очите? Сигурно е бил някое тъпо говедо като теб.

— Не — небрежно отвърна Ричард. — Ни най—малко. Беше нахакан дребосък, който душеше около чуждите жени. Всъщност съпругът на жената му бе налял лойта в очите.

— Не думай! Ами тъпото копеле защо не си ги затвори?

Ричард за пръв път му се усмихна убийствено.

— Защото клепачите му бяха изрязани предварително, та да не може да ги затвори. Нали разбираш, там, откъде то идвам, всеки, който докосне жена пряко волята ѝ, бива жестоко наказван.

— Ами?

— Ами. И клепачите не бяха единственото, което му бе отрязано. Онзи пак отметна коса назад.

— Ти какво, да не би да ме заплашваш, говедо?

— Не. Нищо, което бих могъл да ти направя аз, няма да ти причини повече зло от онова, което сам направиш на себе си.

— Кво означава пък тва?

— Означава, че винаги ще си останеш все същата жалка твар. Ще си все същата гнус, която хората ще могат само да остъргват от подметките си. Човек има един живот, а ти пропиляваш своя. И това е ужасно жалко. Съмнявам се, че някога ще разбереш какво е да си истински щастлив, да постигнеш някаква смислена цел, да изпиташ искрена гордост. Ти сам си си виновен за всичко и аз не мога нищо да направя.

— Не мога да променя това, което ми носи животът.

— Напротив, можеш. Създай си собствен живот.

— Е, и как да стане тва?

Ричард показа с ръка около себе си:

— Виж в каква кочина живееш. Баща ти е домакин. Защо не проявиш малко доблест и не постегнеш тая съборетина?

— Той е домакин, а не собственик. Собственикът беше едно алчно копеле, което взимаше по—големи наеми, отколкото хората можеха да плащат. И Орденът му конфискува мястото. За

престъпленията си срещу народа собственикът бе изтезаван до смърт. И баща ми бе назначен за домакин. Грижим се за това място, за да могат глупаци като теб, които си нямат дом, да има къде да живеят. Нямаме пари, за да ги влагаме в ремонти.

— Пари ли? — Ричард вдигна ръка. — Не се искат пари, за да се изхвърли всичкият тоя боклук от коридора.

— Да не би аз да съм го изхвърлил там!

— И тези стени — не се искат пари, за да се измият. Погледни само тавана. Не е мит поне от десет години.

— Ей, аз да не съм ти чистачка!

— А оная греда на стълбите? Може някой да се спъне и да си счупи врата — може да се случи на теб или на баща ти. Защо не вземеш да направиш нещо полезно и да постегнеш тая паянтова стълба?

— Казах ти вече, нямаме пари за ремонти.

— За това не се искат пари. Просто я разхлабяш, почистваш нитовете и набиваш нови. Можеш да приспособиш за целта която и да е клечка, дето се валя наоколо. Младежът си изтри ръцете в панталона.

— Като си такъв умник, защо сам не я оправиш?

— Чудесна идея. Ще я оправя.

— Ами? — мазната усмивка се върна на младежа. — Аз пък не ти вярвам.

— Утре вечер, след работа, ще оправя стълбите. Ако си наблизко, мога да ти покажа как става.

— Може и да съм наблизко, за да видя как един тъпанар оправя нещо, дето дори не е негово, при това за нищо.

— Не е точно за нищо. А защото аз също използвам тези стълби и защото искам мястото, където живея, да има приличен вид. И защото искам да съм спокоен, че жена ми няма да падне и да си счупи крака. Но ако се интересува как може да се поправят стълбите, съм сигурен, че ще си облечеш риза — ей така, от уважение към жените в тая сграда.

— Ами ако дойда да те гледам и не облека риза като някое дърто конте?

— Тогава няма да изпитвам достатъчно уважение към теб, та да си правя труда да те уча как се поправя стълба. И нищо няма да научиш.

— Ами ако не искам да научавам нищо?

— Тогава ти можеш да ме научиш на нещо, което умееш.

Онзи завъртя тъмните си очи.

— И защо ми е да знам как се поправя някаква си тъпа стълба?

— Е, не че се налага, но ако имаш уважение към себе си, би трябвало да си любознателен, да искаш да научаваш нови неща — па било то и най—простички. Човек за почва да изпитва гордост от самия себе си едва като се научи да се радва на малките неща — дори на някаква си стара стълба.

— Ами! Аз и бездруго си се гордея със себе си и хората ме уважават.

— Не, не те уважават. Ти ги караш да се страхуват от теб и бъркаш страха им с уважение. Никой не може да ти вдъхне самоуважение — дори онези, които те обичат. Човек сам извоюва своето самоуважение. Всичко, което ти можеш да правиш в момента, е да изглеждаш глупав.

Онзи скръсти ръце.

— Ти кого наричаш...

Ричард забодя пръст в голите гърди на младежа и го накара да отстъпи крачка назад.

— Човек има само един живот. Това ли е всичко, което ти искаш от живота си — да се мотаеш и да плашиш хората с твоята банда непрокопсаници? Това ли искаш да означава животът ти за теб? Всеки, който иска повече от живота, който иска животът му да означава нещо, би искал да научи нещо ново. Утре аз ще оправя тези стълби. Утре ще те видя що за човек си.

Младежът отново зае заплашителна поза:

— Ами!? Е, аз пък може да предпочета да си прекарам времето с приятели.

Ричард сви рамене.

— Точно затова ти е такъв животът. Аз не притежавам властта да променя живота си, но мога поне да избирам онова, което ми се струва, че е в мой интерес. Мога да избира да оправя тези стълби и да подобря малко тая дупка, в която ще живея — вместо да хленча и да чакам някой друг да направи нещо за мен. Аз си имам достойнство и си познавам възможностите. Поправянето на едни стълби няма да те направи мъж, но ще ти помогне да се почувстваш по—уверен в себе

си. Ако искаш, доведи и приятелите си — ще ви науча да използвате тези ножове, които носите, за нещо по—полезно от това да ги размахвате пред хорските лица.

— Може да наминем да се посмеем с теб, говедо.

— Чудесно. Но ако ти и приятелчетата ти искате да научите нещо полезно, ще направите добре, ако ми го покажете, като в знак на уважение към живущите в тази сграда си облечете ризи. Това е първият избор, който ще трябва да направите. Ако сбъркате, с времето изборите ви ще стават все по—ограничени. И се казвам Ричард.

— Както вече казах, може да наминем, за да се повеселим. — Той направи подигравателна гримаса: — Ричард.

— Смейте се колкото си щете. Аз си знам цената и нямам нужда да я доказвам пред някой, който не знае своята. Ако искате да научите нещо, знаете какво трябва да направите. Ако обаче си позволите да ми замахнете с нож или още по—лошо — ако посегнете на жена ми, — това ще ви бъде последната грешка в живота.

Онзи предпочете да се направи, че не е чул заплахата.

— И какво ще излезе от мен? Един глупак, който си скъсва гъза от бачкане за алчния Айшак и транспортната му компания.

— Как се казваш?

— Камил.

— Е, Камил, аз работя срещу заплата, за да мога да издържам себе си и жена си. Има нещо, на което държа — себе си. И някой ме цени достатъчно, за да ми плаща за времето и способностите. Точно сега изборът ми да работя в транспортната компания бе един от малкото, на които имах право, за да си осигуря прехрана. Що се отнася до стълбите — избрах да ги поправа, защото така ще се подобрят условията ми на живот. — Ричард присви очи. — Само не разбрах какво общо има с всичко това Айшак?

— Айшак ли? Той е собственикът на транспортната компания.

— Айшак е само шеф на склада.

— Някога, преди Орденът да му конфискува склада, Айшак имаше приемна тук. Всъщност, като се замисля, май беше точно в тази стая. Тогава компанията беше негова. Той избра просветлението пред алчността — когато имаше възможност за избор. С помощта на другарите си се научи да бъде по—добър гражданин на Ордена, разбра

мястото си под Светлината на Създателя. Сега вече знае, че не е по—добър от който и да е от нас — дори от мен.

Ричард хвърли бърз поглед на Ничи, която бе застанала по средата на стаята и слушаше разговора. Почти беше забравил за съществуването ѝ. Повече не му се говореше.

— Ще се видим утре вечер, независимо дали ще дойдеш да се посмееш, или да поработиш. Животът си е твой, Камил, изборът е твой.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Слънцето тъкмо изгряваше. През високите прозорци на склада нахлуваха прашни талази светлина. Когато забеляза Айшак да се задава по пътеката с листа с указанията за това кои железни в коя каруца да се натоварят, Ричард скочи от мястото, където бе седнал да го чака.

Не го бе виждал вече цяла седмица.

— Айшак. Добре ли си? Къде се изгуби?

Якият мъж не забави ход.

— Добър ден и на теб.

— Извинявай, добър ден. Но се притесних. Къде беше?

Онзи направи гримаса.

— Среци. Все тия среци. Чакаш в офиса, чакаш в офиса. Никаква работа не се върши — само среща след среща. Трябваше да се срещна с кого ли не, за да организирам нещата за товарите, от които имат нужда хората. Понякога си мисля, че всъщност никой не желае истински в града да навлиза каквото и да било. Щеше да е къде—къде по—лесно, ако всеки си получаваше парите, а не работеше — тогава нямаше да им се налага да се подписват на някакви ведомости и да се притесняват, че някой ден ще им бъде подирена сметка за свършеното.

— Айшак, вярно ли е, че някога транспортната компания е била твоя?

Мъжът млъкна, за да си поеме дъх.

— Кой ти говори такива неща?

— Кажи ми. Твоя ли е била транспортната компания?

Айшак сви рамене.

— Ами мисля, че още е.

— Какво стана?

— Какво стана ли? Нищо, само дето май поумнях и разбрах, че работата тук е повече, отколкото ми трябва.

— С какво те заплашиха?

Айшак го изгледа продължително.

— Ти откъде си всъщност? Хич не ми приличаш на момче от село.

Ричард се усмихна.

— Не ми отговори на въпроса, Айшак.

Мъжът махна раздражено с ръка.

— Защо ти е да се ровиш в миналото? Каквото било — било. Човек трябва да гледа в настоящето и да извлича най—доброто от онова, което му предоставя животът. Беше ми предоставен избор и аз го направих. Нещата са такива, каквито са. Едното желание не храни децата, ми.

Ричард изведнъж си даде сметка, че любопитството му е прекалено жестоко. Лицето му се отпусна.

— Разбирам те, Айшак. Наистина. Съжалявам.

Мъжът отново сви рамене.

— Сега работя тук наравно с другите. Много по—лесно е. Трябва да следвам същите правила, иначе ще си загубя работата — също като другите. Сега всички сме равни. Слава на Ордена — завърши той накрая и подаде на Ричард листа. — Ето, прегледай поръчките.

Имаше написани само два обекта със съответните обяснения за качество, големина и количество на стоката.

— Какво е това? — попита Ричард.

— Трябва ни товарач, който да отиде с една от каруците, да разтовари стоката и да се увери, че всичко е наред с доставката.

— Значи вече работя на каруците? Защо? Мислех, че имаш нужда от мен в склада.

Айшак свали червената си шапка и почеса тъмната си оредяла коса.

— Получихме... оплаквания.

— За мен? Че какво съм направил? Знаеш, че работя усърдно.

— Прекалено усърдно. — Айшак намести шапката на главата си. — Хората в склада се оплакват, че си сърдит, зъл и необщителен. Те го казват, не аз. Чувствали се потиснати, като те гледат как демонстрираш силата и младостта си. Казват, че им се присмиваш зад гърба.

Повечето от мъжете бяха по—млади от Ричард и достатъчно яки.

— Айшак, никога не съм...

— Знам, знам. Но те така го усещат. Не си създавай неприятности. Важи това, което казват хората, а не както стоят нещата в действителност.

Ричард въздъхна отчаяно.

— Но нали от профсъюза ми казаха, че мога да работя нещо, което другите не умеят, и трябваше да давам всичко от себе си, за да облекча онези, които могат по—малко — които не притежават моите способности. Казаха, че ако не работя с всички сили, ще си загубя работата.

— Искат уволнението ти.

Ричард въздъхна.

— Значи край с мен тук, а?

Айшак махна с ръка.

— И да, и не. Освободен си от склада за лошо поведение. Убедих съвета да ти бъде даден още един шанс и да бъдеш преместен на каруците. Там работата не е много — трябва само да натовариш каруцата, а когато пристигнете на определеното място, да я разтовариш. Шансът ти да се забъркаш в проблеми е минимален.

Ричард кимна.

— Благодаря ти, Айшак.

Мъжът подири спасение от неудобството си сред купчините желяза, които чакаха местоназначението си. Почеса се по слепоочието.

— Заплатата е по—малка.

Ричард отърси ръцете си една в друга и изтупа задницата на панталона си от наслоения прах.

— Все едно. Нали и без това сега ми я вземат и я дават на други. Всъщност, като се замисля, не губя аз — по—скоро губят онези, които няма да могат да вземат от заплатата ми толкова, колкото са взимали досега.

Айшак се изсмя и тупна Ричард по рамото.

— Ти си единственият, на когото мога да разчитам, Ричард. По—различен си от всички други — чувствам, че с теб мога да говоря и разговорът ни няма да стигне до други уши.

— Не бих направил такова нещо.

— Знам. Затова ти казвам неща, които не бих споделил с никой друг. Очаква се да съм равен с всички и да работя като тях, но в същото време трябва и да осигурявам работни места. Уж ми взеха бизнеса, но всъщност искат от мен да продължавам да го въртя. Сбъркан свят.

— Още нищо не си видял, Айшак. Но кажи нещо повече за тази поръчка? Какво трябва да направя?

— Да доставиш една каруца желязо на ковача, до край обекта.

— За какво става въпрос?

— Има поръчки за инструменти, но няма желязо. Много хора чакат. — Той посочи с ръка купчината желязо. — Повечето от това тук беше поръчано миналата есен.

— Миналата есен! Вече е почти пролет, а едва сега е готово.

— Всичко е разпределено.

— И какво е забавило толкова много поръчките?

Айшак се удари по челото.

— Може би все пак наистина си само един тъп селяк.

— Къде се намираш? Под скалите ли живееш? Човек не може да получава неща, просто понеже ги иска. Трябва да си чакаш реда. Поръчката ти трябва да бъде одобрена от профсъюза.

— Защо?

— Защо, защо, защо. Само това ли знаеш?

Айшак въздъхна и каза нещо под мустак за това, че Създателят изпробвал търпението му. Удари с опакото на пръстите си другата си длан и започна да обяснява на Ричард:

— Защото трябва да мислиш за другите — ето защо. Трябва да се грижиш за нуждите на околните. Да работиш за доброто на всички. Ако аз поема всички поръчки и доставя желязото, което е нужно, какво ще остане за другите, които искат да участват в този бизнес? Не е честно аз да заема всичко. Хората ще останат без работа. Това, което е в наличност, трябва да се раздели. Профсъюзите трябва да са сигурни, че всичко е справедливо разпределено. Има хора, които не се справят с поръчките толкова бързо като мен или пък имат проблеми, или не могат да си намерят работници, или работниците им имат проблеми, така че аз изчаквам, докато ме настигнат.

— Та това си е твоят бизнес, защо...

— Ето, пак защо. Ето, вземи тази поръчка. Не искам онзи ковач да изминава целия път дотук и обратно и да ми вика. Човекът има проблем с поръчките и желязото му трябва.

— И защо има проблеми? Нали всеки трябваше да си чака реда?

Айшак повдигна вежда и сниши глас:

— Поръчката е за Вечния дом.

— Вечния дом ли? Това пък какво е?

Айшак разпери ръце, за да покаже нещо голямо.

— Така се казва мястото, което се строи за императора.

Ричард никога не го бе чувал. Новият дворец на императора бе причината за съсредоточаването на толкова много нови работни места в Алтур'Ранг. Вероятно това бе причината Ничи да настоява да дойдат в града. Тя бе заинтересована да го превърне в част от този огромен проект. Всичко му се струваше като някаква гротеска.

— Новият дворец ще е огромен — продължи Айшак, отново разперил ръце. — Ще има много работа за много хора. Построяването на Вечния дом ще отнеме години.

— Значи, доколкото разбирам, щом поръчката е от Ордена, по— добре да бъде изпълнена веднага.

Айшак се усмихна и кимна.

— Ето, вече започваш да разбираш. Господин Ричард Защо—защо—защо. Ковачът изпълнява директно поръчки на строителите на двореца, които докладват на най—висшите нива. На строителите са им нужни материали и какво ли още не. Те не приемат извинения от някакъв си прост ковач. Ковачът не желае да приема моите извинения, но аз пък трябва да се съобразявам с решенията на профсъюза — ковачът не зависи от тях, той е на подчинение на двореца. Аз съм по средата.

Когато по пътеката се зададе един от другите товарачи с лист в ръка, Айшак млъкна. Прочете списъка, който му подаде новодошлият, а онзи хвърли кос поглед на Ричард. Когато товарачът си излезе, Айшак отново се обърна към Ричард:

— Аз мога само да транспортирам онова, което разреши за доставка профсъюзът. Ето например тази хартийка представляваше инструкции от профсъюзи за транспорт на дървен материал до въглищарницата, понеже товарът е предвиден за една компания, която има нужда от работа. Нали разбираш? Не мога да оставям без работа хора, като проявявам липса на загриженост и доставям повече, от колкото могат да обработят, иначе загазвам и ще ме смени някой, който няма да е толкова безчувствен към нуждите на другите и към конкуренцията си. Сега не е като някога, когато бях млад и глупав.

Ричард скръсти ръце.

— Искаш да кажеш, че ако работиш добре, загазваш — както стана с мен.

— Да работиш добре. Кой може да каже какво значи да работиш добре? Всички трябва да работят заедно за доброто на всеки. Ето това е добра работа — да помагаш на ближния си.

Ричард мярна в далечината група работници, които товареха една каруца.

— Не ги вземаш на сериозно всичките тези глупости, нали Айшак?

Човекът въздъхна страдалчески.

— Ричард, моля те, натовари каруцата и заминавай за Вечния дом и разтовари стоката пред работилницата на ковача. Моля те. Не си го изкарвай на мен. Не искам да се срещам още веднъж с онзи ковач, че може да ми се наложи да поплувам с метална греда на врата.

Ричард се засмя.

— Не се тревожи.

— Чудесно. Отивам да ти намеря каруцар. — Айшак размаха пред него пръст: — И да не си посмял да го молиш да ти помага да товариш или разтоварваш. Не искам подобен род неблагоприличие да бъде обсъждано на следващата сбирка. Трябваше да моля Йори едва ли не на колене да не докладва за мен за онзи път, когато го помолих да ми помогне — оня път, когато валеше и каруцата се счупи, и ти ми помогна да пренесе стоката в склада.

Спомняш ли си?

— Да, спомням си.

— Моля те, не създавай на Йори проблеми. Не докосвай юздите — това е негова работа. Бъди добър, става ли? Натовари желязото и го разтовари така, че да не се налага ковачът отново да ме навестява.

— Не се тревожи, Айшак. Няма да ти създавам никакви проблеми. Можеш да ми имаш доверие.

— Ето това е истински другар — Айшак понечи да върви, но се обърна напред крачка: — Във фермата човек няма толкова грижи, нали?

— Прав си, няма. Толкова ми се ще да си бях стоял там.

Преди да се е отдалечил, Айшак се обърна още веднъж.

— Ако видиш някой от ония свещеници, гледай да се поклониш и да останеш с наведена глава, ясно ли е?

— Свещеници ли? Какви свещеници? Как ще ги позная?

— С кафяви роби и кепета — не се безпокой, ще ги познаеш. Ако видиш някой от тях, дръж се прилично — колкото можеш по—учтиво. Ако някой от тях заподозре, че не проявяваш достатъчно почит и уважение към Ордена или Създателя, може да те прати да те изтезават. Те са последователи на Брат Нарев.

— Брат Нарев ли?

— Първосвещеникът на братството на Ордена. — Айшак махна нетърпеливо с ръка. — Трябва да вървя да намеря Йори. Моля те, Ричард, прави каквото ти казвам.

Онзи ковач ще ме навие в менгемето си, ако не му доста вя желязото днес. Моля те, достави му стоката. Обещавах ли ми?

Ричард му се усмихна, за да го успокои.

— Имаш думата ми, Айшак, ковачът ще си получи желязото.

Онзи въздъхна и се запъти да намери каруцаря.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Докато стигнат до Вечния дом, мъгливият следобед вече преваляше. Когато се изкачиха на последния хълм, седналият на капрата до Йори Ричард зяпна от удивление пред разкрилата се гледка. Бе разчистена площ, която сякаш стигаше до безкрая. По земята щъкаха огромни групи хора, сякаш мравки, които се щураха насам—натам — всеки по делата си.

Йори не се трогна от гледката и само се изплю встрани, като продължи да отвръща с дежурното си „Сигурно“ на въпросите на Ричард.

В момента се изливаха основите и от високото Ричард можеше да види структурата на бъдещата сграда. Трудно бе да си представи човек подобно монументално чудовище. Гледаше сновящите напред—назад групички и на фона на могъщата постройка трудно можеше да убеди сам себе си, че са хора.

Дори само като размери този дворец щеше да е по—огромен от всичко, което бе виждал Ричард. За градините бяха предвидени километри земя. Вече започваха да се издигат фонтаните и други отвесни структури, които щяха да посрещат посетителя още при входната порта. Започваше и оформянето на бездънни лабиринти, оградени с жив плет. Хълмовете бяха залесени с множество дървета, подбрани според строго определен план.

Вечният дом гледаше към езеро, което щеше да се намира във величественния бъдещ парк. Късата страна на основната сграда бе дълга почти половин километър и се плъзгаше покрай реката, където вече бяха натрупани купчини камъни и започваха да се иззидват първите от свързващите арки. Очевидно част от двореца се предвиждаше да надвисне над самата вода, като щяха да бъдат построени и кейове — за забавление на императора.

Оттатък реката продължаваше градът. Откъм двореца имаше още от градската част, но на прилично разстояние. Ричард не можеше да си представи колко хора бяха мобилизирани в строежа. Бъдещият дворец нямаше да бъде далечно и смътно обиталище на императора, напротив,

бе предвиден да легне в сърцето на Алтур'Ранг. Започваше павирането на пътища, за да могат милионите жители на Ордена да дойдат и да видят величествения дворец на своя император. Зад възжените ограничения вече се тълпяха първите любопитни.

Въпреки беднотията, върлуваща из Стария свят, щеше да се окаже, че това монументално място е перлата на една корона, изработена с нечувано изящество.

Имаше огромни купчини с най—разнообразни камъни. В далечината Ричард виждаше как майсторите ги дялкат в нужните форми. Тежкият следобеден въздух ехтеше с далечния звън на стотици чукове и длета. Имаше и купища гранит и мрамор в различни цветове, както и огромни количества варовикови блокове. Специални композиции от товарни каруци, закачени една за друга с така наречените „свързвачи“, представляващи дълги каменни колове, чакаха да бъдат натоварени. За каменоделците бяха построени бараки и навеси, за да могат да работят независимо от атмосферните условия. Дървеният материал бе натрупан на дълги редици под специално сковани навеси, покрити с платнища срещу дъжд. Купчините строителни материали около основата на строежа, плюс непрекъснато щъкащите напред—назад хора, създаваха впечатление за мравуняк.

Далеч от това място, по пътя, виещ се покрай един хълм, сред квартал от новопостроени занаятчийски сгради, гледащи към бъдещия дворец, се намираще ковачницата. В сравнение с другите подобни работилници, които бе виждал, тази изглеждаше доста големичка. Разбира се, това не бе чудно, като се има предвид мащабът на подетото начинание по построяването на подобен дворец. Всички величествени сгради, които бе виждал, вече бяха факт — не познаваше процеса на строежа им. Това, което видя пред очите си сега, му се стори вълнуващо и любопитно. Почувства се малък и объркан пред лицето на подобно могъщество и размах.

Йори майсторски спря екипажа си така, че задната част на каруцата да се окаже точно пред отворената двойна врата на ковачницата.

— Добре дошъл — каза той.

За мързеливия каруцар това си беше направо дълго изречение. Извади комат хляб и мях, пълнен с бира вместо вода, и слезе от

каруцата, за да си потърси местенце някъде на хълма, откъдето ще може да погледа строежа, докато Ричард разтоварва желязото.

В ковачницата беше мрачно и горещо дори във външното помещение, където се стоварваше стоката. Подобно на всички ковачници, стените бяха покрити със сажди. Прозорци имаше колкото да не е без хич, при това високо горе и затулени с капаци — за да може по—добре да се преценява степента на нажежения метал.

Въпреки че сградата бе нова, построена специално заради бъдещия дворец, изглеждаше на поне сто години. Почти навсякъде бяха разхвърляни какви ли не неща. Имаше редици инструменти, купчини такъми. Рафтовете бяха натезали от щипци, тигели и линеали, делители и приспособления, подобни на огромни насекоми, използвани за различни дейности. Ниски пейки, като че занижени къпаво една за друга, изпълваха стаята. Върху някои от тях бяха оставени точила. На плотове край масите имаше всякакви пили и шила. Някои от ниските маси бяха затрупани с такова разнообразие от чукове, каквото Ричард никога не си бе представял, че е възможно да съществува. Дръжките на всички чукове стърчаха във всевъзможни посоки, от което масата приличаше на огромен таралеж.

Подът бе задръстен с мръсотия: кутии, пълни с чаркове, блокчета, нитове; клинове; метални пръчки; резци; клещи, куки; вдлъбнати от многобройни удари поти; дървени утайници; секачи; метри верига; скрипци; и какви ли не ковашки приспособления. Всичко бе потънало в сажди, прах и стърготини.

Около инструментите и хората, налагащи с тежки чукове нажежения метал, имаше широки и плитки варели с течности. Металните късове се държаха с маши и се сплескваха, разтягаха, режеха, накъсваха, защипваха. Нажеженият материал съскаше и димеше, потопен в течността, сякаш се възмущаваше. Някои от мъжете използваха роговете на инструментите си, за да оформят парчетата метал в странни слънцеобразни форми. Повдигаха чудноватите парчета и ги скрепваха с други като тях, изчукваха метала още малко и отново оглеждаха.

Врявата почти напълно заглушаваше мислите му. В мрака един мъж натисна с все сила духалото, насочено към огъня. Пламъците глътнаха въздух и затанцуваха бясно. Край пещта имаше каси с въглища, оставени където може. От чекмеджета се подаваха тръби за

духане и странни отрязъци метал. Край пейките и плотовете бяха полегнали метални обръчи. Някои от тях бяха за варели, други, по—големи — за колела на каруци. Щипци и чукове се валяха по целия под — там, където ги бе хвърлила ръката на някой от работниците, увлечен в неравната битка с метала.

Ричард никога не бе чувал подобна глъчка.

На входа към някаква съседна стая стоеше мъж с кожена престилка. Оглеждаше купчина метални пръти, разлята на пода в другата стая в странен лабиринт и сверяваше нещо върху черна дъска, на която се виждаше някакъв чертеж. Ричард изчака, за да не прекъсва съсредоточението на човека. Стегнатите му мускули изпъкваха релефно върху ръцете, лъщящи от пот. Човекът изглеждаше потънал в размисъл, несъзнателно потупваше с тебешира долната си устна. В един миг внезапно изтри една линия на дъската и положи на нейно място друга.

Ричард го изгледа озадачен. Нещо в чертежа му се стори познато, макар да не можеше да каже със сигурност какво е.

— Прощавайте, търся майстора — учтиво се намеси Ричард, щом онзи отвърна глава от дъската и хвърли поглед през рамо.

Лицето на човека бе застинало в постоянна страховита гримаса. Косата му бе подстригана почти нула номер — мъдро решение за човек, който работи в такава жега и мръсотия. Прическата му придаваше допълнително страховито излъчване. Бе среден на ръст и добре сложен, но не с някакво изключително телосложение. Свирепият му поглед и изражение обаче го правеха да изглежда едър и внушителен. По начина, по който другите в ковачницата се движеха и го гледаха, можеше да се съди, че му имат страха.

Без сам да разбира защо, Ричард посочи линията, която онзи току —що бе направил на чертежа.

— Тук има някаква грешка. Това, последното, не е вярно. Горната част е добре, но долната трябва да се измести насам, а не да е там, където я сложихте.

Онзи не можа да направи нищо друго, освен да примигне насреща му.

— Ти знаеш ли изобщо какво е това?

— Е, неточно, но...

— Тогава как си позволяваш да ми казваш къде да сложа подпората?

Мъжът изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да стисне Ричард с машината и да го разтопи в огъня.

— Наистина, не знам точно, но нещо ми подсказва, че...

— Ти сигурно си оня с желязото.

— Да — отвърна веднага Ричард, доволен, че има възможност да смени темата и внезапно изпитал желание да си бе държал езика зад зъбите. Макар че само се бе опитал да помогне. — Къде да...

— Къде се мотаеш цял ден? Казаха ми, че ще пристигнеш рано сутринта. Защо не дойде сутринта? Да не си се излежавал до обяд?

— Хм, не, сър. Рано сутринта бях в леярната. Айшак ме изпрати насам навреме, но човекът в леярната имаше проблеми, понеже...

— Какво ме интересува! Желязото е тука. И без това е достатъчно късно. Разтоварвай!

Ричард се огледа. Не виждаше никакво място за товара си.

— Къде да го сложа?

Ковачът огледа претъпканото помещение, сякаш очакваше някоя от купчините сама да се отмести. Те си стояха и не помръдваха.

— Ако беше дошъл, когато трябваше, можеше да разтовариш ей тук, край вратата. Сега обаче ми докараха това огромно скеле, дето трябва да се запои, така че ще трябва да разтовариш в дъното. И другия път гледай да станеш по—рано!

Ричард се опитваше да бъде учтив, но вече започваше да губи търпение и да се дразни от факта, че сърдитият ковач си изкарва на него лошото настроение.

— Айшак ми обясни пределно ясно, че желязото ви трябва за днес, и ме изпрати да ви го доставя. Ето, донесох ви го. Не виждам кой друг би изпълнил поръчката за толкова кратко време.

Ръката с дъската се отпусна. Мъжът за пръв път насочи огнения си поглед към Ричард. Онези, които бяха чули думите му, моментално се отправиха да свършат някоя работа в по—отдалечени кътчета на работилницата.

— Колко желязо носиш?

— Петдесет пръта, всеки по три метра дълъг.

Мъжът изпухтя гневно.

— Нали поръчах сто! Защо изобщо са ми пратили тоя идиот с каруцата, като...

— Какво искате — да чуete как стоят нещата реално или просто да си го изкарате на някой? Ако ви се крещи ей така, за да си излеете нервите, давайте, нямам против да ви изслушам, а когато най—накрая ви се прииска да чуete истината, само ме уведомете и ще ви кажа.

Ковачът го изгледа мълчаливо за момент — бик, погъделичкан от муха.

— Как се казваш?

— Ричард Сайфър.

— Е, и каква е истината според теб, Ричард Сайфър?

— От леярната искаха да допълнят поръчката. Те разполагат с метални пръти, които не могат да пласират. Искаха да изпълня цялата поръчка от тях, но един от шефовете по транспорта постанови, че не може да ни се разреши ние да докараме всичките сто пръта, понеже и другите транспортни компании трябва да се хранят. Да, но техните каруци са повредени.

— Значи каруците на Айшак не са получили разрешение да транспортират повече, отколкото им се полага, тоест петдесет пръта?

— Именно — отвърна Ричард. — Не и докато другите компании не успеят да пласират малко стока.

Ковачът кимна.

— Леярната умира да ми продаде цялото желязо, което има, но аз не мога да го донеса до тук. Не ми е разрешено да си го докарам сам — така транспортни работници като теб биха останали без работа.

— Ако зависеше от мен — продължи Ричард, — бих направил още един курс днес, но ми казаха, че няма да ми дадат повече желязо до другата седмица. Предлагам ви да се поразтърсите за друга транспортна компания, която да ви докара още една каруца. Това е най—добрият шанс да се сдобиеете с онова, което ви трябва.

Ковачът се усмихна за пръв път — налудничавата идея на Ричард явно го развеселяваше.

— А не си ли помислил, че вече съм се сетил за това? Направил съм поръчки при всички. Айшак е единственият, който разполага с каруци в момента. Всички останали имат проблеми с оборудването, с конете, с работниците.

— Е, все пак ви нося петдесет пръта.

— Това ще ми стигне за днес и утре сутринта. — Ковачът се обърна. — Насам. Ще ти покажа къде да разтовариш.

Мъжът поведе Ричард през претъпканата работилница, между разхвърляни инструменти и материали. Минаха през една врата и се насочиха към дълъг свързващ коридор. Глъчката остана зад тях. Влязоха в тиха сграда в дъното, която хем бе свързана с останалата част, хем бе самостоятелна. Ковачът махна куката на единия от прозорците на тавана и капакът се отвори.

В средата на просторното помещение, където бе оставен огромен мраморен блок, нахлу светлина. Ричард застина изумен пред удивителното каменно създание, разкрило се пред него.

В ковашката работилница подобно нещо изглеждаше абсолютно не на място. В дъното на помещението имаше високи порти, през които явно бе вкаран мраморът, търкалян на дървени трупи. Около монументалното парче имаше още празно пространство. Върху черните стени на помещението бяха закачени различни по вид и форма резци и длета.

— Можеш да пренесеш прътите тук, в този край. И внимавай да не повредиш нещо.

Ричард примигна. Почти бе забравил, че не е сам. Не можеше да отмести поглед от великолепно нещо пред себе си.

— Ще внимавам — отрони той. — Ще стоя настрана от камъка.

Когато онзи се обърна да върви, Ричард го спря.

— Аз ти казах името си. А твоето?

— Касела.

— Само това ли?

— Не. Господин Касела. Гледай да го използваш цялото.

— Да, сър, господин Касела. Хм, имате ли нещо против да ви попитам какво е това?

Ковачът спря и се обърна. Загледа се в обления в светлина мрамор с влюбен поглед — все едно гледаше любовницата си.

— Не е твоя работа — ето какво е.

Ричард кимна.

— Попитах само защото е наистина красиво парче камък. Никога не съм виждал мрамор, преди да бъде превърнат в статуя или паметник.

Господин Касела гледаше как Ричард гледа камъка.

— Донесен е от място, където е пълно с мрамор. Има тонове и тонове. Това тук е само малка частичка. А сега се залавяй за работа.

Докато свърши, Ричард бе плувнал в пот и мръсотия не само от железните пръти, но и от саждите в ковачницата. Попита дали може да се поизмие от един варел, където събираха дъждовна вода. Разрешиха му.

Когато се пооправи, намери господин Касела отново загледан в дъската си, останал сам във внезапно притихналата работилница, да поправа чертежа и да пише някакви числа около него.

— Господин Касела, свърших. Подредих прътите встрани, далеч от мрамора.

— Благодаря — измърмори онзи.

— Имате ли нещо против да ви попитам какво ще заплатите за петдесетте пръта желязо?

Гневният поглед се вдигна към Ричард.

— Защо питаш?

— Доколкото чух в леярната, човекът там се надяваше да изпълни цялата поръчка, за да получи три и половина златни гроша, така че, след като ви е доставил половината от поръчката, сигурно ще му платите половината от тази сума. Така ли е?

Погледът на ковача помръкна.

— Повтарям, защо питаш?

Ричард бръкна в задните си джобове.

— Ами чудех се дали няма да искате да купите още петдесет пръта за един и петдесет златни гроша.

— Е, дойдохме си на приказката — значи си крадец.

— Не, сър, не съм крадец.

— Ами тогава как ще ми продадеш същото количество желязо за четвърт грош по—малко, отколкото се продава в леярната? Да не би да складираш желязо у дома си, господин Ричард Сайфър?

— Искате ли да ме изслушате или не?

Устата на другия се изкриви в кисела гримаса.

— Давай.

— Шефът на леярната беше бесен, понеже не му беше разрешено да транспортира цялата ви поръчка. Той има повече материал, отколкото може да продаде, понеже не може да го транспортира, а транспортните компании са в несъстоятелност и никакви ги няма. Та

този човек ми каза, че е готов да ми продаде стоката на по—ниска цена.

— И защо?

— Защото му трябват пари. Показа ми студените си пещи. Дължи заплати и има нужда от въглища и руда, и живак — освен всичко друго, но няма достатъчно пари, за да си купи каквото му трябва. Единственото нещо, от което има в изобилие, е желязо. И бизнесът му се разпада, понеже не може да пласира продукцията си. Попитах го на каква цена ще ми продаде желязото, ако не трябва да търси транспорт — тоест ако си го изнеса сам. Каза ми, че ако отида по тъмно, ще ми продаде петдесет пръта за грош и двеста. Ако искаш да купиш стоката от мен за грош и петстотин, до сутринта ще имаш още петдесет пръта — нали за тогава каза, че ще ти трябват.

Мъжът бе зяпнал така, сякаш Ричард се бе превърнал в прът желязо, който внезапно е оживял и е започнал да говори.

— След като знаеш, че бих платил и грош седемстотин и петдесет, защо ми предлагаш по—ниска цена?

— Понеже — обясни Ричард, — искам да ви го продам за по—малко, отколкото щеше да ви струва чрез транспортна компания, за да го купите от мен. И защото искам да ми заемете сумата предварително, за да мога да купя стоката и да ви я докарам. Леярната ще ми продаде прътите само срещу пари в брой на място.

— И какво ще ти пречи да изчезнеш с парите ми?

— Моята дума.

Мъжът избухна в смях.

— Думата ти? Та аз не те познавам.

— Вече ви казах, името ми е Ричард Сайфър. Айшак се страхува до смърт от вас и се довери на мен, за да ви доставя стоката, та да не отидете там да му извиете врата.

Господин Касела се усмихна пак.

— Нямам намерение да извивам врата на Айшак. Момчето ми харесва. Заловил се е с труден бизнес. Само да не му кажеш! Искам да продължава да ми има уважението.

Ричард сви рамене.

— Щом така искате, няма да му кажа, че можете и да се усмихвате. Доколкото разбирам обаче, вашият бизнес май е по—

труден от неговия. Вие доставяте стока на Ордена и сте принуден да се съобразявате с техните условия.

Онзи пак се усмихна.

— Е, Ричард Сайфър, кога ще си тук на сутринта с каруцата си?

— Нямам каруца, но ако сте съгласен, ще ви оставя петдесетте пръта ей тук — Ричард посочи едно място пред двойната врата, където бе паркирал Йори. — На заранта ще ги намерите на купчина.

Господин Касела смръщи чело.

— Щом нямаш каруца, как ще ги пренесеш? На гръб ли?

— Точно така.

— Ти да не си се побъркал?

— Нямам каруца, а искам да спечеля пари. Не е чак толкова далеч. Мисля, че мога да нося по пет пръта наведнъж. Което прави десет курса. До изгрев слънце ще съм свършил. Свикнал съм да ходя пеш.

— А сега ми кажи всичко — защо го правиш. Този път искам да чуя истината.

— Жена ми не се храни достатъчно. От профсъюза ми вземат почти цялата заплата, понеже съм бил здрав и съм можел да работя. Дават я на онези, които не могат. И понеже аз мога, се превърнах в роб на тези, които не могат или които не искат. Техните методи насърчават хората да си намират извинения за това, че друг се грижи за тях. Определено отказвам да бъда нечий роб. Реших, че мога да ви предложа начин да си вършите работата, при това на по—добра цена. И двамата печелим. Услуга за услуга.

— Ако нещата потръгнат, какво ще направиш с парите — ще поживееш известно време, без да работиш, ще ги изпиеш — какво?

— Парите ми трябва, за да си купя каруца и екипаж коне.

Онзи го изгледа още по—смръщено.

— И за какво ти е каруцата?

— За да мога да ви доставям цялото необходимо количество желязо, което ще купувате от мен, понеже ще ви го продавам по—евтино и в срок.

— Какво, ти да не искаш да те погребат в небето?

Ричард се усмихна.

— Не, просто си мисля, че императорът иска дворецът му да бъде построен. Доколкото чувам, тук работят доста от робите му — от

пленниците, заловени по време на война. Но работната ръка пак не стига. Трябват им хора като вас и като леяря. Ако хората от Ордена искат да напредват в срок и да не се налага да обясняват на императора защо нещата не вървят, ще трябва да потърсят начин. Аз им предлагам възможност за справяне със ситуацията. Предполагам, че ще се наложи да дам някой и друг подкуп, за да си намерят друга работа, докато отивам да зареждам, но вече съм си калкулирал цената. Ще работя за себе си, не като регистрирана търговска компания, така че те ще са по —склонни да приемат предложението ми, без да нарушават установените разпоредби. Що се отнася до вас, ще се снабдявате с желязо на по—добра цена, при това навреме. Сега не можете да получите онова, което ви е нужно, дори да платите повече. Ако нещата потръгнат, вие самият ще печелите повече — и за двама ни ще има полза.

Ковачът го изгледа за момент, опитвайки се да открие несъвършенства в плана му.

— Ти или си най—тъпото копеле, което някога съм срещал, или ... направо не знам как да го нарека. Но Брат Нарев ми диша във врата, което не е особено приятно. Никак не е приятно даже. Сигурно не би трябвало да ти го казвам, но нали знаеш как Айшак се поти пред мен? Е, аз се потя десет пъти повече, когато Брат Нарев дойде да ме пита защо инструментите не са готови. Братята не ги интересуват моите проблеми — те просто искат каквото са поръчали.

— Разбирам, господин Касела.

Онзи се изсмя.

— Добре, Ричард Сайфър, грош и половина за петдесет пръта, доставени до изгрев слънце утре. Но сега ще ти платя само грош двеста и петдесет. Другите двеста и пет десет ще получиш утре, като видя прътите доставени.

— Дадено. Кой е тоя Брат Нарев?

— Брат Нарев ли? Той е първосвещеникът...

— Да не би да чувам някой да ми споменава името? — Гласът бе толкова дълбок, че инструментите по рафтовете завибрираха.

Ричард и ковачът се обърнаха и видяха към тях да приближава човек, появил се иззад ъгъла. Под тежката му роба тук—там се подаваше едрата фигура на кокалестото му тяло. Лицето му бе потънало в дълбоки бръчки. Тъмните му очи искряха изпод свъсени

вежди, стърчащи под тъмно кепе. Кепето бе надвесено ниско над челото му. Приличаше на сянка, плъзнала в света на живите.

Господин Касела се поклони. Ричард последва примера му.

— Обсъждахме проблема с доставката на достатъчно количество желязо, Брат Нарев.

— Къде са ми новите длета, ковачо?

— Имам още...

— Имам камък, който стои необработен, понеже няма инструменти. Имам работници, които стоят с вързани ръце. Ти спиращ работата ми.

Ковачът посочи Ричард.

— Това е Ричард Сайфър, Брат Нарев. Тъкмо ми казваше как е намерил начин да ми доставя нужното количество желязо, което...

Първосвещеникът вдигна ръка за тишина.

— Можеш ли да доставиш на ковача каквото му трябва? — грубо се обърна Брат Нарев към Ричард.

— Да.

— Тогава го направи.

Ричард сведе глава.

— Както заповядате, Брат Нарев.

Мрачната фигура се извърна към работилницата.

— Покажи ми, ковачо.

Онзи явно разбра какво се иска от него и тръгна, като направи знак на Ричард също да върви. Ричард разбра — нямаше да получи парите за желязото, докато Касела не се погрижи за важния посетител, потънал в тъмната работилница.

Ковачът щракна с пръсти и показа една лампа, която Ричард веднага взе. Запали съчка от тлеещия огън и я поднесе към фитила. Вдигна я високо зад двамата мъже, застанали в стаята с подредени на пода желяза.

Господин Касела вдигна дъската си на светлината. Брат Нарев погледна чертежа, после лабиринта от арматура на пода и започна да ги сравнява.

Ричард изведнъж осъзна какво е нещото на пода и по тила му полазиха ледени тръпки.

Брат Нарев посочи чертежа — точно там, където Ричард бе казал на ковача, че има грешка.

— Това е грешно — избоботи той.

Ковачът посочи с пръст дъската.

— Но трябва да се укрепи ето тук.

— Казах ти да добавиш скоби, а не да унищожиш цялата композиция. Горната част може да остане така, но долната трябва да се прикрепя... ето тук.

Брат Нарев показва точно там, където бе посочил и Ричард. Господин Касела се почеса по главата, хвърляйки бърз поглед на Ричард. Не бе достатъчно бърз, за да не се забележи намръщеното му изражение.

— Ще стане — увери го ковачът. — Няма да е лесно, но ще стане.

— Не ме интересува дали е лесно или не — заплашително каза Брат Нарев. — Тук не искам да има нещо.

— Добре, сър.

— Трябва да е гладко, за да не си личи къде е снаждено, когато бъде положено златното покритие. Но първо ми направи инструментите.

— Добре, Брат Нарев.

Първосвещеникът изгледа Ричард с вледеняващ поглед.

— Нещо в теб ми се струва... Познавам ли те отнякъде?

— Не, Брат Нарев. Никога преди не съм ви виждал. Бих ви запомнил. Имам предвид, срещата с човек като вас. Бих запомнил такова нещо.

Брат Нарев го стрелна с поглед.

— Да, сигурно. Ще доставиш ли стоката на ковача.

— Вече обещах.

Брат Нарев изсумтя:

— Нима.

Докато високата сянка на мъжа пред него го изучаваше внимателно, Ричард несъзнателно посегна към ножницата си, за да се увери, че мечът е на мястото си. Не беше там.

Брат Нарев тъкмо се канеше да каже още нещо, когато в работилницата влязоха двама мъже. Бяха облечени като Брат Нарев, но без кепетата. Вместо това на главите им бяха спуснати качулки.

— Брат Нарев — подвикна единият.

— Какво има, Нийл?

— Книгата, която поръчахте, пристигна.

Брат Нарев кимна на младия си ученик, после изгледа мрачно господин Касела и Ричард.

— Залавяйте се за работа — каза им той.

Ричард и ковачът се поклониха и останаха така, докато първосвещеникът излезе от работилницата. Сякаш небето току—що се бе прояснило.

— Хайде — рече Касела. — Ела да ти дам златото.

Ричард го последва в една малка стаичка, където ковачът извади тежко ковчеже, завързано с масивна верига към огромен кол в пода под плота, служещ му за бюро. Отключи го и подаде на Ричард златен грош.

— Виктор.

Ричард погледна парата и смръщи чело.

— Моля?

— Виктор. Нали ме пита дали Касела е цялото ми име. —
Добави малко сребро, за да допълни сумата. — Виктор Касела.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Преди да напусне склада на Айшак и да се заеме с работата за Виктор, Ричард отскочи до стаята си. Не толкова за да вечеря, колкото за да се обади на Ничи, че трябва да се върне на работа. Тя му бе дала ясно да се разбере, че трябва да се отнася с нея като със съпруга и че не бива да я оставя неинформирана и да изчезва внезапно. Трябваше да остане в границите на Алтур'Ранг и да работи като всички други.

Камил и един от приятелите му го чакаха. И двамата бяха с ризи.

Ричард застана на долната площадка и ги огледа.

— Съжалявам, Камил, трябва да се връщам на работа...

— В такъв случай си по—голям тъпанар, отколкото си мислех — щом работиш и през нощта. Откажи се. Няма никакъв смисъл да се опитваш да взимаш нещо от живота. Трябва просто да седнеш и да чакаш да видиш какво той сам ще ти предложи. Знаех, че ще си намериш извинение да се отметнеш от обещанието си. За малко да ме накараш да помисля, че си по—различен от...

— Исках да кажа, че трябва да се връщам на работа, затова трябва да свършим със стълбите веднага.

Камил млъкна и направи гримаса — това бе неговият начин да изрази неодобрението си към някой по—голям и по—глупав от него.

— Това е Наби. Той също иска да наблюдава глупавото ти начинание.

Ричард кимна, без да показва с нищо раздражението си от арогантното държание на Камил.

— Радвам се да се запознаем, Наби.

Третият младеж гледаше с гневен поглед от сенките в дъното на коридора. Той бе най—едрият от тримата. Не носеше риза.

За да раздели стъпалата, Ричард използва ножа си и ръждив метален прът, който му намери Камил. Не беше трудно — и бездруго стъпалата скоро щяха сами да паднат. Под погледите на двамата младежи Ричард почисти дупките в гредите, където бяха стояли нитовете. Понеже вече се бяха разширили, се наложи да ги издълбае повече. Докато работеше, показваше на момчетата как се прави и им

обясняваше как ще закрепят новите нитове в новоиздълбаните дупки. Погледа отстрани как двете момчета повтарят показаното им. Те с удоволствие се впуснаха да му демонстрират колко са добри с ножовете си. Той от своя страна бе доволен, че благодарение на помощта им свършиха по—бързо.

След като сглобиха всичко, Камил и Наби се втурнаха да тичат нагоре—надолу, очевидно изумени, че стълбите са станали толкова здрави и стабилни, и доволни, че имат принос в това.

— И двамата се справихте чудесно — похвали ги Ричард, понеже наистина бе така.

Те не направиха никакви остроумни забележки. Само се усмихнаха.

Вечерята на Ричард се състоеше от водниста просена каша, изядена на светлината на фитил, плуващ в гранясало олио. Миризмата на „свещта“ не бе особено приятна за преглъщане на вечерята, която и бездруго беше повече вода, отколкото просо. Ничи каза, че вече е вечеряла и не пожела да хапне. Постави пред него цялата каша.

Ричард не си направи труда да ѝ обяснява в какво ще се състои работата му през нощта. И без това единственото, което я интересуваше, бе той да работи. Какво — все ѝ беше тая. Тя се грижеше за домакинството им и очакваше от него да носи парите.

Явно бе доволна да види, че Ричард започва да се научава да живее като обикновените хора, които трябваше да полагат неистови усилия, за да свържат двата края. Обещанието, че ще изкара пари, с които ще могат да си купят повече храна, предизвика радостно пламъче в очите ѝ, но устните ѝ не казаха нищо. Ричард забеляза, че черният лъскав плат, изпълнен някога от пищна гръд, виси отпуснат. Лактите и ръцете ѝ бяха останали само кожа и кости.

Докато той загребваше от кашата, Ничи небрежно подхвърли, че хазяинът, бащата на Камил, е минал на посещение.

Ричард вдигна глава от лицата.

— И какво каза?

— Каза, че щом имаш работа, районният комитет по настаняването е решил да ти вдигне наема, за да помогнеш на хората, които не могат да работят. Нали разбираш, Ричард, че животът в светлината на Ордена ни учи да се грижим за ближния, за да можем всички да работим за благото на всички?

Почти цялата заплата на Ричард биваше поглъщана от районния комитет по настаняването или някой друг комитет — и всичко все за едно и също: за подобряването на живота на народа на Ордена. Ричард и Ничи почти нямаха какво да ядат. Дрехите му ставаха все по—широки, но не толкова, колкото нейните рокли.

Тя като че ли изглеждаше доволна, че са им вдигнали наема. Добре поне, че хранителните продукти бяха не много скъпи — когато ги имаше. Хората говореха, че единствено благодарение на милостта на Създателя и мъдростта на Ордена могат да си позволят изобщо някаква храна. В склада на Айшак Ричард бе чувал да се говори, че на определена цена човек би могъл да си достави по—разнообразна храна. Но той не можеше да си позволи тази цена.

По пътя към града и обратно с Йори бе забелязал в далечината доста големички къщи. По улиците му се бяха мярнали добре облечени хора. Понякога ги виждаше в карети. Тези хора не си цапаха ръцете с труд и не си разваляха морала с бизнес. Те бяха хора с принципи. Това бяха висшите служители на Ордена, които се грижеха за това тези като Ричард да жертват всичко за каузата на Ордена.

— Саможертвата е моралното задължение на всички хора — изрече Ничи като предизвикателство към стиснатите му зъби.

Ричард не успя да се сдържи:

— Саможертвата е безсмисленото и безотговорно убийство на робите.

Ничи зяпна. Сякаш Ричард току—що ѝ бе казал, че майчината кърма е отрова за новороденото.

— Ричард, надявам се това да е най—ужасното нещо, което съм те чула да произнесяш.

— Жестоко е да кажа, че няма да се пожертвам с готовност за оня непрокопсаник Гади? Или за някой друг като него, когото не познавам? Жестоко е да не жертвам доброволно онова, което е мое, за някой алчен нещастник, който копнее да заграбва и плячкосва онова, което не е за работил с труд, дори с цената на кръвта на бедните хора, които са го заработили?

Единствената разумна саможертва може да бъде извършена за нещо, на което държиш. За живота, на който държиш. За свободата ти и за свободата на онези, които обичаш. Като моята саможертва за живота на Калан. Да не мислиш за себе си означава да си роб,

принуден да се раздели с най—ценното си притежание — живота, и да го предаде на всеки срещнат наглец, протегнал ръце към него.

Да се самоубиеш, за да извършиш саможертва — това не е нищо друго освен задължение, наложено от господари върху роби. Когато до гърлото ми е опрян нож, аз съм ограбен до шушка от онова, което съм спечелил със собствените си ръце, и то едва ли е за мое добро. То е за доброто на онзи с ножа и на онези, които си позволяват да казват кое е добро за всички — тези, които го насърчават с надеждата, че господарят им ще пропусне някоя капчица от плячката, която ще остане за тях.

Животът е нещо ценно. Ето защо саможертвата в името на свободата е разумна: тя е посветена на самия живот и на способността да живееш. Животът без свобода е бавната, сигурна смърт на саможертвата за „доброто“ на човечеството — а това човечество винаги означава някой друг. Човечеството е просто сбор от индивиди. Защо животът на някой друг да е по—ценен, по—важен, по—стойностен от твоя? Сляпата саможертва е лудост.

Тя гледаше с широко отворени очи — не към него, а към пламъчето на мизерната, саморъчно стъкмена лампа.

— Не го мислиш сериозно, нали, Ричард. Просто си уморен и ядосан, че трябва да работиш и през нощта, за да свържем двата края. Сигурна съм, че разбираш, че хората, на които ти помагаш, са тук, за да помагат на обществото, включително на теб, ако си изпаднал в отчаяна нужда.

Ричард не си направи труда да спори с нея, само каза:

— Съжалявам те, Ничи. Ти не знаеш цената дори на собствения си живот. За теб саможертвата не означава нищо.

— Не е вярно, Ричард — прошепна тя. — Аз направих жертва за теб... Запазих цялата каша за теб, за да имаш сила.

— Сила да стоя на краката си, докато унищожавам живота си ли? Защо пожертва вечерята си, Ничи?

— Понеже така трябваше — за доброто на другите.

Той кимна и я погледна в мрака.

— Ти обричаш живота си на глад за другите — за когото и да е друг. — Той посочи през рамо. — Ами оня плужек Гади? Готова ли си да гладуваш до смърт, за да може той да яде? Можеше да означава

нещо, Ничи, ако жертвата бе в името на човек, когото уважаваш, но не е. Това е жертва в името на някакъв безумен идеал на Ордена.

Когато тя не отвърна, той бутна остатъка от кашата към нея.

— Не ти искам безсмислената саможертва.

Тя се загледа в лицата с просо.

Ричард наистина изпита съжаление към нея за онова, което тя не можеше да разбере. Помисли си какво ли ще стане с Калан, ако Ничи се разболе от постоянния глад и недохранване.

— Яж, Ничи — каза той тихо.

Накрая тя взе лъжицата и започна да се храни. Когато довърши кашата, го погледна с онези огромни сини очи. Тя плъзна празната паница към средата на масата.

— Благодаря ти, Ричард, за вечерята.

— Защо благодариш на мен? Та аз съм един безличен роб, от когото се очаква да се жертва за който и да е нещастник, изложил нуждите си пред мен.

Той се запъти към вратата. Вече стиснал дръжката, се обърна.

— Трябва да вървя, иначе ще си изгубя работата.

Очите ѝ бяха плунали в сълзи. Тя кимна.

Ричард направи първия курс от леярната през тъмните улици към ковачницата на Виктор, натоварен с пет пръта. От прозорците край пътя надничаха изумени хора. Примигваха и не можеха да разберат какво става. Той работеше не за друго, а за собственото си облагодетелстване.

Свит под тежестта, продължаваше да си повтаря, че като мъкне по пет пръта наведнъж, ще направи само десет курса, а колкото по—малко курсове, толкова по—добре. Втория път пак взе пет, третия също. Когато се върна в леярната за четвърти път, реши, че ще трябва да направи допълнителен курс, за да отдъхне малко и няколко пъти да носи по четири пръта. Вече започваше да губи бройката на отиванията и връщанията в черната нощ. Предпоследния път едва вдигна два пръта. Оставаха три за последния. Опита се да ги вземе наведнъж, разменяйки повечето усилия за по—късо разстояние.

Довлече последните три пръта до дома на Виктор точно преди зазоряване. Раменете му бяха наранени и подути. Трябваше да се върне обратно до склада на Айшак, така че не можеше да чака Виктор да му доплати останалата част от сумата.

Работният ден бе почивка от нощта на изтощително влачене на железни пръти. Йори не говореше, ако някой не го заговори, така че Ричард полегна в каруцата върху въглищата и си открадна няколко минути сън. Изпита огромно облекчение, че е спазил обещанието си.

Когато се върна в къщи след безкрайния работен ден, Камил и Наби го чакаха на стълбищната площадка. И двамата бяха с ризи.

— Чакахме те, за да довършим работата — рече Камил.

Ричард едва се държеше на крака.

— Каква работа?

— Стълбите.

— Нали снощи ги оправихме.

— Да, ама само предните. Нали каза, че искаш да оправиш стълбите. Предните са само една част, от всички в къщата. Задните са два пъти по—дълги и доста по—окаяни. Нали не искаш жена ти и другите жени в сградата да паднат и да си счупят врата, като отиват навън към огнището или до тоалетната, нали?

Така го изпробваха. Ричард бе наясно, че ако изпусне тази възможност, втора може и да няма. Толкова бе уморен, че си мислеше, че всеки момент ще се строполи.

Ничи пъкна глава в рамката на вратата.

— Стори ми се, че ти чух гласа. Заповядай на вечеря. Направила съм супа.

— Имаме ли чай?

Ничи погледна косо двамата младежи в ризи.

— Ще направя. Хайде, докато си изядеш супата, ще е готов.

— Моля те, донеси ми я отзад — отвърна той. — Обещах на момчетата да оправим стълбите.

— Сега ли?

— Остават още час—два светло. Ще хапвам, докато работя.

Камил и Наби му задаваха повече въпроси от предишната вечер. Третият младеж, Гади, минаваше от време на време и хвърляше по един поглед на тримата. Когато Ничи донесе на Ричард супата и чая, Гади демонстративно я изгледа.

Когато най—сетне свърши, Ричард се прибра в стаята, която Айшак бе използвал някога за приемна и която сега бе дом на него и Ничи. Свали си ризата и наплиска лицето си с вода от легена. Главата му пулсираше.

— Измий си косата — каза му тя. — Мръсен си. Да не вземеш да ни докараш някои въшки.

Нямаше сили да спори с нея за въшките и предпочете да потопи главата си във водата и да се насапуниса с грубия сапун. Беше по—лесно, отколкото да започне да я убеждава. Знаеше, че тя мрази въшките.

Сигурно трябваше да е благодарен, че поне е чистофайница. Грижеше се за стаята, поддържаше в приличен вид леглото и дрехите им независимо от факта, че трябваше да носи вода чак от кладенеца на улицата. Никога не се опълчваше срещу работа, присъща на обикновените хора. Понякога му се струваше, че толкова се е отдала на тази си роля, че дори забравя, че е Сестра на мрака и че Ричард е неин пленник. Отново потопи главата си във водата, за да изплакне сапуна.

Докато от брадичката му се стичаше струйка сапунена вода, попита:

— Кой е Брат Нарев?

Ничи, седнала на леглото с един негов панталон, който се нуждаеше от кърпене, спря работата си и вдигна глава. Иглата в ръката ѝ изведнъж се стори на Ричард абсолютно не на място, сякаш целият ѝ пародиен живот на домакиня внезапно се срива, изгубил смисъла си и за нея.

— Защо питаш?

— Вчера го видях в ковачницата.

— На мястото на строежа ли?

— Да. Трябваше да закарам желязо там.

Тя се надвеси над дрехата. Ричард видя на слабата светлина как направи още няколко бода върху кърпките на колената. Накрая спря и отпусна ръце.

— Брат Нарев е първосвещеникът на Ордена — древна секта, отдадена на изпълнение на повелите на Създателя на този свят. Той е сърцето и душата на Ордена, неговият морален водач, така да се каже. Той и неговите последователи сочат на хората пътя към всевечната Светлина на Създателя. Той е личен съветник на император Джаганг.

Ричард се сепна. Не очакваше Ничи да му даде толкова подробен отговор. Застана нащрек. Косъмчетата по врата му настръхнаха.

— Какъв съветник по—точно?

Тя бодна още веднъж с иглата и прокара дългия конец.

— Брат Нарев бе педагогът на Джаганг — неговият учител, съветник и ментор. Той запали огъня в сърцето му.

— Значи е магьосник? — Прозвуча повече като заключение, отколкото като въпрос. Тя вдигна глава от работата си. Ричард видя в очите ѝ колебание — дали да му каже или не. Или може би колко точно да му каже. Непоколебимият му поглед ѝ даде да разбере, че очаква от нея цялата истина.

— На уличен език би могъл да го определиш и така.

— Което означава?

— Обикновените хора, които нямат много добра представа за магията, биха го нарекли магьосник. Макар, строго погледнато, да не е точно такъв.

— Тогава какъв е? Строго погледнато.

— Ами всъщност е чародей.

Ричард само я погледна зяпнал. Винаги бе мислил, че магьосник и чародей са синоними. Като се позамисли, си даде сметка, че хората, разбиращи от магия, обикновено наричаха мъжете, родени с дарбата, магьосници. Никога не бе чувал към тях да бъде прилепвано определението чародей.

— Искаш да кажеш, че е като Сестрите, които са чародейки, само че в мъжки род.

Въпросът му я изненада.

— Предполагам може да се каже и така, макар да не е много коректно. Ако имаш нужда от нещо за сравнение, би трябвало да кажеш, че е по—скоро като магьосник, понеже и двете са в мъжки род. Сравнението с чародейка е неуместно.

Ричард избърса лицето си.

— Моля те, Ничи, цяла нощ не съм мигнал, не съм подвил крак за секунда, едва се крепя. Не можеш ли да ми спестиш някои абстракции и сложни понятия? Не би ли ми казала с прости думи за какво става въпрос?

Тя сложи дрехата край себе си на леглото и го покани с ръка да седне. Ричард си облече ризата. Прозя се и седна със скръстени крака на сламеника.

— Брат Нарев е чародей — започна тя. — Съжалявам, но разликата не се обяснява особено лесно. Нещата са доста сложни. Ще се опитам да ти ги представя по възможно най—ясния начин, но

трябва да разбереш, че не мога да ги смеля прекалено много, защото ще се отдалеча много от истината.

Чародеите много приличат на магьосниците, но в същото време се и различават от тях — също както водата и олиото са течности например. И двете могат да се сипват, и в двете се разтварят неща, но те не се смесват едно с друго и нещата, които се разтварят в тях, са различни. Така и магията на магьосника и чародея не може да се смесва и не е насочена към едни и същи неща.

Каквото и да направи един чародей срещу магьосническа дарба, няма да е ефикасно. Обратното също е валидно. Макар и двамата да притежават дарбата, тя се проявява по различен начин — не може да се смесва. Магията на всеки от тях неутрализира тази на другия. Премахва я.

— Имаш предвид нещо като противоположността на Субстрактивната и Адитивната магия?

— Не. Макар че на повърхностно ниво това би бил добър начин на разбиране, подходът е изцяло погрешен. — Тя понечи да продължи работата си, но миг след това отпусна ръце в скута си, — Трудно е да се обясни разликата на човек като теб, който има съвсем бегла представа дори за собствената си дарба. Нямах база, над която да надграждаш онова, което ще ти кажа. Не съществуват думи, които хем да бъдат точни, хем да са разбираеми за теб. Това е нещо извън разума ти.

— Е... да не искаш да кажеш, че е като при вълка и пумата — и двата са хищници, но не са същества от един животински вид?

— Така е малко по—приемливо като обяснение.

— Колко често се срещат подобен род чародеи?

— Ами горе—долу колкото пътешествениците по сънищата... — погледна го тя многозначително — или като магьосниците—войни.

Макар той да не разбираше, а тя да не можеше да му обясни достатъчно добре, по някаква причина Ричард се почувства разтревожен от новината.

— И какво е онова, което го прави толкова различен?

Ничи въздъхна.

— Не съм специалист, така че не мога да бъда съвсем сигурна, но ми се струва, че чародеят прави в общи линии същото, каквото и един

магьосник, но го прави със специфичната си магия — и концентратът, и бирата опиват, но са различни напитки, направени от различни неща.

— Едното е по—силно.

— При чародеите и магьосниците не е точно така. Усещаш ли как в тези неща думите се оказват не особено адекватни? Силата на дарбата при един магьосник и един чародей зависи от индивида, който я притежава. Тя не се определя от фундаменталната природа на неговата магия.

Ричард се почеса по тила, замислен над думите ѝ. Като се има предвид фактът, че и двете правят магия, той не можеше да намери никакви разлики, които да му се струват чак толкова значими.

— Има ли нещо, което той може да прави и което е непостижимо за един магьосник? — Изчака отговора ѝ. Тя като че ли не мислеше толкова над въпроса му, колкото се чудеше дали изобщо да му отговори. — Ничи, когато ме залови, ми каза, че няма да криеш истината от мен. Твърдеше, че няма причина да ме лъжеш.

Тя се вгледа в очите му, но не издържа и отмести поглед, заглади кичур руса коса назад. Жестът ѝ най—неочаквано и болезнено му напомни за Калан.

— Вероятно. Струва ми се, че той е намерил начин да възстанови заклинанието, обгръщало някога Двореца на пророците. Над създаването на това заклинание са се трудили много магьосници, притежаващи и двете страни на дарбата. Струва ми се, че едно от нещата, по които чародеите се различават от магьосниците, е, че силата им не се разлага на съставните си части, както е при магьосниците. Което означава, че тъй като магията му работи по по—различен начин, той е успял да научи достатъчно за това как магьосниците — които по онова време са притежавали и двете страни на дарбата, както е при теб — са създали заклинанието около Двореца на пророците и е съумял да пресъздаде това заклинание по свой начин.

— Имаш предвид заклинанието, което забавя стареенето? Мислиш, че може да го направи?

— Да. Джаганг лично ми го каза. Познавам Брат Нарев още от малка. Още тогава прокламираше идеите на Ордена. Говореше за това колко искал да живее достатъчно дълго, за да види плодовете, които ще дадат усилията на Ордена за построяването на един свят на бъдещето. Когато ме отведоха в Двореца в Танимура, ми се струва, че

му подсказах начин за това как да осъществи желанието си за по—дълъг живот. Малко след мен той също дойде да живее в Двореца. Сестрите нямаха представа кой е и какъв е. За тях той бе просто един смирен работник. Тъй като неговата дарба е по—различна от нашата, никой не долови способностите му. Сега мисля, че той е отишъл там с ясната цел да разучи заклинанието, обвиващо Двореца на пророците, за да може да пресъздаде магията му за своя собствена облага.

— И защо просто не е превзел Двореца и не е използвал заклинанието му?

— Възможно е в началото да е мислел, че ще може да го направи. Всъщност император Джаганг се надяваше да живее там. Но не е изключено и още от самото начало да е изучавал заклинанието с цел не само да го пресъздаде, но и да го усъвършенства.

Ричард разтърка челото си, опитвайки се да успокои болката в главата си.

— Искаш да кажеш, че се надява да може да обгърне с подобно заклинание Вечния дом? Новия дворец на Джаганг? Да направи заклинание като около Двореца на пророците, само че по—съвършено, да забави стареенето дори още повече, за да удължи живота си и живота на малцината избрани?

— Да. Не забравяй, че възрастта е нещо относително. За човек, който е живял хиляда години, живот от сто би изглеждал твърде кратък. За онзи, който е живял няколко хиляди години, живот, който може да продължи близо милион години, ще изглежда подходящ. Подозирам, че Брат Нарев е намерил начин да забавя процесите на стареене дотолкова, че да направи живота си почти безсмъртен. Джаганг възнамеряваше да завземе Двореца на пророците. Вероятно са искали след като дворецът стане техен, да започнат да работят върху усъвършенстването на заклинанието.

— Но аз им развалих плановете.

Ничи кимна.

— Подобно на всички нас, които някога сме живели в Двореца на пророците, Брат Нарев започва да старее — с темпото, с което остаряват нормалните хора. Далеч от заклинанието той вижда, че животът му се е устремил с пълна сила към гроба. И сега се бори със зъби и нокти да запази онази искрица от младостта си, която все още му е останала. Да останеш относително млад за цяла вечност е едно.

Да живееш във вечността с остарялото си тяло — това е вече друго, далеч по—непривлекателно. Тъй като ти унищожи Двореца на пророците, където Брат Нарев щеше да има достатъчно време да работи над плановете си, той бе принуден да действа по—бързо, за да не изпусне шансовете си за успех.

Ричард се отпусна на сламеника. Вдигна опакото на ръката си към умореното си чело.

— Поръчал е на ковача да му изработи желязна форма—макет за заклинание. Човекът няма представа какво прави. Желязното скеле ще бъде покрито със злато. Предполагам, че не е изключено от този макет после да бъде излята истинската форма — от чисто злато. — Ричард присви очи замислено. — Ако е само макет, не е изключено Брат Нарев да възнамерява да направи няколко подобни форми и да ги обедини.

Ничи вдигна поглед и се намръщи.

— Да, твърде е възможно.

— Изработването на подобно нещо би ли могло да навреди на ковача?

— Не. Подобна магия обикновено се прави за добро — тя е предвидена да забавя стареенето, за да удължи живота.

— А учениците на Брат Нарев?

— Те са млади магьосници от Двореца на пророците.

Ричард се изправи стреснат.

— Аз също бях в Двореца на пророците. Те ще ме познаят.

— Не. Вярно е, че те са се обучавали там, но напуснаха Двореца, за да последват Брат Нарев доста преди ти да се появиш. Дори да те видят, няма да знаят кой си.

— Но след като са магьосници, няма ли да разпознаят магията в мен?

На устните ѝ се изви презрителна усмивка.

— Никой от тях не е толкова надарен. В сравнение с теб те са жалки буболечки.

Това не успокои особено Ричард.

— А не би ли могъл Брат Нарев или някой от учениците му да разпознае теб?

Лицето ѝ стана сериозно.

— О, да, мен ще ме познаят.

— Този Брат Нарев май има доста силна дарба. Няма ли да усети, че аз също съм роден с дарбата? Доста странно ме гледаше. Попита ме дали не сме се виждали някъде. Сякаш усети нещо.

— Какво те наведе на мисълта, че притежава дарбата?

Ричард зачовърка стрък слама, подал се от матрака на леглото. Обмисляше отговора си.

— Нямахше нищо, което да ми го покаже категорично, но го заподозрях по редица дребни неща: начина, по който то се движеше; начина, по който гледаше хората; начина, по който говореше — всичко, свързано с него. Едва кога то разбрах, че Брат Нарев е магьосник, осъзнах какво прави ковачът — определих го като форма за заклинание.

— Той ще подходи към теб по същия начин. Ти можеш ли да разпознаваш родените с дарбата?

— Да. Научих се да откривам лишения от време поглед в очите им. По някакъв начин виждам дарбата в онези, в които тя е по—силна — като теб например. Понякога въздухът около теб направо пращи.

Тя го гледаше с удивление.

— Никога не съм чувала подобно нещо. Сигурно е свързано с факта, че притежаваш и двете страни на магията.

— Ти също притежаваш и двете страни на магията. Не го ли усещаш?

— Не, но Субтрактивната магия у мен е придобита по друг начин.

Тя бе отдала душата си на Пазителя на отвъдния свят.

— Не долавяш подобно нещо у Брат Нарев, така ли?

Щом Ричард поклати глава, тя продължи:

— Така е, защото, както вече ти обясних, притежаваш други аспекти на дарбата. Като се изключи способността ти за преценка, не разполагаш с други рецептори, с които да разпознаеш дарбата в него. А той от своя страна не може да разпознае теб. Магията у единия от вас не може да усети тази у другия. Единствено чрез разума си ти си успял да усетиш неговата дарба.

Ричард си даде сметка, без да го изрича на глас, че Ничи току—що му каза, че ако не желае Брат Нарев да разбере, че притежава дарбата, трябва да внимава с този човек.

Понякога му се струваше, че разбира каква игра играе тя.

Друг път, като сега, си мислеше, че целта на действията и поведението ѝ напълно му убягва. Имаше моменти, когато му се струваше, че тя едва ли не разкрива пред него мислите и убежденията си — не защото им вярва, а защото се надява отчаяно той да я открие в един самотен и изоставен свят и да я спаси. Въздъхна вътрешно. Вече ѝ бе казал защо смята убежденията ѝ за погрешни. Но вместо да я убеди в правотата си, само я бе раздразнил. И я бе настървил още повече.

Както бе уморен, лежеше по гръб с присвити очи и я гледаше, осветена от мъждукащия пламък, надвесена съсредоточено над кръпката. Пред него стоеше една от най—могъщите жени, раждали се на земята, а изглеждаше доволна да зашие кръпката на панталона му.

Тя внезапно се убоде с иглата. Разтърси длан и сви очи от болка. Ричард внезапно си спомни за връзката ѝ с Калан. Неговата любима сигурно също бе трепнала от болката.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Виктор му подаде тънко бяло резенче и Ричард го взе.

— Какво е?

— Опитай — насърчи го ковачът. — Яж. Кажи ми какво мислиш. От родината ми е. Ето, чудесно върви с червен лук.

— Виктор, това е най—вкусното нещо, което съм ял през живота си. Какво е?

— Лардо.

Седяха на прага пред двойната врата към стаята с мраморния монолит и гледаха издигащите се пред очите им стени на Вечния дом. Хората долу бяха съвсем малко. Скоро обаче щяха да се изсипят ордите работници и всичко щеше да закипи от трескав труд. Строежът вървеше без прекъсване — всеки ден, в зной и студ. Наближаваше пролетта, времето бе хубаво почти всеки ден, от време на време капваше по някоя капка дъжд следобед, но не бе страшно — само колкото за освежаване.

Ако не бе постоянната болка в душата му от раздялата с Калан, притесненията му около войната дълбоко на север, омразното му положение на пленник, робския труд за двореца, унижението, изчезването на хора и изтръгнатите с мъчения признания и мизерията в Алтур'Ранг, пролетта сигурно щеше да му се стори чудна.

Ден след ден тревогата му, че Калан скоро ще напусне сигурността на планинския им дом, нарастваше. Ужасяваше се при мисълта, че любимата му може да се окаже във вихъра на една война, която се очакваше да връхлети света като лавина.

Подъвка малко от мекия на вкус червен лук, после пак отхапа малко парченце лардо. Простена от удоволствие.

— Виктор, никога не съм вкусувал подобно нещо. Какво е това лардо?

Ковачът му подаде още едно тънко резенче. Ричард не отказа. След дългата нощ тежък труд това парченце лукс му се стори божествено.

Виктор посочи с ножа малката консерва с млечнобяла субстанция.

— Лардото се прави от сланината на глиганско шкембе.

— И тази консерва е от родината ти?

— Не, не — правя си го сам. Аз идвам от едно място, което се намира много по на юг от тук — чак край морето. Сега, когато съм тук, го приготвям на място. Слагам сланината в мраморни контейнери, които сам дялам. — Докато говореше, Виктор жестикулираше енергично. — Сланината се затваря в тях заедно с морска сол и розмарин и някои други подправки. От време на време саламурата се претака. За да стане в този си вид, престоява в камъка една година.

— Една година!

Виктор кимна.

— Това, дете го ядем сега, съм го правил миналата пролет. Баща ми ме научи да правя лардо. Това е нещо, което приготвят само мъжете. Баща ми работеше на кариерите. Лардото осигурява на каменоделците силата, която им е необходима, за да издържат дългите часове тежък труд на кариерата — да откъсваш каменните блокове, да въртиш секача. За ковачите това също е незаменима храна — как иначе ще вдигам чука по цял ден?

— Значи там, където си живял, е имало кариери?

Виктор посочи с голямата си ръка каменния блок зад себе си.

— Това е каватурски мрамор. Добива се в моята родина. — Той посочи някои от купчините долу под тях. — Онова там, и там, също е каватурски мрамор.

— Значи така се казва родината ти — Каватура?

Виктор кимна, широко ухилен.

— Родината на най—прекрасните мрамори. Нашият град е кръстен на мраморните кариери. Целият ми род са майстори на камъка. А аз? Аз станах ковач и правя инструменти за хората, които обработват камък.

— Ковачите също са скулптори.

Онзи се изсмя.

— А ти, ти откъде си?

— Аз ли? Отдалеч. По нашите земи няма мрамор. Само гранит. — Ричард смени темата, за да не се налага да измисля лъжи. Освен

това започваше да съмва. — Е, Виктор, за кога ти трябва нова доставка от онази специална стомана?

— За утре. Ще успееш ли?

Стоманата, от която имаше нужда Виктор, можеше да се намери в една по—отдалечена леярна, до въглищарниците. За да се направи тази висококачествена стомана, бяха необходими много въглища. И руда, която се добиваше от близката планина. Разстоянието дотам и обратно щеше да отнеме на Ричард почти цялата нощ.

— Разбира се. Днес смятам да се разболея, за да мога да поспя.

През последните няколко месеца Ричард често „боледуваше“. Това бе в унисон с поведението на повечето от работниците: работиш малко, малко боледуваш, после казваш на профсъюзите, че имаш проблеми. Някои се придържаха към този график редовно — макар да не беше нужно да дават каквито и да е обяснения, понеже от профсъюзите никога не разпитваха.

Единственото нещо, което гледаше да не пропуска, бяха сбирките, на които се изчитаха имената на недобросъвестните работници. Онези, чието име биваше съобщавано, обикновено свършваха в тъмницата и им биваше давана възможност да признаят греховете си. Споменат ли ти името два пъти, все едно си подписваш смъртната присъда.

— Снощи дойде един от учениците на Брат Нарев, Нийл. Направи нови поръчки. — Гласът на Виктор изведнъж стана напрегнат. — Това, което ми донесе току—що, ще ми стигне за през деня, но онази стомана ми трябва спешно.

— Ще я имаш.

— Сигурен ли си?

— Някога да съм те разочаровал, Виктор?

Суровото лице на ковача се разтопи в приятелска усмивка. Подаде на Ричард още едно резенче лардо.

— Не, Ричард, не си. Нито веднъж. Вече се бях отказал от надеждата някога да срещна човек, който си държи на думата.

— Е, вече трябва да тръгвам — конете ми имат нужда от малко грижи. Беше тежка нощ, а искам да си починат за следващата. Колко стомана ти трябва?

— Двеста. Половината обли, половината четвъртити.

Ричард простена болезнено:

— Заради теб или ще заякна, или ще издъхна.

Виктор му се усмихна.

— Сега ли да ти платя?

— Не, ще се оправим, като получиш доставката.

На Ричард вече не му трябваха пари в аванс. Вече си бе набавил здрава каруца и силен екипаж от коне. Плащаше на Айшак да се грижи за тях заедно с конете от транспортната компания, спяха в конюшните на компанията. Айшак помогна на Ричард да се справи с купчината формалности около начинанието му. Той познаваше господата, които живееха в хубавите къщи. Те не биха могли да си позволят такива къщи, ако разчитаха единствено на заплатите си от Ордена.

— Внимавай с Нийл — предупреди го Ричард.

— Защо, какво има?

— Поради някаква причина той си е втълпил, че имам нужда някой да ми влива акъл. Той наистина мисли, че Ордена е спасителят на човешкия род. И поставя благоденствието на Ордена над благоденствието на човешкия род.

Виктор въздъхна и стана. Завърза на кръста си кожената престилка.

— И на мен не ми харесва особено.

Двамата влязоха в сградата в мига, в който слънцето започваше да осветява мраморния блок вътре. Ричард постави ръка на студения камък, както правеше винаги, когато минаваше оттук. Камъкът му се струваше почти жив. Или поне щеше да се превърне в нещо живо.

— Виктор, веднъж те попитах какво е това. Сега вече можеш ли да ми кажеш?

Ковачът се спря до него и се загледа в огромния колос пред себе си. Посегна и го докосна лекичко, като остави пръстите му да се плъзнат по повърхността, да го погалят.

— Това е моята статуя.

— Каква статуя?

— Тази, която един ден бих искал да извая. Както ти казах, мъжете в моя род по традиция работят с камъка. Откакто се помня, винаги съм искал да правя това. Искан да стана велик скулптор. Да създавам прелестни творения. Вместо това ме пратиха да чиракувам при майстора ковач в кариерата. Семейството ми трябваше да се храни. Баща ми и ковачът бяха приятели. Баща ми помоли ковача да ме вземе

на работа ... Не искаше да загуби още един син в кариерата. Животът там е труден и опасен.

— Правил ли си и други неща? Имам предвид от дърво или нещо друго.

Виктор, все още без да откъсва поглед от камъка, поклати глава.

— Единственият материал, с който винаги съм искал да работя, е камъкът. Купих този блок със спестяванията си. Вече е мой. Малцина са онези, които биха могли да се похвалят, че притежават част от планината. Толкова чиста и прелестна част като тази.

Ричард го разбираше.

— Е, Виктор, какво ще излезе от това?

Мъжът примигна, сякаш се опитваше да проникне под повърхността на твърдия материал.

— Не знам. Казват, че камъкът сам ти говори и ти подсказва в какво трябва да го превърнеш.

— Ти вярваш ли на тези приказки?

Мъжът се засмя гърлено.

— Ами ... не съвсем. Но работата е там, че това парче тук е наистина прелестно. Няма по—подходящ мрамор за статуи от каватурския, а малко са блоковете с толкова чиста и изящна структура като този. Не бих могъл да понеса да бъде превърнат в нещо грозно и отвратително, каквито са повечето скулптури в днешно време. Някога от красотата като тази биваше извайвана само друга красота.

— Вече не е така — прошепна мъжът с горчивина в гласа. — Днес човекът се представя като грозно и долно същество, като нещо срамно.

Ричард бе доставял в бъдещия дворец някои от инструментите, направени от Виктор, и бе имал възможност да види по—отблизо как върви работата. Външната каменна стена трябваше да бъде покрита с величествени сцени, предадени в главозамайващи размери. Стените около двореца щяха да са дълги много километри. Изображенията, поръчани за Вечния дом, нямаше да се различават от онези, които Ричард вече бе виждал навсякъде в Стария свят, но нямаше да имат равни на себе си по количество. Целият дворец щеше да се превърне в един епичен символ на Ордена и гледището му за природата на живота и на възмездието в живота след смъртта в отвъдния свят.

Фигурите бяха с крайници като безполезни кокили. Релефните им образи бяха свързани завинаги с камъка, от който бяха изникнали. Позите, в които бяха изобразени, представяха човека като жалко, плоско, грозно създание.

Елементите на омразната анатомия на човека, мускулите му, плътта му се сливаха в безжизнени крайници с уродливи пропорции, сякаш в тези фигури нямаше нищо човешко. Лицата им бяха или безчувствени, ако статуята трябваше да изразява добродетелност, или изпълнени с ужас, агония и страдание, ако трябваше да покаже природата на творците на злото. Добродетелните мъже и жени, сведени под тежестта на труда, винаги изглеждаха някак не на място в този свят, потънали в унес, отритнати.

Най—често не можеше да се различи мъжът от жената; телата им, този непрестанен извор на срам, биваха скрити под огромни одежди като тези, които носеха свещениците на Ордена. Единствено грешните се показваха голи, за да могат всички да видят уродливите им тела.

Всичките тези картини разкриваха човека като безпомощен, обречен — поради глупостта и тъпотата си — да изстрада всеки миг от съществуването си.

Повечето от скулпторите, както подозираше Ричард, се страхуваха да не бъдат разпитвани и дори измъчвани и затова се придържаха към становището, че човекът трябва да се показва примирен със злата си природа, като единственият начин да спечели покой е смъртта. Скулптурите би трябвало да убеждават масите, че това е единствената цел, за която си струва да живее човек. Ричард познаваше някои майстори, които наистина вярваха в онова, което сътворяваха ръцете им. И винаги си подбираше внимателно думите в тяхно присъствие.

— О, Ричард, иска ми се да можеше да виждаш само хубави статуи вместо днешните ужасни изроди.

— Виждал съм прелестни произведения на човешкия дух — увери го Ричард.

— Нима? Толкова се радвам. Хората трябва да гледат такива неща, а не като онези и като онези ... — Виктор плъзна ръка и посочи различни места пред тях.

— Значи един ден ще създадеш подобна красота?

— Не знам, Ричард — призна си най—сетне ковачът. — Ордент конфискува всичко. Според тях отделният човек сам по себе си е едно нищо, важен е само като част от цялото, като средство за правене на добро за другите. Те отнемат искрата, пораждаща изкуството, кръвта на душата ти и я превръщат в отрова, в смърт. — Виктор се усмихна тъжно. — Засега мога само да се дивя на красивата статуя вътре в самия камък.

— Разбирам те, Виктор — наистина те разбирам. Аз се чувствам по същия начин.

— В такъв случай и двамата можем да се наслаждаваме на красивата статуя вътре в камъка. — Ковачът от лепи ръката си от камъка. Пръстите му се плъзнаха на долу и посочиха основата: — Виждаш ли ето тук? Тази цепнатина. Чак до долу. Затова можах да си позволя този мраморен блок — понеже има дефект. Ако не се пипа внимателно, цялата статуя може да се разцепи. Така и не мога да измисля начин как хем да се възползвам от красотата на конкретния камък, хем да избегна цепнатината.

— Може би някой ден ще го разбереш, ще знаеш как трябва да издълбаеш камъка, да създадеш нещо наистина достойно и благородно.

— Благородно. Нима това не е най—върховната форма на красотата! — Той поклати глава. — Но не, никога няма да имам възможност да създам такава статуя. Не и преди да е избухнал бунтът.

— Бунт ли?

Предпазливият поглед на Виктор обходи хълма, спускащ се току от вратата на къщата му.

— Да, бунтът. Той ще дойде. Ордент не може да издържи — злото не може да издържи, поне не вечно. В моята родина, когато бях млад, красотата не бе непозната. Свободата също. Хората бяха принудени да дадат живота си, свободата си — парченце по парченце — за каузата на равенството за всички. Те не знаеха какво имат и оставиха свободата да им се изплъзне, подмамани от голите обещания за по—добър живот, за свят, където ще се живее без усилия, без борба, без труд. Винаги някой друг щеше да прави това — да произвежда, да работи, да прави живота ни по—лесен. Нашата земя тънеше в изобилие. Имахме всичко. Сега каквото покълне, изгнива, докато чака вечните комитети да решат кому да го дадат, кой да го транспортира и

колко ще струва. А през това време хората гладуват. Бунтовниците, онези, които не вярват в каузата на Ордена, биват обвинявани за глада и мизерията, която бавно ни унищожават. И така все повече хора биват арестувани и пращани на смърт. Ние сме страна на смъртта. Ордена непрекъснато парадират със загрижеността си за човешкия род, но всъщност само проправят пътищата на смъртта. На път за насам видях хиляди непогребани тела. За всичко се обвинява Новият свят и младите хора, кипящи от желание да унищожат причината за страданията си, тръгват на война. Но въпреки това мнозина вече прозират истината. Те, а после и децата им — такива като мен — копнеят за свободата да живееш собствения си живот, а не да бъдем роби на Ордена и тяхната смъртоносна власт. В родината ми зрее бунт, тук също. Предстои въстание.

— Въстание ли? Къде? Досега не съм видял никой да протестира.

Виктор се усмихна заговорнически.

— Да не мислиш, че хората, чиито сърца кипят в тръпката на революцията, ще разкрият пред теб истинските си чувства. Ордена с неговия постоянен страх от неподчинение изтръгва признания от хората, които арестува безпричинно. Всеки ден на ешафода загиват невинни хора. Тези, които искат нещата да се променят, не са толкова глупави, че да се превърнат в мишени, преди да му е дошло времето. Един ден, Ричард, бунтът ще избухне.

Ричард поклати глава.

— Не знам, Виктор. За да има бунт, се иска отдаденост, решителност. Не мисля, че у хората съществуват такива чувства.

— Ти си виждал хора, недоволни от съществуването си. Айшак, работниците в леярните, моите работници и аз. Всички онези, с които имаш взимане—даване — като изключим висшите чиновници, които подкупваш — копнеят за промяна. — Виктор повдигна вежда към Ричард.

— Никой от тях не се е оплакал на никой съвет или комитет от теб. Може да си мислиш, че е нищо — мисли си каквото щеш. Но знай, че има хора, които се вслушват в повеите на свободата, идещи от север.

Ричард настръхна.

— От север ли каза?

Виктор кимна.

— Говорят за някакъв спасител — Ричард Рал. Той бил повел хората в борбата за свобода. Носят се слухове, че този Ричард Рал щял да поведе и нас.

Ако думите на Виктор не му бяха прозвучали толкова трагично, Ричард сигурно би избухнал в смях.

— И откъде сте сигурни, че този Ричард Рал си заслужава да бъде последван?

Ковачът го изгледа с онзи поглед, който Ричард помнеше от първата им среща.

— Можеш да съдиш за човек по враговете му. Ричард Рал е мразен от императора и от Брат Нарев и учениците му — ненавиждат го повече от всеки друг. Значи е той. Той носи факлата на революцията.

Ричард успя само да се усмихне безпомощно.

— Той е само едно човешко същество, приятелю. Не въздигай в култ човешко същество. Можеш да боготвориш каузата му, но не и него.

Пламналият поглед на Виктор, разпаленото му изражение, раздиращият вътрешностите му глад за свобода угаснаха отново в онази специфична вълча усмивка.

— Е, и Ричард Рал би казал така. Именно затова знам, че е той.

Ричард реши, че ще е най—добре да смени темата. Утрото почти бе дошло.

— Е, трябва да вървя. Сигурен съм, че ще решиш какво да правиш с камъка, Виктор. Когато му дойде времето, решението само ще дойде.

Ковачът го изгледа уж яростно, но гримасата му бе бледо копие на пламенното му изражение отпреди миг.

— И аз винаги така съм мислел.

Ричард се почеса по главата.

— Правил ли си някога статуя?

— Не, никога.

— Сигурен ли си, че те бива за тая работа? Че ти се удава?

Виктор почука с пръст слепоочието си, сякаш да разсея съмненията на Ричард.

— Способностите ми са ей тук. Тук е скрита моята красота. Това е всичко, което има значение за мен. Дори и никога да не докосна с

длето този камък, ще нося в главата си образа на онова, в което би могъл да се превърне той. А това Ордeнът не може да ми отнеме.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ничи изтри с ръка челото си и опипа роклята си, да види дали е суха. Лятото едва приближаваше, а вече бе горещо. От прането по—рано сутринта и от другата домакинска работа я болеше гърбът. Другите жени си бърбеха под топлите лъчи на слънцето. От време на време се заливаха в смях, развеселени от шегите, които една от тях, след известно настояване от страна на останалите, започна да разказва по адрес на съпруга си. С напредването на пролетта обитателите на къщата сякаш се съживяваха. Ничи знаеше, че не е от пролетта. Мисълта се промъкна до най—потайните кътчета на съзнанието ѝ. Не можеше да разбере как успя Ричард. Колкото и да опитваше, тя не можеше да развърже възела, в който той впримчваше всичко. Вече започваше да вярва, че дори да го затвори в най—мрачната пещера, слънцето пак ще намери как да го стопли с лъчите си. Би казала, че е някакъв вид магически късмет, но знаеше без съмнение, че Ричард не е използвал никаква магия.

Задният двор — някога буренясало парче земя, мръсно и кално, затрупано с купища боклуци и желяза — сега бе истинска градина. Мина периодът, в който обитателите на сградата всеки ден след края на работното време излизаха в двора, за да изхвърлят боклуци. Включиха се дори някои от онези, които не работеха. След като всичко бе почистено, жените обърнаха почвата и посадиха различни култури. Сега в градината се очакваше да се появят зеленчуци. Зеленчуци! Говореше се дори за закупуване на няколко кокошки.

Единственото отходно място, забутано в един ъгъл — отвратителна и препълнена дупка, — бе превърнато в две добре поддържани и чисти тоалетни. Вече почти не се събираше опашка и не се чуваха вечните припрени молитви и груби крясъци. Камил и Наби бяха помогнали на Ричард в построяването на двете помещения — отчасти от тенекии и дървени плоскости, заделени при уборката на двора, отчасти от материали, изхвърлени на боклука на други места в града.

Ничи направо не повярва на очите си, когато видя двете момчета — облечени с ризи — да копаят дупките за новата тоалетна. Всички им благодаряха искрено. Двете хлапета цъфтяха от гордост.

Външното огнище за готвене бе ремонтирано, така че жените да могат да поставят на него повече съдове едновременно и да готвят заедно — така отиваше по—малко дървен материал. Ричард и някои от другите мъже изградиха поставки за коритата, за да улеснят жените си с навеждането. Направиха и най—обикновен навес от старо платнище, за да могат да перат и готвят на сушина, когато вали.

Хората от съседните кооперации, отначало начумерени и подозрителни към действията им, постепенно започнаха да задават въпроси. Ричард, Камил и Наби подробно им обясняваха какво са направили и ги съветваха как самите те да подобрят жизненото си пространство — дори им помагаша да започнат. Веднъж Ничи наруга Ричард, задето отдава време за жилищата на други хора. Той ѝ отвърна, че именно тя му е повтаряла, че е негов дълг да помага на хората. Тя нямаше какво да му отговори — поне нямаше отговор, който да смее да произнесе на глас и да не звучи глупаво в очите му.

Докато Ричард показваше на хората как да поправят домовете си, не им държеше лекции, нито ги поучаваше, а някак си — Ничи не можеше да си обясни как — успяваше да ги запали със собствения си ентузиазъм. Не им казваше какво да правят, а ги подтикваше сами да намерят начин да направят онова, което би било добро за тях самите. Всички започнаха да го харесват. Това само я изпълваше с гняв.

Събра прането си в сламения кош, който Ричард бе изплел за нея и бе показал на другите жени как да си направят. Ничи нямаше как да не признае, че кошът е лесен за правене и много полезен и удобен за носене на дрехи.

Изкачи се до стаята им по стабилните ремонтирани стълби — за които някога бе мислила, че ще сложат край на живота ѝ. Коридорът бе безупречно чист. Подовете лъщяха. Ричард бе набавил отнякъде съставки за приготовление на бои и мъжете се бяха заловили да ги смесят така, че да боядисат прилично старите мръсни петна и олющената боя. Един от обитателите на кооперацията разбираше от покриви, та поправи счупените керемиди и вече не течеше и не цапаше стените.

В коридора Ничи мерна Гади — гол до кръста, седнал на стълбата, скрит в сенките. Дълбаеше с нож в едно парче дърво и по този начин демонстрираше страховитата си природа. По—късно жените от кооперацията щяха да почистят боклуците, оставени от него. Гади, който никак не бе доволен от факта, че някой ходи след него и почиства, я изгледа похотливо. Вече бе възвърнала част от килограмите си, така че младежът имаше по какво да се заглежда. Нощната работа на Ричард му носеше достатъчно, че да може да си позволи повече храна. Накупи за в къщи неща, които й липсваха от месеци — пиле, олио, подправки, бекон, сирене, яйца. В градските магазини такива неща не се продаваха. Ничи си бе мислила, че в магазините в целия град се продава едно и също, но пътуванията на Ричард по различните доставки го отвеждаха на места, където — както й бе казал — продаваха какво ли не.

Камил и Наби, седнали на предните стълби, я мярнаха през отворената врата. И двамата станаха и се наведоха учтиво, докато тя прекосяваше коридора.

— Добър вечер, госпожо Сайфър — поздрави Камил. — Да ви помогнем ли с това? — предложи Наби.

Фактът, че момчетата бяха искрени в желанието си да помогнат, я изнервяше още повече. Те я харесваха, понеже бе жена на Ричард.

— Не, благодаря ви, вече стигнах.

Те задържаха вратата пред нея и я затвориха внимателно, когато тя влезе в стаята.

Беше ги нарекла войниците на Ричард. Той като че ли имаше своя собствена частна армия от хора, които грейваха в усмивки всеки път, щом го видеха да приближава. Повечето сякаш бяха изключително доволни да направят нещо, което си мислеха, че би направил Ричард. Камил и Наби бяха готови да перат дори пелени, ако с това ще си спечелят удоволствието да ги вземе с него на някоя от нощните си обиколки из града. Правеше го рядко — с извинението, че това би могло да му докара проблеми с профсъюза. Младежите не искаха да стават причина за неприятности около Ричард и евентуално загубване на работата му, така че търпеливо дочакваха редките моменти, когато той им даваше знак с глава да го последват.

Стаята им бе напълно променена. Таванът бе почистен и варосан. Опръсканите от мухи стени бяха изстъргани и боядисани в мек

оранжев цвят — тя лично го бе избрала с надеждата да затрудни Ричард в намирането на не особено популярната съставка за боята. И ето че стените бяха станали смешно оранжеви.

Един ден се появи някакъв човек, натоварен с инструменти. Камил каза, че го бил изпратил Ричард, за да ремонтира стаята им. Човекът говореше на език, непознат за Ничи. Размахваше ръце и бълваше водопад от думи, смееше се гръмогласно, сякаш тя бе длъжна да разбира макар и малко от езика му. Сочеше стените и я питаше нещо. Тя нямаше ни най—малка представа за какво би могло да се отнася.

Предположи, че е дошъл да поправи паянтовата маса. Хвана я с ръка за плота и му показа, че се клати. Онзи се ухили и кимна, после пак продължи да приказва. Накрая тя го остави да работи и отиде до магазина, за да се нареди на опашката за хляб. Остана там цялата сутрин. Следобеда отиде на опашка за просо.

Когато най—сетне се върна у дома, мъжа го нямаше. Старият прозорец, отдавна счупен и олющен, и закрепен така, че да не може да се отвори, беше с ново стъкло и се движеше свободно. На другата стена бе сложен нов прозорец. И двата бяха отворени. В задушната стая нахлуваше щедро свеж въздух.

Ничи застана в средата, изумена от факта, че може да гледа през прозореца и да вижда съседната сграда. Отвори широко и двете крила на новия прозорец. Виждаше се улицата, Съседката, госпожа Ша'Рим, я видя и ѝ се усмихна, махвайки с ръка за поздрав.

По—късно Ничи бе ушила и пердетата — сега, когато през прозорците им се виждаше, тя реши, че би било полезно. Ричард ѝ бе намерил плат — неизвестно как. Когато тя привърши с шиенето, той я похвали, че се е справила чудесно. Тя се улови да се усмихва широко — точно както се хилеха всички, когато Ричард ги похвалеше за нещо.

Бе го завела на най—ужасното място в Стария свят, в най—ужасната къща, която бе успяла да намери, а той някак си бе съумял да промени нещата, да направи всичко да изглежда по—добре — нали именно това бе твърдяла тя, че е негово задължение.

Макар да нямаше предвид точно в този смисъл.

Самата Ничи вече не бе сигурна какво е имала предвид.

Единственото, което знаеше, бе, че живее за онези моменти, в които е с Ричард. Макар да бе наясно, че той я мрази и че

единственото, което иска, е да се отърве от нея и да се върне при Калан, не можеше да забрани на сърцето си да трепва всеки път, когато той се прибира. Чрез връзката си с Калан понякога ѝ се струваше, че изпитва и женски копнеж по него. Разбираше с всичките фибри на тялото си копнежа на Калан.

В стаята мракът се сгъстяваше. Докато Ричард не се прибереше, животът сякаш не започваше. На мястото на дневната светлина постепенно се наместваше лампата. Сега вече имаха истинска лампа, не само фитил, потопен в гранясало олио.

Вратата се отвори. Ричард прекрачи прага. Говореше нещо с Камил, който отиваше при родителите си на горния етаж. Ставаше късно. Най—сетне, все още усмихнат, влезе и затвори вратата. В същия миг усмивката му изчезна — както винаги.

В ръката му имаше торба.

— Намерих лук, моркови и малко свинско. Помислих си, че може би ще искаш да направиш гювеч.

Ничи посочи с ръка просото, за което бе чакала цял следобед. Беше плесенясало и с буболечки вътре.

— А аз купих просо. Реших, че ще искаш супа.

Ричард сви рамене.

— Щом предпочиташ. Просената ти чорба ни спаси в доста тежки моменти.

Ничи изпита гордост, че Ричард е оценил направеното от нея.

Затвори прозорците. Навън бе тъмно. Застанала с гръб към затворените плътно пердета, очите ѝ се впиха в неговите.

Ричард стоеше в средата на стаята и я гледаше. Челото му се сви неразбиращо. Ничи направи няколко крачки и застана до него. Много добре си даваше сметка за разголената си гръд, подаваща се изпод разкопчаното деколте на черната ѝ рокля. Само допреди миг Гади бе впивал жадни очи в това деколте. Искаше и Ричард да я погледне така. Но той не отместваше поглед от очите ѝ.

Пръстите ѝ се впиха в мускулестите му ръце.

— Люби ме — прошепна тя.

Той се навъси.

— Моля?

— Ричард, искам да ме любиш. Сега. — Той я изгледа хладно и продължително. Сърцето ѝ щеше да се пръсне в ушите ѝ. Всяка фибра

на съществото ѝ крещеше с копнеж. Бе на ръба, застинала в мъчително очакване.

Отговорът му бе тих, спокоен. Любезен, но и категоричен:

— Не.

Ничи усети как по ръцете ѝ плъзват хиляди иглички. Отказът му я втрещи. Никой мъж не ѝ беше отказвал.

Почувства се наранена дълбоко в същността си — бе поужасно от всичко, което някога ѝ бе причинявал Джаганг или хората му. Беше си помислила...

Лицето ѝ пламна, ледът се стопи в яростен плам. Тя отвори с трясък вратата.

— Излез в коридора и чакай — заповяда му тя с треперещ глас.

Той стоеше в средата на стаята им, загледан в очите ѝ. Лампата на масата хвърляше тъмни сенки по лицето му. Искеше ѝ се да изкрещи. Вместо това каза тихо, но с властен тон, който той не можеше да сбърка.

— Ще излезеш в коридора и ще чакаш, защото...

Щракна с два пръста.

По погледа в очите ѝ той разбра, че не се шегува. Животът на Калан висеше на косъм и ако той не изпълнеше заповедта на Ничи, тя нямаше да се поколебае да прекъсне този косъм.

Без да сваля от нея сивите си очи, Ричард излезе в коридора. Тя положи пръст в средата на гърдите му и го избута назад, докато гърбът му опре в стената.

— Ще ме чакаш точно тук, на това място, докато не ти кажа, че можеш да мръднеш. — Тя стисна зъби. — Иначе Калан ще умре. Ясно ли е?

— Ничи, ти не си такава. Помисли за...

— Иначе Калан ще умре. Ясно ли е?

Той въздъхна.

— Да.

Тя отиде до стълбите. Гади наблюдаваше от мрака, застанал по средата към горния етаж. Когато я видя, тръгна надолу. Имаше хубаво тяло — така ѝ се струваше, особено както беше гол, без риза. Спря се толкова близо до нея, че усещаше топлината му.

Погледна го в очите. Бе висок колкото нея.

— Искам да правиш секс с мен.

— Моля?

— Съпругът ми не се грижи достатъчно добре за моите нужди. Искам да го заместиш.

На лицето на младежа се разля мазна усмивка, погледът му се плъзна към Ричард. После обгърна с очи гърдите на Ничи, за да се наслади на онова, което след малко щеше да бъде негово.

Гади бе млад и смел, както и достатъчно глупав, за да си помисли, че тя не може да му устои. Да повярва, че момчешкото му перчене е унищожило всичките ѝ задръжки дотам, че да изпита неудържима сласт към онова, което той можеше да ѝ предложи.

Ръката му се плъзна около кръста ѝ. Другата отметна косата ѝ назад. Тънките му устни се долепиха до шията ѝ. Когато зъбите му се впиха в плътта ѝ, тя простена, за да го насърчи да бъде по—груб. Последното нещо, от което имаше нужда в момента, бе нежност. Нежността не можеше да донесе възмездие. Нежността нямаше да нарани душата на Ричард. От нежността нямаше да го заболи.

Ръцете на Гади я стиснаха за задницата, придърпаха я плътно към слабините му. Тялото му се изви лъстиво покрай нейното. Тя задиша в ухото му, за да го поощри, да му покаже, че харесва силната му плът.

— Кажи ми защо.

— Писна ми от нежности, от ласки и милувки. Не това иска истинската жена. Искам той да разбере какво може един истински мъж — искам онова, което той не може да ми даде. — Тя едва не изкрещя от болка, когато момчето изви зърното на гърдата ѝ.

— Така ли?

— Да. Искам онова, което един истински мъж може да даде на една жена.

Грубите му ръце стиснаха гърдите ѝ. Тя изфабрикува поредния стон. Той се усмихна.

— С удоволствие.

От мазната му усмивка ѝ приляваше.

— Напротив, удоволствието е мое — прошепна задъхано.

Младежът хвърли още един блеснал поглед към Ричард, после се наведе и пъкна ръка под полата ѝ, за да се убеди, че тя говори сериозно — че наистина смята да му се отдаде. Ръката му се плъзна по

вътрешната страна на голото ѝ бедро, настоятелна и властна. Тя покорно разтвори крака.

Докато пръстите му бяха в нея, тя се отпусна на раменете му. Горната ѝ устна се изви в гадна усмивка. Момчето нямаше милост. Очите ѝ се навлажниха. Тя затрепери и захапа вътрешната страна на бузата си, за да сподави вика си. Вземайки болката за сласт, Гади се възбуди още повече от стоновеите ѝ.

Джаганг и неговият приятел Кадар Кардиф я бяха обладавали многократно пряко волята ѝ. Никой от тях не бе достигал подобна степен на жестокост.

Тя плъзна ръката си надолу и го бутна назад.

— Гади, страхуваш ли се от Ричард? Имаш ли достатъчно смелост, за да ме обладаеш, докато той стои пред стаята, докато ни слуша и разбира, че ти си по—добър от него.

— Да се страхувам? От него? — Гласът му премина в дрезгав съсък. — Само ми кажи кога.

— Точно сега. Искам те сега, Гади.

— И аз така си помислих.

Ничи се усмихна вътрешно на лъстивото му изражение.

— Първо кажи „моля“, малка кучко.

— Моля те. — Тя искаше само да прекрати болезнения допир на пръстите му. — Моля те, Гади.

С ръка около кръста ѝ, онзи се ухили предизвикателно в лицето на Ричард, докато се разминаваше с него. Пръстите на Ничи, впити в гърба му, го бутнаха да върви към стаята ѝ и да я чака. Той се усмихна през рамо и изпълни заръката ѝ. Ничи спря и погледна с гневен поглед Ричард.

— Ние сме свързани. Каквото се случва с мен, става и с нея. Надявам се не си толкова глупав, че да си помислиш, че няма да те накарам да съжаляваш до края на дните си, ако не си останеш на мястото. Кълна ти се, ако не останеш пред вратата, тя ще умре тази нощ.

— Ничи, моля те, не го прави. Причиняваш болка на самата себе си.

Гласът му бе нежен, състрадателен. Тя едва се удържа да не се хвърли на врата му и да го моли да я спре... Но огънят на отказа му все още подпалваше срама в сърцето ѝ.

Извърна се към стаята и за последно му се усмихна със зловеща усмивка.

— Надявам се твоята Калан да се наслаждава на преживяването толкова, колкото и аз. След тази нощ тя никога повече няма да ти има доверие.

* * *

Калан изохка. Очите ѝ се отвориха. В мрака ѝ се стори, че различава смътни фигури. Отново изохка.

Обзе я чувство, което не можеше да дефинира, да усети ясно. Беше нещо тотално чуждо и в същото време дяволски познато. Нещо непочтено и в същото време отдавна бленувано. Нещо, което я изпълваше със страстен ужас, водещ измамнически към някакво срамно удоволствие, придружено с чувство за безформен ужас.

Усети върху себе си тежестта на някаква сянка.

Въпреки съпротивата си я обладаха чувства и усещания, които не можеше да осъзнае. Всичко ѝ изглеждаше нереално. Отново изохка. Беше толкова объркващо. Болеше я, а в същото време усещаше как дълбоко в нея се заражда някакъв глад.

Сякаш Ричард бе тук, в леглото до нея. Толкова беше хубаво. Задиша на пресекулки. Устата ѝ стана суха като пръст.

В любящата прегръдка на Ричард винаги бе усещала неясното чувство, че безсрамната ѝ лъст няма да бъде утолена напълно — че ще остане една искрица неизброден мрак, недостигнат връх, неопределимо желание. Винаги я бе възбуждала тази мисъл за непостижимото.

Пое си рязко дъх. Сякаш цялото ѝ същество се бе втурнало натам — към това неизживяно място.

Но се оказа нещо, което никога не си бе представяла. Юмруците ѝ се вкопчиха в чаршафите, устата ѝ зяпна в беззвучен вик, изтръгнат от неистова болка.

Това не бе човешко. Бе ужасяващо. В душата ѝ се надигнаха животински страсти и тя започна да диша все по—бясно, вече в паника. Простена хем от ужас, хем от искрицата удоволствие,

проблеснала във всичко това — от объркването, че всъщност ѝ харесва.

Изведнъж разбра. Стана ѝ ясно какво означава всичко.

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Завъртя се на една страна, разкъсвана от радостта, че усеща Ричард, и болката да знае, че Ничи също е с него. Бе просната по гръб.

Отново изохка, очите ѝ се ококориха, цялото ѝ тяло се вцепени.

Този път не успя да сдържи вика си пред болката. Мяташе се и се гърчеше, покриваше гърдите си с ръце. Очите ѝ бяха плувнали в сълзи пред агонията, която не можеше нито да разбере, нито да определи изцяло.

Ричард ѝ липсваше толкова много. Искаше го толкова силно, че чак болезнено.

Отдаде му се, макар и по такъв начин — беше негова. От гърлото ѝ се откъсна нисък вой.

Мускулите ѝ се бяха втвърдили като корени на дърво. Заливаше я вълна след вълна стряскаща болка, смесена с незадоволен копнеж, превръщащ се в отвращение. Не можеше да си поеме дъх.

Когато всичко свърши, избухна в сълзи. Тялото ѝ най—сетне отново бе нейно, можеше да го движи. Но не ѝ бяха останали сили, за да се възползва. Всяка преживяна секунда грубост и жестокост я отвращаваше. В същото време изпита тъга, понеже усещането за Ричард се бе стопило.

Беше ѝ хубаво от внезапната им среща, но в същото време изпитваше ярост, дала си сметка какво означава тя. Стисна чаршафите си в юмруци, зариди неудържимо.

— Майко Изповедник? — В палатката ѝ се вмъкна тъмна фигура.
— Майко Изповедник?

Беше шепотът на Кара, която остави една лампа на масата. Пламъкът ѝ се стори ослепителен.

— Майко Изповедник, добре ли си?

Калан въздъхна на пресекулки. Лежеше по гръб, оплетена в одеялото си.

Може пък да е било само сън. Толкова ѝ се искаше да е било сън. Знаеше, че не е.

Кара прокара пръсти през косата ѝ, Калан се вдигна и седна.

— Кара — гласът ѝ звучеше като сподавен стон.

Морещицата коленичи на земята край леглото ѝ и я стисна за раменете.

— Какво има?

Тя се бореше за глътка въздух.

— Какво ти е? Мога ли да направя нещо? Боли ли те?

Болна ли си?

— О, Кара... Той беше с Ничи.

Кара я изгледа съсредоточено.

— Какви ги говориш? Кой е бил...

Изведнъж разбра. Млъкна. Калан се дръпна от ръцете ѝ.

— Как може да е...?

— Без съмнение тя го е принудила — веднага рече Кара с увереност в гласа. — Сигурно го е направил, за да ти спаси живота. Сигурно го е заплашвала.

Калан поклати глава.

— Не, не. На него му харесваше. Беше като диво животно. Никога не се е отнасял така с мен. Никога не е бил... О, Кара, той е нейн. Повече не може да ѝ устои. Той е...

Кара я разтърси така, че Калан си помисли, че ще ѝ опадат зъбите.

— Събуди се! Отвори си очите, Майко Изповедник. Сънувала си. Все още си в унес.

Калан запримига и се озърна. Дишаше тежко, все още не можеше да се успокои. Но поне спря да плаче.

Кара бе права. Беше се случило — в съзнанието на Калан нямаше съмнение, но все пак се бе случило, докато бе спяла, в съня ѝ, беше я изненадало. Не бе имала възможност да реагира разумно.

— Права си — отвърна тя, прегракнала от плача. Но сънят ѝ бе запушен, така че трябваше да отвори уста, за да диша.

— А сега — нежно каза Кара, — ми разкажи какво стана.

Калан усети как се изчервява и ѝ се прииска да бе тъмно. Нима можеше да разкаже някому за случилото си? Прищя ѝ се Кара да не я бе чула.

— Ами чрез връзката — Калан преглътна — усетих, че, ами, че Ричард прави любов с Ничи.

Кара я изгледа скептично.

— Имаше ли чувството, че... е, искам да кажа, сигурна ли си? Можеш ли да си сигурна, че е бил той?

Калан усети как лицето ѝ става още по—червено.

— Не съвсем, предполагам. Не знам. — Тя прикри гърдите си с ръка. — Усещах... усещах зъбите му, впити в плътта ми. Хапеше...

Кара се почеса, отвърна поглед, чудеше се как да постави следващия си въпрос. Калан я улесни и направо отговори:

— Ричард никога не ми е причинявал такава болка.

— Е, тогава не е бил Ричард.

— Какво искаш да кажеш? Как така не е бил Ричард? Трябва да е бил той.

— Нима? Мислиш ли, че Ричард би искал да прави любов с Ничи?

— Кара, тя може да го принуди. Да го заплаши.

— Мислиш ли, че Ничи е човек с достойнство?

Калан смръщи чело.

— Ничи ли? Да не си се побъркала?

— Значи си дойдохме на думата. Защо казваш, че трябва да е Ричард? Може просто да си е намерила мъж, за да удовлетвори страстите ѝ — някое красиво селянче.

Може да е само това.

— Наистина ли? Така ли мислиш?

— Сама каза, че не се е държал като Ричард. Искам да кажа, била си в полусънно състояние и в... в шок. Нали каза, че той никога...

Калан отвърна поглед.

— Не, мисля, че не. — Тя отново погледна Морещицата в приглушената светлина. — Съжалявам, Кара. Благодаря ти, че дойде. Никак нямаше да ми хареса, ако вместо теб бе дотичал Зед. Или някой друг. Благодаря ти.

Кара се усмихна.

— Мисля, че ще бъде най—добре това да си остане между нас.

Калан ѝ кимна с благодарност.

— Ако Зед започне да задава всичките си онези подробни въпроси за това... е, мисля, че ще умра от притеснение.

Калан едва сега видя, че Кара е увита в одеяло, през цепката на което се подаваше голото ѝ тяло. Отпред на гърдите имаше тъмно петно. По—надолу се виждаха още няколко, но по—бледи. Калан я бе

виждала гола, но не си спомняше да е имала подобни преди. Всъщност, като се изключат белезите ѝ, тялото ѝ бе смущаващо съвършено. Калан смръщи чело и посочи.

— Какво е това, Кара?

Морещицата сведе поглед и в същия миг рязко се зави с одеялото.

— Ами, такава, просто... просто синина. Любовна синина — от устните на мъж.

— Бенджамин при теб в палатката ли е?

Кара стъпи на босите си крака.

— Майко Изповедник, ти все още спиш и сънуваш.

Калан се усмихна и я изпрати с поглед. Когато остана сама, усмивката ѝ се стопи. В тихата ѝ самота съмненията и въпросите се върнаха.

Стисна гърдите си. Зърната ѝ пулсираха и я боляха. Понамести се в леглото и установи, че цялото тяло я боли.

Не можеше да повярва, че дори в съня ѝ част от това ... Усети как се изчервява отново. Обзе я срам пред стореното.

Не. Тя нищо не бе направила. Просто бе усетила нещо чрез връзката си с Ничи. Не бе реално. Всъщност не бе изпитала нищо — усещанията си бяха на Ничи. Но раните ѝ бяха същите.

Както вече много пъти, чрез връзката с Ничи, Калан усети някаква топлина и загриженост към тази жена. Случилото се я натъжи. Усети, че Ничи е имала отчаяна нужда от... нещо.

Калан прокара ръка надолу между краката си. Щом се докосна, подскочи от болка. Вдигна пръсти към лампата. Блестяха от кръв. Много кръв.

Въпреки болката от грубите разкъсвания, объркването и срама изпита чувство на облекчение.

Вече знаеше без съмнение: Кара е била права — не е бил Ричард.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ан надзърна зад стената от брези в дълбоките сенки на скалите, дали името на това място си отговаря. Гъстата гора представляваше плътна маса от тънички дървета с бяла кора, посипана с черни петна, които дезориентираха и замъгляваха погледа. Да се изгуби тук и да се лута неканена из някакво непознато място — това щеше да е последната грешка в живота ѝ.

За последен път бе идвала насам като малка — при Лечителите от Червената скала. Беше си обещала никога повече да не се връща тук. Беше го обещала и на лечителите. Надяваше се да са я забравили за изминалите хиляда години.

Малцина познаваха това място, а още по—малко бяха онези, които го посещаваха — човек трябваше да е наистина в крайна нужда, за да го направи.

Названието „лечители“ всъщност бе неточно и доста подвеждащо, отнесено към членовете на този опасен вид. От друга страна, в него имаше и нещо вярно. Лечителите от Червената скала не се занимаваха с човешки страдания, а със „здравето“ на важни за самите тях неща. А нещата, които считаха за важни, бяха наистина странни. Всъщност, ако трябваше да бъде честна пред себе си, Ан трябваше да признае, че след толкова време не очакваше да ги види на старото им място.

Колкото се надяваше дарбата им да може да ѝ помогне, колкото и отчаяна нужда от помощ да имаше, изпитваше и някакво скрито желание да не ги намери в тази гора.

— Посетитетееел — изсъска провлечен глас откъм дълбоките сенки край цепнатините в скалата зад дърветата.

Ан застина. По челото ѝ избиха студени капки пот.

Сред обърквания фон на черните точки не можеше да разбере къде точно е мярнала движение и какво е било нещото, което е помръднало. Всъщност не изгаряше от желание да ги види. Чуваше гласа. Такъв като техния не съществуваше никъде. Преглътна и се опита да не издаде объркването си.

— Да, посетител. Радвам се да видя, че сте добре.

— Останахме малко — отвърна гласът, отекващ сред скалите. — Хаармониите взеха повечето от нас.

Точно от това се бе страхувала тя... и на това се бе надявала.

— Съжалявам — излъга.

— Опитахме — продължи гласът и сякаш се приближи между дърветата. — Не можахме да излекуваме Хаармониите.

Тя се запита дали изобщо могат да лекуват вече и колко ли време им остава.

— Тяяя е дошла за лечение? — подмами я един глас от към цепнатината в скалата от другата страна на Ан.

— Дойдох да ви дам да погледнете нещо — отвърна Ан, като им даде да разберат, че също има условия. Нямаше да стане изцяло по техните правила.

— Цццена, както знаеш.

Ан кимна.

— Да, знам.

Бе опитала всичко друго. Напразно. Не ѝ оставаше друг избор — поне не можеше да се сети за такъв. Вече не бе сигурна дали наистина я интересува какво ще стане, дали ще излезе изобщо от тази гора.

Не бе сигурна дали изобщо, през целия си живот, е направила дори една добрина.

— Е? — попита тя в призрачната тишина.

Зад дърветата проблесна нещо — някъде в сенките между тъмните скали, сякаш я подканваше да продължи напред по пътеката, да навлезе още по—дълбоко в гората. Разтърквайки кокалчетата на ръката си — които още я боляха след скорошното изгаряне, — тя тръгна напред по пътеката покрай гъсталака. Не след дълго стигна до малка пролука в дърветата. Зад нея се виждаше назъбеният вход на пещера.

Отвътре я наблюдаваха очи.

— Да влезе тяяяя — провлачи гласът.

Ан въздъхна отчаяно и примирено и пристъпи напред — към мястото, което не можеше да забрави, колкото и усилия да бе положила.

* * *

Косата на Калан плющеше в лицето ѝ. Стисна я в юмрук пред облеченото си в ризница рамо и продължи напред през кипящия от живот лагер. В планините над източната част на долината се врязаха гръмотевици. Бурята бушуваше неудържимо. От време на време талазите дъжд и вятър се блъскаха в дърветата, които трепереха като жертви на заколение.

Обикновено в лагера бе тихо — всички внимаваха да не осигуряват на врага полезна информация. Врявата и ужасът, обзел всички сега, бе в пълен контраст с обичайното спокойствие. Дори само шумът ускоряваше пулса ѝ. Но де да беше само това.

Докато летеше през на пръв поглед неорганизираната маса, Кара, облечена в червената си униформа, разчистваше пътя пред Майката Изповедник така, както само една Морещица можеше да го стори. Калан знаеше, че няма смисъл да ѝ казва да не го прави. Поне никому не вредеше. Повечето от мъжете и бездруго се отдръпваха, без да чакат подканването на Кара. Бе достатъчно да я видят облечена в кожената ѝ бойна ризница, стиснала Д'Харанския си меч в ръка, със стърчащ на гърба Меч на истината.

Наблизо се впрягаха коне. Уплашените животни пристъпваха назад и се дърпаха. Конярите ругаеха и крещяха, като се опитваха да обуздаят екипажите. В отговор получаваха бясно цвилене. Из лагера търчаха куриери, които прелитаха над огньовете и багажите в устрема си да доставят навреме съобщенията си. Изпод колелата на забързаните каруци пръскаха фонтани от кал и вода. Зададе се колона стрелци — пет редици широка.

Пътеката към хижата бе покрита с камъни, за да не се налага хората, които имат работа там, да газят в калта. От облаците комари обаче нямаше спасение. Кара и Калан отвориха вратата и дъждът ги последва вътре. В стаята ги чакаха Зед и Ейди, генерал Мейферт и няколко други офицери, Вирна и Уорън. Всички се бяха събрали около масата, избутана в средата на стаята. Върху плота ѝ бяха натрупани една върху друга пет—шест карти.

В стаята се усещаше напрежение.

— Откога? — попита Калан, без да губи време в поздравии.

— Буквално в момента — отвърна генералът. — В момента си събират лагера. Не се готвят за нападение. Просто си тръгват.

Калан потърка челото си с пръсти.

— Някаква информация за посоката?

Генерал Мейферт пристъпи от крак на крак, издавайки притеснението и тревогата си.

— Според съгледвачите ни по всичко личи, че се насочват на север. С по—подробна информация обаче не разполагаме.

— Значи не възнамеряват да ни нападнат?

— Винаги могат да сменят посоката или да изпратят армия срещу нас, но точно в момента сякаш не желаят да ни атакуват.

— Джаганг не вижда смисъл да го прави — обади се Уорън.

Стори й се малко блед. Каза си, че сигурно всички са изгубили цвета си малко или повече.

— Джаганг сигурно е наясно, че ще тръгнем след него. Не вижда смисъл да си губи времето с нас.

Калан нямаше какво да отвърне на смислените му доводи:

— Щом е тръгнал на север, сигурно знае, че няма да си седим тук и да му махаме за сбогом.

Императорът бе променил тактиката си — за пореден път. Калан никога не бе виждала пълководец като него. Повечето от военните имаха свои предпочитани методи. Стига само веднъж да спечелят битка по определен начин, можеха да загубят още десет със същата тактика, убедени, че щом веднъж се е получило, ще се получи пак. При някои бе въпрос на умствени възможности. С тях не бе трудно да се справи човек и да предвиди ходовете им — те обикновено действаха мащабно, хвърляха хората си в месомелачката и се надяваха да надвият врага с числено превъзходство. Имаше, разбира се, и умни пълководци, които променяха тактиката в хода на боя. Те обикновено имаха доста високо мнение за себе си и свършваха с острие в гърдите. Трети се втурваха в изучаване на бойни стратегии от книги по военно дело, гледаха на войната като на игра и си мислеха, че всяка от страните е длъжна да спазва определени правила.

Джаганг не бе като никой от тях. Той умееше да влиза под кожата на врага си. За него нямаше предпочитан метод. След като Калан го бе нападнала с бързи и точни удари в сърцето на войската му, той бе почерпил опит от нея и вместо да разчита на многобройната си армия,

бе отвърнал със същия удар — пращайки малки отряди добре обучени войници в сърцето на Д'Харанския лагер. Някои пълководци можеха да бъдат подлъгани към грешки. Джаганг никога не грешеше два пъти по един и същи начин. Той обмисляше ситуацията и променяше плановете си, като не доставяше на Калан удоволствието от необмислената контраатака.

Д'Харанците някак си успяваха да се справят с врага.

Досега бяха унищожили нечуван брой войници на Ордена. Загубите им, колкото и да бяха болезнени, бяха направо нищо в сравнение с наложените на врага.

Все пак Калан си даваше сметка, че зимата се бе оказала най—силният им съюзник и че студът бе унищожил много повече врагове, отколкото обучените Д'Харански войници. Родените в южни земи воители на Ордена не бяха свикнали да живеят при такива условия, не бяха подготвени за зимата на Новия свят. Над половин милион души бяха измрели от бялата смърт. Още неколкостотин хиляди бяха сполетени от трески и други болести, предизвикани от суровите условия на живот на открито.

Само зимата бе струвала на Джаганг близо седемстотин и петдесет хиляди души. Това бе цифра, трудна за асимилиране.

Под командването на Калан в южните граници на Средната земя бяха събрани грубо триста хиляди души.

При нормални обстоятелства това би било сила, способна да се справи с всеки враг. Потокът от войници, изтичащ от Стария свят, бе попълнил местата на загиналите и ги бе увеличил неколkokратно. Армията на Джаганг вече наброяваше над два и половина милиона души. И се увеличаваше с всеки изминал ден.

Императорът се бе задоволил да изчака отминаването на зимата. Воденето на война в такива условия бе така или иначе трудно, дори невъзможно. И той мъдро бе изчакал проясняването на времето. Пролетта бе дошла, а той все още изчакваше. Очевидно бе наясно, че воденето на бойни действия в пролетната кал е също толкова смъртоносно начинание. При топенето на снеговете и плувналите в кални потоци пътища лесно можеха да се унищожат всички каруци с провизии. Всичко потъваше във вода. А загубата на каруците означаваше бавна смърт от глад. В калта кавалерията бе почти безполезна. Загубите както на коне, така и на хора можеха да бъдат

огромни. Разбира се, можеше да атакува с пехота, но без подкрепата на придружаващите ги части това би било необмислена кървава баня, която не можеше да доведе до реален резултат.

Джаганг бе изчакал и пролетната кал. През това време поддръжниците му бяха разпространили славата на „Джаганг Справедливия“. Когато получи първите сведения за „пратениците на мира“, обиколили градове и села в Средната земя, Калан направо побесня. В техните послания се говореше за това как целият свят трябва да се обедини в името на доброто на цялото човечество. Обещавахе се мир и просперитет на градовете, отворили вратите си за хората на императора.

Сега, когато лятото най—сетне дойде, Джаганг поднови кампанията си. Планираше войските му да посетят градовете, обиколени от неговите пратеници.

Вратата се отвори рязко. Не беше от вятъра — на прага стоеше Рикка. Морещицата изглеждаше така, сякаш не бе мигвала от дни.

Кара застана до нея, за да я подкрепи в случай на нужда, но не й предложи ръка директно. Морещиците не приемаха на драго сърце помощ от когото и да било — особено пред други хора.

Рикка се приближи до масата, застана срещу Калан и хвърли върху разтворените карти два Агиела.

Калан застина, затвори очи, после заби поглед в пламналите сини очи на Рикка.

— Какво стана?

— Не знам, Майко Изповедник. Открих главите им, набучени на колове. Там висяха и Агиелите им.

Калан се опита да потисне гнева си.

— Сега доволна ли си, Рикка?

— Галина и Солвиг умряха така, както би искала да умре всяка Морещица.

— Галина и Солвиг умряха за нищо, Рикка. След първите четири вече знаехме, че е безполезно. Когато са под контрола на пътешественика по сънищата, родените с дарбата не са подвластни на Морещиците.

— Можеше да е нещо друго. Ако успеем да обезвредим техните магьосници с помощта на Морещиците, ще можем да унищожим

цялата им армия. Рискът си струва. Техните магьосници могат да повалят хиляди наши войници само с едно вдигане на ръка.

— Разбирам желанието ти, Рикка. Но това, че го искаш, не означава, че е възможно. Сега вече разполагаме с шест мъртви Морещици, за да се убедим, че всичко е било напразно. Няма да позволя да загубим живота на още, понеже не искаш да приемеш истината за нещата.

— Въпреки всичко мисля...

— Събрали сме се тук, за да решим нещо важно. Нямам повече време за спорове. — Калан положи стиснати те си в юмрук длани върху масата и се наклони към жена та. — Аз съм Майката Изповедник, съпругата на Господаря Рал. Ще изпълниш ли заповедта ми, или ще си вървиш? Разбираш ли за какво става въпрос?

Сините очи на Рикка се отместиха към Кара, която стоеше безмълвна и непроницаема като камък. Рикка погледна обратно към Калан, после въздъхна.

— Искам да остана с нашите части и да изпълня дълга си.

— Чудесно. А сега иди да си намериш нещо за ядене, докато все още имаш тази възможност. Трябваш ни силна и в добра форма.

За Морещица лекото кимване на Рикка бе като сърдечен поздрав. След като тя излезе, Калан разгони облака комари и привлече вниманието на присъстващите върху картата.

— И така — започна тя и бутна встрани двата Агиела.

— Някой да има предложения?

— Според мен трябва да стоим в периферията им — предложи Зед. — Очевидно не можем да си позволим да ги нападнем. Не ни остава нищо друго, освен да ги следваме.

— Съгласна съм — каза Вирна.

Генерал Мейферт поглади брадичката си и впери поглед в разгънатата пред тях карта.

— Това, от което трябва да се притесняваме, са размерите им.

— Да, разбира се, че би трябвало да се притесняваме от размерите на Ордена — рече Калан. — Те разполагат с достатъчно хора, че да си позволят да се разделят и пак да останат боеспособни и страшни. Точно затова говоря — какво ще правим, когато Орденът се раздели. Ако бях на мястото на Джаганг, именно така бих постъпила.

Той е наясно колко ще ни обърка това и как ще застраши съществуването ни.

На вратата се почука припряно. Застаналият край прозореца Уорън, който не гледаше в картата заедно с другите, отвори.

В стаята влезе капитан Зимер. Поздрави отривисто с юмрук до сърцето. Задъхан от бързането, той внесе в помещението облак топъл въздух, смърдящ на кон. Без да обръща внимание на другите в стаята, Уорън се обърна към прозореца и отново потъна в мислите си.

— Императорът разделя частите си — обяви капитанът, сякаш давайки израз на сбъднатите им страхове.

Всички въздъгнаха мрачно.

— Някаква посока? — попита Калан.

Капитан Зимер кимна.

— Както изглежда, изпраща около една трета, може би малко повече, към долината Калисидрин и Галеа. Главната му част се насочва на североизток, вероятно с цел да се вдигне на север към долината Керн.

Всички знаеха с каква цел. Зед сви юмрук.

— Понякога няма нищо хубаво в това да се окажеш прав, но именно това имахме предвид с Калан. Това бе нашето предположение.

Генерал Мейферт продължаваше да поглажда брадичката си, загледан в картата.

— Ходът им е прекалено прозрачен, но при армия с техните размери очевидното не е слабост.

Никой не искаше да вземе думата, така че Калан се почувства длъжна да заключи:

— Галеа остава сама. Няма да изпращаме части за подкрепление натакъ.

Капитан Зимер най—сетне посочи с пръст картата:

— Трябва да изпратим части, с които да забавим основната им сила. Ако останем на опашката, единственото, което ще можем да направим, ще бъде да почистваме зад тях.

— Принуден съм да се съглася. — Генералът премести тежестта на другия си крак. — Нямаме друг избор, освен да се опитаме да ги забавим. Ще трябва да продължим да отстъпваме, но поне ще ги забавим. Иначе те ще минат право през сърцето на Средната земя с бързината и мощта на пролетен поток.

Зед погледна отделилия се встрани млад магьосник.

— Уорън, ти какво мислиш?

При споменаването на името му Уорън се сепна, сякаш не бе слушал разговора досега. Нещо в него не беше наред. Пое си дълбоко дъх и се изпъна, лицето му се оживи, сякаш се опитваше да заблуди Калан, че всичко е наред. Сключил ръце на гърба си, тръгна към масата.

Надзърна към картата над рамото на Вирна.

— Забравете за Галеа — това е кауза пердута. Не можем да им помогнем. Те още страдат от присъдата, наложена им от Майката Изповедник — не защото тя произнесе думите, а защото думите ѝ отразяваха истината. Изпратим ли части там, ще ги загубим.

Зед погледна косо другаря си магьосник.

— И още?

Уорън най—сетне застана пред масата, напъхвайки се между Вирна и генерала. Властно положи пръст върху картата, посочвайки далеч на север — близо до Ейдиндрил.

— Трябва да отидем ето тук.

Генерал Мейферт смръщи чело.

— Защо?

— Защото — продължи Уорън — искаме да спрем Джаганг — основната му сила. Можем само да се надяваме да ги забавим, докато се придвижват на север, към долината Керн. Но ето тук трябва да се укрепим и да се надяваме да можем да ги забавим до следващата зима. Успеят ли да преминат през нас, можем да считаме, че са завладели Ейдиндрил.

— Да преминат през нас ли?

— А да не би да си мислите, че ще можем да ги удържим? Не бих се изненадал, ако дотогава армията им е на раснала до три и половина—четири милиона души.

Генералът въздъхна мрачно.

— Тогава какво те кара да мислиш, че трябва да заемем позиции именно там — да застанем на пътя им?

— Няма да можем да ги спрем, но ако побързаме и ги изпреварим значително по пътя им на север, ще им попречим да стигнат до Ейдиндрил тази година. Някъде в този район те вече няма да имат много време — зимата ще ги притиска. С малко повече усилие

ще можем да ги задържим до идването на зимата и да спечелим на Ейдиндрил още няколко месеца свобода.

Уорън погледна Калан в очите.

— Следващото лято, точно след една година, Ейдиндрил ще падне. Постарай се да подготвиш хората с каквото можеш, но не си прави илюзии — градът ще падне.

Кръвта се вледени във вените ѝ. Гласното изричане на тези думи бе като нож в сърцето ѝ. — Прииска ѝ се да удари Уорън през устата.

Мисълта, че Императорският орден ще проникне в сърцето на Средната земя, бе ужасяваща. За нея бе немислимо да се примири с предсказанието на Уорън, че армията на Джаганг ще превземе родния ѝ град. Представи си как Джаганг и кръвожадните му копои се изливат като буен поток върху Двореца на Изповедниците — при тази картина едва се задържа на крака.

Уорън се наведе пред генерала, за да погледне Зед.

— Магьосническата кула трябва да бъде защитена — знаеш го по—добре от мен. Ако вражеските магьосници се докопат до опасните магически неща, съхранявани там, това ще бъде краят на всяка надежда за спасение на човечеството. Струва ми се, че вече е дошъл моментът да мислим най—вече за това. Да съхраним Кулата е от жизненоважно значение.

Зед приглади назад рошавата си бяла коса.

— Ако се наложи, ще мога да опазя Кулата сам.

Уорън отвърна очи от мътния поглед на стария магьосник.

— Сигурно ще се наложи — тихо каза той. — Когато стигнем до там — той посочи с пръст по картата, — няма да можеш да разчиташ повече на армията, Зед, и ще трябва сам да се погрижиш за Кулата и съхраняваните вътре неща.

Калан усети как лицето ѝ пламва.

— Говориш за всичко това така, сякаш вече е станало — сякаш е предрешено от съдбата и нищо не може да се направи. Няма как да спечелим, ако мислим за загубата.

Уорън се усмихна, изведнъж на лицето му се изписа присъщата му стеснителност.

— Съжалявам, Майко Изповедник. Не исках да оставаш с такова впечатление. Предлагам ти само анализ на фактите при дадената ситуация. Няма да можем да ги спрем — няма смисъл да се

самозалъгваме. Силите им нарастват с всеки изминал ден. Не бива да забравяме и това, че ще има страни като Андерия и Галеа, които ще се уплашат от ордите им и ще предпочетат да минат на страната на Ордена, вместо да преживеят ужаса на онези, отказали да капитулират пред Джаганг.

Живях в Стария свят по времето, когато той биваше завземен от Императорския орден — късче по късче. Изучавал съм внимателно методите на Джаганг. Познавам търпението му. Той методично и последователно завладя целия Стар свят, въпреки че самата мисъл за това звучеше налудничаво. Пожертва години за преправянето на пътища, които по—късно щяха да се окажат полезни за осъществяването на плановете му. Този човек никога не се отказва от целите си. Вярно, има моменти, когато можеш да го принудиш да направи нещо, което си му наложил, но той бързо се окопитва и възстановява силата си. Прави го, защото е ръководен от висша цел.

Трябва да разберете нещо изключително важно за Джаганг. Може би най—важното, което успях да науча за него: той вярва с цялото си сърце и душа, че онова, което прави, е правилно. Той се главозамайва от победите и завоеванията си — това е стопроцентово. Но истинското му удоволствие е онова, което му носи убеждението за справедливост спрямо хората, които смята, за езичници. Той е убеден, че човечеството може да се развива — особено в морален план — единствено под управлението на Ордена.

— Това са пълни глупости — не се стърпя Калан.

— Може и така да е, но Джаганг твърдо вярва, че служи на каузата за великото добро на човечеството. И го вярва всеотдайно и непоклатимо. За него това е свещена истина.

— Значи за него убийствата, изнасилванията и робството са справедливи? — попита генерал Мейферг. — Е, този човек е напълно откачен.

— Той е отгледан от свещениците от Братството на Ордена. — Уорън вдигна ръка, за да привлече пълното им внимание: — Той вярва, че всичко, на което са го учили отците, е неподлежаща на съмнение истина. За него е важен не този, а другият свят, защото единствен той е облян във вечната Светлина на Създателя. Орденът вярва, че човек ще спечели наградата си в другия свят, като се жертва за ближния си тук, на този свят. Всички, които отказват да прозрат истина в това

твърдение, умират. — Значи — продължи генералът — той се счита за свято задължен да ни унищожи. И според разбиранията му това не е плячкосване и грабеж, а някаква странна форма на спасение на човечеството.

— Именно.

— Добре, достатъчно — прекъсна ги Калан. — А сега ми кажете как мислите, че ще постъпи този свят привърженик на справедливостта?

— Има основно две възможности — поне така ми се струва. Ако иска да завладее целия Нов свят и пороби човечеството под хомота на Ордена, трябва да превземе две основни точки — в противен случай успехът му би бил непълен. Едната е Ейдиндрил, понеже това е юмрукът на силата на Средната земя. Другата е Народният дворец в Д'Хара, на чието подчинение се намира цялата Д'Харанска земя. Паднат ли тези два обекта, всичко останало ще се срути. Той ще нападне и двете. Току—що направи своя избор към коя да тръгне най—напред. Императорският орден се насочва към Ейдиндрил, за да разцепи Средната земя. Защо иначе ще тръгва на север? Какъв по—добър начин да победиш врага от разделянето му на две? Едва след като завземе Ейдиндрил, ще се насочи към изолираната Д'Хара. Какъв по—сигурен начин да обезвериш врага от изтръгването на сърцето му. Не мислете, че ви убеждавам, че всичко е предопределено. Опитвам се да ви обясня начина, по който действа Орденът. Ричард отдавна го разбра. Като се има предвид, че нямаме реални шансове да спрем врага, ми се струва уместно да приемем истината такава, каквато е. Не мислите ли?

Погледът на Калан потъна в картата.

— Според мен дори в най—трудните моменти не бива да губим вяра в силите си. Не възнамерявам да предам Д'Харанската империя на Императорския орден. Трябва да концентрираме всичките си сили и да продължим да се борим.

— Майката Изповедник е права — каза Зед с властен глас. — През последната голяма война, в която съм участвал, всичко изглеждаше загубено. В крайна сметка победихме и изгонихме нашествениците обратно в родината им, откъдето бяха дошли.

Никой от Д'Харанските офицери не се обади. Нашественикът, за когото говореше Зед, бе именно Д'Хара.

— Но сега нещата са по—различни. Тогава ставаше въпрос за война, започната от зъл владетел. — Зед срещна погледите на генерал Мейферт, капитан Зимер и другите Д'Харански офицери. — В една армия винаги има добри и лоши хора. Ричард, като новият Господар Рал, даде възможност на тези добри хора да се проявят. Трябва да победим. Колкото и да е трудно да го повярваме, в Стария свят също има добри хора, които не биха искали да живеят под игото на Ордена, нито да участват във войни заради егоистичните щения на Джаганг. Нямаме друг избор — трябва да продължим да се борим.

— Е — вдигна ръка Калан и се обърна към Уорън, — как мислиш ще постъпи Джаганг?

Магьосникът отново посочи картата на юг от Ейдиндрил.

— Доколкото познавам Джаганг и начина му на действие, ми се струва, че ще се придържа към общия си план.

Има цел и ще продължи да се придвижва към нея. Не можем да го изненадаме с нищо, което да не е виждал при войните си с други противници. С опит като неговия съм сигурен, че за него тази война не е нищо особено. Не искам да омаловажавам нашите усилия — всяка война крие изненади и вече сме го доказали. Въпреки това бих казал, че в общи линии нещата се развиват така, както ги е предвидил той.

Ще му трябват още няколко месеца до началото на лятото, за да стигне до мястото, което ви показах — като се има предвид обичайната бързина, с която се придвижва армията му и фактът, че вие ще ги подпирате откъм опашката. Джаганг винаги се е придвижвал бавно, но непоколебимо. На безчетната му армия няма кой да устои. Според него колкото по—бавно унищожават врага, толкова повече ужас всяват. Когато най—сетне пристигне в целта си, често се оказва, че врагът вече е изтощен от очакването и е готов да падне в краката му.

Ако разположите частите ни ето тук, където ви показах, ще можете да удържите Ейдиндрил до следващата зима, понеже Джаганг няма да припира. Той вече знае колко са жестоки зимите по тези места. Няма да се впусне в безсмислената авантюра на една зимна война. Но през лятото Ейдиндрил ще падне. Независимо от съпротивата, която ще сте им подготвили. А влязат ли в Ейдиндрил, трябва да запазим Магьосническата кула. Това е единственото, което бихме могли да сторим.

В стаята надвисна тишина. Огънят беше изгаснал. Уорън и Вирна вече си бяха събрали нещата и бяха готови за път — както повечето от армията. Двамата трябваше да се разделят с кратковременния си дом. Калан се огледа, очите ѝ се спряха върху пердетата, които неотдавна бе изработила специално за тях двамата. Сега сватбата им ѝ се струваше смътен спомен.

Нейната сватба също бе далечна като сън. Всеки път, щом се събудеше от него, Ричард ѝ се струваше като призрак. Унищожителната, безумна, безкрайна война бе единствената ѝ реалност. Имаше откъслечни моменти, в които си мислеше, че Ричард всъщност не е съществувал никога, че си го е измислила, че онова отдавнашно щастливо лято в планинската им къща никога не се е състояло. Тези мигове на съмнение я изпълваха с повече ужас дори от армията на Джаганг.

— Уорън — повика го тя тихо, — а после? Какво мислиш ще се случи след края на следващото лято, когато Орденът завземе Ейдиндрил?

Уорън сви рамене.

— Не знам. Може би Джаганг ще бъде доволен да остане в Ейдиндрил известно време, докато установи пълен контрол над Средната земя. Той е убеден, че негов дълг пред Създателя е да обедини човечеството под юмрука на Ордена. Рано или късно ще премине към Д'Хара.

Тя най—сетне насочи вниманието си към капитан Зимер.

— Капитане, пригответе хората си. Докато товарим провизиите и багажа и се приготвим за път, искам ти и момчетата ти да наминете още веднъж към Джаганг и да му дадете да разбере, че остриетата ни не са затъпели.

Капитанът се усмихна широко и поздрави с юмрук в гърдите.

Калан огледа бавно всички присъстващи.

— Възнамерявам от Ордена да се лее кръв на всяка стъпка от пътешествието им из Средната земя. Ако това е всичко, което мога да направя, ще го правя до последния си дъх.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Въздухът не потрепваше, всичко вонеше на мърша и канализация. Ричард избърса потта от челото си. Добре поне, че докато каруцата му се движеше, се образуваше лек ветрец.

Притесненията му около факта, че Кара и Калан сигурно отдавна са напуснали планинското си убежище, бяха прекъснати от необичайна активност за тази част на нощта. По тъмните улици претичваха призрачни фигури и се шумугваха зад тъмни порти, затръшнати бързо. Луната бе изгряла и му се стори, че от мрачните ъгълчета го наблюдават любопитни очи, които изчакват каруцата му да мине, за да продължат пътя си. Тропотът на колелетата заглушаваше гласовете им — ако изобщо говореха.

Когато зави по улицата, извеждаща към въглищарницата, бе принуден да спре екипажа си — пътят му бе блокиран от градски стражи с пики в ръце. Един от тях хвана юздите му. Друг се плъзна покрай него и го заплаши с насочено към главата му острие:

— Какво правиш по това време из улиците?

Ричард спокойно дръпна ръчката за спирачката.

— Имам специално разрешение да пренасям стоки през нощта. Поръчката е за императорския дворец.

Думите „императорския дворец“ обикновено бяха достатъчни, за да го оставят да си върви по пътя. Този път стражът махна с ръка.

— Щом имаш специално разрешение, дай да го видим.

Тази нощ явно нямаше да мине само с това. Ричард извади сгънато парче хартия от специалния вътрешен джоб на ризата си и го подаде на мъжа. Чу се скърцане на метал — стражът отвори вратичката на покритата лампа, за да освети документа. Няколко глави се скупчиха да надзърнат и да огледат официалните печати. Бяха истински. Така и трябваше да бъде — бяха стрували на Ричард малко състояние.

— Заповядай. — Стражът му върна документа. — Да си виждал нещо необичайно из града тази нощ?

— Необичайно ли? Какво имате предвид?

Стражът изсумтя:

— Ако беше видял, нямаше да ме питаш. — Той махна с ръка. — Продължавай.

Ричард не се забърза.

— Трябва ли да се притеснявам от нещо? — Той демонстративно се огледа. — Да не би да са се появили разбойници? В опасност ли съм? Може ли един гражданин да се чувства защитен нощем из улиците? Ако има някаква опасност, се връщам.

Онзи се изхили подигравателно.

— Няма от какво да се притесняваш. Просто някакви глупаци, които създават проблеми, понеже си нямат друга работа.

— Значи това било. Сигурни ли сте, че е само това?

— Изпълняваш поръчка на двореца. По—добре се хващай на работа.

— Слушам, сър — отвърна Ричард, цъкна с език на конете и ги подкара. Тежката каруца се заклатушка напред.

Нямаше представа какво става, но подозираше, че стражите са излезли на лов за бунтовници. Вероятно всеки, когото пипнеха тая нощ, щеше да бъде хвърлен в затвора. Един от хората на Айшак вече бе арестуван преди няколко дни. Човекът си пийнал повечко от домашната ракийка и си тръгнал от профсъюзната сбирка по—рано. Така и не стигнал до дома си. Няколко дни по—късно Айшак получи известие, че неговият работник е признал престъпленията си срещу Ордена. Бяха арестувани жена му и дъщеря му. Жена му бе пусната след няколко побоя с камшик и изтръгнатото признание, че е злословила срещу Ордена и че има лоши помисли спрямо съседите си. Дъщерята още бе там. Не се знаеше дори къде я държат.

Най—сетне каруцата му стигна до края на града, откъдето почваше полето. Той си пое дълбоко дъх, поглъщайки приятния аромат на прясно обърнат чернозем. Тук—там в черния мрак, подобно звезда, проблясваше прозорец на ферма. На лунната светлина Ричард най—сетне различи грубия силует на ограда. Още с приближаването на каруцата до склада за въглища въглищарят, нервак на име Фавал, се втурна да го посрещне.

— Ричард Сайфър! Ето те най—последно. Притеснявах се, че няма да дойдеш.

— Защо?

Мъжът се изкиска пронизително. Имаше навика да се смее на неща, които не са смешни. Ричард го приемаше като особеност на характера му. Човекът бе нервен и страхлив и смехът му не изразяваше неуважение, а по—скоро извираше някъде от вътре, не можеше да го контролира. Мнозина го избягваха именно поради странния му смях — страхуваха се да не би да е луд. А лудостта, според общото мнение, бе наказание, налагано на съгрешилите пред Създателя. Имаше и такива, които се дразнеха, понеже си мислеха, че се смее на тях. Това изнервяше Фавал още повече и съответно го караше да се смее повече. Предните му зъби липсваха, носът му висеше напред от многобройните счупвания. Ричард знаеше, че този смях е по—силен от него, така че никога не го бе притеснявал за това. И така Фавал бе започнал да го харесва.

— Не знам. Просто си помислих, че може да не дойдеш.

Огромните очи на въглищаря примигнаха на лунната светлина. Ричард го изгледа озадачено.

— Фавал, нали ти казах, че ще дойда. Какво те кара да мислиш, че може да не удържа на думата си?

Пръстите на въглищаря подириха ухото му.

— Ами нищо.

Ричард скочи от капрата.

— Спряха ме градските стражи...

— Не! — Кикотът на Фавал отекина в тъмнината. — И какво искаха? Искаха ли ти нещо?

— Просто питаха дали съм забелязал нещо необичайно.

— Но не си. — Пак се изкикоти. — И те пуснаха. Нищо не си видял.

— Е — започна Ричард, — видях онзи с двете глави.

В тишината пееха щурци. Фавал примигна изумено. Ричард видя как долната му устна увисва.

— Видял си човек с две глави?!

Този път Ричард се засмя.

— Не, Фавал, не съм. Просто се пошегувах.

— Така ли? Не ми стана смешно.

Ричард въздъхна.

— Сигурно. Пригответи ли ми въглищата? Чака ме дълъг път. На Виктор му трябва стоманата, а на Приска — въглищата, иначе няма да

изпълни поръчката на Виктор. Каза, че не си му изпратил последната поръчка.

Фавал се изкикоти.

— Не можах! Исках, Ричард Сайфър, парите ми трябваха. Потънал съм в заеми за дърветата, от които правя въглища. Дърварите казаха, че ще ми спрат доставките, ако не им се изплатя.

Фавал живееше на входа на гората, така че дърветата му бяха подръка, но не му бе позволено сам да ги сече. Всички ресурси принадлежаха на Ордена. Дървета се сечаха само когато дърварите, които разполагаха с разрешения, имаха нужда от работа — а не когато някой имаше нужда от дърва. Повечето дървен материал просто изгниваше на земята. Всеки, когото заловяха да взима от тези дърва, подлежеше на арест за кражба от Ордена.

Фавал разпери ръце пред Ричард, сякаш молейки го за разбиране.

— Опитвах се да транспортирам въглищата до Приска, но комитетът ми отказа разрешение. Казаха, че не ми трябвали пари. Не ми трябвали пари! Можеш ли да си представиш? — Той се изсмя болезнено. — Казаха ми, че съм богат, понеже си имам бизнес, и че трябва да чакам, докато те се погрижат за нуждите на обикновените хора. А аз просто се опитвам да свържа двата края.

— Знам, Фавал. Казах на Приска, че не си виновен ти. Той разбира — самият той има подобни проблеми. Просто е отчаян, понеже въглищата му трябват. Познаваш го: не може да понася хора, които не умеят да се справят с проблемите си. Обещах му да му закарам една каруца въглища тази нощ, плюс още две утре вечер. Мога ли да разчитам на теб за още две каруци утре вечер?

Ричард му подаде сребърните монети за тазвечерния товар.

Фавал склочи молитвено ръце.

— О, благодаря ти, Ричард Сайфър. Ти си моят спасител. Тия дървари са отвратително племе. Да, да, още две каруци утре. Вече изстиват. Ти си ми като син, Ричард Сайфър. — Той махна с ръка към мрака и се изкикоти. — Ето ги там, правят се. До утре ще са готови.

Ричард видя десетките могилки, подобни на купчини слама, които представляваха наземните пещи. Малки парчета дървесина се затъкваха плътно в дупка, в центъра на която се поставяше огниво, и се изграждаше заоблена купчина, покрита с папратови листа и клони и най—отгоре с твърда земя. Огънят се запалваше най—отдолу, после

отворът се затваряше. Влагата и пушекът излизаха през малък отвор в продължение на шест, до осем дни. Щом пушекът изчезнеше, отворите се запушваха, за да се потуши огънят. След като изстинат, пещите можеха да се отворят и въглищата да се извадят. Беше тежък и изнурителен труд, но не особено сложен.

— Дай да ти помогна да натовариш — предложи Фавал.

Ричард забеляза ризата на мъжа, някъде около рамото, когато онзи тръгна към каруцата.

— Какво става тук, Фавал?

Фавал вдигна пръст към горната си устна и се изсмя. Звукът бе почти болезнен. Поколеба се, но накрая отговори:

— Бунтът. Започна се.

Ричард се бе досещал.

— Какво знаеш, Фавал?

— Нищо! Нищо не знам!

— Ей, говориш с мен, Ричард. Няма да те издам.

Фавал се изсмя. Този път бе по—скоро като облекчение.

— Разбира се, че няма. Разбира се. Прости ми, Ричард Сайфър. Толкова съм нервен, че направо не мисля.

— Е, какво знаеш за бунта?

Фавал разпери безпомощно ръце.

— Орденът задушава хората. Не можем да живеем. Ако не беше ти, Ричард Сайфър, аз щях ... е, не ми се мисли за това. Но другите, другите нямат такъв късмет. Те гладуват. Орденът отнема всичко, което произвеждат. Мнозина от близките на хората са тикнати в затвора. Признават си неща, които не са извършили. Ти знаеш ли за това, Ричард Сайфър? Че признават неща, които не са извършили? Аз никога не съм го вярвал. Мислел съм, че щом признават, значи са виновни. Защо да признаваш нещо, ако си невинен? — Той се изкикоти. — Защо? Мислех, че това са ужасни хора, които искат да навредят на Ордена. Мислех, че служа добре на Ордена, и се радвах, когато изменниците са арестувани и наказвани.

— И какво те накара да промениш мнението си?

— Брат ми. — Кикотът на Фавал внезапно се превърна в стонове. — Той ми помагаше в правенето на въглища. Правехме всичко заедно. Изхранвахме семействата си с това. Работехме от сутрин до вечер. Спяхме заедно в тази къща. Ей я там. В една стая. Бяхме неразделни.

Миналата година на една сбирка, където всички трябваше да станем и да кажем, че Ордена прави живота ни по—хубав, когато сбирката свърши, го арестуваха. Някой беше дал името му като бунтовник. Не се притесних. Брат ми не беше виновен в нищо. Та той е само един въглищар.

Ричард слушаше изповедта на човека в мрака, по врата му се стичаха струйки пот. Фавал се отдаде на спомените си:

— Стражите казаха, че брат ми най—накрая си признал. За висши престъпления, така ги нарекоха — за заговори срещу Ордена. Казаха, че си признал пред тях. На другия ден отидох да поразпитам при големците — бях толкова ядосан. Искях да им кажа, че са жестоки животни. Жена ми започна да реве и да ме моли да не отивам, страхуваше се, че ще арестуват и мен. Заради нея и заради децата не отидох. Така или иначе нямаше да помогне. Вече бяха изтръгнали признанието на брат ми. Никой, който признава, не е невинен. Всеки го знае. Осъдиха брат ми на смърт. Жена му и децата му живеят при нас.

— Едва... — Фавал се изкикоти и захапа кокалчето на ръката си.

Ричард вдигна ръка на рамото му.

— Разбирам, Фавал. Не си могъл да направиш нищо.

Човекът изтри очите си.

— Сега съм виновен за омразни мисли. Както знаеш, това е престъпление. И аз съм виновен. Мисля си за живот без Ордена. Мечтая да си имам собствена каруца — най—проста каруца, и синовете и племенниците ми да могат да доставят въглищата, които произвеждаме. Би било прекрасно, нали, Ричард Сайфър? Мога да си купя... — Гласът му заглъхна. Огледа се смутено. — Но Ордена твърди, че такива мисли са престъпление, понеже поставям собствените си нужди пред нуждите на другите. А защо нуждите на другите да са по—важни от моите? Защо? Отидох да поискам разрешение да си купя каруца. Отвърнаха ми, че не може, понеже каруцарите щели да останат без работа. Наречекоха ме егоист.

— Това е погрешно — тихо го успокои Ричард. — Мислите ти не са престъпление, нито пък са нещо лошо. Животът ти си е твой, Фавал — би трябвало да можеш да го живееш както си искаш. Би трябвало да можеш да си купиш каруца и да работиш здраво, да дадеш най—доброто, на което си способен, в името на по—добрия живот — твоя и на семейството ти.

Фавал пак се изкикоти.

— Говориш като революционер, Ричард Сайфър.

Ричард въздъхна, замислен за безнадеждността на всичко това.

— Не, Фавал.

Въглищарят го изгледа на лунната светлина.

— Вече започна, Ричард Сайфър — бунтът. Вече започна.

— Трябва да закарам въглищата — Ричард заобиколи каруцата и изсипа една кофа въглища вътре.

Фавал се зае да му помага.

— Трябва да се присъединиш към тях, Ричард Сайфър. Ти си умен човек. Би могъл да им помогнеш.

— И защо? — Ричард се запита дали му стиска да вложи надежда във всичко това. — Какво са замислили? Какво ще правят с това свое въстание?

Фавал се засмя.

— Ами утре излизат на улицата. Ще искат промени.

— Какви промени?

— Ами мисля, че основното е право на работа. Ще искат да им бъде дадена възможност да работят каквото им харесва. — Той се изкикоти. — Може би ще мога да си купя каруца? Мислиш ли, а, Ричард Сайфър? Мислиш ли, че когато избухне бунтът, ще мога да си купя каруца и сам да си разкарвам въглищата? Тогава ще мога да произвеждам повече.

— Но какво възнамеряват да правят? Как ще променят нещо, ако Ордент им откаже — както съм сигурен, че ще стане.

— Така ли? На мен пък ми се чини, че бунтовниците много ще се ядосат, ако Ордент им откаже. Може да не се върнат на работа. Говори се, че може да нападнат магазините и да откраднат хляб.

Надеждите на Ричард потънаха в мрака. Мъжът се вкопчи в ръкава му.

— Какво да правя, Ричард Сайфър? Да се присъединя ли към бунта? Кажи ми.

— Не бива да питаш някой друг как да постъпиш в ситуация като тази. Нима можеш да заложиш живота си, живота на своето семейство на думата на един каруцар?

— Но ти си умен човек, Ричард Сайфър. Аз не съм като теб.

Ричард потупа с пръст челото на въглищаря.

— Ей тук, в главата си, ти си достатъчно умен, за да знаеш какво трябва да направиш, Фавал. Вече ми каза защо Ордена не може да подобри живота на хората, като им казва как да живеят. Сам си стигнал до този извод. Ти, въглищарят Фавал, си по—умен от Ордена.

Фавал грейна.

— Така ли мислиш, Ричард Сайфър? Никога преди никой не ми е казал, че съм умен.

— Ти си достатъчно умен, за да решаваеш сам за себе си кое какво значение има и как да се справяш с живота си.

— Страхувам се за жена ми, за жената на брат ми и за всичките ни деца. Не искам никакъв Ордена, но ме е страх за семейството ми и не искам да ме арестуват. Как ще живеят близките ми без мен?

Ричард изсипа още една кофа въглища в каруцата.

— Чуй ме, Фавал — бунтът е нещо, в което трябва да си сигурен. Това е опасно начинание. Ако смяташ да се присъединиш към него, трябва да си достатъчно убеден, че го искаш и да си готов да пожертваш живота си в името на живота и свободата си.

— Така ли? Така ли мислиш, Ричард Сайфър?

Искрицата надежда угасна.

— По—добре си остани тук и прави въглища. Приска има нужда от твоите въглища. Ордена ще арестува всички бунтовници и това ще е краят. Ти си добър човек. Не искам да виждам как те арестуват.

Фавал се ухили.

— Добре, Ричард Сайфър. Щом казваш, ще си остана тук и ще правя въглища.

— Добре. Ще се върна утре вечер. Но ако стане нещо, може да не успея да се добера дотук. Ако наистина бунтът продължи из улиците и има блокади, може да не успея.

— Разбирам. Ще дойдеш, щом можеш. Вярвам ти, Ричард Сайфър. Никога не си ме разочаровал.

Ричард се усмихна.

— Виж, ако утре наистина избухне бунт и не мога да дойда, ето ти парите за следващия товар. — Той подаде на човека още една сребърна монета. — Не искам тези дървари да престанат да те снабдяват с материал. Леярните имат нужда от въглищата ти.

Фавал се изхили с искрено задоволство. Целуна сребърната монета и я пусна в ботуша си.

— Въглищата ще са готови. А сега, дай да ти помогна да довършим.

Фавал беше само един от въглищарите, с които работеше Ричард. Разполагаше с цяла верига, с помощта на които поддържаше работата в леярните. Всички тези мъже бяха скромни хорица, които също трябва да изхранват семейства. Те правеха всичко възможно да оцелеят под игото на Ордена.

От продажбата на въглищата на леярните Ричард правеше малка печалба, която обаче ставаше по—голяма от продажбата на желязото и стоманата, които купуваше от тях. Въглищата представляваха само една от дейностите, с които запълваше нощите си и оползотворяваше по—добре работното си време. Това, което изкарваше от продажбата на въглища, покриваше най—вече подкупите, които даваше. Печелеше доста повече от доставката на по—непопулярни материали като руда, глина, олово, живак, антимон, сол, плесени и редица други вещества и материали, от които леярните имаха нужда, но за които не можеха да получат разрешение да им бъдат доставени, когато са им нужни. Имаше достатъчно работа за Ричард. Изкарваше достатъчно, за да поддържа екипажа си, и му оставаше по малко отгоре. При желязото и стоманата печалбата беше чиста.

Докато закара въглищата до Леярната, Приска — едрият главен леяр, вече сновеше нетърпеливо. Мощните му ръце се вкопчиха в каруцата. Очите му надзърнаха вътре.

— Закъсняваш.

— Забавих се повече от час, след като бях натоварил, докато градските стражи прегледат внимателно товара ми.

Приска махна с мощните си ръце.

— Копелета!

— Няма нищо, успокой се. Не взеха нищо. Нося ти цялото количество.

Мъжът въздъхна.

— Трябва да ти призная, Ричард, че е цяло чудо, дето успявам да поддържам пещите си запалени.

Ричард се осмели да зададе опасен въпрос:

— Не участваш в... тези събития в града, нали?

На слабата светлина, идваща откъм прозореца, мъжът огледа Ричард.

— Идват промени, Ричард. Промени към по—добро.

— Какви промени?

— Бунтът започна.

Ричард усети как надеждата отново се надига в сърцето му, този път някак по—силна — не само за самия него, не само за притискащите го окови, но и за хората, копнеещи за свобода. Фавал бе мил човечец, но не притежаваше ума и способностите на Приска. Леярят знаеше повече, отколкото Ричард си мислеше, че е възможно да се знае. Той бе осигурил на Ричард всички имена на големци, които трябваше да бъдат подкупени за документа му. Бе го посъветвал на кой колко да предложи.

— Бунт ли? — попита Ричард. — Бунт за какво?

— За нас — за хората, които искат да имат възможност да живеят живота си така, както им харесва. Идва времето на новото начало. Тази нощ. Всъщност колелото вече се завъртя. — Той се обърна към сградата си и отвори вратата. — Когато стигнеш при Виктор, изчакай го.

Трябва да говори с теб.

— За какво?

Приска махна с ръка.

— Хайде, разтоварвай въглищата и товари стоманата. Виктор ще ми откъсне ушите, ако те забавя.

Ричард разтовари първата кофа и я отнесе встрани, Приска изсипа втората.

— Какво възнамеряват да правят тези хора, които започват бунта? Какви са им планове?

Приска се наведе към него, докато Ричард загребваше поредната кофа въглища.

— Заловиха доста големци — от висшите чиновници на Ордена.

— Убиха ли ги?

— Да ги убият ли? Да не си се побъркал! Няма нищо да им сторят. Ще ги държат като заложници, докато Ордена не се съгласи да поохлаби нещата и да задоволи исканията на хората.

Ричард го гледаше зяпнал.

— Да охлаби нещата ли? Какви са им исканията?

— Трябва да настъпят промени. Хората искат да им бъде разрешено да имат по—голям дял във воденето на бизнеса си, да могат

да живеят по—свободно, да работят. — Той вдигна кофата с въглища. — Да има по—малко сбирки. На нуждите им да се обръща по—голямо внимание.

Този път искрата на надеждата на Ричард не помръкна, а направо потъна на дъното на ледено езеро.

Вече почти не слушаше Приска, докато разтовариха въглищата и натовариха стоманата. Не го интересуваха намеренията на бунтовниците. Най—главното обаче нямаше как да не чуе.

Всичко било измислено. Настояваше се за публични процеси за арестуваните от Ордена техни съграждани. За свиждания със затворниците. Орденът трябваше да предостави обяснения за съдбата на редица арестувани и безследно изчезнали. Имаше и други подробности и искания, но Ричард не ги изслуша всичките — мислите му бяха отплували в друга посока.

Щом скочи на капрата и се приготви да тръгва, Приска го хвана за ръката.

— Моментът настъпи, Ричард, хората, които имат сърце, трябва да се включат в борбата.

Двамата мъже се погледнаха.

— Виктор ме чака.

Приска пусна ръката на Ричард и се усмихна. — Да, така е. До скоро, Ричард. Може би когато дойдеш следващия път, Орденът ще е удовлетворил исканията и ще можеш да идваш за поръчките денем, без да са ти нужни онези документи.

— Би било чудесно, Приска.

Докато стигне до Виктор, Ричард го бе заболяла главата. От всичко, което бе чул тази вечер, направо му прилоша. Страхуваше се от онова, което предстоеше да чуе.

Виктор го чакаше. Бе малко раничко да е в ковачницата. Обикновено не се появяваше преди развиделяване. Ковачът отвори вратата към склада. Остави лампата на една полица, за да освети помещението. Когато Ричард скочи от капрата, на устните на приятеля му бе изписана онази специфична негова усмивка.

— Хайде, Ричард, разтоварвай, а после ще хапнем по малко лардо и ще поговорим.

Ричард се зае съвестно с работата си, всъщност никак не му се говореше. Много добре знаеше за какво ще иска да разговарят Виктор.

Ковачът, както му беше навикът, го остави да разтоварва сам. Той купуваше стоманата и обичаше услугата да му бъде изпълнена докрай. Беше услуга, каквато никоя транспортна компания не можеше да му осигури — въпреки високата цена.

Ричард нямаше нищо против да го оставят сам.

Летата толкова на юг в Стария свят бяха кошмарни. Влажността бе отворителна, нощите рядко ставаха по—хладни от дните.

Докато работеше, си мислеше за безоблачните дни, прекарани с Калан край поточето до планинската им къща. Сякаш се бе случило в някакъв друг живот. Надеждите му, че ще я види отново, бяха почти нищожни, но тревогата му за нея — сега, когато лятото вече бе в разгара си — го държеше нащрек. Понякога мисълта за нея му причиняваше такава болка, тя толкова му липсваше, толкова се притесняваше за нея, че трябваше да си наложи да я прогони от главата си, за да не му прилошее. Друг път единствено мисълта за нея го крепеше да върви напред.

Докато свърши с разтоварването, небето бе просветляло. Откри Виктор в задната стая, вратата бе широко отворена, за да може светлината да гали мраморния монолит. Ковачът се любуваше на красотата на камъка си, на статуята, която все още бе заключена вътре в студения камък.

Мина известно време, докато забележи застаналия на прага Ричард.

— Ричард, заповядай, сподели трапезата ми.

Седнаха на прага, загледани към силуета на Вечния дом, в километрите крепостни стени, издигащи се на фона на моравата зора. Дори от това разстояние Ричард виждаше издяланите върху една от стените картини на злия образ на човешкия род.

Виктор му подаде тънко резенче лардо.

— Бунтът, за който ти говорех, избухна, Ричард. Но вероятно вече си разбрал.

— Не, няма никакъв бунт — отвърна той.

Виктор го изгледа изумен.

— Грешиш, вече е факт.

— Вярно, надигат се безредици, но не и бунтът, за който ти ми говори.

— Ще се стигне и дотам. Ще видиш. Днес на улицата Ще излязат много хора. — Виктор разпери ръце. — Искаме ти да ни поведеш, Ричард.

Той го бе очаквал.

— Не.

— Знам, знам, ще кажеш, че хората не те познават и няма да те последват, но грешиш, Ричард. Мнозина те познават. Повече, отколкото си мислиш. Вече съм разказал на много от нашите за теб. Можеш да го направиш.

Без да отлепя поглед от дългата стена отпред, Ричард повтори:

— Не.

Този път Виктор не знаеше какво да каже.

— Защо отказваш?

— Защото много хора ще умрат.

Виктор се засмя.

— Не, Ричард, не. Нещо не си разбрал. Бунтът няма да е такъв. Това ще е въстание на хора, изпълнени с добри желаниа и чувства. За по—добър живот на всички. Нали Орденът все това повтаря. Ние сме народът. Нали казват, че мислят за народа. И сега, когато им представим исканията на този народ, те ще трябва да се вслушат и да ги изпълнят.

Ричард тъжно поклати глава.

— Искаш от мен да ви поведем?

— Да.

— В такъв случай бих искал да те помоля нещо, Виктор.

— Разбира се, Ричард. Само кажи.

— Стой далеч от цялата тази работа. Такива са моите заповеди като твой водач. Днес остани тук и работи. Не се забърквай.

Виктор го погледна така, все едно Ричард се шегува. След миг осъзна, че в думите му има само хладна сериозност.

— Но защо? Не искаш ли нещата да се подобрят? Това ли е представата ти за хубав живот? Не искаш ли нещо по—добро?

— Възнамерявате ли да убиете тези служители на Ордена, които сте заловили?

— Да ги убием ли? Ричард, какви са тези приказки за убийство? Тук става дума за живота. За по—добрия живот.

— Чуй, ме, Виктор. Хората, срещу които се изправяте, няма да играят по вашите правила.

— Но те ще искат...

— Остани си тук и работи, иначе си мъртъв — и ти, и много други. Ордена ще смаже всяко неподчинение за не повече от ден—два. Ще изтребят всеки бунтовник — до последния човек. Жертвите ще са много.

— Но ако се съ согласиш да ни поведеш, ти ще съумееш да представиш исканията ни пред Ордена. Нали точно затова искаме ти да застанеш начело — за да предотвратиш кръвопролитията. Ти умееш да убеждаваш хората. Умееш да се справяш със ситуацията — само погледни на колко народ в Алтур'Ранг си помогнал. Фавал, Приска, мен, всички останали. Ние имаме нужда от теб, Ричард. Трябваш ни, за да покажеш на хората смисъла от бунта.

— Ако те не знаят за какво се изправят и какво искат, никой не може да им покаже смисъла. Те ще успеят едва когато идеята за свободата ги прогори отвътре, когато са готови не само да убиват, но и да умрат за нея. — Ричард се изправи и изтри ръцете си в панталона. — Не се забърквай, Виктор, за да не загинеш с тях.

Ковачът го изпрати до каруцата. В далечината се виждаше как работният ден започва. Виктор се бе хванал за една дъска на каруцата, очевидно искаше да каже още нещо.

— Ричард, знам как се чувстваш. Наистина те разбирам. Аз също съм на мнение, че хората ни не са почувствали истинския порив към свободата, който да ги изгаря отвътре. Но те не са от Каватура, където съм роден аз, така че вероятно не познават истинската свобода. Но засега това е всичко, което може да се направи. Нима няма да опиташ? Ричард Рал, предводителят на Д'Харанската империя на север, разбира нашата страст за свобода и би опитал.

Ричард се качи на капрата. Зачуди се откъде ли хората са чули такива неща. Наистина бе удивително как подобна искрица надежда може да прелети толкова километри. Взе юздите и камшика и изгледа продължително мрачния ковач — мъжът, заразен от вируса на свободата, носещ се във въздуха.

— Искам да те питам нещо: ти би ли пробвал да оформиш парче незагрял метал с чука си?

— Разбира се, че не. Стоманата трябва да е нагорещена до бяло, за да може да се превърне в нещо.

— Така е и с хората, Виктор. Тези хора са студени като метал. Не прахосвай напразно силата на чука си. Сигурен съм, че този Ричард Рал би ти казал същото.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бунтът продължи един ден. Ричард си остана у дома. Помоли и Ничи да направи същото. Каза ѝ, че е чул слухове за евентуални безредици и че не иска тя да пострада.

Разправата с бунтовниците обаче отне цяла седмица. Мъжете, участвали в шествието из улиците, бяха съсечени направо там или арестувани от градската стража. Заловените бяха разпитвани, докато постепенно изкажат имената на други. Хората, разпитвани от Ордена, винаги признаваха всичко.

Потокът от арести, признания и нови арести заливаше града през цялата седмица. Стоотици мъже бяха погребани в небето. Постепенно пламъците на недоволството бяха потушени. Пепелта на съжалението вгорчи вкуса на хората, които искаха да забравят случилото се. За бунта вече почти не се споменавахе — сякаш никога не бе избухвал.

Ричард се върна на работа в транспортната компания, като за известно време прекрати нощните курсове с каруцата си. Докато пътуваха из града, Йори обикновено мълчеше. Минаваха покрай набитите на колове тела на погребаните в небето.

Йори и Ричард правеха курсове и до мините, за да транспортират руда до леярните. Веднъж им се наложи да отидат до един пясъчник доста далеч на изток от града. Пътят дотам и обратно им отне цял ден. На другия ден ги изпратиха да карат камъни за западната част на Вечния дом, където се строяха подпори. Край каменните стени имаше още петдесет—шестдесет кола. Явно някои от каменоделците също бяха участвали в бунта.

На връщане минаха по един път, виещ се покрай ковачницата. Ричард скочи от каруцата и каза на Йори да върви, че той ще мине през хълма и ще настигне каруцата отатък, след завоите. Трябвало да докладва на ковача нещо по следващата поръчка.

Вътре в мрачната ковачница Виктор изчукваше дълго парче стомана, огъвайки нажежения метал върху единия рог на наковалнята. Вдигна глава и щом видя Ричард, хвърли горещия метал в течността край наковалнята, където той започна да съска и бълбука.

— Ричард! Толкова се радвам да те видя.

Ричард забеляза, че няколко от хората на Виктор липсваха.

— Болни ли са?

Виктор мрачно поклати глава. Ричард прие новината с кимване.

— Радвам се да видя, че си добре. Реших да се отбия да видя дали всичко е наред.

— Да, аз съм добре — Главата му увисна. — Благодарение на твоя съвет. Иначе вече да съм погребан в небето. — Той махна към Вечния дом. — Видя ли? Много от каменоделците ... висят на коловете покрай стената.

Ричард бе видял телата, но не бе ги загледал. Познаваше омразата на някои от майсторите към онова, в което са принудени да превръщат камъка — знаеше с какво отвращение изобразяват ужасните сцени на смъртта.

— Приска?

Виктор поклати отчаяно глава, твърде разстроен, за да може да каже нещо.

— Фавал?

— Видях го вчера. — Виктор си пое дълбоко дъх. — Каза, че ти си го посъветвал да си остане у дома и да прави въглища. Струва ми се, че ще прекръсти едно от децата си на теб.

— Ако Приска... Какво ще стане със специалната ти стомана?

— Главният му майстор ще продължи. Дали ще можеш да направиш един курс за желязо? Не съм получавал нито грам от събитията насам. Брат Нарев е в отвратително настроение. Трябва му желязо за скелетата. Категорично ми каза, че един ковач, верен на Ордена и Създателя, би му ги направил навреме.

Ричард кимна.

— Мисля, че нещата вече се уталожиха. За кога?

— Дето се казва, и в момента да ми го донесеш, ще ми свърши работа, но нека бъде например за вдругиден.

Имам голяма поръчка за длета — от специалните, за фината работа. А съм без хора, така че за желязото мога да почакам.

— Значи вдругиден. Тогава вече ще е съвсем спокойно.

Когато тръгна да се прибира към стаята си, слънцето вече бе залязло, но в сумрака пътят се виждаше достатъчно добре. Беше се

замислил за Виктор, когато иззад една сграда изскочиха шестима мъже.

— Ричард Сайфър?

Не бяха в униформите на обикновени градски стражи, но напоследък това не означаваше кой знае какво. Имаше цяла армия цивилни агенти, които — поне така се говореше — душеха за размирници.

— Точно така. Какво искате?

Забеляза, че под леките си наметала мъжете са въоръжени с мечове. На коланите им висяха дълги ножове.

— Като служители на Императорския орден е наш дълг да те арестуваме по подозрение в подклаждане на бунт.

* * *

Когато Ничи се събуди на сутринта, Ричард все още не се бе прибрал. Изсумтя недоволно. Извъртя се по гръб и видя, че през пердетата вече нахлува светлина. По ъгъла на лъчите можа да прецени, че е някъде малко след изгрев слънце.

Прозя се и се протегна, после отпусна ръце върху леглото, загледана в тавана — чистия, прясно варосан таван. Усети как гневът ѝ нараства. Не ѝ бе приятно Ричард да работи през нощта, но не можеше да му каже нищо, понеже самата тя го бе убеждавала колко е важно да се научи да работи и живее като обикновените хора. Да разбере, че Орденът е единствената надежда за подобряването на живота на обикновения човек.

Беше го предупредила да не се забърква в размириците. Радваше се, че той не се опита да спори с нея по този въпрос. Ако не друго, поне ѝ се струваше, че не е на страната на бунтовниците. Дори се изненада, когато той си остана в къщи в деня на протестното шествие. Беше предупредил и Камил и Наби — най—строго и категорично — да не се замесват.

Сега, когато бунтът бе смазан и властите бяха заловили голяма част от размирниците, животът отново бе влязъл в ритъм и Ричард най—сетне се върна на работа. Въстанието бе истински шок. Орденът трябваше да положи повече усилия, за да накара хората да разберат

дълга си да помагат за подобряването на живота на родените с по— малко късмет. Тогава по улиците нямаше да има такива протестни шествия. Заради събитията мнозина от сановниците на Ордена намериха смъртта си — задето не са съумели да прокламират достатъчно убедително идеите му. Това бе една от малкото хубави страни на случилото се.

Ничи напписка лицето си с вода от легена, който Ричард бе донесъл един ден. Цветчетата по ръба пасваха на оранжевите стени на стаята им и на килима, също купен от спестяванията му. Да, Ричард очевидно бе трудолюбив, щом успяваше да заделя пари от мизерната си заплата.

Свали плувналата си в пот нощница и се поизми колкото можа с влажен парцал. Подейства ѝ освежаващо. Не обичаше да изглежда потна и мръсна пред Ричард.

Видя, че паницата гювеч, която му бе приготвила за вечеря, още си е на масата. Не я бе предупредил, че ще работи през нощта, но понякога не оставаше време да отскочи до в къщи за вечеря. В нощите, когато работеше, обикновено се прибираше малко след изгрев слънце, така че тя очакваше да чуе стъпките му по коридора всеки момент.

Сигурно щеше да е гладен. Запита се дали да не му направи и яйца. Ричард обичаше яйца. Ничи осъзна, че се усмихва. Беше се събудила начумерена, а сега, докато си мислеше какво обича Ричард, се усмихваше. Прокара пръсти през косата си. Нетърпението ѝ нарастваше. Искаше да го попита дали му се ядат яйца. Той щеше да ѝ отвърне, че му се ядат и тя с удоволствие щеше да му приготви нещо, което бе сигурна, че обича.

Мразеше да прави неща, които знаеше, че той не обича.

Бяха минали няколко дни от онази отвратителна нощ с Гади. Определено беше грешка. Разбра го по—късно. Отначало ѝ бе доставило удоволствие — не защото бе искала да прави секс с отвратителния бандюга, а защото се бе почувствала толкова унижена от Ричард, че бе изпитала непреодолимо желание да му го върне. Отначало бе ликувала, понеже онова, което ѝ правеше Гади, причиняваше болка и на Калан. Бе ѝ се видяло справедливо наказание за онова, което Ричард ѝ причини. За него нямаше по—голяма болка от причинената на Калан.

Гади мразеше Ричард. Да преспи с Ничи — по неговите разбирания, — бе все едно да завоюва победа над Ричард и да си възвърне лидерството пред останалите момчета. Колкото искаше нея, толкова повече искаше да унижи Ричард, който бе завзел кралството му и си го присвоил. Ничи с удоволствие даде възможност на малкия звяр да се почувства отново на трона. Тя знаеше, че Ричард чува всеки неин кръсък и разбира, че Калан изпитва същата болка.

Но докато Гади я обладаваше, опитвайки се чрез нея да унижи Ричард, думите „Ничи, моля те, не го прави. Така вредиш само на себе си“ не излизаха от главата ѝ.

Когато я повали на леглото, тя се опита да си внуши, че той е Ричард — опита се все пак да бъде с Ричард, па макар и чрез негов заместител. Но така и не успя да повярва — дори неистовото ѝ желание да изпита удоволствие не успя да я накара да повярва. Ричард никога не би наранил и унижил жена по този начин. Дори за миг не успя да си внуши, че е той.

С течение на времето започна да разбира, че думите му не са били зов за спасяването на Калан от болката, а за спасяването на нея — на Ничи. Колкото и да я мразеше, той бе изразил загрижеността си към нея. Колкото и да трябваше да я мрази, не искаше да я вижда да страда.

Едва ли можеха да съществуват думи, които да проникнат в нея по—дълбоко от тези. Тази проява на нежност бе най—жестокото нещо, което някога ѝ бе причинявано.

Последвалата болка бе нейното наказание. Срамуваше се толкова много от стореното, че трябваше да се преструва пред Ричард, че всичко е наред. Искеше да му спести ужаса да види какво точно е изстрадала Калан заедно с нея. На следващата утрин му каза, че е направила грешка. Не очакваше той да ѝ прости. Искеше просто да му покаже, че е наясно, че е сбъркала и че съжاليا.

Той не каза нищо. Само я погледна с онези свои сиви очи и излезе за работа.

Ничи кървя три дни.

Гади моментално се похвали на другарите си, че е бил с нея. И за да я унижи докрай, им разказа с подробности всичко. За негова изненада, Камил и Наби изпаднаха в ярост. Бяха решили да му излеят в очите гореща лой и да му сторят още други неща — какви, Ничи не знаеше, но можеше да предположи. Заплахата им бе прозвучала

толкова сериозно, че Гади бе напуснал къщата и се бе записал в армията на Императорския орден още същия ден. Оказа се, че го е направил тъкмо навреме, за да тръгне с частите, изпратени на север. На раздяла се бе ухилил отвратително на Камил и Наби и им бе казал, че отива да стане герой.

Ничи чу стъпки в коридора. Усмихна се и извади три яйца от шкафа. Вместо Ричард да отвори вратата, както тя очакваше, някой почука.

Ничи застина в средата на стаята.

— Кой е?

— Ничи, аз съм, Камил.

Тревогата в гласа му я накара да настръхне.

— Влез.

Младежът се втурна задъхан. Лицето му бе бяло като платно, както и кокалчетата на ръката му, стиснала дръжката на вратата. По лицето му се стичаха сълзи.

— Арестували са Ричард. Снощи. Хванаха го.

Ничи не усети как яйцата се изсулват от ръката ѝ и се разбиват в пода.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Придружавана от Камил, Ничи слезе по дванадесетте каменни стъпала към бараката на градската стража. Крепостта бе огромна, високите ѝ стени сякаш се връзваха в небето. Не бе молила Камил да идва с нея. Но се съмняваше, че нещо освен смъртта може да му попречи. За нея бе пълна загадка как точно успява Ричард да предизвика подобна реакция у хората.

На тръгване бе изпаднала в състояние на френетичен ужас, но забеляза, че и другите обитатели на сградата изглеждат някак нервни и напрегнати. Когато двамата с Камил излязоха на улицата и забързани поеха към крепостта, от прозорците ги изпратиха плахо надзъртащи очи. Лицата на всички бяха мрачни.

Какво ли караше всички тези хора да изпитват загриженост към един човек?

Какво караше нея да се притеснява? Вътре в порутената барака бе претъпкано. Кльоцави мъже с хлътнали бузи стояха като в унес, загледани в нищото. Бузести жени с шалове на главите ридаеха, в краката им надаваха вой уплашени малки деца. Други жени стояха с безчувствени лица, сякаш бяха на опашка за просо или хляб. Едно хлапе само по ризка, голо от кръста надолу, стоеше изоставено, с притиснати до устата малки юмручета.

В стаята бе като в ада.

Градските стражи, предимно едри млади мъже с каменни лица, си проправяха път през тълпата. През средата на помещението минаваше ниска дървена ограда, която ограничаваше достъпа на навалищата до масите на служителите. Оттатък оградата имаше още стражи, които небрежно разговаряха помежду си. Други носеха рапорти на мъже, насядали на лошо сковани дървени маси, шегуваха се или пътьом раздаваха заповеди.

Ничи се връза в тълпата и си проправи път до дървената ограда, където се блъскаха тревожни жени, очакващи да ги извикат по име или да чуят нещо за близките си. Надявайки се на чудо от самия Създател,

притиснали ръце в грубите дървени талпи, вместо внимание получаваха трески под ноктите.

Ничи дръпна за ръкава един от минаващите стражи. Той се спря наскре крачка. Гневният му поглед се плъзна от ръката към очите й. Тя си напомни, че не разполага със силата си и го пусна.

— Ако обичате, бих искала да разбере кой е главният тук?

Онзи я огледа от глава до пети — пред него стоеше жена, която най-вероятно щеше да се окаже без мъж и следователно — свободна. Лицето му се разтегна в мека усмивка. Махна с ръка.

— Ей там, на масата. Защитникът на народа Мъксин.

Възрастният мъж седеше зад купчина папки и документи. Под брадичката, опираща почти в гърдите му, тлъстото му тяло изглеждаше разлято като сланина на слънце. Широката му бяла риза бе плувнала в пот, давайки своя принос за зловонните вълни, носещи се на талази из задушното помещение.

Стражите се навеждаха и шушнеха нещо в ухото му, а плавният му поглед блуждаеше из въздуха, без да се спира никъде. Другите на масата край него работеха трескаво, прелистваха документи или разговаряха помежду си, или пък упътваха сановниците и стражите, минаващи през помещението.

Защитник Мъксин, чието голо теме лъщеше като коруба на дърта костенурка, скрита сред няколко стръка трева, плъзна поглед по тълпата. Очите му шареха непрестанно, плъзгаха се покрай стражите, сановниците и врящата тълпа. Когато минаха покрай Ничи, не регистрираха по-голям интерес към особата й, отколкото към всеки друг от присъстващите. Всички бяха граждани на Ордена — равностойни и равноправни бурмички в системата. Еднакво маловажни.

— Може ли да говоря с него? — попита Ничи. — Важно е.

Усмивката на стража стана подигравателна.

— Сигурен съм. — Той махна с ръка към тълпата в единия ъгъл на стаята. — На опашката. Има ред.

Ничи и Камил нямаха друг избор, освен да се наредят и да чакат. Ничи познаваше прекалено добре подобен род служители, за да се изпусне да направи сцена. Те само това и чакаха. Облегна рамо в омазнената от хиляди други рамена стена. Камил зае позиция зад нея.

Опашката не мърдаше, понеже служителите не приемаха никого. Ничи нямаше представа дали изобщо има часове за прием. Но нямаше какво друго да направят, освен да си пазят реда на опашката. Утрото се влачеше бавно и протяжно, без нищо да се промени. Навалицата се увеличаваше.

— Камил — обърна се тя към момчето, след като бяха чакали вече няколко часа, — няма нужда да стоиш тук с мен. Прибери се.

Очите на момчето бяха червени и подпухнали.

— Искам да остана. — Гласът му ѝ се стори изненадващо подозрителен. — Притеснявам се за Ричард — обяви той след малко.

Прозвуча ѝ като обвинение.

— И аз се притеснявам. Защо си мислиш, че съм тук?

— Дойдох да ти се обадя, понеже бях толкова уплашен, че не знаех какво друго да направя. Всички други вече бяха излезли за работа или за хляб. — Камил се обърна и облегна гръб в стената. — Не ми се вярва да се притесняваш чак толкова за него, но не знаех какво друго да сторя.

Ничи отметна потен кичур коса от челото си.

— Не ме харесваш, нали?

Той не я погледна.

— Не.

— И мога ли да те попитам защо?

Камил се озърна, за да види дали някой не ги подслушва. Всички се бяха отдали на собствените си грижи.

— Ти си жена на Ричард, а му изневери. Заведе Гади в стаята си. Ти си курва.

Ничи примигна от изненада пред думите му. Камил се озърна още веднъж и продължи:

— Не можем да си обясним защо човек като Ричард се е оженил за жена като теб. Всяка неомъжена жена от нашата къща — пък и от околните — е готова да се омъжи за него и да му бъде вярна до гроб — казвали са ми го. И всички се питат защо ти му причини това. На всички им е мъчно за него, но той не дава дума да се изрече.

Ничи се обърна с гръб към Камил. Изведнъж почувства, че не може да понесе срама да гледа в очите младежа, току—що нарекъл я курва, и да знае, че е прав.

— Ти не разбираш за какво става въпрос — прошепна тя.

С периферното си зрение видя как Камил вдига рамене.

— Права си. Не разбирам. Не разбирам как някой може да причини подобно нещо на човек като Ричард, който си скъсва задника от работа и се грижи за теб като за принцеса. За да направи подобно нещо, една жена би трябвало да е изключително зла и неблагодарна и изобщо да не ѝ пука за съпруга ѝ.

Ничи усети как към струйките пот по лицето ѝ се прибавят и сълзи.

— Обичам Ричард повече, отколкото можеш да си представиш.

Той не ѝ отговори. Тя се обърна и го погледна. Той бе облегал рамене на стената. Не смееше да я погледне — дали от срам или от яд — тя не можеше да каже.

— Спомняш ли си първия ден, когато се преместихме в къщата, Камил?

Той кимна, все още без да я поглежда.

— Спомняш ли си колко жестоко се отнесохте с Ричард двамата с Наби, какви ужасни неща му наговорихте? С какви имена го нарекохте? Как го заплашвахте с ножовете си?

— Това беше грешка — отвърна младежът и явно го мислеше.

— Аз също сбърках. — Не се и опита да скрие сълзите си — и бездруго половината жени в помещението плачеха. — Не мога да ти го обясня, но двамата с Ричард се скарахме. Ядосах му се. Искях да му причиня болка. И сбърках. Беше глупаво от моя страна. Направих ужасна грешка.

Тя подсмъркна и допря до носа си малка кърпичка. Камил я гледаше с крайчеца на окото си.

— Признавам, че грешката ми не беше като тази, която направихте вие с Наби при първата си среща с Ричард, но все пак бе грешка. Аз също се държах грубо.

— Значи не си изпитвала желание към Гади?

— От него ми се повдига. Използвах го само защото бях ядосана на Ричард.

— И съжаляваш?

Брадичката ѝ потрепна.

— Разбира се, че съжалявам.

— И няма да се ядосаш и да го направиш отново? С някой друг?

— Не. Казах на Ричард, че съм направила грешка. Че съжалявам и че никога няма да се повтори. И наистина го мисля.

Камил се замисли, загледан в една жена с дете, което държеше за ръка. Малкият не преставаше да плаче, понеже искаше майка му да го вдигне. Жената му говореше нещо тихичко и го успокояваше. Той се притисна в краката ѝ, но пак не спря да плаче.

— Ако Ричард може да ти прости, няма да ти се сърдя и аз. Той ти е съпруг. Важното е вие двамата да се разбирате, а не аз с теб. — Докосна я по ръката. — Ти направи ужасна грешка. Но вече всичко свърши. Не плачи повече. Чака ни важна работа.

Ничи се усмихна през сълзи и кимна. Той също ѝ се усмихна.

— Двамата с Наби казахме на Гади, че ще го наръгаме с ножовете си заради онова, което стори на Ричард. Той извади своя нож, за да ни накара да го пуснем да мине. Той обича ножа си. Наръгвал е хора с него. При това лошо. Каза ни да го пуснем да мине, защото отивал да се за пише в армията, където щял да използва ножа си, за да посича врага, щял да стане герой и да притежава много по—хубави жени от жената на Ричард.

— Сигурна съм, че няма да съм единствената, която ще съжалява за това, че е срещнала Гади.

В късния следобед Народният защитник Мъксин започна да приема. Гърбът на Ничи се бе схванал от чакането, но тази болка бе нищо в сравнение с тревогата ѝ за Ричард. Хората бяха отвеждани пред Защитника Мъксин един по един от двойка стражи.

Опашката тръгна сравнително бързо, понеже Мъксин не беше по дългите разговори. Най—много да прелисти някоя папка, преди да отрони някоя дума. Какво точно казваше на молителите — Ничи не можеше да чуе при целия този шум от плачещи и викащи хора.

Когато дойде нейният ред, един от стражите избута Камил встрани.

— Само по един гражданин има право да говори със Защитника.

Ничи му направи знак с глава да се подчини и да не прави сцени. Двамата стражи я хванаха под мишниците и буквално я отнесоха пред масата на Мъксин. Стори ѝ се възмутително да се отнасят към нея толкова непочтително — като към... обикновен гражданин.

Винаги се бе наслаждавала на властта си — кога гласно, кога не, и никога не се бе замисляла колко преходно е всичко това. Беше

пожелала да накара Ричард да види как живеят обикновените хора. Той като че процъфтяваше в тази среда.

Двамата стражи стояха плътно от двете ѝ страни, в случай че тя реши да създава проблеми с поведението си. Сигурно бяха видели доста сцени. Усети как лицето ѝ пламва от възмущение.

— Защитник Мъксин, съпругът ми беше...

— Име. — Тъмните му очи плуваха върху главите на оставащите хора от опашката, без съмнение пресмятайки колко време остава до вечеря.

— Ричард.

Той я изгледа остро.

— Цялото име.

— Казва се Ричард Сайфър. Беше отведен снощи.

Не искаше да казва „арестуван“, сякаш самото споменаване на тази дума да утежни положението му.

Онзи запрелиства папките, явно Ничи не събуди ни най—малко интереса му. Стана ѝ някак обидно, че мъжът пред нея не я гледа с онзи изпитателен поглед, с който я преценяваха повечето мъже — поглед, преценяващ какво се вижда и какво не от тялото ѝ. Двамата стражи обаче не се посвениха да забият погледи в деколтето ѝ.

— А! — Защитник Мъксин размаха някаква хартийка. — Късметлийка!

— Значи е освободен?

Той я изгледа, все едно бе побъркана.

— Късметлийка си, че му намерих името. Затворници биват отвеждани на много места. Защитниците не могат да знаят всеки къде е пратен.

— Благодаря ви — отвърна Ничи, като не знаеше за какво всъщност благодари. — Защо е задържан? Какви са обвиненията?

Мъжът смръщи чело.

— Откъде да знам какви са обвиненията. Още не си е признал.

На Ничи ѝ призля. Много от жените преди нея бяха припаднали по време на срещата си със Защитника. Ръцете на стражите около нея я задържаха. Ръката на Защитника се канеше да им посочи да я отведат. Преди да е успял да го стори, Ничи събра цялата си енергия и каза с колкото се може по—спокоен глас:

— Моля ви, Защитник Мъксин, съпругът ми не е размирник. Той е смирен работник, труди се от сутрин до здрач. Никога не се е събирал с разни хора. Той е добър човек. Винаги прави това, което му се каже.

За миг ѝ се стори, че човекът пред нея се замисля.

— Има ли някакви умения?

— Той е всеотдаен труженик на Ордена. Товари каруци.

Разбра, че е сбъркала още преди да довърши изречението. Ръката се вдигна, пръстите щракнаха, сякаш прогонват комар. Стражите я подхванаха под мишниците и като отлепиха краката ѝ от земята, я отнесоха зад оградата.

— Но мъжът ми е добър човек! Моля ви, Защитник Мъксин! Ричард не е направил нищо! Той си беше у дома!

Думите ѝ бяха искрени и не по—различни от думите на нещастните жени преди нея. Тя бе бясна, задето не успя да убеди Мъксин, че е по—различна — че Ричард е по—различен. Останалите се бяха опитали да сторят същото — вече го знаеше.

Стражите я отнесоха към къс тъмен коридор, извеждащ до една от страничните врати на крепостта. Камил подтичваше зад тях. Когато ѝ отвориха вратата, навън вече падаше мрак. Изхвърлиха я през прага. Тя се изтърколи по стълбите. След нея излетя и Камил. Падна по лице в мръсотията. Ничи се изправи на колене и понечи да му помогне.

Без да става, извика към вратата:

— Какво ще стане със съпруга ми?

— Ела пак някой друг ден — отвърна ѝ единият страж. — Като признае, Защитникът ще ти каже какви са обвиненията.

Ничи знаеше, че Ричард никога няма да признае нищо. По—скоро би умрял. Кое то бе все едно за хората тук.

— Мога ли да го видя? — Тя склочи молитвено ръце, както бе коленичила край Камил. — Моля ви, нека поне да го видя?

Единият от стражите прошепна нещо на другия.

— Имаш ли пари? — попита я след малко.

— Не — проплака тя.

Онези тръгнаха да се прибират.

— Чакайте! — изкрещя Камил.

Когато двамата се обърнаха, Камил се хвърли нагоре по стълбите. Вдигна крачола на панталона си и си свали обувката.

Изтръска я и в дланта му падна монета. Без да се замисли, подаде сребърната пара на единия страж.

Когато я погледна, онзи направи кисела физиономия.

— Не е достатъчно за свиждане!

Камил се увеси на ръката на едрия мъж, който се канеше да се обърне.

— Имам още у дома. Моля ви, нека отида да ги взема. Ще тичам. Мога да се върна след час.

Мъжът поклати глава.

— Не тази нощ. Свижданията за онези, които могат да платят таксата, са предвидени за вдругиден. След залез слънце. Но се пуска само един посетител.

Камил посочи с ръка Ничи.

— Жена му. Тя ще отиде.

Стражът я изгледа, ухили се мазно, сякаш за да прецени какво още би могла да му даде в замяна Ничи при посещението при съпруга си.

— Само гледайте да донесете таксата.

Вратата се затръшна.

Камил изтича надолу по стълбите и я сграбчи за ръката, а големите му очи бяха пълни със сълзи.

— Какво ще правим? Остават цели два дни. Цели два дни!

Момчето изпадна в паника, дъх не можеше да си поеме. Не го каза на глас, но тя го разора. Имаше предвид още два дни мъчения за изтръгване на признание. После щяха да погребат Ричард в небето.

Тя го стисна здраво за ръката и го поведе.

— Чуй ме, Камил. Ричард е силен. Ще се оправи. Доста е преживял. Много е силен. Сам го знаеш, нали?

Камил закима, после прехапа долната си устна и зарида, внезапно превърнал се в уплашено за приятеля си дете.

Ничи прекара нощта, забила поглед в тавана. На следващия ден отиде да се нареди на опашка за хляб. Докато стоеше заедно с другите жени, осъзна, че има същия съсухрен вид като тях. Движеше се като в мъгла. Не знаеше какво да прави. Всичко ѝ се виждаше безсмислено.

На следващата нощ поспа едва няколко часа. Намираше се в състояние на непрекъснато безпокойство, нетърпеливо броеше минутите до зазоряване. Когато слънцето най—сетне се появи, седна

на масата и притисна до гърдите си самуна хляб, който щеше да отнесе на Ричард. Закача безкрайните часове да се изтърколят и да настъпи вечерта. Съседката, госпожа Шатим, ѝ донесе паница зелена супа. Остана в стаята, за да е сигурна, че Ничи ще я изяде, и през цялото време я гледаше със съчувствие. Ничи ѝ благодари и каза, че супата е превъзходна. Всъщност изобщо не можа да усети вкуса ѝ.

В ранния следобед реши да тръгне към крепостта — не искаше да закъснее. Камил седеше на стълбите и я чакаше. Наоколо сновяха хора от кооперацията.

Момчето скочи на крака.

— Намерих сребърния грош.

Искаше ѝ се да може да му каже, че не е нужно той да плаща, че тя ще се оправи сама — но нямаше пари. Бяха ѝ останали едва няколко пенита.

— Благодаря ти, Камил. Ще ти върна парите.

— Не искам да ми ги връщаш. За Ричард е. Това е нещо, което избрах да направя за Ричард. Прецених, че си струва.

Ничи кимна. Помисли си, че за нея никога никой не бе правил каквото и да било. Не бе получила нито пени от хората. Въпреки че бе посветила целия си живот на това да се раздава на тях. Веднъж Майка ѝ каза, че е грешно да очаква благодарности, че е длъжна да помага, понеже има възможност да го прави. Докато слизаше по стълбите, съкооператорите я изпращаха с най—добри пожелания. Заръчваха ѝ да каже на Ричард да бъде силен, да не се предава. Питаха я дали могат да ѝ помогнат с нещо, дали има нужда от пари.

Вече бяха минали няколко дена от задържането му. Тя не знаеше дори дали е жив. Мълчаливият път до затвора само усили ужаса ѝ. Страхуваше се от новината, че са го убили, страхуваше се и да го види, и да разбере, че умира бавно и в агония от мъченията и разпитите. Тя знаеше прекрасно как служителите на Ордена провеждат разпити.

Край страничната врата, под лъчите на палещото слънце, чакаха още пет—шест жени, придружавани от по—възрастни мъже. Всички жени носеха торби с храна. Никой не говореше. Всички се бяха свили под тежестта на един и същ ужас.

Ничи наблюдаваше как слънцето бавно потъва зад високата стена. Щом взе да мръква, Камил закачи меха с вода на рамото на Ничи.

— Вероятно ще има нужда и от нещо за пиене, за да преглътне хляба.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Тежката желязна врата проскърца. Всички вдигнаха очи към застаналия на прага страж, който им направи знак да се приближат. Погледна някакъв списък. Първата жена се заизкачва нагоре към него. Той я спря и я попита при кого отива. Когато тя каза името, онзи провери в списъка и я пусна. Втората жена върна. Тя зариде, обяснявайки, че си е платила за посещенията. Той ѝ отвърна, че съпругът ѝ си е признал за извършените престъпления и няма право на свиждане.

Жената зави на умряло и се свлече на земята. Всички потръпнаха от ужас, представяйки си, че ги сполетява същата участ. Следващата жена каза името и бе пусната. След нея мина още една, а на тази след нея бе съобщено, че съпругът ѝ е умрял.

Ничи се понесе нагоре по стълбите като в унес. Камил я стисна за ръката. Постави в дланта ѝ монетата.

— Благодаря ти, Камил.

Той кимна.

— Кажи на Ричард, че... Кажи му просто да си дойде у дома.

— Ричард Сайфър — отвърна тя на стража с разтуптяно сърце.

Онзи хвърли бърз поглед към списъка и я пусна.

— Този човек ще те заведе.

Цялото ѝ тяло се отпусна облекчено. Значи беше жив. Вътре в тъмния коридор я чакаше тъмничар. Направи ѝ знак с глава.

— Последвай ме.

Потъна в мрака с по една лампа в двете си ръце. Тя го следваше по петите надолу по стълбите, водещи в страховитите подземия.

В малка стаичка, осветена от съскащи факли, седеше и се потеше Народният защитник Мъксин. Разговаряше с двама души — явно низши чиновници на Ордена, ако се съди по сервилното им отношение към дебелия Защитник.

Стражът му подаде листа и онзи го огледа за кратко, след което се изправи.

— Носиш ли таксата?

— Да, Защитник Мъксин. — Ничи му подаде монета та.

Онзи я погледна и я пхна в джоба си.

— Глобите за граждански престъпления са високи — рече той загадъчно и спря, за да проследи реакцията ѝ.

Ничи облиза устните си. Изведнъж надеждите ѝ политнаха във въздуха. Бе издържала първия тест с плащането. Сега алчното копеле просеше пари за живота на Ричард.

Тя заговори предпазливо, опасявайки се да не допусне грешка:

— Ако знаех сумата, Защитник Мъксин, съм сигурна, че щях да я събера.

Защитникът я изгледа така, че по челото ѝ избиха капки пот.

— Човек трябва да докаже, че наистина се разкайва.

Глоба, която се влива в плътта до кокала, е най—сигурният начин за доказване на разкаянието при акт на гражданско неподчинение. Ако бъде по—малка, ще знаем, че разкаянието не е било искрено. Вдругиден по същото време хората, които са признали размирната си дейност и имат човек, който да плати глобата за тях, ще бъдат призовани пред мен.

Той бе назовал цената — всичко. Беше ѝ казал какво трябва да направи Ричард. Прииска ѝ се да впие нокти в тлъстия врат на дебелака.

— Благодаря ви, задето проявихте такова разбиране към сторения от мъжа ми грях към обществото. Ако имам възможността да го видя, ще се погрижа да му разясня смисъла на врязващото се до кокал разкаяние.

Онзи се усмихна с потните си устни.

— Гледайте да го направите, млада госпожо. Мъжете, прекарвали твърде много време тук, долу, насаме с вината — и, накрая признават какво ли не.

Ничи преглътна.

— Разбирам, Защитник Мъксин.

Мъченията нямаше да свършат, преди да бъде платена цената.

Тъмничарят грубо я сграбчи за ръката и я завлече по тъмния като в рог коридор, като носеше двете лампи в другата ръка, Спуснаха се по още никакви стълби и се озоваха в самото сърце на зандана. Тесните коридорчета се провираха зигзагообразно през бетонното туловище на сградата, покрай килиите на затворниците. Цялата крепост не бе далеч от реката и тук, долу, всичко бе просмукано от влага и вонеше на гнилоч. В тъмното ѝ се мярнаха претичващи животинки.

Звукът от стъпките им, газещи във вода до глезените, отекваше надалеч. По вълничките, образувани от движението на краката им, плуваха разлагащи се трупове на огромни плъхове. Мястото ѝ напомни за детските ѝ кошмари за отвъдния свят — една съдба, която Майка ѝ казваше, че очаква всеки, който не изпълнява задълженията си към ближния.

Ниските врати от двете страни на коридора имаха по едно малко отворче — с размерите на мъжки юмрук. Ничи си помисли, че сигурно е предвидено, за да гледат през него стражите. Нямаше никаква светлина — само лампите, които носеха тъмничарите. Затворниците нямаше защо да надзъртат. На светлината на лампата Ничи мярна ококорени очи, надничащи иззад черните дупки. Иззад доста от вратите се чуваха плач и стенания.

Тъмничарят спря.

— Ето тук е.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Тя зачака. Вместо да ѝ отвори вратата, онзи я сграбчи за гърдите. Тя остана като вцепенена, не смееше да помръдне. Мъжът я опипваше, сякаш опипва пъпеша на пазара. Бе твърде уплашена, за да каже каквото и да е и да изпусне шанса си да види Ричард. Онзи се притисна по—плътно до нея и плъзна месестата си ръка надолу към деколтето ѝ, опипа зърната на гърдите ѝ.

Ничи знаеше, че такива като него са нужни на Ордена, за да стигнат посланията му до всеки. Всички трябваше да разберат колко перверзно същество е човекът. Нежните бяха жертви. Грубияните бяха нужни, за да научат на морал масите. Тя потисна вика си, когато той изви безжалостно нежната плът на гърдите ѝ.

Чу се отвратителният му кикот — явно бе доволен от плячката си. След малко се обърна към вратата. След известни затруднения с ръждивата ключалка най—сетне успя да превърти ключа. Вратата бавно се отвори — колкото да мине човек. Тъмничарят закачи лампата до входа.

— Отивам да се погрижа за някои неща, после се връщам и свиждането ти приключва. — Отново се изкикоти.

— Не си губи времето, ами си вдигай фустата — сигурно е загорял. — Блъсна я в килията. — Хайде, Сайфър. Постарах се да ти я подготвя. — Вратата се затръшна с трясък, който отекна далеч в

кривия коридор. Ничи чу прещракването на ключа и пляскащите стъпки на тъмничаря във водата.

Квадратната стаичка бе толкова миниатюрна, че двете ѝ стени можеха да се докоснат с разперени встрани ръце. Таванът опираше в главата ѝ. Затвореното пространство я изпълни с ужас. Испита неистов порив да излезе на въздух.

Помисли си, че тялото, свлечено в краката ѝ, е мъртво.

— Ричард?

Чу се слаб стон. Ръцете му бяха вързани на гърба със здрави ремъци от кората на дърво. Ужаси се при мисълта, че както е легнал, може да се удави.

В очите ѝ залютяха сълзи. Отпусна се на колене. Тинестата вода, която бе напълнила обувките ѝ, сега се просмука и в роклята ѝ.

— Ричард?

Хвана го за рамото и го обърна по гръб. Той извика и се дръпна инстинктивно.

Когато го видя отблизо, покри устата си с две ръце, за да потисне писъка си. Усети как сълзите ѝ тръгват надолу по лицето, отвори уста да си поеме дъх.

— О, Ричард.

Изправи се и откъсна парче от подплатата на роклята си. Отново коленичи и с парчето плат внимателно изтри кръвта от лицето му.

— Чуваш ли ме, Ричард? Ничи е.

Той кимна.

— Ничи.

Едното му око бе подпухнало и затворено. Косата му бе сплъстена от кал и тиня от водата, в която лежеше. Дрехите му бяха разкъсани. На дрезгавата светлина от малката лампа тя видя подути червени отоци по цялото му тяло.

Той забеляза, че очите ѝ оглеждат раните му.

— Опасявам се, че тази риза няма да успееш да ми закърпиш.

Тя се усмихна колкото можа на черния му хумор. Докато почистваше лицето му, пръстите ѝ трепереха. Не знаеше защо се държи така — бе виждала къде—къде по—ужасни сцени.

Ричард отдръпна глава назад.

— Боли ли?

— Да.

— Извинявай. Нося ти малко вода.

Той кимна с учудваща енергичност. Ничи допря меха до устните му и му помогна да пие. Гълташе жадно. Докато той си поеме дъх, тя каза:

— Камил намери пари за таксата — за да мога да те видя.

Ричард само се усмихна.

— Камил иска да се върнеш у дома.

— И аз искам да се върна у дома.

Не приличаше на себе си. Гласът му бе дрезгав и слаб.

— Ричард, Защитникът...

— Кой?

— Сановникът, който отговаря за затвора. Каза ми, че има начин да те измъкна от тук. Каза, че трябва да се признаеш за виновен за гражданско неподчинение и да платиш глоба.

Ричард кимна.

— Да, и сам се сетих. Попита ме дали имам пари. Казах му, че имам.

— Имаш ли? Имаш спестявания?

Той кимна.

— Имам.

Пръстите на Ничи се вкопчиха в яката му.

— Ричард, трябва да минат още два дни, за да мога да платя глобата. Ще издържиш ли? Моля те, дръж се още два дни!

Той ѝ се усмихна на слабата светлина.

— Не бързам за никъде.

Изведнъж Ничи се сети и извади хляба от чантата си.

— Донесох ти храна. Хляб и малко печено пиле.

— Пилето. Хлябът няма да ми даде достатъчно сила. Тук не ме хранят.

Тя трескаво впи пръсти в пилето. Подаде му едно парче. Не можеше да издържа да го гледа толкова безпомощен. В гърдите ѝ се надигна гняв. Прилоша ѝ.

— Яж, Ричард — подкани го тя, щом главата му клюмна.

Той я разтърси, сякаш за миг бе задрямал и искаше да прогони съня.

— Ето, хапни си.

Изчака го да подъвче.

— Можеш ли да спиш в тази вода?

— Не ме оставят да спя. Не...

Тя му набута голяма хапка месо в устата. Познаваше в детайли методите на Ордена. Не искаше да чува коя точно техника са избрали за него.

— Ще те измъкна, Ричард. Само не се предавай. Ще те измъкна от тук.

Той сви рамене, сякаш за да ѝ каже, че му е все едно.

— Защо? Не си даваш затворника ли? Изпитваш завист, когато други ме измъчват вместо теб? Страхуваш се, че може да ме унищожат преди теб?

— Ричард, не е...

— Аз съм най—обикновен човек. Важни са само висшите добродетели. Това, че съм невинен, няма значение, понеже животът на отделния човек е нищо. Ако трябва да страдам и умра по този начин, за да помогна на другите да разберат, че не бива да следват пътя на твоя Орден и твоя Създател, коя си ти, че да отричаш това тяхно право? Какво значение имат твоите желания? Как можеш да поставиш живота си или моя живот над доброто за другите?

Колко пъти му бе повтаряла тя същите тези думи? И колко презрително, убийствено и фалшиво звучаха от неговата уста.

В този момент Ничи се мразеше. Той някак си успя да ѝ разкрие лъжата във всичко, за което се бори Орденът, във всичко, на което бе посветила живота си. В устата му правенето на добро звучеше толкова... зло. Ето защо Ричард бе толкова опасен. Дори самото му съществуване представляваше заплаха за всичко, за което те се бореха.

Ничи бе толкова близко. Толкова близко да проумее онова, което ѝ бе нужно да разбере. Самият факт, че по очите ѝ се стичаха сълзи, ѝ говореше, че наистина има нещо, което осмисля цялото това мъчение. Прави го важно. Онази неопределима искрица, която бе зърнала в очите му още в първия миг, когато го бе срещнала, явно бе истинска.

Ако само имаше още малко време, за да проумее всичко това, най—сетне щеше да разбере какво трябва да прави. Така щеше да е най—добре и за него. Що за живот щеше да е неговият? Колко страдание би могъл да понесе? Мразеше факта, че трябва да служи на Създателя по такъв начин.

— Огледай се, Ничи. Нали искаше да ми покажеш справедливите дела на Ордена. Огледай се. Не е ли величествено?

Не искаше да вижда едно от прелестните му очи затворено.

— Ричард, трябват ми парите, които си спестил. Ако искаш да излезеш от тук, ми трябват всичките ти пари. Сановникът ме предупреди, че трябва да дадем всичко.

Беше му останала сила само за дрезгав шепот.

— В стаята ни.

— В стаята? Къде? Кажи ми къде са?

Той поклати глава.

— Няма да успееш да ги вземеш. Трябва да знаеш как да отвориш. Иди при Айшак.

— При Айшак? В транспортната компания? Защо?

— Нашата стая някога е била негова приемна. В пода има скрит шкаф. Кажи му защо ти трябват парите. Той ще ти го отвори.

Тя набута още пилешко в устата му.

— Добре. Ще отида при Айшак. — Поколеба се, загледана как дъвче. — Съжалявам, че ще трябва да похарчим всичко, което си успял да заделиш. Знаем колко много се труди. Не са прави да ти го вземат.

Той отново сви рамене.

— Това са само пари. Животът е по—важен.

Ничи се усмихна и изтри сълзите от лицето си. Това бе най—доброто, което можеше да чуе. Вратата се отвори.

— Сваляй фустата надолу, жено. Времето изтече.

Докато тъмничарят я извличаше навън за ръката, тя успя да напъха последната хапка от пилето в устата на Ричард.

— Гражданско неподчинение! — провикна се на излизане. — Не забравяй!

Трябваше да се признае за виновен в гражданско неподчинение, което можеше да се плати с глоба. Всяко друго престъпление се наказваше със смърт.

— Няма да забравя.

Тя протегна ръце към него, но тъмничарят вече я бе изнесъл извън тясната килия.

— Ще се върна за теб, Ричард! Кълна се!

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ничи сновеше напред—назад, докато Айшак се бореше с тайника в ъгъла на стаята. Не го бе отварял отдавна. Избута гардероба встрани, за да стигне до скривалището на пода. От време на време си мърмореше нещо под мустак, ругаейки сам себе си, задето го е направил толкова трудно за отваряне.

— Най—последно! — Той се изправи на крака.

Ничи се молеше мизерните средства, които Ричард е успял да заделени, да са достатъчно, за да задоволят алчността на Защитник Мъксин. Прехвърли в главата си имената на хората, предложили да помогнат с пари.

Айшак се приближи забързан.

— Ето я.

Припряно пусна кожената кесия в ръката ѝ. Тежината ѝ я изненада. Кесията изпълваше дланта ѝ. Не разбираше. Реши, че Ричард сигурно е сложил при спестяванията си и метални плочки — това би обяснило тежестта. Отвърза я и изсипа съдържанието ѝ в другата си ръка.

Зяпна. Имаше повече от двадесет златни гроша. Никакво сребро. Само злато.

— Скъпи Създателю... — прошепна тя с ококорени очи. — Откъде е взел Ричард толкова пари?

Бяха повече, отколкото дори заможни хора можеха да видят през целия си живот. Тя погледна Айшак в очите.

— Откъде са тези пари?

Той прокара ръка през рижата си коса. Махна нервно към дланта ѝ.

— Ричард ги спечели.

Тя го изгледа още по—свъсено.

— Спечелил ги е значи? И как? Никой не може да спечели такива пари — поне не честно. — Усети как гневът ѝ кипи в гърдите. — Ричард е откраднал това злато, нали?

— Не ставай глупава. — Айшак отново посочи парите. — Спечели ги. Купуваше и продаваше стоки.

Ничи стисна зъби.

— Откъде Ричард има толкова пари!

Мъжът разпери ръце.

— Нали ти казах — спечели ги с труд — сам—самичък. Купуваше неща и ги продаваше на онези, които имат нужда от тях.

— Неща ли? Какви по—точно неща? Контрабандни стоки?

— Не! Главно желязо и стомана, и...

— Не ме баламосвай. И как според теб ги е пренасял? Да не би на гръб?

— Отначало да. Но след време успя да си купи каруца.

— Каруца!

— Да. И коне. Купуваше въглища и руда и ги продаваше на леярните. Но главно купуваше метали от леярните и ги продаваше в ковачницата. Там отива много метал. Ковачът купуваше от Ричард. Ето така ги спечели.

Ничи стисна мъжа за яката.

— Заведи ме при този ковач.

Ничи беше бясна. През цялото време бе смятала Ричард за честен работник, който си изкарва хляба с пот на челото. А сега да разбере, че е затворен справедливо. Беше виновен за отнемането на средства от честните хора. Той бе забогатял на свой гръб.

В този момент тя не изпитваше никаква жал към онова, което правеха с него в затвора. Заслужаваше си го — заслужаваше дори повече. Той беше престъпник, който краде от честните труженици. Ничи гореше от унижението, че е била лъгана от човека, с когото живее.

И друг път бе виждала строежа на двореца, но от разстояние, докато бе обикаляла града по работа. Толкова близо не бе идвала никога. Наистина щеше да бъде точно такъв, какъвто ѝ го бе описвал Джаганг. Душата ѝ се изпълни с благоговение. Докато наблюдаваше гледката, в главата ѝ зазвучаха всички онези вдъхновяващи думи, с които я бе пленявал Брат Нарев в детството ѝ.

Стените вече покриваха началото на прозорците на първия етаж. На някои места бяха положени гредите, върху които щеше да бъде вдигнат вторият етаж.

Но най—много я впечатли отвън. Каменните стени бяха ч украсени с картини, каквито тя никога не си бе представяла, че е възможно да съществуват. Съвсем в унисон с онова, което би казал Брат Нарев, картините бяха вдъхновяващи и убедителни. Ничи забеляза втрещени в тях хора, които ридяха, потресени от изваяните от камък събития и разкрилата се пред очите им мизерна същност на човека. И от недостижимото съвършенство на Създателя. При подобни вълнуващи картини не можеше да има съмнение, че Ордена е единствената надежда на човечеството за спасение. Точно както бе казал Джаганг, това щеше да бъде дворец, предназначен да изпълва хората със силни чувства.

— Защо са тук тези колове? — попита Ничи Айшак, докато вървяха по широката павирана улица, от която едни наблюдаваха строежа на двореца, а други коленичиха и се молеха пред различни ужасни сцени, изобразени пред тях на камъка.

— Каменоделците — Айшак свали шапка пред коловете. — Говори се, че взели участие в бунта.

Ничи плъзна поглед върху разлагащите се трупове, набити на коловете.

— Че защо им е да взимат участие в бунта каменоделците? Нали си имат работа. Освен това те работеха върху сцените, изобразяващи величието на Ордена. Те най—добре от всички би трябвало да знаят, че единствената им надежда за награда в другия живот е да страдат в този.

— Не съм казал, че са участвали. Казах само, че така се говори.

Ничи не го поправи. Човекът е грешен. Не съществува някой, чиято смърт да не може да бъде оправдана. Включително и Ричард.

Много от камъните под защитните покриви, където бяха работили майсторите, стърчаха празни. Вече бяха издигнати скелетата, на които трябваше да се изкачат зидарите, за да довършат стените. Помагаха им роби, които качваха огромните каменни блокове на скелетата или носеха торби с хоросан, пръст или камъни, или пък дълбаеха дупките за занданите, в които щяха да бъдат хвърляни най—ужасните грешници и където престъпниците щяха да признават престъпленията си.

Работата бе много и тежка, но човек не може да иска градина, ако първо не си изцапа ръцете с пръст.

Ковачницата, намираща се на един от хълмовете над двореца, бе най—голямата, която някога бе виждала. С мащабен проект като този на Джаганг това бе обяснимо. Ничи изчака навън, докато Айшак отиде да намери ковача.

Звукът на чукове, удрящи стомана, специфичната миазма, димът, газовете, тръпчивият вкус в устата — всичко това ѝ напомни за работилницата на баща ѝ. За миг усети как сърцето ѝ забързва ритъма си. Изведнъж отново бе превърнала в момиче. Почти с очакване погледна да зърне баща си да се приближава към нея с усмивка и с онези пълни с енергия сини очи.

Вместо това от сенките излезе мургав мъж. Не се усмихваше, в очите му блестеше заплаха. Отначало го взе за плешив. След това забеляза, че главата му е остригана нула номер. Някои от работниците на баща ѝ, които работеха в непрекъснатата жега и мръсотия на пещите, правеха същото. Мрачното му изражение би накарало всяка друга жена на нейното място да отстъпи три крачки назад.

Докато вървеше към нея, бършеше ръцете си в някакъв парцал. Погледът му изследваше очите ѝ по—внимателно от всеки друг мъж — освен Ричард, разбира се. Дебелата му кожена престилка бе прогорена на хиляди места.

— Госпожа Сайфър?

Айшак отстъпи встрани, сякаш слял се със сенките.

— Да, аз съм жената на Ричард.

— Странно, Ричард никога не ми е говорил за вас. Сигурно съм предполагал, че има жена, но никога не съм...

— Ричард е арестуван.

На намръщеното му лице внезапно се изписа загриженост, очите му се ококориха.

— Ричард е арестуван? За какво?

— Очевидно за най—тежкото от всички престъпления — измама на народа.

— Измама на народа ли? Ричард? Тези хора са се побъркали!

— Опасявам се, че не. Той е виновен. Имам доказателства.

— Какви доказателства?

Айшак се приближи — повече не издържаше.

— Парите на Ричард. Парите, които е заработил.

— Заработил! — Викът на Ничи накара Айшак да отстъпи назад.
— Искаш да кажеш, които е откраднал.

Ковачът отново я гледаше изпод вежди.

— Откраднал? И от кого мислите, ги е откраднал? Кой го обвинява? Кои са жертвите?

— Вие сте една от тях.

— Аз ли?

— Да, опасявам се, че вие сте една от жертвите му. Дойдох да ви върна парите. Не мога да използвам крадени пари, за да освобождавам престъпник от справедливото му наказание. Ричард ще трябва да заплати цената за престъпленията си. Ордена ще се погрижи за това.

Ковачът захвърли парцала на земята и вдигна ръце на хълбоците си.

— Ричард никога не е откраднал дори пени от когото и да е — най—малко от мен! Спечелил е парите си с труд.

— Той ви е лъгал.

— Продаваше ми желязо и стомана. Имах нужда от тях, за да изработвам поръчките на Вечния дом. Брат Нарев идва и припира да му изпълнявам поръчките, а не се грижи да ми осигурява желязото, от което да ги правя. А Ричард го направи. Допреди да се появи той, за малко мен самия да ме погребат в небето, понеже Айшак не можеше да ме снабдява с необходимото ми желязо.

— Не можех! Комитетът ми позволяваше да ти докарвам само колкото позволи. Самият аз щях да свърша погребан в небето, ако ти докарвам повече, отколкото ми е позволено. Всички в транспортната компания ме гледат под лупа. И ако стъпя накриво, докладват пред профсъюза.

— Е, значи Ричард ви е накиснал в собствената ви саламура — заключи Ничи. Докарва ви желязо нощем и вие нямате друг избор, освен да му платите цената, която иска той го знае. Натрупал е всичкото това злато на ваш гръб. Ето така е забогатял — като е надувал цените. Това е най—ужасната кражба.

Ковачът я изгледа така, сякаш се бе побъркала.

— Ричард ми продаваше желязо и стомана на много по—ниски цени от онези, на които ги купувах от официалните транспортни компании — като тази на Айшак.

— Аз вземам толкова, колкото ми каже комитетът по ценообразуването! Нямам право на глас!

— Това е лудост! — обърна се към ковача Ничи, сякаш не чула Айшак.

— Напротив, много е умно. Нали разбирате, леярните произвеждат много повече, отколкото могат да пласират, понеже няма кой да им го транспортира. Пещите им трябва да горят, независимо дали в тях има един или десет тона материал. За да има смисъл да ги палят, трябва да произвеждат достатъчно метал, та да могат да плащат заплати на работниците си и да купуват въглища за пещите си. Ако леярите не купуват достатъчно руда, мините затварят, а тогава леярите съвсем няма откъде да купуват руда. Те не могат да съществуват, ако няма откъде да си набавят природни ресурси. Но Ордена не позволява на Айшак и на тези като него да транспортират толкова стока, колкото леярните имат нужда да продават. На Ордена са му нужни седмици, за да вземе и най—елементарно решение. Те обмислят съдбата на всеки въображаем човек, който евентуално би могъл да пострада от това, че Айшак ще ми изпълни някоя поръчка. Леярните бяха пред пълен фалит. Предложиха на Ричард да продава онова, което не могат да пласират на по—ниска цена...

— Значи и те са измамани от Ричард!

— Не, понеже Ричард купува от тях, те продават повече и така производството им поевтинява. И правят повече пари, отколкото биха правили без него. Ричард продава желязото на мен на по—добра цена от транспортните компании, понеже го купува на по—добра цена.

Ничи разпери ръце в отвращение.

— И в крайна сметка оставя обикновените хора без работа. Той е най—ужасният от всички престъпници — печели на гърба на бедните, на нуждаещите се и на тружениците!

— Моля? — не издържа Айшак. — Не мога да наема достатъчно хора, които да ми вършат работата, и не мога да получа разрешителните да продавам стоката си. Ричард не оставя никой без работа — той помага да развиваме бизнеса си — помага на всички ни. Леярните, от които купува, наеха повече хора на работа, откакто се появи той, за да купува продукцията им.

— Така е — потвърди ковачът.

— Но вие не разбирате — не отстъпваше Ничи. Ръката ѝ нервно се вдигна към косата. — Той ви е оплел до един в тънката си мрежа. Той ви мами — изстиска ви до капка. Вие обеднявате, понеже Ричард...

— Наистина ли не схващате картинката, госпожо Сайфър? Ричард възвърна живота в цели шест леярни. В момента те работят единствено благодарение на него. Той пласира стоките им тогава, когато те имат нужда да продават, а не когато най—сетне получат някакво си безсмислено разрешение, цялото скрито под печати. Пак Ричард, сам—самичък, успя да вдъхне живот в цяла верига въглищарници, които се хранят от леярните, както и на куп мини и не знам колко още хора. А аз? Благодарение на Ричард спечелих повече пари, отколкото съм се надявал да спечеля през живота си. Ричард ни помогна да забогатеем, като направи нещо наистина необходимо за всички ни — при това го направи наистина добре. Намери ни работа. Не Ордент и всичките му комитети, съвети и профсъюзи — Ричард. Успяхме да задържим хората си на работа заради Ричард. Той никога не казва, че нещо не може да бъде направено — просто намира начин да го направи. С течение на времето спечели доверието на всички хора, с които поддържа някакви отношения. Думата му е по—ценна от злато. Дори самият Брат Нарев му каза да направи каквото е нужно, за да ми достави желязото, което ми трябва. И Ричард му обеща. Дворецът нямаше да напредва толкова бързо, ако не бе Ричард, благодарение на който намираме материалите, нужни за работата ни. При това навреме. Ордент би трябвало да му е благодарен, а не да го измъчва и наказва. Той помогна в изграждането на онова, от което Ордент има нужда. Ако Ричард не ми бе намерил нужното желязо, тези скелета долу нямаше да са там. Фигурите по стените също нямаше да са готови, ако не ми бе доставил стоманата, от която да изработят инструментите, необходими за дялането на камъка. Онези стоки долу се пренасят от каруци, чиито колела са в добро състояние само защото благодарение на Ричард успях да изработя нови обръчи за тях. Той е направил повече за построяването на този дворец, отколкото всеки друг човек. Освен това с добро отношение и приятелство.

Ничи не можеше да го проумее. Сигурно бе вярно; спомняше си, че Ричард ѝ спомена веднъж, че се е запознал с Брат Нарев. Но как бе

възможно някой да направи толкова пари, да помогне на Ордена и да спечели доверието на хората, с които работи?

— Но той е спечелил всичко това на...

Ковачът поклати глава.

— Думата „печеля“ е мръсна само в устата на мързеливците и хората, които живеят на чужд гръб. Те искат тя да звучи като нещо зло, за да могат по—лесно да заграбят онова, което не са заработили.

Ковачът се наведе над нея и я изгледа страховито. Гласът му стана нажежен като желязото, с което работеше:

— Това, което искам да знам, госпожо Сайфър, е защо Ричард лежи захвърлен в някакъв си вонящ затвор, където го измъчват, за да изтръгнат от него признания, докато съпругата му се държи налудничаво и разпитва как така е спечелил толкова много пари и как точно е ощастливил всички ни с работа?

Ничи усети как в гърлото ѝ се надига буца.

— Не мога да платя глобата по—рано от утре вечер.

— Преди да ви срещна, не бях и помислил, че Ричард някога е допускарал грешка. — Мъжът свали престилката си през главата и я захвърли край стената на ковачницата. — С толкова пари можем да се спазарим за него по—скоро. Надявам се да е достатъчно скоро. Айшак, идваш ли?

— Разбира се. Те ме познават. Имат ми доверие. Идвам.

— Дайте ми парите — заповяда ѝ Виктор.

Ничи пусна кесията в обърнатата му длан, без да се замисли. Ричард не бе крадец. Истинско чудо! Не знаеше защо, но виждаше, че всичките тези хора го обичат. Той ги бе направил богати. Не можеше да го разбере.

— Моля ви, ако можете да му помогнете, ще съм ви безкрайно задължена.

— Не го правя за вас, госпожо Сайфър. Помагам на приятел, комуто си струва да се помогне.

— Ничи. Казвам се Ничи.

— Аз съм господин Касела — изръмжа мъжът и тръгна.

Господин Касела тръсна четири златни монети на плота пред Народния защитник Мъксин. Бе казал на Ничи и Айшак, че ще остави нещо за резерва, за да могат да „надуют духалото“, ако е нужна „повече жега“.

Ковачът се надвеси над дебелака на масата. Няколко от служителите нададоха любопитни носове. Стражите в помещението наостриха уши.

— Ричард Сайфър. При вас е. Дошли сме да платим глобата.

Защитник Мъксин примигна срещу парите като преял тлъст шаран.

— Не приемаме глоби преди утре вечер. Елате тогава и ако този Сайфър не е признал участието си в по—сериозно престъпление, можете да платите.

— Аз работя в новия дворец — каза господин Касела. — Брат Нарев има доста работа за мен. И бездруго съм дошъл, така че дали не бихме могли да свършим работата сега — нали всички сме тук? На Брат Нарев едва ли ще му хареса главният му ковач да си губи времето, като се разкарва по няколко пъти на ден дотук и обратно.

Защитник Мъксин обиколи с поглед помещението, пълно с ридаещи хора. Придърпа стола си към масата и краката му издрънчаха по пода. Скръсти ръце върху купчина папки.

— Не бих искал да създавам неудобства на Брат Нарев.

Ковачът се усмихна.

— И аз така си рекох.

— Но въпреки това съм сигурен, че Брат Нарев не би искал да върша през пръсти работата си в името на народа.

— Разбира се, че не! — намеси се Айшак. Свали червената си шапка, щом тъмните очи се плъзнаха към него.

— Никой не е имал предвид подобно нещо, разбира се.

— Всички имаме безкрайно доверие във вас и залагаме на това да изпълнявате подобаващо задълженията си.

— Ти коя си? — обърна се Мъксин към Ничи.

— Съпругата на Ричард Сайфър, Защитник Мъксин. Вече идвах при вас. Платих такса, за да го видя. Вие ми обяснихте процедурата с глобата.

Онзи кимна.

— Толкова много хора минават пред очите ми.

— Вижте — продължи господин Касела, — носим достатъчно пари за глобата. Ако можем да я платим сега и да отведем Ричард Сайфър още днес, всичко ще приключи.

Ковачът плъзна на масата още четири златни монети. Тъмните очи на Защитника не издадоха никаква реакция.

— Всички пари принадлежат на народа. Нуждите са големи.

Ничи си каза, че май нуждите на джоба му са големи и че сигурно иска още. Сякаш за да отвърне на предизвикателството, Защитник Мъксин бутна осемте златни гроша... което си бе цяло състояние — обратно — Парите не се плащат тук. На нас те не са ни нужни. Ние сме само скромни труженици на Ордена. Размерът на глобата ще бъде записан в регистъра, а копие от документа ще отнесете за разглеждане пред граждански комитет, за да бъдат разпределени средствата между нуждаещите се.

Ничи с изненада разбра, че се е излъгала в човека. Явно наистина бе честен служител. Това променяше естеството на цялата работа. Надеждите й политнаха. Може би нямаше да е толкова трудно да освободят Ричард.

Оттатък, зад дървената ограда, ревяха жени, пицяха деца, молеха се мъже. Вонята в претъпканото помещение направо я задушаваше. Надяваше се служителят да задейства случая по—бързо.

— Правите голяма грешка — продължи Защитникът, — ако си мислите, че парите могат да купят свободата на този човек. За Ордена животът на отделния човек е без значение, понеже няма човек, чийто живот да е важен. Склонен съм да ви посъветвам да си задържите парите — докато проучим как така един човек е успял да натрупа подобно състояние. Струва ми се, че такъв като него е влязъл в нарушение на гражданския ред. Никой не е по—добър от ближния си. Това, че някой може да даде толкова пари, за да се измъкне от справедливото си наказание, потвърждава подозренията ми, че този Ричард Сайфър има какво да признае. — Мъксин се облегна назад и ги изгледа. — Както изглежда, вие тримата сте на друго мнение — смятате, че вашият човек е по—добър от който и да е друг.

— Не — небрежно подхвърли Ковачът. — Той просто ни е приятел.

— Ордент е вашият приятел. Изпадналите в нужда са вашата грижа. Не ви е работа да обръщате повече внимание на един, отколкото на друг човек. Подобно недостойно поведение граничи с богохулство.

Тримата мълчаха. Зад тях плачещите, виещите и молещите се продължаваха безспир жалните си вопли за близките си в тъмницата.

Всяка дума на ковача, Ничи и Айшак сякаш настройваше Защитника още повече срещу тях.

— Ако този човек притежаваше някакви умения, тогава нещата щяха да са по—различни. Ордена има силна необходимост от хора със способности. Мнозина се спотайват, вместо да правят всичко възможно и да отдават всичките си сили в работата. Дълг на хората със способности е да...

Ничи изведнъж разбра.

— Но той притежава умения! — изстреля тя.

— Какви по—точно? — попита Защитникът, като не му стана приятно, че го прекъсват. Ничи пристъпи напред.

— Той е най—великият...

— Величието е заблудата на злите. Всички хора са равни. Всички хора са зли по природа. Всички хора трябва да се борят, за да преодолеят своята природа, като от дадат живота си самоотвержено на каузата да помагат на ближния си. Единствено саможертвата може да проправи пътя на човека към възмездието в отвъдния свят.

Господин Касела сви юмруци. Тялото му се наведе напред. Отвореше ли си устата сега, с всичко щеше да бъде свършено. Ничи го изрита силно в глезена, надявайки се да го усмири и да я остави да говори, преди да е станало твърде късно. Тя сведе глава и отстъпи назад, като по този начин принуди и ковача да отстъпи, без да е твърде очевидно.

— Вие сте мъдър човек, Защитник Мъксин. От вас човек може да научи много ценни неща. Моля ви да простите неуместните слова на една бедна съпруга. Аз съм една най—обикновена жена, смирена и объркана в присъствието на такъв мъдър представител на Братството на Ордена.

Изумен от думите ѝ, Защитникът не каза нищо. Ничи бе боравила с тези думи в продължение на десетки години и знаеше стойността им. Току—що бе поставила този човек — сам по себе си низш чиновник — в сърцето на Ордена — в самото Братство. Подобно нещо можеше да не му се случи никога повече. За хора като Мъксин общественото мнение бе нещо изключително важно. За тях назоваването на някаква добродетел от друг човек бе равносилно на притежаването ѝ. Ласкателствата те приемаха за истини.

— И какво е умението на вашия човек?

Ничи отново сведе глава.

— Ричард Сайфър е забележителен каменоделец, Защитник Мъксин.

Мъжете от двете ѝ страни я изгледаха удивени.

— Каменоделец ли? — попита Защитникът, обмисляйки отговора ѝ.

— Безименен занаятчия, чиято единствена мечта в живота е да покаже чрез камъка злата природа на човека, за да помогне на другите да разберат нуждата от саможертва за ближния и Ордена и по този начин да могат да се надяват да спечелят възмездие в отвъдния живот.

Ковачът бързо се окопоти и продължи мислите ѝ:

— Както сигурно сте чули, много от каменоделците, участващи в работата по двореца, се оказаха изменници — слава на Създателя, че бяха разкрити. А още толкова картини трябва да се изобразят върху камъка за прослава на Ордена. Брат Нарев може лично да потвърди това, Защитник Мъксин.

Тъмните очи на Защитника заблуждаха между тримата.

— Колко пари имате?

— Двадесет и два златни гроша — отвърна Ничи.

Той смръщи вежди неодобрително и придърпа един регистър, потопа писалката в мастилницата. Наведе се и записа глобата в книгата. После приготви и разписка, която подаде на ковача.

— Занеси това в профсъюзната зала при доковете. — Той посочи с писалката. — Надолу по улицата. След като ми донесете подпечатан документ от профсъюза, удостоверяващ, че парите са разпределени справедливо между нуждаещите се, ще освободя затворника. На Ричард Сайфър трябва да му бъдат отнети недобросъвестно спечелените пари.

Ричард е човекът, който най-много от всички заслужава парите си, горчиво си помисли Ничи. Той ги бе спечелил, а не онези хора. Тя си помисли за всичките ноци, в които той бе работил без сън, без храна. Спомни си охканията му, когато си лягаше на зазоряване с насинен от работа гръб. Ричард бе спечелил всяко пени от парите си — Ничи вече бе убедена в това. Хората, на които щяха да бъдат раздадени, не си бяха мръднали пръста за тях — само бяха ги пожелали и сега ги получаваха.

— Да, Защитник Мъксин — отрони тя и се поклони. — Благодаря ви за справедливата присъда.

Господин Касела въздъхна тихичко. Ничи се наведе заговорнически към Защитника.

— Незабавно ще предадем справедливите ви нареждания където е нужно. — Тя му се усмихна почитателно. — След като се отнесохте толкова подobaващо с нас, не мога да се сдържа да не ви задам още един въпрос. — Сумата, която Ордeнът щеше да спечели от днешните му усилия бе доста значителна, така че Ничи предполагаше, че ще е в достатъчно щедро настроение, за да я изслуша. — Всъщност е повече въпрос на любопитство.

Той въздъхна уморено.

— Какво искате?

Ничи се наведе към него — достатъчно, че да усети соления аромат на изобилната му пот.

— Името на човека, докладвал за съпруга ми. Онзи, който е пожелал справедливо наказание за Ричард Сайфър.

Ничи знаеше, че Мъксин си мисли, че колкото по—големи суми събере даден служител за нуждаещите се, толкова по—сигурно е приемането му в Братството. Въпросът за някакво си име бе като муха, бръмчаща отегчително около сладките му блянове. Придърпа някакви папки и ги запрелиства.

— Ето го — най—сетне каза Защитник Мъксин. — Името на Ричард Сайфър е било докладвано от млад доброволец в армията на Императорския орден. Казва се Гади. Рапортът е отпреди месеци. Отне известно време, докато възтържествува правдата, но в крайна сметка Ордeнът винаги успява да раздаде справедливост. Именно поради тази причина наричат нашия велик император „Джаганг Справедливия“.

Ничи се изправи.

— Благодаря ви, Защитник Мъксин.

Спокойното ѝ лице прикриваше яростта, бушуваща в сърцето ѝ. Знаеше, че малкият негодник е далеч от обсега ѝ. Гади трябваше да страда.

Докато говореше, Защитникът написа присъдата си за гражданско престъпление.

— Занесете разписката за глобата, която ви дадох, в залата на профсъюзите при доковете и се върнете, щом получите печатите, които

доказват, че глобата от двадесет и два златни гроша е изплатена. Ричард Сайфър трябва да се яви пред профсъюза на каменоделците, за да подаде молба за работа. — Той им подаде друг документ. — Ричард Сайфър вече е каменоделец на подчинение на Ордена.

Докато получат всички печати и документи, слънцето бе залязло. Ковачът бе впечатлен от начина, по който Ничи се бе справила с Мъксин, след като се разбра, че златото няма да помогне. Айшак ѝ благодари сто пъти. Единственото, което имаше значение за нея, бе Ричард да излезе от затвора.

Камък ѝ падна от сърцето, като разбра, че е грешала — че Ричард не е крадец и мошеник. Беше ѝ толкова потискащо да мисли за него нещо лошо. За известно време като че ли целият ѝ свят помръкна. Никога не се бе чувствала по—щастлива от факта, че е сбъркала.

Още по—хубаво ѝ стана от мисълта, че успяха — Ричард щеше да си е у дома.

Тримата — Ничи, господин Касела и Айшак — чакаха край страничната порта. Сенките бяха станали почти черни. Най—сетне вратата се отвори. Двама стражи влачеха Ричард. Когато видяха в какво състояние е, господин Касела изруга под мустак, а Айшак се прекръсти и произнесе бърза молитва.

Стражите пуснаха Ричард като чувал. Той се свлече на земята. Ковачът и Айшак се спуснаха към него.

Ричард успя да се стегне и да се изправи — тъмна фигура на фона на угасващата светлина. Фигура, която не можеше да различи сенките около себе си. Протегна ръка, за да накара двамата мъже да останат по местата си. И двамата замръзнаха с крак на най—долното стъпало, готови да му се притекат на помощ веднага щом ги повика. Ничи само можеше да гадае колко ли сила му е била нужна да се изправи и да слезе по стълбите със здрава крачка, като свободен човек.

Той все още не знаеше какво друго му е причинила тя.

Ничи знаеше, че не би могла да съществува по—лоша орис за него. Мъченията долу в тъмницата щяха да изглеждат незначителни пред онова, което му предстоеше да изживее.

Тя бе сигурна, че именно това ще е нещото, което най—сетне ще отприщи търсения от нея отговор — ако наистина съществуваше такъв.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

БРАТ НАРЕВ СЕ ПЛЪЗНА ЗАД РИЧАРД — сякаш сянка. Имаше навика да души наоколо, за да е сигурен, че работата по дялането на фигурите от каменния фриз върви по план. Висшият служител на Ордена за пръв път се спираше край Ричард.

— Не те ли познавам отнякъде? — гласът му бе като стърженето на камък в камък. Ричард отпусна ръката с чука и вдигна поглед. Изтри прашната пот от челото си с опакото на лявата си ръка, в която все още държеше зъбатото длето.

— Да, Брат Нарев. Някога се занимавах с доставяне на метали. Един ден тъкмо бях докарал поръчката на ковача, когато ме споходи честта да ви срещна.

Брат Нарев смръщи чело подозрително. Ричард поддържаше безупречна маска на невинно спокойствие.

— Товарач, а сега каменоделец?

— Притежавам способност, която се радвам, че мога да споделя с ближните си. Благодарен съм на възможността, дадена ми от Ордена, да бъда възнаграден в другия си живот, като направя тази саможертва сега.

— Радваш се. — Нийл, сянката на сянката, се плъзна напред. — Радваш се, че работиш с камъка, а?

— Да, Брат Нийл.

Ричард се радваше, че Калан е жива — другото не го интересуваше. Брат Нийл идваше често при каменоделците, за да им изнася различни лекции, и Ричард го познаваше твърде добре. Тяхната работа, лицето на двореца, което хората щяха да видят най—напред, бе от изключителна важност за Братството на Ордена. Ричард често бе обект на речите на Нийл. Той, който бе магьосник, а не чародей като Брат Нарев, сякаш непрекъснато изпитваше нужда да доказва моралното си превъзходство пред Ричард. Ричард не му даваше за какво да се хване, но и Нийл не го оставяше на мира.

Брат Нарев вярваше на собствените си думи с мрачна увереност: човечеството е зло; единствено чрез себеотрицание и жертвоготовност

към ближния човек може да се надява на възмездие в отвъдния свят. В това не намираше радост — само дълг.

Нийл от своя страна кипеше от чувства. Той вярваше в доктрината на Ордена със страстна, нажежена до бяло, дръзка гордост, категорично убеден, че светът се нуждае от здрава ръка, която да го управлява и която единствено просветените интелектуалци като него притежават — като изпитваше някакво злобно уважение към Брат Нарев, разбира се.

Ричард неведнъж бе чувал Нийл да прокламира с плам, че би било по—добре да се заповяда да бъдат изтръгнати езиците на един милион невинни, ч отколкото да се допусне един човек да очерня със слово справедливата кауза на Ордена.

Брат Нийл — млад мъж със свежо на вид лице — често придружаваше Брат Нарев в обиколките му из обекта и се намесваше в забележките на ментора си. Ричард бе сигурен, че младостта му е доста относителна. Ничи му бе споменала, че Нийл е от младите магьосници в Двореца на пророците, което предполагаше, че възрастта му не може да се определи точно. Нийл бе дясната ръка на Брат Нарев. Но колкото и свежо да изглеждаше лицето му, идеите му никак не бяха такива. Тиранията бе древна, па макар Нийл да се заблуждаваше, че тя ще е новото спасение на човечеството, когато бъде приложена от него и съмишлениците му. Идеите му бяха като любима, която прегръщаше с неистова, сляпа страст — истина, разкрита с отдадеността на любовник.

Нищо не можеше да го вбеси по—бързо от намек за спор или възмущение — независимо колко основателни са те. В огъня на страстта си Нийл желаше искрено да унищожи всяко несъгласие, да подложи на мъчение всяко различие. Да убие всички, които си позволяят да не се поклонят пред пиедестала, върху който бяха издигнати неоспоримо благородните му идеали.

Нито мизерията и бедността, нито разрухата, болката и стенанията, нито дори смъртта можеха да заличат страстната му убеденост в правотата на каузата на Ордена — в увереността, че това е единственият правилен път за човечеството.

Другите ученици, всички, подобно на Нийл, облечени в кафяви роби с качулка, представляваха нелепа паплач от жестоки, надутост—идеалистични, горчиво—алчни, вечно негодуващи, зловни,

срамежливи и най—вече опасно заблудени мъже. Всички споделяха една обща силна омраза към човешкия род, която се проявяваше в убедеността им, че всичко, което носи удоволствие на хората, може да бъде единствено зло. А от там и че единствено саможертвата е нещо добро.

Всички с изключение на Нийл бяха заслепени последователи на Брат Нарев и изцяло подвластни нему. За тях той бе много по—близо до Създателя, отколкото до хората. Вярваха на всяка негова дума, като бяха убедени, че каквото каже той, е вдъхновено свише. Ако той им заповядаше да се самоубият в името на делото, Ричард бе сигурен, че те ще си потрошат вратовете да търчат към най—близкия нож.

Единствен Нийл вярваше в светостта на собствените й думи — освен в тези на Брат Нарев. Всеки водач се нуждаеше от наследник. Ричард бе почти сигурен, че Нийл вече е решил кой ще е човекът, който най—добре ще се въплъти в тази роля.

— Странен избор на думи — радост. — Брат Нарев посочи с възлест пръст сгърчените, разкривени, уплашени Фигури, върху които работеше Ричард. — Нима това те прави ... радостен?

Ричард му посочи Светлината, която бе изобразил да облива с лъчите си жалките човешки същества:

— Ето това е, което ме изпълва с радост, Брат Нарев — да имам възможността да изобразя хората смазани под съвършенството на Светлината на Създателя. За мен е радост да мога да покажа на всички злата природа на човека, защото така всеки ще знае задълженията си към Ордена преди всичко друго.

Брат Нарев издаде още един подозрителен звук — този път някъде дълбоко от гърлото си. Слънчевата светлина хвърляше още по—тъмни сенки над очите му, бръчките по лицето му изглеждаха още по—релефни около устата му, свита в гримаса на недоверие и ненавист. В начина, по който гледаше Ричард, имаше нещо различно от отношението му към всеки друг. Ричард му отвърна с празен поглед. Брат Нарев най—после се отърси от мислите си.

— Харесва ми ... забравих ти името. Но все едно, името няма значение. Отделният човек няма значение. Човекът сам по себе си е нищожна бурмичка в колелото на човечеството. Единственото, което е от значение, е как се върти колелото, а не как работи бурмичката.

— Ричард Сайфър.

Една вежда, потънала в гъсти прошарени косми, се повдигна.

— Да ... Ричард Сайфър. Е, значи, харесва ми работата ти, Ричард Сайфър. Както изглежда, ти разбираш по—добре от повечето хора как трябва да бъде изобразяван човекът.

Ричард сведе глава.

— Заслугата не е на ръката ми, а на Създателя, която я насочва, за да помогне на Ордена да разкрие пътя пред хората.

Подозрителният поглед отново проблесна в очите на Брат Нарев, но изразът на лицето на Ричард най—сетне го убеди, че думите му са искрени. Сключил ръце на гърба си, Брат Нарев продължи обиколката си. Нийл, подобно на дете, което не се отделя от полата на майка си, го последва. На тръгване хвърли сърдит поглед назад. Ричард едва ли не очакваше, че Нийл ще посегне да му изтръгне езика.

Доколкото Ричард можеше да прецени, братята с кафяви роби бяха около петдесет. Виждаше ги достатъчно често, за да започне да разбира що за хора са. Виктор му бе споменал, че на една от леярните са поръчани отливки от чисто злато — по модела на формата, направена от ковача. Виктор мислеше, че става въпрос за обикновена украса. Ричард бе видял как работници монтират част от формите за закланение върху огромни, орнаментирани каменни колони, положени околоръст на Вечния дом. Тези колони, изработени от полиран мрамор, бяха направени така, че да изглеждат като част от пищната декорация на величествения дворец. Но Ричард подозираше, че не са само това.

Той продължи работата си с длетото. Дялкаше дебел, безформен и скован крак. Беше доволен, че поне собствените му крайници отново функционират. Вярно, беше минало доста време, докато се възстанови, но вече беше добре. Наказанието му тук обаче бе не по—малко болезнено.

Всеки ден покрай стената се трупаха хора, любопитни да видят релефните изображения, украсяващи стените. Някои от тях падаха на колене върху павираните улици и сключваха молитвено ръце, потресени от видяното. Оставаха в тази поза, докато коленете им започнат да кървят. Някои предвидливо си носеха килимчета, които да поставят под коленете си. Много от тях просто гледаха с очи, изпълнени с отчаяние, изображението на човешката природа.

По лицата на мнозина Ричард откриваше следи от някаква далечна, неясна надежда, от желание за отговор на въпроси, които не могат да формулират сами. Пустотата в погледите им, когато си тръгваха, бе съкрушителна. Това като хора, чийто живот бе изсмуквай не по—малко жестоко от живота на бедните създания, измъчвани до смърт в тъмниците на Ордена.

Някои от хората идваха да наблюдават работата на майсторите. За двата месеца, през които Ричард бе работил по украсата на Вечния дом, тълпата се бе увеличила значително около него — повече от хората около който и да е от другите майстори. Онова, което излизаше изпод длетото му, често изтръгваше сълзи на лицата на мнозина.

За тези два месеца той започна да разбира спецификата на работата с камък. Вярно, образите, които излизаха изпод ръцете му, бяха ужасяващи, но самият акт на ваене бе възхитителен. Ричард неуморно изпробваше нови техники за работа с метал върху камък.

Колкото ненавиждаше онова, което бе принуден да изобразява, толкова повече му харесваше работата с длетото. Мраморът направо оживяваше под пръстите му. Понякога си позволяваше да вложи някакво благоговение в изобразяването на някой елемент — грациозно повдигнат пръст, одухотворено око, гърди, в които бие любящо сърце.

Веднага след това, разбира се, трябваше да го замаскира така, че да пасва на изискванията на Ордена. Случваше се да чуе стон зад гърба си именно в такива моменти.

Ричард изобразяваше невъзможно сковани, кокилести, изкривени хора, сведени под тежестта на вината и срама. Ако това бе начинът да запази живота на Калан, бе готов да накара всеки, който види творенията му, да си изплаче очите. В известен смисъл хората ридаеха заради него, страдаха пред изображенията на неговите хора заради него, чувстваха се съсипани от видяното заради него.

Това бе неговият начин да се справи с мъчението си.

Щом сенките започнеха да се удължават и паднеше здрачът, работният ден свършваше. Каменоделците прибираха инструментите си в прости дървени кутии и се запътваха към домовете си. За да се върнат с първите лъчи на утрото на другия ден. Главният майстор раздаваше поръчките и им обясняваше кое колко трябва да бъде голямо, за да се постигне хармония в цялостната картина. Последователите на Брат Нарев наминаваха да допълнят някои

детайли от историите, които трябваше да бъдат разказани чрез каменните образи.

Камъкът, който дялаше Ричард, бе за фриза над главния вход на Вечния дом. Мраморни стъпала, извиващи се в полукръг, се изкачваха към кръгъл площад. Колонада, разположена също в полукръг зад стъпалата, обикаляше задната половина на площада. Работата на Ричард бе да изпълни сцените, които щяха да бъдат монтирани на фриза над колонадата.

Този вход щеше да задава стила на целия дворец. В средата на площада — както бе обяснил Брат Нийл гледището на Брат Нарев — щеше да бъде поставена огромна статуя, която по идея трябваше да вдъхва в сърцата на посетителя силно чувство за собствената му вина и срам пред злата природа на човека. Статуята, с целия си ужас, щеше да бъде призив към самоотвержена жертвоготовност, изработена под формата на слънчев часовник, който ще показва свитите под Светлината на Създателя хора.

Нийл му бе обяснявал замисъла с такъв ентузиазъм, че от образа, който Ричард видя в главата си, направо му прилоша.

Ричард си тръгна последен от обекта. Както правеше често, тръгна към близкия хълм по виещия се път към работилниците. Намери Виктор в ковачницата — зариваше огницата за през нощта. С приближаващата есен дните започнаха да стават по—хладни, така че стаята с пещите не е онова непоносимо място, което беше през лятото. Зимите толкова далеч на юг в Стария свят никога не бяха сурови, но в топлото помещение винаги бе приятно да се криеш от студения вятър и евентуално от дъжда.

— Ричард! Толкова се радвам да те видя! — Ковачът каеше защо е дошъл приятелят му. — Почакай ме отзад. Само да свърша с пещите и ще дойда да си поговорим.

Ричард му се усмихна и отвърна:

— С удоволствие.

Отвори двойната врата в дъното, оставяйки последните лъчи слънчева светлина да погаят каменния колос. Често идваше да погледа монолита. Понякога, след като цял ден бе дялал лицето на грозотата, му се струваше, че потъва в плътта на камъка и започваше да си представя красотата, скрита в него. Равновесието между двете бе единственото, което го крепеше.

Пръстите му, все още прашни от работата, посегнаха към белия каватурски мрамор, почувстваха го. Бе съвсем малко по—различен от онзи, с който работеше долу. Вече бе натрупал достатъчно опит, та да може да усети и минимална разлика. Структурата на камъка на Виктор бе по—фина, материалът бе по—твърд. В такъв материал детайлът щеше да личи по—добре.

Пръстите му усетиха хладината на мрамора и девствената му чистота.

Когато вдигна глава, видя Виктор — благо усмихнат — да наблюдава него и камъка.

— След като по цял ден дялкаш ония грозотии, ти е добре да погледаш красивата ми статуя, а?

Ричард се засмя в отговор. Виктор го покани да седнат:

— Заповядай, ела да хапнем малко лардо.

Двамата седнаха на прага в здрача, отрязаха си по тънко резенче от тежкия деликатес и поглъщаха с пълни гърди спокойствието на хладния въздух, идец откъм ниското.

— Знаеш ли какво си мисля, няма нужда да идваш и да гледаш красивия ми камък, за да се отърсиш от грозотата — каза Виктор. — Имаш си красива жена.

Ричард не каза нищо.

— Не си спомням някога да си ми споменавал за жена си. Не бях и чувал за нея, докато не дойде тук тогава, през онзи ден. Поради някаква причина винаги съм смятал, че имаш добра жена...

Виктор смръщи чело, загледан във Вечния дом.

— Защо не си ми я споменавал?

Ричард сви рамене.

— Не искам да си помислиш нещо лошо за мен, Ричард, но в нея има нещо, което не ми пасва на представата за твоя жена.

— Не мисля нищо лошо за теб, Виктор. Всеки трябва да има право да мисли каквото си иска.

— Имаш ли нещо против да ми разкажеш нещо за нея?

Ричард въздъхна.

— Уморен съм, Виктор. Наистина предпочитам да не говоря за жена си. Освен това няма нищо за разказване. Тя ми е жена — и толкова.

Виктор изсумтя и отхапа голяма хапка червен лук. След като преглътна, вдигна ръка с половината глава лук в нея.

— Никак не е добре човек да дяла подобни неща денем, а нощем да се прибира при... Какви ги говоря! Какво ми става? Прости ми, Ричард. Ничи е много красива жена.

— Да, сигурно.

— И те обича.

Ричард не каза нищо.

— Двамата с Айшак се опитахме да те измъкнем от затвора, като те купим срещу златото ти. Оказа се, че не е достатъчно. Човекът, от когото зависеше, бе някакъв нагъл чиновник. Ничи успя да му влезе под кожата. Благодарение на думите ѝ ключът на килията ти се превъртя. Без нея вече да си погребан в небето.

— Значи им е казала, че мога да работя с камък — за да ми спаси живота?

— Точно така. Тя ти уреди тази работа.

Виктор го изчака да каже още нещо, накрая въздъхна видял, че няма да последва коментар.

— Как са длетата, които изпратих последно?

— Добри са. Чудесни са за работа. Но все пак ми се ще да поработя с по—тънък инструмент с извит и остър връх.

Виктор му подаде още едно тънко резенче лардо.

— А как се справяш със стоманата?

Виктор пак махна с лука в ръка.

— Не се притеснявай. Айшак се справя добре на твоето място. Е, не е чак като теб, но става. Снабдява ме с каквото ми трябва. Всички го харесват. Всички са доволни, че той се нае да попълни мястото. Ордентът е на такъв зор, че чиновниците си затварят очите и го пускат. Фавал, възгледят, питаше за теб. Той харесва Айшак, но ти му липсваш.

Ричард се усмихна при спомена за нервния Фавал.

— Радвам се, че Айшак му купува възгледата.

В Стария свят имаше много добри хора. Преди Ричард ги бе смятал за врагове, а вече се бе сприятелил с толкова много от тях. Винаги ставаше по един и същи начин — хората навсякъде бяха едни и същи, стига само да ги опознаеш.

Навсякъде имаше два вида — едните, които обичат свободата, които искат сами да живеят живота си, да се борят, да продължават напред, да постигат целите си, и другите, които се подчиняват на безумните идеи за равенство, постигнато чрез налагането на изкуствена, своеволна, сива униформеност. Хората от първия вид искаха да успеят чрез собствените си усилия, а тези от втория се надяваха другите да се грижат за тях и бяха готови да заплатят за това твърде висока цена.

Когато Ричард се зададе по стълбите, го посрещнаха усмивките на Камил и Наби.

— Двамата с Наби се упражнявахме в резба, Ричард. Искаш ли да дойдеш да погледнеш?

Ричард се усмихна и прегърна Камил през рамото.

— Разбира се. Да видим какво сте направили днес.

Той ги последва по чистия коридор към дъното му, където Камил и Наби бяха издялали лица от стар дънер. Изображенията бяха ужасни.

— О, Камил, чудесно е, твоето също, Наби.

Лицата, издялани от двете момчета, бяха усмихнати и това бе най—важното за Ричард. Независимо колко лошо бе изпълнението, в тях се усещаше повече живот, отколкото във фигурите, които Ричард виждаше да се правят от най—скъпи мрамори и от ръцете на майстори скулптори.

— Наистина ли, Ричард? — попита Наби. — Наистина ли мислиш, че двамата с Камил можем да станем като теб?

— Някой ден, може би. Но трябва да се упражнявате — все още имате доста какво да научите. Но всеки скулптор има нужда от упражнения. Ето, вижте например това тук. Какво мислите? Какво не му е наред?

Камил скръсти ръце и се втренчи съсредоточено в лицето, което бе изработил.

— Не знам.

— Наби?

Смутен, Наби сви рамене.

— Не ми прилича на истинско лице, но не мога да кажа защо.

— Погледни в моето лице, в очите ми. Какво е различното?

— Ами, струва ми се, че твоите очи имат друга форма — започна Камил.

— И са по—близо едно до друго не са толкова встрани на главата — добави Наби.

— Много добре. — Ричард заглади пръстта, от която бяха извадени морковите и направи малка купчинка от мократа пръст. С палеца и показалеца си оформи лице. — Виждате ли? Като приближите очите ето така, прилича повече на жив човек.

Двамата младежи кимнаха, загледани в лицето от пръст пред тях.

— Разбирам — отрони Камил. — Ще започна ново и ще го направя по—добре.

Ричард го потупа по гърба.

— Браво, друже.

— Може би един ден ще станем скулптори? — рече Наби.

— Може би — бе всичко, което каза Ричард.

Ничи бе сервирала масата за вечеря и го чакаше. До мъждукащата лампа бе поставена паница супа. В останалата част от стаята бе сумрачно. Тя бе седнала на единия стол край масата.

— Как беше работата ти днес? — попита го тя, щом Ричард отиде до легена да си измие ръцете.

Той си наплиска лицето със сапунена вода, за да отмие прахта.

— Работа като работа.

Ничи прокара пръст по долната част на лампата.

— Можеш ли да понесеш всичко това?

Ричард си избърса ръцете.

— Нима имам избор? Или трябва да издържа, или да сложа край на всичко. Нима това е избор? Да не би да ме питаш дали съм готов да се самоубия?

Тя вдигна глава.

— Нямах това предвид.

Той хвърли кърпата край легена.

— Освен това мога ли да не съм благодарен за работа, която ти си ми уредила?

Сините очи на Ничи потърсиха плота на масата.

— Виктор ли ти каза?

— Не беше толкова трудно да се сетя. Виктор ми каза само, че си красива и че си ми спасила живота.

— Нямах друг избор, Ричард. Щяха да те освободят само ако имаш някакви способности. Трябваше да им кажа.

Ричард бе започнал да усеща същността на нещата, танца. Тя се чувстваше защитена зад това „трябваше да им кажа“. И в същото време то ѝ позволяваше да го наблюдава, да следи реакциите му.

След цялата умора от работния ден, минал в пренасяне на тежки камъни, вдигане на чука безчет пъти, вече не му бяха останали сили. Ръцете му вибрираха от непрекъснатите движения. Битката с Ничи продължаваше. Седна на сламеника, повален от изтощението.

Умората съпътстваше всяка битка. Досега го бе усещал единствено с острието в ръка — танцът на живот и смърт. Сега го усещаше по друг начин. Тази битка не бе по—лека от всички други, в които бе участвал. Ничи бе противоположността на свободата, на живота. Това бе танц със смъртта.

Този танц бе най—точното определение на живота — тъй като всички хора рано или късно умират.

— Бих искал да знам нещо, Ничи.

Тя го погледна в очакване.

— И какво е то?

— Можеш ли да усетиш дали Калан е жива?

— Разбира се. Усещам връзката с нея непрекъснато.

— И как мислиш, жива ли е все още?

Ничи му се усмихна.

— Ричард, Калан е добре. Не си слагай още един товар на плещите.

Той я изгледа продължително. Най—накрая отмести погледа си и се отпусна върху затворническия си одър. Обърна се с гръб към Ничи, към танца.

— Ричард, направих ти супа. Ела да хапнеш.

— Не съм гладен.

Прогони я от мислите си и се опита да извика в съзнанието си зелените очи на Калан. След малко се предаде на умората.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ричард усети във врата си дъха на Нийл. Младият последовател надничаше иззад рамото му, докато длетото на Ричард дялкаше зейналата паст на крещящ грешник, чието тяло биваше разкъсвано в лапите на Пазителя на отвъдния свят.

— Много добре — измърмори Нийл, останал очарован от видяното.

Ричард се подпря на камъка, без да пуска длетото, и се изправи.

— Благодаря ви, Брат Нийл.

Кафявите очи на Брата — същите на цвят като робата му — го гледаха с нескрито предизвикателство. Ричард не отвърна по никакъв начин на предизвикателството.

— Знаеш ли, Ричард, не ми харесваш.

— Никой смъртен не е достоен да бъде харесван, Брат Нийл.

— Винаги имаш готов отговор за всичко, нали? — Младият магьосник се усмихна, посегна под качулката си и се почеса по късата кестенява коса. — Знаеш ли защо получи тази работа?

— Защото Ордена ми даде възможност да помагам ...

— Не, не — прекъсна го Нийл, внезапно загубил търпение. — Знаеш ли защо имаше свободни места? Защо имахме нужда от такива като теб, та можа да се възползваш от тази чудесна възможност да си намериш работа?

Ричард знаеше прекрасно защо бяха останали свободни места.

— Не, Брат Нийл. По онова време бях прост товарач.

— Защото много от тях бяха осъдени на смърт. В такъв случай те сигурно са били изменници на нашата кауза. Радвам се, че Ордена ги е заловил.

Мазната усмивка на Нийл се върна на устните му и той сви рамене.

— Може би. Бих казал, че са се държали неподобаващо. Имали са твърде високо мнение за себе си, за онова, което егоистично са считали за свой ... талант. Доста остаряло схващане, не мислиш ли, Ричард?

— Не мога да знам, Брат Нийл. Знам само, че аз умея да работя с камъка и съм благодарен за възможността да мога да изпълнявам дълга си да помагам на своя народ, като давам всичките си сили.

Нийл отстъпи назад и огледа Ричард изпитателно, сякаш се опитваше да прецени дали думите му не са подигравателни. Ричард не му даде нищо, за което да се хване, така че Нийл бе принуден да изплюе камъчето:

— Мислех си, че някой от тях може би е подразнил Ордена с работата си. Че може би някой от тях е използвал работата си, за да се подиграва и надсмива на благородната ни кауза?

— Наистина ли, Брат Нийл? И аз го подозирах.

— Точно затова ти си един никой и ще си останеш такъв. Всички вие сте нищожества — всички каменоделци като теб.

— Съзнавам, че не съм никой важен, Брат Нийл. Би било грешно да смятам, че притежавам друга стойност, освен възможността да дам приноса си за общото благо. Стремя се единствено да работя с всички сили в служба на Създателя, за да мога да спечеля своята награда в отвъдния свят.

Усмивката вече я нямаше, на нейно място святкаше гневен поглед.

— Лично аз наредих да бъдат закарани на смърт — след като бяха изтезавани и направиха самопризнания.

Юмрукът на Ричард стисна по—здравио длетото. Запазвайки маската на спокойствие на лицето си, той си представи как прокарва острието му през черепа на Нийл. Знаеше, че може да го направи толкова бързо, че онзи изобщо да не разбере. Но какво щеше да спечели? Нищо.

— Благодарен съм, Брат Нийл, че именно вие сте разкрил предателите в нашето звено.

За миг Нийл присви подозрително очи. Най—сетне лицето му се отпусна, широките поли на робата му се завъртяха около тялото му.

— Ела с мен — заповяда той с гробовен глас и тръгна.

Ричард го последва през полето, превърнато в калчище от краката на стотиците работници, сновящи напред—назад, от всичките провизии, които биваха влачени, носени и качвани на обекта. Вървяха по безкрайния гръбнак на двореца. Каменните стени ставаха все по—високи, дупките за прозорците зейваха една след друга. Тук—там вече

имаше дограми. Много от гредите за втория етаж вече бяха укрепени. Вече плъзваше нагоре и лабиринтът от вътрешни стени, обособяваха се стаи, коридори и фоайета. В двореца щеше да има километри коридори. Десетки стълбища се намираха в различна степен на готовност.

Не след дълго на пода на долните стаи щеше да се появят дъбови дюшемета. По—напред обаче трябваше да се довършат покривите, за да не би есенните дъждове да развалят настилката. Покривите на част от външните стаи щяха да са по—ниски от тези в основната сграда, която щеше да достигне до нечувани висини. Ричард очакваше тези по—ниски помещения да бъдат довършени преди началото на зимата.

Вървеше плътно зад Брат Нийл, докато прекосяваха нечувания по размери дворец. Във вътрешната част стените бяха построени по—нависоко, доста от орнаментите по вътрешната украса вече бяха монтирани. Нийл се заизкачва по полукръга на мраморната стълба, водеща към кръглия площад, като прескачаше през стъпало. Белите мраморни колони се издигаха на главозамайваща височина, над тях вече бе монтирана голяма част от каменния фриз. С всичките тези връзани в камъка измъчени лица гледката бе точно толкова стряскаща, колкото бе предвидена да бъде.

Площадът бе покрит с бял каватурски мрамор с втъкана в структурата му естествена паяжина от сиви нишки. Слънцето обливаше белия мрамор, заобиколен в полукръг от величествената колонада, в ослепителна светлина. Замръзналите във вик уродливи лица на хората, издялани в каменните пана над колонадата, сякаш крещяха от болка на тази светлина — какъвто бе замисълът на Брат Нарев.

Нийл махна с ръка.

— Тук ще бъде положена великата статуя. Перлата, която ще окичва короната на входа към императорския Вечен дом. Това ще бъде мястото, откъдето хората ще влизат в нечувания дворец. От тук ще минават на път за срещите си с важни сановници от Ордена. Тук ще влизат в по—близък контакт със Създателя.

Ричард не каза нищо. Нийл го изгледа за миг, после застана в центъра и разпери ръце към светлината.

— Ето тук! Точно тук ще се намира статуята, изобразяваща величието на Създателя, която ще поглъща Неговата Светлина.

Светлината ще разкрива омразните същества ето там — човечеството. Това ще бъде монумент на злата природа на човека, обречен на мизерията на своето съществуване в този свят, зъл по характер, превит от унижение, видял истинската същност на душата и тялото си — когато му ги разкрие Неговата Светлина.

Ричард си каза, че ако глупостта имаше свой първенец, то той безспорно щеше да е Орденът и поддръжниците му.

Ръцете на Нийл се отпуснаха — сякаш актьор бе завършил триумфално представлението си.

— Ти, Ричард Сайфър, ще изваеш тази статуя.

Ричард усети всяка неравност по повърхността на чука, който стискаше в ръката си.

— Да, Брат Нийл.

Онзи вдигна застрашително пръст към лицето му и му се ухили зловещо.

— Май нещо не разбираш, Ричард. — Вдигна рязко ръка във въздуха.

— Чакай. Чакай тук.

Тръгна нанякъде, последван от полета на кафявата си роба. Взе нещо иззад мраморните колони и се върна с него в ръка.

Беше малка статуя. Положи я на земята, там, където вените в структурата на мраморната плоскост се събираха в точка в средата на пиедестала. Представляваше глинен макет на онова, което Брат Нийл бе разказал току—що. Можеше да се признае, че бе дори още по—ужасно, отколкото го бе описал Нийл. Ричард изпита неистов порив да замахне с чука. Каза си, че вероятно би си струвало да умре, но да унищожи подобна зловеща фигура.

Вероятно.

— Ето това е — рече Нийл. — Брат Нарев заръча на един скулптор да извае тази фигура — разбира се, под Неговото нещо ръководство. Видението на Брат Нарев е направо забележително. Съвършено е, не мислиш ли?

— Точно толкова ужасяващо е, колкото го описахте, Брат Нийл.

— И ти ще трябва да го пресъздадеш в истинските му размери. Просто да изработиш в мащаб тази велика статуя от бял мрамор.

Онемял, Ричард кимна.

— Да, Брат Нийл.

Пръстът се поклати пред носа му с огромно задоволство.

— Не, не, все още мисля, че не разбираш, Ричард. — Хилеше се като перачка, застанала край оградата с кошница, пълна с мръсотии. — Виждаш ли, направих си труда да се поразровя из биографията ти. Двамата с Брат Нарев така и не успяхме да ти се доверим, Ричард Сайфър.

— Да, така е — не успяхме. Е, сега вече знаем всичко за теб. Открихме тайната ти.

Ричард настръхна. Мускулите му се превърнаха в камък. Подготви се да се хвърли в отчаяна битка. Точно в този миг му се струваше, че няма друг избор. Нийл щеше да умре.

— Нали разбираш, говорих със Защитник Мъксин.

Ричард остана като гръмнат.

— С кого?

Нийл му се ухили триумфално.

— Човекът, който те е осъдил да работиш като каменоделец. Познава те по име. Показа ми архива по случая. Признал си гражданско неподчинение. Показа ми и разписката за глобата — двадесет и два златни гроша. Доста прилична сумичка. — Нийл отново размаха пръст пред носа му. — Това е било грешка на правосъдието, Ричард, и ти го знаеш. Никой не може да спечели толкова пари от някакво си гражданско неподчинение. Подобни спестявания се правят по друг начин.

Ричард се поотпусна. Пръстите го боляха от стискането на чука.

— Не — продължи Нийл, — трябва да си направил нещо доста по—сериозно, за да си натрупал състояние от два десет и два златни гроша. Очевидно си извършил доста тежко престъпление.

Нийл разтвори ръце като Създателя, извисил се над някое от грешните си чеда.

— Аз ще проявя милост, Ричард.

— Брат Нарев съгласен ли е на подобна милост?

— О, да. Нали разбираш, с тази статуя ще изкупиш греха си пред Ордена. Ще ти бъде дадена възможност да изкупиш злодеянията си. Ще работиш върху тази статуя в извънработно време, когато не си зает с другите си дела. За тази работа няма да ти бъде заплатено. Няма да можеш а използваш нито парче от мрамора, закупен от Ордена за двореца. Ще трябва да си го набавиш със собствени средства. Ако

трябва да работиш десет години, за да спечелиш такава сума — толкова по—добре.

— Искате да кажете, че през деня трябва да ходя на работа на обекта, а нощем, в личното си време, да правя тази статуя?

— В личното си време ли? Що за покварено понятие.

— А кога ще спя?

— Сънят не е грижа на Ордена — за разлика от справедливостта. Ричард въздъхна дълбоко. Посочи с чука си нещото на земята.

— И трябва да извая това?

— Точно така. Ще закупиш камъка сам, а трудът ти ще бъде в полза на добруването на твоите съграждани. Това ще бъде твоят дар за народа на Ордена като наказание за злите ти дела. Хората като теб, притежаващи способности като твоите, би трябвало с радост да дават всичко от себе си, за да помагат на Ордена.

Брат Нийл протегна ръка.

— За построяването на този дворец е нужна всеотдайност. Хората трябва да се убедят, че Ордена е способен да осъществи такъв грандиозен проект за толкова малко време. Те отчаяно се нуждаят от урока, който този дворец ще им даде. Брат Нарев изгаря от желание да открие двореца. Исква още тази зима той да бъде открит с пищна церемония, на която ще присъстват редица сановници от Ордена. Войната напредва. Хората имат нужда да видят, че дворецът им също напредва. Трябва да видят резултата от своите жертви. Ти, Ричард Сайфър, ще изваеш великата статуя, която ще увенчава входа на императорския Вечен дом.

— За мен е чест, Брат Нийл.

Нийл се усмихна.

— Така и би трябвало да бъде.

— Ами ако не съм ... подготвен за тази работа?

Мазната му усмивка грейна.

— Тогава ще бъдеш върнат в затвора, а хората на Защитник Мъксин ще те разпитват, докато направиш пълни признания. След като в крайна сметка си признаеш всичко, ще бъдеш набит на кол. И плътта ти ще се превърне в пиршество за пилците.

Брат Нийл посочи гротескния модел на земята.

— Вземи го. Това ще бъде произведението на живота ти.

* * *

Чула гласа на Ричард, Ничи вдигна глава. Говореше с Камил и Наби. Чу го да казва, че е уморен и не може да погледне работите им, че ще намине на другия ден. Ничи знаеше, че момчетата ще останат разочаровани. Не бе в стила на Ричард да постъпва така.

Сипа му от елдената каша с грах. Остави паницата на масата заедно с една лъжица. Хляб нямаха.

Искаше ѝ се да направи нещо по—добро за него, но след като им вземеха доброволните пожертвувания, не им оставаше нищо. Ако не беше градината, която жените от кооперацията поддържаха в задния двор, двамата сигурно щяха да умрат от глад. Ничи се бе научила как да отглежда зеленчуци и да му готви от собствената реколта.

Ричард влезе с отпуснати рамене и отнесен поглед. В едната си ръка носеше нещо.

— Сложих ти да вечеряш. Заповядай.

Ричард постави нещото на масата край лампата. Представляваше малка, изящно изработена композиция от преплетени в ужас фигури. От едната страна бяха заобиколени от полукръг. В средата на композицията падаше светкавица — чест символ на възмездието на Създателя. Имаше прободени няколко очевидно зли мъже и жени, предавайки ги на земята. Бе разтърсващо изображение на лошата природа на човешкия род и на гнева на Създателя, изливащ се върху хората.

— Какво е това? — попита Ничи.

Ричард се отпусна тежко на стола. Главата му потъна между дланите, пръстите му се заровиха в косата. След малко вдигна глава.

— Каквото искаше — отвърна тихо.

— Каквото съм искала ли?

— Моето наказание.

— Какво наказание?

Ричард кимна.

— Брат Нарев е разбрал за двадесетте и два гроша. Каза, че сигурно съм извършил нещо наистина ужасно, след като съм могъл да спечеля толкова пари. Осъди ме да изработя голямата статуя на входа на императорския дворец.

Ничи се вгледа в малката статуя на масата.

— Какво е това?

— Слънчев часовник. Това са обръчите с гравирани върху тях часове. Светкавицата хвърля сянката на Светлината на Създателя върху циферблата и така сочи часа.

— Все пак не разбирам. Защо каза, че е наказание? Нали си каменоделец? Това ти е работата.

Ричард поклати глава.

— Трябва сам да купя материала, със свои средства, при това трябва да работя нощем, в личното си време, като дарение към Ордена.

— И защо мислиш, че бих искала това?

Ричард прокара пръст по светкавицата, очите му разглеждаха статуята.

— Ти ме доведе тук, в Стария свят, понеже искаше да ме накараш да разбера грешките си. Разбрах ги. Трябваше да призная, че съм извършил някакво престъпление и да им позволя да сложат край на живота ми.

Той отдръпна ръка.

Ничи бутна паницата към него.

— Яж, Ричард. Трябват ти сили.

Без да се противи, той направи каквото тя му каза. Затворник, изпълняващ заповеди. Тя мразеше, когато той се държи така.

Искрицата бе угаснала в погледа му — също както някога в погледа на баща ѝ.

Когато той погледна статуята в средата на тяхната маса очите му бяха мъртви. Сякаш самият живот, енергията, надеждата — всичко бе умряло за него. Когато приключи с вечерята си, се запъти към леглото си, без да каже нито дума, и легна с гръб към Ничи.

Тя седеше на масата, заслушана в пукането на пламъка на свещта, загледана в равното дишане на спящия Ричард.

Сякаш духът му бе прекършен. Толкова дълго време бе вярвала, че ще научи нещо от него, когато бъде притиснат от подобни крайни обстоятелства. Явно се е лъгала. Ричард все пак се бе предал. Вече нищо не можеше да научи от него.

Не ѝ оставаше много. Нямаше почти никакъв смисъл да продължава нататък. За миг усети разтърсващата тежест на разочарованието. После и това изчезна.

Празна и безчувствена, тя вдигна паницата и лъжицата и ги пусна в кофата за миене. Изми ги тихо, за да не го събуди, обмисляйки завръщането си при Джаганг. Ричард не беше виновен, че не можеше да я научи на нищо. Вече животът не можеше да я научи на нищо. Край. Майка ѝ се бе оказала права.

Ричард бе страдал достатъчно.

Така щеше да е най—добре.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Стори ѝ се, че е седяла на масата с ножа в ръце цяла вечност. Наблюдаваше гърба му. Гърдите му се повдигаха плавно с дъха на живота, после потъваха отново. Имаше достатъчно време да забие ножа в гърба му, между ребрата, да пониже сърцето му.

Имаше достатъчно време до изгрев слънце.

Смъртта бе толкова окончателна. Искаше да го погледа още малко. Никога не ѝ омръзваше да го гледа.

След като го направи, нямаше да има възможност да го гледа повече. Ричард щеше да изчезне завинаги. С поразииите, които Хармониите бяха сторили на световите и връзките между тях, вече не бе сигурна дори дали хорските души отиват в света на духовете. Не бе сигурна дори дали отвъдният свят все още съществуваше и дали духът на Ричард щеше да отиде там или просто ... ще изчезне завинаги — дали просто той и това, което бе представлявала душата му, няма да престанат да съществуват.

В замаяното си състояние бе загубила представа за времето.

Когато бе вдигнала поглед към новия прозорец, който Ричард бе поръчал за стаята им, небето бе придобило цвета на едноседмична синина.

Свързана с Калан, Ничи не можеше да разчита на магията си, за да свърши с него. Колкото и да не ѝ се искаше, колкото и страшно да ѝ се струваше, щеше да се наложи да използва ножа.

Стисна дървената дръжка на солидното оръжие. Искаше да свърши бързо. Не можеше да понесе мисълта, че той ще страда. Вече бе страдал достатъчно през живота си — не искаше да го кара да страда и в смъртта.

Щеше да се съпротивлява за миг, после щеше да се отпусне и край.

Ричард рязко се обърна по гръб, после седна. Ничи замръзна, все още на стола си. Той разтърка очи. Дали имаше силата да го убие, докато е буден? Дали можеше да го погледне в очите и да забие ножа в гърдите му?

Трябваше.

Така щеше да е най—добре.

Ричард се прозя и се протегна. Скочи от леглото.

— Ничи. Какво правиш? Не си ли си лягала?

— Ами... сигурно съм заспала на стола.

— Е, добре ... а, ето го. Трябва ми. — Той грабна ножа в ръката й. — Имаш ли нещо против да го взема? Ще ми трябва. После ще ти го наточа. Няма да успея, преди да тръгна за работа. Би ли ми приготвила нещо за ядене? Умирам от глад. Преди да отида на работа, ще трябва да се отбия при Виктор.

Ничи стоеше като гръмната. Ричард изведнъж отново бе жив. На светлината на лампата, на бледата светлина на зората тя забеляза онзи поглед в очите му. Изглеждаше ... решен, уверен.

— Да, добре — каза тя.

— Благодаря — подвикна й той, вече до вратата.

— Къде...?

Но него вече го нямаше. Тя си каза, че сигурно е отишъл в градината за зеленчуци. Но защо ще му е този голям нож? Беше объркана, но тя също сякаш се бе родила наново. Ричард отново изглеждаше себе си.

Извади няколко яйца от шкафа, взе тигана и се запъти към огнището на двора. Въглищата все още тлееха от огньовете от предишната нощ. Внимателно подпали няколко съчки и сложи отгоре по—дебели клонки. Когато пламъкът пое, сложи отгоре тигана направо върху жаравата — яйцата ставаха бързо.

Докато чакаше тиганът да се загрее, дочу странен стържещ звук. На фона на мъждукация огън не можеше да види Ричард в градината. Нямаше представа къде е отишъл, нито какво прави. Счупи яйцата и ги изсипа в тигана, черупките изхвърли в кофата край огнището. Разбърка яйцата с дървена лъжица.

Докато се изправяше, хванала дръжката на тигана с полата си, Ричард я изненада, появил се иззад голямото огнище за готвене.

— Ричард, какво правиш?

— Бях забелязал отзад няколко разклатени тухли. Искан да погледна, преди да отида на работа. Почистих дупките. По—късно ще донеса малко хоросан и ще ги запълня.

Той откъсна туфа трева и хвана с нея дръжката на тигана, измъквайки го от ръката ѝ. Ничи взе тежкия нож въпреки, че бе затъпен и нацърбен от остъргването на тухлите. Той започна да се храни прав, още в двора, като гребеше с дървената лъжица.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Да — избоботи той с пълна уста. — Защо?

Тя посочи към къщата.

— Ами, снощи... ми изглеждаше... някак сломен.

Той я изгледа намръщено.

— Е, няма нямам право от време на време да се самосъжалявам?

— Е, сигурно имаш, но...

— Вече премислих.

— И...?

— Това трябва да е моят дар към хората, нали? Ще им дам онзи дар, от който се нуждаят.

— Какво говориш?

Ричард размаха дървената лъжица.

— Братята Нийл и Нарев казаха, че това ще бъде моят дар за хората — и така ще бъде. — Той напъха още една лъжица яйца в устата си.

— Значи ще направиш статуята, която искат?

Преди да е довършила въпроса си, той вече бягаше на горе по стълбите.

— Трябва да взема модела и да отивам на работа.

Тя се спусна след него към стаята. Той дъвчеше, докато вървеше. Когато го настигна в стаята, го завари втренчен в статуята на масата, с пълна с яйца уста. Тя не можеше да разбере какво става — на устните му сияеше усмивка.

Остави тигана на масата и грабна модела.

— Сигурно ще закъснея довечера. Трябва да започна работата си за Ордена, ако мога. Може да се наложи да работя през нощта.

Като ударена от гръм, тя го изпрати с поглед.

Направо не можеше да повярва, че Ричард за пореден е избегнал смъртта. Никога не бе се чувствала по—благодарна за нещо. Не го разбираше.

Ричард стигна до ковачницата малко след като Виктор бе отворил. Работниците му още не бяха пристигнали. Виктор не се

изненада да го види — понякога Ричард имаше навика да се отбива преди работа и двамата да седат на хълма, посрещайки слънцето.

— Ричард! Радвам се да те видя.

— Аз също, Виктор. Искам да поговорим.

Мъжът въздъхна.

— За статуята?

— Точно така — отвърна Ричард, леко изненадан. — За статуята. Знаеше ли?

Последван от приятеля си, Виктор си проправи път през тъмната ковачница, между хаоса от пейки, инструменти и работа.

— О, да, чух. — Пътюм той взе един чук и го метна на мястото му, после премести парче желязо и го остави на една маса — сякаш можеше да подреди планината само с преместването на няколко камъчета и изхвърлянето на счупен клон.

— Откъде чу?

— Брат Нарев ме посети снощи. Каза ми, че е нужно пълно отдаване на работата по Вечния дом, за да можем всички да демонстрираме уважението си към Създателя всичко, с което ни дарява. — Той хвърли поглед през рамо, вървейки към огромния блок каватурски мрамор. — Каза ми, че ще изваеш статуя за входния площад — огромна статуя. Каза, че трябва да я свършиш за откриването.

Доколкото съм чувал от Айшак и останалите, Ордент залага на построяването на подобна монументална сграда като двореца, за да вдъхне сили за по—нататъшна война. В строежа участват цели армии мъже — не само тук, на кариерите далеч из Стария свят, в мините за злато и сребро, в горите, откъдето секат дървения материал. Но дори робите трябва да ядат. Клането на чиновници, водачи и майстори след бунта струва скъпо. С предстоящото откриване мисля, че Брат Нарев иска да покаже на хората истинския прогрес, да ги обедини, да включи и по—незаинтересованите страни в празненството, като си мисли, че така ще избегне бъдещите проблеми.

В тъмнината на затворената стая светлина се процеждаше единствено през процепите на високия таван. Лъчите галеха мрамора и попиваха дълбоко във фината му кристална структура.

Виктор отвори двойната порта, която гледаше към Вечния дом.

— Брат Нарев ми каза, че твоята статуя трябва да представлява слънчев часовник, със Светлината на Създателя, осветяваща мъченията на човешкия род. Аз трябва да приготвя стрелките на слънчевия часовник и циферблата, където ще падат техните сенки. Спомена нещо за светкавица.

Виктор се обърна, очите му проследиха как Ричард оставя модела на статуята върху тясна лавица за инструменти.

— Добри духове ... — прошепна ковачът. — Това е ужасяващо.

— Искат да направя това. Искат да бъде статуя, достойна да увенчае главния вход на двореца.

Виктор кимна.

— Брат Нарев ми каза. Каза ми и колко голям ще бъде циферблатът. Поръча бронз.

— Можеш ли да направиш бронзова отливка?

— Не. — Виктор потупа ръката на приятеля си. — Чуй сега добрата новина: малцина са тези, които могат да изпълнят подобна поръчка. Брат Нарев заповяда освобождаването на Приска — специално за изпълнението на поръчката.

Ричард примигна в изумление.

— Значи Приска е жив?

Виктор кимна.

— Високопоставените особи от Ордена вероятно не са смеели да го погребат в небето, в случай че им се наложи да прибегнат до неговите умения. Оставили са го да лежи в затвора. Ордент е наясно, че има нужда от хора със способности. Освободиха го, за да изпълни поръчката. Ако иска да остане жив и да излезе от тъмницата, трябва да отлее този бронзов циферблат — на свои разноски, като дарение за хората. Това щяло да му бъде наказанието. Аз трябва да му обясня проекта и да се погрижа по—късно за монтажа.

— Виктор, трябва да купя камъка ти.

Челото на ковача се смръщи във враждебна гримаса.

— Не.

— Нарев и Нийл са разбрали за глобата, с която ме освободихте. Според тях съм минал много леко. Наредиха ми да им направя статуята — също като Приска, доброволно, на мои разноски — като наказание. Трябва сам да си купя камъка, да работя след работно време. Искат да е готово за тържеството по откриването, което е предвидено за зимата.

Очите на Виктор се извърнаха към модела на лавицата, сякаш бе някакво чудовище, дошло да присъства на краха му.

— Ти знаеш какво означава този камък за мен, Ричард. Няма ...

— Чуй ме, Виктор.

— Не. — Той протегна ръка към приятеля си. — Не искам това от мен. Не искам този камък да се превърне в нещо грозно, като всичко, до което се докосне Ордена. Няма да го позволя.

— Нито пък аз.

Виктор махна гневно с ръка към модела.

— Нали виждам какво са ти дали. Как изобщо можеш да си помислиш, че подобна грозота може да се настани в камъка ми?

— Не мисля.

Ричард сложи глинената фигурка на земята. Взе един огромен чук, чиято дръжка бе опряна на стената, и с мощен удар разби статуята на хиляди парченца. Изправи се и се загледа в белия облак прах, който се вдигна от земята и се понесе през прага надолу към Вечния дом, подобно на зъл дух, изскочил от отвъдния свят.

— Продай ми камъка си, Виктор. Позволи ми да освободя красотата, заключена вътре.

Виктор го изгледа подозрително.

— Камъкът има цепнатина. Не може да понесе длетото.

Ковачът постави ръка върху мрамора, сякаш искаше да успокои разплаканата си любима.

— Ти ме познаваш, Виктор. Някога с нещо да съм те предавал? Да съм те наранявал?

Гласът му дойде тих:

— Не, Ричард, не си.

— Имам нужда от този камък, приятелю. Това е най—прекрасният къс мрамор, единствен той може да поглъща светлината и да я отдава обратно. Структурата му е достатъчно твърда и фина, за да понесе и най—малкия детайл. За статуята ми трябва най—доброто. Кълна се, Виктор, че ако ми се довериш в това, най—сетне ще можеш да видиш видението си за нея. Няма да предам любовта ти към този камък, кълна се.

Ковачът бавно прокара месестата си ръка по повърхността на белия мрамор, извисяващ се почти два пъти човешки ръст.

— А не можеш ли да откажеш да изваещ статуята им?

— Нийл каза, че тогава ще ме пратят обратно в затвора, докато изтръгнат самопризнания или докато умра от разпитите. Ще бъда погребан в небето за нищо.

— А ако направиш каквото ти харесва? — Виктор махна с ръка към отломките от модела. — И не изваеш статуята така, както са я поръчали?

— Може би искам да видя красотата още веднъж, преди да умра.

— Пфу. И какво ще изваеш? Какво ще видиш, преди да умреш? Какво би могло да бъде това, че да си струва живота ти?

— Човешкото благородство — най—висшата форма на красотата.

Ръката на ковача застина върху камъка, очите му подириха очите на Ричард, но не каза нищо.

— Трябва да ми помогнеш, Виктор. Не те моля за нищо даром. Ще платя каквато цена поискаш. Само кажи.

Виктор отново плъзна любящия си поглед към камъка.

— Десет златни гроша — каза той с мрачна увереност, като знаеше, че Ричард няма пари.

Ричард посегна в джоба си и преброи сумата. Протегна ръка към Виктор. Ковачът го изгледа намръщено.

— Откъде взе тези пари?

— Работих и спестявах. Спечелих ги, като помагах на Ордена в построяването на техния дворец. Не си ли спомнящ?

— Но те ти взеха всичко. Ничи им каза колко имаш и те взеха всичко.

Ричард килна глава на една страна.

— Нали не ме смяташ за толкова глупав, че да сложа всичките си спестявания на едно място, нали? Заровил златото си на различни места. Ако това не е достатъчно съм готов да ти платя още колкото кажеш.

Ричард знаеше, че камъкът е изключително ценен, но бе наясно, че не струва десет златни гроша. Но все пак бе за Виктор, така че нямаше да се пазари. Щеше да плати толкова, колкото му поиска човекът.

— Не мога да взема пари от теб, Ричард. — Той махна отчаяно с ръка. — Аз и без това не мога да правя скулптури. Беше само една мечта, блян. Просто този къс мрамор идва от родината ми, която някога

бе свободна. — Пръстите му сляпо напипаха каменната повърхност. — Този камък е благороден. Бих искал да видя как ще даде образ на благородството. Камъкът е твой, приятелю.

— Не, Виктор. Не искам да отнемам бляновете и мечтите ти. Искам по някакъв начин да ги осъществя. Не мога да го приема като дар. Искам да го купя.

— Но защо?

— Защото ще трябва да го дам на Ордена. Не искам ти да го дадеш на Ордена, сам ще го направя. Нещо повече, те без съмнение ще поискат да го унищожат, когато го видят. Искам да ти бъде платено за това.

Виктор протегна ръка.

— В такъв случай искам десет гроша.

Ричард ги преброи и го сложи в ръката на приятеля си, после склучи пръстите му около тях.

— Благодаря, Виктор — прошепна накрая.

Мъжът се ухили широко.

— Къде да ти го доставя?

Ричард му подаде още един грош.

— Дали не бих могъл да наема стаята ти? Бих искал да работя тук. Когато свърша, ще може да бъде транспортиран до мястото си в двореца без проблеми. Виктор сви рамене.

— Дадено.

Ричард му подаде дванадесетия златен грош.

— Освен това искам да ми направиш инструментите, с които ще работя върху камъка — най—изящните инструменти, които някога си правил. Такива, с каквито някога в родината ти майсторите са създавали красота. Този мрамор изисква най—доброто. Направи инструментите от най—качествена стомана.

— Кръгли длета, назъбени, фини — ще ти направя всичко необходимо. За чуковете не се тревожи — имам достатъчно.

— Ще ми трябват и различни размери пили. От всякакъв вид — прави, извити, от най—фините до най—грубите. Както и пемза.

Виктор бе ококорил очи. В родината му само веднъж бе правено подобно нещо. Ковачът знаеше за какво са му на Ричард всички тези неща.

— Искаш да превърнеш камъка в плът?

— Точно така.

— Знаеш ли как се прави?

Ричард знаеше от статуите, които бе виждал в Д'Хара и Ейдиндрил и от разказите на някои от майсторите, както и от пробите, които сам бе правил върху изображенията за фриза. Беше разбрал, че ако бъде изваян подобаващо, а после загладен и полиран, висококачественият мрамор може да поема и отдава светлината така, че да се създава впечатлението, че камъкът се е освободил от сковаността си — така, че да заприлича на плът. Ако бъде пипнат от майсторска ръка, мраморът можеше да изглежда жив.

— Виждал съм как се прави, Виктор. Работил съм с камък достатъчно. Научих се да го усещам. Пък и мисля за това от месеци. От мига, в който започнах да работя за Ордена, това е единственото, което ме кара да продължавам. Използвах работата си, за да се упражнявам, да трупам опит и да прилагам наученото и видяното. Да експериментирам. Дори преди, докато ме разпитваха ... мислех а този камък, за статуята, която знам, че е заключена в — за да не обръщам внимание на онова, което причиняваха на тялото ми.

— Искаш да кажеш, че моят камък ти е помогнал да понесеш мъченията в затвора?

Ричард кимна.

— Мога да го направя, Виктор. — Ръката му се сви в юмрук. — Плът от камък. Само ми трябва достатъчно добри инструменти.

Виктор разтърси юмрука си с монетите в него. — Дадено. Мога да ти направя всичко, от което имащ нужда. Това поне го умея. Не ставам за каменоделец и скулптор, но чрез инструментите си ще дам своя принос за освобождаването на красотата в него.

Ричард стисна ръката на приятеля си, за да ознаменуват сключването на сделката.

— Искам да те помоля и още нещо — този път като услуга.

Виктор се засмя дълбоко и гърлено.

— Сигурно ще искаш да те храня с лардо, за да имаш достатъчно сила да работиш с този благороден камък.

Ричард се усмихна.

— Никога не бих отказал парченце лардо.

— Тогава какво е? — попита Виктор. — Каква услуга искаш?

Пръстите на Ричард нежно докоснаха камъка. Неговия камък.

— Никой да не види работата ми, докато не приключа. Включително и ти. Трябва ми огромно платнище, с което да го държа покрит. Моля те да не повдигаш платнището, преди да съм свършил.

— Защо?

— Защото докато вая тази статуя, тя трябва да е само моя. Нужно ми е усамотение. Когато свърша, светът ще го види, но докато работя по него, единствено моите очи ще могат да го докосват. Не искам никой да го зърва, преди да съм свършил. Но най—важната причина да не искам да го вижда никой е, че ако нещо се обърка, не искам никой да има нещо общо. Не искам да знаеш какво правя. Ако не го видиш, никой не може да те погребее в небето, задето не си им казал.

Виктор сви рамене.

— Щом така искаш, така ще бъде. Ще кажа на хора си, че задната стая е дадена под наем и никой не бива а прекрачва прага й. Ще заключа междинната врата. На двойната врата отвън ще сложа верига и ще ти дам ключа.

— Благодаря, Виктор. Нямах представа какво означава това за мен.

— За кога ще ти трябват длетата?

— Най—напред ще ми трябват големите, за грубата работа. Дали ще можеш да ми направиш нещо за тази вечер? Трябва да започна веднага. Няма много време.

Виктор го успокои с махване на ръка:

— Лесна работа. Ще стане. Когато се върнеш от двореца, ще те чакат. А останалите ще са готови много преди да стигнеш до тях.

— Благодаря ти, Виктор.

— Стига с това благодаря, благодаря. Това си е бизнес. Платил си си предварително. Нямах представа какво е да изпълняваш поръчка на друг клиент освен Ордена.

Виктор се почеса по главата и изражението на лицето му стана сериозно.

— Но те ще искат да видят работата ти, нали? Ще искат да видят как върви работата по тяхната статуя?

— Не мисля. Те ми имат доверие. Дадоха ми модела, по който трябва да се ръководя. Вече са го одобрили. Казаха ми, че животът ми зависи от това. Нийл с огромно удоволствие ми разказа как лично той

се е погрижил онези каменоделци да бъдат измъчвани и умъртвени. Искаше да ме уплаши. Едва ли ще се занимават повече с мен.

— Но ако все пак Брат Нарев дойде и поиска да види статуята?

— Тогава ще трябва да му вържа метален кол около врата и да го пусна да плува в кацата със саламурата.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард допря кръглото длето до челото си по същия начин, по който неведнъж бе допирал Меча на истината. Това също бе битка. И тя беше на живот и смърт. „О, острие, бъди ми вярно днес“, прошепна той. Длетото имаше осем ръба, за да не се изплъзва от потна ръка. Виктор правилно бе сложил повече тежест в тъпата му част. Той бе издълбал и инициалите си — В.К., с малки букви на една от фасетките, за да огласи гордостта си на негов създател.

Подобно тежко длето можеше да разбива камък и бързо да отстранява ненужния материал. То бе оръжие, способно да нанесе големи поражения, да изсече от структурата на мрамора слой с три пръста ширина. Ако острието му се допреше невнимателно до незабелязани пукнатини, целият блок можеше да се разпадне.

По—фините длета дълбаеха по—плитки резки, но пък отстраняваха по—малко материал. Ричард знаеше, че дори и с най—малкия свредел би могъл да проникне най—много на половин пръст от последния слой. Паяжината от пукнатинки, която се образуваше след удара на длетото, бе рана в кристалната структура на самия мрамор. Така наранен, камъкът губеше своята полупрозрачност и не можеше добре да се полира.

За да превърнеш камъка в плът, трябва да пристъпиш към последните пластове с внимание, за да останат невредими.

След като тежкото длето свърши работата си по отстраняването на излишния материал, длетата с по—фини остриета щяха да позволят на Ричард да продължи да оформя блока в нужните извивки. Веднъж стигнал на половин пръст от последния пласт, щеше да се залови със назъбените длета — обикновени длета, но със зъбци по края, — за да изсече камъка, без да нарани структурата на мрамора. Грубите резци махаха много камък, оставяйки след себе си неравни вдлъбнатини. Щеше да използва длета с все по—фини и по—фини зъбци, за да заглажда повърхността на творението си. Най—накрая щеше да прибегне до гладки длета, някои от които с дебелина наполовина на малкия му пръст.

Долу на обекта, където дълбаеше грозни сцени на единия от фризовете, другите майстори даваха всичко от себе си, но силите им стигаха едва дотам. След тях оставаха грозни изображения, несръчно обработени и груби, а плътта изглеждаше скована, без ясно очертание на мускул или кост. Човекът в тези скулптури бе лишен от човешката си същност.

С тази статуя Ричард започваше от там, докдето свършваше другата му работа за Ордена. Щеше да използва едри пили, за да очертае костите, мускулите, дори вените на ръцете. С по—фини пили щеше да отстрани и последните следи от неравности по мрамора и да пусне и най—дребните контури. Щеше да използва пемза, за да изглади следите от фините пили и да подготви повърхността за полиране с абразивна паста, нанасяна първо с кожа, после с парче плат, а най—накрая — със слама.

Свършеше ли добре работата си, щеше да даде образ на мислите си в камък. Плът в камък. Благодество.

Притиснал с палец тежкото кръгло длето към дланта си, той долепи ръка до камъка и усети хладната му повърхност. Знаеше какво има вътре — не само вътре в камъка, но и вътре в самия себе си.

Не изпитваше съмнения, глождеше го само туптящата страст на очакването.

За кой ли път си помисли за Калан. Мина почти година, откакто не е поглеждал в зелените ѝ очи, не е докосвал бузата ѝ, не я е държал в прегръдките си. Тя сигурно отдавна е напуснала сигурността на техния планински дом и се е впуснала в опасности, които въображението му чертаеше в живи образи. За момент бе повален под тежестта на отчаянието, задавен от болезнената липса, смален от величината на любовта си към нея. Но знаеше, че трябва да изключи мисълта за нея от ума си, за да може да се отдаде изцяло на своята задача.

За кой ли път мълчаливо пожела на Калан лека нощ.

После нагласи острието на деветдесет градуса спрямо повърхността на камъка и мощно замахна със стоманеното острие. Наоколо се пръснаха каменни стружки.

Дишането му стана учестено и по—дълбоко. Започна се.

Нападна камъка с огромна ярост.

На светлината на лампите, които Виктор му бе оставил за през нощта, Ричард потъна в работа, сипейки удар след удар. Остри камъчета хвърчаха към дървените стени, а когато улучваха ръцете или гърдите му, го жилваха. С ясна представа за това, което искаше да направи, той отстрани излишния камък.

Ушите му пищяха от звука на удара на стомана върху стомана и на стомана върху камък. Това бе музика. Нацърбени камъчета и стружки отхвъркваха встрани. Сякаш падналият враг. Въздухът се изпълни с белия прах на битката.

Ричард знаеше точно какво иска. Знаеше какво трябва да се направи и как ще се осъществи. Бе изпълнен с целеустременост, имаше път пред себе си. Веднъж започнал, той се отдаде напълно на работата.

Около него се вдигаше прах, дрехите му побеляха, като че ли камъкът ги поглъщаше, а Ричард го променяше, докато двамата се слепят в едно. Остри отломъци камък го драскаха, отскачайки настрани. Голите му ръце, бели като мрамора, скоро се нашариха с кървави драскотини от битката.

От време на време отваряше вратата, за да изрине навън стигналата до глезените му купчина чакъл. Бялата маса се понасяше надолу по хълма със звън — като че ли от хиляди малки звънчета. Белият прах, който го покриваше, бе прорязан от тъмни вадички пот и червени драскотини. Хладният въздух подежда освежително на плувналото му в пот тяло. След малко обаче затвори вратата и остави навън нощта и целия свят, за да бъде сам.

За пръв път от близо година се почувства свободен. Тази работа бе изцяло под негов контрол. Никой не го наблюдаваше. Никой не му казваше какво да прави.

Това бе единствената му цел, чрез която искаше да постигне съвършенство. Нямаше вериги, нямаше ограничения, нито чужди желаниа, на които да се подчинява. В борбата да направи възможно най—доброто бе съвсем свободен.

Идеята му за тази скулптура противоречеше с всичко, което Ордент представляваше. Той смяташе да им покаже живота.

Ричард знаеше, че когато Братята видят статуята, ще го осъдят на смърт.

След всеки удар с длетото във въздуха политваха каменни стружки, всеки удар го приближаваше към целта. За да стига до върха на мраморния блок, трябваше да стъпи на работно столче. Като местеше столчето от всички страни на монолита, смаляваше мраморния блок до нужните размери и форма.

Ричард размахваше стоманения прът с яростта на воин. Ръката му с длетото се извиваше от звучните удари. Колкото и яростна да беше атаката, тя бе и овладяна. За подобна груба работа можеше да се използва и чук—секач, наречен питчър. Той отстраняваше излишния камък и оформяше блока много по—бързо от тежкото длето, но се използваше с пълен замах, а Ричард се опасяваше да освободи такава сила срещу камъка заради пукнатината. Вярно, че имаше огромна маса, но въпреки това Ричард смяташе, че чукут—секач е твърде опасен точно за този камък.

Щеше да накара Виктор да му направи няколко резци за свредели с лък. С кордата на лъка, завързана за дръжката на свредела, инструментът ще може да се извие и промуши през мрамора. Дълго мисли и се чуди как да се справи с проблема с пукнатината. Реши да изсече по—голямата част от нея. Първо, за да спре по—нататъшно пропукване, ще пробие дупки през нея — така щеше да уталожить напрежението в камъка. С още една поредица от близко разположени отвори ще отслаби камъка в излишната му част около пукнатината и просто ще я махне.

Скулптурата му щеше да се състои от две фигури — на мъж и жена. В крайния й вид на мястото на най—лошата част от пукнатината щеше да лежи празното пространство между тях. Като се отстрани по—слабият камък, останалото ще е достатъчно здраво, за да издържи напрежението на работата. Тъй като пукнатината започваше в самата основа на камъка, той не можеше да я премахне напълно, но можеше да сведе проблема до поносими размери. Това бе тайната на парчето мрамор — махни слабото, за да остане силното. Ричард вярваше, че пукнатината е късмет, първо, защото бе намалила цената на блока и Виктор бе могъл да си позволи да го купи. Според Ричард обаче тя бе ценна най—вече защото го бе подтикнала да мисли повече за материала и за начините, по които ще може да го оформи. Именно така стигна и до своя замисъл. Без пукнатината тази идея не би му хрумнала.

Докато работеше, той се изпълваше с енергия от битката и се понасяше напред с жарта на нападението. Между него и това, което искаше да изсече, стоеше камък и той се стремеше да го отстрани, за да стигне до същността на фигурите. Огромен къс се отхлаби и отчупи, отначало се плъзна бавно, докато накрая се разби в земята с трясък. Докато Ричард работеше, погребвайки падналия враг, около него хвърчаха парчета и стружки.

Още няколко пъти трябваше да отваря вратата и да изхвърля боклука. Гледката на постепенно придобиващия някакви очертания безформен блок бе ентузиазираща. Фигурите все още бяха вклучени вътре в камъка, ръцете им не бяха освободени, краката им не бяха разделени — но вече започваха да се раждат. Трябваше да пипа внимателно, да пробива дупки в откритите части, за да не скърши крайниците.

С удивление забеляза светлината, струяща през прозореца над главата му. Беше работил цяла нощ, без да усети.

Изправи се и одобрително погледна статуята, която вече бе добила повече или по—малко конусовидна форма. Там, където от тялото щяха да се подават ръцете, сега имаше само бучки. Искеше ръцете да са свободни, а цялото тяло да излъчва грация и движение. Живот. Това, което изсичаше за Ордена, не бе свободно, а здраво впито в камъка, загинало за вечни времена, неспособно да помръдне — същински труп.

Половината от това, което стоеше в склада на Виктор миналата нощ, вече го нямаше. Цялото същество на Ричард копнееше да остане и да продължи работата. Знаеше, че не може. Измъкна от ъгъла промазаното платнище, което Виктор му бе оставил, и го метна върху статуята.

Когато отвори вратата, навън политна бял прах. Виктор седеше сред чакъла, смъкнат от каменния му блок.

Ковачът примига.

— Ричард, та ти си стоял цяла нощ!

— Май така излиза. — Махна с ръка, а на лицето му се изписа усмивка.

— Изглеждаш в настроение. Как върви битката с камъка?

Ричард не можа да измисли нищо в отговор. Единственото, което можа да направи, бе да се усмихне широко. Виктор се засмя с

дълбокия си смях.

— На лицето ти е изписано. Сигурно си уморен и гладен. Ела, седни и си почини, хапни малко лардо.

* * *

Ничи чу поздрава на Камил и Наби, докато Ричард слизаше надолу по улицата, а после и стъпките им, докато се спускаха на бегом по предните стълби. Хвърли поглед през предния прозорец и в процеждащата се светлина на здрача ги видя да посрещат Ричард от улицата. Тя също бе щастлива, че той се прибра толкова рано.

Откакто той се съгласи да изсече статуята за Брат Нарев, Ничи почти не го виждаше и затова всеки от тези редки моменти за нея бе ценен. Не можеше да си представи как Ричард издържа да вае тази статуя. Тя бе сигурна, че за него това е страшна агония — не толкова заради размерите, колкото заради същността си.

Въпреки всичко Ричард изглеждаше бодър. Често след като бе работил цял ден по фриза с издълбаните морални поуки за фасадата на двореца, отиваше до късно през нощта да работи по статуята за площада пред главния вход. Колкото и уморен да беше, като се прибереше у дома, понякога започваше да крачи нагоре—надолу из стаята. Имаше нощи, в които спеше само два—три часа, после ставаше и хукваше да поработи по статуята часове преди да започне работното му време долу на обекта. На няколко пъти работи над статуята по цяла нощ.

Бе изцяло погълнат от тази работа. Ничи не разбираше как го прави. Понякога си идваше у дома да хапне и да поспи за час и пак се връщаше. Тя го увещаваше да остане и да се наспи, но той казваше, че трябва да си изработи наказанието, ако не иска да го върнат в затвора. Подобна перспектива я ужасяваше и тя не настояваше повече. По—добре да изгуби съня, отколкото живота си.

Ричард винаги е бил мускулест и силен, но откакто бе дошъл в Стария свят, мускулите му бяха станали още по—стегнати и релефни. Целият този труд по товаренето на желязо, а сега — пренасянето на камъни и въртенето на чука, оформяха тялото му още по—добре.

Когато се съблечеше гол до кръста, за да измие праха от себе си, от гледката ѝ се разтреперваха колената.

Ничи чу стъпки в коридора и развълнуваните гласове на Камил и Наби, които питаха нещо. Не можа да различи думите на Ричард, но лесно разпозна тембъра на гласа му, докато спокойно отвърщаше на въпросите на двете момчета.

Колкото и да бе уморен, колкото и време да бе прекарал в работа, винаги намираше минутка да поговори с Камил и Наби и с хората в сградата. Сега без съмнение щеше да отиде с двамата младежи в задния двор, за да види какво са изваяли през деня и да им даде напътствия, да си каже мнението. През деня Камил и Наби поддържаха реда в сградата, чистеха и се грижеха за района. Обръщаха пръстта в градината, сипваха тор. Жените бяха доволни, че някой върши тежката градинска работа вместо тях. Двамата правеха всичко — от прането и боядисването до ремонтите — все с надеждата Ричард да одобри работата им и да им покаже нови неща. Камил и Наби често предлагаха помощта си на Ничи — все пак тя бе съпругата на Ричард.

Когато Ричард влезе, тя бе до масата и режеше моркови и лук в едно гърне. Той се стовари на стола от другата страна. Изглеждаше смазан от работния ден на обекта, а преди това бе прекарал няколко часа и при статуята си.

— Върнах се по—рано, за да хапна нещо. Ще се върна да поработя по статуята.

— Това е за гювеча утре. За днес имаме просена каша.

— Само това ли?

Тя поклати глава.

— Имах пари само за просо.

Той кимна, без да се оплаче.

Въпреки че изглеждаше много уморен, в очите му имаше нещо много особено, някаква вътрешна страст, която караше пулса ѝ да бие по—силно. Каквото и да беше онова, което бе видяла у него в онзи миг на първата им среща, то като че ли ставаше все по—силно след онзи ден в който едва не заби ножа в сърцето му.

— За утре ще имаме гювеч — каза тя.

Сивите му очи потъваха някъде в собствените му мисли.

— От градината.

Взе тенджерата и напълни догоре с просена каша дървената паница, която бе сложила пред Ричард. Не остана много за нея, но той имаше повече нужда от храна. Тя бе прекарала сутринта на опашка за просото, а следобеда в усилия да извади всички червеи от него. Някои жени просто го оставяха на огъня, докато се развари дотолкова, че да се превърне в хомогенна маса. Ничи обаче не можеше да храни Ричард с подобни гадости.

Застанала до масата, продължи да реже морковите, докато накрая не издържа:

— Ричард, искам да дойда да видя статуята, която правиш за Ордена.

За момент той не каза нищо, сдъвка хапката си и преглътна. Когато все пак проговори, гласът му носеше онази тиха особеност, която пасваше на погледа в очите му.

— Искам да видиш статуята, Ничи — искам всички да я видят. Но не и преди да съм свършил.

— Защо?

Той повъртя лъжицата из паницата си.

— Моля те, Ничи, заради мен. Нека първо да свърша.

Сърцето ѝ заби в гърдите. Статуята бе важна за него.

— Ти не ваеш това, което ти казаха, нали?

Той вдигна глава и погледите им се срещнаха.

— Не. Вая това, което имам нужда да извая и което хората искат да видят.

Ничи преглътна. Разбра: именно това бе чакала досега. Отначало Ричард бе готов да се предаде, после възвърна желанието си за живот, а сега бе готов да умре за идеята си.

Ничи кимна, отмествайки поглед от тези негови сиви очи.

— Ще почакам, докато свършиш.

Вече разбираше защо напоследък ѝ изглеждаше така погълнат от работата. Нещо ѝ подсказваше, че всичко има връзка с онова качество, за което имаше само намек в очите на баща ѝ и което пламтеше с пълна сила в очите на Ричард. Самата идея бе опияняваща.

В не един случай това бе въпрос на живот и смърт.

— Сигурен ли си, Ричард?

— Да.

Тя кимна отново.

— Добре, тогава ще уважа молбата ти.

На следващия ден тя излезе рано, за да купи хляб. Искаше Ричард да има хляб с гювеча, който сега готвеше. Камил ѝ предложи да отиде вместо нея, но тя имаше нужда да поизлезе. Помоли го да наглежда гювеча, който бе оставила да къкри на огнището в двора.

Денят бе облачен и студен — намек, че зимата наближава. Улиците бяха пълни с хора, наизлезли да търсят работа, бутаци колички, наблъскани с какво ли не — от тор до топове грубо тъмно сукно. Тук—там минаваше по някоя каруца, натоварена най—вече с материали за двореца. Трябваше да стъпва внимателно, за да избягва животинските изпражнения на улицата и да се промъква напред между хората, които се движеха бавно като тинята в откритите отходни канали.

По улиците имаше тълпи от нуждаещи се, много от които бяха дошли в Алтур'Ранг, за да търсят работа, макар че в профсъюзните зали не преливаше от желаещи. Опашките пред фурните бяха дълги. Орденът се грижеше Хората да имат поне хляб, пък бил той сух и черен. Все пак трябваше да се отиде рано, за да не свърши. Заради непрекъснатия наплив от хора хлябът свършваше все по—рано седмица след седмица.

Говореше се, че един ден ще има по няколко вида хляб. Ничи се надяваше днес да може да купи и поне малко масло. Понякога продаваха масло. Хлябът и маслото не бяха скъпи, така че можеше да си позволи да купи малко поне за Ричард — ако, разбира се, имаше. Почти никога нямаше масло.

Ничи бе прекарала сто и осемдесет години в опити да помогне на хората, а тяхното положение като че ли не се бе подобрило ни най—малко. В Новия свят обаче хората благоденстваха. Един ден, когато Орденът започне да управлява в света и тези, които имат, започнат да дават своя справедлив дял на своите събрата, всичко щеше да си дойде на мястото си и най—накрая цялото човечество щеше да заживее с достойнството, което заслужава. Орденът щеше да се погрижи за това.

Фурната бе на един ъгъл, а опашката завиваше чак зад ъгъла на съседната улица. Ничи бе далеч назад, подпряла рамо на стената, загледана в тълпата. Изведнъж едно лице привлече вниманието ѝ.

Очите ѝ са разшириха и тя замръзна. Не можеше да повярва на очите си. Какво прави тя в Алтур'Ранг?

Всъщност не я интересуваеше — не и сега, когато бе тъй близо до отговора на своите въпроси. Мисията ѝ с Ричард бе стигнала до решаващата фаза. Тя бе уверена, че скоро ще има развръзка.

Наметна тъмния шал през русата си глава и го върза здраво под брадичката. Сви се зад една едра жена и се притисна към стената, надничайки иззад хората на опашката.

Наблюдаваше Сестра Алесандра, която, изправила високо глава, се взираше изпитателно в лицата на минаващите. Приличаше на планински лъв, излязъл на лов.

Ничи знаеше за кого души Алесандра.

В друго време би се зарадвала да срещне тази жена, но не и сега.

Облегна се назад върху грапавата стена, снишена зад гърбовете на чакащите на опашката, докато Сестрата не потъна в залялото улици море от хора.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Докато излизаше, яздейки, от родния си град Ейдиндрил, който виждаше за последен път, Калан придърпа наметката от вълча кожа върху раменете си, за да се предпази от пронизващия вятър. Спомни си, че последният път, когато приближаваше зима, бе и последният, в който видя Ричард. Кипналите безредици из всички краища на света и разгорялата се битка задължително насочваха мислите ѝ към наболелите проблеми. Неочакваният спомен за Ричард бе добре дошла, макар и горчива почивка от тревогите около войната.

Тя хвърли последен поглед, преди да превали хълма, за да види от високо блясъка на Двореца на Изповедниците. Усещането за нещо родно я заливаше като болка всеки път щом видеше извисяващите се бели мраморни колони и редиците високи прозорци. Тази гледка винаги изпълваше зрителя с благоговение или страх, но сърцето на Калан се стопляше. Това бе мястото, където премина детството ѝ, люлка на много ведри спомени.

— Няма да е завинаги, Калан.

Тя погледна Вирна.

— Не, няма.

Искаше ѝ се да може да ѝ повярва.

— Освен това — каза Вирна с усмивка — ние не искаме от Императорския орден хората, а те точно тях преследват. Останалото е само камък и дърво. Какво значение имат камъкът и дървото, ако хората са на сигурно място?

Въпреки безутешните си сълзи Калан успя да се усмихне.

— Права си, Вирна. Наистина само това има значение. Благодаря ти, че ми напомни.

— Не се тревожи, Майко Изповедник — каза Кара. — Бердин и другите Морещици, заедно с войската, ще пазят хората и ще ги отведат невредими в Д'Хара.

Калан се усмихна по—широко.

— Искане ми се да можеш да видя лицето на Джаганг, когато най—накрая стигне тук през пролетта и намери само духове.

Военият сезон бе към своя край. Ако лятото с Ричард в планинския им дом се бе оказало прекрасен сън, то лятото на безкрайна война бе истински кошмар.

Битката бе отчаяна, гореща и кървава. Случваше се Калан да помисли, че тя и армията ѝ вече не могат да издържат и това е краят. Всеки път обаче успяваше да продължи. Имаше случаи, когато почти бе пожелавала смъртта, само и само да спре кошмара, да не вижда агонията и мъката на хората, унищожението на толкова скъпи за нея същества.

В битката срещу наглед непохватимите милиони на Императорския орден силите на Д'Харанската империя успяха само да забавят врага и да му попречат да завладее Ейдиндрил тази година. Хиляди жертви бяха дадени в битката, но те купиха време за стотиците хиляди жители на Ейдиндрил и останалите градове по пътя на Ордена, за да успеят да избягат.

Есента ставаше студена, а безбройните войски на Императорския орден бяха стигнали обширна долина, където се сливаха река Керн и един от големите ѝ притоци и където просторната земя можеше да побере цялата му армия. Зимата приближаваше, а Джаганг не бе толкова глупав, че да се остави да го хванат неподготвен. Окопаха се, докато имаха възможност. Силите на Д'Хара изградиха своята отбранителна линия на север, преграждайки пътя към Ейдиндрил.

Както предсказа и Уорън, Ейдиндрил се оказа по—могъща плячка, отколкото армията на Джаганг можеше да превземе за тази военна кампания. Императорът за пореден път демонстрира предпазливото си търпение и избра да запази жизнеността на армията си, за да може да напредва успешно, когато условията го позволяват. За Калан и войските ѝ предстоеше кратка почивка, но в далечна перспектива се виждаше неизбежната им гибел.

Калан почувства сладко облекчение, че предсказанието на Уорън за падането на Ейдиндрил догодина поне няма да се сбъдне с цената на клането на жителите на града. Тя не знаеше колко трудности чакат хората, тръгнали да бягат към Д'Хара, но при всички случаи това бе за предпочитане пред сигурното робство и смъртта, дебнещи в Ейдиндрил.

Знаеше, че някои ще откажат да заминат. В градовете по пътя на Ордена нагоре в Средната земя вече се носеха легенди за „Джаганг

Справедливия“ . Някои хора вярваха, че добрите духове или Създателят ще се погрижат за тях, каквото и да се случи. Калан знаеше, че не може да спаси хората от самите тях. Тези, които искаха да живеят и успееха да погледнат истината в очите, имаха шанс. Другите, които виждаха само това, което искат да видят, щяха най—малкото да попаднат под игото на Ордена.

Протегна се назад и докосна дръжката на Меча на истината, стърчащ над рамото ѝ. Понякога бе успокоително Да го докосва. Дворецът на Изповедниците вече не бе нейният дом. Домът ѝ бе там, където тя и Ричард са заедно.

Битката често бе толкова напрегната, страхът — толкова осезаем, че имаше периоди, понякога цели дни наред, когато не се сещаше за него. Понякога трябваше да насочва всичките си физически и умствени усилия към единствената цел да остане жива поне още ден. Някои мъже, чувствайки, че войната е безнадеждна, дезертираха. Калан ги разбираше. Изглеждаше, че всичко, което правят, е да се бият за живота си, и то при неблагоприятни шансове, оттегляйки се нагоре към Средната земя.

Галеа падна. Фактът, че нямаше новини от нито един Галеански град, бе достатъчно красноречив.

Загубиха и Келтон. Много Келтонци от Уинстед, Пенверо и други градове избягаха първи. По—голямата част от армията на Келтон бе с тях, макар че някои се втурнаха към домовете си в отчаяние.

Калан се опита да не се отнася в мисли за поражението им, за да не унива допълнително. Все пак мнозина бяха спасени — измъкнаха ги от лапите на Ордена. Поне засега. Това бе най—доброто, което можеха да направят.

По време на дългото изтегляне на север десетки хиляди войници от обединените им сили загубиха живота си в жестоките битки. Ордена загуби многократно повече. В големите горещини на лятото армията на Джаганг загуби четвърт милион само от треска. Но това нямаше никакво значение — войниците от Стария свят се множаха непрекъснато и продължаваха похода си напред.

Калан си спомни думите на Ричард — че не могат да победят, че Новият свят ще падне пред Ордена и че ако се съпротивляват, само ще причинят още по—голямо кръвопролитие. Неохотно започваше да се

убеждава във верността на всичко това. Страхуваше се, че само води хората си на смърт без никаква смислена причина. Въпреки това и през ум не ѝ минаваше да се предаде.

Погледна през рамо над дългата колона мъже, които я придружаваха, над дърветата и нагоре в планината към Магьосническата кула, мержелееща се в планините над Ейдиндрил.

Щеше да се наложи Зед да отиде там. Не можеха да спрат Ордена да проникне в Ейдиндрил, но не можеха да допуснат да превземе Кулата.

Пътуваха вече десети ден. Вече се здрачаваше, когато Калан и свитата ѝ се върнаха обратно в Д'Харанския лагер. От пръв поглед личеше, че нещо не е наред. Мъжете тичаха из лагера с извадени мечове. Други трупаха оръжия по барикадите. Войниците навличаха кожени и метални ризници и се втурваха към постовете си. Всичко излъчваше напрежение, но Калан бе виждала подобни сцени толкова пъти, че вече ѝ се струваха като нещо съвсем обичайно.

— Питам се каква е тази врява — каза Вирна намръщено. — Не ми се ще Джаганг да ми провали вечерята.

Калан, която не носеше кожената си ризница, изведнъж се почувства незащитена. Беше неудобно да пътува с нея при дълги походи и затова в момента, в който стъпеха на приятелска територия, я връзваше за седлото. Кара се приближи, докато слизаха от конете. Още докато хвърляха юздите си на войниците, се оказаха заобиколени от стена от мъже, готови да ги защитават.

Калан не можеше да си спомни какъв цвят трябваше да е отличителната лента на палатките на командния състав днес. Беше изгубила представа за времето, през което бе отсъствала. Може би бе малко повече от месец. Махна с ръка на един офицер от групата мъже, които ги бяха заобиколили:

— Къде са палатките на командирите?

Той посочи с меча си.

— Там долу, Майко Изповедник.

— Имаш ли представа защо е всичко това?

— Не, Майко Изповедник. Имаше сигнал за тревога.

Една от Сестрите мина покрай мен и чух, че тревогата е истинска.

— Знаеш ли къде са другите Сестри или Уорън? — по пита Вирна офицера.

— Видях някои от Сестрите да тичат наоколо, Прелате. Но не съм виждал магьосник Уорън.

Наставаше мрак и човек можеше да се ориентира в лагера само по огньовете. Повечето от тях обаче бяха загасени заради тревогата и лагерът се превръщаше в черен лабиринт.

Коне с Д'Харански ездачи се стрелкаха наоколо, тръгнаха да патрулират. Съгледвачите напуснаха лагера, за да обиколят района. Като че ли никой не знаеше каква точно е заплахата — но и това не бе необичайно. Освен че бяха чести и най—различни, нападенията обикновено бяха и объркващи, не само страшни.

Мина поне час, докато Калан, Кара, Вирна и обръчът им от пазачи си пробие път през развълнувания лагер с размерите на град до палатките на офицерите. Тях обаче ги нямаше.

— Странна работа — промърмори Калан. Намери своята палатка, където на малката масичка стоеше Дух, и хвърли самарите вътре заедно с ризницата си. — По—добре да почакаме да ни намерят.

— Добре — съгласи се Кара.

Калан помахна на неколцина от групата, която ги охраняваше.

— Разпръснете се и потърсете офицерите. Ще ви чакаме да докладвате тук.

— Кажете и на Сестрите, които видите, също да дойдат — добави Вирна. — А също и на Уорън и Зед.

Мъжете се втурнаха в нощта, за да изпълнят инструкциите.

— Това не ми харесва — измърмори Кара.

— И на мен — каза Калан, докато влизаше в палатката си.

Морещицата остана на пост заедно с малка група мъже, докато Калан свали кожената си наметка и облече ризницата. Тази ризница много пъти я бе спасявала от раняване и не се срамуваше да я носи. Стигаше само някой да се промъкне покрай нея и да забие меча си в тялото ѝ, и това можеше да е краят. Ако имаше късмет и мечът се плъзнеше през крак или дори през корема ѝ, имаше шансове някоя Сестра да я излекува. Но ако острието попаднеше другаде — в сърцето, в главата, през някоя важна артерия, за да предизвика бърз кръвоизлив, — дори и родените с дарбата нямаше да могат да ѝ помогнат.

Кожата бе изключително твърда и не можеха да я пробият нито ножове, нито копия или стрели. И в същото време бе гъвкава и удобна и позволяваше достатъчна свобода на движение в битките. За да може някой да я нарани, трябваше да нанесе точно премерен удар — иначе ножът се плъзгаше по повърхността на кожата, без да причини вреда. Мнозина от мъжете носеха метални брони, които осигуряваха по—добра защита, но за Калан бяха твърде тежки и затова неизползваеми. В битката скоростта и гъвкавостта означаваха живот.

Тя бе достатъчно умна, за да не рискува живота си напразно. Знаеше, че е по—полезна на каузата им като водач, отколкото като боец. Все пак, макар че рядко влизаше в открит бой сама, битките стигаха сами до нея.

След известно време притича един сержант, за да докладва.

— Убийци — бе всичко, което каза.

Една смразяваща дума бе достатъчна. Именно за това си бе мислила Калан и с това си бе обяснявала паниката в лагера.

— Колко са жертвите? — попита Калан.

— Знам със сигурност само, че един е нападнал капитан Зимер, докато капитанът е вечерял около огъня с хората си. Успял е да избегне смъртоносния удар, но е получил лоша рана в крака. Загубил е много кръв. В момента хирурзите се грижат за него.

— А какво е станало с убиеца? — запитва Вирна.

Сержантът се изненада от въпроса.

— Капитан Зимер го уби. — Лицето му се изкриви от неприязън, преди да изрече следващите си думи. — Убиецът бил облечен в Д'Харанска униформа. Влязъл в лагера незабелязано, докато стигнал до целта си — капитан Зи — И го нападнал.

Вирна изпусна тревожна въздишка.

— Някоя Сестра би могла да помогне на капитана.

Калан освободи сержанта с кимване. Той отдаде поздрав с юмрук в сърцето, преди да се впусне да изпълнява задълженията си.

В следващия момент Калан забеляза Зед да се приближава. Полите на робата му бяха мокри и оцапани с нещо тъмно — несъмнено кръв. По лицето му се стичаха сълзи. Калан настръхна.

Вирна ахна, когато Зед я видя и за момент се поколеба, преди да се втурне към тях. Сестрата се вкопчи в ръката на Калан.

Зед грабна нейната.

— Побързайте — бе всичко, което каза. Нямахше нужда да говори повече — те разбраха всичко.

Вирна извика ужасено, докато подтичваше след стария магьосник. Калан и Кара плътно зад тях. Зед ги водеше на зигзаг през бъркотията от крещящи мъже, галопиращи коне, строени отряди, които бягаха във всички посоки, и ротни офицери, проверяващи личния състав.

Проверките бяха необходими, защото убийците бяха в Д'Харански униформи и можеха да се промъкнат незабелязано навсякъде. Трябваше да се проверят всички мъже, за да се разкрият измамниците. Това беше уморително и трудно, но важно.

Те се втурнаха в хаоса около палатките, където се грижеха за ранените мъже. Вътре едни крещяха заповеди, други внасяха мъже, виещи от болка, или ранени с безпомощно увиснали крайници. Всяка палатка можеше да побере до десет—дванайсет души.

На лицето на Вирна бе изписана паника. Зед я хвана за ръката и я спря. Гласът му се задави от вълнение.

— Някой удари Холи. Уорън бе наблизил и се опита да защити момичето. Вирна, кълна ти се в душата на покойната ми жена ... направих всичко възможно. Скъпи духове, простете ми, но на мен се пада да ти кажа... извън силата ми е да му помогна. Помоли да види теб и Калан.

Вирна стоеше зашеметена, сърцето ѝ се бе свило в гърлото. Ръцете на Зед я побутваха по гърба, приканвайки да побърза. Калан я последва в палатката.

Шестима мъртъвци лежах в другия ѝ край, покрити с одеяла. Тук—там изпод покривалата стърчаха окървавени ръце. Един мъж бе останал без ботуш. Калан се взираше, неспособна да мисли, неспособна да разбере как войникът е изгубил ботуша си. Изглеждаше толкова глупаво — да умреш и да изгубиш единия си ботуш. Трагедия и комедия под саван.

Уорън лежеше по гръб на дървена скара на пода. Сестра Филипа бе от другата му страна, високото ѝ тяло бе приведено над младия магьосник. Сестра Фийби бе от тази страна и държеше ръката му. Когато се обърнаха към Вирна, по лицата на двете Сестри още личаха петна от сълзи.

— Уорън — каза Сестра Филипа, — ето я Вирна. Тук е. И Калан дойде.

Двете бързо се отдалечиха, а Вирна и Калан заеха местата им. На излизане от палатката Сестрите притиснаха ръце до устите си, сподавяйки вик.

Уорън бе бял като купчините чисти превръзки до него. Очите му бяха широко отворени, но се взираше, като че ли вече не виждаше. Къдравата му руса коса бе сплъстена, а робата му бе просмукана с кръв.

— Уорън — изплака Вирна, — О, Уорън.

— Вирна? Калан? — задъхано прошепна той.

— Да, любими — Вирна обсипваше ръката му с целувки.

Калан стисна другата му ръка.

— И аз съм тук, Уорън.

— Трябваше да издържа, докато се върнете и двете. Да ви кажа.

— Какво да ни кажеш, Уорън? — попита Вирна през сълзи.

— Калан — прошепна той.

Тя се наведе.

— Тук съм, Уорън. Не се опитвай да говориш, просто...

— Слушай.

Калан притисна ръка към бузата му.

— Слушам те, Уорън.

— Ричард е прав. Видението му. Трябваше да ти кажа.

Калан не знаеше какво да отвърне.

На пепелявото му лице се изписа усмивка.

— Вирна?

— Кажи, любими?

— Обичам те. Винаги съм те обичал.

Вирна едва говореше от напиралите сълзи:

— Уорън, не умирай. Не умирай. Моля те, не умирай!

— Целуни ме — прошепна Уорън, — докато още съм жив. И не тъжи за това, което свършва, а за хубавите дни, когато бяхме заедно. Целуни ме, любов моя.

Вирна се наведе и нежно го целуна, а сълзите ѝ мокреха лицето му.

Калан не можа да издържи гледката и залитайки, излезе от палатката, където я чакаха верните ръце на Зед. Тя се разплака на

рамото му.

— Какво правим? — изплака тя. — Защо е всичко това? Какъв е смисълът? Губим всичко.

Зед нямаше утешение за сълзите, извикани от чувството за безсмисленост.

Минутите се влачеха. Калан се напрягаше да събере силите си, да бъде отново Майката Изповедник. Не можеше да си позволи войниците ѝ да я видят да се предава.

Мълчаливи мъже стояха наоколо, погледите им избягваха палатката, където умираше Уорън.

Когато от мрака изплува генерал Мейферт, облекчението по лицето на Кара бе очевидно. Той се втурна към нея, но не я докосна.

— Радвам се да видя, че сте се прибрали невредими — каза той на Калан. — Как е Уорън?

Калан не можа да отговори.

Зед поклати глава.

— Не мисля, че му остава още много. Всъщност убеден съм, че издържа толкова, само за да види жена си.

Генералът кимна тъжно.

— Хванахме убиеца.

Калан изведнъж се окопоти.

— Доведете ми го — заповяда тя.

Без колебание генералът тръгна да доведе убиеца. С един жест Калан изпрати с него и Кара.

— Какво ти каза? — попита Зед тихо, за да не чуят останалите. — Искаше да ти каже нещо.

Калан си пое дълбоко въздух.

— Че Ричард е бил прав.

Зед погледна настрана в отчаяние. Уорън му бе приятел. Калан не познаваше друг човек, към когото Зед да е бил толкова привързан. Те си споделяха неща, които тя сама знаеше, че никога не би разбрала. Въпреки че изглеждаше млад, Уорън бе над сто и петдесет годишен, почти колкото Вирна. За Зед, когото винаги смятаха за мъдрия стар магьосник, трябва да е било особено облекчение да обсъжда магьосническите теми с някой, който разбира всичко и не се нуждае от непрекъснати обяснения и указания.

— И на мен ми каза същото — прошепна Зед през сълзи.

— Защо Уорън не е използвал дарбата си? — попита Калан.
Зед избърса бузите си.

— Минавал наблизко точно когато мъжът хванал и ударил Холи. Може би убиецът не е могъл да открие целта си, може би се е объркал и се е загубил или просто се е паникьосал и е решил да удари някого и Холи се е оказала наблизко.

Калан изтри нова сълза от бузата си.

— Може би е имал заповед да търси магьосник в такава роба и когато е видял Уорън, е ударил Холи, за да предизвика хаос и да се добере до него.

— И това е възможно: Самият Уорън нищо не е разбрал. Случило се е за миг. Просто е бил там и е реагирал.

Питах го, но той не знаеше защо не е използвал дарбата си. Може би при ужасната гледка на блестящия нож се е опасявал да не убие Холи, защото мъжът я е държал и я е удрял. Инстинктът да я спаси го е накарал да посегне към своя нож. Това е била фаталната му грешка.

— Може би Уорън просто се е поколебал да използва силата си.
Зед вдигна рамене.

— Половин секунда колебание е струвало живота на много магьосници.

— Ако аз не се бях поколебала — каза Калан, зарове на в болезнени спомени, — Ничи нямаше да ме хване. Нямаше да отведе Ричард.

— Не мисли за миналото, мила, нищо не може да се направи.

— А за бъдещето?

Зед потърси погледа ѝ.

— Какво имаш предвид?

— Помниш ли края на миналото лято, когато напуснахме лагера, след като Орденът тръгна насам?

Когато Зед кимна, тя продължи:

— Уорън посочи това място на картата. Каза, че трябва да сме тук, за да ги спрем.

— Намекваш, че е знаел, че ще умре тук?

— Ти ми кажи.

— Аз съм магьосник, а не Пророк.

— Уорън обаче беше точно Пророк.

Когато Зед не отговори, Калан попита шепнешком:

— Какво стана с Холи?

— Не знам. Тъкмо идвах да говоря с Уорън. Всичко се случи за секунда. Войниците наскачаха срещу мъжа. Уорън им крещеше да не го убиват. Предполагам е мислел, че от него може да се получи ценна информация. Видях Холи, раните ѝ кървяха, беше в шок. Веднага накарах да пренесат Уорън тук и започнах да се грижа за него. Сестрите пристигнаха и отнесоха Холи в друга палатка. Зед заби измъчения си поглед в земята.

— Направих всичко, което бе по силите ми. Но се ока а недостатъчно.

Калан го прегърна през рамената.

— От самото начало не си можел да направиш нищо, Зед.

Беше объркващо да види своя източник на сила в състояние на болезнена слабост. Бе ирационално да очаква от него да е спокоен и силен при такива обстоятелства, но все пак ѝ бе странно. В този момент почувства тежестта на всички загуби, които Зед е понесъл през живота си; всичко бе там, в мокрите му белезникави очи.

Войниците направиха път на завръщащите се генерал Мейферт и Кара. Зад тях двама яки войници влачеха рошав млад мъж, по—скоро момче. Беше мускулест, но не можеше да се мери с мъжете, които го държаха. Косата му бе паднала през челото върху тъмните му презрителни очи. Държеше се гордо и предизвикателно.

— Значи така — каза младежът, опитвайки се да звучи твърдо. — Явно съм убил някоя важна клечка в изпълнението на дълга си към Ордена. Значи съм герой.

— Накарайте го да коленичи пред Майката Изповедник — тихо заповяда генерал Мейферт.

Двамата войници сригнаха младежа по колената и го свалиха на земята. Той се изхили.

— Значи ти си важната кучка, за която толкова съм слушал. Колко жалко, че не беше наоколо — би било страхотно да те бодна. Струва ми се, че показах на някои хора колко съм добър с ножа.

— Значи в мое отсъствие — каза Калан — вместо на мен си посегнал на дете.

— Само за тренировка. Щях да намушкам много повече, ако тези огромни тъпи говеда не ми се бяха метнали отгоре. Но все пак

изпълних дълга си към Ордена и към Създателя.

Това бе смелост на човек, който знае, че ще плати най—високата цена за деянията си. Той се опитваше сам себе си да убеди, че е изпълнил важен дълг. Искаше да умре като герой, а после да отиде направо при Създателя — като награда след смъртта.

Вирна излезе от палатката. Движеше се бавно. Лицето ѝ бе пепелявосиво, а чертите ѝ — изпънати. Калан я хвана за ръката, готова да ѝ предложи помощта си.

Вирна спря, като видя коленичилият младеж.

— Този ли е? — попита тя.

Калан прегърна нежно Вирна през гърба в мълчалив знак на подкрепа.

— Да — потвърди тя.

— Точно така — изсмя се онзи към Вирна, — аз съм този, който прободете вражеския магьосник. Аз съм герой. Ордена ще донесе облекчение и справедливост на народа и аз помогнах за делото. Вашият род винаги се е опитвал да ни мачка.

— Да ви мачка — повтори Вирна с мрачен тон.

— Тези, които са родени с късмет и привилегии, никога с никого не споделят предимствата си. Чаках, но никой не ми даде шанс в живота, само Ордена. Аз съм герой на потиснатите хора по света. Нанесох удар по мъчителите на човечеството. Помогнах да се даде справедливост на онези, които никога не са имали шанс. Убих зъл човек. Аз съм герой!

Мълчанието на присъстващите изглеждаше още по—страшно на фона на трескавото претърсване на лагера за други убийци. Офицери крещяха имена, следваха бързи отговори. Войските търсеха нашествениците в нощта, а железните им ризници и оръжията им дрънчаха като хиляди малки звънчета.

Коленичилият се ухили на Вирна.

— Създателят ще ме възнагради в следващия ми живот. Не се страхувам от смъртта. Спечелих вечност в неговата всевечна Светлина.

Вирна премести погледа си към присъстващите.

— Не ме интересува какво ще правите с него — каза тя, — но искам да чувам писъците му през цялата нощ. Искам този лагер да чува писъците му цяла нощ. Искам шпионите на Ордена да го чуват как пици. Това е поклонът ми към Уорън.

Младежът облиза устните си, схващайки, че не всичко е така, както си го бе представял.

— Не е честно! — изкрещя младият убиец.

Тялото му се разтресе от паника. Бе се приготвил за бърза мъченическа смърт. Не бе предвидил друга възможност:

— Той умря бързо. Искам същата съдба. Не е честно!

— Честно ли? Да, не е честно — каза Вирна с ужасно спокойствие, — че майка ти изобщо е отворила крака пред баща ти. Сега благосклонно ще поправим грешката ѝ. Не е честно, че един добър и чудесен човек умря в ръцете на малък сополив страхливец като теб, който няма достатъчно ум, за да разпознае лъжите в това, което ни надрънка. Искаш да замениш живота си за този, който отне? Искаш да умреш за кауза, която поради глупостта си мислиш за благородна? Желанието ти ще се сбъдне, младежо. Но преди да умреш, ще разбереш напълно какво си жертвал, колко ценен е животът ти и колко пропилян. Ще започнеш да проклинаш деня, в който майка ти те е заченала, така както го проклинаме ние. — Вирна имаше решителен вид, когато погледна присъстващите. — Това е желанието ми. Моля, погрижете се да бъде изпълнено.

Кара излезе напред.

— Нека аз да го изпълня. — Суровото ѝ лице бе напълно безизразно. — Аз ще се справя най—добре и ще изпълня желанието ти точно както го искаш, Вирна.

Младежът се изсмя истерично.

— Жена? Да не би да разчитате някаква тъпа руса кучка да ми разкаже играта? Явно наистина сте луди, както ми казаха.

Вирна кимна.

— Ще съм ти задължена, Кара.

Обърна се да си тръгне, но спря за момент.

— Не го оставяй да умре преди сутринта, когато ще дойда лично да наблюдавам края му. Искам да погледна в очите му и да видя дали е осъзнал действителността и липсата на справедливост, преди да даде живота си за нищо като част от голямото зло.

— Обещавам ти — меко каза Кара. — Колкото и дълга да изглежда тази нощ за болката ти, за него ще е безкрайно по—дълга.

Вирна докосна рамото на Кара с благодарност и отмина покрай нея.

След като Сестрата се отдалечи в тъмнината, Кара се обърна към Калан:

— Трябва ми палатка. Не искам никой да вижда какво ще правя с него. Писъците му ще са достатъчни.

— Както желаяш.

— Майко Изповедник! — младият мъж бясно се дърпаше, но войниците го бяха хванали здраво. — Ако си толкова добра, колкото твърдиш, прояви милостта си!

От устата на момчето потече пяна, която се заклати в ритъма на тежкото му дишане.

— Та аз те помилвах — каза Калан. — Позволих ти да изтърпиш присъдата, която Вирна посочи, вместо да ти наложа моята.

Кара щракна с пръсти и посочи малкия, преди да се отдалечи. Войниците повлякоха пищящото момче след нея.

— Какво да правим с останалите? — попита генералът Калан.

Тя се насочи към палатката си.

— Прережете им гърлата.

ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Калан се изправи в леглото, когато осъзна, че вече не чува далечните писъци. До зората имаше часове. Може би сърцето му е спряло неочаквано.

Не, Кара беше Морещица и бе добре обучена в изкуството на своя род.

Както си лежеше облечена в леглото, заслушана в крясъци, от които кожата ѝ настръхваше, замислена за мъката на Вирна и натъжена за загубата на Уорън, челото ѝ плувна в пот — сети се, че някога и Ричард е бил жертва на Агиела на Морещиците.

За да прогони неканените страшни образи, нахлули в мислите ѝ, погледна Дух. Лампата, висяща от напречната греда на тавана, хвърляше мека светлина върху статуйката и подчертаваше елегантните очертания на надиплената роба, сключените ръце, отметнатата назад глава. Калан никога нямаше да се умори да я гледа. Всеки път се вълнуваше.

Ричард бе избрал този поглед към живота пред ужасната мъка, която можеше да го погълне. Да се остави на мъката, би означавало само да се лиши от възможността Да изпитва щастие.

Калан чу раздвижване навън. Докато скочи на крака, Кара мушна главата си през отвора на палатката ѝ. Сините очи на Морещицата издаваха смъртоносна ярост. Тя влезе, влачейки след себе си младежа за косата. Онзи трепереше, заслепен от кръвта в очите си.

Стиснала зъби, Кара го блъсна надолу. Той падна на земята в краката на Калан.

— Какво става? — попита тя.

Погледът на Кара бе на жена на ръба на необузданата ярост, едва контролираща се — на ръба на човешкото. Вече стъпваше по пръстта на друга земя — лудостта.

Морещицата падна на колене и отново сграбчи младежа за косата. Дръпна го назад и го притисна към облеченото си в червена кожа тяло, за да допре Агиела си към гърлото му. Той се задави и закашля. От устата му потече кръв.

— Кажи й! — изръмжа Кара.

Онзи разпери покорно ръце.

— Познавам го! Познавам го!

Калан смръщено се наведе към ужасения млад мъж.

— Кого познаваш?

— Ричард Сайфър! Познавам Ричард Сайфър! И жена му Ничи!

Калан почувства как материята около нея се разпада. Тежестта на този свят я повали на колене, преди Кара да успее да продължи.

— Как се казваш?

— Гади! Аз съм Гади!

Кара притисна своя Агиел в гърба му и той изкрещя диво от болка. Тя го зашлеви през лицето и го просна на земята.

Калан вдигна ръка.

— Кара, почакай ... трябва да говорим с него.

— Знам. Просто искам да съм сигурна, че с готовност ще ни разкаже всичко.

Калан никога не бе виждала Кара такава — толкова неконтролируема. Това бе повече от молбата на Вирна. Кара бе засегната лично. Тя харесваше Уорън, но по—лошото за Гади беше, че Ричард бе нейният живот.

Морещицата отново го вдигна. Червени мехурчета покриваха счупения му нос. Под определен ъгъл Калан мярна и кръвта по червените кожени дрехи на Кара.

— Сега искам да разкажеш всичко на Майката Изповедник.

Той кимна през сълзи, още преди тя да е довършила заповедта си.

— Живеех там — там, където те се установиха да живеят. Живеех там, където Ричард и жена му...

— Ничи — поправи го Калан.

— Да, Ничи — той не разбра смисъла на забележката й — Те дойдоха да живеят в една стая в нашата къща. Приятелите ми и аз не ги харесвахме. После Камил и Наби започнаха да говорят с него. Започнаха да харесват Ричард, а аз се ядосвах...

Той така се задави, че не можа да завърши. Калан хвана брадичката му, оцапана с кръв, и разтърси главата му.

— Говори! Иначе ще накарам Кара да продължи!

— Не знам какво да кажа, не знам какво искате! — изхленчи той.

— Всичко, което знаеш за него и Ничи. Всичко! — Калан крещеше на сантиметри от ухото му.

— Кажй й всичко останало! — заповяда Кара, като го изправи на крака.

Калан също се изправи, опасявайки се, че ще пропусне някоя ценна дума.

— Ричард взе да кара хората да поправят онова място. Той работи за Айшак, в транспортната компания. Когато вечер се връщаше от работа, все поправяше някакви неща. Показа и на Камил и Наби как да поправят. Мразех го.

— Мразеше го, защото правеше нещата по—добри?

— Той караше Камил и Наби и другите да мислят, че сами могат да правят всичко, а те не могат — хората не могат да правят всичко сами. Това е жестока измама. Хората трябва да търсят помощта на онези, които знаят и могат. Това е тяхно задължение. Ричард трябваше да поправя онези неща, защото може, а не трябваше да кара Камил и Наби и другите, не трябваше да ги убеждава, че могат сами да променят живота си. Никой не може. Хората е нуждаят от помощ, а не от такива безсърдечни и безчувствени напразни надежди. Открих, че Ричард работи през нощта. Влачеше допълнителни стоки за някои алчни хора. Печелеше пари, които не му бе разрешено да печели. Тогава една нощ седях на стълбите и чух Ничи да се кара на Ричард. Тя излезе при мен на стълбите и ме помоли да се любим. Жените винаги са ме желали. Тя бе курва — не по—добра от останалите, въпреки всичките си пози. Каза ми, че Ричард не бил мъж, който може да задоволява нуждите й и затова искала мен, защото той не можел. Добре се погрижих за нея — точно както искаше. Добре я подредих онази курва. Нараних я така, както искаше...

Калан с всичка сила го удари с коляно в слабините. Гади се преви на две, напразно опитвайки се да си поеме дъх. Очите му бясно се въртяха, докато падаше на земята.

Кара се усмихна.

— Бях сигурна, че този епизод ще ти хареса.

Калан изтри сълзите от бузите си.

— Не е бил Ричард. Знаех си, че не е бил Ричард. Била е тази свиня!

Калан го ритна в ребрата, докато той още се опомняше. Момчето извика. Тя нетърпеливо щракна с пръсти. Кара го стисна за косата и го изправи на крака.

— Довърши разказа си — заповяда Калан с ледена ярост.

Онзи се закашля, задави и запени. Кара трябваше да го обърне настрани. Държеше ръцете му зад гърба му, за да не може да успокои слабините си. Болката бе ясно изписана на измъченото му лице.

— Говори или ще го направя пак!

— Моля ви! Аз говорех, когато ме спряхте.

— Продължавай!

Той кимна паникьосано.

— Когато свърших с курвата, когато оставих Ничи, Камил и Наби полудяха.

Калан го повдигна за брадичката.

— Какво имаш предвид под „полудяха“?

— Ами ядосаха се, че съм бил с жената на Ричард. Те го харесват, затова полудяха от ярост към мен. Искаха да ми направят нещо. Да ме наранят. Затова реших да отида в армията и да се бия за Ордена срещу неверниците и да ...

Калан чакаше. Погледна към Кара. Морещицата направи нещо зад гърба на Гади и той се задъха от болка.

— И тогава предадох Ричард!

— Какво си направил?

— Предадох Ричард, преди да тръгна. Казах на градските стражи в канцеларията на Защитник Мъксин, че Ричард върши престъпни неща, че краде от работниците, че изработва повече от справедливо полагащия му се дял.

Калан се намръщи.

— Какво означава това? Какво се случва, когато предадеш някого?

Гади трепереше от ужас. Очевидно не искаше да отговаря. Кара отново допря Агиела си до тялото му. През просмуканата му от пот риза се процеди кръв. Той се опита да си поеме дъх, но не можа. Сивкавото му лице стана алено.

— Кажи й! — студено заповяда Кара.

Гади с облекчение пое дъх, когато тя освободи напрежението.

— Ще го арестуват. Ще го... накарат... да си признае.

— Да си признае ли? — попита Калан, уплашена от възможния отговор.

Гади кимна неохотно.

— Най—вероятно ще измъкнат от него признание чрез изтезания. Може би ще набучат тялото му на кол и ще оставят птиците да го кълват до кокал, след като си признае за извършените злини.

Калан се олюля. Стори й се, че ще повърне. Светът се бе разпаднал до лудост.

Ритна коша с картите и започна да рови из купчината, докато намери това, което търсеше. Извади от кутията писалка и мастилница, сложи Дух на земята и разстла малката карта на масата.

— Ела насам — заповяда му тя, като щракна с пръсти и посочи място пред масата. Когато той се примъкна наблизко, сложи писалката в треперещата му ръка.

Посочи на картата.

— Ние се намираме тук. Покажи ми откъде минахте с Ордена.

Той го направи.

— Тази река. Моят отряд дойде от Стария свят заедно с подкрепленията след известно обучение. Присъединих ме се към силите на императора и през лятото се придвижихме насам по коритото на тази река.

Калан посочи Стария свят.

— Сега искам да ми покажеш мястото, където си живял.

— Алтур'Ранг. Намира се ето тук.

Тя проследи с поглед как той забива писалката и очертава кръг около името Алтур'Ранг — доста на юг, в сърцето на Стария свят.

— А сега — каза тя — отбележи пътищата, по които се стига до Стария свят, включително всякакви градове и градчета, през които сте минали.

Кара и Калан наблюдаваха Гади, докато той прокарваше писалката по пътища и няколко града. Уорън и Сестрите бяха от Стария свят. Те познаваха в подробности географията му и им бяха начертали подробни карти.

Когато свърши, Гади вдигна очи.

Калан обърна картата.

— Начертай ми Алтур'Ранг. Искам да видя основните улици — всичко, което знаеш за него.

Гади веднага се зае. Когато свърши, я погледна пак.

— А сега ми покажи къде се намира тази къща, където живее Ричард.

Гади отбеляза мястото на саморъчно нарисуваната карта.

— Не знам обаче дали ще е там. Много хора предават други, заподозрени в престъпления. Ако приемат доноса и го арестуват ... Братята може да наложат наказание или дори да го разпитат и да го осъдят на смърт.

— Братята ли? — попита Калан.

Гади кимна.

— Брат Нарев и неговите ученици. Те оглавяват Братството на Ордена. Брат Нарев е нашият духовен водач.

Той и Братята са сърцето на Ордена.

— Как изглеждат? — попита Калан, а умът ѝ вече препускаше напред.

— Носят тъмнокафяви роби с качулки. Те са обикновени хора, отказали се от удобствата на живота, за да служат на Създателя и на човечеството. Брат Нарев е по—близо до Създателя от всеки друг жив човек. Той е спасителят на човечеството.

Гади явно бе обзет от благоговение към този човек. Калан слушаше, а Гади разказваше всичко, което знаеше за Братството на Ордена, за Братята и за Брат Нарев в частност.

Когато той свърши, настъпи мълчание. Калан не гледаше към него, а бе вперила поглед настрани.

— Как изглеждаше Ричард? — попита тя с далечен глас. — Добре ли беше? Изглеждаше ли добре?

— Да, той е голям и силен. Глупавите хора го харесват.

Калан се изви и залепи шамар на лицето на Гади достатъчно силно, за да го повали на земята.

— Изведи го оттук! — каза тя на Кара.

— Но сега трябва да бъдете милостива! Казах ви всичко, което знаех! — избухна той в сълзи. — Бъдете милостива!

— Имаш работа за довършване — каза Калан на Кара.

Калан дръпна платнището на палатката и надникна вътре. Сестра Дулсиния леко похъркваше. Холи вдигна очи.

Сълзи потекоха от очите на момиченцето, когато протегна ръце умолително. Калан коленичи до нея и се наведе да я прегърне. Холи

заплака.

Сестра Дулсиния се събуди.

— Майко Изповедник.

Калан положи длан върху ръката на Сестрата.

— Късно е. Защо не отидеш да поспиш малко, Сестро.

Сестра Дулсиния се усмихна в знак на съгласие и с пъшкане се надигна в ниската палатка. В далечината, от другата страна на лагера, Калан чуваше канските писъци на Гади.

Поглади меките вежди на Холи и ги целуна.

— Как си, скъпа? Добре ли си?

— О, Майко Изповедник, беше ужасно. Магьосник Уорън бе ранен. Видях го!

Тя пак заплака и Калан я прегърна.

— Знам, знам.

— Той добре ли е? Излекуваха ли го, както излекуваха мен?

Калан сложи ръка на бузата ѝ и изтри една сълза.

— Съжалявам, Холи, Уорън умря.

Веждите ѝ се събраха в нещастна гримаса.

— Не трябваше да се опитва да ме спасява. Аз съм виновна за смъртта му.

— Не — успокой я Калан. — Не е така. Уорън даде живота си, за да спаси всички ни. Това, което направи, бе от любов към живота. Не искаше да остави злото на свобода сред хората, които обичаше.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се. Помниш ли как обичаше живота и как искаше да види любимите си хора свободно да живеят живота си?

— Той танцува с мен на сватбата си. Мислех, че е най—красивият младоженец на света.

— Наистина беше красив младоженец — каза Калан с усмивка при спомена за сватбата. — Той бе един от най—добрите хора, които познавам, и даде живота си за нашата свобода. Трябва да почетем жертвата му, като живеем по най—добрия възможен начин.

Калан се надигна, но Холи я прегърна още по—здраво и тя отново полегна до нея. Погали веждите ѝ и я целуна по бузата.

— Ще останеш ли с мен, Майко Изповедник?

— Още малко, мила.

Холи заспа, сгушена в Калан. Над спящата девойка Калан заплака с горчиви сълзи на отчаяние. Това момиче имаше право да изживее живота си, но имаше хора, които жадуваха да отнемат това ѝ право със силата на ножовете си.

След като взе решение, Калан тихо се измъкна от палатката и отиде да приготви багажа си.

Тъкмо се зазоряваше, когато Калан излезе от палатката си, натоварена с постелка, самари, Д'Харански меч, Меча на истината, кожената ризница и раница с останалите си неща. Дух бе на сигурно място, завързана в навитата ѝ постелка.

Бе завалял тих снежец, сякаш за да напомни на смълчания лагер, че в северната част на Средната земя настъпва зима.

Всичко изглеждаше към своя край. В това я убеждаваше не толкова смъртта на Уорън, колкото безсмислието, което тя символизираше. Калан не можеше да се заблуждава повече. Истината си беше истина. Ричард бе прав.

Орденът щеше да завладее всичко. Рано или късно, ще я хванат и ще я убият заедно с всички, които са се били рамо до рамо с нея. Новият свят щеше да падне, беше само въпрос на време. Те вече притежаваха по—голямата част от Средната земя. Някои страни се предадоха доброволно. Нямаше начин да се устои на многобройните им пълчища, на ужаса от заплахите им, на изкушението от обещанията им.

Уорън го доказва с предсмъртните си думи: Ричард бе прав.

Тя мислеше, че може да е различна. Че може да изтласка напредващите орди с чистата сила на волята си. Доста наперено от нейна страна. Силите на свободата бяха загубени.

Мнозина от хората в тези покорени земи се врекоха във вярност на Ордена за сметка на свободата си.

За нея какво остана? Бягане. Изтегляне. Ужас. Смърт.

Всъщност вече нямаше какво да губи. Почти всичко бе изгубено или скоро щеше да бъде изгубено. Докато имаше поне живота си, щеше да го използва.

Смяташе да отиде в сърцето на Ордена.

— Какво правиш?

Калан се обърна и видя намръщаното лице на Кара.

— Кара, аз ... аз си тръгвам.

Кара просто кимна.

— Добре, аз също мисля, че е време. Няма да се бавя с моя багаж. Ти доведи конете и ще се срещнем ...

— Не, тръгвам сама. Ти оставаш тук.

Кара поглади дългата руса плитка, паднала през рамото ѝ.

— Защо тръгваш?

— Тук вече нямам работа. Нищо не мога да направя. Ще забия меча си в сърцето на Ордена — Брат Нарев и учениците му. Това е единственото, което ми остава, за да отвърна на удара им.

Кара се усмихна.

— И си мислиш, че ще пропусна това и ще остана тук?

— Да, ще останеш. Ти трябва да си тук... с Бенджамин.

— Съжалявам, Майко Изповедник — меко каза Кара, но не мога да изпълня подобна заповед. Аз съм Морецица. Моят живот е обречен да защитавам Господаря Рал. Обещах му, че ще пазя теб, а не че ще се крия в прегръдките на Бенджамин.

— Кара, искам да останеш тук.

— Това е моят живот. Ако това ще е краят, нека да е краят, но аз ще правя с моя живот каквото си искам. Това е моят живот, а не твоят. Тръгвам и толкова.

В очите на Кара Калан видя, че решението ѝ наистина е окончателно. Не си спомняше някога Кара да е изразявала собствените си желания. Наистина това бе животът ѝ. Освен това Морецицата знаеше къде отива Калан. Дори да тръгнеше без нея, тя просто щеше да я последва. Да накараш Морецица да се подчини на заповед понякога бе по—трудно, отколкото да опитомиш мравки.

— Права си, Кара. Това наистина е твоят живот. Когато обаче стигнем Стария свят, ще трябва да се преоблечеш, за да скриеш самоличността си. Червената ти униформа там би означавала край.

— Ще направя нужното, за да защита теб и Господаря Рал.

Калан най—накрая се усмихна.

— Знам го, Кара.

Морецицата не се усмихна и усмивката на Калан помръкна.

— Извинявай, че се опитах да тръгна без теб, Кара. Не трябваше да го правя. Ти си сестра по Агиел. Трябваше да поговоря с теб. Защото това е правилният начин на поведение спрямо онези, които уважаваме.

Този път Кара вече се усмихна. — Сега вече говориш човешки.

— Може никога да не се върнем.

Кара сви рамене.

— Да не би да си мислиш, че ако останем, ще си отживеем?

Напротив — чака ни сигурна смърт.

Калан кимна.

— И аз така мисля. Затова трябва да тръгна.

— Не споря с теб.

Калан се взря в падащия сняг. Последния път, когато зимата приближаваше, тя и Кара бяха успели да се измъкнат на косъм.

Калан се пребори със себе си и попита:

— Кара, вярваш ли, че Ричард още е жив?

— Разбира се, че Господарят Рал е жив. — Кара вдигна Агиела си и го повъртя в ръката си. — Да не си забравила?

Калан си спомни: Агиелът действаше само ако Господарят Рал, на когото бе обречен, е жив. Калан подаде на Кара част от багажа си.

— Гади?

— Умря, както искаше Вирна. Тя не го помилва.

— Добре. Милостта към виновните е предателство към невинните.

Малко след зазоряване Калан застана пред палатката на Зед. Кара бе отишла да доведе конете и да вземе храна. Калан извика и Зед я покани да влезе. Надигна се от пейката до Ейди, старата чародейка.

— Какво става, Калан?

— Дойдох да ти кажа довиждане.

В очите на Зед нямаше изненада.

— Защо не останеш още малко? Тръгни утре.

— Може да няма утре. Зимата пак приближава. Ако искам да направя това, което трябва, нямам време за губене.

Зед внимателно сложи ръка на раменете ѝ.

— Калан, Уорън искаше да те види. Чувстваше, че трябва да ти каже, че Ричард е бил прав. За него бе важно да знаеш. Ричард ни бе казал, че не трябва да нападаш Ордена, преди хората да му се врекат, иначе всичко ще бъде загубено. Такова нещо сега е по—малко вероятно дори от деня, в който го каза.

— А може би Уорън е искал да каже, че Ричард е бил прав в смисъл, че Новият свят ще падне пред Ордена. И в такъв случай защо

да стоя тук? Може би Уорън се е опитвал да ми каже да отида при Ричард, преди да умра, преди той да умре, когато ще е твърде късно дори да опитваме.

— А Ничи?

— Ще разбере, когато стигна там.

— Но ти не можеш и да се надяваш ...

— Зед, какво друго ми остава? Да гледам как Средната земя пада под врага? Да се надявам най—много да изкарам остатъка от живота си, бягайки, да живея като изгнаник и да се крия непрекъснато от лапите на Ордена?

Дори без Уорън аз разбрах, колкото и да не го исках, че Ричард е бил прав. Ордена ще спре само през зимата, докато помогнем на хората да избягат от Ейдиндрил. През пролетта врагът ще влезе в моя град. След което ще се насочи към Д'Хара. И тогава няма да има къде да се бяга. Може би хората ще се спасят за известно време, но Ордена ще ги стигне. За мен няма бъдеще. Ричард бе прав. Единственото, което ми остава, е да изживея остатъка от живота си за себе си и за Ричард. Това е, Зед.

Очите му се замъглиха от сълзи.

— Толкова ще ми липсваш. Ти ми върна спомена за дъщеря ми и ми даде толкова много радост.

Калан се хвърли на врата му.

— О, Зед, обичам те.

И тя не можеше да сдържа сълзите си. Знаеше, че е единственото, което му е останало, и сега той щеше да загуби и нея.

Изведнъж се сепна.

— Зед, дойде време и ти да вървиш. Трябва да отидеш в Кулата и да я защитаваш.

Той кимна с голямо нежелание и дълбока мъка.

— Знам.

Капан коленичи пред старата чародейка и взе ръката ѝ.

— Ейди, ще отидеш ли с него да му правиш компания?

Сбръчканото лице на жената се оживи от прекрасна усмивка.

— Ами аз... — тя погледна нагоре. — Зед?

Зед се намръщи.

— По дяволите, провали ми изненадата от поканата!

Калан го ритна съучастнически.

— Стига си ругал в присъствието на дами и престани да се цупиш така! Исках да се уверя, че няма да си самотен там горе.

По лицето му се прокрадна усмивка.

— Разбира се, че Ейди ще дойде с мен в Кулата.

Сега бе ред на Ейди да се намръщи.

— Откъде знаеш, старче? Никога не си ме питал. Аз лично мисля

...

— Стига, моля ви — каза Калан, — престанете и двамата. Прекалено е важно, за да се превземате.

— Мога да се превземам, ако искам — изпротестира Зед.

— Точно така. — Ейди размаха кокалестия си пръст.

— Достатъчно сме стари, за да се превземаме, щом ни се ще.

Калан се усмихна през сълзи.

— Разбира се. Просто след като Уорън ... сетих се колко мразя хората да пропиляват живота си за неща, които нямат значение.

Сега Зед наистина се намръщи.

— Имаш да понаучиш едно—друго, скъпа, ако още не си разбрала колко са важни превземките.

— Ами да — каза Ейди. — Превземките те държат. Когато остаряваш, трябва да си нащрек. Ейди е съвсем права — добави Зед. — А аз мисля ... Калан го прекъсна с прегръдка, а към тях се присъедини и Ейди.

— Напълно ли си сигурна, скъпа? — попита Зед, докато то се разделяха.

— Да. Ще забия мечата си в корема на Ордена.

Зед кимна, докато потупваше врата ѝ с клечестите си пръсти. Той дръпна главата ѝ назад и я целуна по веждата.

— Щом трябва да заминеш, препускай бързо и удрай силно!

— И аз това казвам — каза Кара, застанала на прага.

На Калан ѝ се стори, че сините очи на Морещицата изглеждат по—влажни от обикновено.

— Всичко наред ли е, Кара?

Кара се намръщи.

— Това пък какво значи?

— Нищо — отвърна Калан.

— Генерал Мейферт ни даде шестте най—бързи коня, които можа да намери. — Кара се усмихна доволно. — Ще имаме свежи коне

за смяна и ще можем да минем бързо голямо разстояние. Натоварила съм всичко.

Ако тръгнем веднага, ще успеем да изпреварим зимата. Имаме карта, така че ще избягваме маршрутите на Ордена и ще заобикаляме най—гъсто населените места. Долу има добри пътища и е равно. Ако яздим бързо, мисля, че ще успеем да стигнем за няколко седмици. Най—много месец.

Лицето на Зед се изкриви в тревожна гримаса.

— Но Ордена контролира по—голямата част от югоизточната част на Средната земя. Сега това е опасна зона.

— Имам по—добра идея — Кара му хвърли усмивка. — Ако минем през страна, която познавам — Д'Хара. Ще тръгнем на изток от тук и ще прехвърлим планината, после ще поемем на юг през Д'Хара през предимно равни земи, където можем да поддържаме добро темпо, надолу през полетата Азрит и най—накрая ще поемем по река Керн далеч на юг. Когато долината на реката напусне планината, ще свием на югоизток към сърцето на Стария свят.

Зед кимна одобрително. Калан нежно обви пръсти около тънката ръка на магьосника.

— Кога ще тръгнеш за Кулата?

— Дватамата с Ейди поемаме още сутринта. Мисля, че ще е най—добре да не се мотаем повече тук. Днес ще довърша военните дела с офицерите и Сестрите. Мисля, че когато хората напуснат Ейдиндрил и когато натрупа достатъчно сняг, за да накара Ордена да спре до пролетта, нашите хора ще трябва да започнат да се измъкват от това място и да се придвижват към планините, към сигурността на Д'Хара. Придвижването през зимата ще е трудно, но поне няма да им се налага да се бият, така че няма да е по—трудно, отколкото бе досега.

— Така ще е най—добре — съгласи се Калан. Така хората ни ще са на сигурно място, поне засега.

— Няма да ме има, за да ги пазя от чуждите магии, но ще имат Вирна и Сестрите. Те вече знаят достатъчно, за да пазят армията ни от магия.

Поне за малко. Думите увиснаха във въздуха, неизказани.

— Искам да видя Вирна, преди да тръгна — каза Калан. — Според мен за нея ще е добре да има някого, за когото да се тревожи.

После ще се обадя на генерал Мейферт и тръгваме. Чака ни дълъг път и искам да стигнем на юг, преди снегът да ни е застигнал.

Калан прегърна здраво Зед за последно.

— Когато го видиш — прошепна той в ухото й, — кажи на момчето, че го обичам и че много ми липсва.

Калан кимна на рамото му и смело излъга:

— Пак ще ни видиш и двамата, Зед. Обещавам ти.

Тя излезе навън, а в ранното утро се чувстваше първият полъх на зимата. Всичко бе засипано със сняг и светът изглеждаше изваян от мрамор.

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Върховете на пръстите му водеха умело дръжката на пилата. С едно—единствено плавно движение Ричард прокара стоманения инструмент по гънката на плата, застинала за вечни времена в белия мрамор. Съсредоточен, за да приложи точно необходимата сила и прецизно да изпили фин пласт, той бе изцяло погълнат от работата си.

Пилата имаше стотици зъбчета, редица след редица малки остриета от закалена стомана, които изстъргваха и оформяха благородния камък. Той владееше тези остриета така, както владееше всички останали. Пресегна се назад, без да гледа, и остави пилата на дървената пейка, като внимаваше да я постави върху дървената повърхност, а не върху друг стоманен инструмент, за да не се изгъне преждевременно. Взе друга пила с още по—малки зъбчета и изглади грапавините, оставени при корекцията, нанесена с предишната по—едра пила.

Пръстите му, бели като на посипал се с брашно хлебар, се движеха по ръката на мъжката фигура, проверявайки за дефекти. Преди полирането проверяваше за малки грапавини и ръбчета, които по—скоро се усещаха с пръсти, отколкото се виждаха. Щом откриеше такива, ги оглаждаше с малката пиличка, която държеше в едната си ръка, докато пръстите на другата вървяха зад нея по бъбналата вена, за да усетят промяната в камъка. Вече остъргваше пластове с дебелина на хартия.

Отне му няколко месеца, докато стигне до последния слой. Беше опияняващо да е толкова близо до плътта. Дните се нижеха един след друг в безкрайна работа — денем ваеше смърт долу на обекта, нощем създаваше живот в склада на Виктор. Работата за Ордена компенсираше с работа за себе си — робство и свобода заставаха във вечна опозиция.

Когато Братята питаха за статуята, внимателно криеше радостта от работата си. За да бъде по—убедителен, извикваше в мислите си модела, който му бяха дали. Смирено свеждаше глава и докладваше, че напредва в покаянието си, че работата му върви по график и че ще е

готов навреме, за да може статуята да бъде въздигната на площада за откриването.

Като натъртваше на думата „покаяние“, Ричард успяваше да насочи мислите си към присъдата и да ги отклони от статуята. Братята неизменно оставаха доволни от умората му от труда на покаянието и не се интересуваха от поредната скучна скулптура. Навсякъде имаше статуи; те бяха поредният израз на необратимата лудост на човечеството. В техния свят нямаше значими хора, нямаше и значими творения. Самият брой на статуите бе необоримият довод на Ордена за безсилието на човека. Статуите бяха само фон на сцената, от която Братята проповядваха саможертва и спасение.

Ричард смирено докладваше, че хапва малко, спи малко и работи през нощта за покаянието си, след като е приключил с работата за деня. Всеотдайната саможертва бе лек за неверието и Братята си отиваха доволни.

Ричард взе още по—малка пила, огъната в крива с намаляващ радиус, и се зае с мястото, където мускулът се съединяваше с костта, за да изрази напрежението в ръката и да изпъкне мускулната структура. През деня наблюдаваше останалите мъже, докато работеха, за да изучи сложните форми на мускулите им, докато се движеха, изпълнени с живот. През нощта приблягваше до собствените си ръце, вдигнати към лампата, за да извае точно вените и сгъвките. Понякога използваше дори и малко огледало. Повърхността на кожата, която извайваше, бе наситен пейзаж, прострян над кости и мускули, надиплен в ъглите и гладко опънат над извивките.

За тялото на жената не се нуждаеше от друг модел освен яркия спомен за тялото на Калан.

Искаше творението му да изразява способност за движение, намерение, завършек. Позата на фигурите издаваше самоувереност. В изражението на лицата, особено в очите, щеше да проблясва най—висшата проява на човешкото — мисълта.

Ако статуите, които беше виждал в Стария свят, бяха израз на нещастieto и смъртта, това бе тържеството на живота.

Искаше статуята му да изрази суровата сила на волята.

Мъжът и жената, които извайваше, бяха бягство от отчаянието на пленничеството. Те олицетворяваха свободата на духа. Триумфа на разума.

С огромно раздражение установи, че през прозореца над статуята е нахлула светлина, изместила пламъка на лампите, които бяха горели цяла нощ. Цяла нощ — пак бе работил до сутринта.

Не че се дразнеше на светлината — напротив, той много я обичаше, но тя означаваше край на работата му върху статуята. И начало на близостта му до грозотата. За Щастие работата долу на строежа не изискваше мисъл или пък внимателно усилие.

Докато изглаждаше с пила раменния мускул на мъжа, на вратата се почука.

— Ричард?

Беше Виктор. Ричард въздъхна — трябваше да спре.

Дръпна от носа и устата си червеното парче плат, което предпазваше да не вдишва мраморния прах. Виктор се бе научил на този номер, използван от ваятелите в родината му Каватура.

— Идвам!

Слезе от ръба, образуван в основата, където бе изсякъл краката до средата на прасеца. Изтегна гърба си и усети колко го боли от непрекъснатото навеждане и от липсата на сън. Извади промазаното платнище и го изтърси от праха.

Точно преди да го метне върху статуята, видя двете фигури заедно. Подът, рафтовете и инструментите бяха покрити с фин слой мраморен прах. На фона на черните стени обаче мраморът се извисяваше в цялото си величие, облян от нахлулата отгоре светлина.

Ричард хвърли платнището върху недовършените фигури и отвори вратата.

— Приличаш на призрак — обяви Виктор с крива усмивка.

Ричард се отърси.

— Забравих кое време е.

— Вчера огледа ли се в работилницата?

— В работилницата? Не, защо?

Усмивката на Виктор се върна, този път по—широка.

— Приска изпрати бронзовия диск. Айшак го донесе. Ела да видиш.

В другия край на ковачницата бяха стоварени няколко парчета бронз. Приска не можеше да излее монолитно парче с нужните размери, затова бе направил няколко, а Виктор щеше да ги спои и оформи. Пиедесталът за полукръга, който щеше да е циферблат на

слънчевия часовник, бе масивен. Знаейки, че е предназначен за статуя на Ричард, Приска се бе постарал и можеше да се гордее с работата си.

— Красиво е — каза Ричард.

— Нали? Виждал съм го как работи и преди, но този път е надминал себе си.

Виктор клекна и прокара пръсти по странните символи, изпълнени с черна боя.

— Приска ми каза, че навремето, много отдавна, родният му град Алтур'Ранг е бил свободен, но както много градове е изгубил свободата си. В чест на онова време той решил да вдълбае в бронза символите на родния си език. Брат Нийл го видял и останал доволен, защото си помислил, че е в чест на императора, който също е от Алтур'Ранг.

Ричард въздъхна.

Езикът на Приска е гладък като метала, който лее.

— Ще хапнеш ли малко лардо с мен? — попита Виктор, като се изправи.

Слънцето вече бе високо в небето. Ричард протегна врат и се загледа към строежа.

— По—добре не. Трябва да отивам на работа. — Клекна и повдигна единия край на циферблата. — Но първо ми покажи къде да пренесем това.

Виктор грабна другия край и заедно помъкнаха бронзовата отливка към склада, където работеше Ричард. Когато отвориха двойната врата, Виктор видя статуята за пръв път, макар и покрита с платното, под което се виждаха само овалните форми на двете глави. Въпреки че не се виждаше почти нищо, очите на Виктор заблестяха. Те показваха как живото му въображение се изпълва с най—сладки мечти.

— Добре ли върви статуята ти? — Виктор сръга Ричард с лакът.
— Красиво, а?

Ричард не можа да сдържи щастливата си усмивка.

— Ех, Виктор, съвсем скоро ще можеш да я видиш.

— Откриването е само след няколко седмици. Аз ще съм готов. Ще е нещо, което ще накара сърцата ни да запечат ... преди да ме убият, разбира се.

Виктор отхвърли думите му с махване на ръка.

— Надявам се, като видят такава красота, и то в техния дворец, да я харесат.

Ричард не таеше подобни илюзии. Изведнъж си спомни нещо и извади от джоба си парче хартия. Подаде я на ковача.

— Не исках Приска да дълбае думи на задната страна на циферблата, за да не ги видят неподходящи хора. Ще те помоля да гравираш ето това — буквите да са горе—долу със същата височина като символите отпред.

Виктор взе хартиятката и я разгъна. Усмивката му се стопи. Погледна към Ричард с явна изненада.

— Та това е предателство.

Ричард сви рамене.

— Само веднъж се умира.

— Но могат да те измъчват дълго преди да те убият. Те знаят твърде неприятни начини да убият един човек, Ричард. Виждал ли си някога човек, погребан в небето жив, с хиляди кървящи рани, със завързани ръце, за да могат лешоядите да празнуват върху живата му плът?

— Орденът и сега връзва ръцете ми, Виктор. Като работя там долу, виждам около себе си само смърт и в тялото ми започват да гният хиляди рани. Лешоядите на Ордена вече се хранят с плътта ми. — Със сурова решителност Ричард издържа погледа на Виктор. — Ще го направиш ли?

Виктор пак погледна хартиятката. Пое си дълбоко дъх и бавно го изпусна, докато изучаваше думите в ръката си.

— Макар че тези думи са си живо предателство, на мен ми харесват. Ще го направя.

Ричард го потупа по рамото и му се усмихна окуражително.

— Добър човек си ти. Сега погледни — тук ще сложим постамент. — Ричард повдигна платното достатъчно, че да се открие основата на статуята. — Изсякох ти равна повърхност с наклон под нужния ъгъл. Не знаех къде ще са дупките на отливката, затова оставих на теб да пробиеш дупките и да ги запълниш с олово за сглобките. Когато закрепим постамент, ще пресметна ъгъла на дупката, която ми трябва за стрелката.

Виктор кимна.

— Пилонът за стрелката скоро ще е готов. Ще ти направя свредел с нужния размер.

— Добре. Ще ми трябва и кръгла пила, за да мога финно да напасва на дупката.

— Ще я имаш — каза Виктор, докато и двамата се изправяха. Той махна към покритата статуя. — Как ми се доверяваш, че няма да я погледна, докато се занимаваш с грозните си статуи долу?

Ричард се засмя.

— Знам, че искаш повече от всичко на света да зърнеш благородството на тази статуя в завършения ѝ вид. Не би си провалил сам това удоволствие.

Виктор избухна в характерния си гърлен смях.

— Май си прав. Ела след работа да хапнем лардо, да поговорим за красотата на камъка и за някогашния свят.

Ричард почти не го чу. Взираше се в нещо добре познато. Макар и покрито за очите му, то не бе скрито за душата му.

Вече беше готов да започне с полирането. Да извае плът в камъка.

* * *

С наведена глава, увита в шал, за да се предпазва от пронизващия зимен вятър, Ничи бързаше по тясната алея. Един мъж, идващ отсреща, се блъсна в рамото ѝ, но не защото бързаше, а просто защото като че ли не го интересуваше къде ходи. Ничи хвърли яростен поглед към празните му очи. Яростта ѝ потъна в бездънен кладенец от безразличие.

Притисна вързопа със слънчогледово семе по—здро̀во към корема си и продължи по калната алея. Движеше се близо до грубите дървени стобори на сградите, за да не я лъска̀т минувачите, които вървяха в обратна посока. Хора скупчени на групички, за да се спасят от внезапното влудяване, вървяха по алеята към улицата отзад в търсене на стаи, храна, дрехи, работа. По—нататък се виждаха хора, насядали по земята, подпрени по стените на сградите от другата страна на улицата, със зареяни погледи, които дори не виждаха трополящите по улицата каруци, прекарващи материали за строежа на

императорския дворец. Ничи искаше да стигне до хлебарницата. Казаха ѝ, че днес може да има масло. Искаше да купи масло за хляба на Ричард. Той щеше да се върне за вечеря — така бе обещал. Искаше да му направи вкусно ядене. Той трябваше да яде. Вече бе поотслабнал, макар че така добре оформените му мускули изпъкваха още по—привлекателно. Плътта му бе като статуя — като статуите, които тя бе виждала навремето, много отдавна.

Спомни си как като малка слугите на майка ѝ правеха питки от слънчогледово семе. Успя да купи достатъчно, за да може да му направи слънчогледова питка и може би дори щеше да намери масло, за да я намаже.

Обземаше я все по—голяма тревога. Откриването бе след няколко дни. Ричард каза, че статуята му ще е готова. Изглеждаше спокоен — като че бе постигнал някакъв вътрешен мир.

Приличаше на човек, примирил се с неизбежната си екзекуция.

Когато говореше с нея, умът му изглеждаше далеч от разговора и очите му излъчваха онова качество, което тя толкова ценеше. Това бе единствената ѝ останала надежда в тази пустош, наречена живот, в това нещастие, наречено битие. Хората около нея чакаха само смъртта. Само в очите на баща си, когато бе малка, и още повече сега, в очите на Ричард, бе намерила доказателство, че има нещо, заради което си струва да се живее, което осмисля съществуването.

Спря, стресната от звука на камъчета, подрънкващи в празно канче. Не можеше да сбърка този звук. Цял живот бе служила на нуждаещите се, но колкото и да се стараше, канчето на някой нещастен просяк пак я стигаше, дрънчейки във вик за помощ.

Не можеше да му откаже.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Толкова искаше да приготви на Ричард хляб с масло, но имаше само едно сребърно пени, а този просяк нямаше нищо. Тя поне си имаше хляб и слънчогледово семе. Как може да иска масло за хляба и питката на Ричард, когато този човек си няма нищичко?

Тя е лоша, знаеше си го, щом иска да си запази пенито, което Ричард е спечелил с толкова усилия, с толкова пот. Лоша е, щом иска да му купи масло. Кой е Ричард, че да яде масло? Той е силен. Той е способен. Защо да има повече, когато другите си нямат нищо?

Ничи почти видя как майка ѝ поклаща глава с горчиво разочарование, че това сребърно пени е още в шепата на Ничи, а не е помогнало на нуждаещия се човек. Как стана така, че никога не успя да стигне моралната висота на майка си? Как никога не успя да преодолее злата си природа?

Бавно се обърна и пусна сребърното пени в канчето на просяка.

Тълпите се разтваряха широко пред него. Без да го виждат, хората избягваха да го приближават. Бяха глухи за подрънкването на канчето му. Как можеха още да не са научили проповедите на Ордена? Как можеха да не помагат на нуждаещите се? Все опираше до нея.

Тя го погледна и потръпна при гледката на отблъскващия мъж, загърнат в мръсни дрипи. Отдръпна се още по—далеч, когато видя въшки да подскачат по мазната му коса. Той обаче се взря в нея през процепа в дрипите, дръпнати пред лицето му.

Това, което тя видя през този процеп, спря дъха ѝ. Белезите наистина бяха отворотелни, като че ли бяха дамгосани с огъня на самия Пазител, но това, което я смръзна на мястото ѝ, бяха очите. Мъжът бавно се изправи на крака.

Мръсните му пръсти се склупчиха около ръката ѝ като челюсти.

— Ничи — изсъска той с изненадан, но триумфиращ тон, придърпвайки я към себе си.

Безпомощна в хватката на силните му ръце и изгарящия му поглед, тя не можа да помръдне. Вече бе толкова близо, че виждаше как въшките скачат и върху нея.

— Кадар Кардиф.

— Значи ме позна? Дори и в този вид.

Тя не отвърна, но сигурно очите ѝ са издали, че го смяташе за мъртъв, защото той отговори на неизречения ѝ въпрос.

— Помниш ли онова малко момиченце? Онова, за което толкова се грижеше? Тя накара хората в града да ме спасят. Отказа да ме остави да умра на кладата, където ме сложи ти. Тя толкова те мразеше, че бе решена да ме спаси. Всеотдайно се грижеше за мен, помогна на ближния, както ти нареждаше на местните хора. О, как исках да умра! Не знам човек, който е понесъл толкова болка и е оживял. Колкото и да исках да умра, живеех, защото още повече исках да умреш ти. Ти ми причини това. Искам Пазителят да впиe ноктите си в душата ти.

Ничи нарочно се взря в ужасните му белези.

— Значи затова си дошъл да търсиш отмъщение.

— Не, не затова. Защото ме остави да се моля там, където хората ми можеха да ме чуят. Защото остави другите да ме чуят как моля за живота си. Тъкмо затова ме спасиха и заради омразата към теб. Ето затова търся отмъщение — не защото ме остави да умра, а защото ме осъди на такъв живот на нещастник, който живее от пенитата, подхвърлени в канчето му от минаващите жени.

Ничи му се усмихна мило.

— Но щом искаш да умреш, мога да ти помогна, Кадар.

Той пусна ръката й, все едно бе жив въглен. Въображението му й приписваше сили, които тя не притежаваше. Той плю върху нея. —

— Убий ме тогава, мръсна кучко. Удряй!

Ничи тръсна китката си и измъкна своята дакра. Дакрата бе оръжие, подобно на нож, което всяка Сестра носеше неизменно със себе си. Когато заостреният метал провикнеше в жертвата, независимо в коя част на тялото, Зестрите можеха да убиват, като предаваха силата си на дакрата. Кадар Кардиф не знаеше, че тя не може да използва силата си. Но дори и без магическата дарба дакрата пак бе опасно оръжие и можеше да пробие сърцето, дори черепа на човек.

Той предпазливо се дръпна назад. Искаше да умре, но се страхуваше.

— Защо не отиде при Джаганг? Той нямаше да те остави да просиш. Джаганг бе твой приятел. Щеше да се погрижи за теб. Нямаше да ти се налага да просиш.

Кадар Кардиф се изсмя.

— Това би ти харесало, нали? Да ме видиш как се храня с трохите от трапезата на Джаганг? И ти би искала да седнеш до него, Кралицата на робите, и да го накараш да ме види така изпаднал, да гледаш как двамата ми подхвърляте трохите от вашия пир.

— Изпаднал докъде? Да те видя обиден? И двамата сме били обиждани.

Той пак я сграбчи за китката.

— Умрях като герой за Джаганг. Не искам да знае, че съм се молил като някой от слабите глупаци, които мачкахме под ботушите си.

Ничи притисна дакрата към корема му, принуждавайки го да се отдръпне.

— Убий ме тогава, Ничи! — Той вдигна ръце. — Свърши с мен, както отдавна трябваше да направиш. Никога преди не си оставяла работата си недовършена. Убий ме на място, както отдавна искаш.

Ничи пак се усмихна.

— Смъртта не е наказание. Всеки ден от живота ти е хиляди пъти смърт. Но ти и сам го знаеш, нали, Кадар?

— Толкова ли отвратителен бях с теб, Ничи? Толкова ли бях жесток?

Как да му каже, че е било точно така, че го е мразила неистово, задето я бе използвал като играчка в забавленията си? Ордена използваше мъже като Кадар Кардиф за общото благо. Как можеше да слага себе си, собствените си интереси, над благо то на човечеството?

Ничи се обърна и затича надолу по алеята.

— Благодаря ти за пенито! — подигравателно той извика след нея. — Трябваше да изпълниш желанието ми. Трябваше, Ничи!

Тя искаше да се прибере и да изчисти въшките от косата си. Вече ги усещаше как тичат по главата ѝ.

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ричард хвърли стиската слама и изтръска сламките от кожената си престилка. Ръцете го боляха от търкането на камъка със слама, натопена във фина абразивна глина.

Когато обаче видя блясъка на камъка, чудесния полир, искрящия мрамор, който като че ли поемаше светлината и после я отразяваше обратно, се почувства замаян.

Фигурите се издигаха над светещата основа от груб камък. Грапавите черти, оставени от зъбците на прокарвани в различни посоки инструменти, все още се виждаха под прасците, където започваше статуята. Той искаше да си личи, че скулптурата е дело на човешка ръка и че фигурите са от камък.

Двете фигури бяха почти два пъти по—високи от него. Статуята бе донякъде израз на любовта му към Калан — не можеше да я изключи от мислите и делото си, защото тя бе идеалът му за жена. Но все пак жената от статуята не бе Калан. Бяха прекрасен мъж и прекрасна жена, нарочно събрани. Те се допълваха един друг — двете вечни части на онова, което се наричаше човешко.

Извитата част на слънчевия часовник бе поставена от Виктор и хората му преди няколко дни, когато Ричард работеше на строежа на императорския дворец. Те бяха оставили платното върху скулптурата, докато работеха. След като дискът бе прикрепен, Ричард сложи и пилона, който щеше да служи като стрелка, и довърши ръката, която го държеше. Основата на пилона бе закрепена със златна топка.

Виктор още не беше виждал статуята. Вече беше извън себе си от нетърпение.

Ричард се взираше във фигурите, а единствената светлина, която проникваше в затъмнената стая, идваше от прозореца над него. Този ден бе освободен от работа, за да подготви статуята за пренасянето ѝ до площада тази вечер. В стаите зад вратата на работилницата се чуваше безспирният звън на чуковете — помощниците на Виктор изпълняваха поръчки за двореца.

Ричард стоеше в почти пълна тъмнина и слушаше звуците, долитащи от ковачницата, наслаждавайки се на силата на своето творение. Стана точно така, както го искаше.

Фигурите на мъжа и жената изглеждаха като че всеки момент ще си поемат дъх и ще слязат от каменния постамент. Имаха кости и мускули, стави и плът.

Плът в камък.

Само едно нещо липсваше, само едно оставаше да се довърши.

Ричард взе чука с дървена глава и едно остро длето.

Когато погледна нагоре към завършените фигури, почти повярва на думите на Калан, че когато вае, използва магия. Той обаче добре знаеше — това бе съзнателен акт на човешкия интелект и нищо повече.

Стоеше изправен, с длето и чук в ръка, и се взираше в статуята, чрез която бе вдълбал мислите си в камък. Това бе моментът, в който можеше да се наслади на върховното постижение на своето творчество — точно както си го бе представял в началото.

То бе доведено до край само заради този един—единствен миг и бе само негово.

В този момент то бе чисто, неопетнено от мислите на другите. В този момент то бе неговото велико постижение и той усещаше ценността му, както усещаше сърцето и ума си.

Отпусна се на едно коляно пред фигурите. Допря студената стомана на длетото до челото си и затвори очи, за да се съсредоточи върху последната си задача.

— О, острие, бъди ми вярно и днес!

Дръпна окаченото на врата си червено парче плат към носа си, за да не вдишва мраморния прах, и нагласи длетото към белезите, които бе направил върху равната повърхност, приготвена точно над ядрото на пукнатината. Стисна чука и се захвана да дълбае името на статуята — точно в основата, за да могат всички да го прочетат.

* * *

Ничи стоеше зад ъгъла на сградата, където пътят завиваше, и гледаше надолу по хълма. Ричард тъкмо излизаше от ковачницата, където ваеше своята статуя. Вероятно отиваше да извика хората, които

щяха да му помогнат да я прекара до двореца. Затвори вратата, но не ѝ сложи веригата. Явно не смяташе да се бави.

По целия хълм бяха пръснати различни работилници и във всяка от тях бе пълно с мъже. Търговци, кожари, златари се трудеха, а наоколо се носеше непрекъснат звън на триони, пили и чукове. Неспирният шум на труда късаше нервите. Много от мъжете, които минаваха покрай нея, ѝ хвърляха пламтящи погледи, но изразът в очите ѝ бързо ги охлаждаше.

Видя как Ричард се скри зад ковачницата и се затича надолу по пътя. Беше му обещала да изчака, докато завърши статуята си и едва тогава да отиде да я види, и удържа на думата си.

И въпреки това изпита неудобство. Не знаеше защо, но имаше чувството, че едва ли не осквернява свещено място. Ричард не я бе канил да види статуята му. Беше я помолил да изчака, докато свърши. Статуята бе готова и тя не можеше да чака повече.

Ничи не искаше да я види чак на площада пред двореца, заедно с всички останали. Искаше да остане сама с нея. Не я интересуваше Ордена, нито пък техният интерес към статуята. Не искаше да стои там долу, с всички останали — с хора, които дори няма да разберат смисъла на скулптурата. Това бе лично за нея и искаше да я види насаме.

Посегна към вратата, без никой да я види или дори да ѝ обърне внимание. Огледа се в ярката, леко мъглива следобедна светлина, но видя само мъже, задълбочени в работата си. Отвори вратата и се вмъкна вътре.

Стаята бе тъмна, стените бяха черни, но статуята бе добре осветена от светлината на разположен високо към тавана прозорец. Ничи не погледна направо към статуята, а задържа очите си сведени, докато се приближаваше към огромния каменен блок, за да го види отведнъж в анфас.

Когато стигна на мястото, пулсът ѝ биеше ускорено. Тя се обърна.

Погледът ѝ обгърна двете фигури — от краката, робите, ръцете, телата им чак до лицата. Като че ли гигантски юмрук стисна сърцето ѝ и то спря да бие.

Ето какво бе видяла в очите на Ричард — но сега то бе изваяно в искрящия бял мрамор. Ефектът от гледката на това нещо, пресъздадено

в действителността, бе като гръмотевичен удар.

В този момент целият ѝ живот, всичко, което някога ѝ се бе случвало, всичко, което бе виждала, чувала или правила, изглеждаше събрано наедно в една светкавица от емоционална енергия. Ничи изкрещя от болка пред силата на тази красота — най—вече пред красотата, която тя пресъздаваше.

Очите ѝ се спряха на името, издълбано в основата на камъка.

ЖИВОТ.

Ничи се свлече на пода, обляна в сълзи, изпълнена със срам, ужас, отвращение, с внезапно заслепило я просветление.

...С чиста радост.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ричард се върна с финото ленено платно, което бе купил специално, за да покрие статуята до церемонията на следващия ден, и помогна на Айшак и няколкото мъже, които познаваше от строежа, да подготвят тежкия камък за пренасянето му към площада. За щастие от известно време не бе валило и земята бе твърда.

Айшак, който добре се оправяше с подобни работи, бе донесъл намаслени дървени плъзгачи, които постави пред здравите дървени релси, поддържащи дървената платформа под статуята, така че конете да могат по—лесно да влачат тежкия товар по земята. След като под статуята бяха подпъхнати и втори комплект намаслени плъзгачи, мъжете взеха първите отпред и отново ги подпъгнаха от другата страна и така статуята бавно се придвижваше напред.

Хълмът бе побелял от изхвърлените мраморни отломки, а и статуята тежеше вече значително по—малко, отколкото първоначалния каменен блок. За неговото пренасяне Виктор бе наел специални каруци. Сега обаче не смятаха да ги използват, защото завършената скулптура биваше да се преобръща и въобще да се третира така грубо.

Айшак размахваше червената си шапка в ръка, крещеше заповеди, предупреждения и молитви, докато се придвижваха бавно напред. Ричард знаеше, че статуята му бе в сигурни ръце. Мъжете, които помагаша, като че ли се заразяваха от нервното напрежение на Айшак. Усещаха, че става въпрос за нещо важно, и въпреки че трудът бе тежък, изглеждаха доволни, че могат да помогнат, вместо да вършат обичайната си работа на строежа. Едва късно следобед статуята измина разстоянието от ковачницата до подножието на стълбите, извеждащи към площада.

Мъже хвърляха пръст в основата на стълбите и я натъпкваха здраво, за да улеснят качването на статуята. Десет коня бяха качени от другата страна на колонадата. Дълги въжета бяха прокарани през все още празни врати и прозорци, а след това закрепени около каменния постамент, за да се издърпа шейната по стълбите. На предния край на рампата от пръст бяха поставени допълнителните плъзгачи, които

щяха да се местят нагоре по стълбите с изкачването на статуята. Близо двеста мъже изпъваха мускули под неистовите крясъци на Айшак и теглеха въжетата заедно с конете. Сантиметър по сантиметър статуята изкачваше стълбището.

Ричард едва издържаше на гледката. Една грешка и целият му труд щеше да се разпадне на малки парченца. Пукнатината щеше да провали всичко. Усмихна се вътрешно, като осъзна колко е глупаво да се тревожи от евентуалното унищожение на доказателството за престъплението му срещу Ордена.

Когато камъкът най—сетне стигна невредим горе на площада, мъжете натъпкаха пясък под платформата, за да издържи тежестта на товара. Пясъкът държеше дървената платформа изправена, а работниците изтеглиха отдолу тежките плъзгачи. След това платформата просто се плъзна по пясъка, а останалото — да се свали статуята от дървената основа и да се постави на площада, бе относително лесно. Най—накрая мраморът легна върху мрамор. Многобройни групи мъже, преметнали въжета около каменната основа на скулптурата, я издърпаха до мястото ѝ в центъра на площада.

Когато всичко свърши, Айшак стоеше до Ричард и бършеше челото си с червената шапка. Цялата статуя и слънчевият часовник бяха покрити с бяло ленено платно, здраво завързано около камъка, и Айшак не можеше да види нищо. И все пак той усещаше, че пред него стои нещо значимо.

— Кога? — попита само той.

Ричард го разбра.

— Не съм много сигурен. Брат Нарев ще обрече двореца на Създателя утре пред всички високопоставени лица, които са пропътували целия този път, за да видят как се харчат парите, ограбени от народа. Предполагам, че утре статуята ще бъде показана заедно с целия дворец. Просто още една демонстрация на представата на Ордена за мястото на човека — не мисля, че предвиждат някакво специално откриване или нещо подобно.

От това, което бе научил Ричард, излизаше, че церемонията е изключително важна за Братята. Изтощителните разходи по двореца като връх на всички разходи около войната, трябваше някак да бъдат оправдани пред народа, който плащаше цената не само с потта, но и с кръвта си. Братството на Ордена управляваше чрез Императорския

орден с необходимата помощ на зверовете, на които даваха моралното си одобрение. Тези зверове лесно смазаха физически онези, които посмяха да се разбунтуват, но Братята искаха да смажат и идеята зад бунта, преди да се разпространи, защото точно тя представляваше най—голямата заплаха за тях.

За тази цел бе важно да надъхат чиновниците — беше в тиранията на Ордена. Ричард си представи как станало когато пристигнали от всички страни важни сановници ще — де специално разведено от Братята покрай дългата стотици километри каменна стена, в която бяха изсечени дени на човешката нищожност, и така, убедени в провала на човека, те щяха да се поддадат на натиска да спазват задължението си да предават парите, които са заграбили със силата на оръжието — оръжие, което бе в ръцете им с моралната благословия на Братята чрез Братството на Ордена. Такива дребни риби като тях получаваха относително малък дял за службата си към Ордена, но без съмнение Братята искаха веднъж завинаги да ги откажат от мечтата за по—тлъст пай.

Под ръководството на Братята общността на Ордена управляваше като всяка автократична общност само благодарение на неохотното съгласие на народа, чието подчинение се осигуряваше или с морално сплашване, или с физически терор, или и с двете. Тиранията изискваше непрекъснато внимание, в противен случай илюзията за добродетелната власт се изпаряваше при гледката на многобройните жертви и зверовете падаха под напора на многократно превъзхождащия ги по численост народ.

Ето защо Ричард знаеше, че не може да управлява: не можеше насила да накара хората да разберат, че насилието е зло, защото животът им е висша ценност, докато Орденът ги насилваше към подчинение, като първо ги караше да повярват, че животът им не струва и пукната пара. Свободните хора не можеха да се управляват. Свободата трябваше първо да се превърне в ценност и едва тогава хората щяха да я поискат.

— Доколкото разбирам, ще е голямо събитие — каза той. — От цялата страна прииждат хора, за да видят откриването на императорския дворец. Градът е пълен с хора от близо и далеч.

Ричард се огледа из строежа, където работниците се връщаха към обичайната си работа.

— Учуден съм, че нито един от чиновниците не е дошъл да види двореца предварително.

Айшак махна с шапката си в знак на несъгласие.

— Ами че те всичките са на сбирката на Братството на Ордена. В центъра на Алтур'Ранг. Голяма работа. Ядене, пиене, речи на Братята. Нали ги знаеш тези сбирки. Адски са ми отегчителни. Доколкото разбрах, чиновниците ще трябва да изслушат подробно целите на Ордена и как е тяхно задължение да накарат хората да се жертват в името на тези цели. Братята пак ще им сложат късата юзда.

Това означаваше също, че Братята ще са твърде заети, за да дойдат на строежа за тривиалната задача да огледат предварително една статуя, която техните роби са изсекли. На фона на цялата тази работа статуята на Ричард бе незначителна. Тя бе само отправната точка на държавническата обиколка край километрите стена с пищни сцени, изобразяващи великите цели на Ордена, посочени от Братята под ръководството на Брат Нарев.

Ако чиновниците и Братята днес бяха твърде заети, за да дойдат, хората от града нямаха работа. Повечето от тях сигурно щяха да се съберат и за откриването на другия ден, но искаха сами да видят мястото, без досадните речи, които щяха да се точат през цялата церемония. Ричард гледеше как хората пристъпват от една сцена към друга с изопнати лица, потиснати от мрачни мисли.

Стражите държаха всички посетители на сигурно разстояние и далеч от лабиринта от стаи и коридори вътре, покрити от горния етаж, а на някои места и с покрив. Сега, когато статуята вече бе на мястото си, специалната охрана започна да разчиства и входа на площада.

През последната седмица Ричард бе спал само няколко часа. Уверил се, че статуята вече е на мястото си, той изведнъж си даде сметка колко е изтощен. След толкова много работа и съвсем малко сън и храна едва се държеше на краката си.

Виктор изникна сред дългите сенки. Някои от работодателите вече си отиваха, но други щяха да продължат работят още няколко часа. Ричард дори не бе осъзнал, че пресяването на статуята бе отнело почти цял ден. След разгорещената работа просмуканата му от пот риза сега бе залепнала по тялото му леденостудена.

— Вземи — каза Виктор и му подаде резенче лардо.

— Яж. В чест на това, което си направил.

Ричард благодари на приятеля си и изгълта парчето на една хапка. Главата му пулсираше. Бе направил всичко възможно, за да покаже на хората онова, което трябва да видят. Сега, когато работата бе приключила, изведнъж се почувства изгубен. Разбра колко му липсва работата, нейното благородство. Само тя го крепеше.

— Айшак, смъртно съм изморен. Би ли ме хвърлил с каруцата донякъде?

Айшак го потупа по гърба.

— Хайде, ще се возиш отзад. Сигурен съм, че Йори няма да има нищо против. Ще си спестиш поне малко път. Аз ще трябва да остана, за да наглеждам работата и другите каруци.

Ричард благодари на сияещия Виктор.

— Утре сутринта, приятели, на истинска дневна светлина, ще дръпна платното и ще видя красотата за последен път. След това ... е, кой знае какво ще се случи тогава.

— До утре — усмихна се Виктор някак лукаво. — Май няма да спиш довечера — подвикна след Ричард.

Месеците усилен труд като че ли изведнъж се стовариха върху него. Той се качи в каруцата на Айшак и му пожела лека нощ. После се сви под някакъв чувал, за да е скрие от светлината, и заспа още преди Йори да се е върнал. Когато каруцата потегли, той вече бе мъртъв за света.

* * *

Ничи наблюдаваше Ричард, когато той си тръгна с Айшак. Искаше сама да свърши тази работа. Искаше това да е нейният принос. Искаше да направи и тя нещо ценно. Едва тогава можеше да го погледне. Добре знаеше как Орденът ще приеме статуята. Щяха да решат, че е заплаха. Нямахте да позволят на хората да я видят. Орденът щеше да я разруши. Никой никога нямаше да разбере за съществуването ѝ.

Тя склучи пръсти и се замисли как да го направи — какво да направи първо. После се реши. И преди бе прибегвала до него. Той бе помагал на Ричард. Беше негов приятел. Втурна се през строежа нагоре по хълма.

Когато стигна ковачницата, вече бе замаяна. Виктор — със суров вид — подреждаше инструменти. Вече бе загасил огъня в пещите. Миризмата, гледката и дори слоят прах от желязо и нагар накараха сърцето ѝ да затрепти болезнено при спомена за бащината ѝ работилница. Сега вече разбираше и погледа в очите на баща си. Съмняваше се, че той самият го е осъзнавал, но вече знаеше. Когато нахлу в работилницата, ковачът вдигна очи, без да се усмихне.

— Господин Касела! Трябвате ми!

Той се намръщи още повече.

— Какво има? Защо викате? Да не би да се е случило нещо с Ричард? Да не би да са...

— Не, не, нищо такова. — Тя го сграбчи за месестата ръка и го задърпа. Все едно дърпаше канара. — Моля ви. Елате с мен. Важно е.

Той махна с ръка към работилницата.

— Но аз трябва да разчистя тук.

Тя пак посегна към ръката му. Усети, че в очите ѝ напират сълзи.

— Моля ви! Важно е!

Със свободната си ръка ковачът избърса лицето си.

— Е, водете ме тогава.

Ничи се почувства малко глупаво, когато задърпа едрия ковач за ръката, влачейки го надолу по хълма. Той попита накъде отиват, но тя не отговори. Искаше да стигнат, преди да се е скрило слънцето.

Когато стигнаха площада, горе на стълбите бяха застанали на пост стражи, които не разрешаваха на хората да приближават там. Ничи видя Айшак, който товареше греди на една каруца. Повика го, а той, като видя ковача с нея, дотича веднага.

— Ничи, какво има? Изглеждаш ужасно ...

— Трябва да ви покажа статуята. Сега.

Виктор отново смръщи лице.

— Тя ще бъде открита утре, когато Ричард ...

— Не! Трябва да я видите сега.

Двамата се умълчаха. Айшак се наведе близко към нея и потайно махна с ръка нагоре.

— Не можем да отидем там. Охранява се.

— Аз мога. — Ничи яростно изтри сълзите от лицето си. Гласът ѝ си възвърна тежкия авторитетен тон, към който така често

прибягваше, мрачната интонация, с която то бе произнасяла присъдата си над множество хора, изпращайки ги на смърт. — Чакайте тук.

Двамата мъже се дръпнаха пред заплахата в очите ѝ.

Ничи изправи гръб и повдигна глава. Тя бе Сестра на мрака.

Изкачи стълбите с премерена крачка, като че ли дворецът бе неин. Всъщност той беше неин. Тя бе Кралицата робиня. Тези мъже ѝ се подчиняваха.

Тя бе Господарката на смъртта.

Стражите мигом застанаха нащрек и тръгнаха към нея, усетили заплахата, струяща от жената в черно. Преди да отворят уста, тя проговори.

— Какво правите тук? — изсъска тя.

— Какво правим тук ли? — попита единият. — Пазим императорския дворец, ето какво правим...

— Как смееете да ми отговаряте! Знаете ли коя съм аз?

— Ами ... не мисля, че ...

— Аз съм Господарката на смъртта. Може би сте чували за мен?

Десетимата мъже се вцепениха. Видях как очите им отново се спряха на черните ѝ дрехи, на дългата ѝ руса коса, на сините очи. По реакцията им Ничи разбра, че мълвата за нея е достигнала до тях преди самата нея. Преди да успеят отново да проговорят, тя продължи:

— И какво според вас прави тук любовницата на император Джаганг? Нима мислите, че съм дошла без господаря си? Разбира се, че не, идиоти такива!

— Императорът... — промълвиха неколцина в изумление.

— Точно така, императорът пристига за утрешната церемония. Аз съм тук, за да проверя как върви подготовката и какво намирам? Идиоти! Стойте тук и си бъркате в носа, вместо да приветствате Негово сиятелство, който ще пристигне само след няколко часа!

Очите на стражите се разшириха.

— Но... никой не ни е казал. Откъде идва? Не сме знаели...

— Да не би да си мислите, че високопоставена личност като Джаганг ще обяви на всички убийци и разбойници в околността къде се намира? А ако наоколо дебнат убийци, то тук стоят група тъпаци!

Мъжете започнаха да се кланят.

— Къде? — попита един сержант. — Откъде идва Негово сиятелство?

— От север.

Човекът облиза устните си.

— Ама, ама, по кой път? Има толкова пътища...

Ничи сложи юмруци на хълбоците си.

— Нали не си въобразявате, че Негово сиятелство ще извести маршрута си предварително? И то на такива като вас? Ако само един път се охранява, то всеки убиец ще разбере къде да причака императора, нали? Всички пътища да се охраняват! Какво стоите тук!

Мъжете се защураха и започнаха да се кланят в очевидно желание да изпълнят дълга си, но и объркани в незнанието си накъде да тръгнат.

Ничи скръцна със зъби и се наведе към сержанта.

— Хващай мъжете си и до един да сте на някой от северните пътища! Веднага! Това е ваш дълг! Всички пътища трябва да се охраняват! Вие си изберете един!

Мъжете продължаваха да се кланят, докато се изтегляха. Едва изминали няколко крачки, тръгнаха да бягат. Тя видя как подбраха със себе си и останалите стражи и напуснаха площада.

Когато се скриха от поглед, Ничи се обърна към двамата изумени мъже. Те изкачиха стълбите, опразнени от стражите. Неколцина души, които се разхождаха по павираните алеи, дошли да погледнат сцените по стената, чуха виковете ѝ и се обърнаха към нея. Коленичили жени, молещи се пред каменната скулптура на Светлината, огряваща онеправданите, също извиха глави.

Когато Виктор и Айшак се изкачиха на площада, Ничи развърза връвта, хвана платницето и го смъкна от статуята.

Двамата мъже се заковаха по местата си.

В полукръг около площада стените бяха покрити със сцени на човешката нищожност. Навсякъде около тях човекът бе показан малък, онеправдан, разкривен, неспособен, ужасен, жесток, безумен, порочен, алчен, зъл и грешен. Беше представен винаги разкъсан между неземните сили, които държаха в подчинение всяка част от мизерното му съществуване — вечно терзание в казан, на фона на което смъртта изглеждаше единственото спасение.

Онези, които бяха намерили доброто в света под защитата на Светлината на Създателя, изглеждаха безжизнени, лицата им бяха безизразни, безчувствени, а телата им — сковани като трупове. Те се

взираха в света с празни безумни погледи, а около тях танцуваха плъхове, в краката им се увиваха змии, а над главите им се рееха лешояди.

В този водовъртеж от измъчен живот, в този катаклизъм на порока, в тази мизерия и морално падение статуята на Ричард се извисяваше като смел, блестящ контрапункт.

Тя бе безмилостната присъда над всичко наоколо.

Грозотиите наоколо като че ли се свиха в своята незначителност. Злото на стената вече изобразяваше само собствената си низост пред лицето на непорочната красота и истина.

Двете фигури в центъра бяха застанали в хармонично равновесие. Тялото на мъжа излъчваше горда мъжественост. Макар че жената бе облечена, нейната женственост също бе несъмнена. И двамата отразяваха любовта към човешките форми — чувствени, благородни, чисти. Злото наоколо като че ли се сви в ужас пред тази благородна чистота.

Нещо повече, в статуята на Ричард нямаше конфликт — двете фигури излъчваха самоувереност, рационалност, целенасоченост. Това бе висша проява на човешката мощ, способност, воля. Това бе животът, изживян заради самия себе си. Това бе човечеството, изправено гордо благодарение на собствената си свободна воля.

Точно това, което бе изписано с една дума в основата: ЖИВОТ.

Самото му съществуване доказваше истината на идеята.

Това бе животът такъв, какъвто трябваше да се изживее — гордо, умно, без да се робува на друг човек. Това бе правдивото възвисяване на човека, благородството на човешкия дух.

Всичко по стените наоколо предлагаше като отговор смъртта.

Статуята предлагаше живот.

Виктор и Айшак коленичиха и заплакаха.

Ковачът вдигна ръце към статуята и едновременно се смееше и плачеше.

— Той го направи! Направи го както каза. Плът в камък. Благородство. Красота.

Хората, които бяха дошли да видят стената, сега се насъбраха да погледнат статуята в центъра на площада. Те се взираха с широко отворени очи и мнозина за пръв път виждаха човека, изобразен така добродетелен сам за себе си. Посланието бе така могъщо, че само

обезсмисляше всичко останало по стената. Фактът, че бе изваяно от човешка ръка, още повече изтъкваше неговата истинност.

За мнозина гледката извика същото просветление, което изпита и Ничи.

Скулпторите напуснаха работата си, за да видят какво е това на площада. Зидарите слязоха от скелетата. Помагачите им оставиха кофите с хоросана. Дърводелците оставиха гредите и слязоха долу. Майсторите на покрива зарязаха керемидите и инструментите си. Каруцарите спряха конете си. Хората, които оформяха околните градинки, пуснаха лопатите. Отвсякъде се стичаха хора, за да видят статуята на площада.

Все по—многобройни тълпи се заизкачваха по стълбището. Те прииждаха към статуята, загледани със страхопочитание. Мнозина падаха на колене и плачеха, но не от Ужас, както досега, а от радост. Някои, като ковача, се смееха, а сълзи на щастие се стичаха по светналите им лица. Един—двама бяха закрили очи от страх.

Когато някой се нагледаше, тичаше да доведе други. Скоро от работилниците по хълма заприиждаха хора, за да видят чудото на площада. Мъже и жени, които бяха дошли да видят строежа, сега се втурнаха към домовете си, за да доведат своите близки да видят и те какво стои пред императорския дворец.

То бе нещо, което повечето от тези хора никога не бяха виждали през живота си. То бе зрението на слепеца. Водата на жадния. Животът на умирация.

ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Калан извади картата и ѝ хвърли бърз поглед. Трудно беше да се каже. Погледна нагоре и надолу по улицата и забеляза, че останалите сгради не са така добре поддържани.

— Какво мислиш? — попита тихо Кара. Калан пъкна картата обратно в дрехите си. Намести по—удобно кожената наметка на раменете си и се увери, че тя скрива добре дръжката на меч на Ричард, който носеше завързан зад рамото си. Собственият ѝ меч бе скрит под наметката. Поне слънцето тъкмо залезе.

— Не знам. Вече не е много светло. Май има само един начин да разберем.

Кара наблюдаваше хората, които поглеждаха към тях. Като цяло хората в този град изглеждаха забележително лишени от всякакво любопитство. Тъй като конете им бяха спънати извън града, нямаше да могат да се измъкнат бързо, ако се наложи. Повсеместното безразличие на хората обаче донякъде успокои тревогите на Калан.

Решиха да се държат възможно най—отпуснато и спокойно. Мислеше, че изглеждат съвсем обикновени в пътните си дрехи, но на такова сиво място като Алтур'Ранг двете трудно можеха да останат незабелязани. Трябваше да се сетят да вземат със себе си и някакви по—дрипави дрехи. Калан чувстваше, че са точно толкова незабележима колкото две гримирани проститутки на селски панаир. Изкачи стълбите, като че ли знаеше къде отива. Коридорът бе чист. Миришеше на току—що изтъркан дървен под. Кара я следваше по петите и тя се приближи до първата врата вдясно. Виждаше добре стълбите в другия край на коридора. Ако не бе сбъркала сградата, това трябваше да е вратата.

Оглеждайки се от двете си страни, Калан внимателно потропа. Никой не се обади. Опита пак, този път малко по—силно. Натисна бравата — беше заключено. След като се огледа отново в коридора, извади нож от колана си, пъкна го под езичето на ключалката и натисна, докато вратата се отвори. Дръпна Кара за ръкава и двете се вмъкнаха вътре.

В стаята нямаше никой. На светлината на двата прозореца Калан първо видя, че има две сламени постелки. Следващото бе раницата на Ричард.

Коленичила в ъгъла, тя отметна капака ѝ и откри вътре неговите неща — дрехите му на магьосник—войн бяха на дъното. Почти през сълзи притисна раницата към сърцето си.

Не го бе виждала вече повече от година. Откакто се познаваха, почти половината време той бе далеч от нея. Чувстваше, че не издържа повече.

Изведнъж чу шум. Кара се вкопчи в китката на младежа, нахлул в стаята с размахан нож. С едно бързо движение изви ръката му зад гърба.

Калан вдигна ръка.

— Кара, недей!

Кара се намръщи и свали Агиела си от гърлото на младежа. Очите му се бяха разширили от страх и възмущение.

— Крадци! Вие сте крадци! Това не е ваше! Оставете го!

Калан се втурна към младежа с жест да спре да крещи.

— Ти Камил ли си или Наби?

Младежът примига от изненада. Облиза устните си като хвърли поглед назад и видя надвесената над себе си жена.

— Аз съм Камил. А вие кои сте? Откъде знаете името ми?

— Приятел съм. Гади ми каза...

— Тогава не си ми приятел!

Преди да успее да извика за помощ, Кара затисна устата му с ръка. Калан изшътка:

— Гади уби наш приятел. След като го заловихме, той ми каза твоето име.

Като видя, че думите ѝ го стреснаха, Калан даде знак на Кара да свали ръката си.

— Гади е убил някого?

— Точно така — каза Кара.

Той хвърли поглед през рамо.

— И какво му направихте? Какво стана с Гади?

— Осъдихме го на смърт — каза Калан, без да разкрива какво точно е станало. Младежът се усмихна.

— Значи наистина сте приятели. Гади бе лош човек. Той нарани мой приятел. Дано да е страдал!

— Екзекуцията му малко се проточи — вметна Кара.

Младежът преглътна, като видя усмивката ѝ зад рамото си. Калан махна с ръка и Кара го пусна.

— Тогава кои сте вие? — попита той.

— Аз съм Калан, а това е Кара.

— И какво правите тук?

— Малко е сложно е за обяснение, но търсим Ричард.

Подозрението му се върна.

— Нима?

Калан се усмихна. Той наистина бе приятел на Ричард. Сложи ръка на рамото му, докато се гледаха в очите.

— Аз съм жена му. Истинската му жена...

Камил озадачено примигна.

— Ама...

Гласът на Калан стана твърд:

— Ничи не му е жена.

Очите му се премрежиха от сълзи, а на лицето му се изписа усмивка.

— Знаех си! Знаех си, че не я обича. Не можех да разбера как Ричард се е оженил за нея.

Камил изведнъж се метна на шията на Калан и я прегърна в диво щастие за Ричард. Калан се засмя топло и поглади косата на младежа. Кара обаче го хвана за яката и го издърпа, макар този път по—нежно.

— А ти коя си? — кимна Камил към Кара.

— Аз съм Мор...

— Кара е приятелка на Ричард.

Неочаквано Камил прегърна и Кара. Калан се уплаши, че Морещицата ще му строши главата, но тя го изтърпя учтиво, макар да се чувстваше неловко. На Калан ѝ се стори, че дори я видя да се поусмихва.

Камил се обърна пак към Калан:

— Но какво тогава прави Ричард с Ничи?

Калан си пое дълбоко дъх:

— Дълга история.

— Разкажи ми.

Калан се полюбува на тъмните му очи. Харесваше ѝ погледът му. И все пак засега бе по—добре да не влиза в подробности.

— Ничи е магьосница. Направи магия, за да накара Ричард да тръгне с нея.

— Магия ли? Каква магия? — настоя той.

Калан пак си пое дъх.

— Нейната магия щеше да ме нарани, да ме убие, ако Ричард не бе тръгнал с нея.

Камил погледна към небето, за да премисли чутото. Най—накрая кимна.

— Звучи смислено. Ричард е точно такъв човек — ще направи всичко, за да спаси жената, която обича. Знаех си, че не обича Ничи.

— А откъде знаеше?

Камил простря ръка към двата сламеника.

— Не спеше с нея. Обзалагам се, че когато сте били заедно, е спял с теб.

Калан усети как лицето ѝ пламва от смелостта му.

— И откъде си толкова наясно с тези неща?

— Не знам. — Той се почеса по главата. — Просто изглеждаш така, като че ли му принадлежиш. Когато произнасяш името му, виждам, че ти е мило за него.

Въпреки умората си Калан не можа да не се усмихне. Цели седмици бяха яздили с бясна скорост. По пътя изгубиха няколко коня и трябваше да купуват нови. През последната седмица почти не бяха спали. Дори не можеше да мисли.

— Знаеш ли къде е Ричард сега? — попита Калан.

— Ами сигурно е на работа. Обикновено си идва по това време, освен ако не остане да работи и през нощта.

Калан бързо огледа стаята.

— А Ничи?

— Не знам. Може би е отишла да купи хляб или нещо такова. Малко е странно, защото обикновено по това време вече се е прибрала. Почти винаги приготвя вечеря за Ричард.

Калан обикаляше с поглед сумрачната стая, от масата към мивката и гардероба. Щеше да е ужасно да си тръгне и само минутка след това да се появи Ричард. Според Камил бе странно, че Ничи не си е в къщи. Фактът, че и двамата ги нямаше, бе тревожен.

— Къде работи той? — попита Калан.

— На строежа.

— Строеж ли? Какъв строеж?

Камил посочи в далечината.

— Новият дворец на императора, който се строи. Утре е голямото освещаване. Новият дворец е готов. Още години ще минат, докато го довършат. Едва сега започнаха да го строят. Но утре ще го обрекат на Създателя. Много хора дойдоха в Алтур'Ранг специално за церемонията.

— Значи Ричард е работник на строежа?

Камил кимна.

— Той е ваятел. Поне сега е такъв. Преди работеше в транспортната компания на Айшак, но го арестуваха ...

Калан го сграбчи за ризата.

— Арестували са го? ... Измъчваха ли го?

Камил извърна очи от ужасеното й лице.

— Дадох на Ничи всичките си пари, за да успее да го види. Тя, Айшак и ковачът Виктор го измъкнаха. Беше пострадал лошо. Когато се пооправи, властите му дадоха работа като ваятел.

Думите на Камил пронизаха ума й. Най—важното обаче бе, че Ричард се е оправил.

— И сега прави статуи?

Камил пак кимна.

— Прави каменни фигури, с които се украсяват стените на двореца. Той учи и мен да правя статуи. Мога да ви покажа, в задния двор са.

Чудо на чудесата. Ричард прави статуи. Всички каменни изображения, които бяха видели в Стария свят, бяха гротескни. Ричард не би могъл да вае подобни грозотии. Очевидно не е имал избор.

— Може би по—късно — Калан потърка веждата си с пръсти, обмисляше следващия си ход. — Можеш ли да ме заведеш там? На строежа, където работи Ричард?

— Да, щом искате. Но защо не почакайте, може Ричард да се върне. Може би няма да се забави.

— Ти каза, че понякога работел и нощем. През последните няколко месеца доста често. Прави някаква специална статуя за Ордена. — Лицето на Камил светна. — Каза ми утре да отида да я

видя. Щом осветяването е утре, сигурно още я довършва. Не знам къде работи, но Виктор, ковачът, може би знае.

— Тогава трябва да намерим този ковач.

Камил пак се почеса по главата, а на лицето му се изписа разочарование.

— Ковачът сигурно вече си е тръгнал.

— Няма ли някой друг там?

— Сигурно има много хора. Цели тълпи се трупат да видят двореца, аз самият бях там, а тази вечер сигурно ще има още повече хора заради церемонията утре.

Точно това им трябваше. Така нямаше да правят впечатление, докато търсят Ричард. Тълпите щяха да са тяхното прикритие, за да се поогледат.

— Ще му дадем един час — каза Калан. — Ако дотогава не се върне, значи вероятно още работи. Ако не се прибере, ще излезем да го потърсим там.

— Ами ако Ничи се появи? — попита Кара. Камил махна с ръка, за да разсее опасенията ѝ. — Ще изляза на предното стълбище и ще се оглеждам за нея. Вие двете стойте тук, никой няма да ви види. Аз ще се върна да ви предупредя, ако видя Ничи да се задава по улицата. Винаги можем да се измъкнем спокойно през задния вход.

Калан сложи ръка на рамото му и го стисна.

— Това звучи добре, Камил. Ще те чакаме тук.

Камил изтича към поста си, а Калан се огледа из чистата стая.

— Защо не поспиш? — каза Кара. — Аз ще пазя. Предишния път ти остана на пост.

Калан бе изтощена. Погледна сламеника до нещата на Ричард и кимна. Легна на постилката му. В стаята се смрачаваше. Толкова бе приятно да лежи там, където и той е спал. Бяха така близко и същевременно така далеч, че тя не можеше да заспи.

* * *

Сърцето на Ничи се сви, когато видя, че Ричард не е в стаята. И Камил го нямаше никъде. Тя се бе почувствала така добре на строежа,

като гледаше всички хора, дошли да видят статуята на Ричард. Цели тълпи прииждаха и ги обземаше щастие.

Някои обаче се разгневяваха. Кой друг, ако не тя можеше да ги разбере. И все пак Ничи не можа да повярва на очите си, като видя толкова ядни реакции срещу подобна красота. Имаше хора, които мразеха живота. Тя и това разбираше. Имаше и такива, които отказваха да я погледнат, просто не искаха да прогледнат.

Останалите обаче реагираха точно като нея.

Вече всичко ѝ се изясни. За пръв път в живота си намери смисъла. Ричард се бе опитал да ѝ обясни, но тя не го послуша. Бе чувала истината и преди, но други — като майка ѝ, като Брат Нарев, като Ордена, я заглушаваха и я принуждаваха да се срамува, че изобщо я слуша.

Майка ѝ успя да я обучи добре и в момента, в който видя Брат Нарев, Ничи стана войник от армията на Ордена.

Когато видя статуята, тя най—накрая осъзна ясно пред себе си истината, която досега бе отказвала да прозре. Това бе истинската идея за живота, за която си мечтаеше, но която ѝ бе убягвала цял живот.

Сега разбра защо животът ѝ бе изглеждал така пуст, така безсмислен — сама го бе направила такъв, отказвайки да мисли. Ничи бе роб на нуждаещите се. Даде на господарите си най—доброто оръжие срещу себе си, поддаде се на гнусните им лъжи, като се окова във веригите на чувството за вина, сама се превърна в робиня на прищевките и желанията на другите, вместо да живее живота си така, както трябва — за себе си. Никога не се бе запитвала как така тя може да робува на чужди желания, а за останалите не е грешно да я превръщат в своя робиня. Тя не помагаше за доброто на човечеството, а само слугуваше на безброй врецвящи малки тирани. Злото не бе едно голямо цяло, а непрестанен порой от малки злини, оставени без предизвикателство, докато се разраснат в чудовища.

Бе прекарала целия си живот върху плаващи пясъци, където нямаше място за разум и интелект, където се ценеше само вярата, а сляпата вяра бе свещена. Самата тя бе наложила безумна еднаквост върху това празно зло.

Помогна всички да станат еднакви, за да имат общ врат, на който най—лошите сред хората да могат — уж в името на доброто — да сложат ярем.

Ричард бе изправил срещу тяхната кула от празни лъжи само една прекрасна добра дума и бе подчертал значението ѝ с прости слова на гърба на бронзовия слънчев часовник.

Животът бе нейн, за да го живее както иска. Не принадлежеше никому.

Свободата съществува преди всичко в главата на разумния мислещ човек — точно това ѝ показва статуята на Ричард. Той я извая и го доказва. Той бе затворник на нея и на Ордена, но идеите му се издигнаха над тях.

Ничи осъзна, че винаги е знаела, че баща ѝ притежава същото качество — тя го бе видяла в очите му, въпреки че той никога не успя да го използва. Ценностите му се изразяваха чрез работата му и затова тя от малка бе искала да стане майстор на оръжия като него. Винаги бе обичала и се бе възхищавала от представата му за живота, но бе потискала това чувство заради майка си и тези като нея. Същият поглед струеше и от очите на Ричард, същото усещане за живота като ценност, което така привличаше Ничи.

Сега тя знаеше, че е носила черно всеки ден след смъртта на майка си в неистово, неоформено желание да погребее не само хватката ѝ върху своя разум, но и нещо повече — нейните низки идеали.

Толкова съжаляваше, че Ричард не си бе у дома. Искала му каже, че благодарение на него е намерила търсения отговор. Не можеше обаче да поиска прошка. Това, дето му бе сторила, бе извън всяка възможност за опрощение. Сега разбираше. Единственото, което можеше да направи, бе да поправи сътвореното зло.

Когато го откриеше, щяха да заминат. Да се върнат в Новия свят. Да намерят Калан. И тогава Ничи щеше да оправи всичко. Трябваше да е близо до Калан, поне да я вижда, за да може да развали магията. Нека Калан бъде свободна. Нека Ричард бъде свободен.

Колкото и да обичаше Ричард, сега тя разбираше, че той трябва да е с Калан — жената, която обича. Желанието ѝ да го притежава не ѝ даваше никакво право да постъпва така. Нямахше право върху живота на друг човек, както и останалите нямаха право върху нейния живот.

Легна на сламеника си и заплака при мисълта за цялото зло, което бе причинила на Калан и Ричард. Обзе я срам. Как можа да остане сляпа толкова дълго.

Не можеше да повярва, че е хвърлила целия си живот в полза на злото, само защото то тръбеше, че е добро. Тя наистина бе Сестра на мрака.

Поне сега можеше да поправи стореното зло.

А Калан почти не можеше да повярва, че е възможно да се събере такава огромна тълпа от хора. На лунната светлина, обагрила в златно тънката завеса от облаци, и благодарение на факлите, пламтящи тук—там в долината, долината изглеждаше залята от народ. Сигурно бяха стотици хиляди.

Поразен, Камил вдигна ръце.

— Никога не съм виждал толкова много хора тук посред нощ. Какво ли правят?

— Откъде да знам? — изсъска Кара. Тя бе в отвратително настроение, защото още не бяха открили Ричард.

И градът бе пълен с народ. Тъй като градските стражи обикаляха улиците, също недоволни от непривичната оживеност на града нощем, трябваше да потиснат нетърпението си и да бъдат по—предпазливи. Минаха часове, докато се доберат до строежа по задните тъмни улички, които Камил добре познаваше.

Младежът посочи с пръст:

— Ето там!

Те го последваха по улица с работилници, повечето от които бяха затворени и тъмни. Само в една—две все още имаше хора, работещи на светлината на лампи или свещи.

Когато видя някакъв мъж да тича срещу тях, Калан пхна ръка под наметалото си и хвана дръжката на меча си. Той ги видя и изведнъж спря.

— Видяхте ли я?

— Кого да сме видели? — попита Калан.

Човекът развълнувано посочи:

— Там, при двореца. На площада! — той пак тръгна да бяга, но все пак извика след тях: — Аз отивам да доведа жена ми и децата. И те трябва да я видят.

Калан и Кара си размениха поглед в тъмнината.

Камил притича към една работилница и дръпна вратата, но бе здраво затворена.

— Виктор го няма. — Гласът не можеше да скрие разочарованието му. — Вече е доста късно.

— Знаеш ли какво има на площада? — попита го Калан.

Той се замисли.

— Площада? Знам къде е, но ... Чакайте, Ричард ми каза да отида там. На площада. Каза да отида утре.

— Хайде да слезем там и да видим какво става — каза Калан.

Камил посочи с ръка:

— Това е най—краткият път — надолу по хълма зад ковашката работилница.

Площадът бе така претъпкан с народ, че им трябваше вече от час само за да слязат по хълма и да прекосят улиците около двореца. Въпреки че минаваше полунощ, е повече хора прииждаха към площада.

Когато стигнаха двореца, Калан установи, че няма да могат да се доберат до площада. Там имаше огромна опашка от хора, подредени покрай фасадната стена, които търпеливо чакаха реда си. Когато Калан, Кара и Камил се опитаха да заобиколят и да видят какво става, хората от опашката направо се разбунтуваха. Всеки бе чакал дълго, за да стигне до мястото и никой не обичаше да го пререждат. Калан видя няколко мъже, които се опитаха да заобиколят опашката, но тълпата ги избута назад.

Кара извади ръка от пелерината си и спокойно показа на Калан своя Агиел. Калан поклати глава.

— Битките с пълчищата на Джаганг също бяха неравни, но ние тримата срещу неколкохилядна тълпа — вече не ми се харесва.

— Нима? — попита Кара. — А на мен ми се струваше съвсем равностойна борба.

Калан само се усмихна. Дори и Кара не би тръгнала срещу тълпа. Камил се намръщи, стъписан от хумора на Кара. Върнаха се на мястото си на опашката и се смесиха с тълпата.

Опашката зад тях бързо растеше и скоро те не виждаха края й. Всички наоколо изглеждаха изпълнени със странно напрегнато очакване.

Една пълничка жена отпред, загърната в дрипи, се а към тях с широка усмивка и им подаде парче хляб.

— Искате ли? — попита тя.

— Не, благодаря — отвърна Калан. — Много мило от ваша страна.

— Никога преди не съм правила подобно нещо — изкоти се жената, — но сега изглежда нормално, нали?

Калан не разбра думите ѝ, но потвърди:

— Да, така е.

През цялата нощ опашката едва мърдаше напред. Калан усещаше мъчителни болки в гърба. Видя, че дори и лицето на Кара се сви в болезнена гримаса, докато се протягаше.

— Мисля, че е време да вадим оръжията си и да си пробием път — оплака се Кара най—накрая.

Калан се наведе към нея.

— Какво значение има? И без това нямаме друга работа до сутринта? Утре ще можем да отидем при ковача или на строителната площадка и да се надяваме, че ще открием Ричард. Но тази нощ не можем да направим нищо.

— Може би вече си е в стаята.

— Да не би да искаш пак да налетим на Ничи? Знаеш на какво е способна. Следващия път може и да не извадим същия късмет. Не сме минали всичкия този път само за да се изправим срещу нея — просто искам да видя Ричард.

Той може и да се върне в стаята си, но не е сигурно, затова пък можем да сме напълно убедени, че утре сутринта ще е тук.

— Като че ли си права — измърмори Кара.

Небето леко просветляваше в червено, когато най—после стъпиха на мраморните стъпала, водещи към площада. Отпред вече се чуваха степания и плач. Калан не разбираше причината, но виждаше как мнозина от хората на площада плачат. Най—странното бе, че други пък се смееха от сърце. Неколцина проклинаха, като че ли им бяха отнели насила последните спестявания.

Докато бавно напредваха по стълбите, Калан и Кара се опитваха да стоят скрити зад хората и да не привличат вниманието върху себе си. Площадът бе осветен от десетки факли, на чиято трептяща светлина тълпата изглеждаше безчетна. Миризмата на горящ катран се смесваше с киселия дъх на пот от притиснатите един о друг хора.

Изведнъж тълпата пред нея се размести и за миг Калан успя да види какво стоеше отпред. Гледката я накара да разтърка очи, но

видението изчезна почти толкова внезапно колкото се бе появило, скрито от тълпата. Хората пред нея плачеха и както изглеждаше, повечето плачеха от радост.

Калан започна да различава учтиви мъжки гласове, които подканяха хората да се изтеглят, за да дадат възможност и на останалите да видят. Разноцветната тълпа бавно, но сигурно напредваше по бялата мраморна настилка на площада като просяци на коронацията на някой крал. Светлината на факлите постепенно бе заменена от яркото сутрешно слънце, което се появи на хоризонта. Златните му лъчи докоснаха фасадата на двореца.

Сцените, изсечени по каменните стени, бяха потискащи. Ако изобщо бяха по—различни от останалите скулптури в Стария свят, то бе само защото бяха по—мрачни, още по—ужасяващи, още по—отчайващо безнадеждни и по—многобройни.

Калан си припомни силуета на нейния Дух. Направо ѝ прилоша, като си помисли, че са карали Ричард да работи по тези грозни неща по стените.

Усети, че я завладява мрачно чувство. Това бе Орденът — болка, страдание, смърт. Това очакваше и Новия свят в ръцете на тези чудовища. Не можеше да откъсне очи от сцените по стените, от съдбата на хората в нейната родина — съдба, която толкова много хора, заслепени, сами прегръщаха.

Изведнъж хората отпред се раздвижиха и тя зърна белите мраморни фигури, които се извисяваха в центъра. Гледката спря дъха ѝ. Лъчите на зората ги осветяваха, а изгряващото слънце галеше благородните форми, за да изпъкне още повече тяхното величие.

Кара, също поразена от гледката, стисна ръката на Калан и болезнено впи пръстите си. Въображението на Калан бе покорено от благородството на духа, струящо от Фигурите на мъжа и жената.

Тя усети, че по бузите ѝ се стичат сълзи и заплака открито като всички останали наоколо, вдъхновена от величието, достойнството, красотата на статуята пред нея. Тя бе всичко, което сцените по каменната стена отричаха. Тя щедро предлагаше това, което те скриваха. ЖИВОТ, гласеше надписът в основата. Калан едва си поемаше дъх през сълзи. Стискаше ръката на Кара и Кара стискаше нейната и така, опрени една на друга за подкрепа, те продължаваха напред в поток от споделени емоции. Мъжът от статуята не беше

Ричард, но в него имаше много от Ричард. Жената не бе Калан, но достатъчно си приличаха и тя се изчервяваше, когато околните се заглеждаха в лицето ѝ.

— Моля ви, погледнете и се изтеглете, за да могат и другите да видят — учтиво ги приканваха мъжете отстриани. Те не носеха униформи и изглеждаха също толкова разтърсени, колкото и всички останали. Като че ли бяха обикновени граждани, решили да помогнат.

Жената, която им бе предложила хляб, падна на колене, обляна в сълзи. Хората внимателно я изправиха на крака и ѝ помогнаха да продължи напред. Тази жена, живяла цял живот в Стария свят, вероятно никога не бе виждала подобна красота.

Обикаляйки статуята, неспособна да откъсне очи, Калан протегна ръка и я докосна, както правеха и другите. Докато я отнасяха напред, пръстите ѝ се допряха до гладката плът на камъка, а тя знаеше, че там са минавали и пръстите на Ричард. Заплака още по—силно.

Преди да се отдалечи, забеляза, че на гърба на диска на слънчевия часовник бяха изписани думите:

„Животът си е единствено ваш. Вдигнете се, за да го изживеете.“
Устните на мнозина повтаряха тези думи.

Тълпата продължаваше да приижда по стълбището, принуждавайки хората около статуята да се изтеглят напред. Мъжете зад статуята насочваха хората между колоните към задната част на недостроения дворец и навън към улиците, за да могат още хора да видят статуята.

— Искан ми се Бенджамин да можеше да я види — каза Кара, а сините ѝ очи бяха премрежени от сълзи.

Калан не успя да удържи смеха си.

— Тъкмо щях да кажа, че ми се иска Ричард да я види.

Кара се засмя, докато продължаваха напред в огромния поток на тълпата.

Камил грабна ръката на Калан. Тя видя, че другата му ръка стиска ръката на Кара.

— Да — каза той авторитетно — Ричард я е изваял.

— Къде е? — попита Калан. — Къде според теб можем да го открием?

— Предполагам, че трябва да се върнем при ковача.

— Да се надяваме, че Ричард ще се появи там. Ако не, Виктор сигурно ще знае къде е.

Думите на Камил „Ричард я е изваял“, продължаваха радостно да звънят в ума ѝ.

ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ричард се изкатери до високия прозорец и скочи от другата страна, тежко тупвайки на земята. Не можеше да повярва, че цяла нощ е спал под чувал в някаква каруца. Не можеше да повярва, че Йори не го е събудил, за да си тръгне, преди да затворят. Човекът вероятно просто е мислел, че не е негова работа и затова не го е направил. Ричард въздъхна. А може би Йори дори не е знаел, че той е отзад в каруцата.

Поизтупа се. Стоеше отвън до сградата на транспортната компания, където започна работа, когато пристигна в Алтур'Ранг, и където бе стоял заключен цяла нощ. Разбира се, бе спал и затова бе оставил Йори да го заключи вътре.

Ричард не знаеше къде да отиде — в къщи или при Вечния дом. Небето вече бе обагрено в оранжево и виолетово от изгрева. Като че ли нямаше смисъл да се прибира в къщи, само щеше да закъснее после. Реши направо да отиде на работа.

Работа. Каква работа? Днес бе денят на тържеството, освещаването. Когато Брат Нарев види статуята, вече нямаше да има нужда да се тревожи за работата си.

Знаеше, че ако се опита да избяга, само ще предизвика яростта на Ничи и ще погуби живота на Калан. Живееше с Ничи повече от година — почти толкова, колкото бе прекарал и с Калан. И през цялото това време Ничи ясно бе определяла избора му. Животът на Калан категорично натежаваше на везните.

На практика Ричард нямаше избор. Поне ще отиде да погледне лицето на Виктор, когато той види статуята. Ричард се усмихна при тази мисъл. Това бе единственото приятно нещо, което се очертаваше за днешния ден.

Този ден вероятно щеше да свърши във влажната тъмна дупка, където го бяха затворили предишния път. При тази мисъл се препъна. Не искаше да се връща там. Беше толкова тясно. Не обичаше да стои на затворено, особено в такова малко пространство. Нито едно от тези неща не му харесваше, а взети заедно, направо го ужасяваха.

Колкото и да бе страшна мисълта за съдбата му, той бе изваял статуята си с ясна цел и твърдо намерение, знаейки цената. Направеното си струваше цената. Робството не е живот. Ничи веднъж му обеща, че ако умре или избере смъртта, това само по себе си ще ѝ даде отговор и тя няма да нарани Калан. Сега Ричард можеше само да се надява, че тя ще изпълни обещанието си.

Статуята съществуваше. Само това имаше значение. Имаше живот. Хората трябваше да видят това. Толкова хора в Стария свят имаха нужда да разберат, че живот има и трябва да се живее.

Улиците на Алтур'Ранг бяха необичайно оживени за ранния час. От време на време отряди тежко въоръжени стражи прибягваха по улиците. Много хора бяха пристигнали за осветяването на двореца. Вероятно затова и улиците бяха така пълни.

Стражите не му обръщаха внимание, но той знаеше, че скоро щяха да го забележат.

Когато пристигна при Вечния дом, остана потресен от гледката. На километри наоколо долината бе залята с народ. Те се тълпяха около двореца като мравки по мед. Не можеше дори да пресметне колко хора стоят по околните хълмове. Гледката на разноцветната тълпа на мястото, където преди се виждаше само кафява земя и зелена зимна ръж, някак го объркваше. Не можеше да разбере защо толкова много хора са дошли за осветяването. Той бе работил по цял ден и цяла нощ вече няколко месеца — как можеше да знае плановете на хората?

Заобиколи най—големите тълпи и се промъкна към работилницата на ковача. Искаше да вземе Виктор и да отидат заедно да видят статуята, преди Ордент да излезе за осветяването. Виктор сигурно вече го чакаше нетърпеливо.

Улицата бе претъпкана с народ. Те изглеждаха щастливи, развълнувани и в напрегнато очакване. Въобще не приличаха на хората от Стария свят. Вероятно празненството, дори и по такъв повод, бе по—добро от сивото им всекидневие.

На около километър от дома на Виктор разгневеният Брат Нийл изскочи на улицата, посочи с пръст към Ричард и изкрещя:

— Ето го! Хванете го!

Стражите, които се бяха смесили с тълпата, извадиха оръжията си при заповедта на Нийл. Втурнаха се към Ричард. Инстинктът му го караше да влезе в битка. Само за миг прецени врага и скрои план.

Трябваше само да грабне Меча от някой по—несръчен войник и всички щяха да са в ръцете му. В ума му битката вече бе свършила. Трябваше само да я превърне в действителност.

Стражите яростно бягаха към него. Хората се разпръснаха, чуваха се ужасени писъци.

Оставаше проблемът с Нийл. Той бе магьосник. Ричард можеше да се справи и с него — опасността засилваше още повече способностите му. Опасността, но и гневът. Несъмнено бе насъбрал достатъчно гняв, за да се разправи с Нийл. Тази част от личността му, която използваше Меча на истината, този изблик на черно насилие вече туптеше във вените му.

Ничи обаче му бе казала, че ако използва магията си, Калан ще умре. Дали Ничи ще разбере? Рано или късно щеше да разбере.

Зачака кротко да го сграбчат за ръцете. Други го уловиха за ризата.

Какво значение имаше? Ако се съпротивлява, само ще нарани Калан. Ако го екзекутират, Ничи ще остави Калан да живее.

Той обаче не искаше да се връща в онази тясна дупка. Нийл се приближи и размаха треперещия си пръст пред лицето на Ричард.

— Какво означава това, Сайфър! Какво си мислеше, че правиш?

— Мога ли да ви запitam какво имате предвид, Брат Нийл?

Лицето на Нийл пламна.

— Статуята!

— Какво, да не би да не ви харесва?

С цялата си сила Нийл заби юмрука си в корема на Ричард. Стражите, които го държаха, се изсмяха. Ричард бе видял юмрука и бе стегнал мускулите си, но ударът все пак го остави без дъх. Най—накрая успя да поеме въздух.

Нийл откри, че му доставя удоволствие да го налага, и повтори удара.

— Ще платиш за богохулството си, Сайфър! Този път наистина ще си платиш! Но преди това ще си признаеш всичко. Не, нека преди това видиш как порочното ти дело ще бъде унищожено!

Нийл, с изкривено от надменност, самоувереност и възмущение лице, махна на едрите пазачи.

— Водете го долу. И си проправяйте подобаващо път през тълпата!

* * *

Утрото вече се превръщаше в ден, когато Калан изгуби надежда, че ковачът ще се появи.

— Съжалявам — каза Камил, докато тъжно я гледаше как крачи нагоре—надолу. — Не знам защо още го няма. Наистина мислех, че ще е тук.

Калан най—после спря и потупа разтревожения младеж по рамото.

— Знам, че е така, Камил. Днес е освещаването, а и с цялата история около статуята едва ли е обикновен ден.

Разбирам.

— Виж! — извика Кара. Калан видя, че тя се взира към площада. — Въръжени с копия стражи разбутват тълпата по площада.

Калан също присви очи надолу.

— Ти виждаш по—добре от мен. Не мога да различа нищо. — Тя хвърли отчаян поглед към заключената врата на ковашката работилница. — Тук обаче няма смисъл да стоим. Хайде да слезем долу и да се огледаме по—добре.

Калан хвана ръката на Кара с възпиращ жест.

— Но нали обещавах, че няма да се впуснеш в битка с онази тълпа там?

Устните на Кара се свиха в яростна гримаса. Калан се обърна към младежа, който ровеше с крак в земята, засрамен от провала на усилията им да намерят Ричард.

— Камил, ще направиш ли нещо за мен?

— Разбира се. Само кажи.

— Ще ни изчакаш ли тук, в случай че Ричард или пък ковачът да се върнат? Ако ковачът дойде в работилницата ми, може би ще разберем нещо.

Камил протегна врат и се взря към двореца.

— Ами добре. Ако Ричард се появи, не бих искал пак да го изпуснем. Какво да му кажа, ако го видя?

Калан се усмихна. Че го обичам, помисли си тя, но вместо това каза:

— Кажи му, че съм тук с Кара и че сме отишли долу да го потърсим. Ако наистина се появи, не искам да го изпускам. Накарай го да чака тук, а ние ще се върнем.

Калан мислеше, че лесно ще се спуснат до площада, за да се огледат, но като че ли и всички останали мислеха същото. Цяла вечност вървяха надолу. Колкото повече се приближаваха, толкова по —гъста ставаше тълпата. В един момент вече не можеха да помръднат. Калан трябваше да полага усилие, за да не изгуби Кара. Цялата тълпа изглеждаше решена да се добере до площада. Все повече хора ги притискаха.

Калан разбра, че двете са попаднали в капана на тълпата.

Наоколо всички разговаряха само за едно — статуята.

* * *

Вече бе късно през деня, когато Ничи успя да си пробие път към площада. Всеки сантиметър напред бе извоюван. Стигна достатъчно близо, за да вижда хората около статуята, но не можеше да се приближи повече. Колкото и да се опитваше, нямаше как да стигне по —напред. Всички останали искаха същото. Тълпата я притискаше и тя не можеше да мръдне дори ръцете си. Чувството на безпомощност бе страшно. Тя успя да издърпа едната си ръка свободна, за да поддържа равновесие. Помисли си, че да паднеш в такава тълпа е направо смъртоносно.

Само да можеше да използва силата си.

Собствената ѝ арогантност я накара да сключи тази сделка. В замяна обаче получи живот. Всичко това струваше свободата на Ричард и Калан. Ничи не можеше просто да изтегли силата си от връзката помежду им, за да може отново да я използва, защото Калан щеше да умре. Ничи не искаше да живее за сметка на нечий друг живот — тя вече бе разбрала, че именно това бе истинското зло.

Ничи търсеше Ричард, но не успя да го намери. Не успя да намери и ковача. Господин Касела или Айшак, все едно. Само да можеше да намери Ричард, щеше да му каже, че е сбъркала и че ще заминат от Алтур'Ранг. Толкова искаше да види лицето му, когато му

каже, че ще го върне при Калан и ще развали магията. Тя бе разбрала, че те двамата са последните, които би трябвало да страдат.

Единственото останало място, където можеше да е Ричард, бе статуята. Вероятно бе там, но колкото и да се опитваше, тя не можеше да се добере до нея. Сега осъзна, че може би дори няма да успее да се измъкне от хватката на хилядите хора около себе си. Около двореца сигурно се бе събрала половин милионна тълпа.

Тогава видя Брат Нарев и неговите ученици да излизат на площада в кафявите си роби. Брат Нарев бе с намачканото си кепе, а лицата на останалите бяха скрити под прихлупените им качулки. В задната част на площада бяха подредени неколкостотин чиновници на Ордена, пристигнали за осветяването на двореца — все важни особи.

Само да можеше да използва силата си — щеше да ги убие на място.

И тогава успя да зърне Ричард зад чиновниците, заобиколен от стражи. Центърът на площада бе целият натъпкан с яки стражи.

Брат Нарев излезе напред към края на площада, потъмнял от кафявите роби на братята. Под смачканото му кепе веждите му се бяха свъсили над поглед, който обикаляше лицата на множеството. Хората бяха шумни, напрегнати. Брат Нарев не изглеждаше доволен, но, от друга страна, никога не бе изглеждал доволен. Доволството, би казал той, е грях. Вдигна ръце, за да наложи тишина.

Когато тълпата се умири, Брат Нарев заговори с ужасния си скърцащ глас, който я преследваше от онзи ден, когато още бе малко момиченце — глас, на който бе позволила да обсеби ума ѝ, глас, който заедно с гласа на майка ѝ бе мислил вместо нея.

— Народе на Ордена! Днес ще ви покажем нещо специално. Днес ще видите спектакъла на изкушението... и нещо повече.

Ръката му се изви назад към статуята. Дългите му тънки пръсти се разтвориха. Гласът му потрепери от отвращение:

— Самото зло!

Тълпата забръмча тревожно. Брат Нарев се усмихна, тънката линия на устните му издърпа назад изпитите му бузи и лицето му заприлича на голия череп на смъртта. Очите му бяха тъмни като робата му. Залязващото слънце напускаше света заедно със своята светлина, оставяйки само трептящите факли да оцветяват в оранжево масивната колонада зад площада и слабото сияние на луната да хвърля отблясъци

по суровите лица на чиновниците. Въздухът, изпълнен с тежката миризма на множеството, захладня.

— Народе на Ордена — продължи Брат Нарев с онзи глас, който според Ничи можеше да разбие каменните стени, — днес ще видите какво се случва със злото, когато се изправи срещу светостта на Ордена.

Той вдигна съсухрения си пръст над главите на чиновниците. Стражите избутаха Ричард напред. Ничи извика, но гласът ѝ се изгуби в крясъка на хиляди гласове.

Брат Нийл се промуши напред, влачейки след себе си тежък чук.

Ничи се огледа и видя няколко хиляди въоръжени стражи. Още повече държаха тълпата далеч от площада. Брат Нарев не би рискувал. С любезна усмивка и дълбок поклон Нийл подаде чука на Брат Нарев.

Брат Нарев вдигна чука над главата си като меч след триумфална победа.

— Злото трябва да се унищожава, където и да е — той насочи главата на чука към статуята. — Това нещо е зло, то е създадено от един екстремист, който мрази събратята си и потиска слабите. Той не желае да помогне за доброто на ближния, не желае да облекчи страданието на ближния, не желае да даде просветление, нито подкрепа на ближния. Той предлага само лъстиви и примитивни образи, за да подмами податливите и слабите измежду нас.

Тълпата стоеше смълчана, объркана и разочарована. Доколкото Ничи бе разбрала, докато обикаляше града през деня, хората бяха решили, че статуята е нов дар на Ордена за народа — нещо велико по повод освещаването на императорския дворец, някакъв блестящ знак за надежда. Думите на Брат Нарев сега ги оставиха объркани и изумени.

Брат Нарев вдигна чука.

— Преди трупът на този престъпник да увисне на кола заради деянията му срещу Ордена, той ще види как злодейското му творение ще бъде разрушено сред радостните възгласи на добродетелния народ!

Когато и последният лъч на слънцето се скри зад хоризонта, Брат Нарев вдигна високо тежкия инструмент под колебливата светлина на димящите факли. Чукът се залюля за момент на върха и изведнъж се спусна надолу с мощен замах. Тълпата ахна като един човек, когато стоманената глава иззвъня при сблъсъка с крака на мъжката фигура.

Малки камъчета се разлетяха настрани. Ударът нанесе учудващо малко поражения.

Сред пълна тишина Ричард се изсмя презрително на немоцта в удара на Брат Нарев.

Дори и отдалеч, Ничи видя как лицето на Брат Нарев придоби пурпурен цвят, докато Ричард го гледаше и се смееше. Тълпата се раздвижи, невярваща, че някой е посмял да се изсмее в лицето на човек на Ордена — при това на самия Брат Нарев.

Братът също не можеше да повярва.

Десетината стражи, които държаха копията си срещу Ричард, не вярваха на очите си.

В напрегнатата тишина смехът на Ричард се понесе над полукръга на каменната стена и проехтя над колонадата зад нея. Усмивката на смъртта се завърна. Брат Нарев вдигна чука за главата, чиято тежест увисна смешно в съсухрената му ръка, и подаде дръжката на Ричард.

— Сам ще разрушиш порочното си дело! Думите „или ще умреш на място“ увиснаха във въздуха — макар и неизказани, всички ги чуха.

Ричард взе чука. В жеста му имаше толкова благородство, все едно бе поел инкрустираната със скъпоценни камъни ножница на меч.

Присвитите очи на Ричард се отместиха от Брат Нарев и обиколиха тълпата, докато той направи няколко крачки напред. Брат Нарев вдигна пръст и стражите стиснаха копията си по—здрово. По презрителните усмивчици на лицата на Нарев и Нийл си личеше, че според тях тълпата нямаше да слуша думите на някакъв грешник.

— Управляват ви — каза Ричард, а гласът му се поне се над множеството — подли малки човечета.

Тълпата отново ахна. Приказките срещу Братята със сигурност бяха ерес, а вероятно и държавна измяна.

— Какво е моето престъпление? — високо попита Ричард. — Дадох ви да видите нещо красиво, посмях да изразя убеждението си, че имате право да гледате каквото си искате. Нещо по—лошо... казах ви, че животът си е само ваш.

Тълпата започна да мърмори. Гласът на Ричард мощно се извиси, настоявайки да бъде чул над шепота на множеството.

— Злото не е едно цяло, а сбор от безброй малки злини, измъкнати от калта от нищожни хора. Като живеете под управлението

на Ордена, вие сте заменили богатството на въображението си за сивата мъгла на посредствеността, плодотворното вдъхновение на желанията и напредъка за безмозъчен застои и бавно разложение, прекрасния нов свят на опита за страхливото благо на апатията.

Със заковани погледи и стиснати устни хората слушаха. Ричард замахна над главите им с чука без усилие, а инструментът придоби елегантността на кралски меч.

— Заменили сте свободата си дори не за паница супа, а само за празните приказки на някакви хора, които твърдят, че ви се полага паница супа, но някой друг ще ви я даде. Щастие, радост, напредък, постижение — това не са продукти, които се разделят между хората. Как може да бъде разделен и раздаден смехът на децата? Не може! Можем само да се смеем още повече!

Сред тълпата се разнесе смях, смях на доволни хора.

Брат Нарев се намръщи.

— Достатъчно! Чухме достатъчно от екстремистките ти дрънканици! Унищожих примитивната си статуя! Веднага!

Ричард наклони глава.

— Охо? Общото събрание на Ордена и на Братята се страхува да чуе думите на някакъв незначителен човек? Толкова ли се страхувате от простите ми слова, Брат Нарев?

Тъмните очи хвърлиха бърз поглед към тълпата, която се наведе напред, нетърпелива да чуе отговора му:

— Не се страхуваме от думи. Доброто е на наша страна и ще победи. Говори богохулствата си, нека всички разберат защо добродетелните ще застанат срещу теб!

Ричард се усмихна към хората и заговори с брутална искреност:

— Всеки човек притежава живота си по право. Животът на човека може и трябва да принадлежи само нему, а не на някакво общество или братство, защото тогава той е просто роб. Никой няма право да лишава другите от правото им на живот, нито да отнема със сила това, което Друг е създал, защото това означава, че ограбва средствата му за оцеляване. Измяна към човечеството е да държиш нож, опрян в гърлото на другия, и да му нареждаш как да живее живота си. Няма общество, което да е по-важно от отделните хора в него, обратното означава, че ще припишете върховно значение не на човека, а на някаква идея, която занимава въображението на

обществото за сметка на безброй изгубени животи. Разумът и действителността са единствените средства за създаване на справедливи закони; обратно, ако безумните желания получат върховна власт, те стават сеещи смърт господари. Като се отказвате от разума си заради вярата в тези мъже, вие давате вашето съгласие те да използват силата си, за да ви заробят, за да ви убият. Имате силата да решите как да живеете вашия живот. Тези подли малки човечета са само хлебарки, стига вие да го кажете. Те нямат сила да ви владеят, стига вие да не им я дадете!

Ричард посочи с чука към статуята:

— Това е животът. Вашият живот. Живейте го, както искате.

Той замахна с чука към сцените по каменната стена.

— Това пък ви предлага Ордена — смърт.

— Чухме достатъчно богохулства! — изкрещя Брат Нарев. — Унищожете злодейското си творение веднага или ще умреш!

Копията се вдигнаха.

Ричард спокойно и без страх погледна стражите и пристъпи към статуята си. Сърцето на Ничи щеше да изскочи от гърдите ѝ. Не искаше статуята да се разруши. Бе прекалено красива. Това бе невъзможно. Не можеха да ѝ я отнемат.

Ричард вдигна чука на рамото си. Вдигна другата си ръка към статуята и за последен път се обърна към множеството:

— Ето какво ви отнема Ордена — вашата човечност, вашата индивидуалност, вашата свобода да живеете собствения си живот.

Бързо вдигна чука.

С мощен замах стоманеният инструмент полетя напред. Ничи чу как наоколо въздухът изсвистя. Чукът удари основата на постаментата с трясък и цялата статуя се разтърси.

За момент настана пълна тишина и Ничи чу единствения слаб звук — пукането и разцепването на самия камък.

Изведнъж с оглушителен трясък статуята се разлетя на парчета, вдигна се облак бял прах.

Чиновниците в задната част на площада започнаха да ликуват. Стражите свиреха и крещяха, размахвайки оръжията си във въздуха.

Те обаче бяха единствените. Тълпата стоеше смълчана, докато над площада се сипеше прах. Току—що бе разрушена тяхната надежда, събрана в статуята.

Ничи гледаше като в унес. Гърлото ѝ се бе стегнало в агония. Очите ѝ се насълзиха. Всички гледаха, като че ли преди малко бяха видели нечия трагична, безсмислена смърт.

Стражите се приближиха към Ричард с изправени копия, избутвайки го към тъмничарите, въоръжени с тежки вериги.

Долу до стълбите над стъписаната тълпа прозвъня ясен глас:

— Не! Няма да търпим повече!

В сгъстяващия се мрак Ничи видя мъжа, който извика. Той бе в първите редици на тълпата и яростно си пробиваше път към площада.

Това бе ковачът, господин Касела.

— Няма да търпим повече! — изкрещя той. — Повече няма да съм ви роб! Чувате ли? Аз съм свободен! Свободен съм!

Цялата тълпа пред двореца се взриви от оглушителен тътен.

Изведнъж всички се втурнаха напред като един.

С размахани юмруци, с яростни крясъци човешката лавина се изля на площада. Редиците тежко въоръжени стражи се сгъстиха, за да посрещнат тълпата, но бяха прегазени от множеството.

Ничи извика с цяло гърло, опитвайки се да привлече вниманието на Ричард, но гласът ѝ се изгуби в урагана на тълпата.

ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ричард не знаеше какво го изуми повече — разбитата му статуя или напорът на тълпата към площада, след като Виктор се обяви за свободен човек.

Множеството заливаше стражите, втурнали се към стълбището, за да го спрат. Мнозина падаха ранени или убити. Телата им оставаха под краката на напредващата тълпа. Тези, които бяха отпред, не можеха да спрат, дори и да искаха — силата на десетките хиляди зад тях ги тласкаше напред. Никой обаче не искаше да спре. Тътенът бе оглушителен.

Братята се паникьосаха. Чиновниците отзад се паникьосаха. Няколкото хиляди въоръжени стражи се паникьосаха. За миг светът се прехвърли от всемогъщия Орден, събран на площада, към отделните хора.

Ричард търсеше Брат Нарев. Вместо това видя въоръжени мъже да се нахвърлят отгоре му. Изви се и заби чука в гърдите на мъжа, който тичаше с вдигнат меч срещу него. Онзи полетя, чукът остана да стърчи от гърдите му, а Ричард грабна неговия меч и се впусна напред.

Малка група стражи остана да защитава Братята. Ричард се вряза между тях, поразявайки с всеки удар. Всеки замах или пробождане оставяха труп.

Но не стражите интересуваха Ричард. Щом щеше да изгуби всичко, искаше в замяна главата на Нарев. Докато си пробиваше път през хаоса на тълпата, заляла площада, той търсеше Брат Нарев, но не можеше да го види.

Виктор се появи от мелето, хванал някакъв Брат за косата. Към ковача се присъединяваха все повече мъже, като всеки посягаше да докопа Брата. Якият приятел на Ричард бе смръщил вежди и изглеждаше способен да огъне с тях желязо. Очите на нещастния Брат се въртяха, като че ли бе ударен по главата и не можеше да дойде на себе си.

— Ричард! — изкрещя Виктор.

Мъжете, някои от които още стискаха Брата за кафявата роба, се скупчиха около Ричард. Заобиколиха го като плътна стена, десет—петнайсет души дебела.

— Какво да правим с този? — попита един от мъжете.

Ричард се огледа. Видя хора, които познаваше от строежа. Сред тях бяха Приска и Айшак.

— Защо ме питате? Това е вашият бунт. — Той срещна очите на мъжете с предизвикателен поглед. — Вие какво мислите да правите с него?

— Ти ни кажи, Ричард — каза един от каменоделците.

Ричард поклати глава.

— Не. Вие ми кажете какво смятате да правите с него.

Трябва обаче да знаете, че този човек е магьосник. Когато се свести, ще започне да убива. Всичко е въпрос на живот и смърт и той го знае. А вие знаете ли го? Става въпрос за вашия живот. Вие решавате, а не аз.

— Този път искаме да си с нас, Ричард — каза Приска, — но дори да не пожелаеш да се присъединиш, ние пак Ще поискаме да ни върнат живота — и без теб. Така ще бъде!

Мъжете размахаха юмруци в знак на съгласие.

Виктор притисна замаяния Брат към гърдите си и натисна главата му, докато вратът му се счупи. Осакатеното тяло се свлече на земята.

— Ето това мислехме да правим с него — каза Виктор.

Ричард му подаде ръка с усмивка.

— Винаги съм щастлив да се запозная със свободен човек. — Двамата сплетоха ръце. Ричард погледна Виктор в очите. — Аз съм Ричард Рал.

Виктор примига и изведнъж издаде дълбокия си смях. Със свободната си ръка потупа Ричард отстрани по рамото.

— Ами да, кой друг да си. Всички сме Ричард Рал! За малко да се хвана, Ричард. Наистина успя.

Напорът на тълпата ги изтласка към колонадата. Ричард се пресегна и измъкна робата на мъртвия Брат, дърпайки и тялото му. Високите каменни стени и мраморните колони предлагаха някаква защита от разгневената маса на народа.

Земята потрепери. Стената бе пробита от някакъв взрив. Мракът се изпълни със светлина. Из въздуха полетяха каменни парчета. Десетки окървавени хора се люшнаха назад.

— Какво беше това? — извика Виктор над шума от писъци, закани и тътена на експлозията.

Без да обръща внимание на опасността, тълпата отново се понесе напред към хората, които ги бяха заробили. На мястото на статуята гъмжеше от хора и всеки събираше парченца мрамор. Те целуваха пръстите си и продължаваха напред, полагайки целувките си върху надписа на гърба на падналия бронзов диск. Те бяха избрали живота.

Ордите бяха заловили няколко Братя и чиновници и ги налагаха до смърт с парчетата бял мрамор от разбитата статуя.

— Брат Нарев е магьосник — повтори Ричард. — Трябва да организираш някои от тези мъже, Виктор, да овладеете тълпата. Нарев може да използва магическата си сила. Аз освободих желанията на тези хора, но ако не овладеем положението, ще има твърде много убити и ранени.

— Разбирам — отвърна Виктор, докато се бореше да не бъде отнесен настрани от течението.

Неколцина от мъжете, които се бяха струпали около Ричард, за да го защитават, чуха думите му и кимнаха в знак на съгласие. Сред тълпата започнаха да се разнасят заповеди. Хората искаха да успеят. Искаха да постигнат целта си и виждаха смисъла в издадените заповеди. Много от тези мъже бяха свикнали да организират големи групи работници. Те си знаеха работата.

Ричард започна да смъква робата от убития Брат.

— Вие трябва да задържите тези хора извън двореца.

Нарев е вътре. Всеки, който влезе, ще стане лесна жертва.

Трябва да задържите хората отвън. Вътре е смъртоносният капан на Братята.

— Разбирам — каза Виктор.

— Ще ги удържим — извикаха няколко от мъжете към Ричард.

Той метна кафявата роба на врата си. Виктор го стисна за ръката.

— Какво правиш?

Ричард си показва главата през отвора на робата.

— Влизам вътре. В тъмнината Нарев ще си помисли, че съм Брат, и така ще успее да се приближи до него.

Той мушна завзетия меч под полите на робата, за да го скрие. Покри дръжката с китката си.

— Дръжете хората навън, защото Нарев притежава смъртоносна магия. Трябва да го спра.

— Пази се — каза Виктор.

Мъжете, които поеха ръководството, започнаха да се разгръщат, принуждавайки хората да се подчинят на заповедите им. Някои поемаха същата задача, следваха ги други. След като всички чиновници, които бяха заловени, вече лежах мъртви на земята, тълпата започваше бавно да се организира, и то тъкмо навреме. Смазващата тежест на човешката маса, заляла площада, вече започваше да става опасна.

Хората плачеха, вдигайки от земята парчета мрамор от статуята и притискайки до гърдите си тези частици свобода и красота. После се отдръпваха, за да могат и останалите да вземат своето парче. Това бяха хора, които видяха своя живот и го взеха в ръцете си. Те доказаха себе си.

Виктор видя какво правят хората.

— Ричард ... толкова съжалявам ...

Мощен взрив разтърси площада, поваляйки поне стотина души. Части от тела се разхвърчаха във въздуха. Огромна каменна колона падна и смаза хората наоколо, които не можеха да избягат, притиснати от гъстата тълпа.

— После — извика Ричард над целия хаос. — Трябва да спра Нарев! Задръж хората навън, вътре са обречени на смърт!

Виктор кимна и се втурна заедно с останалите мъже, в опит да наложи контрол върху положението.

Ричард остави хаоса и шума зад себе си и пристъпи през отворената врата между колоните ... в мрака.

Напред се простираха километри недовършени коридори, някои от тях бяха преградени от трупове. При първия порив, когато хората заляха площада, те тръгнаха да преследват Братята и чиновниците в лабиринта на двореца. Мнозина имаха нещастieto да срещнат Брат Нарев. Вонята на изгорена плът изпълни ноздрите на Ричард, докато се промъкваше тихо в мрака.

Дълго преди да стане Търсач, дълго преди да стане Господаря Рал, той бе работил като горски водач. Мракът бе неговата стихия. В ума си той събра около себе си плътна завеса мрак.

Сред масивните каменни стени, под тежките греди, недовършените дървени подове и каменните плочи на покрива глухо ехтеше далечният тътен на бунта. През отворените рамки без врати се откриваха зали без покриви или покрити само от пода на горния етаж. Вътре нахлуваше лунна светлина, която хвърляше мрежа от сенки. Здрачът нашепваше за безброй опасности.

Ричард попадна на възрастна жена, която лежеше в залата, обляна в кръв и стенеща в агония. Той коленичи и нежно я подхвана за рамото, без да откъсва очи от мрака пред себе си и тъмните коридори встрани.

Усети как жената потреперва под пръстите му.

— Ранена ли сте? — прошепна той. Отметна качулка та на робата назад, така че лунната светлина, проникваща пред недовършения дървен таван, да освети лицето му. — Аз съм Ричард.

Лицето ѝ светна в усмивка, когато го позна.

— Кракът ми — каза тя.

Повдигна роклята си. На слабата светлина той видя тъмна рана точно над коляното. С меча си отрязва част от дрехата ѝ, за да я използва като превръзка за раната.

— Искам да живея. Искан да помогна. — Тя взе парче то плат и избута ръцете му. — Благодаря ви, че ми отрязахте превръзка. Вече мога и сама. — Тя стисна робата му и го придърпа към себе си: — Вие ми показахте живота с вашата статуя. Благодаря ви.

Ричард се усмихна и я стисна за рамото.

— Опитвах се да хвана онази хлебарка. Ще го направите ли вместо мен?

Ричард целуна пръста си и го допря до челото ѝ.

— Да. Превържете крака си и останете тук, без да мърдате, докато овладеем положението. После ще изпратя хора да ви помогнат.

Ричард продължи напред. В далечината чуваше писъци на ярост и болка. Стражите, които се бяха измъкнали в лабиринта на недовършения дворец, се биеха с хората, влезли да ги преследват.

Ричард забеляза един Брат, треперещ зад ъгъла. Не беше Нарев — имаше качулка, а не кепе. Преструвайки се на Брат, Ричард

придърпа качулката си над лицето и се приближи към човека. Онзи като че ли се успокои, като видя свой.

— Кой си ти? — прошепна към Ричард и вдигна ръка, като запали с магия малък пламък в дланта си.

— Правосъдието — отвърна Ричард пред смаяните му очи и заби меча си в сърцето му.

Изтегли острието и го пъкна обратно под робата. Ничи несъмнено щеше да си отмъсти. Но вече нищо не можеше да направи, за да промени нещата. Тя достатъчно често бе показвала на Ричард какъв избор има. Той бе твърдо решен да унищожи Ордена. Само да можеше да влее малко разум в главата ѝ и да я убеди да му помогне. Понякога бе мярвал в сините ѝ очи поглед, който почти разбираше. Знаеше, че тя го харесва. Искаше да се възползва от чувствата ѝ, да я накара да го разбере, да му помогне, да скъса веригите около врата му — само дето не знаеше как.

Отстъпи назад в мрака на залата, като чу стражите да тичат по стъпките му. Когато те влязоха, той извади меча си. Те се приближиха и той изскочи отпред и отсече главата на първия. Вторият замахна с меча си, но пропусна и го вдигна за втори удар. Ричард заби своето оръжие в открития му корем. Раненият страж отстъпи назад и освободи острието. Преди Ричард да успее да го довърши, в залата нахлуха още мъже. Раненият в корема вече не бе опасен, след часове агония щеше да умре.

Ричард потъна навътре в мрака, като подмамваше мъжете да го последват. Застина в мрака и щом те нахлуха вътре задъхани, разритващи боклука с краката си, Ричард ги засече по шума и ги нападна из засада. Поне петима загубиха живота си в пълния мрак на залата, останалите избягаха.

Ричард се втурна напред към звука от експлозии. Всеки път, когато в тъмнината на залата изригваха мощни пламъци, той закриваше лице с ръка, за да предпази очите си. Когато ослепителните взривове спряха, продължи в посоката, от която се бяха появили.

Километър по километър напредваше из залите на двореца. Някои водеха към площадки, където още нищо не бе построено. Други нямаха покрив, а само стени. Трети се виеха като мрачни тунели, затворени от всички страни. Ричард слизаше по стълби в тъмнината, в подземията на двореца, подмамен от тътена на взривовете.

Под основния етаж имаше мрежа от свързани зали, съставена от объркваща поредица от стаи и тесни коридори. Когато се вмъкна в лабиринта от нашарени със сенки помещения и тръгна през дупките в недовършените стени и празните рамки на вратите, изведнъж попадна на човек с пелерина и меч. Знаеше, че никой от Братята не е въоръжен.

Онзи замахна с оръжието си, но тъй като Ричард се бе дегизирал в роба, си даде сметка, че щом непознатият го напада, вероятно не е истински враг.

На лунната светлина очите му с изумление мярнаха Меча на истината над рамото на нападателя. Беше Калан.

Той замръзна в шок.

Тя видя само фигура в кафява роба — Брат, облян в лунна светлина. Лицето му бе закрито от качулката.

В същия момент, преди да успее да извика името ѝ, видя зад рамото ѝ забързана фигура. Ничи.

В един заслепяващ миг Ричард осъзна какво трябва да направи. Това бе единствената му надежда, единственият шанс Калан да бъде освободена.

Разбираше всичко с кристална яснота и го обзе ужас. Не знаеше дали ще успее да го направи.

Трябваше.

Вдигна меча си и блокира удара на Калан.

После я нападна.

Спусна се към нея с овладян жест, като внимаваше да не я нарани. Познаваше стила ѝ. Нали той я бе учил да се бие. Изигра ролята на тромавия противник, извадил късмет.

Ничи се приближаваше.

Ричард не можеше да протака повече. Трябваше всичко да стане навреме. Изчака Калан да загуби равновесие и с един мощен удар изби меча ѝ близо до дръжката. Тя извика в ужас, оръжието се изплъзна от ръката ѝ, а ударът я завъртя настрани, точно както го бе преценил.

Тя не се поколеба. Без да спре, още докато се въртеше, се пресегна зад рамото си и извади Меча на истината. Въздухът отекна с характерния звън, който той така добре познаваше.

Калан се спусна с меча напред. За части от секундата той видя страшната ярост в очите ѝ. Заболя го от израза в прекрасните очи на Калан. Знаеше какво означава той.

Ричард изпадна в нов, ням свят. Знаеше какво да прави. Не почувства нищо. Блокира я високо, контролирайки нападението ѝ и насочи острието ѝ. Трябваше да я накара да го рани където трябва, за да има някакъв шанс.

Със стиснати зъби Калан заби меча в тялото му, което той нарочно бе открил за нейния удар.

* * *

Калан бе обладана от необуздан гняв. В момента, в който грабна дръжката, Мечът на истината я обля с туптяща ярост. На света нямаше по—хубаво чувство от съзнанието, че ще убиваш с него. Оръжието само искаше кръв.

Тези хора бяха хванали Ричард. Братята бяха осакатили живота им. Тези хора изпращаха убийци в родината им. Тези хора изпратиха убийците на Уорън.

Сега срещу нея бе застанал един от тях.

Докато се завърташе, изкрещя от ярост, от жажда за кръв. Чудесно бе, че обектът на тази ярост е тъй наблизо.

Той допусна грешка — откри се. Без да се поколебае, тя се хвърли със студено настървение с меча напред.

Той бе неин.

Ричард усети острието в себе си. Изпадна в шок. Не беше това, което си бе представял. Помисли си, че вероятно статуята му се е почувствала по същия начин след мощния му удар с чука.

Устата му зяпна. Сега бе моментът — трябваше да я спре, да ѝ попречи да стигне по—нататък. Сега. Ако го прониже навътре с острието, ако го забие още по—дълбоко, Ничи никога нямаше да може да му помогне. Силата ѝ все пак имаше граници.

Ничи щеше да бъде принудена да освободи Калан, за да си възвърне контрола над магията и да може да го излекува.

Той прецени, че тя го обича достатъчно, за да го направи.

Устата му остана отворена, а острието продължаваше да пронизва плътта му. Шокът бе невероятен. Въпреки че го очакваше, не можеше да го осъзнае напълно. Още бе потресен.

Трябваше да ѝ каже, че е той. Да я спре.

Трябваше поне да извика името ѝ, за да не продължи, за да не стане твърде късно.

Устата му остана отворена.

Не му достигаше въздух.

Не можа да изрече името ѝ. Докато се оглеждаше бясно за Ричард, Ничи видя двама души да се бият. Единият бе от Братята. Не можеше да разпознае другия, въпреки че цялата сцена ѝ се видя някак тревожна. Усети странна тръпка. Чувството ѝ се стори някак познато, но сред хаоса от емоции не успя да го определи.

Двамата бяха далеч.

Човекът с наметалото изпусна меча си. Като че ли Братът го бе победил. Ничи искаше да помогне, но как? Трябваше да намери Ричард. Някой ѝ каза, че е влязъл в двореца. Трябваше да го намери.

Втурна се към двойката. Човекът с наметалото извади друг меч през рамото си. Ничи бе завладяна от странно чувство. Нещо се бе объркало съвсем, но не знаеше какво. Тогава видя грешката на Брата. Ничи спря. С вик на смъртна ярост човекът с наметалото заби меча си в тялото на противника си.

Когато силата на удара го тласна назад, лъч лунна светлина падна върху лицето му под качулката.

Тогава силното чувство я събори, този път с категорична яснота.

Очите на Ничи се разшириха. Тя изпищя:

— Калан! Спри!

От шока Калан вдигна очи. Видя лицето му на лунната светлина. В същия миг чу писъка на Ничи.

Калан се дръпна, ръката ѝ изпусна Меча на истината, като че ли бе ударена от гръм. Падна назад с ужасен писък.

Ричард хвана острието на меча, неговия меч, за да му попречи да проникне в него от самата си тежест. Тя го бе пронизала почти до фаталната точка. Топла кръв се стичаше по острието върху пръстите му.

— Ричард! — изкрещя Калан. — Не—е—е! Не—е—е!

Ричард се свлече на колене върху каменния под. Беше учуден, че не го болеше много с меча в тялото му. Умът му бе зашеметен най—вече от шока на удара. Беше му трудно да мисли. Бореше се да не падне напред върху острието, което щеше да пониже вътрешностите му. Залата започна да се движи.

— Извадете го! — прошепна едва.

Трябваше да го извадят. Като че ли това щеше да му помогне. Искеше проклетото нещо да изчезне. Чувстваше остриите му ръбове в тялото си. Почти виждаше как се подава от гърба му.

Калан, изпаднала в истерия, се втурна да изпълни молбата му. Ричард видя Кара, която изскочи от мрака. Тя го сграбчи за раменете, докато Калан извади острието с бързо, уплашено движение — като че ли така щеше някак да поправи стореното.

— Какво стана? — извика Кара. — Какво направи?

Светът се въртеше бясно. Ричард усещаше неприятно мократа топла кръв, която го обливаше. Усещаше собствената си тежест върху Кара. Калан се приближи.

— Ричард! О, скъпи духове, не! Това е невъзможно. Не може да бъде. — Сълзи на ужас се стичаха по красивото ѝ лице.

Ричард не можеше да проумее какво прави тя тук. Защо е в Стария свят? Какво търси в императорския дворец?

Не можеше да не ѝ се усмихне.

Чудеше се дали е видяла статуята му, преди да я разруши.

Дали не бе направил фатална грешка.

Не, това бе единственият шанс на Калан да е свободна. Единственият му шанс да разкъса магията на Ничи.

Ничи все още тичаше към тях.

— Помогни ми, Ничи — опита се да извика Ричард. Гласът му обаче бе само шепот. — Трябваш ми, спаси ме, Ничи. Моля те.

Макар и прошепната, Ничи чу молбата му.

Ничи никога не бе бягала толкова бързо. Ужасът я бе стиснал в здрава хватка. Калан го прониза с меч. Страшна грешка. Всичко бе една огромна грешка. Ничи им бе причинила такава мъка. Всичко стана по нейна вина.

Дори и в шок, тя ясно схвана какво трябва да направи.

Тя щеше да го излекува. Калан беше тук. Ничи не можеше да разбере защо, нито как, но тя беше тук. Щом като Калан е тук, щеше да успее да развали магията. А щом връзката изчезнеше, щеше да може отново да използва силата си. Щеше да излекува Ричард. Всичко щеше да се оправи. Щеше да го спаси. Ще се оправи. Ще го излекува. Можеше.

Този път можеше да направи нещо добро и да помогне, наистина да помогне. Можеше да помогне и на двама им.

От мрака се подаде ръка, хвана я за врата и я извади от равновесие. Тя извика, потъвайки в тъмнината. Впи нокти в ръката и усети яки мускули. Мъжът вонеше. Усещаше въшките да пълзят по лицето ѝ, докато скачаха към нея.

Обзе я ужас. Такъв внезапен и тотален ужас бе непознато за нея чувство и замая ума ѝ.

Заби пети в камъка, докато той я влачеше назад в мрачния лабиринт. Риташе ожесточено към нападателя си. Опита се да извади своята дакра от ръкава, но той сграбчи ръката ѝ и я изви зад гърба ѝ.

Ръката му притисна гърлото ѝ и я задуши, като я вдигна над земята.

Ничи не можеше да диша. Мъжът се кикотеше от задоволство, влачейки я през тъмните зали под двореца на Джаганг.

Очите им се срещнаха, когато тя бе внезапно и грубо дръпната към мрака.

* * *

Ричард видя в очите ѝ нещо важно — видя, че тя иска да му помогне. В следващия миг вече я нямаше.

Кара отчаяно го стискаше за рамената му, а той се бе отпуснал върху нея. Беше студен. Тя беше топла.

Калан падна назад и се загърчи в мрака. Посегна с нокти към гърлото си. Той я чуваше как се задушава.

— Майко Изповедник! Майко Изповедник! Какво има?

Ричард се пресегна и сграбчи Кара за врата. Дръпна лицето ѝ към себе си.

— Някой е хванал Ничи! Задушават я! Кара, трябва да спасиш Ничи, иначе Калан ще умре. Ничи е единствената, която може да ме излекува. Върви! Побързай!

Преди да пусне врата ѝ, той усети как Кара кимна.

— Разбирам — каза тя тихо, но бързо го положи на студения камък.

После изчезна.

Беше мокро. Не знаеше дали от кръв или вода. Бяха в подземие, в дълбоките недра на Вечния дом. През отворите в тавана, където гредите още не бяха сложени, проникваше лунна светлина и осветяваше гърчещата се Калан. Докато тя се бореше с невидимия си враг, Ричард успя да види, че е вода. Точно така. Не кръв. Вода. Дворецът бе близо до реката. В малките стаи и залите в подземие бе мокро.

— Калан — прошепна той. Тя не отговори. — Дръж се ...

Хванал корема си и затворил раната с ръка, за да не изскочат вътрешностите му, бавно се влачеше през водата по студения камък. Болката най—после дойде. Усещаше ужасните поражения по тялото си. Опита се да изтласка с мигане сълзите на агония, които напиреха в очите му. Трябваше да издържи. Лицето му се обля в студена пот. Калан трябваше да издържи.

Ръката му, цялата в кръв, се пресегна към нея. Пръстите му намериха нейните. Тя почти не отговори, но поне Пръстите ѝ се размърдаха. Когато усети потрепването им, нямаше думи за благодарността му.

Планът бе добър. Добър беше. Щеше да проработи, ако някой не беше хванал Ничи. Щеше да проработи.

Глулав начин да умре. Мислеше си, че трябваше да е някак по ... по—велико.

Не в тъмното, студено, мокро подземие на двореца.

Искаше му се да може да каже на Калан, че я обича и че не го е убила тя, а сам го е направил. Той го направи, не тя. Просто я използва за плана си. Щеше да проработи.

— Калан — прошепна той, без да знае дали тя още го чува. — Обичам те. Само теб. Никой друг. Щастлив съм, че бяхме заедно. Не бих те заменил за нищо на света.

Ричард отвори очи и застана в агония. Искаше всичко да свърши. Прекалено много болеше. Просто искаше всичко да свърши сега. Нищо не стана. Сега ще плати. Искаше смазващата, разкъсваща, ужасна болка да спре.

Не знаеше колко време е минало. Погледна и видя Калан простряна на мокрия под. Не мърдаше.

Над него падна сянка.

— Я виж ти. Ричард Сайфър — изхили се брат Нийл.

— Виж ти, виж. — Изхили се пак, щом погледна към Калан. — Тази пък коя е?

Ричард усети Меча на истината, усети магията му. Не беше далеч от пръстите му.

— Не знам. Тя ме прониза. Сигурно е някоя от вашите.

Пръстите му намериха меча. Обвиха се около плетеницата на металната дръжка.

Нийл настъпи острието.

— Няма да стане. Вече причини достатъчно бели.

В пръстите на Нийл светна пламъче. Вече викаше магията си. Смъртоносна магия. Ричард, който едва успяваше да остане в съзнание, не можеше да намери сили да съсредоточи собствената си магия срещу Нийл. Поне болката щеше да свърши. Поне Калан нямаше да мисли, че тя го е убила.

Внезапно се чу страшен шум от чупеци се кости. Нийл тежко се свлече на колене.

Ричард, вече стиснал меча, го извади изпод краката на Нийл и с един мощен тласък го заби в сърцето му.

Нийл се оцъкли изненадано. Тогава Ричард видя, че човекът е бил мъртъв и преди острието да го пониже. Очите на Брата се забелиха и той падна настрани, щом Ричард изтегли меча от тялото му.

Зад Нийл стоеше жената, на която Ричард бе помогнал. Кракът ѝ бе превързан. В ръцете си тя държеше мраморната ръка на изваяната от Ричард фигура на жена. Тя бе смазала черепа на Нийл с парчето, което бе взела за спомен от статуята.

ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ричард чу пляскането на стъпки по мокрия под на залата. Жената бе отишла да доведе помощ. Може би бе намерила някого.

В стаите и залите в далечината Ричард чуваше от време на време писъци, а експлозии от магия пробиваха мрака — убиваха или раняваха хора.

В лунната светлина се появи жена.

— Ричард? Ричард?

Ричард присви очи в тъмнината.

— Коя сте вие? — успя да прошепне.

Тя се втурна към него и падна на колене. Ахна, като видя Калан, простряна на пода до него.

— Какво се е случило с Майката Изповедник?

Ричард се намръщи. Тя познаваше Калан.

— Коя сте вие?

Тя пак го погледна.

— Аз съм Сестра. Сестра Алесандра. Бях за малко в града, търсех Ничи, но ... няма значение. Намери ме някаква жена, точно долу в залата, и каза, че си ранен. Човекът, който извая статуята. Опитвах се отчаяно да се добера до теб по—рано, но не можах да пробия. Кажете ми къде си ранен. Ще се опитам да ти помогна.

— Прободен съм с меч.

За момент тя замря неподвижна и тиха.

— Под ръцете ми.

Тогава тя погледна и бързо прошепна молитва.

— Мисля, че мога да ти помогна. Страхувах се ...

— Искам Ничи да го направи.

Сестра Алесандра се огледа.

— Ничи? Къде е тя? Търсих я. Ан ме изпрати да я на меря.

Очите на Ричард се спряха на неподвижното тяло на Калан.

— Можеш ли да й помогнеш?

Видя как очите на жената се отместиха от неговите.

— Не, не мога. Тя е свързана с Ничи с магия. Срецали сме се преди и тя ми го каза. Нищо не мога да направя през щита на връзката с Ничи.

— Тя дали ... дали е още ...

Жената погледна Калан, после се наведе пак към него.

— Тя още е жива, Ричард.

Очите му се затвориха от облекчение и от болка.

— Лежи си — каза тя.

— Но Ничи ми трябва ...

— Кървиш. Това е лошо, Ричард. Още малко и ще изгубиш твърде много кръв. Ако почакам още, никой няма да може да те излекува. Ще си се отдалечил твърде много от този свят, за да се намери сила, която да те изтегли обратно. Не мога да чакам.

Освен това съм тук, за да се опитам да спра Ничи. Познавам я по —добре от всеки друг. Не можеш да оставиш живота си в нейни ръце. Не можеш да ѝ се довериш.

— Това не е вярно. Познавам ...

— Тя е Сестра на мрака. Аз съм тази, която я поведох по тъмния път. Дойдох тук, за да я изведа обратно. Но докато това не стане, не можеш да ѝ се доверяваш. Хайде, нямаш много време. Искаш ли да живеете, или не?

Всичко бе напразно. Усети сълза в ъгълчето на окото си, която се плъзна по бузата му.

— Ще живея — каза той.

— Знам — отвърна тя с усмивка. — Видях статуята.

Сега си махни ръцете — трябва да сложа там моите.

Ричард отпусна ръцете си покрай тялото, а на тяхно място се наместиха дланите на жената. Почувства се безпомощен. Не можеше да се съсредоточи върху друго, освен върху разкъсващата болка.

Усети как магията се промъква в него, по очертанията на разкъсванията дълбоко в тялото му. Стисна зъби, за да задържи вика си.

— Дръж се — прошепна тя. — Положението е доста сериозно. Ще боли, но след малко болката ще премине.

— Разбирам — каза той. Пое си рязко дъх. — Хайде, направи го.

Болката от нейната магия го изгори като нажежени до бяло въглени, хвърлени върху гола плът. Почти извика, но изведнъж болката

рязко утихна. Ричард лежеше със затворени очи, дишаше тежко и я чакаше да се върне. Усети как ръцете на Сестра Алесандра се изплъзват от раната.

Отвори очи и видя широко отворените ѝ очи. За момент се зачуди какво става.

Тогава видя от гърдите ѝ да стърчи стоманеното острие на меч. Пръстите се вдигнаха към гърлото ѝ, а от устата ѝ тръгна струйка кръв. На устните ѝ се появи безмълвен вик.

Една съсухрена ръка я блъсна настрани.

Тя бе пронизана с меча, с който Ричард се бе бил с Калан. Ръката на Ричард слепешката подири дръжката на Меча на истината, но нечий крак ритна оръжието му настрани.

В лицето му се ухили черепът на самата смърт.

— Ти създаваш много проблеми, Ричард Сайфър! — разнесе се простъргващият глас от мрака над него. — Но най—после на проблемите ще бъде сложен край.

Високата ъгловата фигура в роба и измачкано кепе се надвеси над безпомощно простряното му тяло върху мокрия студен под.

— Нищожният ти бунт ще бъде смазан, това поне мога да ти обещавам, преди да умреш. Глупавата им детска глезотия ще свърши. Хората скоро ще се опомнят. Такива като теб се харесват само на екстремистите. Повечето разбират, че имат дълг към своя ближен. Усилията ти ще останат напразни.

Брат Нарев махна с ръка, като че ли въвеждаше някого.

— Съвсем подходящо място за умиране, нали, Ричард? Тези стаи ще се превърнат в стаи за разпит. Веднъж си успял да се измъкнеш от едно подобно място, но този път няма да можеш. Ще умреш в една от тези стаи, както трябваше отдавна да стане. Аз, от друга страна, ще живея дълго—дълго и ще доживея да видя как Орденът ще наложи морала по света. Тук долу, в тези стаи, екстремистите като теб ще признават злодействата си. Исках само да знаеш тези неща, преди да потънеш за вечни времена в студената прегръдка на Пазителя.

Тънките като клечки пръсти на Брат Нарев се извиха, докато призоваваше магията си. Ричард видя белият пламък около ръцете на свещеника да се спуска надолу. Ричард стисна ръката на Калан, наблюдавайки как бялата светлина на смъртта пълзи към него.

Светлината придоби цвят на мед. Като че ли въздухът се сгъсти, а светлината се разпадна на страни.

Яростно ръмжене се надигна в гърлото на Нарев. Той ядосано размаха юмрук.

— Притежаваш магьосническа дарба. Кой си ти?

— Аз съм най—страшният ти кошмар. Аз съм мислещ човек, който не може да се заблуди от лъжите ти, както не може и да изгори в смешната ти магия.

Брат Нарев се опита да блъсне с крак лицето на Ричард, но той успя да блокира удара. Хвана Нарев за глезена. Онзи изгуби равновесие и бясно задърпа крака си, за да го освободи. Усилието да задържи крака на Нарев като че ли отново разкъса вътрешностите на Ричард. Той се опита да издържи, но пръстите му се плъзгаха по влажната кожа.

Щом освободи крака си, Нарев се наведе и сграбчи дръжката на меч, забит в гърба на Сестрата. Дръпна го, но не успя да го извади. Изръмжа яростно, а ботушите му се пързалиха по плъзгавия под, докато дърпаше оръжието.

Ричард знаеше, че веднъж въоръжен, Нарев бързо ще приключи с него.

С цялата си сила се хвърли в краката му. Брат Нарев падна на мокрия под. Ричард усети пронизваща болка в корема, но я преодоля и сграбчи Брата за краката, за да му попречи да се изправи. Съсухрените пръсти драцеха лицето му, като търсеха очите. Ричард изви глава. С огромно усилие стисна тежката роба и придърпа тялото на мъжа към себе си, като в същото време се пазеше от ударите по лицето си.

Хвана Брат Нарев за гърлото. Тънките пръсти на онзи също се склупиха около гърлото на Ричард. Дватама се загърчиха от усилието всеки да удуши пръв противника си. Ричард въртеше глава, за да попречи на Нарев да успее да го стисне смъртоносно, и в същото време се опитваше да сложи пръсти върху гръкляна на Брата и да спре дъха му.

Онзи се опита да се завърти и да отхвърли Ричард от себе си. Ричард разтвори крака, за да не може Нарев да го обърне, и здраво го стисна, докато онзи се гърчеше и бореше. Чувстваше как вътрешностите му се разкъсват.

Бе прекарал месеци в здрава работа с чука и длетото.

Тялото му бе заякнало, но от загубата на кръв и силата му отслабваше. Стисна го колкото можа. Пръстите около собственото му гърло се поотпуснаха.

Очите на Нарев се разшириха, когато Ричард най—накрая успя да започне бавно да го задушавя. Кокалестите ръце заудряха Ричард по гърба.

Изведнъж яростно сграбчиха Ричард за косата.

Брат Нарев освободи крака си и заби коляно в раната на Ричард.

Светът побеля от болка.

* * *

Ничи се опомни, все още замаяна, и чу нисък, гъгнещ смях. Познаваше гласа. Познаваше миризмата. Кадар Кардиф.

Чу пращане, пукане, съскане. Разбра, че е факла. Той я размахваше близо до лицето ѝ — толкова близо, че тя усети ужасната горещина върху плътта си. Капка врял катран падна върху крака ѝ.

Ничи изпищя от болка.

— Каквото повикало, такова се обадило — изсъска Кадар в ухото ѝ.

— Не ме интересува какво ще ми направиш — изкрещя Ничи ожесточено. — Радвам се, че навремето те изгорих. Радвам се, че е трябвало да се молиш.

— О, скоро и ти ще се молиш, съвсем скоро. Може би сега не мислиш така, но ще видиш, че огънят кара човека да прави учудващо много неща. Сега ще разбереш какви точно. И ще започнеш да се молиш.

С цялата си сила Ничи се опита да се отскубне. Можеше да развали магията, само Калан да бе по—наблизо.

Огънят пред очите ѝ я изпълваше с ужас. Трябваше само да прекъсне връзката между себе си и Калан. Можеше да я унищожи. Не бе нужно да го прави, за да си възвърне силата. Върнеше ли си магията, щеше да успее да избяга.

Щеше да ѝ струва живота на Калан, но Ничи щеше да си върне силата и да се спаси от пламъците.

Но за да го направи, трябваше да убие Калан.

— Дали първо да не ти изгоря лицето, Ничи? Прекрасното ти лице? Или да започна от краката ти? Кое да бъде? Изборът е твой.

Ничи задъхано се бореше, мъчеше се да държи тялото си далеч от пламъците. Съскащата факла се движеше пред лицето ѝ. Знаеше, че заслужава такава съдба, но страхът ѝ я бе хвърлил в дива паника.

Не искаше да къса връзката, не искаше да убие Калан, но не искаше и да умре по този начин. Не искаше плътта ѝ да изгори.

— Ще започнем отдолу, за да слушаме по—дълго писъците ти.

Кадар приближи факлата и я докосна до ръба на роклята ѝ. Ничи изпищя, когато черната дреха се подпали. Подобен ужас бе ново усещане за нея, за пръв път от детските си години усещаше, че има нещо, което я интересува и което не иска да загуби — живота си.

Но и в този миг на неописуем ужас Ничи знаеше, че колкото и да боли, колкото и да е страшно, няма да отнеме живота на Калан. Ричард ѝ бе дал търсения отговор. Вече бе взела твърде много от него. В замяна на получения урок нямаше да го предаде.

Макар че Калан, заради връзката си с Ничи, щеше да изстрада същата съдба, щеше да умре в същата агония, Ничи нямаше да е причината. Нямаше тя да я убие. Кадар ги убиваше, не Ничи. Тя нямаше да убие Калан, за да спаси живота си.

Кадар Кардиф се кикотеше на гледката на горящата ѝ рокля. Държеше я здраво и Ничи не можеше да се измъкне.

Точно в този момент една тъмна сянка изникна от нищото и се вряза в тях. Те се преобърнаха назад, а въздухът наоколо се изпълни с огън. Ничи се търкаляше, а водата по пода изгаси роклята ѝ.

Човекът, който се бе блъснал в тях, тъкмо се изправяше и разтърсваше глава, като че ли да я проясни. Ничи я позна. Беше Морещицата, Кара.

Кадар седна, видя жената и посегна с факлата.

Ничи се хвърли към Кадар, грабна факлата с две ръце и я заби в лицето на огромния мъж. Катранът се плисна по маската му от дрипи. Дрехите по гърдите и около главата му изведнъж лумнаха в пламъци.

Кадар изкрещя, когато пламъците обхванаха вече изгорената му плът. Ничи бе чувала, че да изгориш веднъж горяла кожа е по—страшно дори от първия път. По писъците му разбра, че е вярно.

Ничи грабна ръката на Кара, докато тя се изправяше на крака.

— Бързо! Трябва да намеря Ричард!

Като излязоха от стаята, където писъците на Кадар бавно затихваха в насечени стонове, докато пламъците го задушваха, Кара хвана Ничи за косата и насочи своя Агиел на сантиметри от лицето ѝ.

— Посочи ми само една причина, поради която да ти поверя живота на Господаря Рал.

Ничи се взря в очите на Кара.

— Фактът, че видях статуята и разбрах колко съм грешала. Някога правила ли си грешки, Кара? Големи грешки? Разбираш ли какво е да осъзнаеш, че неволно си служила на злото и си причинявала злини на добри хора?

Разбираш ли, че Ричард ми показва, че има нещо, за което си струва да се живее?

Ничи намери Ричард, легнал по гръб, в безсъзнание или почти в безсъзнание. Главата му бе полегнала на част от каменна ръка. Калан лежеше притисната до него и плачеше. Животът бавно го напускаше.

Ничи се потресе, като видя всички трупове наоколо. Сестра Алесандра, Брат Нийл, Брат Нарев. По вида на Ричард разбра, че не трябва да бърза, ако иска да има някакъв шанс да му помогне.

Ничи коленичи до Калан. Жената бе на черния ръб на отчаянието, държеше се за последните нишки надежда. Беше изминала толкова път само за да бъде с него, решена да понесе всичко, за да е с него. А сега човекът, който бе обичала най—много през живота си, лежеше и кръвта му изтичаше — и тя знаеше, че е пронизан от собствената ѝ ръка.

Ничи хвана Калан за рамената и нежно я дръпна. Калан объркано вдигна очи, пълни с омраза и надежда.

— Калан, трябва да разваля магията, за да мога да му помогна. Нямаме много време.

— Не ти вярвам. Защо ти е да ни помагаш?

— Защото ви го дължа, дължа го и на двама ви.

— Ти ни причини само страдания и ...

Кара я хвана за ръката.

— Майко Изповедник, няма нужда да ѝ вярваш. Довери ми се. Казвам ти, че Ничи може би ще успее да го спаси. Вярвам, че ще се постараете. Моля те, остави я.

— Защо да ѝ се доверявам в последните минути от живота му?

— Моля те, дай на Ничи възможността, която някога Господарят Рал даде на мен.

Калан потърси очите на Кара и после се обърна към Ничи:

— Знам какво е да си там, където е той сега. Била съм там. Избрах живота. Сега е негов ред. Какво трябва да направя?

— Ти и Ричард вече направихте достатъчно — Ничи пое обляното в сълзи лице на Калан в ръцете си. — Просто стой спокойно и ми се довери.

Калан трепереше отчаяно. Дългата ѝ коса бе сплъстена и мокра. Просмукана от кръвта на Ричард. Не можеше да направи нищо повече за него и го знаеше.

Ничи трябваше да се погрижи.

Калан я гледаше в очите и Ничи възпламени свързващата нишка магия с надеждата да успее навреме.

Калан се вцепени от шока на болката, която я обзе. Ничи добре знаеше колко боли, защото чувстваше същото.

Млечнобяла светлина се изви между двете жени, свързвайки ги сърце в сърце. Отначало едва трептяща, светлината се усили до ослепителна яркост, а болката стана още по—силна.

Устата на Калан се отвори в безмълвен вик. Зелените ѝ очи се разшириха от болката, която ги бе заляла, а коренът на магията, вплетен във всяка частичка от телата им, вибрираше под призива на светлината.

Ничи сложи ръце на сърцето си, пред блестящата струя светлина, и започна да изтегля силата си.

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард пое дълбоко дъх и отвори очи. Някак бе успял да легне в положение, в което не го болеше. Страхуваше се да помръдне, да не би непоносимата болка да се върне.

Как е възможно? Бе пронизан с меч.

Мракът около него бе неподвижен и тих. В далечината чуваше шума на битката. Земята под него се тресеше от някаква сила.

Около него имаше хора. На мокрия под лежаха трупове. Разбра, че е положен на някаква дъска, за да не лежи във водата. Беше покрит с топло наметало. Виждаше тъмните приведени сенки на хората, събрани в малката стая.

Под пръстите му лежеше Мечът на истината. Страстта на неговата магия бе стихнала, което означаваше, че е прибран в ножницата си.

Вдигна очи и през отворите в гредите мярна розовата светлина на зората.

— Калан? — прошепна той.

Трите фигури в стаята скочиха, като че ли изведнъж камъкът бе оживял.

Най—близката се надвеси над него.

— Тук съм. — Взе ръката му в своята.

С другата си ръка той внимателно опипа раната си. Не успя да я намери. Не чувстваше болка, а само леко дразнене.

Още една фигура се приближи.

— Господарю Рал? Буден ли си?

— Какво стана?

— О, Ричард, толкова съжалявам. Толкова съжалявам. Аз те пронизах. Всичко е заради мен. Трябваше да се за мисля за секунда, преди да го направя. Толкова съжалявам.

Ричард се намръщи.

— Калан, аз те оставих да ме победиш.

Отвърна му мълчание.

— Ричард — каза най—накрая Калан, — няма нужда да се опитваш да облекчиш вината ми. Знам, че бях аз. Пронизах те с меч.

— Не — настоя Ричард, — аз те оставих да ме победиш.

Кара го потупа по рамото.

— Разбира се, че беше така, Господарю Рал. Разбира се.

— Не, аз наистина я оставих.

Когато третата фигура се обърна към него, пръстите му стиснаха дръжката на меч.

— Как се чувстваш? — попита Ничи с онзи кадифен глас, който той така добре познаваше.

— Премахна ли връзката с Калан?

Ничи вдигна ръка и с два пръста срязва въображаема нишка във въздуха.

— Няма я вече.

Ричард въздъхна.

— Значи съм добре.

Опита се да стане, но ръката на Ничи го възпря. — Ричард, никога няма да поискам от теб прошка, защото никога няма да мога да върна това, което ти отнех, но искам да знаеш, че вече разбирам колко съм грешала. Била съм сляпа през целия си живот. Не се оправдавам. Просто искам да знаеш, че ми върна зрението. Даде ми отговора, който търсех, върна ми живота. Даде ми причина, за да продължа да живея.

— И какво видя, Ничи?

— Живот. Ти го извая в огромна статуя, така че дори и някой, който така сляпо е служил на злото като мен, да го види. Вече няма нужда да се доказваш пред нас. Сега аз и тези, които ти вдъхнови, ще трябва да ти се докажем.

— Вие трите май вече сте започнали, иначе нямаше да съм жив.

— Значи ... ти пак си Сестра на светлината? — попита Калян.

Ничи поклати глава.

— Не. Аз съм Ничи. Магьосническите ми способности са си мои, аз съм тази, която съм. Способностите ми няма да ме направят робиня на останалите, защото така са поискали. Животът си е мой. Той не принадлежи никому, освен може би на вас двамата. Вие ми показахте смисъла на живота, идеята за свободата. Ако вече ще служа някому, то ще е на онези, които споделят същите ценности.

Ричард сложи ръка върху ръката на Ничи.

— Благодаря ти, че ми спаси живота. По едно време си помислих, че съм направил грешка, като оставих Калан да ме пониже.

— Ричард — запротестира Калан, — стига си се опитвал да успокояваш чувството ми за вина.

Ничи се бе втренчила в очите на Ричард, въпреки че заговори на Калан:

— Той не те лъже. Казва истината. Видях как го направи. Искаше да ме накара да се изправя пред избора дали да го спася, като преди това разваля магията, която ни свързваше. Съжалявам, че трябваше да изтърпиш това.

Още в мига, в който видях статуята ти, аз вече бях взела решението.

Той отново се опита да се изправи, но Ничи пак го задържа.

— Ще е нужно време, докато се възстановиш напълно.

Още страдаш от остатъчните ефекти на раната. Това, че си жив, не означава, че си здрав. Ти премина през тежко изпитание и загуби много кръв. Трябва да възстановиш силите си. Опасността да умреш още не е отминала, ако не внимаваш.

— Добре — примири се Ричард. Надигна се предпазливо с помощта на Калан. — Ще запомня думите ти, но все пак трябва да отида горе. — Обърна се към Калан. — Между другото, ти какво правиш тук? Как разбра къде съм? Какво става на север, в Новия свят?

— Ще говорим за това по—късно — отвърна тя. — Трябваше да съм с теб. Реших, че това е животът ми и че трябва да съм с теб. Прав беше за войната в Новия свят, но ми трябваше доста време, докато го разбера. Най—накрая го проумях. Дойдох при теб, защото ти си единствен то, което ми остана.

Той погледна към Кара.

— Ами ти?

— Винаги съм искала да обиколя света.

Ричард се усмихна, докато се изправяше с помощта на Калан и Кара. Чувстваше се замаян, но това бе чудесно усещане в сравнение с предишното му състояние. Калан му подаде меча. Той го преметна през глава, сложи кожения ремък на рамото си, а ножницата увисна до бедрото му. Сега, когато познаваше оръжието доста по—отблизо, бе изпълнен с още по—голямо уважение към него.

— Нямам думи да изразя колко съм щастлива да ти го върна — каза Калан. Тя се усмихна виновно. — Имам предвид сега, а не преди малко.

В края на залата, в почти пълен мрак и само сред две—три свещи ги чакаше разтревоженият Камил. С него имаше още няколко души. Ричард не познаваше никого освен него. Сложи ръка на рамото на усмихнатия младеж.

— Камил, радвам се да те видя.

— Ричард, аз я видях. Видях статуята ти. — Усмивка та му угасна. — Съжалявам, че бе разрушена.

— Тя бе само парче камък. Идеите, които олицетворяваше, са истинската ѝ красота.

Хората в сумрака закимаха. Ричард видя жената с ранения крак и ѝ се усмихна. Тя му изпрати целувка и с върха на пръстите си докосна челото му.

— Бог да те благослови за смелостта да изваеш тази статуя — каза тя. — Всички сме щастливи, че успя да се спасиш тази нощ, Ричард.

Той им благодари за грижата. Земята отново се разтърси.

— Какво е това? — попита Ричард.

— Стените — отвърна един от мъжете. — Хората рушат стените с онези ужасни сцени на смъртта.

* * *

Докато някои събаряха каменните стени, други продължаваха битката. На слабата светлина на зората Ричард видя боевете на околните хълмове. Оказа се, че доста хора не са се зарадвали на идеите, изразени чрез статуята на Ричард. Това бяха онези, които се страхуваха от свободата и предпочитаха безгласното съществуване на хора, които не мислят сами за себе си.

Площадката на двореца обаче бе в сигурни ръце. Огънят на свободата се разрастваше, а от него припламваха и огънчетата на промяната.

На площада каменният полукръг и колонадата бяха още здрави. Всичко обаче изглеждаше различно. Това бе мястото, където хората

бяха видели статуята и бяха избрали живота. Тази част от двореца нямаше да бъде разрушена.

Ричард се потътри по прашния под. В центъра на площада бе останал само слой мраморен прах. Всяко парченце от статуята бе отнесено като спомен.

От другата страна на площадката, където стоеше с неколцина други мъже, Виктор забеляза Ричард, Камил и Ничи. Двамата с Айшак се запътиха към тях.

— Ричард! — извика Виктор и ускори крачка. — Ричард!

Кара го крепеше от едната страна, а Камил — от другата. Той нямаше сили да извика в отговор и просто изчака двамата мъже да се приближат, задъхани от тичането.

— Ричард, побеждаваме! — каза Виктор и посочи към хълмовете. — Всички онези чиновници вече ги няма и ние ...

Ковачът утихна, когато очите му попаднаха върху Калан. Айшак също се взираше в нея и после свали червената си шапка.

Устните на Виктор се размърдаха, докато думите най—накрая си пробият път. Ръката му, обикновено толкова изразителна, просто я посочи, като че ли не можеше да е жива.

— Ти... — каза ѝ той, — ти си любовта на Ричард.

Калан се усмихна.

— Как разбра?

— Видях статуята.

На светлината на зората Ричард видя как лицето ѝ пламва.

— Е, не бе съвсем като мен — изпротестира Калан царствено.

— Не външният вид, а... същността.

Калан се усмихна, поласкана.

— Виктор, Айшак, запознайте се с Калан. Съпругата ми.

Двамата примигваха объркано и се втренчиха в Ничи.

— Както сами се досещате — каза тя, — аз не съм добър човек. Аз съм магьосница. Използвах силата си, за да накарам Ричард да дойде с мен. Но той ми показва, както показва на толкова много други хора, благородството на живота.

— Значи ти си му спасила живота? — попита Виктор.

— Камил ни каза, че си ранен, Ричард — поясни Айшак, — и че някаква магьосница те лекувала.

— Ничи ме излекува — потвърди Ричард.

Виктор махна широко с ръка.

— Ами, предполагам, че това си е нещо, да спасиш Ричард Сайфър.

— Ричард Рал — поправи го Ричард.

Гърленият смях на Виктор се изля от устата му.

— Да бе. Днес всички сме Ричард Рал.

Ничи се наведе.

— Той наистина е Ричард Рал, господин Квасела.

— Ричард Рал е — потвърди Калан и кимна.

— Господарят Рал — каза Кара навъсено. — Отдайте дължимото уважение на Търсача на истината, владетеля на Д'Харанската империя, магьосника на войната, съпруга на Майката Изповедник. — Кара вдигна ръка и го представи с грациозен, царствен жест: — Господарят Рал.

Ричард изпъчи гърди. Повдигна блестящата, обвита в сребро дръжка на своя меч и им показа думата Истина, инкрустирана със златни букви, а после пъкна оръжието си обратно в ножницата.

— Каква красота! — възкликна Камил.

Виктор и Айшак запримигаха, после паднаха на колене и наведоха глави в дълбок поклон. Ричард завъртя очи.

— Я престанете и двамата. — Той хвърли смръщен поглед към Кара.

Виктор предпазливо надникна изотдолу.

— Ние просто не сме знаели. Съжалявам. Нали не ми се сърдите, че се пошегувах с вас?

— Това съм аз, Ричард, Виктор. Колко пъти сме яли заедно лардо?

— Лардо ли? — попита Калан. — Да не би да можеш да правиш лардо, Виктор?

Ковачът стана и я погледна, по лицето му се разля усмивка.

— Нима знаете какво е лардо?

— Разбира се. Мъжете, които ваеха белия мрамор в Двореца на Изповедниците, ядяха лардо, което приготвяха сами в големи мраморни каци. Когато бях малка, много обичах да посядвам с тях и да си хапвам. Казвах ми, че щом ям лардо, ще порасна голяма и ще облека бялата рокля на Майката Изповедник.

Виктор се посочи в гърдите си с палец.

— И аз правя лардо в мраморни каци.

— А оставяш ли я да отлежи една година? — попита Калан. — Истинското лардо трябва да преседи една година.

— Разбира се, че една година! Аз правя само истинско лардо.

Калан го погледна със зелените си очи и го дари с най—прекрасната си усмивка.

— Някой път ще намина да я опитам.

Виктор я прегърна с огромните си ръце.

— Заповядай, с удоволствие ще те почерпя с моето лардо.

С мрачно изражение Кара сложи ръка на гърдите на ковача и го бутна назад. После отдели ръцете му от рамената на Калан.

— Само Господарят Рал има право да докосва Майката Изповедник.

Виктор изгледа Кара въпросително.

— Ти яла ли си някога лардо?

— Не.

Виктор я потупа по гърба и се засмя.

— Хайде, тогава, и ти си поканена. Тогава ще разбереш — всеки, с когото съм ял лардо, ми е приятел за цял живот.

Капан зае мястото на Камил и подхвана Ричард. Виктор го хвана от другата страна и тръгнаха по новоосвободените улици към ковашката работилница на хълма, за да се почерпят с лардо.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Вирна придърпа свещта. За миг простря дланите си над пламъка, за да ги постопли, после сложи дневника си на масата. Шумът на военния лагер около малката ѝ палатка вече ѝ бе толкова познат, че почти не го чуваше.

Беше студена Д'Харанска нощ, но поне всички се бяха спасили отвъд планините. Тя разбираше техните тревоги — макар и неизказани: мястото бе ново и непознато. Намираха се в Д'Хара, земя, която някога бе давала храна на кошмарите им. Поне засега бяха на сигурно място. В далечината протяжният, тъжен вой на вълците ехтеше през голите планини, нагоре към огрения от лунната светлина сняг, покрил като че ли безкрайните и пусти високи върхове.

Сега луната бе точно в нужната фаза, макар че бяха в нова, странна и непозната земя. Вирна проверяваше стриктно всеки месец, но така и не идваше съобщение. Не че очакваше, откакто Калан ѝ призна, че е хвърлила дневника на Ан в огъня. Но все пак това си беше древна магия, а Ан бе умна жена. Нищо не ѝ пречеше да провери.

Вирна отвори малката книжка без особена надежда.

На първата страница имаше послание.

Пишеше само: „Вирна, чакам, обади се, ако си там.“ Вирна извади писалката и веднага започна да пише. „Прелате! Значи сте успяла да поправите изгорения бележник. Чудесно. Къде сте? Добре ли сте? Намерихте ли Натан?“ Вирна зачака. Постепенно отговорът започна да изплува пред погледа ѝ.

„Вирна, аз съм добре. Успях да поправя бележника с помощта на едни ... хора. Странни хора. Важното е, че вече действа, поне в по—голямата си част. Още търся Пророка. Вече напипах надеждни следи за местонахождението му и ги следвам. А ти как си, Вирна? Как върви войната? Уорън? Калан? Зед много ли ви тормози? Този човек може да изчерпи търпението и на камъка. Имате ли новини от Ричард?“ Вирна седеше, втречена в думите. Една сълза капна върху името на Уорън. Тя отново хвана писалката и започна да пише.

„О, Прелате, случиха се ужасни неща.“ „Съжалявам, Вирна“, дойде отговорът. „Вирна, аз съм тук. Никъде няма да ходя през нощта. Цялото време е наше. Разкажи ми всичко. Кажи ми първо как си ти. Толкова ми е мъчно за теб, Вирна. Обичам те като родна дъщеря. Знаеш колко.“ Вирна кимна към бележника. Знаеше.

„И аз те обичам, Прелате“, започна. „Страхувам се, че сърцето ми е разбито.“

* * *

Калан стоеше мълчаливо до него в топлия обеден бриз, а Ричард гледаше оттатък реката, към града на другия бряг. Сега в града бе спокойно. Битката бе продължила седмици, какви ли не групи се бяха борили за власт с надеждата да се превърнат в местния наследник на Ордена. Всеки от претендентите се кълнеше, че ще пази интересите на народа и обещавахе, че ще управлява с мисъл за хората, че животът ще е по—лесен, защото ще се погрижат по—богатите да дадат своя дял за общото благо.

След десетилетия подобна алтруистична тирания единствената последица от грижите за общото благо бе развала и смърт. Въпреки гробищата, пълни с доказателства, и обеднелия народ жадните за власт им предлагаха отново същото, а мнозина им вярваха, защото онези ги убеждаваха, че са изпълнени с добри намерения.

Множество Братя и чиновници бяха убити, но някои се спасиха. Тези, които не избягаха, решиха да се възползват от объркването и да установят властта си с надеждата, че ще царуват в хаоса на мечтите за свобода, а когато нещата се уталожат и идеите се забравят, ще върнат предишния ред.

Свободните хора на Алтур’Ранг ставаха все повече и изкореняваха всяка подобна група хора още в момента, в който изпълзяваше изпод камъните. Ничи много помогна в кървавите битки. Тя познаваше методите на тези хора, знаеше къде ще отидат и им се нахвърляше като вълк на плячка.

Силите, които жадуваха да се грижат за добруването и напредъка на човечеството, наистина се уплашиха от собственото си творение — Господарката на смъртта.

Още не беше ясно дали пламъкът на свободата, вече запален, ще продължи да гори из Стария свят. Засега беше слаб, а светът — огромен и тъмен, но Ричард знаеше, че огънят постепенно ще се разгори.

На север нещата не бяха така благоприятни. Сега, когато магията на Ничи вече не му пречеше, Ричард се надяваше, че Д'Харанците ще усетят наново връзката си с него и ще започнат да му изпращат рапорти. Кара бе почувствала огромно облекчение, че вече може да усеща местоположението му чрез връзката си с Господаря Рал.

Той внимателно изслуша Калан и Кара, които му разказаха подробностите от войната и как бяха изпратили хората от Ейдиндрил на дълго и трудно пътешествие към Д'Хара, преди Джаганг да успее да влезе в града през пролетта. Хората щяха да почувстват нови сили, като разберат, че Господарят Рал е нанесъл мощен удар в сърцето на Стария свят, че Майката Изповедник е с него и че всички са добре. Мнозина поеха задачата да отнесат ценните новини на север.

Скоро Д'Харанската империя и хората, които тя защитаваше и които бяха напуснали домовете си, щяха да узнаят за победата на юг. Пратениците носеха нещо по—важно от самата новина — надежда.

Ричард изпрати същото послание и на дядо си.

Не можеше да повярва, че приятелят му Уорън е мъртъв. Знаеше, че ужасната болка от загубата трудно ще утихне.

Изпрати на север и още нещо.

Ничи му бе разказала колко важен е Брат Нарев за император Джаганг, за дългите им дни заедно и за общите им идеи за бъдещето на човечеството. През пролетта, когато Джаганг най—накрая щеше триумфално да влезе в Двореца на Изповедниците, там щеше да го чака набучената на копие глава на ментора му с неизменното кафяво смачкано кепе.

Ничи бе обвила главата със специална магия, за да я запази и да държи хищниците надалеч. Ричард искаше да е сигурен, че когато Джаганг я види, ще разбере чия е.

В оживения град Алтур'Ранг се бяха възцарили мир и свобода. Беше се върнал животът. Хората започнаха да отварят нови предприятия. За няколко седмици вече имаше няколко вида хляб. Новите фабрики никнеха като гъби. Айшак трупаше пари от транспортиране на стоки, но вече имаше няколко конкуренти, които му

дишаха във врата. Наби работеше за него. Айшак предложи и на Ричард работа — когато укрепне достатъчно. Ричард много се смя на предложението му.

Фавал, въглищарят, бе накарал Айшак да помоли Ричард да го покани да вечеря със семейството му. Фавал си бе купил каруца и сега синовете му разнасяха въглищата. Ричард се наведе и сложи ръце на парапета на кея. Взря се през ръба към бучащата вода долу, като че ли се опитваше да отгатне бъдещето.

Кейовете на реката и крайбрежната улица, както и площадът пред двореца бяха единственото, което бе останало от грандиозния строеж. Ричард се бе погрижил да развали магиите върху колоните около площада и накара Приска да претопи бронзовите отливки.

Ричард вече почти се бе възстановил. Калан бе силна и красива, както я помнеше. Но и тя се бе променила. Лицето ѝ бе станало по—зряло през годината, в която бяха разделени. Когато я гледаше, жадуваше за късче мрамор и длето, за да извае лицето ѝ в камък. Плът в камък.

Той се обърна и погледна към кея, площада и полукръга на колонадата отзад. Падналата колона бе възстановена. Площадът бе наречен Площад на свободата по идея на Виктор. Ричард попита дали не би трябвало да се нарича Кръг на свободата, защото бе кръгъл. Виктор обаче си хареса името Площад на свободата и Ричард така и го кръсти. В края на краищата първият човек, който се бе обявил за свободен, бе Виктор.

Калан се загледа с него към площада.

— Какво мислиш? — попита я Ричард.

Тя поклати глава и изглеждаше най—малкото притеснена.

— Не знам, Ричард. Изглежда толкова странно да я видя така... голяма. Така... бяла.

— Не ти ли харесва?

Тя побърза да сложи ръка на рамото му, за да разсее съмненията.

— Разбира се, че ми харесва, просто е толкова ... — несигурният ѝ поглед се обърна отново към кея — голяма.

В центъра на площада, където за кратко бе стояла статуята на Ричард, сега се извисяваше огромна мраморна статуя, върху която работеха няколко каменоделци — същите, които някога бяха работили

на строежа и ваеха нещастие и смърт. Камил също бе там и се учеше на занаят от майсторите. Обучението му започна с метлата.

Ричард бе наел каменоделците. Можеше да си го позволи благодарение на парите, които бе натрупал, докато помагаше на Ордена да построи двореца. Каменоделците бяха доволни от работата — разменяха ценност за ценност.

Майсторите правеха огромно копие на статуята Дух, която навремето Ричард бе изваял за Калан далеч в техния планински дом, за да я зарежда с жизненост, кураж и непобедим дух. Статуята изникваше отново в най—добрия каватурски мрамор.

Бронзовият диск на слънчевия часовник бе оцелял невредим и щеше да бъде добавен към статуята, която щеше да остане в центъра и да хвърля сянката си по цифрите на диска. Думите, които тогава мнозина бяха докосвали с благоговение, сега щяха да останат на площада и всички щяха да могат свободно да ги четат.

Калан се вдъхнови от идеята, но бе прекарала толкова месеци със статуйката на Ричард, че се объркваше, като я гледаше толкова огромна. Нетърпеливо чакаше деня, в който майсторите ще са свършили измерванията, за да си прибере оригинала.

— Надявам се, че нямаш нищо против да я споделиш със света — каза той.

Калан се усмихна замечтано.

— Разбира се, че не.

— Всички я харесват — успокой я той.

Прекрасният ѝ смях се залюля в топлия следобеден въздух.

— Просто ще трябва да свикна да показвам пред хората тялото и душата си.

Двамата наблюдаваха как майсторите работят по разветите поли и проверяваха мащаба на статуйката, изваяна от Ричард, спрямо дървените опори, които служеха като мярка за голямата статуя.

Калан го потърка по гърба.

— Как се чувстваш?

— Добре съм. Щом си с мен, не мога да не съм добре.

Калан се засмя.

— Докато не те понижа с меча, разбира се.

Смехът на Ричард се сля с нейния.

— Знаеш ли, когато разкажем на децата си как майка им е забила меч в корема на баща им, ще изпаднеш в доста неприятно положение.

— Ще имаме ли деца, Ричард?

— Ще имаме.

— Тогава ще рискувам да разберат историята.

Топлият бриз рошеше косата ѝ и той я целуна по челото.

Огледа се над дърветата, чиито листа блестяха на светлината, и проследи полета на птиците, които се стрелкаха над брега на реката, събираха се в ято и после заедно се издигаха над полукръга от белите мраморни колони сред зелената трева.

Калан доволно се облегна на рамото му и двамата се загледаха в гордите мъже, които се усмихваха, докато работеха върху статуята пред колоните.

В Алтур'Ранг се бе възцарил нов дух.

В някогашното сърце на Ордена сега туптеше свободата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.